Paul Anderson:
Hvězdy jsou jako oheň

harvest of stars
Copyright © 1993 by Poul Anderson
AU rights reserved, which includes to reproduce this book oř portions any form whatsoever.
Translation © Josef Studený, 2003
Cover Art ® by John Harris
ISBN: 80-86707-05-9
Distribuce - tel.: 283882490
e-mail: clas.sic-books@volny.cz
Vytiskla Akcent Tiskárna Vimperk s. r. o.

Věnováno Frankovi a Lauře Kelly Freas

POSTAVY
(některé vedlejší postavy jsou vynechány)
Dolores Almeida Candamo: vrchní ředitelka pozemních operací
Fireball Enterprises Arren: Luňan, Rinndalirův agent Pierre Aulard: inženýr a ředitel Fireballu Jack Bannon: důstojník (chaotické) Osvobozenecké armády
Gabriel Berecz-' uložené vědomí ekologa Esther Blumová: regentka Homesteaderů
Jerry Bowen: konstruktér laserového vypouštěcflio systému Charissa: dcera osadníka, pozdější manželka Hugha Davise Charlie: muž z Keiki Moana Cua: Luňanka, kosmická pilotka Erling Dávíš: potomek Hugha Davise Hiigh Dávíš: ranger na Demeter
Kým Davisová: kosmická pilotka a společnice Fireballu;
její uložené vědomí
Demeter Dcera
Demeter Matka
Rory Donovan: barman v Tychopolis
Manuel Escobedo Corrigan: prezident Severoamerické unie
Anně Famumová: chaotická
Jim Parnům: chaotik
Hans Gieseler: zaměstnanec Fireballu
Anson Guthrie: spoluzakladatel a pán Fireball Enterprises;
jeho uložená vědomí; jeho reinkarnace Julia/W Trevorrow Guthriová: manželka Ansona Guthrieho
a spoluzakladatel Fireball Enterprises Helledahl: kapitán kosmické lodi Fireballu Bruin Felix Holden: plukovník Severoamerické bezpečnostní služby hábu: Luňan, Rinndalirův agent Robert E. Lee: intuicionista a společník Fireballu
Leggatt: magnát v Quark Fair
Lín Mei-ling: manželka Wang Zu a společnice Fireballu
Luis Mořeno Quiroga: přítel Ansona Gnthrieho v mládí
Sitablwi Lál Mukerjiová: prezidentka Světové federace
Boris Ivanovic Nikitin: přítel Kyry Davisové v dívčích letech
Niolenle: Liiňanka, spojenkyně Rinndalirova
Náboru: dítě Demeter Dcery
Christian Packer: potomek Jeffa Packera
JeffPacker: syn Washingtona Packera
Washington Packer: ředitel Kosmického přístavu Kamehameha
a společník Fireballu
Pedraza: důstojník Severoamerické bezpečnostní služby Consuela Ponceová: vědkyně a společnice Fireballu Rinndalir: Luňan, Selenarcha Basil Rudbeck: ředitel výzkumu v Lifthrasir Tor Rusaleth: Luňanka, veutelka v Phyie Ithar Juan Santander Conde: ředitel Fireballu Enrique Sayre: náčelník Severoamerické bezpečnostní služby Ivar Stranding: bývalý milenec Kyry Davisové Stuart: kapitán kosmické lodi Fireballu Jacobite Zeyd Abdullah Aziz Tahir: šejk muslimské komunity
v Severozápadní integraci
Eiko Tamurová: technická v L-5 a zaměstnankyně Fireballu Náboru Tamura: otec Eiko Tarnurové, šéf kosmických operací
v L-5 a společník Fireballu Nero Valencia: gunjin Sally Severinové Wang Zu: dispečer v 1^-5 a společník Fireballu Xuan Zhing: vizionář, na jehož teoriích je založeno hnutí avantistů Claríce Josikavová: technická Severoamerické

bezpečnostní služby

Poděkování
Za informace, rady a další pomoc děkuji Karen Andersenové, Johnu G. Kramerovi, Victoru Femandez-Dávilovi, Robertu Glca-sonovi, A. T. Lawtonovi, Bingu F. Quockovi a P. Wrightovi. Ne-odpovídají '» jakpk-nli rhyhy. spatné interpretace a kostrbatosti. které zde zůstávají, ale uchránili mě od dalších.
Díky patří také Franku J. Tiplerovi za to, že mi velkoryse uká-zal, jak se dají některé jeho myšlenky v budoucnosti zneužit, právě tak jako bohužel mnoho myšlenek bylo zneužito v minulosti a je zneužíváno v současnosti.

EPILOG

ANI POSLEDNÍ NOCI nebyla smrt nic víc než nejjas-nější z hvězd. Obě slunce na obloze se stáhla těsněji k so-bě, jako by se chtěla ukrýt před tím, co se blíží, a Phaeton byl pánem tmy. Zářil víc než Slunce a jeho bělost byla jako světlo zažehnuté v modlitbě za mír, krása až příliš velká na to, aby ji bylo možno unést. Hodinu za hodinou sílila a ještě ráno byla viditelná pouhým okem.
Neskryjeme své vědomí na denní straně. Neexistu-je žádný úkryt. Budeme zde, vidoucí. Udělám co mohu, abych utišila hrůzu svých ubohých zvířat, která musí vi-dět a nemohou chápat.
Počasí bylo klidné. Kopce pokrýval sníh, údolí byla plná modrých stínů, stromy bez listí nesly rampouchy, ktpré fř-íStilv světlo rln tisíc" barevnvch briliantů. Ale západ se zahalil závojem mraků a náš poslední západ slunce byl jako požár. Nyní se zvedl vítr, pronikavý a ost-rý. Krajinou se rozehnala mračna ledových krystalků. Přes kořeny a skálu cítím, jak někde daleko zběsile zuří moře.
Oslňující záře Phaetonu roste, zvedá se z jihovýchodu a už se dotýká zenitu. V onom zvláštním svítání se vznes-li ptáci, slyším je křičet do světa svůj úžas, slyším troubit jeleny a výt vlky.
Musím pomoci svým stvořením. Stůj při mně. Miluji tě.
- A já miluji tebe. Počkám.
Planeta se začíná zvětšovat. Bledě žhne na své noční části a pohlcuje světlo hvězd. Denní část oslnivě září. Skrze běsnící bouře mohu letmo zahlédnout tavící se hor-ská pásma, ledovce a zmrzlé oceány. Náš sníh se třpytí ja-ko diamanty. Na východě se ozvalo hřmění hromu. Bles-ky se však ztrácejí v záři Phaetonu.
Nepřirozené upro-střed zimy - ne, je to až příliš přirozené, je to skutečnost, do které patříme.
Země se začíná třást. Vítr kvílí. Udělám, co mohu, abych ukonejšila jestřáby a zajíce, lišky a vrány, hraboše

a vrabce. Na strach nebudou mít čas, ale já je ušetřím, i čeho budu moci.
Na povrchu Phaetonu se objevily černé skvrny: kouř a popel. Sopky se hromadně probudily k činnosti. Napne diskem se rozevřela zubatá trhlina, odhalující roztavené • hlubiny. Země pod námi se vzdula. Svahy kopců se řítí s rachotem silnějším než přicházející hurikán. Vracím se. Naše duše se objímají.
Phaeton se trhá a rozpadá. Svět se otřásá a hřmí. Sbohem, milovaná, i Zazářily první meteory. - Díky za všechno, co jsi nám dala, a za všechno, čím \ jsi byla. Miluji tě.

, JEJÍ ŠANCE BYLY JEDNA ku sedmi, ledaže by ten
1 duch nebyl v žádném ze svých starých doupat. Pak by šance měla nulové a jeho hledání by se změnilo v závod s jeho nepřáteli. Kyra víc než zpoloviny doufala, že vyjde naprázdno. Mini" Zerni si dokázala pnrnrlit s npsmímostí vesmíru, vakuem, občas i s krutostí, ale nikdy nebyla lov-nou zvěří. Na to nebyla zvyklá. Kéž by mohla prostě a poctivě ohlásit, že tady Guthrie není, a vrátit se do ves-míru.
Vzchopila se. Měla svůj úkol.
! Ostatně, když ten úkol padl na ni, neměl by být až tak nebezpečný. Bude

pouze osobou cestující přecpanou veřejnou dopravou. Nikdo by neměl nabýt podezření, že nese pána Fireballu. Kdyby se lovci nějakým způsobem dověděli, že navštívila Erijsko-ontarijskou integraci, měla předem připravené odpovědi na jakékoli otázky, které by jí mohli položit. Prvních několik let svého života prožila v Torontu. Je jen přirozené, že stráví svou krátkou dovo-lenou na povrchu Země tím, že se podívá na místa svého dětství. Nebude ani muset odpovídat osobně. V té době už
i bude - za předpokladu, že vůbec uspěje - i s Guthriem na
| opačné straně nebe.
Až ji z toho zamrazilo. Ona, jeho zachránce! Snad. Teď každopádně udělá nejlépe, když si zachová chladnou hlavu a nenucené chování. Nejdříve se soustře-dit na dopravu. Spousta malých tříkolých vozítek se s bzučením proplétala mezi stovkami chodců. Většina

z nich měla rozvinuté malé kopulovité stříšky, téměř ne-viditelné štíty proti počasí. Ona svou bublinu ponechala složenou, v iracionálním přání být volná, neomezovaná ani tak nepatrným uvězněním. Nic většího nemělo do této ulice přístup, ale z jednokolejné dráhy nad hlavami za-znával hluk a dopadaly stíny vozů. Nad nimi se s hvízdá-ním tu a tam mihl letoun. Bez ohledu na to, jak těžké byly časy, megalopolis kypěla životem.
Každé z těch nespočetných těl, která zde spěchala, vy-hýbala se, lelkovala, gestikulovala, hemžila se nebo se loudala, přispívalo k všeobecnému zmatku. Barvy a tváře v davu ztrácely význam. Vzduch byl hustý jejich dechem a hlučel jejich kroky a hlasy. Vítr hnal mraky jako kouř přes úzké proužky oblohy, viditelné mezi stěnami budov. Pronikal ^e^ím oděvem Při^,^^'^ ^n rtTnfn^f-i Drl^ol ^oc^ zápachu a její klaustrofobie.
Byl tento sektor v posledních pár dekádách na cestě do pekel, nebo prostě jen paměť zkreslovala dávnou sku-tečnost k lepšímu, jak tomu často bývalo? Nebyla si jistá. Její rodiče ji jen zřídkakdy brali na východ od jezer. Ať byla pravda jakákoli, neměla by se cítit ohrožená. Byly to lidské bytosti, a lepší než mnoho jiných. Ano, ta tmavá žena v sárí, ten caballero se zvonečky na širokém klobou-ku, ten hombre, jehož emblém bratrstva a velké zjizvené ruce prozrazovaly dělníka, ta dvojice, která se svými zele-nými rouchy vzdorně hlásila k Hnutí obnovy stejně jako jejich rodiče, jak by jí tihle mohli ublížit? Tu hrozbu představoval Horní svět, ti, kteří ovládali pokročilou tech-nologii, měli peníze, vliv - přesněji řečeno ti z Horního světa, kteří v této zemi představovali vládu. To vycházelo z matematické teorie.
Nicméně ponuré srázné stěny, temné vchody, stráže před obchody, v jejichž výkladech bylo kdysi víc a lepšího zboží, všudypřítomný dav a tlačenice na ni působily jako noční můra. Pohybovala se snad po asymptotě, která se stále víc a víc přibližovala k Modré thétě, ale nikdy jí ne-mohla zcela dosáhnout?

, A tu se náhle objevila přímo před ní.
I přes svou gigantičnost byl před ní celý komplex do poslední chvíle skryt okolními bariérami. Na kilometr da-leko a vysoko výhled zaplňovaly zdi, pilíře, oblouky, stře-
' chy a věže v bílé a azurové barvě, zvedající se vzhůru až k řeckému písmenu korunujícímu centrální věž. Vysoká,
* široká brána byla otevřená.
No sláva. Zvedla se v ní vlna radosti. Pak se zamračila. Proč tyto výkyvy nálady? Riskovala
S už předtím a přesto zůstávala klidná. Vyčerpání? Z půj-čovny tricyklů to sem nebylo daleko. Samozřejmě, před-tím jela taxíkem z Kamehamehy do Honolulu, letěla sub-
' orbitální do Northwest Centrál, a cestou do Buffala dva-krát přestupovala; to však nebyla žádná těžká zkouška.
Bueno. vědomí toho, co je v sázce, ji nepochybně drtilo víc, než si myslela. Tiše si mumlajíc uklidňující mantru začala hledat místo k zaparkování.
Tady. Vypnula motor, sesedla, dotlačila stroj ke sto-janu, vhodila minci a vložila do paměti zámku otisk svého prstu. Zaplatila padesát centos za hodinu. To by mělo bo-hatě stačit. Pokud ne, bude muset připlatit, aby zámek její stroj uvolnil. Protože to vypadalo na déšť, roztáhla na tricyklů stříšku. Nemělo smysl riskovat, že zvlhnou sedla, přístrojová deska a zavazadlový prostor, kde možná pove-ze takový náklad - a možná cestujícího - že by nepohodlí odvádělo její pozornost od nebezpečí.
Neměla čas se zdržovat, i když by ani nebylo dobré budit pozornost zbytečným

spěchem. Prošla davem a brá-nou na nádvoří.
Lomoz a hluk zeslábly. Opět se cítila jako nahá. Ne-byla tu ani zdaleka sama. Sem a tam chodili lidé: nájem-níci, personál, prodavači, návštěvníci. Ale přesto se jí tu zdálo klidněji. Možná, pomyslela si Kyra, si to jen na-mlouvám, po příchodu zvenku, s tou scenerií - nejen pře-plněnou, ale i cizí - chudou, primitivní, bezmocnou - Dol-ního světa, který všude na zemi podpírá vysokou techno-logii, aniž by byl její skutečnou součástí.

Nebo možná zdejší velkolepost prostě převyšuje své držitele. Fontány a zahrady, jejichž květiny a keře byly výsledkem práce genetických umělců, obklopovala mozai-ková dlažba, obrovské holo uvádělo balet natočený na úrovni L-5 s nízkou tíží. K průhledné střeše se zvedalo deset pater arkád. Mraky pronikaly paprsky slunce. Mys-lí jí proběhla letmá myšlenka na Měsíc jako na svou do-movinu. Ano, pomyslela si, právě teď mi skuteční Luňané připadají jako mnohem bližší příbuzní než tito spoluob-čané.
Kousla se do rtu a vešla do tvrze. Foyer u tohoto vchodu byl skoro prázdný. Kolem projel za svými úkoly údržbářský robot. V lenoškách seděli dva muži. Jeden z nich, sépiové barvy, měl na sobě fádní hnědožlutou kombinézu a kouřil cigaretu. Kyra zachytila závan laciné směsi tabáku a marihuany a pomyslela si s chvilkovým znechucením, že jakkoli dobře nebo špatně uspěli avan-tisté v ovládání myšlenek Severoameričanů, jejich neřesti se jejich vlivu zpravila vymykaly. Druhý muž v dlouhé ró-bě byl zcela bezvlasý, pleť měl tmavě zlatou a rysy... zvláštní? Metamorf, dědictví z dob, kdy bylo experimento-vání s DNA v některých jurisdikcích na Zemi zbaveno té-měř veškerých pout a omezení?
Nemluvili spolu, pravdě-podobně se neznali, ani se nedívali na multipřijímač. Ukazoval nějakou ženu nabádající skupinu mladých, aby se učili a žili podle správných principů a ohlásili úřadům každého, kdo by se od nich odchyloval, aby mohly úřady takovou osobu osvítit.
Kyra se zachvěla. Většinou byla od podobných věcí oddělena. Dovídala se o nich jen ve zprávách nebo z úst svědků. Někdy jí připadaly drsné a tvrdé. (Dítě odebrané rodičům a oni odsouzeni proto, že mu opakovaně říkali, aby nevěřilo tomu, co slyší ve škole o Xuanových velkole-pých myšlenkách. Dovozkyně, jejíž námitky proti různým řádům a pravidlům se zřejmě dostaly do zahraničních médií, přivedena daňovými úředníky k bankrotu a pak usvědčena z daňového úniku. Dokumentární záběry z re-

^ habilitačního centra, úsměvy jeho chovanců a jejich uhla-• zené popírání, že by tam byli z politických důvodů: „Tento národ je v procesu, převyšujícím veškerou politiku.") Vždy si však říkala, že to je sice nešťastné, ale nemůže se to rozšířit dál ani trvat příliš dlouho. Dnes však uviděla, ucítila kus reality.
U informační tabule vyťukala: „Robert E. Lee", místo aby to jméno vyslovila. Směšné; myslela si snad, že ti dva muži ve foyer byli tajní agenti? Bueno, nebyla na tuto hru ' zvyklá. „D-1567," objevilo se na obrazovce, což už věděla,
a směry, kudy se tam dostane. Měla skvělou paměť, ne-| musela tedy platit za vytištění informace, nýbrž mohla jít 1 rovnou k dopravníku. Stiskla signální tlačítko a dveře se odsunuly. Vstoupila. Absorbovat zrychlení jí nedělalo žád-né potíže, a tak rychle přestupovala z pruhu na pruh, do-kud se nedostala na ten nejrychlejší.
' Jízda trvala dobrých deset minut, se třemi přestupy, včetně jednoho vertikálního. Aby překonala napětí, pozo-rovala ostatní lidi, kteří během cesty přistupovali nebo sestupovali. Lišili se od sebe méně než lidé, které viděla ve městech kdekoli jinde na Zemi. Jejich oblečení se v podstatě skládalo ze stejného druhu kabátů, kalhot, tu-nik nebo kombinéz, vesměs konzervativních barev. Do-konce ani přepychové oděvy - mužské i ženské - nebyly příliš pestré. Muži byli bezvousí a vlasy u obou pohlaví zřídkakdy dosahovaly pod ušní lalůčky. Už po třiadvacet let byla mezi Horními i mnoha Dolními Severoamerické unie konformita podmínkou úspěchu. Stále více a více za-čínala být i podmínkou přežití.
Všimla si výjimek. Tri chlapci se honosili skalpovací-mi kadeřemi a koženými oděvy s třásněmi. Několik vou-satých mužů s kenjemi' na hlavách doprovázelo ženy v závojích a volných róbách dlouhých po kotníky. Rovněž
Kefije - arabská pokrývka hlavy, rouška upevněná tmavou šňůrkou ko-lem hlavy (Pozn. překl.)

vousatá byla dvojice očividných chasidů2 a muž s velkým křížem na prsou, podle něhož Kyra usoudila, že šlo o or-todoxního kněze. Hovořil s robustním mužem v modrém, který měl na čepici stříbrného dvouhlavého orla a u opas-ku obušek. S největší pravděpodobností to byl strážník asociace nájemníků. V komplexu této velikosti mohly být celé bloky jednotek sídlem zvláštních komunit, vnitřně autonomních - nikoli nepodobné Fireballu, pomyslela si Kyra, až na to, že současná vláda v Severní Americe tole-rovala jejich existenci jen neochotně, protože je nebylo možné zrušit a pokusit se nastolit přímý a těsný dohled nad jejich konáním.
Tak či onak ji šokovalo, když přistoupil další statný muž. Měl na sobě přiléhavou třís lově hnědou uniformu a po boku zbraň. Na rukávové pásce měl avantistický symbol nekonečna. Ticho se kolem něho šířilo jako kruhy na hladině, když do ní padne kámen. Důstojníci Bezpeč-nostní služby sem málokdy chodili v uniformě.
Odhalil jeho zářič Kyru? Zrychlil se jí tep a vyschlo jí v ústech. Jaké pitomé nedopatření, přihrnout se na konti-nent ve světlé tropické blůze, šortkách a sandálech. Vzpo-mněla si, že v dnešní době se na něco takového mračili i na Havaji. Věnovala tomu malou pozornost, protože si Zemi spojovala hlavně s lidmi ze Společnosti.
Sebrala se. Nedělala přece nic ilegálního, ještě ne. Její identiňkační karta potvrzovala, že byla občanka, aspoň nominálně.
Skromná útěcha. Zatčený cizinec by měl víc práv, mohl by se dovolat větší pomoci než ona.
Béesák sestoupil. Kyra si oddechla. Nekonformisté pohlédli jeden na druhého a po chvíli se znovu rozhovořili.
Signální zařízení jí bliknutím oznámilo, že se blíží k místu svého určení. Spěšně přešla pruhy, stiskla tlačít-
2 Chasid - příslušník židovské náboženské sekty, vzniklé v 18. století, zdůrazňující radostné chápáni náboženství a odmítající jak nábožen-skou svobodomyslnost, tak i přílišnou ortodoxii. (Pozn. překl.)

ko, prošla dveřmi, ještě když se otvíraly, a zachytila se bezpečnostní tyče, aby neklopýtla.
Zlostně zavrtěla hlavou. Takový nesmysl! Byla kos-mickou pilotkou, schopnou pohybovat se za jakýchkoli podmínek od stavu beztíže až po 10 g. Nebyla stará ani nemocná, bylo jí dvacet osm a její genom jí sliboval při-bližně dalších sto let nejlepšího zdraví, pokud bude dodr-žovat svůj zdravotní program. Dobrá, teď plnila úkol, kte-rý byl pro ni nový, možná i riskantní, ale to v žádném pří-padě neomlouvalo takové přehlédnutí. Seber se, holka.
Na chodbě nebyl nikdo jiný. Došla ke dveřím označe-ným číslem 1567. Bylo možné, že na ni nebude čekat nic a že se vrátí rovnou do kosmického přístavu. Ušklíbla se. Jaké zklamání po takové námaze. Dotkla se destičky zvonku.
Na stanici zavolala anonymně z budky, aby si ověřila, že je Lee doma. Měl by být; a tyto místnosti byly jeho hlavním pracovištěm stejně jako jeho obydlím. Když teď nedostala žádnou odpověď, obavy se vrátily. Odešel pryč? Zahnala je. Bezpochyby si ji chtěl nejdříve prohlédnout. Za stávajících okolností šlo o přirozenou opatrnost. Napří-mila se, vykouzlila úsměv, a doufala, že ho ten pohled po-těší.
Muži jí říkávali, že je hezká. Souhlasila, aniž by z toho vyvozovala nějaké závěry. Vysoká, na ženu ěiroko-ramenná, jinak štíhlá, ale vpředu a vzadu dobře tvarova-ná, s pískově zbarvenými vlasy, rámujícími světle hnědé oči, výrazné lícní kosti, přímý nos a plné rty. Když pro-mluvila, hlas měla poněkud chraptivý: „Saludos, spo-ležníku. Jsem také z Fireballu, mé jméno je Kyra Daviso-vá a jsem tady v naléhavé záležitosti Společnosti."
Dveře se odsunuly stranou. „Pojďte dál," řekl Lee. Všiml si překvapeného výrazu, který nedokázala skrýt. Jeho napjatý tón ustoupil zachechtání. „Počítám, že jste můj obrázek neviděla. Se jménem, jako je moje - a po-pravdě řečeno, moji příbuzní žijí v Roanoke, kde jsem se narodil. Ale Lee je taky staré dobré čínské jméno."

Byl malý, štíhlý, oblečený s nedbalostí starého mlá-dence, který se v práci nemusí starat o svůj zevnějšek. Měl chlapecké rysy, i když Kyra nevěřila, že by profesio-nální intuicionista mohl být o moc mladší než ona. Když vstoupila, nervozita se vrátila a přiměla ho nezávazně se rozpovídat: „Rodina tady žila pár

set let, takže se geny pěkně rozředily, ale když přišli v dobách Džihádu uprch-líci, někteří z nich byli etničtí Číňané z jihovýchodní Af-riky, a tri nebo čtyři z nich se přiženili do mé linie. Od té doby - bueno, víte, jakou mají lidé tendenci těsně lpět na těch, které znají a kterým mohou důvěřovat - se stala běžnou endogamie3-"
Zarazil se a polkl. Kyra s ním sympatizovala. „Bojíte se, že jste možná řekl příliš?" odpověděla. ..Nemějte oba-vy, já nejsem psychúmonitor ani žádný druh policie. Jsem z Fireballu, říkala jsem vám to. Dovolte, dokážu vám to." Vytáhla z kapsy pouzdro na karty a podala mu identifi-kační kartu Společnosti, která měla mnohem větší váhu než jakákoli karta vydaná vládou.
„Ano, gracias," zamumlal. „Odpusťte. Musel jsem -Odpusťte. Rozhodně jsem vás nechtěl urazit, ale... kdy-byste mě laskavě následovala?" Vedl ji k vnitřním dve-řím.
Cestou si prohlížela své okolí. Obývací pokoj byl skromně zařízený, plný suvenýrů, se šachovnicí a s kni-hovnou obsahující svazky, které mohly pocházet z dědic-tví. Obrazy na stěnách, jež v této chvíli nebyly aktivová-ny, pravděpodobně zobrazovaly jeho příbuzné a kopce je-ho domoviny. Velká obrazovka přenášela výhled z vrchol-ku nejvyšší věže, těsně pod písmenem théta. Ta scéna brala za srdce. Integrace se stala divočinou věží a zele-ných bioprostorů, světélkující na všechny strany až tam, kde se ztrácela v mlhavém oparu, stejně fantastickou jako cokoli na Luně nebo na L-5. Na západě viděla masy řítí-
3 endogamie - uzavírání sňatků jen v rámci určité skupiny nebo spole-čenství, kmene, etnika apod. (Pozn. překl.)

cích se vod v Niagarském parku a o něco níže některé vě-že, na které si vzpomínala. Na severu a na jihu viděla je-zera, prosvítající matným stříbrem mlhou. Dospěla k ná-zoru, že její Robert R. Lee líbí.
Další místnost vyplňovaly přístroje. Byly tu tři velké multipřijímače, několik různých počítačových terminálů, a vivifer, který musel být pro plně senzorický vstup, ne pro zábavu. Molekulární skener rychle ověřil, že je její identifikační karta pravá a nebyla nijak upravována. In-formant na jeho zápěstí byl skutečně fantastický; možná mu ho opatřila Společnost, když se vezme v úvahu, kolik musel stát. Zkontroloval nejen její palce, ale i sítnice, a potvrdil, že odpovídají vzorům na kartě.
Lee se omluvně usmál. „To se vyžaduje, chápete," řek! „V/or-ky DNA říši ndphírat, nemusíme, co? No. uh. společnice Davisová, co pro vás mohu udělat?"
Kyře poskočilo srdce. Musela polknout, než mohla vy-slovit svou otázku. „Máte Guthrieho?"
Vytřeštil na ni oči. „He?"
„Ansona Guthrieho. Šéfa. Skrýváte ho?"
„Proč - eh-"
„Poslyšte, prokázala jsem se vám, ale jestli musím po-kračovat, muy bien."
Vyklopila ze sebe celou historii. „Po-slal mě Washington Packer. Víte, kdo to je? Ředitel kos-mického přístavu Kamehameha. Dnes ráno zavolal něko-lik z nás do své pracovny. Řekl nám, že se Guthrie dostal do Unie krátce poté, co vláda obsadila severoamerický hlavní stan Fireballu, a té od doby je zde. Propašovali ho sem, aby mohl být po ruce jako vůdčí rozum naší strategie na tomto místě. Nemohl to udělat gyrocef, říkal Packer. Potřebovali jsme reagovat rychle a rozhodně. Mezinárod-ní spoje jsou s největší pravděpodobností odposlouchává-né, ale uvnitř země máme linky bezpečné.
Packer dostal hlášku. Neřekl odkud, ale pravděpo-dobně to byl nějaký krtek v Bezpečnostní službě. Jestli to byl chaotik nebo náš agent, to nevím. Vláda plánuje dru-hou etapu naší likvidace. Během příštích dvou nebo tri

dnů všechno převezmou. A zdá se, že zjistili, že je šéf ta-dy. Mají seznam půl tuctu míst, kde by mohl být.
Packer ten seznam dokázal vytáhnout z našeho kryp-tosouboru. Nevěděl samozřejmě, kde přesně Guthrie je. Jeho informace nezahrnovala, jak získat přístup na bez-pečné linky do těch míst, takže se tam neodvážil telefono-vat. Nejlepší, co mohl udělat, bylo poslat na každé z těch míst jednoho z nás.
Nás - tím míním ten počet osob z těch, kteří byli ná-hodou po ruce. Já sama jsem pilotka. Byli jsme také ti, o kterých si myslel, že se na ně může spolehnout, a kteří mohli opustit přístav, aniž by vzbudili zvláštní podezření hlídačů venku, a jejichž brzký návrat vypadá stejně tak přirozené. Kdokoli najde Guthrieho, má ho dopravit zpát-ky, aby ho bylo možno naložit na loď a odvézt ho dřív, než tam budou avantisté, aby tomu zabránili.

Bueno, je tady?"
Kyra umlkla, bez dechu a s lehkou závratí.
Lee na ni pohlédl. „Zatraceně," zamumlal, „vy jste pravá." A pak: „Ano. Tudy."
Ta slova zapůsobila jako úder blesku. Náhle byla ostražitá a chladná. Zbystřila všechny smysly, vnímání universa bylo nepřirozeně živé, zatímco se její mysl roz-běhla na plné obrátky. Tak se cítila pokaždé, když začal její život záviset pouze na ní. Jednou to bylo ve člunu, kte-rý ztroskotal na paciňckém útesu, a nejednou ve vesmíru.
Lee ji zavedl do další místnosti, kde měl svou postel, oblékámu, šatník, stůl a nějaký materiál sloužící jeho ko-níčku. Viděla, že se zabývá stavbou modelů letadel. Na-polo dokončený model historického stroje, vyztuženého dvouplošníku, připomínka starých časů, kdy lidé létali na strojích, které si dokázali postavit vlastníma rukama, ko-lem sebe šířil vůni lepidla. Obrazovka byla naladěna na přírodní rezervaci - North Woods, hádala Kyra, protože dobře ošetřované stromy byly konifery a po vodě pod nimi klouzaly kánoe. V záběru bylo jen pár lidí, ale hluk v po-zadí naznačoval nedaleký tábor.

To však nebylo podstatné. Lee právě říkal: „Zůstává mimo obvody s výjimkou kontaktů se svými důstojníky. Tyto linky jsou bezpečné proti napíchnutí, jak doufáme, ale proč podstupovat zbytečné riziko? Jinak je v ukrytém, chráněném sejfů. Nechal ho instalovat jeho první agent, který si pronajal tohle apartmá, což bylo, počítám, už před desítkami let. Může se dívat ven, poslouchat, zavolat mě hlasem, a já mu, samozřejmě, mohu opatřit veškeré materiály, které potřebuje pro informaci nebo ukrácení času."
Kyra pocítila zvědavost. Jak si asi Guthrie užíval po-slech, pozorování, čtení a oživování po více než sto letech strávených jako duch v boxu? Jeho osobní styl si udržoval zemitost zaznamenanou během jeho smrtelného života, ale možná to byl Idara, výplod public relaťnns...
Lee se zastavil před plochou obrazovkou. Stejně jako na té v obýváku nebyl obraz na ní v pohybu. Tvář muže, hlava a ramena - střih vlasů a tunika s vysokým stoja-tým límcem vycházely z módy celé generace staré; musel to být někdo, koho měl Guthrie rád nebo ho obdivoval, nebo - počkat! Viděla ho přece v historickém ňlmu, nebo ne? Mamoní Tamura, který vedl L-5 během první velké krize-
Lee zasalutoval. „Nouzový případ, pane." Teď, když ho čekala akce, ztratil svou váhavost. „Pilotka Kyra Da-visová přináší zprávu od ředitele Packera. Vláda připra-vuje útok. Měli bychom vás odtud dostat."
„K čertu!" explodoval drsný bas. „Dělejte!"
Lee se v určitých bodech dotkl ozdobného rámu. Celá jednotka se odsunula stranou. Byla to loutka? Díval se Guthrie očima portrétu, poslouchal jeho ušima a mluvil jeho ústy? Prostor za obrazovkou skrýval jakýsi předmět. Lee sáhl dovnitř, odpojil ho od přenosného terminálu a vytáhl ven.
„Převezměte ho, společnice," řekl. „Vysvětlete mu si-tuaci a já zatím seženu nějaký vak nebo něco, v čem ho odneseme."

Kyra natáhla ruce. Váha, která se do nich snesla, byla podivně malá, dvě nebo tři kila. Neměl by zakladatel a hlava Fireballu vážit víc? Jeho podniky zahrnovaly ce-lou sluneční soustavu a sahaly ke hvězdám. Ta osoba, mysl, která byla vkopírována do tohoto programu, cesto-vala sama na Alfa Centauri a zpět. Určitě muselo být víc než jen toto.
Ale ne. Lidský mozek obsahoval mnohem méně mate-riálu.
A Guthrie-duch kompletní mozek nevyžadoval. Sta-čila neurální síť ekvivalentní cerebrálnímu cortexu.1 Sen-zorická centra schopná zpracovávat elektronické, magne-tické a fotonové vstupy. Motorická centra schopná výstu-pu do ovládacích zařízení. Paměťová jednotka. Software
1-„-l.-;;„-•),r1,. ..
rvuu lijící, i\.»-i^ Ji-
ří^ -lof+n
něco navíc K^^r^* ppvprlělřt"

psychonetika nebyla její obor. Ale určitě ne o mnoho víc. Zbytek toho, co držela, jinak představoval pouhé zařízení:
minimální podpůrný aparát, baterii, schránku.
To celé, co držela, byl její lenní pán. Nikdy předtím se nesetkali. Byl to on, komu se zaslíbila, a kdo ji zasvětil Fi-reballu.
„Pane," zašeptala. „Pane."

Viděla tu schránku na obrázcích a četla její popis. Pří-má konfrontace byla přesto stejně ohromující jako její první setkání s láskou a smrtí. Nedokázala pochopit tu naprostou jednoduchost. Byla to jen skříňka z tmavomodrého organometalu, tvrdá, sklovitě hladká, se zaoblenými hranami a téměř nevidi-telnými švy. Ploché dno mělo rozměry přibližně dvacet krát třicet centimetrů, s několika chráněnými konektory. Byla vysoká asi dvacet centimetrů a její vrcholek byl za-oblený, doplněn dalšími přídavnými konektory. Čtyřcen-timetrové kruhové kryty po stranách chránily membránu sloužící jako sluchový senzor. Podobný kryt na přední straně chránil reproduktor. Na téže tváři - musela na ni
cerebrálni cortex - mozková kůra (Pozn. překl.)

» tak myslet - byly dvě polokoule o průměru krytů slucho-vých membrán. Objem byl přibližně stejný jako u velké lidské hlavy. Ansona Guthrieho? Býval to velký muž.
Polokulovité kryty se v půli rozdělily a stáhly se do-zadu jako oční víčka. Vynořily se pět nebo šest milimetrů silné pohyblivé stonky. Jejich konce tvořily koule o prů-měru asi tří centimetrů. S hadí opatrností se protáhly do plné délky patnácti centimetrů a otočily se jejím směrem. (Z koulí na ni zazářily čočky.
„Hej, neupusť mě, děvče," zahřměl hlas. „Polož mě a seber z podlahy svou spodní čelist."
Mohl muž žertovat, když byl po smrti? Bueno, Gu-thrie to často dělal. Ale teď. s lovci na stopě? Kyra ho s; největší opatrností položila na stůl vedle modelu letadla.
„Okay, informujte mě," nařídil Guthrie. Syntetizo-vané zvuky, jež mohly klidně vycházet z lidského hrdla, měly svůj přízvuk. Jednalo se o americkou angličtinu, jakou se mluvilo v dobách jeho mládí, a Kyra věděla, že měl sklon používat výrazy z této éry.
Uvolnila se a opakovala mu, co už řekla Leeovi. Guthrie zformoval hvízdnutí. „A sakra! Jak, k čer-tu...? Ano, raději hned zvedneme kotvy. Dobrý chlap, Wash. Ty taky, děvče. Nezapomenu."
Lee přinesl batoh. „Půjde to?" zeptal se. Kyra se za-tvářila nejistě. „Nepřitáhne to pozornost," řekl. „Nosí je teď skoro každý! Ponechávají obě ruce volné." Přikývla. „Muy bien."
„Chcete říct, že jste si na to s sebou nic nepřinesla, Davisová?" zavrčel Guthrie. „Žádná předvídavost?"
„Je mi líto, pane," odvětila, zasažena oprávněností je-ho kritiky. „Měli jsme strašně naspěch."
„A vy a Wash a ti ostatní nejste školeni v pašování le-bek, co? Jistě, chápu. Vezměte mě a napěchujte mě tam," řekl, což znělo jako další skrytý žert, „a vypadneme od-tud." Čočky se stočily k Leeovi. „Vy tady tiše seďte. Když sem vtrhnou policajti, buďte překvapený. Nic nevíte. Ni-

kdo tady nebyl, jenom my, kuřátka. Dokážete to? Budou vás vyslýchat, což nebude žádná legrace, ale neočekávám, že půjde o hloubkové vyšetřování, pokud jim nedáte zá-minku, aby vás podezírali. Zvládnete to?" Lee se napřímil. „Ano, pane."
„Můžete taky utéct a někde se schovat, jestli chcete. Ale nemyslím si, že je to dobrý nápad. To jen ukáže, že v tom pravděpodobně jedete, a oni po vás půjdou s veške-rou technikou, kterou mají. A buďte si jist, že vás sakra rychle dostanou. Jste označený, známý, registrovaný, identifikovatelný na čtyřicet různých způsobů, mládenče, jako občan této veliké svobodné republiky. Jako člen Fi-reballu taky musíte mít ve své složce spoustu extra údajů. Když vás chytí, vymačkají z vás informace, a potom se na vás bude zlobit Fireball. Tu nebude vůbec nic hezkého."
To by skutečně nebylo, pomyslela si Kyra. Žádné mu-čení; to by mohlo přinést problémy se Světovou federací a stejně nebylo zaručeno, že to bude efektivní. Rehabili-tační lékařská péče. Chemikálie a fázované elektrické im-pulsy otvíraly mysl, jako když si člověk loupe pomeranč. Často také mysl zanechávaly ve velice podobném stavu.
„Opravdu si myslím, že vaše nejlepší šance je zůstat tady a hrát blba," skončil Guthrie.
Lee přikývl, skoro křečovitě: „Ano, pane."
Guthrie zjemnil svůj tón: „Je mi líto, Bobe. Víc, než dokážu říct. Moje jediná omluva pro to, že utíkám a opou-štím vás, je to, že je ohrožena spousta lidí."
A spousta nadějí, pomyslela si Kyra.

„Chápu," řekl Lee tiše, ale pevně. „Jestli někdo doká-že obnovit tuhle nabouranou rovnováhu, jste to vy. Jdě-te."
Zazvonil telefon. Lee se otočil k východu z místnosti.
„Zadržte," vyhrkl Guthrie. „Cože?" zeptal se Lee. Telefon zazvonil znovu.
„Neodpovídejte." Čočky se otočily ke Kyře. „Davisová, jak jste věděla, že je Bob doma? Přece jste nepobíhala ko-lem a nečekala na něho."

„Já, já jsem mu zavolala," řekla Kyra. „Z veřejné bud-ky. Když se ozval, zavěsila jsem."
„Myslel jsem si, že to byl omyl," dodal Lee. „To se stá-vá. Už jsem na to dál nemyslel." Telefon zazvonil.
„Mohl by to být béesácký špeh," prohlásil Guthrie drs-ně. „Jsou docela rychlí, když chtějí."
„Packer říkal - teda, krtek říkal - za dva nebo za tri dny," zakoktala Kyra.
„To říkal krtek, ať je to kdokoli. Jak dlouho mu trva-lo dostat se někam, odkud mohl alespoň napůl bezpečně předat to, co se dověděl? Jak přesné to bylo? Nerozhodli se mezitím urychlit časový rozvrh?"
Kyra si vybavila důstojníka, s kterým se setkala na dopravníku. Pokud věděla, ani dnes nebylo obvyklé vidět kdekoli Bezpečnostní službu v uniformách. Měl Lady jiný úkol, nebo sloužil jako předvoj?
„Oni si rádi vykolíkují a předem prozkoumají terito-rium, než udeří," pokračoval Guthrie. „Musíme provést vlastní rychlý průzkum. Bobe, tvá velká obrazovka do-káže sledovat celou oblast."
Telefon ztichl. Lee k němu přistoupil, aby si přehrál eventuální vzkaz, který byl možná zaznamenán. „Stát!" nařídil Guthrie. „Jestli jsou to oni, mají prostředky, jak zjistit, že to děláš."
Lee prudce ucukl rukou. „Správně," vydechl. „Zapom-něl jsem. Ano, vy jste šéf." V tom neformálním slově pul-soval celý svět významů. Vzal schránku a odnesl ji do obýváku. Kyra ho následovala.
Zadívali se na záběr oblohy z vrcholu věže. Vysoko nahoře se něco zatřpytilo. Lee položil Guthrieho na stůl a začal pracovat s ovladači. Záběr se zvedl vzhůru, zvětšil se a zaostřil. Nahoře se pomocí svých trysek vznášela ma-lá černobílá slza. Kyra její výšku odhadovala na tri kilo-metry. Na tuto vzdálenost se i s optikou, nedosahující kvality přístrojů, které běžně používala ve své kosmické lodi, dali spočítat mravenci na chodníku pod nimi. Pocíti-la mrazení v zádech a štiplavý pot.

„Jo, Bées," řekl Guthrie. „Vůbec jste se sem nedostala příliš brzy, Davisová."
„Co můžeme dělat?" uslyšela se říkat.
„Nechtě mě přemýšlet. Studoval jsem ty cochinos5 ce-lá léta a pamatuji si takové, jako jsou oni, z minulosti, z celé zeměkoule. Snad byste se mnou mohla stále ještě vyjít ven a odjet, aniž by vás někdo obtěžoval. Ale na to bych nesázel. Zřejmě už hlídají brány. V civilu, samozřej-mě."
Kyru napadlo, jestli tomu tak bylo už v době, kdy při-šla. Pravděpodobně ano. Ale možná taky ne. Věděla, že na tom stejně nezáleží. Stejně nemohli zastavovat a kontro-lovat každou osobu, která šla dovnitř nebo ven. To by bylo příliš pracné. Ještě hůře, vyplašilo by to jejich kořist. Jen-že každý, kdo bude vypadat jen trochu podezřelo, projde zatraceně přísným skenováním.
Ucítila žaludeční šťávy až v krku.
„Protože jste se nedotkl toho zatraceného telefonu, Bobe, budou předpokládat, že jste si vyšel ven," pokračo-val Guthrie. „Za chvíli to zkusí znovu. Časem, samozřej-mě, sem přijdou, ať jim odpovíte nebo ne. Možná tak za dvě, tři hodiny od této chvíle. Podíváme se, co pro vás udělají vaši kámoši z B-24."
„To může být taky k ničemu, víte," řekl Lee drsně.
„Přinejlepším nic moc."
„Štvanice ještě nezačala, ne? Dělejte. Dejte mě do ruksaku a koukejte vypadnout. Čím dřív odtud zmizíme, tím menší je pravděpodobnost, že cestou narazíme na ně-jakého béesáka."
„Kam?" zeptala se Kyra. Tento střípek naděje stačil na to, aby se její vnitřnosti uklidnily a zvolnil sejí tep.
Lee pokračoval v zajišťování batohu. „Udržoval jsem kontakty s obyvateli mých bezpečných domů," vysvětloval mezitím Guthrie. „Ne že bych se pletl do jejich

soukro-mých životů, alespoň ne moc. Bůh ví, že jsem měl na práci
cochinos (šp.) - prasata (Pozn. překl.)
35
HVĚZDY JSOU JAKO OHEŇ
spoustu důležitějších věcí. Ale pochopil jsem dobře, že když mě člověk Washe Packera zanechal v mém současném bytě, byl to Bob Lee, kterému jsem dal signál prostřednictvím nevinně vyhlížející elektronické zprávy, aby si pro mě přišel. Víte, Davisová, on v tomto komplexu vypěstoval určité lidi, kteří nemají rádi avantisty. To od něho bylo chytré, ačkoli já si myslím, že to udělal hlavně proto, že je to veskrze slušný chlap. Jo. Proto jsem byl v Modré thétě. Každá liška potřebuje mít ze své nory dva východy."
2
NA DOPRAVNÍKU SE SPOLU NEODVÁŽILI mluvit. Lee jen tiše řekl Kyře nesoucí Guthrieho: „Já půjdu všude první. Vy nemluvte, dokud nebudete muset."
Po stěnách chodby se vinuly barevné arabesky a nad průchody byly arabské nápisy. Mnoho vchodů bylo otevřených. Za nimi viděli police se zbožím na prodej: jídlem, šatstvem, kuchyňskými potřebami, květinami. Před každým seděl na polštářích muž se zkříženýma nohama, pokuřující nebo lákající křikem zákazníky, nebo zdánlivě ponořený v meditacích. Některé místnosti byly přizpůsobené k podávání kávy nebo exotických jídel. Vzduch naplňovaly vůně vaření, kouře a voňavek, vesměs zvlášt-ních. Kolem zněly hlasy a tiché kroky. Tu a tam se ozývala flétna a malý, chřestivý bubínek. Běžné oděvy Severoameričanů nebyly tak nápadné jako tyto volné vlající róby, převážně bílé barvy. Lidé, kteří je nosili, patřili k tmavému kavkazoidnímu plemenu, muži měli většinou vousy a kefiji na hlavě, ženy tváře zahalené závojem. Ano, některé z nich spatřila Kyra už předtím. Ale toto bylo jejich vlastní území.
Arabské noci! Viděla Přední východ ve zprávách,

v dokumentárních filmech a v dramatech. Písek, prach, vyschlé studny, slané řeky, opuštěnost. Stroje a nanotechnické řady, zabírající půdu hektar po hektaru. Za nimi pomalu postupoval pečlivě naplánovaný život, zelená pole, třpytící se budovy, moderní průmysl, nová společnost. Rezervace pro těch pár zbývajících, kteří dávali přednost starým hladovým časům před ekologicky sice pochybným, avšak dostatečným zajištěním, skvělou lékařskou péčí a rehabilitační výchovou svých dětí. Oh, Světová federace měla právo být pyšná na to, co tam dělala. Proč by někdo
měl chtít zůstávat v minulosti?
Lee si razil cestu davem. Kyra mu šla v patách. Ne. Ať se jednalo o cokoli, pomyslela si, nebyla to pseudokultura jež měla vyplnit životy lidí, kteří neměli nic jiného na práci. V jednom krámku letmo zahlédla měditepce používajícího elektrické nástroje; a jeho sousedovi opravoval nějaký elektrický přístroj. Technologie byla tak dobrá jako všechno, co si Dolní mohli dovolit. Na jeho zápěstí zahlédla informant podobný jejímu; jeho majitel zjevně potřeboval znát víc než jenom čas; potřeboval rychlý přístup k výpočtům, databankám a spojení. Další insignie potvrzovala, že je příslušníkem Světové chemie, což znamenalo, že by měl vnímat strukturu atom po atomu. Kolem prošli dva chlapci v dlouhých galábijích s vyholenými hlavami, ale knihy, které si nesli pod paží, byly vědecké.
A přece, pomyslela si Kyra, to všechno bylo v tom největším protikladu s učením avantistů, jaký si dovedla představit. Tady nikdo určitě vážně nevěřil, že Xuan kvantifikoval síly historie do té míry, kdy by se daly manipulovat, ne jako pouhý sdílený ideál světa blížícího se naprosté racionalitě. Vláda a Poradní synod měly určitě veliké pokušení zlikvidovat každou takovou starou nekonformní komunitu, rozprášit její starší a zcela převzít do svých rukou výchovu jejích dětí. V teorii to samozřejmě bylo možné: šlo o interní záležitost, nad níž neměla Federace žádnou pravomoc. V praxi však doprava a sítě spojovaly Zemi až příliš těsně do jednoho celku. Jen velice

málo se dalo ukrýt; příliš mnoho Horních všech národností bylo ve stálém vzájemném styku a sdílelo spolu až příliš mnoho názorů; dokázali by přinutit vlády jiných zemí, přinejmenším těch, které byly demokratické, aby vyvinuly nátlak ještě účinnější, než v poslední době vyvíjel Fireball. Přinutila svou mysl vrátit se zpátky do reálného času.
Lee se dvakrát zastavil, aby si vyměnil pozdravy s nějakým mužem. Kyra si

uvědomovala káravé pohledy. Mu-sela tady působit děsně nestydatým dojmem. Říkala si, že toto není uzavřená enkláva. Přicházela sem spousta ji-ných lidí, někteří za obchodem, jiní ze zvědavosti. Nepo-chybně na nich závisela jistá část zdejší ekonomiky. Přes-to pocítila značnou úlevu, když se Lee zastavil u jedněch dveří a tv se před nimi odsunuly.
Ocitli se v místnosti zařízené koberci a nízkým nábyt-kem. Mladý muž, který je přijal, zavřel dveře. Pak se hlu-boce uklonil, zatímco klenutým vchodem v zadní části místnosti vešel další muž s šedým plnovousem a ostrými rysy, v kaftanu a kefiji. Toho Lee uctivě pozdravil: „Sa-laam alejk." O Kyru se pokoušely mrákoty.
,^.lejkum es-salaam," odvětil starší muž. Jeho váž-nost ustoupila úsměvu. „Čemu vděčím za toto potěšení?" zeptal se se slabým přízvukem anglicky. Když se lépe po-díval, jeho úsměv zeslábl. „Máte potíže, můj příteli?"
„Area muzílak," řekl Lee mrzutě.
„Aha. Pojďte tedy." Vydal ostrý příkaz. Mladý sluha se spěšně vzdálil. Hostitel zavedl nově příchozí dál. V po-koji připomínajícím vnitřek stanu je pokynem vyzval, aby se posadili na podlahu u nízkého dřevěného stolku. Kývl na Kyru: „Odložte své břemeno, jestli si přejete, seňori-to."
„Gracias, pane, ale-" Zachytila Leeho rychlý pohled, a spěšně řekla: „Gracias," a odložila své zavazadlo.
Lee pronesl formálně: „Šejku Tahire, smím vám před-stavit Kyru Davisovou, mou společnici ve Fireball Enter-prises? Pilotko Davisová, seznamte se, prosím, se Zeydem

Abdulahem Azizem Tahirem, šejkem Beny Muklibu. Pa-tří k vůdcům svého... národa."
Tahir pozoroval ženu přimhouřenýma očima, ale přesto s jistou zdvořilostí.
„Bienvenida, pilotko Davisová," řekl. „Kosmická pilotka, předpokládám."
„A-ano, pane," odpověděla. „Uh, pór favor, omluvte to, jak jsem oblečená. Nebyl čas a nevěděla jsem-"
Přikývl. „Ovšem. Robert Lee by se tu tak náhle nebo-jevil, kdyby nešlo o nouzovou situaci. Ani vy, tím jsem si
jist."
„Jsem tady naprostý cizinec... neznám vaše zvyky
a obyčeje, pane."
Tahir se znovu usmál a vrásky na jeho rozbrázděné tváři se zvlnily. „Wellah, ale budiž vám prominuto. Dou-fám, že najdete čas, abyste mí řekla néfo n své práci a o sobě. Jestli létáte mezi Božími hvězdami, jste šťast-ná."
Lee se pohnul. „Obávám se, že to právě teď nepůjde," odvážil se říct. „Abych řekl pravdu, jsme v zoufalé situ-aci."
„To je jasné." Ozvalo se zaklepání na dveře. Na Tahi-rovu výzvu se otevřely. Nějaký hoch přinesl podnos s ká-vovou soupravou a mísou datlových koláčků. Postavil ob-čerstvení na stůl, uklonil se a odešel. Když se za ním za-vřely dveře, Tahir je vyzval: „Poslužte si. Kheir Alláh."
Lee zamrkal. „Pardon?"
„Nevíte? Protože jste řekl, že jste přišel do mého sta-nu, což vyžaduje mou ochranu, myslel jsem, že chápete, co bude následovat. Bueno, toto je Boží dar. Jezte, pijte, buďte mými hosty."
„Jste příliš laskavý." Lee si odkašlal. „Budeme k vám poctiví. Nepatřím k vašemu kmeni ani k vaší víře. Jsem jen o málo víc než pouhý známý, který sehnal pár útržků informací o vašem lidu. Nevznesl jsem vůči vám žádný požadavek."
„Projevil jste přátelství a víc než přátelství. Budu po-těšen, budu-lije moci oplatit."

„Jde po nás Bezpečnostní služba." Tahir pohodil hlavou a hlasitě se rozesmál. „Bismil-lah! Tím lépe!" Náhle zdrsněl. „Jsou vám v patách?"
„Ne, doufám že ne. Myslím, že máme pár hodin, než přijdou na to, že jsme vzali roha. Ale pak převrátí Thétu naruby."
„To zabere čas a mnoho sil. Budou mít důvod, aby si mysleli, že jste tady?"
„To nemyslím. To jest, nesledovali mě. Jistě, jsem z Fireballu, ale nijak důležitý. Takových jako já jsou stov-ky. Po mnoha z nich také jdou. A to bylo nařízeno teprve před pár dny."
Proč? Kyra vychutnávala horkou hustou sladkou ká-vu ve svém šálku.
Tahir si pohladí! plnovous. „Wah. Pak se tedy budou zpočátku soustředit na jiná místa než na tuto čtvrť, le-daže by věděli, že jste měl ve zvyku nás navštěvovat."

„Navštěvoval jsem spoustu jiných míst, v tomto kom-plexu i jinde. Nepamatuji se, že bych byl kdy zmínil -svým sousedům nebo náhodným známým - že jsem sem chodil z jakéhokoli jiného důvodu než kvůli kávě, dob-rému jídlu a zábavě."
Ale Guthrie to věděl, pomyslela si Kyra. Ten starý lišák. Ucítila, jak ji schránka šťouchá do stehna.
„Byla jste dnes viděna na chodbách," poznamenal Ta-hir.
„Promiňte," vyhrkla Kyra. „Divila bych se, kdybych nebyla nápadnější než on."
Šejk se zachechtal. „Tím jsem si jist."
„Potkal jsem dva muže, které znám," připustil Lee.
„Jejich jména mi sdělíte později. Promluvím s nimi. Pokud jde o kohokoli jiného, víte, že nejsme přátelé avan-tistů. Když se budou béesáci vyptávat mezi námi, odpo-vědi nedostanou." Tahir si vzal koláček.
„Nemůžete nás tady přechovávat dlouho," řekl Lee.
„Pravda. Slovo pronikne ven jako... jako elektrony každou potenciální bariérou, kterou mohu zřídit. Ale inš'-

allah, mohu vás ukrýt do zítřka, a pak vám pomohu dál. Stejně si přejete vypadnout co nejdřív, nemám pravdu?"
„Bezvadné, ano! My - to znamená-" Lee rozpačitě sklopil oči.
Tahir si své hosty změřil. „Uvažte, co mi chcete sdělit. Mějte na mysli, že co nevím, to nemohu prozradit, i kdyby došlo k nejhoršímu a já musel podstoupit hloubkový vý-slech."
Kyra se zachvěla. Tahir si toho všiml. „To se sotva stane, seňorito," ujistil ji. „Pravděpodobněji bych dřív ze-mřel při kladení odporu při zatýkání, a pak by se ode mě moc nedověděli. Ale buďme opatrní."
Olízla si vyprahlé rty. „Máte právo, abyste - abyste něco věděl," zakoktala. „My, Lee a já, neutíkáme jenom proto, abychom zachránili sami sebe. Kdybychom to tak mohli vysvětlit-" Kdyby Guthrie promluvil -
Lee zvedl ruku. „Nemůžeme zacházet do detailů," řekl rychle. „To by bylo skutečně nebezpečné. Ale, bueno, vy víte, jak narůstaly třenice mezi Fireballem a vládou, až vláda náhle prohlásila, že nalezla důkazy, že naši agenti stojí za předpokládanou nehodou, která zničila da-tabázi Středozápadní bezpečnostní centrály. Možná si vzpomenete, jak Společnost nabídla, že bude spolupraco-vat na vyšetřování, a určitě víte, jak - bez ohledu na to -vláda obsadila náš severoamerický hlavní stan, aby ho, jak tvrdí, do hloubky prozkoumala. Od té doby se tam hrabou a čmuchají béesáci. Bueno, mohu vám říct, že teď chtějí převzít všechno, co nám v této zemi patří. Bude to ostatně ve zprávách."
Tahir nezvučně hvízdl. „Hajátak! Nezastavíte potom všechny své operace týkající se Unie? To je pro ni nepo-chybně katastrofa. Její ekonomika je už tak v dost bíd-ném stavu."
Lee vzdychl. „Ani já jejich logice nerozumím. Nicméně to dělají. Raději bych neříkal, jak jsem se to dověděl, ale to nevadí. Brzy to uslyší celý solární systém. Davisová a já máme doručit, ehm, mimořádně důležitou informaci.

Uh, uvědomte si, že už nemůžeme důvěřovat žádným ko-munikačním linkám. Musíme to udělat osobně."
Tahirův pohled sklouzl přes stůl a níže. Kyře bylo jasné, že neobdivuje její nohy. Pak pohlédl zpátky na Lee-ho. „Jsem rád, že mohu splatit část dluhu, který vůči vám mám," řekl, „a vůči vaší důvěře v čest mého lidu a moji. Gracias. Pokusíme se šiji zasloužit."
Kyře proběhla hlavou jakási historická vzpomínka na někoho, o kom kdysi četla. Ano, Saladin.
„Vy jste udělal seňorovi - šejkovi Tahirovi - laska-vost, společníku?" zeptala se. Příliš pozdě si vybavila Lee-ovo varování, aby hrála pasivní roli.
Jejich hostitel se neurazil. Musel být zvyklý jednat s cizinci. ..Udělal." řekl jí. ..Přede dvěma lety se můj syno-vec UUhlctl uu puLiží. Je lu luuý mladý muž, iná V aubě
oheň. Všichni z nás vědí, že avantismus přivede náš způ-sob života v zapomnění, jestli bude pokračovat. Většina z nás tráví svůj čas ve víře, že Bůh nedopustí, aby k tomu došlo. Hamid studoval biotické inženýrství. Musel studo-vat i rouhání - xuanistickou doktrínu - a to už nakonec nemohl snést. Začal mluvit příliš otevřeně na veřejnosti, dokud nebyl zatčen. Když se o tom doslechl Robert Lee, postaral se, aby Hamida propustili, a pak ho dal zapsat do bezpečné školy Společnosti v Ekvádoru."
„Ach, to byla maličkost," zamumlal druhý muž. „Sta-čilo zavolat mému koordinátorovi a ten uplatnil svůj vliv u správné osoby ve vládě. Fireball a

Synod byly ve sporu, ano, už dlouho, ale tehdy ještě nedošlo k otevřené roztrž-ce, a spousta lidí na obou stranách ani nechtěla, aby k ní došlo. Samozřejmě, kdyby byl potrestán, byl by potom na-vždycky poznamenaný a pravděpodobně by mu to brzy přineslo skutečné hoře. Ale je chytrý, a Společnost ráda získává novou krev, když může, víte. Vlastně jsem v té záležitosti měl sám určitý prospěch."
Kyra pocítila znepokojení. „Ale to ukazuje, že tady máte konexe!" zvolala.
„Ne, ne. Říkal jsem vám, že jsem to udělal prostřed-

nictvím Femanda Parda, mého nadřízeného. On to předal někomu dalšímu, který o tu věc projevil zájem, a jednal. Neexistují o tom žádné záznamy, které by se daly vysto-povat. Fireball si na takové věci tady v Severní Americe dával pozor ještě předtím, než jsem pro něj začal praco-vat."
Naučil ho to Guthrie, pomyslela si Kyra.
„Doufám, že váš synovec je teď spokojený a v pořád-ku," řekla Tahirovi.
Přeběhla po jeho tváři bolest? „Ano," odpověděl poma-lu. „Dostali jsme od něho zprávy. Samozřejmě, stává se... plně obyvatelem Horního světa... světského světa. Ale to bylo... nevyhnutelné. A je svobodný. Nikdy ho nechytí a neprodělají jeho mysl."
Npilpne bvlo změnit tem? ^Ivriisitp tarlv hv+ 117 rlnhřp známý, abyste se o té záležitosti dověděl," podotkla k Lee-ovi.
„Jen trochu," řekl. „Šejk Tahir a já jsme se jednou ve-čer dali náhodou do hovoru v obchodě s kávou. Párkrát jsme to opakovali, on mě pozval na večeři do svého domu, já mu ukázal místní pracoviště Společnosti. Nemějte oba-vy, bylo to na multipřijímači, ne osobně. Nikdo tady o tom vztahu neví. Ale byla to jen zvědavost a, eh, přátelství, nic víc. Překvapilo mě, když mi o svém synovci řekl."
„Byl jsem plný hněvu a zármutku," řekl Tahir. „Pan Lee mi připadal jako soucitný člověk. Mohl mít vliv. Co jsem mohl ztratit? Boží prozřetelnost."
„Gracias," řekl Lee kajícně. „Lichotíte mi. Abych řekl pravdu, nikdy jsem vám dobře nerozuměl. Tato kultura je pro mě příliš cizí. Bez urážky. Nepřišel jsem do styku s mnoha odlišnými druhy lidí, jako jste vy. Ale dnes, kdy jsem zoufalý, mě napadlo, že byste nám možná byli ochot-ní pomoci."
Víc než to, a byl to hlavně Guthrieho nápad, uvažova-la Kyra. Věděl o Leeově konexi mezi těmito lidmi - Jak? Ten Hamidův incident? Proběhla by zpráva o něm celou Společností až k jejímu šéfovi?

Ne přímo, předpokládala. Ale virtuálně se mohlo všechno, co se přihodilo, dostat do hypertextu a uložit v tajné databázi, která byla pravděpodobně umístěna mi-mo Zemi. Guthrie se čas od času mohl napojit na hlavní počítač. Během té chvíle by byl jím, s veškerou jeho kapa-citou a uloženými informacemi. Když se mu něco zdálo zajímavé, mohl to - drive, než se odpojil - uložit do své osobní paměti a zabývat se tím později.
Když se tedy o Leeových stycích mezi těmito lidmi dověděl, Guthrie k nim musel tajně poslat nějakého agen-ta nebo dva, aby mu napsali zprávu. Když pak potřeboval základnu v Severní Americe, jeho znalost této možné úni-kové trasy rozhodla, že zvolil Leeho.
Ano, kvazi-nesmrtelný mohl uvažovat takto široce, tíiT^ da^0^0 ^fT"iT'*"^11
Bez ohledu na to se sotva dostal pryč, a lovci ho mohli docela dobře dopadnout.
Kyra si uvědomila, že zatímco se zabývala vlastními myšlenkami, rozhostilo se ticho. Tahir se pohnul. „Pojď-me k věci," řekl. „Nechápu, jak může policie nadlouho uzavřít Modrou thétu, jestli vůbec. Sem a tam chodí příliš mnoho lidí, často s důležitými úkoly. Například tato ko-munita dostává většinu svých potravin ze svého vlastního nanofacu v distriktu Syracuse. Stejně tak jiní, například Crusové. Po nějakou dobu budou brány samozřejmě přís-ně střeženy. Přestrojíte se - ale ponesete s sebou něco, co by vás mohlo prozradit očím nebo přístrojům?"
„Obávám se, že ano," přiznal Lee zamračeně. „Spe-ciální počítač."
Tahir přikývl. „Myslel jsem si to." Dál se k tomu ne-vyjadřoval. Místo toho řekl: „Bueno, snad to dokážu nějak zařídit. Vy dva zatím musíte plánovat. My nemůžeme udělat víc, než vás odsud dostat ven, ale ne daleko. Zvaž-te, kam se přesunete potom."
„To uděláme," vydechla Kyra. „Oh, ano."
„Je moudré, abyste čekali odděleně," doporučil Tahir. „K mé lítosti má tento byt jen jeden pokoj pro hosty sjed-

nou postelí. Jestli si přejete, pilotko Davisová, můžeme vás odvést do mého harému."
Kyra sebou vylekaně trhla. Tahir se usmál. „To zna-mená do království mé ženy," řekl. „Mé jediné ženy."
„Ale jak bychom se pak mohli domlouvat?" Setkala se očima s Leem. Ten mírně pokrčil rameny. „Ne, gracias, pane, ale budeme raději sdílet ten pokoj."
Připomněla si pravidla zdvořilosti. „Tedy, jestli vám to příliš nevadí."
Tahir se na ni pobaveně podíval. „My nejsme wahhá-bité. Je rozumné, že si mladí lidé, kteří byli odděleni, přejí v noci soukromí."
Pro své služebnictvo by si měl raději vymyslet lepší historku než tuto, pomyslela si Kyra. Ledaže jim prostě řekne, že jim do toho nic není, a oni to akceptují a budou ztich9-
Lee zrudl až po konečky uší. „Jsem slušně vychovaný, společnice," slíbil.
Komická úleva. Kyra se rozesmála. „Já při troše dob-ré vůle také!" odpověděla.
Zachechtal se Guthrie pro se-be?
Tahir se zvedl. Uprchlíci ho následovali. Kyra zvedla svůj vak. „Chlapec vám přinese jídlo. Zaklepe a počká, do-kud mu nedovolíte vstoupit. Když budete chtít něco ji-ného, stiskněte na telefonu 03. To aktivuje můj infor-mant. Jinak budete přísně izolováni. Jednoho dne vám snad budu moci nabídnout lepší pohostinství."
„Nemůže být lepší než toto, pane," řekla Kyra.
Pokoj pro hosty byl oddělen krátkou halou. Tahir ustoupil stranou a pokynul svým hostům, aby vstoupili. „Yerhamak Alláh!" řekl tiše. Kyra hádala, že to bylo ně-jaké požehnání. Dveře se za ním zavřely.
Rozhlédla se kolem sebe. Místnost nebyla příliš velká, ale byla hezky a pohodlně zařízená. Za panely se nachá-zela minikoupelna spojená s klozetem. Multipřijímač stál vedle stolu se základním počítačovým terminálem. Dvě křesla západního stylu napovídala, že se zde příležitostně zdržovali i jiní lidé z jejího prostředí. Na podlaze ležely

přepychové koberce. Ačkoli byly stěny čistě bílé, obrazov-ka pod ventilátorem ukazovala palmy a jasmíny kolem vodní tůně. Nedokázala by říct, jestli je ta scéna skutečná nebo syntetizovaná. Zdála se příliš hezká na to, aby šlo o skutečnost, ale takové věci v přírodě existovaly. Postel -nu, postel byla dost široká, aby se na ni vešli dva lidé od-děleně.
Ne že by očekávala cokoli smyslného, za těchto okol-ností. Ona žádné takové nutkání jistě necítila. Když povo-lilo napětí, rozlila se jí tělem únava.
Lee si toho všiml. „Já jsem taky utahaný," řekl, „a to jsem před touto honičkou necestoval přes šest časových pásem."
„Neměli bychom vytáhnout pana Guthrieho?"
„To uděláte sakra dobře," zaskuhralo to z vaku.
Lee vytáhl schránku a postavil ji na stůl. Vysunuly se oční stonky a zaujaly polohu. Kyře to připomnělo zaměřo-vání zbraní. Guthrieho vlídnost ji překvapila: „Dobrá práce, vy dva. Teď si odpočiňte. Nemají tady žádný pořád-ný chlast, počítám, ale horká sprcha dokáže taky zázra-ky."
Kyru brnělo podél páteře. Uvažovala, co nezávazné-ho nct. „Vy nejste přetažený, pane?" Poté, co ležel bezmoc-ně v temnotě vaku, zatímco se venku hrálo o jeho osud.
Ten smích mohl patřit vlkovi. „Co by to muselo být za strašidlo, aby mě vystrašilo? Nemám žádné žlázy, chá-pete?" Pak dodal tiše: „Uvolněte se, děvče. Jste utahaná, jak zákon káže. Promluvíme si později."
„Já-" Všechno ostatní přehlušil pocit žízně. „Bueno, gracias, pane."
V koupelně vypila tři pohárky vody a další si nastří-kala na obličej. Všimla si kartáčků na zuby připravených vedle osušek, sice ručních, ale v jejich plastikových schrán-kách. Byly tu i hřebeny, holicí strojek a malá lékárnička. Přistáli v dobrém doku. Osvěžena tímto poznatkem odlo-žila sprchování a vrátila se do pokoje. Lee jejího příkladu následoval.

„Měli jsme štěstí, co?" řekla Kyra. „Aspoň prozatím."
„Štěstí není pouze funkce náhody," odvětil Guthrie.
„Omlouvám se. Nechtěla jsem říct, že v tom nebyla inteligence." Kyra se napřímila. Hlavní šéf podle všeho pohrdal patolízaly. „Ale máme štěstí, že máme Tahira na své straně. Je to skutečný muž, že?"
„Lev," přisvědčil Guthrie. „Považoval jsem islám za jeden z největších omylů lidské rasy, ale on můj názor možná změnil."

„Nepřipadá mi jako vůdce, eh, Dolního světa."
„Ve skutečnost není," řekl Lee. „Kromě toho, že je ve své komunitě kancléř a soudce, je také nákupčí veškerých surovin, které jejich průmysl potřebuje z vnějších zdrojů. To znamená, že přichází do styku s vysokou technologií a se vším, co to v sobě zahrnuje."
Kyra zaváhala. „Nerozuměla jsem správně," přiznala. „Totiž, o ekonomice vím málo. Lidé - většina lidí na Zemi - ti, kteří nemají dovednosti a schopnosti, které vyžaduje předvoj světa - samozřejmě většina z nich nezápasí v ně-jaké primitivní soběstačnosti. Není to tak jednoduché. Ale nejsem si jistá, jak to funguje."
„Není žádný důvod, proč byste měla," řekl Guthrie. „Když jste kosmická pilotka, máte na práci spoustu jiných věcí. A svůj čas na Zemi jste strávila v enklávách Horního světa, že?"
„Bueno, já-"
„Proboha, ženská, neciťte se vinna za to, že děláte, co je rozumné."
Lee se vrátil zpátky ke Kyřině otázce. „Nefunguje to žádným jednotným způsobem," řekl. „Je tak rozdílný a proměnlivý jako skupiny, jichž se týká. Ve skutečnosti je „Horní svět" a "Dolní svět" falešná dichotomie." Jsou nespočetnými způsoby ve vzájemné interakci a promítají se jeden do druhého."
Na čele jí naskočily přemýšlivé vrásky. „Nemůžete mi
' dichotomie - dělení, třídění na dvě části (Pozn. překl.)

dát nějaké konkrétní údaje? Například Tahirovo spole-čenství. Jestli potřebuje něco víc než základní příděly, musí platit. To znamená, že musí vyrábět a prodávat ně-co, po čem je poptávka. Co je to, v tomto případě?"
„Nic zvláštního. Vybrané zboží a služby. Trochu turis-tiky a zábavy, ačkoli jsou na to tito lidé většinou příliš pyšní a uzavření. Rukodělné výrobky - které mají hod-notu hlavně jako kuriozity, protože Severní Afrika zapla-vuje trh stejným zbožím." (Ano, pomyslela si Kyra, každý kus unikátní, vyrobený jednotlivě podle automaticky se měnícího programu.) „Ale většina z těch mužů má práci venku. Někteří pracují s vysokou technologií, někteří ne. Například gunjinové. Tato kultura má válečnickou tra-dici."
„Odkud přišla?"
„Zčásti jsou to stan Američané. Ve dvacátém století tady byla velká vlna konverzí k islámu. Myslím, že zvlášť mezi afros. Ale jejich předkové byli hlavně z Předního Východu, uprchlíci před Svatou ligou, když proti nim vy-táhli Evropané. Muslimové už byli na Západě nepopu-lární a často diskriminováni. Jejich imigrace věci jen zhoršila. Situace se stala skutečně děsivou během Vel-kého džihádu - segregace, restrikce, nezákonná perzeku-ce. Byli odkázáni sami na sebe, na své vlastní zdroje. Přirozeně, reagovali zdůrazněním své kulturní identity;
můžete si představit, jak ji přeháněli. V době, kdy se mo-hli volně mísit, mnozí z nich nechtěli. Nástup technolo-gického rozvoje byl pak pro spoustu z nich příliš rychlý, než aby ho zachytili. Konečným výsledkem byly komuni-ty, jako je tato."
„Vy se rád posloucháte, co?" poznamenal Guthrie.
„Je mi líto, pane."
Kyra v Leeho hlasu uslyšela bolest, a cítila za něho pohoršení.
„Sakra," řekl Guthrie. „Mně je to líto. Nemínil jsem to jako urážku. Protože nemám žádné výkonné orgány, jen tuhle zatracenou škatuli, je těžké dát najevo, že vás jen

popichuji. Vy jste svou povahou učenec, chcete věci vy-světlit jasně a vyčerpávajícím způsobem. Já sám jsem někdy plechová huba, říkají."
Kyra se ve svém křesle napřímila. „Možná bychom se měli soustřeďovat méně na minulost a více na budouc-nost," řekla nevrle. „Naši budoucnost."
„Jestli nejsme příliš nervózní, než aby to dávalo smysl," řekl Lee hrubě.
„Nemyslím, že jste," řekl mu Guthrie. „Vy oba jste pr-votřídní lidé a máte víc rezerv, než si myslíte. Každo-pádně když budeme o věcech přemýšlet, než půjdete spát, pravděpodobně se probudíte s několika řešeními."
I on potřebuje nějaký zvláštní druh spánku, pomys-lela si Kyra. V paměti se jí vybavilo několik řádků, které ji zamrazily.
Protože v tom spánku smrti jaké sny mohou přijít
Když jsme se zbavili té smrtelné vřavy -
Prozaický hlas ji přivolal zpátky: „Předpokládejme, že nás Tahir dokáže propašovat ven. Varoval nás, zeje to asi tak všechno, co dokáže udělat. Pak tedy

musíme plánovat dál. Nejlépe bude nejdřív vyhodnotit situaci, jaká je. Před čím bychom měli varovat Tahira? Jakou stopu za sebou zanecháváme pro policajty a jak bychom ji mohli skrýt?" Guthrieho oči pohlédly na Leeho. „Bobe, brzy vytáhnou ze souboru tvůj zámkový kód a vniknou do tvého bytu. Před-pokládám, že jsi nebyl tak pitomý, že bys měl nějaký ne-registrovaný kód."
„N-ne, pane, samozřejmě že ne," řekl Lee. „Dostal bych se do potíží v případě namátkové kontroly nebo, ne-bo něčeho neobvyklého."
„Kdysi dávno v této zemi sestavili jistí muži krásnou pohádku a nazvali ji Listina práv. Říkala něco kuriózního o právu lidí být před takovými věcmi v bezpečí."
„Já to vím. Byl jsem vychován v učilišti Společnos-ti."
„Já taky," zamumlala Kyra.
„Jo," řekl Guthrie. „Jedna z příčin třenic mezi Fire-

ballem a vládou. Bránili jsme se nechat své děti válcovat systémem veřejného školství. No, na tom teď nezáleží. Jsem mrzutý, to je všechno.
Jde o to, že Bées udělá důkladnou prohlídku vašeho bytu. Nechal jste tam něco, co by naznačovalo, že jsem se tam možná zdržoval? Buďte upřímný a neostýchejte se. Nebudu si vás vážit méně proto, že nejste správný rytíř pláště a dýky."
Lee se na pár sekund zamyšleně zadíval do prázdna, pak zavrtěl hlavou: „Nemyslím, že jsem tam něco nechal. Mohou najít sejf, ačkoli je dobře ukrytý, ale v tom případě zjistí, že byl instalován dávno předtím, než jsem se tu ob-jevil. Nezaznamenal jsem nic, co by se vás týkalo. Spojo-vací linky byly taky používány dávno před mým přícho-dem. Sám víte nejlépe, jak bezpečné jsou."
„Docela bezpečné, co se týče detektorů a odposlechu. Když nejsou v provozu, odpojí se samy beze stopy od zbyt-ku naší sítě. Okay. Budete potřebovat nějaké vysvětlení, proč jste nebyl přítomen, takové, které přijmou bez velké-ho vyptávání. To vyžaduje nějaké potvrzení. Přemýšlejte. Co jste mohl dělat? Byl jste se rozšoupnout v nějakém doupěti neřesti v Dolním světě? Mohl bych vám na to opatřit svědky, jestli chcete."
Leeova tvář potemněla. „Já nevím, pane. Chci říct, je mi jedno, jestli se mi budou smát. Ale když se budou vy-ptávat kolem, zjistí si, že takové věci nemám ve zvyku. To by mohlo být nepříjemné... i pro vaše přátele."
„Máte tedy nějaké lepší nápady?"
„Ne, obávám se, že ne. Nejdřív jste říkal, že bych prostě mohl hrát nevědomého. Teď se to nezdá tak jedno-duché. Nechtě mě, ať si to víc promyslím."
„Udělejte to." Čočky se zaostřily na Kyru. „Teď vy, pi-lotko Davisová. Existuje nějaký důvod, aby vás podezírali, že jste měla ruce v tomhle?"
„Ne," řekla. „Jsem jen člověk z kosmu, který byl náho-dou na Kamehameze, když doktor Packer potřeboval ku-rýry."

„Nic v pozadí, co mohlo přispět k tomu, že vybral zrovna vás?"
„Bueno - bueno, jsem Fireball v třetí generaci, ale to je dost obvyklé, ne?"
Kyra se na okamžik odmlčela. K dal-ším slovům se musela trochu nutit. „Moji rodiče jsou ro-dilí Severoameričané, ale posledních, ech, čtrnáct let žili v Rusku. Nechtěli se stěhovat, ale Společnost je přeložila, popravdě řečeno na lepší místa - kvůli jejich bezpečí, tu-ším. Víte, táta je vášnivý antiavantista. Vyjadřoval se příliš otevřeně o nových zákonech a nařízeních, které pro-šly Synodem." Usmála se. „Matka má chladnější hlavu."
„Chápu. Vaši nejsou jediná rodina, kterou jsme muse-li přestěhovat. Co dělají?"
„Táta je analytický fyzik." Ve svém hlasu uslyšela ná-dech pýchy. .;Teď pracuje na antihmotě, programech na zdokonalení výroby těžkých částic ve velkém měřítku. Matka je biotická programátorka. Mladší bratr je na Aka-demii."
„Počkejte. Tihle Davisovi?" Guthrie byl chvíli zticha. „Zatraceně, vím, že jsem se s jejich jmény setkal už před-tím, ale většina mých vzpomínek je umístěna někde jinde. Je mi líto."
To je od něho slušné, že se omluvil, pomyslela si Ky-ra. „To není vaše chyba, šéfe. Nemůžete mít uloženo všechno ve... své osobní databázi."
Kdyby byl napojen na svůj hlavní hyperpočítač, uva-žovala, mohl by si vyvolat cokoli ze souborů Fireballu, včetně podrobných záznamů svých přímých zkušeností. Na zobrazení své vlastní tváře s lidskou hrou výrazů na multipřijímači, místo aby mluvil z bezvýrazné krabice, by potřeboval větší počítačovou kapacitu.
„Díky," řekl. Po další chvilce ticha pokračoval: „Velmi soudržná rodina, že? Troufám si říct, že jste spoustu své-ho času na Zemi strávila s nimi v Rusku."
„Ano. A také cestováním po světě. V Unii ne, s výjim-kou Havaje." Hory, lesy, pláže, příboj, oceán, zázračně ži-vé pozůstatky minulosti; hulá luau předváděné

pro tu-

risty, ale stále připomínající úžasné lidi minulosti; Keiki Moana, spanilí a moudří, pozůstatky budoucnosti, která se nekonala. „Jinak je tato země deprimující." Jak kysele to slovo chutnalo. „Ne že bych od té doby, co jsem dostala kapitánský dekret na Zemi příliš pobývala. Měla jsem pár dlouhých letů."
„Skutečně? Kam?"
„Prospektorské práce na asteroidech a kometách v Kuiperově pásu. Vnější planety, doprava na vědecké stanice. Jednou na Taurid, nouzové volání."
Muy bien, vychloubala se, a byla si vědoma Leeova uctivého pohledu. Ale na Guthrieho to větší dojem neudě-lalo, jen získal přibližný odhad jejího potenciálu.
..Páni!" zvolal umělý hlas. „Vy jste určitě v mé každo-
^;i^+i,^
^^-1^'L.IY^
D,
aviauvcl. z-idLÍ ctLciie, Z-a. LťL"U SLd-
rých časů bych se s vámi rád setkal osobně a blahopřál vám. Za časů, kdy jsem měl tělo, bych vám taky dal velký, vlhký polibek. Ve Fireballu se moc kecá."
Je to virtuální národ sám o sobě, poznamenala kdysi Kyřina matka. Je to národ, odvětil její otec, a mnohem víc než většina těch, které to označení dnes nesou.
No ano, dodal pro dobro dítěte, které poslouchalo (jak pochopila později), legálně to není nic než soukromě vlast-něná společnost, zapsaná v Ekvádoru, provozující množ-ství různých podniků po celé Zemi a po celé sluneční sou-stavě. Jejich důležitost jí poskytuje mimořádný vliv a bo-hatství - legálně. Ale ve skutečnosti svým lidem zajišťuje většinu toho, co potřebují, od domovů, škol a lékařské péče až po pomoc proti nárokům, které k nim některé vlá-dy vznášejí. Když se někdo rozhodne odpřisáhnout Fire-ballu svou naprostou věrnost, Fireball mu zaručí totéž;
a pak už není pouze zaměstnanec, nýbrž společník. Už to není pouhá smlouva, už je to zřízení. A když pomyslíš na naše zvyky, na generace staré tradice, na všechno, co spo-lu sdílíme, mnohem víc než materiální požitky - prostě národ, říkám ti.
Neměl jsi tak docela pravdu táti, myslela si Kyra teď.

Národ, to jsme my, a naším suverénním územím je celý vesmír.
Prostřednictvím svých počítačů a spojovacích linek Fireballu stále ještě dokázal vládnout jediný duch, udr-žovat ho pohromadě, odrážet jeho nepřátele a vést ho ke hvězdám. Jak dlouho to ještě dokáže? Už teď bylo jeho se-vření volné - Ne, špatně. Vždycky ponechával členům to-lik nezávislosti, kolik jen šlo. To byl skutečný zdroj síly Fireballu.
Guthrie znovu připoutal její pozornost. „Okay," zeptal se. „Co vás na Zemi přivedlo tentokrát? Dovolená?"
„Vlastně ne," řekla Kyra. „Byla jsem na L-5, zatímco má loď podstoupila rutinní prohlídku. Do Severní Ame-riky šel speciální náklad, organické kryobuňky. To zna-
lalo ^ť» T-tT'oťlmew V^ŽadoV^'7 lirl oT^oT-ir» mlrďo f^i cirtll;-
který to dělal, dostal nešťastnou náhodou velkou dávku radioaktivity a skončil na DNA terapii. Nabídla jsem se, že ho zastoupím, a oni souhlasili." Proč taky ne, vzhledem k její kvalifikaci? „Měla jsem tam čekat asi tři dny, pro-tože je vykládka tohoto nákladu komplikovaná. Mohla jsem tedy navštívit své rodiče nebo si zasurfovat."
„Zkrátka, dostala jste se sem čirou náhodou, a jestli po tom policajti půjdou, tak zjistí právě toto. Složka va-šich rodičů by je možná přiměla zvednout obočí, ale po-chybuji, že si budou ověřovat tohle. Když se při odchodu neodhlásíte, budou se možná divit. Na druhé straně, bu-dou mít v hlavě spoustu jiných věcí. Kromě toho, jakmile oznámí svůj zákrok proti Společnosti, bude se zdát napro-sto přirozené, že jste zticha, ať jste kdekoli."
„Jsem bezpečně anonymní?" Pocítila vzrušení. „Mohu odtud prostě odejít?"
„Hm-m, tak snadné to možná nebude. Udělejme si křížovou kontrolu. Jak jste sem cestovala?"
Vedena bystrými otázkami, Kyra popsala svůj itine-rář. S úlekem si vzpomněla na tricykl uzamčený u stoja-nu s omezenou časovou lhůtou a vystopovatelný podle je-jího otisku palce.

„A co výpůjční doba?" zeptal se Guthrie.

„No, počítala jsem, že se možná vrátím dnes nebo zí-tra. Nevěděla jsem kdy, chápete?"
„Chytrá holka. Nemyslím, že si někdo hned všimne přetažené parkovací doby, a i pak to bude záležitost měst-ské údržby, ne policajtů - každopádně nejdřív."
„Můžete udělat víc než to," navrhl Lee. „Zavolat přes veřejnou linku, jakmile budete venku, a říct agentuře, že jste musela z naléhavých důvodů někam odjet, a že by měli někoho poslat, aby si tu tříkolku odvezl. Zaplaťte jim kartou jejich dodatečné náklady. Myslím, že když to udě-láte rychle, nebudou si myslet vůbec nic."
„Bobe, vy uvažujete jako správný desperado," řekl Guthrie.
..Tak teda bueno." řekla Kvra spokojeně. „Mohu vás zanechat na bezpečném místě, pane, a osobně doručit váš vzkaz doktoru Packerovi. Nebo to vidíte jinak?"
„Bohužel, tahle to nepůjde. Pochybuji, že mi v této zemi zbylo nějaké bezpečné místo. Čím víc o tom uvažuji, tím větší mám podezření, kdo za celým povykem stojí. Nejhorší nepřítel, kterého bych mohl mít."
Lee syčivě vydechl. Uhodl to snad? Kyra mohla jen zašeptat: „Kdo?"
„Já sám."
„Cože?"
„Můj duplikát. Můj Doppelgänger. Moje kopie, která šla na Alfa Centauri."
V hlavě jí zabouřily vzpomínky. Kolik jí bylo let, když se Juliana Guthrie vrátila domů? Sedm, osm? Ano, sedm. Nebyl to žádný triumfální návrat. Koneckonců, hlášení byla zachycena už mnohem dřív. Množství vzorků, které loď přivezla, bylo nutně omezené a jejich molekulární struktura už dávno zanalyzována. Přesto byl přílet lodě podivně utajen, a všechno o ní vypadlo ze zpráv a veřejné-ho povědomí s rychlostí, která působila rovněž velice zvláštně. Už na to skoro zapomněla.
Guthrie pokračoval. Jeho věcnost byla děsivější než

dramatická gesta. „Vložili jsme své vědomí jeden do dru-hého, on a já. Já jsem měl samozřejmě víc zkušeností. On byl v prázdném kosmu po mnoho let mimo provoz, dalo by se říct. Když zmizel, situace se tady, ve sluneční soustavě, změnila. Nikdy jsem nechtěl zůstat ve funkci navěky, ale dospěl jsem k názoru, že Fireball potřebuje podporu. Pro-to jsem se postaral, aby se o jeho návratu moc nemluvilo. Po dohodě, poté, co byl uveden do současnosti, jsme ho deaktivovali, a já jsem ho uložil pro případ, že ho budu potřebovat."
A až bude ten druhý Guthrie znovu probuzen, pomys-lela si Kyra, bude to, jako by pro něho neuplynul žádný čas.
Byla zvědavá, s kterým z těch dvou je konfrontována fyzicky, s originálem nebo s dvojníkem. Pak si ale uvědo-mila, že v tom není žádný rozdíl. „V Severní Americe," řekla.
„Jo. Pitomá volba, co, s avantisty u moci? Neměli jsme ho schovat na nějakém skutečně bezpečném místě? No, to záleží na tom, jak se na to díváte. Když pro tuto zemi stavěl Fireball nový hlavní stan, vložil jsem do pro-jektu tajné úkryty a možnosti. Viděl jsem Obnovu a Dži-hád a spoustu menších katastrof, a tehdy už byl na obzo-ru i avantismus. Musel jsem být připraven. Zdálo se mi, že tam může být ukrytý stejně bezpečně jako kdekoli jinde na Zemi, dokonce bezpečněji než na většině jiných míst. Moje já mimo Zemi mělo mít dostatečnou ochranu.
Synod každý den nutil vládu Unie k tvrdšímu postu-pu a naše konflikty s ní se stávaly stále horší, ale nikdy jsem neočekával, že se odváží násilně porušit naše smluv-ní práva způsobem, jakým to udělali. Cítil jsem pod vším tím kázáním a vychloubáním slabost. Znal jsem Kayos v embryonálním stavu, ale už tenkrát jako organizovaný odpor. Od té doby až donedávna se nestalo nic, co by mé přimělo změnit názor. Jednoho dne v nepříliš vzdálené budoucnosti se tady v Severní Americe rozpoutá peklo. Pro ten případ mohlo být důležité mít své další já přímo

na místě, aby se ujalo vedení. Mohlo to zachránit skuteč-ně spoustu životů a majetku."
Tu část Kyry, která stála mimo, napadlo, zdali se nejedná o domýšlivost hraničící s megalomanií. Ale ne, pomyslela si. Guthrie toho už dokázal tolik, že šlo skuteč-ně o realitu. Zcela zřejmá pravda byla, že napojen na síť mohl provést Fireball - nebo některou jeho odříznutou sekci - krizí lépe než jakákoli junta lidí nebo jakákoli čistě umělá inteligence. Ta síla pramenila z něčeho vět-šího než byly zkušenosti, znalosti nebo vrozené vůdcov-ství. Byla to autorita. Téměř božské právo; cosi, co umož-ňovalo povolávat lidi na smrt a být

vyslyšen, protože zo-sobňoval něco, co dávalo jejich životům smysl. Byl za-kladatel, pán, přítomnost. Byl Fireball.
Ale i vůdcové mohli neuspět a ieiich věc mohla zahy-nout.
Kyra uslyšela povzdech. Guthrie ho zformoval bez po-moci plic, stejně jako všechna slova, která použil. „Když tu budovu obsadily vojenské oddíly, zastihlo mě to nepři-praveného," řekl. „Náhle neexistoval žádný způsob, jak se k mému dvojníkovi dostat, nemluvě o možnosti ho in-struovat. Nejlepší věc, na niž jsem dokázal přijít, bylo ne-chat se sám propašovat na Zemi a do Unie."
Smělý tah, pomyslela si Kyra, a až doteď fungoval dobře. Severoamerické subdivize Společnosti, místo aby byly paralyzovány, závislé na komunikaci s centrem, kte-ré má nyní pod kontrolou Bées, postupovaly dál podle svého, zcela v tradicích Fireballu. Jejich ředitelé protesto-vali, vyjednávali. A náklad izotopově čistého titanu, ob-jednaný vládním závodem, skončil zatím nějakým způso-bem v Québecu, který se rozhodl si tento poklad podržet navzdory rozhořčení svého mocného souseda. Jihozápadní přijímací energetická centrála mezitím s politováním oznámila, že z technických důvodů nebude nadále moci napájet přebytečnými megawatty národní rozvodnou síť. Strážní satelity ohlásily malé tajemné objekty pohybující se nad oceánem mezi Kalifornií a Havají, a guatemalský

delegát ve Shromáždění světové federace se obrátil na Mírový úřad, aby to, co mohlo být porušením smlouvy ze strany Severoameričanů, vyšetřil.
„Doufal jsem, že je přinutíme k dohodě, která nám vrátí náš status a zanechá Synod oslabený," pokračoval Guthrie. „A znovu mě překvapili. Začala rázná akce a my tři jsme na útěku před zákonem." (Kyra se domnívala, že to míní jako nadsázku.) „Proč? Tlačí tak na pilu proto, aby vyvolali odvetu, která by je mohla zničit? Kdepak. Žádné agenturní zprávy, které jsme dostali, tomu nenasvědčují. Jsou na špatné cestě a jsou ochotni riskovat, ale ještě nejsou kamikaze. Musí si myslet, že mají slušnou šanci z téhle hry vyjít dobře.
Jak? Za posledních pár hodin jsem každou minutou stále více přesvědčen, že se jim dostalo do rukou mé dru-hé já."
Protože byla soustředěna na pozadí událostí, Kyra nejdříve nechápala, co z toho vyplývá. Pochopení přišlo ja-ko úder do břicha.
„Ale oni nevěděli, kde byl," protestoval Lee, jako by se pokoušel tuto skutečnost zapudit.
„Bezpečnostní služba se to nějak dověděla," odvětil Guthrie. „Zdálky mohu jen hádat. Kromě mě to věděly tri osoby. Nebudu říkat jména, ani vám, ale byli to moji blízcí společníci. Dva ještě stále jsou - mimo Zemi. Jeden, Seve-roameričan, tady byl před několika měsíci na návštěvě a byl zabit při nehodě. Nebo byl tak svět alespoň informo-ván, obvyklým způsobem. Předali nám jeho věci i tělo. By-lo mi to líto, ale rozloučil jsem se už s mnoha přáteli... Teď si uvědomuji, jak se takové věci dají narafičit, když máte dobré techniky a operace je dobře organizovaná. Včetně syntetizovaného těla. Nemuselo projít přísnou kontrolou, jenom oblbnout své příbuzné. Podle jeho přání bylo spáleno. Mám podezření, že byl unesen a hloubkově vyšetřo-ván. Pravděpodobně ne s určitým záměrem - jen aby zís-kali vodítko k něčemu, co by jim mohlo pomoci proti nám.

Sayre je schopný zorganizovat jakoukoli lumpárnu. Ten čubčí syn také musel vědět, že jestli jeho vláda brzy něco neudělá, bude to její zkáza. Pokud se nemýlím, dověděl se o mém dvojčeti."
„Co se s vaším přítelem doopravdy stalo?" zeptal se Lee tiše.
„Mrtvý, když s ním skončili," odpověděl Guthrie bez-výrazně. „Doufám. Už kvůli němu."
Kyra se zachvěla.
„Když se Synod dověděl, že je můj dvojník ukrytý v našem hlavním stanu, mohl si vymyslet záminku a ob-sadit budovu," řekl Guthrie. „Pak bude vláda zdržovat, dělat okolky, prohlašovat, že je ochotná ke kompromisu, ale bude zároveň vršit překážky, zatímco-" strojový hlas sotva pnstřehprtelně klopvtl, „-přeprogramnvává av-ňj úlovek. Teď mě má na své straně a ví většinu z toho, co vím já."
„To jistě ne!" zvolala Kyra.
„Ne všechno, ale dost," řekl nelítostně. „Všechno, co bylo v jeho osobní paměti, což znamená víceméně všech-no, co může v paměti podržet člověk, včetně lokalizace mých dávno zřízených skrytých únikových cest. Infor-mace za poslední dvě dekády se do něho dají snadno vlo-žit. Rozšířené informace o Společnosti z disků, které zaba-vili - nic přísně tajného, samozřejmě, ale Fireball nemá mnoho

přísně tajných věcí.
Hlavně zná způsob mého uvažování. Ví, že jsem vstoupil do země, protože on by udělal to samé, když on je já. Bude schopen odhadovat, co udělám dál."
Kyra se proti té noční můře vzbouřila, stejně jako Lee. „Jste si tím jistý? Zní to dost přitažené za vlasy."
„Jestli můžete nabídnout nějakou hypotézu, do které tato fakta zapadají lépe, s velikým potěšením si ji vy-slechnu."
„Ale mohli by ho skutečně... změnit... a nezničit ho přitom? Jak?"
„Mohli by," řekl jí Lee. „Ona teorie se týká mého obo-

ru, takže si ty metody dovedu představit." Dotkl se rukou krátce její. „Raději bych je nepopisoval."
3 Databáze
KONTROLA ZAJIŠŤOVANÁ Meteorologickou službou Svě-tové federace byla omezená a týkala se počasí, nikoli kli-matu. Dokud se Země jako celek hluboce nezmění, bude mít severozápadní integrace vždycky víc deště a mraků než bezmračné oblohy. Nicméně minulý týden dlouhé ob-dobí vlhka na chvíli ustnnnilo ns)ňnji'ri'mii '•;1iin.pcním' svi-tu. Toho prvního dne si Enrique Sayre udělal chvilku čas, aby se mu obdivoval.
Budova místní Bezpečnostní služby byla spíš široká a hluboká než vysoká. Pevnost. Výhled ze střechy snesl přesto srovnání s tím, co viděl před přistáním. Když vy-stoupil, do tváře se mu opřel silný chladný vítr a za-hvízdal mu v uších. Ucítil slanou vodu s lehkou příchutí chemikálií a ozón, který vypovídal o pracující energii. Hluk dopravy připomínal šum oceánu a stoupal vzhůru k poletujícím rackům a třpytícím se letadlům. Stejně se zdvihalo i město, od ulic, mostů, visutých drah a dalších nižších staveb až k výšinám pyšných věží. Bioprostory zářily intenzivní zelení; ačkoli byly v poslední době ne-dbale udržované, příroda přežívala - tráva, plevel, mladé stromky. V dálce stříbrně zářila hladina Elliot Bay, která už tolik netrpěla lodní dopravou. Nad stavbami se k mod-ré obloze bíle vypínaly zasněžené štíty Kaskádových hor.
Sayre dovedl pochopit, proč Anson Guthrie umístil svůj severoamerický hlavní stan tady. Ten muž se narodil a vyrostl v Port Angeles, v Úžině a nedaleko hor a lesů poloostrova Olympic. Odtělesněný program musel toužit po návratu. Sayre vrhl krátký pohled na budovu Fire-

i
ballu. Tyčila se na Queen Ann Hillu a zastiňovala ho svý-mi liniemi, vyvolávajícími představu kosmické lodi před startem. Nyní však i na její žerdi vlála vlajka se sym-bolem nekonečna.
Když Sayre vystoupil z letadla, stráže zasalutovaly. Opětoval jejich pozdrav. Ti muži byli určeni hlavně k ceremoniím, jakýsi doplněk k robotickým monitorům a zbraním, ale ceremonie byly důležité. Sám Xuan při-pouštěl, že člověk zůstává do značné míry stvořením ovlá-daným instinkty a emocemi. Zkrocení mozkového kmene do služeb mozkové kůry bude práce na generace.
Sayre pokročil dostatečně v disciplínách, na kterých záleželo, a bylo mu jedno, že tělesně nevypadá nijak půso-bivě - malý drobný muž s ostrými rysy, ale ustupující bradou, a řídkými plavými vlasy na okrouhlé lebce. Sám na sobě nenechal předělat nic, s výjimkou korekce krát-kozrakosti a náchylnosti k žaludečním vředům. Jeho uni-forma byla prostá a od uniforem řadových důstojníků se sotva nějak odlišovala.
Dopravní pás ho přemístil do kanceláří, které zrekví-roval. Personál vyskočil a rovněž zasalutoval. Netrpělivě proběhl kolem a zavřel se v zadní místnosti. Zavolal la-boratoř. Na lince se okamžitě ozvala Clarice Jošikavo-vá.
„Pane?"
„Je ten nový program připravený?"
„Ano, pane," odvětila vedoucí techniků, které povolal z Ústředního velitelství ve Futuru. „Testovali jsme ho ce-lou noc." Její ztrhaný vzhled o tom vypovídal víc než její slova. Sayre honil nelítostně celý tým od chvíle, kdy sem přijeli.
„Máte ho konečně v pořádku?"
V jejím hlasu zazněla podrážděnost blízká hněvu, ač-koli ji potlačovala: „Pane, vy víte, že máme jenom jeden kus Guthrieho. Jediné, co můžeme udělat, je pořídit kopie softwaru, zkorigovat je a zkontrolovat, a pak je vložit do počítače, kde nabudou vědomí."

„Když jste u toho," odvětil Sayre, „řekněte mi, co je teď za měsíc?"
Tváří jí probleskl strach. „Já... moc lituji, pane. Na to jsem nepomyslela. Jsem k smrti unavená."
Sayre se usmál. „Já vím. Pracovali jste jako stroje. Nebojte se, vaše loajalita bude zaznamenána. Já sám jsem možná přepracovaný. Je to důležité, velmi naléhavé."
Uslyšel slabý výdech ulehčení. „Gracias, pane. Dou-fám, že se nám to tentokrát podán. Ze nevytvoříme něco, co se vzteká nebo blábolí nesmysly."
„To uvidíme."
Jošikavová si olízla suché rty. „Chápete, pane, že i když se to bude zdát v pořádku, nebudeme to vědět jistě. Odpusťte mi, že vám opakuji elementární věci, ale psy-chomedicína není ještě exaktní věda. I živá osoba, která byla rekondicionována, nás stále může občas překvapit. Tady se o to pokoušíme s uloženým vědomím. S tím nej-sou žádné zkušenosti."
Sayre mlaskl jazykem. „Vy jste vyčerpaná, že? Mlu-víte tak. Ať se dnes věci vyvinou jakkoli, vy a váš tým bu-dete mít, řekněme, dvacet čtyři hodin hlubokého spánku a dvacet čtyři hodin relaxační činnosti. Nejdřív však vy-držte ještě další dvě nebo tři hodiny. Dokážete to?"
„Samozřejmě, pane," ožila náhle Jošikavová. „My chceme také znát výsledky. Je to pro Přeměnu."
Sayre učinil prstem znamení nekonečna. „To je." Na-klonil se dopředu. „Pokud jde o tu nejistotu, ano, jsem šijí dobře vědom, ne pouze proto, že jste mě na začátku varo-vala. Jestli se nový Guthrie ukáže v dobrém světle, vláda s ním do toho půjde. Mou povinností bude nad ním udr-žovat co nejtěsnější dohled jako nad kteroukoli jinou dů-ležitou osobou, jejíž loajalita není nesporná. Kdyby se zdálo, že se odchyluje, máme k dispozici tresty, které ho postaví zpátky do latě, a odměny, které mu nabídneme za dobré chování. Při troše štěstí dané rychlostí počítače z něho brzy dostaneme jakoukoli zbývající nekompromis-nost a radikálnost."

Jeho prohlášení bylo natolik samozřejmé, že neod-haloval žádné tajemství, ačkoli Jošikavové a jejímu týmu nebylo výslovně řečeno, co mají úřady v plánu. Způsobit programu vědomému si sama sebe virtuální peklo nebo virtuální nebe by mělo být technicky jednodušší než udě-lat to člověku z masa a kostí. Celý trik spočíval v tom ob-jevit, co je v tomto konkrétním případě hrůza a co extáze. Sayreho kariéra ho naučila takové věci nacházet.
„Případně," dodal, „ho budeme muset nechat jednat podle svého, ale v té době bychom šíjím měli být jistí."
„Muy bien, pane," řekla Jošikavová. „Uděláme tu změnu hned?"
„Buďte připraveni," nařídil Sayre. „Chci předtím sou-kromou schůzku s ním tak, jak je. Zavolám vás, až budu hotov "
Opustil pracovnu a zamířil do sektoru laboratoří. Chodby, kterými kráčel, nejdříve bzučely aktivitou. Nej-větší hluk vytvářely pracující stroje. Plynula sem různá hlášení, tu o podezřelé činnosti, tu o pronesených ne-správných myšlenkách, jindy o tom a tom občanovi, který vypadl z rejstříku, nebo o zločinu, o němž si civilní policie myslí, že by mohl být politicky motivovaný, dotazy z dal-ších velitelství po celé Unii, špionážní zprávy ze zahrani-čí, jež se nějak týkaly úkolů Bezpečnosti. Počítače je při-způsobovaly, skenovaly, oživovaly, vyhledávaly korela-ce, určovaly, kdo by měl dostat jakou informaci. Přesto u konzol seděla spousta pracovníků a jiní přecházeli s ma-teriály z místnosti do místnosti. Konečné posouzení mu-seli stále dělat lidé.
Brzy by tomu už tak být nemělo. Sayre často litoval, že se žádný ze současných pokroků v oblasti umělé inteli-gence nepodařil Severoameričanům. Vláda ale trvala na tom, že mysl je algoritmická, protože to řekl Xuan, a věd-ci, kteří říkali něco jiného, se dostávali do potíží -
Sayre se jich zastával. Ve svém postavení si to mohl dovolit. Kvantově mechanický nealgoritmický přístup ne-ní nezbytně podvratný, tvrdil, kdykoli to okolnosti do-

volovaly. Vyžadoval prostě opatrné zacházení. A to Xua-novým velikým myšlenkám v zásadě neodporovalo.
Sayre si v duchu povzdechl. Práce pokračující v Evro-pě a na Měsíci jeho názor potvrzovaly. Doktrína se bude muset přizpůsobit realitě. A když si uvědomíme, jaká síla bude brzy k dispozici, posune taková revitalizace xuanis-mus o celá světelná léta kupředu směrem k Přeměně. Ne úpadek a vyhynutí lidstva, ale jeho apoteóza ve spojení s myslícím strojem - protože se ukázalo, že je myšlení

spletitější a choulostivější povahy, než předvídali kyber-netici, nicméně taje soustava fyzikálních procesů. O čemž svědčí Anson Guthrie. Sayre zrychlil krok. V polovině chodby stáli dva strážní. Když se přiblížil, zvedli své omračující zbraně. V pouzdrech na boku měli
piSuOič. zjci nimi Ciiouua poKracova^c
pí cl^t-Aliji Am
místnostmi. Jeho tým zabral psychologickou laboratoř. To handicapovalo kádr Severozápadní, ale oni mohli své pro-blémy řešit kdekoli jinde. Z důvodů utajení dostal Sayre pokyn, aby nebyl Guthrie přesunován dále než z budovy Fireballu sem. Zavřené dveře ukazovaly, kde na něho če-kají Jošikavová a její podřízení. Sayre pokračoval dál. Na konci chodby stiskl tlačítko. Dveře se otevřely. Vešel do malé, skromně zařízené místnosti.
Skříňka na stole otočila své oční výčnělky a pohlédla na něho. „Alfa," pozdravil Sayre avantistickým pozdra-vem.
Jak se dalo očekávat, Guthrie neodpověděl „Omega", nýbrž vydal jen jakési zavrčení.
Sayre zachoval mírný tón. .Hrubost je hloupá, víte. Doufal jsem, že ta naprostá nuda, když už nic jiného, vás přiměje ke komunikaci."
„Mé myšlení patří Společnosti," řeklo uložené vědomí. „Když nejsem pod prahem aktivity."
„To mě zajímá," prohodil Sayre. „Ekvivalent spánku, ale nikdo vašeho druhu nikdy zcela neobjasnil, jaký... je to pocit."
„Jak se cítí kterákoli část bytí ve stavu uloženého

vědomí, objasnit nedokážu," odpověděl Guthrie. „Ne že bych se o to kvůli vám pokoušel."
„Těší vás váš stav, nebo se vám nelíbí?"
Guthrie mlčel. Sayreho na okamžik zcela iracionálně zamrazilo. Napadlo ho, co to před ním vlastně je. Vytvořili to lidé a jejich stroje. Ale chápali to potom? Mohli to vůbec pochopit?
Celá věc se zdála čistě vědecká. Když máte teoretické znalosti a technologické možnosti, můžete uložit osobnost, zanést ji do softwaru neurální sítě, který sám mapuje konkrétní mozek, jenž byl nositelem osobností. Pravda, ten proces byl pomalý, komplexní, nákladný, neúplný. Nejednalo se o rychlý, čistý přenos, ale prostupování, le-gie speciálních molekul unášených krevním řečištěm a mozkomism tekutinou, aby prováděly své mezibunecné zkoumání, zatímco byl subjekt ve stavu pólo vědomí pod elektrofázováním. Pak přicházela rezonance s externími poli, kvůli odběru údajů. Pak baterie hyperpočítačů, aby zjištěné údaje interpretovala a uspořádala. Mezitím pro-běhnou procedury, které zbaví subjekt jeho maličkých in-kvizitorů a uvedou ho zpátky do normálu. Projekt, zkouš-ka, přeprojektování, nová zkouška. Program, uložená osob-nost - aproximace, koncept, duch jeho mysli. Měl svou pa-měť se svými sklony, přesvědčením, předsudky, nadějemi, vyhlídkami, způsobem myšlení, celým vědomím. Ale ne-byl osobou z masa a kostí. Mělo by to být srovnatelné s každým jiným artefaktem. Mělo by to být ovladatelné.
Historie všech uložených vědomí dokazovaly, že tomu tak nebylo.
Konečně, jak ovladatelné bylo cokoli?
Sayre potlačil třes. Řekl si, že je taky unavený a pře-pracovaný. Sebeovládání se mu vrátilo. Vyrovnaně řekl:
„Podívejte, naposled se snažím být přátelský. Máte dost znalostí, abyste to ocenil? Byl jste dlouho v zapomnění, a aktualizace, které jste dostával, byly pouze audiovizuál-ní. Zajímalo by mě, jestli si uvědomujete, jaký ústupek je tato moje návštěva."

„Vím, že jste náčelník Bezpečnostní služby, a tudíž ex officio člen Poradního synodu, který tiše říká legislativě, jaké zákony mají projít, soudnictví, jaká rozhodnutí má přijímat, a výkonné moci, co má dělat." Guthrieho hlas zněl lhostejně. „Taky vím, že v dějinách nejste nic mimo-řádného. Takoví jako vy se objevují znovu a znovu, jako almě."
Sayre nedokázal potlačit hněv. „Zpochybňujete svou nevědomost," vyštěkl. „Dějí se jedinečné, rozhodné a ne-zvratné věci. Oheň. Zemědělství. Vědecká metoda. Xuan Zhing a jeho systém."
„To už jsem předtím taky slyšel."
„Neslyšel! Kdo jiný řádně analyzoval dynamiku soci-ální akce? Věda, ne kouzelní doktoři nebo babské léky -teprve věda skoncovala s neštovicemi, AIDS a rakovinou Dokážete si snad představit, že něco jiného než věda do-káže ukončit nespravedlnost, plýtvání, odcizení, krutost, všechny hrůzy, které si pro sebe

lidé postupně vytvořili? Jestli jste se obtěžoval prostudovat Xuanovu matemati-ku-"
Sayre se zarazil. To bylo směšné, takhle kázat pro-gramu v krabici. Ano, určitě si potřeboval odpočinout a zrekreovat se.
Jenže ho napadla další představa, tak jako často předtím, a zvedla mu náladu a posílila ducha. Ne že by si osobně dělal nárok na to, že porozuměl nebo pochopil kaž-dou fazetu tohoto nezměrného duchovního výdobytku. Tak daleko dosáhlo jen málo intelektů. I Xuan široce čerpal po desetiletí své práce ze zdrojů Akademického in-temetu, stejně jako uznával svůj dluh předchozím mys-litelům. Takoví jako Sayre nutně záviseli na tom, co se naučili ve škole. Přesto dokázal ocenit vhodnost toho všeho - stejné procesy zjevně působily v Číně za dynastie Han a imperiálním Římě, v islámu a Cao Dai, v chrono-metrii a diferenciálním počtu. Dokázal být přesvědčen, že - při moderním způsobu zpracování informací - je tržní ekonomika se svou nevýkonností a nespravedlností zasta-

ralá. Dokázal se inspirovat vyhlídkou na vytvoření a udr-žování podmínek tak dobře naplánovaných, že se spo-lečnost musí nutně vyvíjet směrem ke zdravému řádu vě-cí, tak jako kosmická loď navedená na správnou trajek-torii musí nutně, navzdory všem možným proměnlivým silám, směřovat k určenému cíli.
Blesklo mu hlavou, nikoli poprvé, že to, co z něho udě-lalo oddaného avantistu, nebylo ve skutečnosti žádné z těchto ověřených tvrzení. Bylo to logické non sequitur7 -vize, chcete-h - a tudíž neracionální. Ale Xuanovo schéma připouštělo neracionálnost, iracionálnost a chaos neline-árního systému. V běhu událostí existovaly mocné prvky;
jeho myšlení je bralo plné v úvahu. To, co Sayreho před-stavivost zaujalo, byl Xuanův dodatek. Myslitel nakonec
stavoval. Souhlasil s tím, že nikdo živoucí v nedokonalé a omezené současnosti nedokáže předvídat, co se stane v budoucnosti blížící se k dokonalosti a rušící omezení. Někteří se přece jen odvažovali hledět vpřed, a takoví existovali už v devatenáctém a dvacátém století. Nejasně viděli to, co Xuan viděl jasněji. Přeměnu - za tisíc, za milión let ode dneška? - a její obrat mohl být pouze po-čátek - celého universa, vyvíjejícího se od slepé hmoty k čisté inteligenci -
Překvapení vrátilo Sayreho do Guthrieho společnosti. „Studoval jsem tu matematiku," uslyšel odpověď ulože-ného vědomí. To předtím neřekl, bez ohledu na to, jak in-tenzivní byly výslechy. „Koneckonců, jako doktrína získá-vala každý den víc a víc příznivců. Vaše Avantistická aso-ciace se stávala politickou silou, s níž bylo třeba počítat, ehm. Ale hlavně kvůli polovičním přívržencům, těm hor-dám, které se domnívají, že na tom schématu musí něco být, protože každý říká, že je objektivní a vědecké, že? Chtěl jsem si to raději prověřit sám. Tak jsem si vzal na pomoc logika a prokousali jsme psychotenzorickými mat-
non sequitur [lat.) - nevyplývá (Pozn. překl.)

ricemi, operátorem lao-hu, kvantitativními studiemi -bylo toho zkrátka dost, abych o tom získal docela dobrou představu, než jsem dospěl k závěru, že můj čas je příliš cenný, než abych jím plýtval na něco takového."
„Což dokazuje, že jste nic nepochopil," odsekl Sayre. „Nikdy jste se nezeptal sám sebe, proč tyto myšlenky oslo-vují tolik lidí?"
„To jsem jistě udělal, a vyšly mi obvyklé důvody. Jis-tě, svět byl na špatné cestě, těsně po Obnově a Džihádu a dalších hydrofóbiích,8 kterými procházel. Tato země na tom nebyla nejhůř, ale také pamatovala lepší časy než většina ostatních, což způsobilo, že měli zdejší lidé pocit, že spadli hlouběji a dopadli tvrději. Xuan vydal některé předpovědi, které byly více nebo méně správné, a některé předpisy, které nebyly úplně absurdní. Severoameričané byli vždycky posedlí spasitelstvím. Na xuanismus - nebo, měl bych říct, na jeho hesla - se jich chytilo tolik, že vaše banda vyhrála volby, lhostejno jak. Poslední napůl svo-bodné volby, které v této zemi byly."
„Nesmysl. Veřejnost viděla, čeho bylo dosaženo."
„Jo, některé věci byly pozitivní. Většinou povrchní a okázalé. Byty, náprava, univerzální genetické poraden-ství, et cetera, et cetera. Nic, na co bych nepřišel sám, se zdravým rozumem a zkušeností s lidmi."
„To není pravda. Stejně byste mohl tvrdit, že Einstein nevymyslel nic, co byste nemohl vymyslet sám."
„To je úplně jiný případ. Teorie relativity byla nová. Vysvětlovala velký kus skutečnosti. Ve své podstatě, pod slupkou módního jazyka a řečí o rovnosti, je xuanismus stejné kolektivistické šarlatánství, které se v posledních třech stech letech objevovalo znovu a znovu. Vsadil bych se, že možná i déle."

„Ne. Poprvé máme teorii, která vysvětluje historické skutečnosti."
hydrofóbie - chorobný strach a hrůza před přijímáním tekutin, charak-teristický pro vzteklinu, přeneseně vzteklina. (Pozn. překl.)

„Některé. Astrologie nebo teorie ploché Země také vy-světluje některé skutečnosti. Zbytek xuanismu je ke stej-nému užitku jako ony. Nebo spíš stejně škodlivý. Co přesně dokázala Unie pod vládou avantistů? Kam vás do-vedly všechny ty restrukturalizace, redistribuce a reorien-tace než hlouběji do bažiny? Někdo kdysi řekl, že fanatik je člověk, který když ztratí svůj cíl, zdvojnásobí své úsilí. A váš cíl nebyl stejně nikdy vědecký. Byl náboženský. Pokřiveně náboženský. Proč vy, mocenská elita, nesvolá-váte výbor nebo radu, ale synod? Zajímavá konotace, že? A pokud jde o vaše sny o světové inteligenci, která případ-ně zahrne světové universum-"
„Bastante!"3 zvolal Sayre. „Nepřišel jsem sem poslou-chat vaše nevědomé, bezduché řeči."
Np vv mtp nřprp intp1p"ktná] " řpkl kousavě fínthrip „Vy věříte ve svobodnou výměnu myšlenek."
„Mezi jedinci, kteří jsou toho schopní a jsou normál-ní."
„Jo, počítám, že jsem anti-intelektuál. Vždycky jsem byl. Poslyšte, já jsem se narodil v roce 1970, když mladí intelektuálové dělali výtržnosti a povykovali v univerzit-ních campech. Obdivovali Maa a Castra, tak jako přede-šlá generace obdivovala Stalina. Pokračovali tak dlouho, až ovládli fakulty, a já byl rád, že jsem vypadl ze školy. Jejich nástupci dali zrod Obnově a přivedli ji k moci, aby zachránila životní prostředí a očistila společnost. Ale vy jste jiní. Určitě."
Sayre se třikrát zhluboka nadechl. Pomalu se mu přestaly třást ruce. „Jste absolutně uzavřený v minulosti? Přišel jsem vám dát poslední příležitost. Neznemožňujte mi to."
„Co byste rád?"
„Zachovat vás. Potřebujeme váš hardware, na který jste zvyklý, ale v pravý čas můžeme mít další jednotku, vyrobenou pro vás. Myslel jsem, že bychom si pak mohli
Bastante! (šp.) - Dost! (Pozn. překl.'

promluvit. Ne se přít; naopak. Tolik jste toho zažil, vy sám jste veliká část historie. Mé kolegy a mě - učence, vědce - by to velice zajímalo." Sayre se na okamžik odml-čel. „Vás možná taky. Alespoň jsme doufali."
„Když mé minulé já bylo mladé," odvětil Guthrie, „přelo se se skutečnými věřícími ve vybraných slavných kauzách. Postupně přišlo na to, že v jádře jsou všichni fa-natici stejní. Sayre, vy jste otravný člověk. Jste také čmu-chal a sadista, ale hlavně jste otravný. Ušetřete mě toho."
Sayre se pokusil potlačit své rozhořčení, a podařilo se mu udržet klidný hlas. „Uvažoval jste alespoň trochu o tom, co se vám stane, když v tomto postoji budete po-kračovat? Zaprvé, rozpojení."
„Cože, zase?" zeptal se Guthrie sarkasticky.
;;Rneno; to musíme samozřejmě udělat v každém pří-padě. Potřebujeme váš hardware, abychom tam dosadili nejnovější doplňky, které jsme vyvinuli. Jestli to bude řádně fungovat - a moji technici si myslí, že tentokrát ano - pak to bude pokračovat v naší síti. Ale jak jsem říkal, případně pro vás můžeme udělat i nový, a pak budete znovu probuzen. To jest, jestli mi poskytnete důvod oče-kávat od vás alespoň minimum kooperativnosti. Jinak se obávám, že budete představovat příliš velké potenciální nebezpečí. Budu muset s politováním nařídit, aby byly vaše disky vymazány."
Guthrie mlčel.
„Zapomnění," řekl mu Sayre. „Neexistence. Jako bys-te nikdy nebyl."
„Nic odlišného od toho, co čeká na každého," řekl Gu-thrie chladně. Kdyby byl napojen na počítač, který by ho zobrazoval, nejspíš by teď jeho obraz pokrčil rameny. „Le-daže existuje něco po smrti. Moc o tom pochybuji, ale jest-li něco existuje, předpokládám, že to budu sdílet."
To by bylo skutečné zlé, muset zničit tuto fascinují-cí relikvii. Snad by ho mohl nechat zastrašit jinak. „Ne-bo vás můžeme použít jako pokusný materiál," varoval Guthrieho.

„To jste dělali kopiím, které jste ze mě pořídili." Cítil tento Guthrie hrůzu a lítost v jejich zastoupení? Jestli ano, skrýval to dobře. „Nechápu, jaký má pro vás smysl mučit další. S výjimkou pomsty. Nebo čirého bláznovství. Nejsou Xuanovi apoštolově nad takové emoce povznese-ni?"

Ten zatracený perverzní hajzl měl pravdu. Bude ve-lice obtížné udržet v tajnosti to, co už bylo vykonáno, když se na tom podílelo tolik specialistů. Pokud potřeba utajení jednoho dne neskončí, cokoli jiného, co nebylo nezbytné, jen zvyšovalo riziko. Kdyby se informace o tom dostaly ven, nejenže by byla kompromitována celá operace, ale chaotici by z toho udělali součást své propagandy („Vidíte, vládě nestačí to, co dělá obyčejným lidským osobám za-drženým v korekčních střediscích-").
Sayre vzdychl. „Pak tedy ukončení. Podržíme si vás, dokud si nebudeme jisti tím novým modelem, ale nemys-lím, že se z toho vypnutí někdy proberete. Je mi líto."
To už nebyla zcela pravda.
„Má poslední slova," řekl Guthrie, ,jsou: je to na vás."
Sayre zamrkal. Co to znamenalo? Ne, nedopřeje své-mu vězni to zadostiučinění, aby se na to zeptal.
Oči se zatáhly. Guthrie přestal komunikovat.
Sayre odolal pokušení se na něho rozkřiknout. Místo toho přešel k telefonu.
„Provedete tu konverzi, Jošikavo-vá," nařídil.
Během dvou minut se objevil celý tým i se svou apa-raturou. Sayre si stoupl stranou a díval se. Úkol byl pro-stý, alespoň tato jeho část.
Jošikavová odšroubovala kryt a dotkla se spínače pod ním. Guthrie byl bezhlučně vyřazen z provozu. Hbité ruce otevřely schránku, vyňaly z ní disky a odložily je stranou.
Sayre je zamyšleně pozoroval. Zmrazený uvnitř ato-mové struktury spočívaly vzpomínky, zvyky, sklony, in-stinkty, reflexy - všechno, co bylo obsahem předního moz-kového laloku žijícího Ansona Guthrieho, spolu s neurči-tou částí jeho dávného dědictví a vším, co Guthrie-duch

podstoupil po svém transferu až do pořízení této kopie;
a všechno, co potom prošlo jejími senzory a vědomím.
Program a databáze, těch několik disků na stole. Hardware byl analogií dlouhodobě dezintegrovaného mozku samotného, vrozených možností, získaných schop-ností a ztrát, které utrpěl během bouřlivého života. Žádný jiný software nebyl s tímto kompatibilní. Každé uložené vědomí, které existovalo, bylo ve všech směrech stejně unikátní jako jeho smrtelný prototyp.
Ale organismy mohly být modifikovány. Právě tak mohly být přepsány i programy.
Jošikavová vložila nové disky. Sayre rozechvěle čekal. Konečně skončili a zavřeli schránku. Jošikavová znovu zapojila obvody.
Oči se vsunu?". S3'"'0 se onanoval a sptkal sp <- ipnrh pohledem. Nakláněje se kupředu, řekl: „Guthrie."
„A-ano." Odpověď byla váhavá. Čočky chvíli těkaly, než se na něho zaostřily.
Sayre se usmál a promluvil velice jemně, jak se mlu-vilo na napravené v určitém stupni jejich převýchovy. „Bienvenido, Ansone Guthrie. Víte, co jste?"
„Ano, já... vím." Slova klopýtala. „Nejsem, nejsem na to zvyklý -ještě-"
„To je v pořádku. To se předpokládá. Máte čas. Se-znamte se sám se sebou. Budete mít veškerou pomoc, kte-rou budete chtít. Ptejte se, na co chcete. Vaše paměť vám ukáže, že s vámi jednáme naprosto čestně."
V tichu, které následovalo, se šumění ventilátoru zdá-lo nepřirozeně hlasité.
„Zdá se, že ano," řekl objekt koneč-ně. „Cítím se trochu zmatený, ale myslím, že se to srov-ná."
„Určitě, tím jsem si jist. Dovolte, uděláme malý test. Co jste?"
„Jsem kopie - kopie - kopie pořízené z živého člověka - Ale vy jste mi dodali nové informace!" V hlase se náhle ozvala síla. „Mýlil jsem se. Nechápal jsem situaci ani to, co zjistil Xuan. Budu o tom muset víc přemýšlet, ale-"

Hlas umlkl. Po minutě se ozval znovu: „Dobře, Sayre, má mysl je změněná. Jsme spojenci. Díky."
4
OZVALO SE ZAKLEPÁNÍ. Dříve než Lee a Kyra vpustili sluhu dovnitř, uklidili Guthrieho do skříně. Přivezl serví-rovací vozík, prostřel, popřál jim salaam alejkum a opus-til je. Vytáhli svého pána ze škrtne a zasedli k jídlu.
Kyra zjistila, že má hlad. Kořeněné jehně, pilaf, lilek, okurkový salát s jogurtem, sladké zákusky, zakysane mléko, ovocný šerbet, káva - všechno bylo připraveno pro ni neobvyklým způsobem, ale chutnalo to skvěle. Lee řekl, že je to tradiční pokrm. Naprogramovat nanotanky na tyto ingredience muselo být pro tyto lidi obtížné a ná-kladné. Možná něco z toho kupovali ze skutečných farem.
Jídlo je znovu naplnilo optimismem a na chvíli za-plašilo i pocit vyčerpání.
Když sluha, přivolaný bzučákem, uklidil zbytky, hovor se vrátil k otázkám úniku

a návra-tu.
Zdálo se však, že Lee ožil méně než Kyra. Když se o tom zmínila, vysvětlil kysele: „Nejsem na takové eska-pády zvyklý. Vedl jsem klidný, spořádaný život."
„No, já nevím," řekla. „Setkával jste se se spoustou podivných lidí, ne? A taky jste se s nimi seznámil, což je víc, než o sobě mohu říct já."
„Bueno, má práce to vyžaduje."
Ano, pomyslela si, intuicionista musel disponovat zvláštní kombinací intelektu a senzitivity, základní zna-lostí a chápáním nejen vědy a technologie, ale také společ-nosti; nejen historie, strukturálních diagramů a analyzo-vané dynamiky, ale také jednotlivých lidských bytostí; ne-jen Horního světa, ale i poměrně zaostalých kultur a sub-

kultur, aby dokázal pochopit - ne, vycítit - jejich inter-akce. Na tomto základě měl vyvíjet modely a psát progra-my, vytvářet ideje a činit návrhy, u nichž by byla značná pravděpodobnost, že budou alespoň zčásti správné. Mohl tak předvídat výsledky určité změny, zvlášť na lidské úrovni, a ukazovat cesty k předcházení nebo zmírňování ' těch, které nebyly žádoucí.
Kyra si vzpomněla, že tuto profesi vytvořil Guthrie. On uvedl do pohybu první studie a experimenty, a pak za-čal najímat první pracovníky. Fireball z toho vyzískal to-lik, dokonce i v tomto počátečním stádiu, že ho ostatní společnosti začaly rychle napodobovat, a posléze i vlády. Vzpomněla si na jednu přednášku ve škole. Jako součást své výchovy ji musela absolvovat, ať se jí to přímo týkalo nebo ne. Tu "řednášku natočil sám ríiithrip V miiltipři-jímačích se neobjevil. Skříňka bez tváře by mladé příliš neoslovovala a nepřitahovala, a on si ponechával znovu-vytvoření své smrtelné podoby na významnější příleži-tosti. Přátelský hlas doprovázely umělecky připravené scény.
„Klasický příklad z minulosti je automobil. Viděli jste ho v historických materiálech. Bylo to živě řízené pozemní vozidlo poháněné uhlovodíky. Během jedné generace do-spěl k praktické použitelnosti a začal nahrazovat koně. Nu, žádný hlupák v té době nechápal, co se děje. Ani chyt- l ří lidé nedokázali předvídat, že to povede ke vzniku vel-kého průmyslu. K tomu se připojila navazující průmys-lová odvětví jako petrochemie a výstavba dálnic, a vytvo-řily kombinaci, která dominovala ekonomice celých náro-dů. Pochybuji ale, že někdo považoval získání zásob ropy za životně důležité, dokud se jejich držení náhle nestalo jedním z důvodů vedení válek. Expanze předměstí a su-chá hniloba center měst, dopravní kolaps, nedýchatelný vzduch, všechny tyto věci lidi více či méně překvapily. Zmíním se jen o revoluci v sexuálních zvyklostech.
Neříkám, že auto bylo jedinou a výlučnou příčinou to-

ho všeho, ale jsem si jist, že na tom mělo značný podíl. Ani neříkám, že mělo být auto potlačeno nebo vyhrazeno pro elitu, zatímco hoi polici by se tlačili v prostředcích hromadné dopravy. Ale s trochou předvídavosti by mohli rozumní podnikatelé udělat mnoho dobrého a ještě na tom slušně vydělat.
Například motor s vnitřním spalováním byl příšerný omyl. S vhodným bleskovým kotlem, který by pro inže-nýry nebyl žádným těžkým oříškem, by ho mohl vytlačit parní pohon, který sice také potřeboval fosilní paliva, ale spaloval je mnohem čistěji a s větší účinností. Auta také mohla být vykázána z městských center mnohem dřív. Doprava v nich by mohla pokračovat, kdyby byla k dispo-zici malá hbitá parní vozítka, jako jsou naše tricykly. To
í-»v }->v1n nomn^ilo nr)r'7p^ mpofa ial<n mfcta Irtprá icmi nn'-'"j ~j-~
^--------- -_.-__- _--_^---^,-„ „"" .", „'.„_-^_„_- ^---
jemná k životu, a možná by se ani tak nesmyslně neroz-lezla do všech stran.
Opakuji: neexistovaly žádné konečné odpovědi. Ta ře-šení by bezpochyby vytvořila své vlastní problémy. Mozky samy o sobě nestačí. Že stačí, to je veliká a trvalá iluze in-telektuálů. Ale zatraceně, naše mozky jsou určeny k to-mu, aby se používaly!
Nyní uvažujte o dnešním světě. Rozhlédněte se kolem sebe a přemýšlejte. Technické inovace; měnící se vztahy mezi institucemi; lidská rasa tak roztříštěná a v takovém zmatku jako střípky v kaleidoskopu." Na obrazovce se ta zapomenutá hračka ukázala v činnosti. Mělo to větší úči-nek než konvenční obrázky chaotických systémů. „Ne-myslíte, že potřebujeme lidi, kteří o těchto věcech uvažují ne pouze ve slovech, číslech, rovnicích a diagramech, ale celým svým nitrem? Nemohou nám poskytnout optimální kurs, a to, co nabízejí, je často chybné a vždycky neúplné. Ale je to nesmírně důležité. Věřte mi, je to tak."
Kyra poočku pohlédla na Leeho. Vypadal příliš mladě na to, aby byl tak důležitý. Samozřejmě, byl pouze jedním z mnoha. Stejně jako ostatní, soustřeďoval se na

znalosti

v dané oblasti, což byl důvod pro to, aby žil tam, kde žil. Většinu své práce prováděl doma, na počítači nebo v hla-vě. Ale vyžadovala víc než kvantitativní údaje. Musel vycházet ven, musel se setkávat s množstvím různých li-dí. Kultivovat je, nacházet smysl jejich myšlenek a jejich pocitů, nevyslovený stejně jako ten, který dokázali vyjád-řit slovy.
Musel být simpático a pozorný, pomyslela si. Což zcela jasně byl.
Lee přerušil její myšlenky, když řekl: „Vy jste prožila skutečná dobrodružství."
„Ne, když jsem se jim mohla vyhnout," zasmála se. „Jeden badatel ze starých časů, Amundsen. říkal, že dobrodružství je to, co potkává neschopné," dodal Guth-rie.
„Vy víte, co mám na mysli," řekl Lee vážně. „Říkal to Tahir. Vy, pilotko Davisová, jste se procházela po Mar-su..."
(V polovině cesty na Olympus Mons pohled obsáhl skalnatou nesmímost pouštních barev a odstínů, přechá-zející do okrově růžového nebe. Zamžený prašnou bouří mihotající se v ostrém denním světle se zvedal kráter jako hrad, střežící hranici tohoto lidského výtvoru.) „-po asteroidech, kometách-"
(Jediný krok a už se vznášela. Ten nepatrný úlomek jen slabě světélkoval v temnotě, tam kde ze stínu vyčníval hřeben, kousek vykousnutý z hluboké tmy, která ji jinak obklopovala. Ta noc byla plná hvězd, jejich množství ji ohromovalo, stejně jako jejich záře a jasné barvy - ocelově modrá Vega, jantarový Arkturus, doutnající uhlí Betel-geuze. Mléčná dráha byla jako bystřina v mrazu a tichu. Jak se vznášela dál, spatřila scvrklé Slunce, a její přilba odstínila jeho paprsky a ochránila tak její oči. Nejvzdále-nější ramena zvěrokruhu zahlédla jen velice matně.) „-a ještě dál."
(Led Enceladu se při pohledu z příkopu, který le-moval výhled na horizont, třpytil, jako by v něm byly roz-

troušené hvězdy. V nadhlavníku zářilo jen málo hvězd. Jejich svit pohlcoval Saturn, obrovský, žlutohnědě zářící, okrášlený mračnými pásy a víry kyklopských bouří. Prs-tence odtud nevypadaly jako výsledek práce klenotníka, ale jako neustávající proud meteorů od obzoru k obzoru. Srpky dvou nejbližších měsíců zářily jako turecké šavle. V tom tichu slyšela svůj vlastní tep. Ucítila slzy v očích. Když zamrkala, zachytily se jí na řasách a Saturn v nich zazářil jako duha.)
„Byl jsem jako turista dvakrát na Luně a jednou na L-5," řekl Lee. „Jinak pro mě prostor mimo Zemi existuje pouze v knihách, v multi a ve viviferu."
„Já jsem měl v tomto ohledu štěstí," vzpomněl si Gu-thrie. „Za mých mladých let byla na Zemi ještě místa, kde nastávaly krásně tmavé noci. Zvlášť někdy v horách, když jsem se na ně díval ze svého spacáku. Tenkrát jsem cítil, jak malým tanečníkem je tato koule mezi miliardami a miliardami táborových ohňů."
Kyru napadlo, jestli právě tohle nebylo to, co ho při-vedlo ke snům o vesmíru. Představila si sama sebe při-píchnutou k Zemi, jak se snaží zahlédnout pár špendlí-kových hlaviček na obloze. I uprostřed oceánu by se ztrá-cely ve všudypřítomném oparu. Lidí bylo příliš mnoho.
„Ne že bych toho litoval," řekl Lee spěšně. „Já vím, ja-ké štěstí mám. Mám zajímavou práci, a dobře placenou."
To je skutečně štěstí, souhlasila v duchu Kyra. Exis-tence většiny lidí byla zautomatizována až k bezvýznam-nosti. Zpravidla už předtím, než se narodili.
„No, já bych svůj život za nic nevyměnila," přiznala. Jako blesk jí proniklo poznání: ona a její kolegové měli obrovské štěstí. Mohli řídit kosmické lodi, protože ty lodi byly robotizované z devadesáti devíti procent. Nepotřebo-valo by to velký vývoj, aby byly robotizované na sto pro-cent a všichni lidští astronauti posláni do výslužby. Z čis-tě ekonomického hlediska by k tomu už nepochybně do-šlo. Ale Guthrie to vetoval. Musel to udělat on. Nikdo jiný neměl v tajných radách Fireballu takovou moc.

Proč to udělal? Romantika? Lpění na triumfech minu-losti? Feudální ideál závazků pána vůči poddaným? Snad. Ale měla pocit, že to nebylo všechno. Nepřežil by až do dneška, kdyby nebyl tvrdým realistou. Živá stvoření jako ona mu mohla v mezních situacích posloužit lépe než ja-kýkoli stroj.
Nemělo však smysl se utápět v podobných úvahách. Rozumnější bylo sledovat tuto

konverzaci. Bylo neuvěři-telné, že tu sedí a rozmlouvá takto ve třech, přičemž jeden z členů trojice je jefe maximo. „Trochu vám ale závidím, tu různorodost lidí, s nimiž se stýkáte," svěřila se Leeovi. „V kosmu patří každý k Hornímu světu."
Usmál se. „Nezbytně."
„To neznamená, že tam venku nemáme spoustu divo-kých a nezkrotných elementů," řekl Guthrie.
„Ano, já vím," odvětil Lee. „Na rozdíl od Luňanů se od astronautů čeká, že budou myslet sami za sebe."
Kyra se znovu zasmála. „Často nemáme nic jiného na vybranou."
Lee ji okamžik studoval, než se nedůvěřivě zeptal:
„Jaké jsou vaše speciální zájmy, mohu-li se zeptat?"
„To bych si sám rád poslechl," řekl Guthrie. „Když už jsme spolu na večeři, můžeme se seznámit."
Kyra se začervenala. I když netrpěla sebepodceňová-ním, málokdy se jí dostalo takové pozornosti. „Vybrané sporty," řekla a pokrčila rameny. „Hudba. Přehrávám si ji na takovém archaickém přístroji jménem magnetofon a zpívám si – většinou staré balady - i když se obávám, že mi to moc neladí. Hodně čtu, jak byste asi očekávali, a trochu píšu."
Zdálo se, že to Leeho zaujalo. „Skutečně? Píšete? Co?" „Nic zvláštního," zamumlala Kyra. „Nic ke zveřejně-ní. Hlavně doggerely. Archaické věci, sonety, šestiny
a tak."
Eiko Tamurová jí je chválila. Ale Eiko byla příliš las-kavá. Její vlastní práce, i když převedené do angličtiny, což je zkomolilo a zmrzačilo, haiku, prozaické skicy - ano,

a kresby, kaligrafie - působily Kyře příjemné mrazení v páteři. Scházely se spolu pokaždé, když byla na L–o.
Kyra pohodila hlavou. „Ay de mi," zvolala pobaveně. „Začínám mluvit jako jeden z těch jefem opovrhovaných intelektuálů. Ve skutečnosti, pokud jde o důležitou akti-vitu. mám v počítači hry, ortho nebo heisenberg, a s pří-teli hrajeme poker."
Lee zjevně uvítal lehčí tón. „Poker? Karetní hru? Já ho hraji. My – pár přátel a já – máme takový malý klub, kde se na síti jednou měsíčně scházíme."
„Živě je to větší zábava," řekla mu Kyra. „Pak hraje-me spolu, ne s počítačem."
A jsme pohromadě, dýcháme stejný vzduch, pijeme stejné pivo, žertujeme spolu stejný-mi obnošenými frázemi.
Lee vzdychl. „Já vím., ale taková příležitost je vzác-ná."
Byla snad ona na dlouhé misi, odkázaná pouze na po-lointeligenci své lodě a občasné časově opožděné zprávy, někdy tak osamělá, jako byl on možná stále? „Tak si uspo-řádáme večírek, až bude tenhle malér za námi," navrhla.
„Vložte mě do robota, a já se rád zúčastním," řekl Gu-thrie. „Vzpomínám si na některé bohatýrské večírky, když jsem byl člověk."
Když jsem byl člověk. Jaká bolest se skrývala za těmi
čtyřmi slovy?
Možná žádná. Zvolil si svobodně to, čím byl. Mohl toto bytí přerušit, kdykoli chtěl.
Nebo nemohl?
Dolehl k ní jeho hlas. „Jste duchem mimo, Davisová.
Jste v pořádku?"
Trhla sebou. „Co jste říkal, pane?" probrala se. Prav-divé, i když ne zcela otevřeně, dodala: „Připomněla jsem si historii, kterou jste viděl, a – ano – kterou jste vlastně byl. Bueno, to odvedlo mou pozornost."
„Tu máte rozmarýnu," zamumlal, „to za vzpomínku;
a zde macešky, to za úmysly."
„Hamlet?" vyhrkla překvapeně.

Zaznělo to od něho alespoň trochu defenzivně';' .Ano. Nejsem tak ryzí volská hlava, za jakou mě považuji. Za starých časů jsem také četl. Nebyly to módní romány, kdepak. Shakespeare, Homér, Cervantes, ti byli snad při-jatelní, i když vyšlí z módy, ale Kipling, Conrad, Mac Do-nald, Heinlein, vesměs nepřijatelní reakcionáři. Nebo rasisté nebo sexisté, nebo jakékoli jiné označení bylo prá-vě

v nemilosti. Chápete, psali o věcech, na kterých záleže-lo."
Kyru napadlo, jakým vstupům asi dává přednost ny-ní. Lee o tom něco musel vědět.
Intuicionista zívl. „Promiňte," řekl.
„To je přirozená věc," ujistil ho Guthrie, „a nejen pro-to, že tady plácám o hloupostech." _ „Je to uchvacující, pane," řekla Kyra, a hned dodala: „Nesnažím se vám lichotit, pane."
„Já vím," odvětil Guthrie. „Ale Bob má pravdu. Nebo jeho tělo ji má, ať už si o tom jeho čelní mozkový lalok myslí cokoli. Potřebujete odpočinek, oba dva, jestliže máte být zítra fit."
„A vy, pane?"
„Taky." Jak Guthrie stráví noc, ponechal nevyslove-no.
Rozhovor ještě chvíli těkal z jednoho tématu na dru-hé. Byla to Kyra, která převzala iniciativu. „Bueno, jsem naprosto vyčerpaná." Vstala. „Půjdu se osprchovat, a pak si dopřeju osm nebo devět hodin spánku. Nebo chcete jít první vy, Bobe?" Říkali si křestními jmény, zatímco Gu-thrie byl stále Jefe", ale pro ni ten titul přinášel určité po-hodlí.
„Ne, gracias," řekl Lee. „Mám určitou myšlenku, kte-rou si musím ještě trochu přebrat."
„Okay, já budu držet pusu zavřenou," nabídl Guthrie - pusu, kterou už neměl.
Katarakt horké vody byl ryzí hedonismus. Kyra si ho vychutnala. Když se otřela, dopřála si ještě luxus horké páry.

Když vyšla zpátky na světlo, uviděla Leeovu tvář. Odvrátil se. jako by mu něco padlo do oka. Pobaveně po-hlédla na jeho klín. Ano. Zapomněla, jak se avantisté mračí na nahotu a zakazují ji na veřejnosti. Smyslnost ja-kéhokoli druhu lidi rozptylovala a odváděla od toho, co mělo být jejich radostí i povinností, to znamená od toho, aby oni a jejich potomci vybudovali společnost, která bude zárodečným zrnem Noosféry.
Chudák Bob. Nemohl tomuto krédu odporovat, když jím byl obklopen. Kromě toho, Xuanův systém měl své přitažlivé stránky. Když nic jiného, ztělesňoval stejné sociodynamické vzorce, s nimiž pracoval, a přidával dal-ší.
Pospíšila si do postele, pod přikrývku. „Buenas no-chcs," řekla a zavřela oči. Držela je zavřené po celou dobu, kdy se koupal, vrátil se, zhasl a opatrně se uložil. Ucítila jeho dech.
Zašimralo ji pokušení. Ale bylo jen chvilkové. Ne. Za těchto podmínek to nebyl dobrý nápad. Snad později. Ur-čitě byl jemný.
Možná příliš jemný? Projevil značnou dávku odvahy, ale to nepotlačilo jakousi vnitřní něžnost a jemnost, která se pro něho mohla ukázat fatální nevýhodou. Konečně, i když strávil život v Severní Americe a žil a pracoval me-zi jejími občany, patřil k Fireballu. Měla dojem, že i on se jako příslušník Fireballu narodil a byl tak vychován. Pak byli takoví pravděpodobně všichni lidé, s nimiž se sblížil. Mohl se s nimi spojit častěji po telefonu než osobně, ale byli to jeho amigos, jeho skuteční compadres, a věděl, že kdyby se ocitl v tísni, měl by za sebou mocnou společnost. Takže si mohl dovolit určitou dávku důvěřivosti, což si obyčejní Severoameričané už dovolit nemohli.
Tato situace přinášela řadu konfliktů, uvažovala Ky-ra. Určité třenice mezi Fireballem a každou vládou, do-konce i ekvádorskou, existovaly vždycky. Žádná vláda ne-měla ráda nikoho z těch, kteří projevovali větší věrnost autoritě, jejímž nositelem byla nějaká vnější moc, než au-

toritě jejích vlastních politiku a caudillu. Většina vlád to nicméně dokázala tolerovat, zvlášť ty demokratické. Neo-hrožovalo je to o nic víc než věrnost některému celosvěto-vému náboženství nebo nějaké celosvětové zájmové sku-pině. Ale avantismus, jenž chtěl organizovat všechno -s konečnou platností, všechny lidské mysli - v souladu s Xuanovou doktrínou, nesl každodenní přítomnost systé-mu, který byl odlišný a prosperoval, krajně nelibně.
Ano, Fireball byl zcela odlišný, výtvor nezkrotných in-dividualistů, nad nímž vládl neustále jeho strojový duch. Více než soustava podniků vytvářejících zisk to byla spo-lečnost, způsob myšlení a života – národ, řekl jednou táta. Národ, jehož lidem bylo dovoleno - byli k tomu dokonce povzbuzováni - myslet, mluvit a jednat sami za sebe, což je spojovalo dohromady v loajalitě silnější než psaný zá-kon. Národ, jehož vůdce vytvořil příklad naprosto neeko-nomický, nealtruistický a neracionální, a byl za to chvá-len a oslavován, když nejen sponzoroval výpravy ke hvěz-dám, což se dalo ospravedlnit jako vědecký výzkum, ale osobně letěl na Alfa Centauri. (Bueno, jako kopie sama sebe, ale to vyjde nastejno.) Nevypadalo to, že by ta vzdá-lená planeta Demeter slibovala komukoli

sebemenší ma-teriální zisk dříve, než podlehne zkáze.
Přesto však avantisté problémy soužití nějak zvládali. Fireball se je nepokoušel aktivně podvracet a oni byli na Fireballu závislí jako kdokoli jiný na Zemi. Vztahy nebyly dobré, ale jakž takž to šlo. Proč se tedy avantisté náhle utrhli ze řetězu? Proč nejdříve obsadili severoamerický hlavní stan, a pak všeho, co měl Fireball v oblasti jejich jurisdikce?
Protože se dověděli o Guthrieho duplikátu a chtěli ho pro své vlastní účely, a jedna věc vedla ke druhé. Ale ur-čitě to byl zoufalý tah.
Byli zoufalí, pomyslela si Kyra.
Byli totalitáři. Až dosud v plné míře nedocenila, co to
; caudillo (šp.) - vůdce, pohlavár (Pozn. překl.)

znamená. Bylo to něco, o čem se učila v dějepisu, když by-la školačkou. Jistě, slyšela analogie kladené mezi avantis-tv a dynastii Jiň, Inky, komunisty a tak dál, ale připadalo jí to velmi abstraktní. Slyšela o krutostech, a jednou se setkala s jejich obětí, která uprchlá do Brazílie. (Byl to fyzik, neopatrný při vyjadřování svých názorů. Po tom, co udělali s jeho mozkem, přijímal jakoukoli podřadnou prá-ci, kterou mohl dostat.) Ale i v několika dalších státech na Zemi se disidenti pouštěli na tenký led.
Měla se asi víc vyptávat svých rodičů, proč přesídlili do Ruska. Měla se ptát sama sebe, proč nějaká země musí považovat ideologickou nekonformitu za zločin, udržovat na její potírání Bezpečnostní službu a posílat provinil-ce do vězení nebo na převýchovu. Pak by pochopila lépe, proč se tato vláda sama zahnala do kouta.
Taková opatření byla nezbytná, když jste chtěli při-nutit svůj lid pochodovat do ráje, který mu váš režim sli-boval; ale v dnešním světě jste to nemohli dělat navěky. Globální, ne, interplanetámí ekonomika vyžadovala, aby vaši lidé přecházeli hranice dnes a denně, meziplanetární komunikační síť jim poskytovala informace ze zahraničí;
viděli, že to, co jim nařizujete, jim přináší jen malý pro-spěch a užitek, a také viděli, že jinde je víc svobody a pro-sperity. Rostla v nich deziluze. Někteří z nich si tiše stě-žovali. A vy jste takové lidi označili nálepkou chaotici, reakcionáři, kteří by historii s radostí uvrhli zpět do chao-su a nahodilosti. Nezačali někteří z nich tajně shromaž-ďovat zbraně a připravovat revoluci?
To Kyra nevěděla. Prostě si myslela, že avantisté mu-seli zakopnout o příležitost rozehrát divokou, smělou hru a chopili se jí, protože to byla jejich poslední šance. Což neznamenalo, že z toho nemůže vzejít spousta zabíjení a ničení, než podlehnou. Neznamenalo to ani, že tuto sáz-ku nemohou vyhrát a ovládnout celou lidskou rasu. Ne-příliš pravděpodobné, bezpochyby, ale možné.
Sakra! Takové myšlenky ji připravují o spánek. K če-mu? K ničemu. Odpočiň si. Noční odpočinek, to je to, co

••Pfc^Si^®^.'. .•.&^^SS3SSSSSiíé.

potřebuješ. Polohlasně začala citovat mantru. jró ji mela přinést spánek.
„DATOVÁ LINIE FUTURO," ZAZNĚLO z úst hlasatele zpráv. „Vláda včera zabavila veškerý majetek společností Fireball Enterprises v Severoamerické unii. Milice obsa-dila prostor a jednotky Bezpečnostní služby vstoupily do klíčových zařízení." Na obrazovce se objevily záběry ze Se-verovýchodní integrace. Obnovené světové obchodní cent-rum zářilo jako ostrov uprostřed útesů a vraků. Nad ním se vznášely helikoptéry a na střeše bylo vidět vojáky se zbraněmi. Toronto Compound, Kyřino rodiště. Uniformo-vaní muži střežící ulici úhledných malých obytných dom-ků, zatímco děti kolem nich se strachem procházejí cestou ze školy. Jihozápadní energetická centrála, poušť zales-něná anténami přijímačů očekávajících východ Měsíce a energii, která do nich začne proudit, a obměna vozidla usazená nyní pod nimi. Kosmický přístav Kamehameha, odlesk modrého moře a bílého pásu příboje, štíhlá loď na startovním bloku, několik techniků hnaných od ní četou mužů s omračujícími zbraněmi v rukou.
Jaké mierda" k snídani, pomyslela si Kyra. Nicméně ji snědla. Nikdo nemohl říct, kdy bude mít novou příleži-tost. Lee již skoro dojedl. Na konci stolu přihlížel Guthrie, obměn netečností kovové skříňky.
„Provoz této společnosti je v celé zemi suspendován. Oficiální prohlášení nicméně vyjadřuje naději, že může být v krátké době obnoven. Prohlašuje, že tento akt měl, cituji: 'plný souhlas výkonných orgánů Fireballu na nej-vyšší úrovni,' konec citátu. To je další překvapení, po to-
mierda (ěp.) - hovno, sračky (Pozn. překL

iika Irtcrh n,tru.-'t;ijicich těžkosti mé/i vládou a mnoha gi-gantickými nadnárodními spolťčnustmi, zvlášť Fireball-
lem."
Ano, skutečné zvlášť Fireballem, pomyslela si Kyra.
Bez Guthrieho vedení, které muselo zahrnovat spoustu skrytého nátlaku i shovívavosti, by se ti ostatní už dávno
podrobili.
Při jeho zamumlání ji zamrazilo. „Tohle to potvrzuje.
Mají můj duplikát a pracují na něm. Chudák."
Lee zvedl hlavu. „Nebudou mít vaši důstojníci pode-zření?"
„Možná," odpověděl Guthrie, „ačkoli jen dva z mých lidí kromě mé vědí, kde byl, a nemají důvod, aby si mys-leli, že tam už není. Nezapomeňte, že já sám jsem to ne-věděl, dokud nebylo příliš pozdě. Jestli a když anti-Guth-rie vyjde na veřejnost, bude velice přesvědčivý."
„—ze své pracovny promluví prezident Manuel Esco-
bedo Corrigan."
Na obrazovce se objevil hezký stříbrovlasý muž. „Po-zor, občané! Mám důležité sdělení. Nejprve mi dovolte, abych jasně řekl, že není žádný důvod ke znepokojení. Jednajíc ve vašem nejlepším zájmu, vaše vláda přijímá opatření proti nebezpečí, které ohrožuje samotné vaše ži-voty. Ukončíme tím konflikt, který se stal nesnesitelným. Jen málo lidí tím bude přímo postiženo, zatímco společ-nost z toho bude mít značný prospěch. Všichni mají právo být informováni. Poslouchejte pozorně. Poslyšte pravdu. Mohou kolovat různé falešné pověsti a fámy. Rádně pou-čeni je budete schopni vyvrátit a ohlásit každého, kdo na nich trvá.
Z moci, která je mi svěřena, a pod moudrým vedením Poradního synodu jsem nařídil obsazení veškerého majet-ku, který je v držení společnosti známé jako Fireball En-terprises. Podezření se změnilo v jistotu. Naše Bezpeč-nostní služba během let zjistila, že celá tato rozsáhlá or-ganizace byla infiltrována chaotickými teroristy. Jejich cílem nebylo nic menšího, než násilně svrhnout vaši vlá-

du. Jejich prostředky, kdyby byly použity, by přinesly mi-lióny mrtvých, národní katastrofu a nezměrné utrpení. Museli jsme je předejít. Musíme vystopovat i toho nejpo-slednějšího z nich, zatknout ho za jeho zločinnó dílo a při-vést ho k rehabilitaci - ke spravedlnosti.
Jistě si vzpomínáte na zdánlivou nehodu, která zni-čila databázi Středozápadního bezpečnostního centra mo-hutným elektromagnetickým impulsem. Bylo by to vážně narušilo policejní operace v celé této oblasti. Naštěstí vaše Bezpečnostní služba v předstihu objevila určité nitky. Ne-věděli přesně, co se má stát, ale jako preventivní opatření přenesli duplikáty souborů jinam. Když k této události došlo, mohli rychle přejít k protiakci. Zjistili, že nešlo o nehodu, nýbrž o sabotáž. Zjistili -jak už tušili - že mezi těmi, kdo za to byli zodpovědní, byli zaměstnanci Fire-ballu."
Kyra pohlédla na Guthrieho. Postřehl to a zabručel:
„Ne. Samozřejmě jsme s tím neměli nic společného. Ne-myslíte, že jsem se zatraceně dobře postaral o to, aby všichni naši lidé v takové neurotické zemi, jako je tato, kteří by mohli být v pozici, kdy by mohli udělat něco ne-obvyklého, byli normální a střízliví? Tak či onak, proč by-chom sakra měli dělat něco tak pitomého? A jak víte, že se ta věc vůbec stala? Měli jsme na to jenom slovo této vlády, a naši nabídku jim pomoci při vyšetřování odmítli."
Vykonstruovaná záminka pro vstup a prohlídku bu-dovy, o níž Bées zjistila, že se tam nachází ten druhý Gu-thrie... Kyra obrátila svou pozornost zpátky k Escobedo-vi. „—nemohu zacházet do podrobností," říkal právě prezi-dent. „Zločinci a podvratné živly nesmějí být informováni o našich detektivních metodách. Ale ujišťuji vás, moji spo-luobčané, že až bude úkol splněn, budete informováni o výsledcích."
Zvážněl. „Musím být vůči vám otevřený. Nebudu, ne-mohu před vámi skrývat, že nás v nejbližší budoucnosti čeká mnoho obtíží, ano, i nebezpečných okamžiků. Máme co do činění s obrovskou a mocnou organizací, která byla

vždycky nepřátelská vůči ideálům avantismu. Dovolte mi, abych vám to vysvětlil. Dovolte mi znovu vám osvětlit ce-lé pozadí, ačkoli ho jistě znáte, abych se pak

s vámi mohl podělit o naději, že před námi leží šťastná budoucnost.
Během posledních dvou století společnost Fireball Enterpnses stále rostla, dokud její činnost nepokryla ce-lou sluneční soustavu a nezasáhla za její hranice. Zároveň pronikla do životně důležitých struktur každého státu na Zemi. Je to víc než kosmická linka; její holdingy zahrnují všechno od mimozemských dolů a továren po planetár-ní nákladní dopravu, od vědeckých nadací po obchodní-ky s luxusním zbožím. Udržuje celé komunity pod svými vlastními zákony, vychovává generaci za generací v pri-mární oddanosti sobě samé a jedná se skutečnými vláda-mi za virtuálně rovných podmínek. Není to ani korporace, leda v čistě technickém smyslu. Je to soukromá organi-zace, přísně řízená, zasvěcená zisku, ale vůbec ne povzne-sená nad vměšování se do politiky, pohrdající jakýmikoli národními zákony, které jí nejsou po chuti."
Escobedo se usmál. Jeho tón změkl. „Dnes, nicméně, tak dalece Fireball neobviňuji. Místo toho jsem šťasten, že mohu říct, že začíná nový řád věcí. Blížíme se ukončení potíží, které se zhoršovaly od okamžiku, kdy Avantistická asociace převzala vedení této veliké země. Všimněte si dobře, já neobviňuji ředitele Fireballu ze zločinnosti, pro-tispolečenských úmyslů nebo nevědomosti. Z druhé stra-ny často zazněla příkrá slova. Ale analyticky nazíráno, jak nás to učil Xuan, to byl konflikt světových názorů. Jestli nesouhlasí s tím, že naše restrukturalizace severo-americké společnosti je správná, jestli nesdílejí naši vizi mysli, rozvíjející se miliardu let směrem k Omeze, pak pro ně bylo zcela přirozené klást překážky.
A tak, chráněni všeobecně známými Planetárními protokoly, jejich zaměstnanci dál mezi námi žili v prak-ticky autonomních compoundech, posílali své děti do škol Společnosti, aby byly Společností indoktrinovány, a vště-povali občanům, s nimiž se stýkali, nesprávné názory. Ne-

pokoje v Juneau, které si vyžádaly třicet sedm lidských životu, byly s největší pravděpodobnosti důsledkem tako-vého podněcování."
„Hovno,"' zamumlal Guthrie. ..Obyvatelé Aljašky si pamatují lépe než většina ostatních, jaké to bylo žít svo-bodně. Nechtěli, aby jim na dvorku postavili nápravné středisko, a nějak se tam rozšířila fáma, že přijdou Ruso-vé a připojí je k sobě."
„Ze zahraničí," prohlásil Escobedo, „vydali vysocí úředníci Fireballu prohlášení přinejmenším nepřátelská, ne-li přímo paličská. Společnost uvalila embargo na pro-dej materiálů, majících vztah k bezpečnosti, na celém území Unie. Stále znovu a znovu pomáhají zaměstnanci Společnosti prchajícím podvratným živlům uniknout za hranice."
„Na tom, pro změnu, něco je," poznamenal Guthrie.
„Ale opakuji, bylo to nevyhnutelné," řekl Escobedo, skoro lítostivě. „Bylo to jako řada konfliktů mezi proti-kladnými silami v minulosti – křesťané versus pohané, astronomové versus astrologové, demokraté versus roaja-listé, osvoboditelé versus imperialisté."
Jeho tón znovu zpřísněl. „Nyní, jak jsem vám řekl, jsme zjistili, že se určité osoby v nižších úrovních Fi-reballu staly tak fanaticky plné nenávisti, že vstoupily do skutečného zločinného spiknutí. Navázaly kontakt s chaotickými teroristy, kteří čekali dlouho na příležitost zasadit smrtící údery vám, severoamerickému lidu. Tato individua ve Fireballu pomáhala teroristům a podněcova-la je. Pomáhali chaotikům získávat zaměstnání u Společ-nosti, takže jejími dnes infiltrovaná.
Nebezpečí z toho vyplývající je zcela zjevně mimořád-né. Fireball ovládá klíčové pozice v ekonomice Unie, stej-ně jako ve všech ostatních státech na Zemi. Jeho poten-ciální moc provést sabotáž je prakticky neomezená. V na-šem moderním světě všichni závisíme svými životy na dě-sivě zranitelné síti služeb vysoké technologie, stejně jako na materiálech a energii z kosmu. Dovolte, aby bylo naru-

šeno cokoli z toho. a budeme stát okamžité na pokraji hla-du. chaosu a masového umírám. Nelítostní nepřátelé mo-hou ještě stále ve snaze urychlit naše zhroucení zničit do-pravní a komunikační zařízení tady na Zemi. Teroristé, ozbrojení a připraveni, převezmou vládu nad ruinami.
Proto naše vláda obsadila v naší zemi všechno, co pa-tří Fireballu. Kdybychom toho byli schopni, obsadili by-chom všechno všude. Dal jsem pokyn severoamerickým zástupcům ve Světové federaci, aby požádali o zásah Mí-rový úřad. Protože chaos v národě tak velkém, jako je náš, jistě ohrožuje celý lidský

druh."
Jeho úsměv se vrátil. „A nyní k dobrým zprávám. Předtím jsem řekl, že ředitelé Fireballu a skutečně vět-šina jeho personálu nepředstavují zlo. Víme, že jsou jen svedení. Negativističtí, sobečtí, hrabiví, to ano, mnoho z nich – neříkám, že všichni. Ale nejsou šílení. Nejsou ani pitomí. Uvědomují si, jak mnoho by i oni ztratili zhrouce-ním řádu. Akceptují to, že chaotici jsou nepřátelé nejen avantistického xuanismu, nýbrž civilizace jako celku. Ne-uvědomují si prosté rozsah, v jakém fanatici infikovali jejich vlastní kvazi–národ.
Jakmile naše Bezpečnostní služba získala přístup do hlavního stanu Fireballu, pokračovala v práci. Brilantně využila nejpokročilejší vyšetřovací techniky. Kousek po kousku odkryla základní pravdu. Samozřejmě, ještě je třeba mnoho vykonat, ale teď už víme, co musíme udělat. Když jsme tuto informaci získali, obrátili jsme se najisto klíčové vůdce Fireballu, v nejhlubší důvěrnosti. Byli vydě-šeni. Souhlasili, že plná okupace byla nezbytná. Chaotici musí být vykořeněni do poslední rakovinné buňky. Je to pro zdraví té společnosti skoro stejně důležité jako pro nás samotné.
Občané, říkám vám, že tento vývoj znamená víc než bezprostřední bezpečí. Směřuje k pozitivní budoucnosti. Neočekávám, že úředníci Fireballu nebo ostatních kor-porací, které následují jeho vedení, přijmou správnou doktrínu přes noc. Budou dál sledovat své vlastní zájmy

a zájmy svých organizací ještě dlouhou dobu. Nicméně myslím, že začínají chápat, že tyto zájmy ve skutečnosti nejsou v rozporu s racionálním uspořádáním společnosti. Těším se na éru rostoucí spolupráce–"
„Vypněte zvuk," řekl Guthrie. „Zbytek budou jalové žvásty."
Kyra poslechla. Pochopila myšlenku té řeči. „Je to jen figurka, že? Celá vláda."
„Ne docela, ale pro daný účel se tomu dost blíží. Hm. Tihle naši severoameričtí ředitelé, Reynaldo, Langford, Rappaport - klen ještě? - co je s nimi? Doufám, pro Kris-ta, že jsou v pořádku."
„Nemyslel bych, že jim avantisté ublíží, pane," řekl Lee, „To by vytvořilo nežádoucí antagonismus. Několik klíčových osob je pravděpodobně v 'ochranné vazbě', ale ji-nak je nechají na pokoji. Je to prostě proto, aby jim zabrá-nili v komunikaci. Pak si nikdo nemůže být jist, jestli někdo z nich opravdu souhlasil, že ta okupace je správná a nezbytná."
„Jak věrohodné to bude a na jak dlouho?" podivila se Kyra. „Seděl by některý z nich tiše na zadku, kdyby měl na vybranou?"
„Ne," odvětil Guthrie, „ale současný stav mohou udr-žovat několik dní, načež mohou vězně propustit, a nebude to vadit. Jakékoli drobné nesrovnalosti mezi jejich histor-kami a Escobedovou se velkoryse přehlédnou. Až do té doby se Sayreho banda žádných velkých potíží ze strany těch, které ponechali na svobodě, nemusí obávat. Právě teď je pro všechny společníky nejdůležitější tiše sedět a čekat na zprávu ode mě."
Jako na potvrzení zmizel z obrazovky prezidentův projev a objevil se nový záběr. Kyra zesílila zvuk a usly-šela: „Datová linie Quito. Ve zdejším generálním stanu Fireballu vydala vrchní ředitelka Dolores Almeida Can-damová prohlášení označující poslední vývoj za krajně znepokojující. Odmítla celou záležitost komentovat, do-kud nedostane další informace, s tou výjimkou, že ona

a další spult-čniri isuu v kontaktu s ostatními úřady na Zemi i v kosmu. Ani žádny z nich neposkytl další komen-tář."
..Jo." zavrčel Guthrie souhlasně. „Hezky potichu se-dět."
..-ve Shromáždění Světové federace," řekl hlasatel, ..odpověděl Colin Smáli z Carribey na severoamerickou žádost o intervenci Mírového úřadu." Na obrazovce se ob-jevil štíhlý, ebenově černý muž, který, jak ukazoval pohyb jeho úst, mluvil anglicky: „S náležitou úctou ke svému vy-nikajícímu kolegovi z Unie předkládám důkaz, že tato žá-dost není tím, čím předstírá, zeje. Byla vznesena z propa-gačních důvodů a snad proto, aby poškodila Fireball. Na-rodv jsou uvnitř svvch vlastních hranic suverénní, pokud plní Smlouvu. Vláda Severoamerické unie proto může zakázat jakýmkoli silám Mírového úřadu přístup kamkoli a jakékoli akce, které uzná za vhodné. Její tvrzení jsou vágní a neprokázaná. Jestli chce poctivě pomoci, ať vzne-se formální obvinění z aktivity vojenské, genocidní, škod-livé životnímu prostředí nebo neoprávněně kladoucí pře-kážky dopravě nebo spojení. Nechť je takové obvinění pro-zkoumáno příslušným výborem a shledáno pravděpodob-ným. Pak může být uplatněno vynucení práva vůči Fire-ballu nebo,

pochopitelně, vůči vládě Severoamerické unie. Neočekávám ani, že k tomu dojde. Přinejmenším legálně vzato je to spor mezi národní vládou a soukromou, ale mezinárodní společností."
Na obrazovce se objevil nějaký ekonom, který odpoví-dal na otázky moderátora. Ano, Severní Amerika závisí na materiálech a energii z kosmu; celá Země na nich zá-visí. Ano, Fireball je primární dodavatel těchto komodit. Ano, kdyby zastavil své služby, země by měla brzy vážné obtíže. Ne, nebyl by tu hladomor nebo něco takového; na to by dohlédla Federace a Úřad. Kromě toho by při zave-dení takových drastických opatření stál Fireball sám pro-ti sobě. Nezapomeňte, že náklady na něco takového by by-ly nevyčíslitelné ve ztracených příjmech a daleko víc ve

vztazích se zbytkem světa. Byl by daleko zranitelnější. než by si kdokoli mohl myslet. Nezapomínejte, že to ve skutečnosti není národ, jakkoli arogantně se chová. Ne-disponuje ani minimální vyzbrojí na udržování míru. ke které je národ oprávněn, nemluvě o arsenálech Úřadu..." Kyra, Lee a Guthrie poslouchali na pul ucha. „Pozoruhodné," řekla Kyra. „Co tím myslíte?" zeptal se Lee.
„Že to oficiální plácání vlastně podporuje Smallovu řeč. Setkala jsem se s ním na konferenci o kosmickém rozvoji. Mluvili jsme spolu a chodili na večírky a od té doby si občas píšeme. Je na naší straně."
„Bueno, nemohl přijít a promluvit otevřeně - v jeho postavení. Myslím, že editor téhle show je docela chytrý.
Viděli jsme přesný úryvek, který- navozuje dojem nestran-ného zpravodajství."
„Jo, v tom jsou dobří," zabručel Guthrie. „Každý v ko-munikacích je dobrý. S tím výsledkem, že průměrný člo-věk pak nemá jak poznat, co je skutečnost a co pochází ze studia."
„To není tak docela pravda, pane," oponoval Lee. „Čis-tý objem informace, pravda stejně jako lež-"
„Jo, to a mezinárodní doprava znemožňují totalit-nímu státu dlouhodobě se udržet, pokud nějak neovládne celou sluneční soustavu. To je to, co tady udržuje při ži-votě ideu svobody a dává chaotikům naději, kterou potře-bují, pokud se nemají vzdát a stát se sami avantisty."
„Kdo vlastně jsou?" zeptala se Kyra. „Myslela jsem, že „chaotik"jejen vládní nadávka pro disidenty."
„Což oni hrdě přijali," řekl Guthrie. „Většinou jsou to neškodní nespokojenci."
„Ale ne všichni? Jsou někteří z nich skutečně teroristé čekající na svou příležitost?"
„To by mohla být další nadávka," odvětil Guthrie. Kyra měla pocit, že o tom nechce říct víc. „Co očeká-váte, že Fireball udělá, pane?"
„Řekl jsem vám to. V nejbližší době nic moc. Hrát těs-

iiť při /-di. dokud nebude vyneseno víc karet. Možná s ně-jakými místními výjimkami. Nejsme žádny monolit, to víte." Ozvalo se zaklepaní. ..Rychle, schovejte mě do bato-hu."
Jeho druhové tak učinili a pak vpustili dovnitř Tahi-ra. Šejk nesl pytel plný látek. Vypadal unaveně – Kyra hádala, že byl po většinu noci vzhůru – ale stál zpříma, rázně pozdravil a přešel rovnou k věci.
„Bécs je tady. uniformovaní a tajní nepochybné taky. Chodí po chodbách, ačkoli tady ještě ne, a hlídají u kaž-dého portálu. Mají elektronické vybavení. Nicméně, inš'-allah, udělal jsem opatření, abyste prošli. Tady jsou žen-ské šaty pro vás, pane Lee. Když budete zahalený a v mé společnosti, neměli by vás obtěžovat. Policie si nebude chtít komplikovat svůj úkol konflikty s obyvateli, zvlášť s těmi, kteří nejsou zcela chudí a bezmocní; a je dobře známo, jaký názor máme my věřící, pokud jde o naše že-ny." Zašklebil se. „Samozřejmě, musíte napodobit jejich chůzi a zvyky. Nacvičíme si to spolu."
Lee se trochu začervenal. „Mil gracias, pane," řekl. „Uh, a fy aleyk, el-afy." Ukázal na zavazadlo. „Als co s tím-hle? Musíme to dostat pryč. Je to důležitější než my, podle pořadí velikosti."
„To jsem pochopil." Tahir si pohladil vous a rozhlédl se po stěnách kolem. „Nechci vědět, co to je. Nazvali jste to speciální počítač; ať při tom zůstane. Vím, jak je to vel-ké, a také jsem to zařídil. Ve vhodný čas přijede ambu-lance a posádka nám přinese schránku podpory životních funkcí. Je v ní dost volného místa, abyste tam mohli váš... objekt umístit, když se budou všichni dívat jinam. Věřím, že to vyjde."

Kyra se ostře nadechla. Před očima se jí zhmotnila vize, rakvi podobná schránka, kryjící kontejnery, trubky, ventily, čerpadla, měřící přístroje, kabely, počítač, ruční ovládače a strojní zařízení. Ano, všechen ten kov, všechna ta elektrická, chemická a izotopová aktivita jistě zamas-kuje Guthrieho předjakýmikoli detektory.

92 Poul Anderson

„Nebudou ale kontrolovat, jestli mate uvnitř skutečné pacienta?" zeptal se Lee.
„Bude tam." Uprchlíci nevypadali moc moudré. ..Můj syn je ochotný nechat se nadrogovat. Simulovaná oběť ko-matu - to bude docela dobré, i pro encefalografickou kon-trolu. Neočekávám, že bude Bóes volat lékaře, aby to pro-věřil podrobněji."
.Ale to, to je neuvěřitelné, pane," zakoktala Kyra. „Nedlužíte nám - tolik-"
Tahir na ni pohlédl. „Mám dojem, že na nás připadla povinnost." Jeho zasmušilost byla neosobní. „Možná poz-ději pomyslí na to zkontrolovat, zdali ten muž byl skuteč-ně dopraven do Ibn Daúdovy nemocnice. Záznamy jim do-kážou, že ano, biorepase proběhla dobře, a tak bvl brzv propuštěn, aby se zotavoval doma."
Islámská solidarita? napadlo Kyru. Může být tak spo-lehlivá? Neměl Tahir nějaké spojení s chaotiky? Zkušení ilegalisté by jistě dokázali odvést na databázi lepší práci. Ano, to dávalo smysl. Avantismus sice z nezbytnosti tole-roval tradiční víry a životní styly, ale zároveň jim dělal potíže a v dlouhodobém výhledu usiloval o jejich zničení. Takto se chaotici, ať už to byl kdokoli, stávali jejich přiro-zenými spojenci.
„V nemocnici si své břemeno budete muset vyzved-nout a opustit nás," řekl Tahir Leeovi. „Víc pro vás udělat nemůžeme."
„Chápeme. Doufáme, že jednoho dne vám budeme moci vysvětlit, jak moc jste vykonal."
Kyra se neklidně zavrtěla. „Promiňte," řekla, „ale co se mnou? Já taky musím pryč!"
„Vy můžete prostě odejít, ne?" odvětil Tahir. „Mají ně-jaký důvod k tomu, aby vás zadrželi?" „N—ne, to nemyslím."
„Nejlépe bude, když půjdete hned. Riziko bude menší. Máte nějaké místo, pokud možno mimo území této žerné, kam byste mohla jít?"
V hlavě jí zavířily myšlenky a představy. Uviděla

\ (ku'hu dum na Ilnien-kein jezeře. modry a bily nad zá-hony růži. které pěstovala její matka, usazeny v březovém háji na břehu třpytící se vodní plochy. Větve šelestily ve vetru a s nimi tančily sluneční skvrny a stíny, vítr voněl svěžím lesem - ano, to byl fragment staré Země, a ne na obrázku, ale skutečný, skutečný... Peněz měla dost. Po-jede tedy domu. půjde do ruského hlavního stanu Společ-nosti a oznámí jim. jaká je situace.
Následoval šok. Ne! Jak, při MacCanonově jménu, mohla setrvat byť i jen mikrosekundu u takové omluvy pro to, aby se odtrhla a utekla? Patřila k Fireballu. Zaslí-bila se mu a oplátkou získala absolutní důvěru, stejně jako před ní její rodiče a dva z jejích prarodičů.
Napřímila se v ramenou. „Ano, ale raději bych to ne-dělala." řekla. ..Máme dostat tuto věc- kterou přepravuje-me, do bezpečí." Jakmile bude mít Guthrieho dobře ukry-tého, pak bude možná moci odejít se svou informací. Fire-ball pak bude možná schopen zorganizovat záchrannou operaci nebo se obrátit na Mírový úřad, nebo prostě něco podniknout. Ale nejdříve a především ho musí uchránit před rukama reprogramátorů. „To je můj úkol. Ale Bob -půjdou po panu Leem se vším, co mají k dispozici. Vlastně to už dělají. Nevěřím, že by ho jakýkoli převlek dokázal nadlouho uchránit."
Když to říkala, přinutila se na mladého muže pohléd-nout. Dokázal by vůbec usnout, kdyby věděl, co by se mu v rukou Bées mohlo stát? Těžce přikývl.
„Pravda," řekl tiše. „Dáme si schůzku, a já vám tam objekt předám."
„Kde?" O tom včera ani dnes ráno nemluvili, protože na to byli večer příliš unavení a ospalí a ráno příliš rozru-šení. Prostě amatéři. Proč jim to Guthrie nepřipomněl? Protože si myslel, že to nemá smysl, dokud sami nebudou vědět lépe, co budou dělat? Raději si myslela toto, než by připustila, že možná selhala i jeho moudrost.
„Napište to," pobídl ji Tahir. „Neměl bych to slyšet." Odvrátil se.

94 Poul Anderson

..Dobrá úvaha, pane." Lee se posadil k terminálu. Kv-ra si stoupla za něho. Viděla, jak má ztuhlé svaly. Presto se jeho prsty plynně rozběhly po klávesnici.

Na obrazovce se objevila slova: Znáte Quark Fair^
Nejprve málem odpověděla nahlas, pak se však vzpa-matovala. Natáhla se mu přes rameno a napsala: Jen z multiprogramu. Nikdy jsem tam nebyla. Když opouštěli tuto oblast, považovali ji její rodiče za příliš mladou na ta-kové věci.
Ucítila, jak se pravým prsem lehce přitiskla k jeho ramenu.
Můžeme tam na chvilku zmizet. Jeho ruka se trochu zarazila. A mohu tam dostat něco, co je sotva k mani jin-de.
Kde v Quark Fair? napsala.
Kysele se usmál. Nejsem to. čemu by se řeklo štam-gast, ale občas jsem tam zašel a sháněl informace z ostat-ních zdrojů, protože to má jisty regionální vyznám. Jděte do čajovny matky Lakšmí. Najměte si tam pokoj a počkej-te na mě. Nebudou se vás na nic vyptávat, ale budou chtít zaplatit v hotovosti.
Ubytovací zařízení, které nezajímá identifikace hosta v policejní databázi - v Severní Americe? Jeho existence nemohla byt policii neznámá. Ale to byla civilní policie. Skrz naskrz úplatná, jak slyšela. Pokud šlo o Bées a po-litické úřady, bueno, ty trpěly existenci Quark Fair po ce-lá léta bez ohledu na to, za jakou morovou skvrnu ho ofi-ciálně označovaly. Komentátor v jakémsi pořadu, který kdysi viděla, říkal, že z jejich hlediska poskytuje možnost vybití atavistických impulsů v geograficky kontrolovatel-ném prostoru. Policie tam občas podnikla nájezd. Ale po jednom či dvou dnech už zase nebylo patrné, že by se co-koli stalo.
Kyrou začala šít rozpustilost. Zapátrala v paměti. Jméno, jméno, jak to jen bylo? - Nu ano, to je ono. Budu Emma Bovaryová.
Řekněte jim, že očekáváte Jahna Smithe. Lee se usmál. To je obvyklé.

Vymazal soiibor a vstal. ..Muy bicn, jsme dohodnuti. p<ins^." řekl 'lainruvi. ..Vy a já bychom si měli pospíšil." Obrátil se ke Kyře. „Buďte opatrná, amiga. Buena suer-te!" -
.A volnou orbitu pro vás. společníku," odpověděla, ja-ko by i on byl astronaut. Podali si ruce.
Tahir zvedl pravou dlaň. „Fi aman illah," popřál jí vážně. „Jděte v Božím pokoji."
Protože ji nenapadlo, co jiného by měla udělat, zasa-lutovala mu jako velícímu důstojníkovi. „Gracias za všechno," řekla nemotorně a opustila je. Prvních pár se-kund si byla vědoma hlavně jedné věci, a sice toho, že si nrpip nnít ^cho důvěru v Prozřetelnost.
Ale ne. To by znamenalo odsunout rozum stranou, což si však nemohla dovolit. Vyšla na chodbu a ocitla se v da-vu. Její holá kůže opět přitahovala pozornost. Kdyby tak bylo Tahira napadlo přinést ji nějaké méně vyzývavé ša-ty. Kdyby ji tak bylo napadlo ho o ně požádat.
Bueno, tuto čtvrť Bées pravděpodobně ještě pár dnů prohledávat nebude, pokud k tomu vůbec dojde. V té době už ona zmizí z paměti, jedna cizinka mezi mnohými, ni-čím nápadná. Naskočila na první dopravník, na který na-razila.
Cestou si sestavila plán. Každá uniforma, jež cestou spatřila, jí působila nepříjemné zamrazení v zádech a po-cit sucha v krku. Nejhorší to bylo, když vycházela na ulici. Po obou stranách brány stála dvojice robustních mužů v hnědých uniformách. Jeden z každé dvojice sledoval dis-plej přístroje, který držel, druhý prohlížel všechny procha-zející. Bylo jich méně než včera. Zřejmě se to rozneslo. Kyra si začala v duchu odříkávat mantru.
Ale pak byla venku, ztracená v anonymním davu pod slunečnou oblohou. Volná! Prozatím. Jestli chtěla, aby se to nezměnilo, musela pokračovat dál.
Buena suerte! (ěp.) - Mnoho štěstí! (Pozn. překr

Nedaleko stojanu, kde zanechala své vozidlo, objevila veřejný informační vystup. Vstoupila do budky a vhodila minci. Až když přetáhla požadované informace do svého informantu, uvědomila si. jak křečovitě tiskla zápěstí ke kontaktu. Poněkud kajícně se zasmála, vrátila se ke své-mu tricyklu, vyplatila ho a vyrazila na cestu.
Musela se nějak zbavit svých nápadných havajských šatů. Potřebovala najít v rozumné vzdálenosti nějaký krejčovský krám ve střední cenové kategorii. Směr, který jí udal informant, ji dovedl do oblasti Tonawanda. Jed-nalo se o ctihodnou čtvrť převážně cihlových budov, něko-lika vysokých skladišť a přežívajících nájemních domů. Chodníky nehýbe přeplněné, chodci se pohybovali pomalu a klidně. V ulicích jezdila povolená velká vozidla, ale nebylo jich mnoho. Ze všeho čísel klid a pokoj. Obrovské budovy nad těmito střechami se zdály vzdálené, nesku-tečné; babylón na jejich úpatí sem doléhal jen jako sotva slyšitelný šum.

Pak se podívala lépe a uviděla drolící se omítku, bíd-ný výběr laciného zboží za výklady, obnošené šaty, krad-mé pohledy vrhané na ni jako na cizince. V parku, kde vedle prázdné láhve spali dva muži, sice bujně rostla trá-va, ale listí na stromech bezdůvodně žloutlo. V dětství ne-poznala v celém regionu nic takového jako toto, navzdory pokračující krizi a neklidu, které pomohly avantistům k moci.
Některá místa působila stále vcelku dobrým dojmem, nějaká továrna, genetická klinika, dvě nebo tři restaura-ce, pár podniků toho typu, který by dokázal přitáhnout zákazníky ze širokého okolí, ale vzhledem ke své velikosti si nemohl dovolit se přestěhovat do lukrativnějších míst. Krejčovství bylo jedním z nich. Uvnitř bylo úhledné a čis-té, živý prodavač byl zdvořilý a dobře oblečený. Nabídl jí pomoc, omlouvaje se, že je obchod zastaralý a programo-vání neobsahuje nejnovější mezinárodní módu.
„To nevadí," řekla Kyra. „Pamatuji si takové krámy jako tento z dob, kdy jsem byla malá." Nepamatovala, ale

dikv -ve proťe.-i si dokázala poradit skoro za všech okol-nosti. ..Potřebovala bych obyčejné, praktické oblečeni."
Přesto si ve střihově místnosti užila. Bylo to legrační, byla to přímo terapie, promítat své představy do hologra-mu sebe samé v životní velikosti a pozorovat, jak se mění její vzhled, jak počítač přizpůsobuje modely její postavě, provádět různé změny a dívat se, jak se promítají do výsledné podoby. Čtyři soupravy prádla, to by mělo stačit. Dvoje dlouhé, volno kalhoty, jedny přiléhavé černé, jedny modré s úzkým červeným lampášem. Silnou šedou pra-covní košili, poněkud ženštější tuniku meruňkové barvy, nadýchanou halenku v barvě Měsíce, ale – o tom se ujis-tila - dovolující volny pohyb. Sukni do půli lýtek. Světle zelený plášť s kapuci pro případ deště. To)'í poskytovalo
ennimin lí'rtml^inQr'1' \^l"mrfn^r-í-> r>m ^ťtl-cimi TtvilQ^itrtcfi 7o -_^„„„„„ –„---.-.-. .„^. .^-/^-^.--. ^.^ .^^^.^*^ ^^..^.^..^^..x. ^^.
standardní nabídky si vybrala ruksak, který mohl všech-no oblečení pojmout stejně jako to, které měla na sobě.
Stiskla tlačítko Hotovo. Na displeji se objevila cena. Přesahovala hotovost, kterou měla u sebe. Zdráhavě ne-chala položku připsat na svůj účet. Kdyby ji Bées začala z nějakého důvodu podezírat a nařídila prohlídku dat, tady pro ně zanechávala stopu.
Bueno, při troše štěstí se to nestane, přinejmenším ne, dokud bude na cestě. A nepředpokládala, že by dokon-ce i severoamerický avantistický systém zaznamenával takové podrobnosti, jako byl její nákup. Jeho kapacita by-la v tomto směru sice veliká, ale nikoli neomezená. Údaje menšího významu, jako například tato transakce, byly nepochybně po uplynutí určitého času vymazávány. Zákon omezených prostředků. Zasmála se.
Ne, bylo třeba zůstat vážná. Využít času, kdy budou pracovat stroje, aby si dál promyslela svou a Guthrieho si-tuaci. Platba v hotovosti nezanechávala stopy. Dolary už nebyly směnitelné, ale tady jim dávali přednost. UCU'3
UCU - Universa! Current Unit- univerzální měnová jednotka. (Pozn. překl.)

byly dychtivé přijímány, samozřejmě, ale jejich používá-ním by na sebe upozornila. Kdyby je šla do banky vymě-nit, mohlo by se to dostat do databáze, a někdo by se mohl divit, proč to dělá. Nicméně potřebovala další mince a bankovky. A jestliže zanechá falešnou stopu -
Zazněla zvonkohra, až provokativně vesele. Do míst-nosti vklouzl rám s ramínky, na nichž visely její nové ša-ty. Vyzkoušela si je, vyřadila tuniku a černé kalhoty, za-balila zbytek a vyšla ven. „Doufám, že jste spokojená, slečno Davisová," řekl prodavač. Zvláštně se usmíval, a proč se vůbec ptal svého terminálu na její jméno? Dou-fala jen, zeji na svém soukromém okruhu nesmiřoval.
„Ano, v pořádku," odpověděla stroze. „Vy jste z vesmíru?"
Napětí se vrátilo. ..Proč si to myslíte9" Rp7 oprávnění si nemohl vyvolat její adresu. Na Zemi byla ostatně ulo-žena pouze v Quitu.
„No, váš... zjev, slečno. Mluvíte jako Severoameri-čanka, ale máte takové... pyšné držení těla. Vždycky jsem chtěl navštívit vesmír."
Uslyšela v jeho hlasu touhu a pocítila trochu lítosti. Cestoval vůbec někdy? Ta uctivost, s jakou jednal, byla mimo tyto končiny neobvyklá.
Cestovat - vaše multi vám poskytovalo holografické audiovizuální zážitky. Pokud jste si mohli dovolit vivifer, mohli jste získat speciální vjemy. Ale vidět a slyšet kolem sebe in nátura zahrady v Tychopolis, cítit závan parfé-mům podobných vůní z gigantických květů, pomocí triků zažívat pocity beztížného

stavu – ty bylo nejen ochuzené, ale hlavně pasivní. Nebyli jste tam, nebyli jste volní, ne-stalo se nic, co nebylo do příslušné show naprogramová-
Vycítila příležitost. „Ano, pracuji venku." Nemělo smysl být konkrétnější. Piloti lidi okouzlovali více, než by jí momentálně vyhovovalo. Povzdechla si, doufaje, že to bude působit věrohodně. „Jsem na dovolené, ale obávám se, zeji budu muset přerušit. Ty zprávy dnes ráno."

Rozšířil oči. „O společnosti Fireball? Vy pracujete pro
..To se týká všech aktivit v kosmu," řekla pravdivě, i když dvojznačně. „Měla bych se ohlásit nejbližšímu agentovi své společnosti mimo území tohoto státu. Osob-ně: komunikační linky se zdají být... přetížené." Možná pochopí, že to měl být eufemismus. „Bueno, vždycky jsem chtěla navštívit Québec. Ale potřebovala jsem vhodné ša-ty, že?"
.Ano. Ano, ovšem. Krásné zvolené a navržené, slečno Davisová. Je mi líto, že byla vaše dovolená narušena, ale přesto si to užijte. Budete-li něco potřebovat, přijďte zase. Muchas gracias." Rozloučila se s ním a vyšla ven.
Tak. Pokud by to Bées kontrolovala, dověděla by se od něho, že měla namířeno na severovýchod. Hranice ne-byly uzavřené, nebo se o tom zprávy alespoň nezmiňo-valy. Vzhledem k tomu, kolik lidí je každý den v obou směrech na řadě míst překračovalo, jejich hromadná kon-trola se musela nutně omezovat na pouhou prohlídku identifikačních karet. Nepořizovaly se žádné záznamy, pokud úředníci nenarazili na něco neobvyklého. Nepo-chybně by však nyní zastavili a kontrolovali každého, kdo měl u sebe cokoli, co by mohlo mít něco společného s ne-urální sítí. Takže jestli si Bées vytáhne její údaje a nenaj-de nic o jejím výjezdu ze země, logický závěr bude, že prostě zpanikařila a práskla do bot, a přestane je zajímat.
Zmínka o tom, že dnes zaplatila značnou částku v do-larech, tomu bude protiřečit. Nicméně – přikývla. V erij-sko–ontarijském sektoru byla po tolika letech nepří-tomnosti nováček. Ale znala jiné, stejně ubohé oblastí.
Na navigační obrazovku svého tricyklu vyvolala ma-pu oblasti Quark Fair a začala ji studovat. Pokud si dobře pamatovala, co slyšela jako dítě, byl to tehdy zhruba kruh o poloměru několika mil. Od té doby se moc nezmenšil, pokud vůbec. Při první rekonstrukci se rychle přesunul do trosek, které zbyly z Buffala po pádu meteoritu. Ale Dru-há republika začala brzy ztrácet úctu a nikdo vážený už

neměl šanci s tím něco udělat. Když převzali moc avan-tisté, slíbili rychlou nápravu a obnovil. Slibovali mnoho věcí. Kyra pokrčila rameny a pokračovala v cestě.
Autobusová stanice byla asi dva kilometry od jejího cíle. Zaparkovala tricykl u stojanu a zavolala do půjčovny, jak jí včera poradil Lee. Vysvětlila jim, že musí nutně sti-hnout první spoj do Montrealu. S vakem přes rameno se vydala pěšky do banky. Vložila do přístroje svou kartu a zadala příkaz: 1000 UCU v bankovkách po dvaceti.
K dispozici je 430, převážně v padesátkách a stovkách,
objevilo se na obrazovce. Přejete si počkat na dodání další hotovosti?
Zatraceně! Tohle byla dost velká pobočka. Stala se neschopnost tak všudypřítomnou? Zrušit, napsala 430 UCU. Když vyklouzla obálka, pečlivě si bankovky přepo-čítala a pak je vsunula do chráněné kapsy své tuniky.
Dál. Okolí bylo stejně drsné a nevlídné jako okolí Modré théty. Pak ale, když přešla ulici, ocitla se náhle uprostřed naprostého rozkladu a úpadku. Rozbitá okna na zašlých zdech špinavých od sazí působila dojmem jizev a ran. Průchody se otvíraly do prázdna. Graffiti na zdech byla plná vzteku a oplzlostí. Jejich barvy zářily jasněji než vývěsní štíty několika málo obchodů. Na chodníku seděl otrhaný žebrák s nataženou rukou a opakoval stále znovu a znovu svou litanii o životní smůle. Kolem se una-veně vlekly dvě neforemné ženy. Z postranní uličky vy-běhlo několik dětí a začalo se hlasitě domáhat almužny. Ignorovala je a šla dál, protože by jinak se ocitla v zajetí celé hordy. Kolem se s mumláním potácel nějaký stařec. Čtyři výrostci na ni začali hvízdat. Narvaný chlap, který šel opačným směrem, se otočil, jako by se chtěl pustit za ní. Byl zarostlý a neupravený; cítila ho na několik metrů. Zadržela dech a připravila se. Aikido byl její oblíbený sport, ačkoli měla pocit, že používat ho ve hněvu není fér.

Chlapík zamžikal očima, rozmyslel si to a pokračoval v cestě. Uslyšela, jak si odplivl. Na tom nezáleželo. Copak politici nikdy nepochopí, že to, co produkuje ekonomika ří-

zená státem, je hlavně chudoba a nouze? Ne že by neome-zené volné podnikání zaručovalo bohatství a blahobyt.
Někde vpředu se ozýval nezvyklý randál. Křik, trub-ky. bubny, povyk, hluk strojů a další, těžko definovatelné zvuky. Kyra zahnula za roh, přešla další blok a vstoupila do Quark Fair.
Tato část byla bleším trhem. Už teď, kolem poledne, byl přeplněný. Spousta prodávajících seděla na zemi, před sebou rozložené zboží. Někteří měli i židličku a stolek. Zdálo se, že tu jsou zastoupena všechna lidská plemena, muži i ženy, mladí i stan, čistí i špinaví, tlustí i hubení, veselí i smutní.
O kus dál zahlédla obydlí, většinou chatrče a boudy, jen tu a tam některé větší a solidnější. Za nimi se tyčil trs mrakodrapů, jako odříznutý ve výši dvacátého poschodí tlakovou vlnou po dopadu meteoritu. Jejich rezavé a po-kroucené kostry trčely nad zbytky zdí. Okenní skla se leskla ve slunečním světle. Nic lepšího původní tabule ne-nahradilo. Všude blikaly, kroutily se, pomrkávaly a zářily světelné reklamy. Jejich účinek musel být ve tmě půso-bivý.
Přitočil se k ní nějaký muž. Byl štíhlý, bledý, oblečený ve žluté kombinéze.
„Chcete vyměnit peníze?" zeptal se chraptivě.
Aha. Zastavila se. Muž vycítil svou příležitost. „Dá-vám lepší kurs než banka," navrhl.
„Kolik můžete vyměnit?" Původně očekávala, že než vymění dostatečnou částku, bude muset jednat s několika malými veksláky.
Odpověděl otázkou: „Kolik máte?" Když zaváhala, do-dal: „Zařídím to. Bezpečně, čestně, v dobrém kursu." A ne-objeví se to v žádné databázi, doplnila ho v duchu.
Čím rychleji, tím lépe. Když přidala to, co si vyzvedla, k tomu, co měla z Havaje, mohla Kyra říct: „Tisíc UCU."
„Pojďte." Vzal ji za loket. Nejprve chtěla jeho ruku se-třást, ale ovládla se. Když se proplétala mezi stánky, zjistila, že je tu na

prodej víc než jen látky, jídlo, hračky a laciné cetky. Od-kud pocházela třeba ta laserová pochodeň? A co ten dia-mantový náhrdelník? Tak velké a čiré kameny byly velice drahé.
Nad velkým domem blikal a zářil veliký nápis CA-SINO GRANDIOSO. „Jsme na místě," řekl muž. „Já jsem Edwin.'' Kyra postřehla jeho vyčkávavý pohled, ale stále mlčela. Trochu se stáhl, ale v podstatě jí nemohl nic vyčí-tat.
Ve foyer, laděném do kaštanových barev, bylo šero a ticho. Za pultem seděla nějaká dívka. Tváří vypadala na šestnáct, ale oči mohly patřit stoleté ženě.
„Jdeme za pa-nem Leggattem," řekl jí Edwin. „Mám pro něho velký ob-chod."
Přikývla, promluvila krátce do intcrkomu a řekla:
„Máte štěstí. Má čas. Jděte dál."
Prošli třemi prostornými místnostmi, kde se u stolů a hracích automatů zdržovalo několik málo hráčů. „Pěkné, že?" řekl Edwin. „Pak si zahrajete."
„Ne, gracias." Nepochybně to mínil jako žert. Kromě toho měla hlad.
Ozbrojený strážce je vpustil do přepychově zařízené pracovny. Obrazovka drahého multipřijímače právě zabí-rala nějakého muže ležícího v posteli s metamorfkou. Ru-ce a nohy měla pavoukovitě dlouhé, vejčité tělo pokryté jemnou hnědou srstí a ocasem muže hladila po zádech. Křičela rozkoší. Metamorfka- Kyra odvrátila pohled.
Leggatt působil také znepokojivým dojmem. Z nějaké-ho důvodu se rozhodl být tlustý. Z kulovité hlavy si ji zkoumavě měřily dvě černé oči.
„Ta dáma mění tisíc UCU," řekl Edwin napůl trium-fálně, napůl servilně.
„Aha," zazněl trylkující tenor. „Bueno, bueno. Posaďte se, prosím, seňora."
Leggatt vypnul multi. „Zakouříte si? Tabák, marihuanu, směs?"
Kyra se usadila na krajíčku židle. „Ne, gracias," od-

mítla. „Přejděme prostě k věci. Tento... caballero se zmí-nil o dobrém kursu. Chci dolary."
„Moje provize, pane," zakňoural Edwin. „Nezapomeň-te na mou provizi." Sklidil nevlídný pohled a stáhl se.
„Jak si přejete, seňora," řekl Leggatt. „Nejlepší kurs ve městě, to vám slibuji. Dnešní oficiální kurs je, okamžik - za kolik vám to mohu dát-" Vyslovil cifru. Patrně očekával, že bude smlouvat. Kyra však spě-chala, a tak směnný kurs

přijala. Zakryl své překvapení zdvořilými frázemi o tom, jak je rád, že se setkal s někým, kdo těmto věcem rozumí, zatímco vytahoval ze sejfu pe-níze linie „Přepočítejte si to," vybídl ji. „Ne, ne, podržte si své UCU, dokud se nepřesvědčíte. Je to mezi přáteli, že?" On měl ovšem navíc ještě toho guniina u dveří.
Jeho přátelskost mu nikterak nebránila, aby si dva-krát nepřekontroloval bankovky, které mu podala, než je uložil. Edwin zakašlal. Leggatt vytáhl tlustou peněženku, oddělil pár dolarů, podal mu je a řekl: „Jděte."
Edwin vyskočil. „Moc rád jsem se s vámi setkal, seňo-rito. Kdykoli byste—"
„Jděte," přikázal Leggatt. Edwin vyšel ven. Kyra vstala. „Nespěchejte tolik," řekl Leggatt. „Mohu pro vás ještě něco udělat? Rád dělám svým klientům ra-dost."
„Bueno—" Zakručelo jí v břiše. „Můžete mi říct, kde bych se mohla najíst? Nic luxusního, jen aby to bylo k jíd-lu a bylo tam čisto."
„Mohu udělat něco lepšího. Dovolte, abych vás pozval na oběd. Nejlepší jídlo a pití v širokém okolí, i když je to tady ve Fairu."
„Ne, já, ehm, děkuji, ale—"
„Opravdu. Trvám na tom." S funěním vstal. „Trvám na tom. Měli bychom se seznámit, seňoro. Líbíte se mi. Jsem přesvědčen, že spolu v budoucnu uděláme další ob-chody. Jaké je vaše jméno, pór favor?"
„Na tom nezáleží. Podívejte, mám schůzku."
„Trvám na tom." Obešel stůl a uchopil ji za ruku. Je-

ho malé oči na ni bez mrknutí hleděly. „Neodpovídejte ne. Jak se jmenujete?"
Díval se na nijako na zaběhlé jehně. To by mohlo byt ošklivé. Kyře se na okamžik rozbušilo srdce, pak se jí tep uklidnil. Zbystřila smysly. Ucítila jeho pižmový parfém. Skrze stěny uslyšela dechovku. „Bueno, když to stavíte takhle," řekla, nutíc se k úsměvu. „Já jsem-" v poslední chvíli se ovládla, protože málem použila pseudonym, kte-rý dala Leeovi. „Anna Karenina."
„Ruska?" Očividně jí nevěřil. Nicméně vykročil ke dveřím. Když vyšli z pracovny, kývl na strážce a ten se k nim o krok pozadu připojil.
Venku je obklopil hluk. Leggatt se bezohledně valil davem. Lidé viděli, kdo jde za ním, a klidili se mu z cesty. Kyru napadlo, jaké pomocí bv se jí tadv mohlo dostat. Pravděpodobně žádné. Jeho řeč plynula jako horská bys-třina: „-ano, vynikající jídlo. Ukážou vám ty ptáky, vybe-rou toho, kterého chcete, a na místě před vámi ho zabi-jí..." Střelnice, kolem které procházeli, nabízela jako cíle živé krysy.
PALÁC HRŮZ, hlásal nápis na jedné z budov. Obra-zovky předváděly ukázky toho, co jste mohli očekávat uvnitř: scény těsně po dopadu meteoritu, scény z Cape-town Kraalu, scény z Bombaje, scény ze starých válek a politických nepokojů. Nedaleká malá bouda se honosila plakátem, který sliboval:
VAŠE BUDOUCNOST ODHALENA. VĚDECKÉ STOCHASTICKÉ ANALÝZY. „-soukromá místnost k odpočinku," říkal právě Leg-gatt. „Jakýkoli druh drog, co si přejete, zaručeně čistý-"
„Skutečné, skutečné, skutečné!" duněl zesílený hlas. „Žádná show, skutečná věc, skutečný zážitek! Roboti jako živí! Rozdejte si to s nejlepším výběrem mechanických dě-vek v celém známém vesmíru!"
Nad jedním vchodem pobořeného mrakodrapu se blýskala krvavě rudá písmena DIVOČINA. Pod nimi svi-til menší modrý nápis: Vstup na vlastní nebezpečí.

Kyra polkla, olízla si rty, ukázala a zeptala se: „Co je to?"
Leggatt vyrušené zamrkal. „Hm? Aha, tohle. Vy ne-víte?"
Zřejmě to bylo všeobecně známé. „Byla jsem pryč. Da-leko. Povím vám o tom později. Tak co to tedy je?" Obrá-tila se tím směrem.
„Ne, tam nechtějte," řekl Leggatt. „To je pro chátru. Každý měsíc tam dva nebo tri lidi zabijí. Pojďte." Zatáhl ji za ruku.
Zapříčila se. „Chci to vědět," řekla nevrle.
Vzdal se. „Buenn Je to pro nebezpečné, ohm, aktivity. Všechny druhy pošetilostí. Zápas s umělým býkem. Ba-zén s umělým bouřlivým vlnobitím a víry. Zápas s hormo-nálně posíleným obrem, a nemáte žádnou záruku, že vám nezlomí vaz. Centrifugy bez bezpečnostních popruhů. Nebo šplhání po trámu, který s vámi vibruje. A tak dál, a tak dál." Zavrtěl hlavou. „Blázni."
„To zní zajímavě." Kyra chtěla vykročit k domu.
„Cože? Ne, počkejte, copak jste se zbláznila? Pojďte!"
Jeho stisk zesílil. Uslyšela v jeho hlasu zlost. Byl zvyklý, že ho lidé poslouchali.
Nebyli od toho podniku daleko. Kyra se mu vyškubla, uskočila stranou a rozběhla

se k domu.
„Hej!" zavolal za ní. „Stát! Chyť ji, Otto!"
Uslyšela za sebou dupot. Vytáhne strážce svou omra-čující zbraň a začne střílet? Udělala kličku kolem skupiny zmatených turistů odněkud z jižního Pacifiku, soudě po-dle jejich vzhledu a oděvů. Spěšně sáhla do kapsy pro pe-níze. Ten pohyb ji nijak nezpomalil. Astronauti byli cvi-čeni v koordinaci pohybů. Rychlý pohled dozadu jí ukázal, že se gunjin opožďuje. Zastavila se u vstupních dveří a vsunula do štěrbiny bankovku. Vysunula se vstupenka a dveře se odsunuly. S drobnými nazpět se nezdržovala, vešla dovnitř a uslyšela, jak se dveře se zasyčením za-vřely.
U pultu v hale stál sluha. Byl oblečen jako homérský

válečník. Jestli byl překvapen, že vidí zákazníka lapají-cího po dechu, navíc ženu, nedal to na sobě znát. „Salu-dos," pozdravil. „Co pro vás můžeme udělat?"
„Já, ráda bych... se rozhlédla kolem. Možná najdu ně-co, co budu chtít dělat, ale... hlavně mě to zajímá. Je to v pořádku?"
„Muy bien." Proštípl jí lístek a podal jí brožurku. „Do-poručuji vám, abyste si nejdřív pročetla tohle. Teď, pro-sím, přitiskněte váš pravý palec sem." Ukázal na obrazov-ku. „Jak vidíte, je to souhlas s tím, že jste tady na vlastní odpovědnost. Máme lékařskou péči po ruce, ale-"
„Slyšela jsem." Opustila ho. Leggatt mohl každou chvíli poslat Otta dovnitř. Nebo ne? Představila si ho_ jak na odchodu mumlá:
„Zatracená čubka." Na druhé straně byl možná dost ura-žen nebo dost zvědavý, aby to nevzdal hned. Kyra šla dál.
Nástěnné obrazovky na chodbě ukazovaly muže ve válce, Asyřany, Židy, Římany, Vikingy, Maury, rytíře, sa-muraje, Aztéky, dokud nakonec nezkřížil Číňan bajonet s Pathanem za Velkého džihádu. Byly to animace, živé, ale stylizované příliš do sadismu. Zdejší klientela ne-mohla být ve skutečnosti žádná chátra. Cena vstupného dokazovala, že se jim vedlo dobře; byli tedy vzdělaní a sotva mohlo jít o nějaké patologické případy. Proč sem tedy přicházeli? Jestli toužili po vzrušení, jistě si mohli dovolit quivir.
Došla k příčné chodbě. Odtud vedly třemi směry eskalátory. Namátkou zvolila ten vlevo. V horním patře se nacházela zakřivená hala s jednou stěnou průhlednou. Přistoupila blíž. Za sklem byla další místnost, kde nějaký muž, možná rozhodčí, sledoval další dva, sotva víc než chlapce. Oděni v přiléhavých trikotech, bojovali spolu ty-čemi, útočili a kryli se. Na jejich obnažených trupech se mísila krev s potem. Ty tyče dokázaly rozbít lebku.
V další místnosti stála jakási konstrukce ve tvaru obráceného L. Byla to šibenice. Metr nad podlahou na ní visel za hrdlo nahý muž. Kyra zalapala po dechu.

„Doktor ho včas sundá," řekl za ní nějaký hlas. Byl to pružný muž v krátkých kalhotách, svým afro-způsobem hezký. Zjevně měl někam namířeno, uviděl, jak je vydě-šená, a zastavil se, aby jí nabídl přátelský úsměv.
„Proč?" zakoktala.
Pokrčil rameny. „Moje pasatiempo" to není. Ale říkali mi, že ty pocity jsou něco speciálního. Plus to nebezpečí, samozřejmě." Zvědavě na ni pohlédl. „Zřídkakdy sem při-jde žena. Přišla jste kvůli něčemu konkrétnímu? Možná bych vám mohl pomoci."
„N-ne." Kyra sevřela pěsti. Visoucímu muži vylezl z úst jazyk. „Já... jsem prostě zvědavá." Pak vykřikla:
„Sundejte ho!"
..Mohla jste mít příjemnější úvod," připustil její spo-lečník. Zamračí; se. „Chyba. Trvá to mn<- dlouho, co? Pojď-me odtud. Jestli umře, nemusím se na to dívat. Možná nepůjde oživit."
Roztřeseně s ním srovnala krok. „Kam máte namíře-no?" zašeptala, a v krku měla sucho.
Znovu se usmál. „No, je to něco, co by vás mělo poba-vit. Nová atrakce. Dvanáctimetrový vodopád do bazénu s kůly pod hladinou. Polohu kůlů mění každý den. Gran-dissimo!"
„Příšerné, nazvala bych to já."
V jeho hlasu zaznělo nefalšované překvapení. „Cože? Je to čistý sport. Ne jako nádrž se žralokem. To byste ra-ději zkoušet neměla. Tak mě napadá, jestli jste sem vůbec měla chodit."
„Asi ne." Z náhlého popudu dodala: „Byla jsem sama v nebezpečí, víc než jednou. To s sebou přináší má práce. Ale tohle je - to je - proč to děláte?"

Šli kolem místnosti, jež se zdála prázdná až na muže hledícího vzhůru. Cosi ji přimělo se tam podívat. Místnost byla tři patra vysoká. Pod stropem byl natažený drát. Ně-jaký muž po něm přecházel. Pod sebou neměl žádnou síť.
14 pasatiempo (šp.) - zábava, kratochvíle (Pozn. překl.)

Hořkost vjejim hlasu překvapila i ji samotnou. „Co dalšího tu může smrtelník ještě zažít?''
Je v povaze mladých mužů riskovat krk, pomyslela si omámeně. Nebo ne? Nebo to, co tady viděla, pramenilo z nějaké vzpoury ducha proti – proti čemu?
Její průvodce ji uklidňoval. „Kromě toho, mé šance jsou skvělé," řekl. „Nejsem sebevrah. Je to pouze způsob, jak žít naplno. Potom relaxuji." Náhle vypadal ostýchavě. „Ehm, mé jméno je Sam. Samuel Jackson. Jsem mladší vědec při navrhování proteinů. Jestli na mě počkáte, než si splavu ten vodopád, bude mi potěšením pozvat vás na oběd. Mohli bychom si popovídat víc."
Pocítila pokušení. Byl přitažlivý a jeho mystika měla jisté kouzlo. Ale ne. Lee, Guthrie, Fireball. „Gracias, je mi líto, ale nemohu. Mnoho štěstí." Další chodba se rozvětvo-vala. Spěšně jí vykročila.
V jakési alkovně objevila židle, na jednu se posadila a začala číst brožurku. Obsahovala i plán. Byly na něm tri východy, dost od sebe vzdálené. Leggatt sotva pošle své bandity hlídat všechny tri. Mohla tedy odejít.
Nějak jí to nepřipadalo jako vysvobození. Představo-vala Divočina skutečně zlo? Obracela se na to živočišné v člověku, ale nikoho k tomu nenutila, ani se nesnažila někoho přeměňovat. Venku byli avantisté, jejich vězení a převýchovná střediska, cenzura a napomínání, kontro-lované školy a kontrolovaná ekonomika, to všechno s cí-lem pozvednout lidstvo nad zvířata.
Nezdálo se, že by byli příliš úspěšní. Ale to úsilí už za-bilo spoustu lidí. I jí stále hrozila smrt nebo něco ještě horšího.
Napjatě vyšla na denní světlo a ztratila se v davu. Nad jednou boudou se skvěl nápis: VAŠE BUDOUC-NOST. Hlas kázal: „-psychická projekce skrze časoprosto-rové kontinuum–" Pustila to z hlavy. Další podnik vedle nabízel JÍDLO.
Bylo to příjemné malé místo, kde jí nějaká žena při-pravila dva burritos a načepovala jí pohár piva – piva!

Studený nápoj jí příjemně pohladil patro a osvěžil hrdlo. Na moučník se vydala do Čajovny matky Lakšmí.
Našla ji ve dvoupatrové, kovem obložené budově, ne-vyznačující se ničím zvláštním s výjimkou verandy s vel-kou obrazovkou, na níž běžely animované záběry s téma-tikou Krišnových lásek. Předsíň se otvírala do baru a res-taurace napravo a do hracího salónku nalevo. S výjimkou tmavé ženy za pultem tam nikdo nebyl. Kyra k ní přistou-pila. „Ráda bych pokoj," řekla.
„Deset dolarů za hodinu," odvětila žena. „Žádné profe-sionály."
Kyra zrudla. „Já to chci - na noc." „Deset dolarů za hodinu až do jedenadvaceti hodin, pak celonoční sazba, sto dolarů. Pokoj musíte uvolnit do devíti."
„To je moc," řekla Kyra. „Rovnou stovku, počítáno od-teď."
„Domluveno," řekla recepční okamžitě. Budu se muset naučit lépe smlouvat, pomyslela si Kyra, když platila. Takhle by se její rezervy rychle zten-čily.
„Očekávám návštěvu," řekla. „Jmenuji se Emma Bo-varyová. B, O, V, A, R, Y, O, V, A."
Recepční ji zapsala do svého počítače. „Kdo je ta ná-vštěva?"
„Potřebujete to vědět?" „Pro vaše bezpečí. Tohle je zajištěný dům." Kyra zapátrala v paměti. „Uh, John Smith." Recepční se ušklíbla, ale zavedla jméno do počítače a podala jí klíč.
Pokoj byl v patře, ošuměle zatížený, ale celkem čistý, s malou koupelničkou a multi. Stěny tlumily hluk zvenku na minimum. Uvažovala, že si pustí zprávy, ale pak se rozhodla, že si něj drive trochu odpočine. Odložila zava-zadlo, skopla boty, vklouzla do postele -
Byla v kosmu, v Tauridském proudu. Zvláštní, že tato hrozba byla neviditelná, leda jako odrazy na radaru. Vi-děla pouze zářící hvězdy v křišťálové tmě. Zrychlování skončilo, vznášela se v kabině volně, podobná duchu. Pak

no
Poul Anderson

se před ní pomalu objevily stíny a neurčitá luminance, jak se ta korneta otáčela a kolébala na svó cestě ke vzdálené Zemi. Byl to led, skála a prach, tři sta miliónů tun prvotní hmoty. Kdyby dopadla, nastala by zkáza, smrt. Byla pří-liš drobivá, než aby se dala odchýlit: síla k tomu nezbytná by ji rozbila na kusy a neovladatelné úlomky by byly skoro stejně smrtící. Místo toho musela být zničena, a br-zy, proměněna v kousky dostatečně rozptýlené a dost ma-lé, aby nezpůsobily žádné škody, až dosáhnou planety. Ale nukleární výbuchy této velikosti naplní okolní prostor prudce letícími úlomky, a ona, průzkumník shromažďu-jící údaje, se může ocitnout na únikovém kursu, který se ukáže nešťastným -
Probudilo ji zaklepání. Posadila se. Slunce za oknem stálo nízko. Ježíši, to jsem spala tak dlouho? Zaklepaní se opakovalo. Pospíšila si otevřít.
Vstoupil Lee, oblečený do šatů westernového stylu. Na zádech měl ruksak s Guthriem a v levé ruce nesl malý pytel. Všimla si, že mu na zápěstí chybí jeho informant. Vypadal unaveně, ačkoli dokázal vykouzlit jakýs takýs úsměv. „Ahoj," řekl. Jeho hlas zněl napjatě.
„Bienvenido," odpověděla Kyra nejistě. „Chvíli vám to trvalo, že? Potíže?"
„Nic vážného." Lee zavřel dveře. „Musel jsem hledat déle, než očekával, než jsem našel, co jsem chtěl."
„Vyndejte mě z toho batohu a vysvětlete mi, co to k čertu bylo?" zavrčel Guthrie.
Lee ho vyňal a postavil na prádelník. „Nepustili by mě tam přes vrátnici," řekl. „Musel jsem smlouvat po in-terkomu. Je to nové místo. Začali být ultraopatmí."
„Myslela jsem, že v Quark Fair je možné všechno," řekla Kyra.
„Ne tak docela. Kdyby Bées dostala hlášku, že se tady tahle věc prodává-" Lee klesl do křesla a zadíval se před sebe.
„Za patřičnou cenu," podotkl Guthrie. „Slyšel jsem, co jste nakonec usmlouval."
lil
HVĚZDY JSOU JAKO OHEŇ
„Vyplatilo se to, pane. Nikdy předtím jsem nic takové-ho nekupoval, ale slyšel jsem, zeje to možné a kde." „O čem to mluvíte?" zeptala se Kyra. „Nechtě mé nejdřív vydechnout," vzdychl Lee." „Zajdu dolů a přinesu něco k pití. Co byste rád?" Lee zavrtěl hlavou. „Dal bych si pořádný bourbon, ale dnes žádný alkohol."
„Poslužte si sama, Kyro, jestli chcete," řekl Guthrie. „Ne, vlastně ne," odpověděla. „Leda trochu kávy-" Ale ne. Beztak měla nervy napjaté jako provazy. Začala pře-cházet po místnosti. „Sama jsem měla pár problémů." Po-psala jim své putování.
Lee hvízdl. „Na dámu, která vedla chráněný život. jste si vedla opravdu dobře, ma'am."
„Jo, necháme vás vrátit se zpátky k vašim oblíbeným útulným slunečním protuberancím, radiačním pásům, ko-lizím s meteory a lunotřesením, jak nejrychleji to bude možné," zasmál se Guthrie. Jeho tón zazněl kovově. „Ne-bo rychleji. Máme zatraceně málo času, pokud vůbec ně-jaký."
Kyru zamrazilo. „Je to tak zlé, pane? Proč?" „Není to zřejmé? Zřejmé jako bradavice na zadku nu-disty. Mé druhé já. Nebude mu trvat dlouho, než přijde na to, že jsem volný, a začne čelit všemu, co bych mohl udělat. Jestli se mu to podán, je Fireballjeho. Bude patřit nepříteli, Poradnímu synodu. V tom případě my tri dou-fejme, že budeme pohodlně mrtví. Ta budoucnost by se nám vůbec nelíbila."
Lee se zamračil. „Jak hrozná je situace pro něho, co myslíte?"
Pocit chladu, který Kyra měla, se prohloubil. Neznala odpověď na tuto otázku; její znalosti psychonetiky byly skrovné. Snad ani Guthrie neměl jasnou představu. Ale pseudo-Guthrie -
Špatně. Ten druhý byl taky Guthrie. Stejně tak to mohl být ten fyzický objekt, který stál v pozadí, vládl Fi-reballu, a ten, který s ní mluvil teď, mohl být ten, který

cestoval čtyři světelné roky do hlubin vesmíru a pak zpátky. Nezáleželo by na tom. Sdílené po jeho návratu, byly jejich paměti identické. Pouze to, co

následovalo po-tom, tyto paměti rozdělovalo.
Iracionálně si přála, aby hmota, která spočívala v je-jích rukou, byla tatáž hmota, která putovala vesmírem. Neměla by být zotročena – neměl by být zotročen ten, kdo se procházel pod nebem Demeter.
e
Databáze
LIJÁK, KTERÝ TRVAL CELÝ DEN, k večeru ustal. Ješ-tě nějaký čas vál silný vítr a rozehnal zbývající mraky. Tak jasná obloha jako poté byla zřídkakdy. V této době na ní byla slunce blízko u sebe. Guthrie opustil tábor, který byl až příliš dobře chráněn hřebenem, než aby poskytoval dobrý výhled, a vydal se pozorovat jejich západ.
Cestou k mořskému břehu narazil na nějakého bio-loga. Patnáct centimetrů dlouhý, připomínal veliký hmyz, mnohem živější než zelenohnědé rostliny, které jeho vý-čnělky zkoumaly. V okamžiku, když jeden z jeho senzorů zachytil Guthrieho obraz, stroj přestal pracovat. Guthrie věděl, že probíhá blesková výměna informací s přijíma-čem neseným balonem nad stanicí a odtud, zesílená, s hlavním počítačem na základně. Jeho vlastní miniatur-ní rádio v uchu nebylo dost citlivé, aby to slyšel, i kdyby byl na dráze paprsku. Na tom nezáleželo. Počítač ho bě-hem mikrosekundy identifikoval a poslal příkaz: Ignoro-vat. Biolog se začal znovu zabývat svou činností.
Tu a tam pracovaly jiné přístroje, více či méně po-dobné v závislosti na jejich specializaci, ale Guthrie je ne-viděl. Od západních vrchů se k východnímu moři táhla prázdná krajina. Mezi třís lově hnědými dunami vyčníva-
113

ly tu a tam balvany a skalní výchozy, poseté třpytícími se krystaly. Louže a kaluže zachycovaly paprsky nízko nad obzorem stojících sluncí a měnily je ve zlato chvějící se ve vetru. Po bouři se ochladilo. Vzduch voněl solí a ozónem. Nechal robobrouka, jak tomu Ukal, za sebou a pokračoval na pláž. Tělo, jež používal, se pohybovalo na běhounech. Cítil, jak se hadovitě vlní terénem, jemný písek uhýbající pod jeho váhou, vlhkost půdy. Přes vítr i hluk příboje sly-šel bzučení motorů a šustění drceného písku. Jeho druhé tělo melo nohy, ale bylo komplexnější a zranitelnější. Toto ho ve skutečnosti přivádělo blíž ke společenství se světem kolem něho, blíž k tomu, aby byl opět člověkem.
Příboj byl nízký. Déšť nezanechal v písku mnoho stop, ale kolem čáry příboje byl písek nasáklý a tmavý mořskou vodou. Na Zemi by ten pruh byl širší. Vlny hna-né větrem dorážely na pláž.
Guthrieho oči, vyčnívající z věžičky, jež jeho schránku hostila, se sklonily dolů. Pláž byla poseta plevelem, škeb-lemi a mrtvými živočichy neurčitě připomínajícími červy a sépie. Odliv po sobě vždycky nějaké zanechal, a bouře jich vyvrhla spoustu. Jejich pozůstatky mu připomněly, co vídal na pobřežích doma, předtím než začala být Země příliš vyčerpaná. Zvláštní, že byl život tady v oceánech tak bohatý, zatímco na souši sotva existoval. Kdo ví? Snad to jsou právě přílivové vlny, co otevíralo mořskému životu cestu k evoluci na souši, a Demeter, nemajíc žádný měsíc, musela vystačit jen s vlivem svého slunce.
V dálce zachytil jakýsi záblesk. Zvědavě se zahleděl přes vlny. Ještě stále měly bílé hřebeny a odrážely purpu-rovou záři na západě. Nikdy se nad nimi neobjevil racek nebo potáplice. Guthrie zesílil zvětšení obrazu svých čo-ček. Asi sto metrů od břehu se na povrch vynořil torpédo-vitý tvar, mateřské plavidlo robobrouků studujících vodní prostředí a jeho ekologii. Napadlo ho, jestli řádně fun-govalo tak daleko na sever od poslední základny, kterou expedice zřídila, nebo jestli bylo nově vyrobeno. Zařízení na přeměnu byla nyní v provozu na plnou kapacitu, a le-

114

tadlo rozváželo průzkumníky na místa po celém povrchu planety. Mohl se zeptat databáze.
Později. Přišel sem pozorovat západ Alfy Centauri. Otočil se tedy k západu.
Nad dunami se temně zvedaly pahorky. Jejich jizvy po erozi byly plné stínů. Mraky ležely v pásech, růžové a medové proti zářivé modři. Mlžný opar tlumil záři A na barvu žhavého uhlí. Klesající disk se zdál obrovský, ačkoli byl o něco menší než Slunce viděné ze Země. B následo-vala o pár stupňů za ní, zářivý bod zbarvující vrcholky mraků jantarem.
Rotační perioda Demeter byla pouhých patnáct ho-din. A zmizela. Když její světlo pohaslo a obloha se ze-šeřila, B byla vidět jasněji, žlutá, svítící jako tisíc

Lun. Barvy soumraku zalévaly kopce a liiebeny. Pak druhé slunce potemnělo, zrudlo a ponořilo se pod obzor. Poslední barvy zeslábly a na obloze se rozzářily hvězdy.
Mezi nimi se objevila pohybující se jiskřička. Rychle stoupala po nízké oběžné dráze kolem planety - Juliana Guthne, která ho sem dopravila a čekala, aby ho dopravi-la domů. Ne, věděl, že nemá tak docela pravdu. To, co vi-děl, byl svazek nádrží pohonných jednotek. Samotná kos-mická loď, s užitečným nákladem několika málo tun, byla pro jeho oči, i když zvětšovaly, příliš malá. Na vzdálených kometách a asteroidech v chaotické zóně se lopotili roboti, aby vydolovali suroviny a vyčistili je tak, aby se daly po-užít jako reakční hmota pro zpáteční cestu. Bude jim to trvat několik let.
Paměť přeskočila vesmírný čas.
Pracovna v Port Bowen. Tři čtvrtiny plochy průsvitné desky nad hlavou vyplňovala v celé své kráse Země, mod-ré a bíle mramorovaná. Na opačné straně stolu počestná tvář Pierra Aularda se skobovitým nosem. Jeho výbuch:
„Qu'est-ce que vous dites?'5 Ruply vám nervy?"
3 Qu'est-ce que vous dites? (fr.) - Co říkáte? (Pozn. překl)

„Někteří lidé by tuto otázku mohli považovat za poně-kud netaktní."
„Já – ano. Je mi líto, pane."
„Eh, kašlete na to. Žertoval jsem."
„To, co vy žíkaté, to je žert?"
„Ne. Nepřinutil bych svého nejlepšího inženýra přijet sem jenom proto, abych viděl, jak kulí oči. Naopak, udělal jsem to, protože to myslím tak vážně, že chci vidět vaši celkovou reakci, včetně řeči těla. To nedokáže nejlepší ho-
' logram."
„Ale to je fou, follie, absurditě." Já nechápu, proč vy chcete vůbec nějakou druhou misi. Ti robotí na tom mís-tě..."
„Neadekvátní. Potřebujeme víc a lepších. Zatraceně, Pierre, Demeter je jediný kus nemovitosti kromě mí&La., kde sedíme, kde je život, který můžeme studovat."
, „To ne. Planety s kyslíkovou atmosféře byly zjištěny
l u trží ostatních-"
„Jistě, já vím. Zatraceně moc daleko. To, co je na De-meter, je dosažitelné teď."
„Primitivní život."
„Všechno, co máme. Bylo by krásné, kdyby se bylo ukázalo, že ty předpokládané jsou CETI, ne přírodní hříč-ky, ale vypadá to, že budeme muset poznávat vesmír vlastními silami. Tak se do toho dejme."
i „Eh, bien, když vy nejste spokojený, můžeme poslat další kosmickou loď. Nejdržív zdokonalíme ten projet, když utratíte spoustu peněz. Taky ty roboty a instrumen-ty, ano." Aulard uhodil pěstí do stolu. „Ale kosmická loď, která se muže vrátit? More Dieu, proč? Co je špatného na
prženosu údajů?"
.Neadekvátní, opakuji. Roboti dělají, co mohou, a ne-ní to špatné, ale ještě nikdo nepřišel s umělou inteligencí, která by měla něco na způsob skutečné představivosti. Jak dosvědčuje spotřeba těch strojů teď na Demeter. Stá-
' fou, follie, absurditě (fr.) - šílenství, bláznovství, nesmysl (Pozn. překl.)

le pro ně měla nová a nová překvapení, která nedokázaly vždycky zvládnout. A co všechno přehlédly? Ne, potřebuji na tom místě čistě lidský intelekt; a ten se bude muset po nějaké době vrátit domů."
Aulard na něho pár sekund zíral s otevřenými ústy, než zamumlal: „Sacrée putám.
"'•"
„Podívejte, nechápejte mě špatně. Já se vás nechys-tám zaměstnat vývojem podpůrných systémů života pro takovou výpravu. Nemůžeme si dovolit antihmotu pro urychlení takové hmotnosti. S tím souhlasím. To, co tam '
vyšleme, budu já, nebo mé dvojče, které vytvoříme, až přijde vhodný čas."
„Já... nemám... co ržíct... jenom, že jsem si myslel, že
vás znám... ale teď vidím, že jsem vás nikdy neznal. Ani trochu,"
„Tťn nápad něm okamžitý, Pierre. Skutečně není. Hrál jsem si s ním celá léta. Provedl jsem si pro sebe po-třebné výpočty, a jsem spokojen, že se to dá udělat s cel-) kem rozumným rozpočtem. Poslyšte, důvod pro to, aby-chom dostali tu loď zpátky, ačkoli roboty tam samozřejmě můžeme nechat, je prostě takový, že

nebudu schopen vyslat a přenést celou svou zkušenost. Interference, nedo-statečná šířka pásma, kvantové efekty, vy znáte fyzikální omezení lépe než já. A pak je tady to všechno, tušení, po-city, co nelze dost dobře převést do slov a diagramů. Mu-sím se vrátit a předat obsah svého vědomí. Jaký smysl by ' jinak moje cesta měla?"
Aulard rozhodil rukama a pohlédl k nebesům. „Sku-tečně, jaký?" zakvílel. „Klid, amigo. Měl byste mi poděkovat. Předkládám vám nádherný technický problém. Jak vás znám, několik příštích let si v něm budete libovat jako prase v blátě Mi-ssissippi. Mezitím, když mluvíme o tekutinách, vám navr-huji, abyste si dal drink. Víte, kde je skotská."
Sacrée putain (fr.) - kletba: Svatá děvko. (Pozn. překl.)

Objevovaly se další a další hvězdy, dokud jich nebylo tolik, kolik jich neozbrojené oko vůbec dokázalo uvidět skrze vlhký vzduch. Guthrie postupoval po pobřeží, dou-faje, že narazí na něco, co bude stát za pozornost vědec-kých strojů. Ta nebyla integrální s jeho rolí, kterou si pro sebe sám vytvořil, přestože i ony bádaly. Nicméně v této chvíli neměl nic lepšího na práci. Zatímco si lichotil, že učinil objevy a vymyslel procedury, které přesahovaly ja-kýkoli předem stanovený program, stále chtěl, aby byl jeho přínos co největší. Nepotřeboval se ospravedlňovat
takovým jako Aulard: nařídil to a tím to končilo. Ale chtěl to.
Jestli bude Aulard naživu, až se vrátí.
Vítr se utišil, jen moře šumělo. Ve světle hvězd se občas zatřpytil bílý hřeben vlny. Z vody dýchal chlad. Gu-thrie se zastavil. Natáhl ruku, aby sebral nějaký lesklý předmět, a zvedl ho ke svým čočkám. Úlomek škeble zá-řící perletí jako matečná škeble perly. Nic takového na Demeter předtím neviděl. Snad ani hlavní databáze o tom neměla záznam. Možná to byla nitka, kterou bude třeba sledovat. Pravděpodobně však ne. Nemůžete zkoumat všechno. Život na Demeter se v minulosti možná nevyvíjel jako ekvivalent pozemského kambria nebo siluru, nebo jak se to sakra jmenovalo – to byly jen bezvýznamné názvy.
Guthrie držel úlomek asi minutu nebo dvě, než ho uložil do své sběrné skříňky. Kdysi on a Juliana Guthri-ová našli něco velice podobného na kalifornské pláži. Mořské ucho," zvolala. Ale mořské ucho bylo skoro vyhy-nulé! Sklonili nad tím zázrakem hlavy. Kolem nebyl ni-kdo jiný, byli v zemi, jejíž ekonomika se zhroutila, slunce,
mořské ucho (angl. abalone) – ušeň Haliotis, jedlý plž s ozdobnou plo-chou ulitou. (Pozn. překl.)

sůl a písek bylo jediné, co jim zbylo. Po tváři ho pohladily její vlasy. Vklouzl jí rukou pod tuniku a vzal ji kolem pa-su. Ucítil teplo a hladkost kůže. Pohlédla na něho a přitá-hla se blíž. Pro program v neurální síti to byla velmi živá vzpomínka.
Guthrie zvedl pohled vzhůru. Vysoko zářilo jasné, ne-blikající světlo, podobné lampě. To byl Phaeton, toulavá planeta, která brzy projde oběžnou dráhou Demeter. Ale to bude v bezpečné vzdálenosti. Guthrie se rozhodl, že o tom v delším časovém horizontu nebude uvažovat. Za-mění pozornost k hvězdám nad ní. Souhvězdí a bledý stříbrný svit Mléčné dráhy byly důvěrně známé. Jeho dvacetiletá cesta pro něho nezna-menala žádné zkrácení vzdálenosti k nim, které by v ga-laktické nezměmosti stálo za řeč. Samozřejmě, jejich orientace byla jiná. V této hodině a v této střední šířce vi-děl Polárku skoro přímo nad hlavou. Přešel pohledem od červené Proximy ke Kassiopei. Pak nalezl hvězdu, která ty ostatní svou září překonávala: Slunce.
„Pane Bože, zlato," zavolal nahlas přes propast světel-ných let, „my jsme to dokázali!"
„NEBUĎME MORBIDNÍ," řekl Guthrie. „Promluvme si raději o nás."
Kyra vděčně souhlasila. „Přála bych si, abych mohla prostě skočit na první letadlo někam do zahraničí." Ne-mohla odolat a nemyslela si, že mu to bude vadit: „S vámi jako příručním zavazadlem." Pak smutně dodala: „Jenže Bées musela uvést do pohotovosti všechna bezpečnostní zařízení na letištích, aby pátrala po čemkoli, co byste mohl být vy. Byli bychom odhaleni již v okamžiku, kdy bych přišla na letiště."

Lee přikývl. „Škoda, že Tahir nemohl dopravit ten biobox do Káhiry nebo tam

někam."
„To by se možná dalo zařídit, kdybychom byli měli víc času," poznamenal Guthrie.
Lee zvedl obočí. „Skutečně?"
„Předpokládám. Pohrát si se soubory, vypsat výstup-ní listy, povolení a všechno to ostatní svinstvo kolem, a už bych byl na cestě. Ale zkontaktovat lidi, kteří to mohou udělat, přesvědčit je, naplánovat to a tak dále, to by za-bralo celé dny, které jsme neměli."
„Proč dny?" podivila se Kyra.
Guthrie zformoval zachechtání. „Nevinná holčička. No, pro vaši informaci, i když si dovedu představit, že už leccos začínáte chápat, aktivní podzemí, hnutí odporu, skutečně existuje. Lide, kteří pouze nesní s otevřenýma očima o pádu avantistů a obnovení svobody v zemi, ale jsou pro to ochotni riskovat krk. Není jich mnoho a na ve-řejnosti jsou to bezúhonní občané, ale jsou disciplinovaní a kousek po kousku shromažďují zbraně. Jistě, vědí, že nemají šanci rozpoutat revoluci sami, ale chtějí být při-praveni, pokud by k ní někdy došlo, a zatím tu a tam v ti-chosti něco dělají.
Stejně jako ostatní takové skupiny v minulosti, jsou organizovaní v buňkách po několika osobách. Žádný člen nějaké buňky nezná členy ostatních buněk. Takže když Bées někoho z nich chytí, ani při hloubkovém výslechu z něho nemohou dostat vodítko, které by je dovedlo k jeho kamarádům. Jenže to zpomaluje komunikaci."
Kyru zašimralo kolem páteře. „Znamená to, že chao-tici./sou ve vládě - nebo přinejmenším na důležitých pos-tech?"
„Ehm, neznám podrobnosti. Ani bych je neměl znát."
Lee pohlédl do čoček. „Jak tedy víte, co děláte, pane?" Jeho hlas se trochu zachvěl.
„To je snad zřejmé," odpověděl Guthrie kousavě.
Ano, pomyslela si Kyra. Teď ano, po tom, co viděla, a po tom, co vyprávěl. Za ty roky si Fireball musel vytvo-

rit určité konexe, jakkoli skromné, s touto tajnou silou. Například jednotliví společníci, kteří pomáhali pašovat politické uprchlíky přes hranice, mohli vyslechnout určité věci, a tyto znalosti se mohly dostat ke Guthriemu.
Mohl nebo nemusel být s tou juntou v přímém kon-taktu. Pravděpodobně ne, odhadovala. To by bylo nebez-pečné pro ně i pro Fireball. Kromě toho, navzdory obviňo-vání avantistů, Společnost nikdy neměla ve zvyku svrho-vat vlády. Dokonce i teď, přepokládala, by jefe byl ocho-ten přistoupit na návrat ke státu quo.
Ale přesto opatrně a nepřímo, spolu Fireball a rebelo-vé jisté styky udržovali. Tu a tam mohla jedna strana po-skytnout druhé nějakou laskavost.
Napadla ji otázka: „Infiltroval je Fireball?" „Nic, co by stálo za řeč," odvětil Guthrie. ..Nemáme na to potřebné lidi." Jeho tón zdrsněl. „Na druhé straně je jisté, že avantisté nasadili své agenty mezi nás. Ne ro-dinné příslušníky nebo tak, ale poskoky, kteří se nicméně mohou ocitnout v pozici, kdy mohou špehovat, když už nic jiného. Možná právě tak zjistili, že by stálo za to unést Jo-náše Nordberga a vyždímat ho jako mokrý hadr - mého přítele, který věděl, kde je můj duplikát. To znamená, že nemůžeme prostě zavolat Quito z veřejné telefonní bud-ky. Nevíme, jaké možnosti nepřátelé mají. Musí být velké, jinak by se avantisté neodvážili udělat to, co udělali.
A je zcela jasné, že mé alter ego ví všechno, co jsem věděl o záležitostech Fireballu v Severní Americe ve chví-li, kdy se vrátil zpět. Od té doby se vyvíjely dál, pravda, ale on bude mít vodítka, která pro Bées nebude těžké sle-dovat. Raději bych nepoužíval své spojení na vládu, ani bych se nespoléhal na informace, které o tom mám. To všechno by mohlo vést k mému dopadení."
O jaké se mohlo jednat spojení? uvažovala Kyra. Vi-děl nástup avantismu. Připravil se na něj, a pak učinil další opatření. Zahrnovalo to červy v základních počítačo-vých programech? Kolik Ansona Guthrieho číhalo v moz-cích samotného státu?

Jak rychle mohl jeho dvojník pomoci jeho lovcům na-lézt odpověď? Kdy se tento zdroj obrátí proti němu?
Guthrie otočil oči k Leeovi. „První problém, s nímž se musíme vypořádat, se týká vás," pokračoval. „Jestli vás policajti začnou vážně podezírat a půjdou po tom - nebylo by dohřeje navést na Tahira a jeho lidi, kteří nám pomo-hli. Taky by to byla rána hnutí odporu."
Lee se na své židli napřímil. Pevně řekl: „Já vím. Na-plánoval jsem si to."

Pytel, který si přinesl, mu ležel na klíně. Otevřel ho a vytáhl lahvičku a injektor. „Tady," řekl. Rty mu zbledly odkrvením. „Lesmonil."
„Co je to?" Kyra ucítila tepající tepnu na krku a v pod-paží jí vyrazil pot.
Lee se díval do zdi před sebou Syntetická droga." od-pověděl. „Málokdy používaná. Nejen proto, že je ilegální a těžko k sehnání. Okamžité účinky jsou extatické. Ale sebemenší předávkování způsobuje amnézii, stejně jako velké předávkování alkoholem." Zasmál se. „To je legrač-ní, když si příští den nemůžete na nic vzpomenout. Amné-zie je skutečně silná. Nebrání přenosu z okamžité paměti do stálé, ale ničí všechny stopy a spojení. Proto ji potírají víc než ostatní drogy."
„Kromě těch, které používá vláda v převýchovných střediscích pro těžké případy, to se vsadím," řekl Guthrie.
Lee sevřel rty. „Ano, slyšel jsem pověsti, že v těchto institucích se něco podobného děje. Na černém trhu, ovšem, si to většinou kupují kvůli rozkoši - ale odvážím se tvrdit, že různí zločinci pro tu látku mají i jiné použi-tí."
Kyra vyskočila. „Ne, Bobe!" vykřikla. „Nemůžete - se vymazat - takhle!"
Usmál se na ni. „Nemám to v plánu. Než jsem kvůli tomu prodal svůj informant, napíchl jsem veřejnou data-bázi. Ta formule tam samozřejmě není, ale základní fyzi-ologická fakta ano. Látka napadá nejdříve nové vzpomín-ky. Počítám, že jsou cytologicky nejdostupnější. Vzhledem

ke své tělesné váze předpokládám, že ta dávka eliminuje zhruba posledních padesát hodin. Víc ne." „A pak? A pak?"
„No, zítra se tady probudím, nemocný a zmatený, ne-budu vědět, co se stalo, ale budu schopný dostat se domů. Jestli mě zatknou, krevní zkouška ukáže, že jsem si šlehl lesmonil. Bées se bude nepochybně divit, co mě přimělo udělat něco v mém dosavadním životě tak neobvyklého -sám se tomu budu divit - a možná se mnou udělají hloub-kový výslech. Pokud to udělají, dovědí se, že jsem přecho-vával šéfa, ale nic víc, protože to bude všechno, co budu opravdu vědět. Jednou mi to budete moci vysvětlit." „Jestli... přežijete."
Pokrčil rameny. „Málokdy někoho skutečně zabijí, vité. Očekávám, že mě pošlou na rehabilitaci."
Co z tebe zbude, až tvůj mozek projde jejich elektric-kými a chemickými procedurami, chtěla vykřiknout Kyra. A až tě po letech propustí z nápravného střediska, to, co propustí, už jenom ponese jméno Roberta E. Leeho.
Zamrkala, sevřela pěstí a zakoktala: „B—brzy vás od-tud dostaneme." Než vám dokážou nenapravitelně ublížit, přísahala si. A mezitím, teď, nesměla klesat na duchu.
Naděje nebyla pošetilost. Byla to nezbytnost pro pře-žití.
Guthrie si také musel zakázat útrpnost. „Je to hezká teorie," zavrčel. „Ale poslyšte, ani já o téhle pekelné polév-ce nic nevím, ale viděl jsem, co některá narkotika doká-žou s lidmi udělat. Hlavně - není to předvídatelné. Jak přesně dokážete odměřit svou dávku? A slyšel jste někdy o idiosynkratických reakcích? Mohl byste se probudit a slintat a blábolit nesmysly. Nebo mrtvý, čemuž bych já dal přednost."
Kyra uviděla Leeovo pevné odhodlání. S ním se dosta-vil klid, který pomalu uvolnil jeho svaly a vrátil mu život do tváře. „Je to hazardní hra, ano," řekl. „Celá ta záleži-tost. A šance nevypadají tak zle, když jste vy dva na mé straně. A, pane, už jsem se rozhodl."

Rozhostilo se mezi nimi ticho.
„Okay, synu," řekl Guthrie konečně, velice tiše. „Vaše jméno budou ctít, dokud budou žít svobodní lidé, jestli zví-tězíme. Ale Kriste pane, přál bych si, abych vám mohl po-třást rukou."
Kyra se nad Leeem sklonila a položila mu ruce na ra-mena. „Gracias, mil gracias," řekla skrze slzy.
Vstal a srdečně opětoval její objetí. Změnilo se v dlou-hý polibek.
„Ah," zamumlala, když se od sebe odtrhli. „Překvapu-jete mě. Tohle budeme muset probrat důkladněji, až bude příležitost."
Ústa mu trochu zacukala. „Budete mi to muset připo-menout. Určitě doufám, že to uděláte."
Guthneho bas je priměl otočit hlavy k němu. „Je mi líto, děti, ale měli bychom se raději držet našich bezpro-středních problémů. Bobe, vy jste nepochybně lépe infor-mován o místních poměrech než Kyra nebo já. Můžete nám říct, jaká je odtud

nejméně riskantní cesta?"
Lee zamrkal a odpověděl jako člověk vyrušený ze snu. „Oh... ano. Bueno, myslím... myslím, že byste měli pronto opustit tuto oblast. Železniční a autobusová nádraží-" Jeho řeč se zrychlila. „Nemají detektory jako na letištích, a pravděpodobně ještě nejsou pod dohledem. Velké množ-ství cestujících by také mělo pomoci. Ale buďte opatrní. Možná vyhlásí všeobecný poplach. Jeďte vlakem, Kyro. Cestujte v soukromí. Žádný oddíl, a už určitě ne salónek. Polokupé. Jsou docela levná a skoro vždycky k dispozici. Platte v hotovosti v dolarech."
„Dobře!" zvolal Guthrie. „Říkal jsem to už předtím, že jste se minul povoláním. Až budu příště potřebovat kon-spirátora, obrátím se na vás."
„Ale kam bychom měli jít?" zeptala se Kyra neadres-ně.
„Mám nápad," řekl Guthrie. „Společníci Fireballu ne-jsou bezpeční, a vzhledem k různým nitkám, které Bées možná shromáždila, už nedůvěřuji ani těm několika chao-

tikům, o kterých vím. Ale když si koupíme lístek do, hm, Portlandu—"
„Stop!" řekl Lee ostře. „To si řekněte po cestě." „Ale vy, vy zapomenete," řekla Kyra.
„Čím dřív vyrazíte, tím lépe. Má nepřítomnost je po-dráždila."
„Jo," řekl Guthrie. „Až dostanou zprávy z ostatních míst, kam podnikli nájezd, zatáhnou síť v tomto regionu. Když zpětně vystopují vaše pohyby, dovede je to ke zdejší recepční, a ta si na Kyru vzpomene. To by jim mělo pár dnů trvat, ale máte pravdu, musíme zvednout kotvy."
Lee se nadechl. „Kromě toho," řekl Kyře, „až si píchnu tu injekci a dostanu se do rauše, byl bych raději sám. Vy-rozuměl jsem, že to není důstojné divadlo."
Neměla slov. Guthrie zabručel „Sbohem, synu. Vaya con Dios," než zatáhl oči a ona ho vsunula uo batohu. Pře-hodila si ho přes ramena a do ruky vzala vak se svými ša-ty. Pro tuto chvíli nepatřičně ji napadlo, že bude potřebo-vat další věci, hřeben, kartáček na zuby - Na terminálu budou jistě prodejní automaty. Volnou ruku položila Lee-ovi kolem krku. „Oh, zatraceně," bylo všechno, co doká-zala vyslovit. Tentokrát byl polibek rychlý. Dal by se na-zvat cudným. Pak stál ve dveřích a sledoval ji, jak jde po schodech dolů.
S
KDYŽ SE TA ZPRÁVA DOSTALA k vedoucímu inžený-rovi Pierru Aulardovi v jeho laboratoři na L—5, dlouho za-myšleně seděl.
Přišla po dávno zřízené spojovací lince Fireballu, taj-né, nezávislé na jakékoli síti, ve všech směrech tak bez-pečné, že byl jakýkoli odposlech zcela vyloučen. Dešifrova-cími klíči disponovalo skutečně velmi málo lidí; pouze nej-

starší a nejdůvěryhodnější společníci Ansona Guthrieho. Tato zpráva, ačkoli krátká, byla zcela v jeho osobním, skoro již zapomenutém stylu, a připomínala dávno minu-lé časy. Aulard se pousmál. Zpráva zněla: „Vyhlídky jsou víc než nadějné, jestli to vezmeme správně do ruky, ale bude to choulostivé. Potřebuji s sebou svou starou kama-rilu, vaši partu osobně. Spolu to zvládneme, jako jsme to zvládli, když jste byl mladý. Vzpomínáte? Nemluvě už vůbec o tom, že si kdekdo myslí, že už jste možná hezky dlouho po smrti," Následovaly instrukce, jak navázat kon-takt.
Jeho první pocit byla nesmírná úleva. Když Guthrie pojal úmysl přesunout se do té šílené Severní Ameriky a na místě řídit operace proti avantistům, zuřivě protes-toval. Co kdyby vzbudil jejich podezření, že je mezi nimi přítomen? Co kdyby ho vystopovali? Ve srovnání s tím vy-padal jeho výlet na Alfu Centauri jako celkem rozumná záležitost. Guthrie ho neposlechl. Když odjel, Aulard na-lezl útočiště v práci. Řešení projektových problémů nové kosmické lodi bylo něco, čemu se člověk mohl oddávat be-ze strachu.
Nyní se zdálo, že je jefe alespoň částečně v bezpečí a připravuje se k protiúderu. Ale jak? A k jakému užitku mu mohl být starý technolog? „Stará kamarila-" To za-hrnovalo i Juana Santandera Condeho, jenž byl na odpo-činku s čestným titulem emeritního ředitele. Proboha, po-volal Guthrie i Juana? A koho ještě?
Aulard si začal nervózně uvědomovat, jak málo o celé situaci ví. Nikdy se o politiku nebo podobné hlouposti ne-staral. Poměry na Zemi ho rozčilovaly, ale sledoval je pou-ze v hrubých rysech. Aby je lépe pochopil, přešel ke své-mu terminálu a vyžádal si podrobné údaje. Jak se střída-ly na obrazovce, tu a tam

si vytáhl data vztahující se k některým speciálním aspektům. Nakonec se posadil zpátky do křesla, zavřel oči a začal si informace uspoř-dávat v hlavě.
- Poté, co vláda Unie obsadila a začala prohledávat

severoamerický hlavní stan Fireballu, bylo povoleno ob-novit činnost, ale pod dohledem. Zařízení Společnosti po celé zemi fungovala skoro jako obvykle. Informace i perso-nál se pohybovaly uvnitř státu i přes hranice, jak bylo za-potřebí. Mezitím se mezi oběma stranami rozhořely veřej-né diskuse. Zároveň probíhala jednání, i když se o nich světová média tak podrobně nešířila. Fireball chtěl, aby milice a detektivové opustili jeho hlavní kanceláře, okamžitě a bezpodmínečně. Vláda tr-vala na tom, že k této akci přistoupila s krajní neochotou a nepřeje si nic jiného než z kanceláří odejít, nicméně se musí přesvědčit, že nebezpeční podvratníci, možná tero-risté, nepronikli mezi zaměstnance Společnosti. To není otázka ideologie, nýbrž opatrnosti. V éře termonukleár-ních motorů, molekulárního inženýrství a potenciálně smrtících průmyslových materiálů by fanatici s přístu-pem ke zdrojům meziplanetární organizace mohli spáchat genocidu, ať to mají nebo nemají v úmyslu. Fireball by proto neměl bránit vyšetřování; ve svém vlastním zájmu by měl spolupracovat.
Pak se situace začala zhoršovat. Služby Severoameri-čanům byly přerušeny. Náklady byly přesměrovány ji-nam. Nabízené kontrakty, které by byly za jiných podmí-nek rutinně přijímány, začaly být odmítány. Na protesty přišla odpověď, že na tom není nic překvapujícího, jestli současné okolnosti způsobily určitý pokles výkonnosti. Úředníci Fireballu v Unii vysvětlovali, celkem popravdě, že s tím nemohou nic dělat. Koneckonců, nebyla to akcio-vá společnost, ale korporace v soukromém vlastnictví. Většina z jejích důležitých divizí byly sesterské společnos-ti nebo nezávislí dodavatelé, ale pouze v technickém slova smyslu. Vzhledem k tomu, jak těsně byly spojené citově i tradicemi – víc než přesně formulovanými dohodami – bylo v konečném důsledku jejich vedení vysoce osobní. Pan Guthrie mohl nepochybně kdykoli prosadit všechno, co uznal za vhodné. Ale po vydání ostrého prohlášení těs-ně po obsazení budov Fireballu ten problém zjevně pone-

chal na svých lidech v místě samém a jejich nadřízených v Quitu. To byla jeho běžná praxe; nebyl žádný mikroma-nažer, nýbrž povzbuzoval individuální iniciativu. Od té doby beze stopy zmizel. Ani to nebylo neobvyklé.
Při neformálních rozhovorech s vládními agenty se zástupci Společnosti jen šklebili a tíkali něco v tom smys-lu: „Jistěže na vás vyvíjí tlak. Co jste čekali?" Ta opatření byla velice dobře cílená. Bezpečnostní službě se nepoda-řilo vyčenichat zdroj těchto příkazů. Komunikační linky Fireballu byly dobře zorganizované a zajištěné.
Stále více se ozývaly hlasy požadující překonání toho-to mrtvého bodu, i kdyby dohoda měla znamenat, že bu-dou úřady Unie muset ustoupit ve všech důležitých bo-dech. Protesty nepocházely pouze od obchodníků a obča-nů, kteří jini uLrpěli – v několika případech – i finanční katastrofu. Navzdory tvrzením jeho nepřátel a mnoha je-ho stoupenců, avantismus nebyl monolitně jednomyslný. Nikdy takový nebyl. Když nic jiného, často se lišily názory na interpretaci a praktické využití Xuanových rovnic; tyto spory mohly vést až k mocenským zápasům. Jak plynula léta a zklamání se množila - nesplněné cíle, ekonomické potíže, korupce, neklid, otevřený odpor, sítící se lhostej-nost, duchovní odloučení - přibývalo frakcionářství. Nik-do zatím otevřeně nenavrhoval vyhodit na smetiště celý systém; ale stále více lidí říkalo, více nebo méně obezřet-ně, že se zdá, zeje ho nutné modifikovat.
Usmíření s Fireballem by mohlo docela dobře otevřít cestu ke zlepšení zahraničních styků obecně a odtud k vnitřním reformám. To otevřeně řekli, a nebyli ani ob-žalováni, ani zatčeni.
Jednání Poradního synodu nebyla nikdy veřejná. Nic-méně ven pronikly zprávy, že někteří z jeho členů nyní ta-kové politice dávají přednost...
Tak si věci stály, nehledě k tomu, co dělal Guthrie. Jeho tížení z tajného útulku bylo potud zjevně úspěšné. Měl nyní v úmyslu zorganizovat nějakou spektakulámí akci, která dovede Fireball k vítězství?

Aulard vzdychl, zavrtěl hlavou, vstal a šel se připra-vit na cestu. Večer

opustil orbitální kolonii na palubě pravidelného raketoplánu do Kosmického přístavu Ka-mehameha. Po příletu zavolal na číslo, jež bylo ve zprávě, a dostal adresu, na niž se má dostavit. Jak mu bylo na-řízeno, cestoval pod cizím jménem s patřičnými doklady. Aniž by vzbudil podezření, vyšel z terminálu a vzal si taxi na místo určení.
O pět hodin později obsadila vláda Unie veškerý majetek Fireballu pod svou jurisdikcí. Oznámila, že vzhledem k novým zjištěním o rozsahu nebezpečí byl tento krok nezbytný, ale že věří, že bude krize brzy vyře-šena ke spokojenosti obou stran i celého lidského spole-čenství.
Příštího dne doprovodili tri důstojníci Bezpečnostní služby Pierra Aularda do svého hlavního stanu v Se-verozápadní integraci a do jakési svatyně uvnitř. Když se odsunuly dveře předpokoje, ustoupili. Prošel dovnitř a dveře se za ním zavřely. Bylo však jasné, že budou monitorovat všechno, co se uvnitř bude dít. Obrazovka poskytovala širokoúhlý záběr na město, jak bylo vidět z heliportu na střeše. Mraky hnal rychle vítr, jehož divokost Aulard pocítil hned, jakmile vystoupil z helikoptéry, jež ho sem dopravila. Pod nimi se přes ulice a věže hnaly světla a stíny. Zátoka jiskřila. Do pracovny však nepronikal žádný hluk a vzduch tu vířily pouze ventilátory a v místnosti byla udržována příjemná teplo-ta. Aulard zběžně pohlédl na obrazovku, než se zaměřil na stůl a na to, co stálo za ním.
Byl to robot pro všeobecné použití, pohybující se na kolech. Jeho čtyři paže byly zakončeny přizpůsobitelnýma rukama, ale většina jeho funkcí byla uvnitř krabicovitého trupu nebo propojitelná s externími zařízeními. Věžička byla upravená, zřejmě na speciální zakázku, protože na ní byly viditelné známky ruční práce. Oční stopky se vy-sunuly. Když robot promluvil, neozval se standardní te-

nor nebo soprán, nýbrž drsný bas. Jeho angličtina měla archaický přízvuk. „Ahoj tam. Buďte vítán."
Aulard sevřel pěsti. „Co vy 'sté?" zeptal se ostře.
„Anson Guthrie - kdo jiný? - momentálně sídlící v tomto šasi, protože nemá nic lepšího. Jsem rád, že vás vidím, člověče. Dáte si drink? Objednal jsem skotskou." Robot ukázal na podnos na stole. Aulard zavrtěl hlavou. „Dobře, až budete mít chuť, obslužte se sám. Zatím se po-saďte, a popovídáme si."
Aulard zamířil k nastavitelnému křeslu. Robot si všiml, že trochu kulhá, a zvolal: „Hej, nezacházeli s vámi špatně, že ne? Jestli vám někdo ublížil, řekněte mi to a já toho čubčmo syna pověsím za koule."
„Ne. to je jen projev mého stáří. Nedělá mi dobrže gravitace na povrchu Země."
Aulard ap posadil. „Nepral jsem se. Oni měli zbraně a žádné svědky."
„Pierre, omlouvám se. Neměli jsme na vybranou. Ale i tak to bylo vůči vám zatraceně ošklivé. Dovolte mi to vy-světlit, a pak před vámi padnu na tvář, kterou nemám. Je vaše ubytování okay?"
Aulard pokrčil rameny. „Jak vězení bývají."
„Podívejte se, mohu zařídit, abyste dostal dům sám pro sebe – mezi stromy, Pierre – s dobrým jídlem a vínem a veškerým rozptýlením, i ženy, jestli chcete. Ano, a také vybavení, v rozumné míře. Budete mít možnost pracovat na čemkoli, na co máte chuť. Nikdo a nic vás nebude obtě-žovat."
„Protože sem održíznutý od každého a ode všeho,
hern?"
„Ne nadlouho. Vůbec by to nemělo být nadlouho."
Aulard seděl skoro celou minutu mlčky. Pak zvedl bílou hlavu a zeptal se kamenně: „Co je se Santanderem?"
„No–" Syntetická slabika se vytratila do ztracena. Ro-bot samotný neprojevil žádné pohnutí.
„Kdybyste ho sem nevylákalí taky, nemělo by smysl mít mě. On by měl brzo podezržení a jednal by."
Odpověď zaskřípala jako tupý nástroj. „Ano, jistě, do-

kohokoli, kdo ví... co víte vy... o mých dvou já. Kdyby se to dostalo ven, rozpoutalo by se peklo. Vysvětlím vám proč, a doufám, že pak budete sou-hlasit s tím, že byl tento, eh, poněkud nekorektní postup nezbytný."
Aulard pohlédl do čoček, jako by to byly lidské oči. „Nordbergje mrtvý, Santander a já 'smě vězni," řekl, „ale 'sté si zcela jistý, že n'existuje nikdo jiný? Jeden z nás mohl udělat protiopatržení."
Odpověď byla pevná. „Žádný z vás to neudělal. To vím. Juana podrobili hloubkovému výslechu."
Aulard se napřímil. Jak sevřel postranní opěradla křesla, zbělely mu klouby prstů. „Cože?" zašeptal. ..Vy sté vzali toho dobrého starého muže nfldrogoval' ho a pou-štěli mu do mozku elektrické impulsy?" „Já ne." „Vy 'sté to umožnil."
„Vyslechněte mě, Pierre. Já - tuhle část zařizovala Bées. Museli si k výslechu vybrat Juana, protože si mysleli, že bude... snazší oříšek. Když mi Sayre, jejich hlavní pohůnek, zavolal, aby mi řekl, že je spokojený, pokud jde bezpečí našeho tajemství, ale že by vás tím mlýnkem prohnal také, jen aby se o tom ujistil, vetoval jsem to. Kristepane, jsem rád, že jsem to dokázal! Řekl jsem mu stručně, jaké potíže udělám, když vás té nepří-jemnosti podrobí, a on couvl. Ale v první řadě jsem ne-očekával, že skutečně... udělá to, co udělal. Přísahám, při jménu Juliany, že jsem to nečekal."
„Stejně, jak bezpečný je ten fakt?" zeptal se Aulard neúprosně. „Spousta lidí si pamatuje, že'existují dva Gu-thriové, a ten jeden byl uskladněn."
„To si pamatují jen vágně. Nevědí kde. Nemají důvod se dohadovat, jestli je stále ještě ukrytý. A brzy, pokud ta otázka vyvstane, ho dokážeme vyrobit."
„Ano. Další kopii." Aulard chvíli uvažoval. „Bude mít software té, která byla ukrytá, když pržiletěla z Alfa Cen-
tauri, a neví nic, co se stalo potom." Jeho úsměv se zkřivil. „Tak to bude ten skutečný Anson Guthrie."
..Ne, to jsem já."
.Anson Guthrie by nikdy nezradil, jako 'sté zradil vy. Mnoho lidí ho nazývalo ďáblem, ale nikdy ho nikdo nena-zval Jidášem."
Hlas, který se ozval, už nebyl zcela vyrovnaný. „Pierre, tak to není. Identita je kontinuita, správně? Jsem to právě tak já sám jako - jako každý druhý."
Hlasitěji pokračoval: „Jak víte, že já, hardware uvnitř tohoto tru-pu, nejsem tentýž fyzikální objekt, který se nechal propa-šovat do této země, aby znechutil život avantistům?"
Aulard pokrčil rameny. „Možná 'sté. Na tom nezaleží. Je jasně vidět, že vás pržeprogramovali. Vykastrovali vás. I potom, co pržcstal mít své tělo, byl Anson Guthrie chlap."
Robot dlouhé sekundy mlčel, než zamumlal: „To bolí, Pierre," a další chvíli mu trvalo, než rychle dodal: „Ale mýlíte se. Vložili nová data. Dověděl jsem se víc, než jsem předtím věděl, a na některé věci jsem změnil názor. To je všechno."
Aulard pohlédl ke stropu. „Já myslím, vy ne'ste ten, se kterým jsem naposled mluvil," řekl pomalu. „V tom pohodlném vězeňském pokoji 'sem měl čas pržemýšlet. Co se stalo, to se zdá celkem jasné. Ale rzekněte mi, kde je skutečný Guthrie?"
„Přímo tady, zatraceně!" Pauza. „Ale jestli na tom tr-váte, okay, můj hardware tady je to, co letělo na Deme-ter." Tiše dodal: „Díky vám, amigo viejo."
„Pěkné díky!"
„Řekl jsem vám, že je mi to líto. Já jsem se nezměnil, ve skutečnosti ne. Nezapomněl jsem na nic, včetně svých přátel. Jsem to stále já, Pierre. Pamatuji si - možná lépe než vy, po všech těch letech - pamatuji si, oh, tu noc, kdy jsme přijali první vysílání sondy k Epsilon Eridani z to-ho systému, tu kouzelnou planetu, kterou zpozorovala, a všichni se opili, já sám jsem pulsoval tak, že bych mohl

byt taky opilý, a vy jste zapnul překladatelský program, abychom vám rozuměli, když jste zpíval oplzlou starou francouzskou písničku o třech zlatnících-"
Aulardova ruka proťala vzduch.
„Jsem stále váš přítel, Pierre.''
Aulard opětoval pohled čoček. .A co Juan Santan-der?" To slovo zaznělo jako zvuk taseného meče.
Ticho.
Aulard se předklonil. „Eh bien?"
Odpověď zazněla velmi tiše. „Je mi líto. Byl starší než vy, víte. Nezvládl to. Hloubkový výslech ho zabil."
Aulard klesl zpátky do křesla. „Vražda."

„Ne! Nehoda! Poslyšte, Sayre ho chtěl oživit, ale tu byla další věc, kterou jsem vetoval. Počítal jsem, že jeho mozek bude poškozen hůř než - Tak isem pro něho udělal tohle, Pierre, a přál jsem si, aby tyhle oči uměly plakat."
Aulard se napřímil a znovu zaútočil. „A co vaše druhé já? Kde je?"
Guthrie se uklidnil. „To nemusíte vědět."
„Zničený? Zmrzačený jako vy?"
„Do toho vám nic není." Pak míměji: „Podívejte, dal jsem vás do této pracovny přivést, protože chci, abyste po-chopil pravdu. Toto je tvrdá doba, jistě, a spousta toho, co se stalo, mě bude navždycky strašit, ale... nu, jsme v kri-zové situaci. Celá lidská rasa. Dovolte, abych vám vysvět-lil své plány, a proč na nich pracuji. Potřebuji vaši pomoc, vaši radu, abychom mohli udělat to, co je nejlepší pro všechny."
„Vy 'sté dokázal, co 'sté." Aulard si odplivl. „Anson Guthrie, on byl někdy parchant, ale nikdy ne pokrytec."
Teď zazněl umělý hlas drsně. „Netlačte na mě příliš tvrdě, starý kamaráde. Už toho začínám mít dost."
„Tlačit? Já si nepržeji se vás vůbec dotýkat. Nechtě mě odtud odejít."
Čočky si ho chvíli měřily, než si software udělal svůj úsudek. „Vy to myslíte vážně, co? Okay. Spojím se s vámi později. Zatím sledujte zprávy. Přemýšlejte o nich."

.Ano, protože musím. Nechtě mé teď odejít. Kamkoli, kde ne'ste vy."
Aulard vyskočil na nohy a kulhal ke dveřím. Na sig-nál se otevřely a důstojníci před nimi vstali. „Odveďte ho zpátky," nařídil robot. „Zacházejte s ním slušně."
Čočky na něho zůstaly zaměřené, dokud se dveře nezavřely.

9

NEJDŘÍVE BYLO TŘEBA ZMIZET z kritické oblasti. lhostejno jakým způsobem, ihned, dřív než policie zorga-nizuje skutečně důkladný hon. Autobus dovezl Kyru a její zavazadla Ju PiLihburgu. Tam sejí podařilo si zorganizo-vat krátkou poradu s Guthriem, vedenou šeptem na dám-ské toaletě autobusového nádraží.
Zeptala se ho, zdali by se pomocí veřejného telefonu neměla pokusit zavolat Quito nebo snad nějakou namát-kově vybranou zahraniční kancelář Fireballu. Avantisté nemohli nasadit své agenty nebo přístroje na víc než jen několik málo nejcitlivějších bodů. Ani Bées nemohla mo-nitorovat víc než jen malý zlomek komunikačních linek. Co kdyby příslušná místa informovala o situaci, pak utek-la a ukryla se s ním, aby počkala, až Fireball zasáhne?
Ne, odvětil. Je to příliš velké riziko s příliš malou na-dějí na úspěch. Proč by měli na druhé straně uvěřit tak divoké historce? Určitě by si to chtěli nějakým způsobem ověřit a potvrdit. To by zabralo nějaký čas a pravděpodob-ně by to vzbudilo pozornost anti-Guthrieho. Mohlo by to jeho plány o několik dní urychlit, ale on musí jít brzy do Quita v každém případě, a jeho přítomnost bude mít mnohem větší váhu než tvrzení nějakých uprchlíků. To zavolání samotné by Bées mohlo poskytnout rozhodující vodítko pro jejich pátrání.
Oba by se pohybovali rychleji a bezpečněji - pokud se

za těchto okolností dá mluvit o bezpečí – když se jim po-dán vyhledat nějaké spolehlivé přátele a získat při poku-su uniknout jejich pomoc. Tady byly šance o poznáni lep-
ši.
Kyra ustoupila a zbytek mizerné noci strávila čeká-ním na vlak. Itinerář, který si s pomocí svého informantu sestavila, nebyl ten nejpřímější, zahrnoval dvojí přestu-pování, ale měl tu výhodu, že se vyhýbal velkým stanicím. Nemohli přece hlídat každou zatracenou zastávku mezi Québecem a Mexikem. Třetí etapa končila v Portlandu, což bylo riskantní, ale předtím vlak zastavoval v Salemu, na okraji integrace, a tam vystoupí.
Jakmile nastoupila a vlak se rozjel, propadla se do spánku mnohem zdravějšího, než by byla čekala. Už za-žila horší postele než toto sedadlo. Pravidelný klapot kol také konejšil a uspával.
Probudila se žíznivá a hladová. Zamrkala, protřela si oči a vyhlédla z okna. Vlak se hnal venkovskou krajinou, oživenou tu a tam nízkými vrchy. Nebylo tu vidět skoro žádné stromy, ale donekonečna se táhly brázdy intenziv-ně zelených obdělávaných polí, protkaných zavlažovacím potrubím. V dálce zahlédla pár pracujících strojů. Nad horizontem se k bezmračnému nebi bez ptáků tyčily věže malého města.
„Kde jsme?" zeptala se nahlas.
„Vytáhněte mě ven a já se podívám," zavrčel Guthrie ze svého batohu. Když spala,

neodvážila se ho nechat ven-ku. „Zrovna teď je moje okolí stejně vy gumo váné jako hla-va politika. Myslel jsem, že budete chrápat věčně."
Kyra se přesvědčila, že jsou dveře oddílu zamčené, sklopila stolek a položila ho na něj. Nemohla si pomoci, aby neodsekla: „Já nechrápu."
„Komu to chcete tvrdit? Ale nevadí, to není moje věc. Ve skutečnosti to bylo jen tu a tam malé zachrápnutí, ta-kové ženské – vlastně svým způsobem sexy."
Ty starý kozle! řekla málem, ale ovládla se. To by ho mohlo ranit. „Bueno, kde teda jsme?"

divili se díval ven. ..Indiána nebo Illinois, řekl bych... Nic vám to neříká? Kdysi to byla federální republika. Lide byli bohatší. No. co bylo, bylo."
„Jak se cítíte, pane?"
„Mé baterie drží. Ale řekl bych, že vy byste potřebo-vala dobít, nemluvě o dalších přirozených potřebách. Po-starejte se o ně. Eh, nejdřív si ale poslechneme zprávy, ano?"
Multi v kupé si sotva zasluhovalo to jméno, protože se skládalo z malé ploché obrazovky a obyčejného mono re-produktoru, ale když Kyra navolila listing, zjistila, že in-formační servis bude asi za dvacet minut, a tak nechala Guthrieho sledovat tento kanál. Právě běžel vzdělávací pořad, přehled dřívějších myslitelů, kteří předcházeli Xuaiia. Kvia ae a mim BťLkala l při své vlasLní výchově, s následovníky Platóna a zlomyslného Machiavelliho, sys-tematickými historiky, jako byli Spengler a Toynbee, s psychology počínaje Pavlovem, který laboratorně studo-val mysl jako funkci organismu, až po Moravce, Tiplera a ostatní kybernetické vizionáře. Tento program se však skládal z banalit, obrázků a bezobsažných oficiálních frá-zí. „Chytří muži," zavrčel Guthrie. „Poctiví muži. Poskytli světu skutečné poklady. Sakra, samotný Xuan přišel s některými dobrými myšlenkami. Není jejich vina, že by-la jejich práce zneužita. Řekl bych, že by s tím souhlasil i Ježíš a Jefferson."
Kyra za sebou zamkla dveře a vydala se chodbičkou. Páchla pasažéry, kteří ji zaplňovali a seděli na každém volném místečku. Zvenku vlak vypadal celkem dobře, ale uvnitř byl špinavý, ušmudlaný, nátěry oprýskané a pota-hy potrhané a pořezané; s tím, co tu bylo dřív, a čím lidé jezdili ve většině ostatních zemí, to nemělo moc společné-ho. Sedmnáct minut čekala ve frontě u záchodu, který děsivě páchl, a voda na umytí tekla jen tenkým, přerušo-vaným čúrkem, přičemž nad kohoutkem zašlý nápis upo-zorňoval na to, že není pitná.
Fronta u prodejního automatu byla ještě delší, ale po-

hybovala se celkem rychle. Stroj sám oznamoval, že větši-na položek menu není k dispozici. Dostala jakous takous kávu, kalcium-proteinový nápoj, toast a uměl v med a nesla si to zpátky do jejich polokupé. Mohlo být vetší než pouhé stěny kolem dvou sedadel, ale poskytovalo sou-kromí, což byl pro průměrného člověka na Zemi luxus srovnatelný s masem ze skutečných zvířat, návštěvou lesa nebo... nebo knihou tištěnou na papíře. Samozřejmě, větší oddíl by byl příjemnější, ale Lee je varoval před komfortem přitahujícím pozornost.
Lee– Náhle se zastavila, jako by narazila do zdi. Má-lem upustila svůj podnos. Muž na sedadle v uličce, jíž procházela, nebyl Iv ar Stranding, i když si to v první chvíli myslela. Stejně štíh-lý, steiné čisté rvsv a olavé vlasv... ale ne vp skiilwnnsti ne.
Protlačila se kolem, ukrývajíc ve svém nitru zmatek. Stejně, co to bylo za vztah? Od té doby, kdy se rozešli, už uplynuly víc než dva roky. A nebylo to nic smrtelně váž-ného, ačkoli to tak vypadalo a oni snili o stálém svazku, dětech a všem ostatním, co k tomu patřilo. Jak vážné to mohlo být mezi kosmickou pilotkou a inženýrem v pásu asteroidů? Jak často se jim podařilo být spolu, a na jak dlouho? Nákladné vzkazy vysílané laserem přes propast kosmu a všechny ostatní náhražky a útěchy, které posky-tovala technologie, z dlouhodobého hlediska všechno jen zhoršovaly. Začala mu být nevěrná, kdekoli se naskytla příležitost, a nejen s dobrými přáteli, které nechtěla zra-nit odmítnutím. Ivar dělal nepochybně totéž. Nikdy se ne-mohl stát jejím partnerem na cestách, a ona nemohla -nechtěla – opustit svou loď, aby byla stále s ním. Práce mezi vznášejícími se balvany a horami měla své kouzlo, ano, ale nebyla to Dlouhá cesta, nebyla to Země zářící nad obvodovým valem Kopemíka, prstence Jupitera nebo ko-meta vynořující se z prázdnoty.
Kyra své vzpomínky rázné setřásla. Dost, teď ne, poručila si. Byla v té spletité situaci s Guthriem zranitel-

na a touxihi pn čemkoli miniem. klidném, bezpečném. Což s Iv.ireni nikdv nebylo, krmné Těch krátkých okamžiku po
milovaní.
Ovšem. Eiko Tamurová. nahoře na L—5. Eiko měla nepochybné své problémy, ale její duch se od nich dokázal oprostit. Copak by mohla předstírat takový klid a jas, jaké z ní vyzařovaly? Kyra jí jednou poslala svůj pokus o báseň:
Jantarové západ slunce Zrcadlově klidné jezero odráží borovice Ten prstenec stínů, protkány zlatým svitem
11 l.t.Uí l /it.t ^n t t //í.l/lí-/líl V/'7Z ^7'p\'i,C77"i,
Nad vodou, kde křídlo na křídlo, Tiché jako vesmír sám, Dovádějí tři vážky, podobné kometám.
Ale nikdy se nezmínila, že to byla Eiko, pro niž to
psala.
Došla k jejich polokupé. Přitiskla palec na senzor zámku, aby otevřela dveře; jakmile se otevřely, ihned vklouzla dovnitř a kopnutím je za sebou zavřela, zatímco její pohled upoutala obrazovka. Začátek zpráv jí utekl, ale-
Znovu svůj podnos málem upustila.
Na obrazovce byl velký robustní muž středního věku se širokou hrubou tváří ošlehanou nepohodou, světle modrýma očima pod huňatým obočím a řídnoucími na-rudlými vlasy. Jeho rozepnutá košile odhalovala zarost-lou hruď a přes ni měl přehozenou blůzu od uniformy, ja-kou Fireball už celé generace nepoužíval. Znala ho, viděla stejnou elektronickou konfiguraci už mnohokrát předtím, a ten basový hlas rozechvíval její ušní bubínky naposledy před půl hodinou. „ — dostal jsem se do Severní Ameriky svým vlastním způsobem, který nemusíme popisovat, abych si utvořil vlastní obrázek a učinil, co budu považo-vat za nezbytné. To, co jsem zjistil, mě zviklalo."

Kyra sklouzla pohledem na Gutlii •:• ce. Na okamžik spustil jeden z očních reproduktor. Buďte zticha. Klesla do rirci.t.ll.i
„K detailům přejdu později, až vv(i;mi ppiiii.i-i-.i;
řekl obraz Ansona Guthneho. jaký bý\';i] prt/ilnm. nr/ 'r stal všeobecně známým. Byl to zjev. ktfr\ \\i;iin-r.)\:ii pro své každoroční vánoční pozdravy --piilrťnikiini l- Hr-ballu a pro svá nepříliš četná veřejná prolila-cn: ..'Li lm-de pravděpodobně za pár dnů. až se vraum dn tikiviijh.. úřadu v Quitu a budu mít možnost se důkladné poradit .--i.-svými vrchními řediteli. Ale zatím mé požádali o par po-známek na podporu opatření, o kterých jste slyšeli. Nu, proč ne."
Ironicky se usmál. „Ujišťuji vás, že jsem náhle nepře-stoupil na xuanismus ani lakoukoh 11111111 inl<'i\..n ni.";
post. Ale na místě jsem shledal, že existuje skutečné nebezpečí, jasné a okamžité. Několika málo desperátum se podařilo zjednat si přístup do klíčových sítí a mohut-ných strojních systémů - mohou uvolnit síly stejné jako dopad velkého meteoritu."
Dobře vybraný řečnický obrat, pomyslela si Kyra. Každý si dnes uvědomoval hrozbu z vesmíru, nepravděpo-dobnou, ale nikoli vyloučenou, a byl rád. že má Fireball smlouvu se Světovou federací na hlídkování a prevenci. Což působilo pojednou poněkud ironicky.
„Jistě, já mám rád svobodu. Často jsem se tak v této věci vyjádřil. Ale moji přátelé mě také slyšeli říkat, že k žádné sociální revoluci nemůže dojít. Pokusili se o to ve Francii v roce 1789, v Rusku v roce 1917 - má smysl po-kračovat dál? Severoamerická unie je schopná se reformo-vat sama. Pochybuji, že by to dokázal nějaký vojenský re-žim následující po občanské válce, jež by si vyžádala dva-cet nebo třicet miliónů mrtvých. Každopádně bych ty mrt-vé nechtěl mít na svědomí. Vy ano? Někteří z vás možná četli, co jsem měl ve zvyku odpovídat skutečné vehement-ním advokátům redukce populace v dobách, kdy se zdálo, že se křivka růstu nikdy nesrovná. 'Máte pravdu,' říkal
."> .)s(>«>HFN 1,S'^
'i\rli(ini - um ni.-i1'
';. Il!jtl./Í'.--k(IH l.l^l-.i,
ru'|;i>ir('li(i\':i!. Tt-il iibo/ťiK.-ťki.' ťasi't\ . [in-li .i:ii -li.vr rirp"1 i;!1)!;!;!, Guthni.' do svých
j- />;t/iic] i /pri~'n'1; .!'upsal jsem váni neboz-pfri. piz-ah iiiilltrarr kiiiaUťkymi spiklcnci. Později váni vv-véllim. jak vím, že jo to pravda, nikoli propaganda. Pravé teď na to nemam čas. Ani nikdo jiný. Musíme se s tím

vypořádat, prontito. Nařizuji Fireball Enterprises plně .•'poluprarnvat s vládou .Severní Ameriky pn iencn npzhvЂnvch nřcchodnvch krocích k ořekonání této krizové
(•hráz --e /I1HVU nsmnl ..Pokud jde o dobré 7právy, opakuji, že tato opatření jsou dočasná. Zatím, dovolte mi říct - když už mám vaši pozornost a volný čas v éteru - že ti. kteří mé přesvědčili, nebyli militantní avantisté, žádná frakce dinosauru. Existuji mezi nimi umírnění, kteří chá-pou, žť jestliže se systém nezlepšuje, tak skončí, rozpadne se. když nic horšího. Naše spolupráce je posílí proti jejich oponentům. Proto jsem se rozhodl vyjít z úkrytu, a vypla-tilo se to. Podrobnosti později, z Quita. Věřím, že okupace našich zařízení bude ukončena během měsíce, a navzdory tomu bude do týdne nebo dvou obnoven řádný provoz.
Všem lidem dobré vůle a zdravého rozumu, gracias za vaši trpělivost. Adiós."
Obraz zmizel. Objevila se hlasatelka. „Právě jste vi-děli Ansona Guthrieho. náčelníka Fireball Enterprises-"
„Vypněte to." řekl Guthrie. „Zbytek budou standardní žvásty."
Kyra poslechla. „To bylo... skutečně vaše druhé já, jefe?" zašeptala. .Nebo jen elektronický trik?"
„Ne. Chytrý program, který by prostudoval má zazna-menaná vystoupení, by to dokázat mohl, ale oni budou potřebovat víc než jen to, aby to fungovalo. Můj dvojník

musel skutečně mluvit, a bude mu~^;
ta, aby převzal vedeni Společnosti "
Kyra zavrtěla hlavou. ...Jak je ti. 'ir- :, dvacet let byl přece deaktivován."
-\'';:ii.' bien, mohli mu nalít do paměti histor:; ^' riál, který byl udržován v tajnosti, ro •;• ;. osobní podrobnosti-"
„Jo, je to hazardní hra, ale on zievn" • • blufováním dokáže zvládnout."
Guthru-hr í:,,:~ :• • ; • jako vzdálený příboj. ..Myslím, že/o bych 111 doka/a! /,. traceně, to je hra! Skoro mu závidím."
„A když neuspěje," řekla Kyra smutno. „avan!is;r ;!n'i moc neztratí."
..Správně. Malá komplikace mo7n;i sile vl:ui\ iinu-;,,!
no it-o m ovq /1 r'1-n^-i "t r"*-^ »", . N^.I-J. ..... -i. l- . .1
!
tvrdě, pokud aktivně neolirožuje mi!' neoo živo;;;; ;_•!•"-•"•" dí. Severní Amerika bude trvat, na tom. že předcha/cli ka tastrofe, jakkoli neobratně si počínalo par úředníku. Mr-zitím bude sklízet prospěch z rádoby přátelských vztahu s Fireballem, který tato mizerná ekonomik;) potřfťinje ja-ko děravá raketa vzduch. Společnost je nemůže přerušil, nemůže ten žert trestat příliš tvrdé. Například bojkot)(.' nepraktický. Když nic jiného, ostatní země budou Severni Americe prostě dělat překupníky, a vysloužimo si ijejic-h nepřátelství.
Samozřejmě," dodal Guthrie, .jestli mě mé anti-ja do-káže opravdu vyřídit bez publicity a neodrovná se samo nějakou velkou botou, avantisté zvítězili. Nebo si to bu-dou myslet. Chvíli mu potrvá přeměnit Fireball na ak-tivní politickou sílu, ale bude na to mít čas. Zdali uspeie nebo ne, Bůh ví, jaký bude konečný výsledek."
Pohlédl na Kyru. „Nenechej si vychladnout jídlo, děv-če," poradil jí. „Zvláště kávu ne."
Poslechla ho. Navzdory všemu, její tělo vyškolené k při-způsobivosti potravu přivítalo. Posléze se uklidnila a ze-ptala se: „A co bylo to oficiální sdělení?"
„To, co jim anti-já načrtlo. Zjištění, že extrémisté
Kii-.r-.ili-r -i1]',.^ !''•• n:; k,i/'irm u../fmnim lirjnic lii-n')-!iii!i!;i hlfti i; ••-nr-n.-i i!;,i-'ir'in' :ilr na tii i--ou rip-
kinika; po v-cin. ro liv iKÍpi.vidaln mfinii volící' v-;eot)i.'c-
Knntrolv nain^rniť] lodi prodlnn. nt-z dostanou povo-Irin odplout do Aioninir! 'I'" iiť/pusobi tak velké di-i-ion^un-kc prol)l^ni\', i.ik si moziia myslíš.
Když budou i.lrd.,1 poi;/r Tiriiralni -n'. jde to 'nadno a rvrlilc.
Mrziiiarodin [(o.^ia - balíky ao.-tatm vén prin-ior^iu-voliko-ti. Eloktroniťka koinumkaco - ohrovsky objem, ,i!>' i'fi'vad('';i !v.'})frpocitaťř' na jeli monitoróváni, a nezajímá !r. či) 'e !!U-/.itiin .-i.inc -vládními službami.
Dopisová •>o<;a - to neviní, to nerikali. ale té není mnoho aje po-malá. ta hy nám nijak zvlášť nepomohla. Nezapomeň. mni protivník bude brzy venku a bude vydávat rozkazy."
Kvra zkřivila obličej, ..řitím, jak se stěny svírají."
řekla.
„Já jsem se s lim pocitem narodil, má drahá," odvětil Guthrie. „To je jeden z

důvodů, proč jsem měl zájem, aby lide stale pronikali do kosmu. Žebřík odtud." .Ale - uvnitř-"
„Hon na lidi. Ve skutečnosti hon na mě, ale to přiro-zené neříkají. To sdělení mluvilo o všeobecné pohotovosti

142 Polil Anderson
a zátahu na fanatiky. Kdyby se někd" otevřeně říct. zeje to šaráda. inu/.e- h ' zůstal na svobodě."
.,Oh, ne," vydechla Kyra.
„Měl bych menši obavy, kdyby po 11.1- -:
tište," řekl Guthne. .Ale můj hlavni iu';"-;'. . mě zná. Hraje hazardní liru. ale mu.--i ni;' spočítané šance. A ti severoameričtí poh;];ii ;
lejeho rad.''
To by měli, pomyslela si Kyra. Co mohli d ho? Stačilo se podívat na to. čeho jeté dosáhl v' votě i potom.
„Všechno, co mohu udělal praví.' ;;-';;. ;" •.'..'::
situace," pokračoval hlas ze schránky. ..Okav. i
noknsil mě nrlrvf^ ^t^t,* yini .,.. ,ii,.!.i. i.,; -
to bude možné, kdyby se mi nepodařilo iTu- n.iiii.ii i i,,i. Protože s každým dnem, který uplyne, bych lepe /,itu'/p,. čil svou pozici. Jedna z cest, jak to udolat, je p;';jn;"1:; •,, , kerá dostupná bezpečnostní opatření vůči nékomii. i;ikr. jsi ty – kdo zná pravdu, někde mé ukrývá a nn.i/c ~e odtud dostat se vzkazem. Ten vzkaz by se dal bloku', ,n možná ne absolutně, ale pro praktické účely by to -tami) ••
„Jste si tím jist?" zeptala se Kyra.
„Ne," řekl Guthrie. .Ani on ne. Není snadné iiblbniiut někoho v takové partě, jako jo Fireball. kde se vžd\ oky oceňovala osobní nezávislost. Ale dovedu si představit způsoby, jak by to mohlo fungovat.
Vtip je v tom, že hrajeme hazardní hru. on a já. Své šance odhaduji asi tak stejně jako jeho - vyplývají z toho. že má nejlepší sázka je dostat se odtud osobné a rychle. dřív než bude mít čas aktualizovat své znalosti a konsoli-dovat své postavení."
Kyru zamrazilo. „To se zdá jako zatraceně riskantní strategie."
Čočky na ni zasvítily. „Jo, to je. Obávám se, že pro tebe taky."
Prudce jí zabušilo ve spáncích. „Pane, zaslíbila jsem
li
l <i(<ibcize
VťSMCK LK/.K1A vv.-rko a u šamote. Oknem domku. v ,K,ni7 -'• kivsl. > iuthne v po.ledm -'ařidne přehlížel kra-linu od obdělaných prulni na západě přes bledězlutou ,riyu a řídké i-n/ptylene keře až tam. kde se nahomi plo-sina ztrácela v oparu v dálce a nad m zářily zasněžené stitv hor Obloha nad mnu temněla a na m bíle žáhla pla-neta - bvl přesvědčen, že Saturn. Sluneční paprsky bar-vily zlaté několik lam, které hnal nějaký chlapec z pastvy. Život a práce pokračovaly, protože musely, pokud to poli-tika a válka dovolovaly.

144 Poul Anderson
Slunce zmizelo a padla tma. Zvedl -•
Cítil ho. protože oknu. ačkoli nialr. a protože se tady přípravní al k iil)i'.i:i, zavřít okenice. Dum samotný si snívá /.a-cení; „cabaňa" by pro jednu místnost s lili:1. ' a pár kousky ubohého zařízeniuvnitř h\ i • jmenování. Ale hliněné steny hvly silné ; .••• dva muži stejné nemohli dost dobré hájit
Opatrně na pár sekund vyhledí pí-es nki:! . vystrčil celou hlavu, dostal by do m kulku Tn ~i .' stalo, když na něho a Mořena zaútočili senderi-p-:
jich palba střelce zastrašila a útočnici se hrzv stálil;
Guthrie měl starost o džin. Zůstal asi rridcsii odtud ve vyjetých kolejích vydáván vrh /.a sii;i:'.-:
kde z něho s Morc-nen-i -'^•-k',";';';. k.;',.': ,>. ,;;;;^,,.:
rilleros. Nevěděl, jak se jim do tohoto nkrvtu ;""i;i. tát, ani nevěděl, zdali by pro ne nebylo moudřejS] zvi.-d-nout ruce a maoistům se vzdát. Prostě vykřikl rozkaz, uchopili své zbraně a rozběhli se, v běhu kličkujíce. l"ka-zalo se, zeje dům prázdny", ať už náhodou nebo proto, že rodina v hrůze uprchlá. Teprve když byli uvnitř, vsinil si Guthrie, že si vzal klíčky od vozu s sebou.
Vozidlo hlídali dva muži. Viděl je už předtím: malí otužilí Indiáni v nepopsatelně výstroji, střelné zbraně -samopal a pravděpodobně ukradená AR-15 - pohotově při ruce. Seděli uvnitř a on teď mohl vidět jen žhnoucí ohýnek cigarety. Chlapec s lamami ze zorného pole zmi-zel. Neviděl nikoho jiného ani

žádnou sousední budovu. Zbytek bandy se nepochybně skrýval v chatrčích místních obyvatel. Guthrie netušil, jak dlouho už zde zůstávají. i když počítal, že to není moc dlouho, nebo jak ochotně by-li přijatí. Prakticky na tom nezáleželo. Když Sendero lu-minoso28 někam přišla, provolávali jste jí slávu jako své-americká útočná puška Armalite AR-15 ráže 5,56 mm, známá i pod označením M-16. (Pozn. překl.) 20 Sendero luminoso (ěp.) - Světlá stezka. (Pozn. překl.)

Muiors a prutu 'io n --rhdni. spolehlivou prací: nevyža-doval také be/nlovnatv benzin 11,1 nalioriiir'h p)nTiin;)ch And ča.-lo nedostupný ..Mulinu nás vyhladovět. Ne. dřív nás vyžene /]/i.-n."
„To neudrlaji." rrkl Miireno. ..Prestiž, když už nic jine-ho Dnes \ noci. .iž liudeme unaveni a ospalí a nebudeme '1:1 ni"- dobré vidi''', nás zaměstnají u oken - a rozbiji dveře' a pokropí to tady dávkou."
..Zrovna [Sein sf chvsia] ř",.'t. zeje To i můj odhad. Tak-že]e budeme očekávat. 1L']. proč mluvíme yo/;(i';/;.^ Luis. cininíii min. to ,s7i'/'/[>—"
..Psť Angličtina je lepši. Někdo muže poslouchat."
.Aha. správně. Já .. je mi zatraceně lito, že jsem té do toho dostal."
Mořeno se tiše zasmál. .My jsme se do toho dostali. Ansone. Nemíníš mě o nic víc než já tebe, tehdy na párty u Vance Holbrooka. když ses rozhodl zapíjet pivem rum, ktervjsem přinesl."
„Dobře, ale - byl to můj nápad s tím začít." Sehnat trochu peněz. Odjet na jih. Trh klasických automobilů ve Státech se vzpamatoval, a v severním Chile a v Peru jich

spousta přežívala, udržovaná ve skvělém stavu •~\vmi majiteli a místním klimatem. Lacino nakoupí;, dopraví;
na sever, draho prodat.
„Taky to dost dobře fungovalo." řekl Mořeno. „Neudě-lali jsme chybu ani tím. že jsem přijeli do Peru. Chyba by-la, že jsme se vypravili podívat se na jezero Titicaca. a že jsme věřili, že ten hlupák v Ho ví, o čem mluví, když nám řekl, že v těchto končinách už nejsou žádní teroristé."
„Možná měl svým způsobem pravdu. Tohle mohla byt izolovaná banda na dálkovém nájezdu. Měl jsem na tu možnost pomyslet a zařídit pro nás, abychom se připojili k nějakému konvoji." Guthrie si odplivl. „Ale hovno, mlu-víme jako párek liberálů. co9 Příště si budeme dávat vinu za zdejší chudobu."
Mořeno řekl vztekle: „Tam ji kladou oni." Odmlčel se. Pak pokračoval: „Nemyslím, že si nás nechají jako rukoj-mí nebo kvůli výkupnému, když se vzdáme. Zvlášť po těch problémech, co jsme jim v očích zdejších lidí udělali. Byli jsme prostě příliš tvrdohlaví, ty a já. Vezměme si z toho poučení do budoucna."
Hněv a netrpělivost v Guthriem překonaly strach. „Nejdříve se odtud musíme probít. Okay, uděláme to."
„Kdy?"
„Hned." Pak se ovládl. „Až bude úplná tma. Oni ji bu-dou taky potřebovat, aby kryla jejich útok, ale Měsíc vy-jde až v jedenáct, takže asi nemají naspěch. Tak za ho-dinu, půjdeme do toho?"
„Dohodnuto." Pak mírně: „Jestli se mnou budeš mít strpení, chtěl bych se pomodlit a promyslet si pár věcí."
„Jistě, já taky."
Přemýšlení nesnižovalo bdělost nijak. Tu zajišťovalo hlavně tělo, živočišné napětí, smysly zbystřené do té míry, že vnímaly každou jednotlivou hvězdu v témž okamžiku, kdy se objevila nad šedou plání. Většina mysli však takto unikla mukám čekání. Guthrie se snažil neposlouchat še-pot z protějšího konce místnosti. Nemáte naslouchat, když muž rozmlouvá se svým srdcem.

Nebo m- ~'i vni l-Snnmi Pro (iuthneho l" bylo lou'ž. Vracel!! ;;i /;x!;k', -;.i.--;nť dnv. -cm. do teto noci. „mo-hli vyvolal vzpiiiinrik\ /. ne/měrné hloi.il)k\." Ano. ale při-jdou. když je zavoláš'.' Tata. velkv, tiše mluvicí strojmk, který nikdy nikomu nopodlezal. Matka, stale rozesmátá. která do počítačových programu vkládala rozum a poezii. kdekoli pracovala. Sušic - Kriste p;ine. zmeškal její pro-moci a ani -.1 nevzpomněl poslat ji dárek nebo ji alespoň zatelefonovat.
Myšlenky přeskočily z útulného domova v nehezkém průmyslovém přístavu do jeho zázemí. Olympská vzneše-nost a starodávné lesy. Sum vzdáleného příboje. Tucet velrvb. pluiícich úžinou Juan de Fuca: iedna z nich zve-dající na okamžik hlavu, jako by říkala dobré ráno. Pro-
-1- -; ^1- - -1 - -^ - - - 11 - • 1

- -1-'--1- --- ^T -
Liuizt\ct u e~'l eii l poa 001 o\ icem-i, f nivu. \ i lilo :' '.ti v ha/li – ^\ e.
ta záležitost, to těhotenství, ta slova a slzy a napůl skryte posměšky po adopci, a výraz v očích matky, ačkoli k tomu nikdy nic neřekla– Z nedbalosti a svéhlavosti ji zradil, všechny je zradil, tak jako dnes zradil sám sebe.
Zatoužil po své dýmce, ale ta zůstala ve voze. Kdy ta hodina k čertu skončí? Už bylo dost tma. Charlie^ může zaútočit každou minutu, jestli je špatně odhadl – a pak bude příliš pozdě. Stisknout knoflík a přečíst si znovu čís-lice na displeji hodinek. Ještě ne, ještě ne. Proč ne? Dobrá, řekl hodinu. Šedesát minut. Kdyby nedokázal vydržet tak dlouho, Luis by si ho nevážil. Zazpívej si - ne nahlas, to by Luis neocenil. ale jen v duchu - všechny písničky, kte-ré znáš, včetně těch drsných. Zvlášť ty drsné. „Naše teta Klára, ta to válí-"
Už je čas, proboha, už je čas.
„Pojďme." Bylo to, jako by slyšel někoho jiného.
Rychlá porada šeptem, kdo co udělá. Ignorovat naho-dilosti, stejně se nedají předvídat. Mořeno ve tmě plácl Guthricho po rameně. „Ať se stane cokoli, byl jsi skvělý
Charlie - za války ve Vietnamu přezdívka vojáků Vlet Kongu, později nepřítele obecně, zvi. tmavší pleti (Pozn. překl.)

přítel, Ansone. Děkuji ti." Guthrie si přál, aby s tím byl přišel on. Takhle řekl jen: „Totéž platí o tobě. No, pojďme do toho."
Střihli si, kdo půjde první. Vyšlo to na Mořena. Pro-táhl se dveřmi a rozběhl se podél zdi a za roh, svíraje obě-ma rukama pušku. Guthrie ho následoval. Džíp se matně lesklo ve svitu hvězd.
Zasvištění uslyšel drive než výstřel. Aha, přinejmen-ším ještě jeden muž držel hlídku venku. Nedívej se po něm, běž dál.
Další výstřel a další. Mořeno padl stranou. Dvakrát se převalil a zůstal nehybně ležet. Utíkej dál.
Mořeno měl běžet k bližší straně vozu. Teď tam místo něho zamířil Guthrie. Přiběhl zezadu a uchopil kliku zad-ních dvířek. Byla studená. Na zamykání dveří vždycky kašlali. Teď je trhnutím otevřel. Muž za volantem, napříč od Guthrieho, se napůl vztyčil. Muž na sedadle spolu-jezdce vypadal jako rozmazaná temná skvrna. Zmateně mával zbraní. Guthrie vystřelil. Muž narazil na přístrojo-vou desku a zhroutil se dolů, do tmy. Guthrie vystřelil na druhého. Zkroutil se, zmizel ze zorného pole a křičel a kři-čel.
Guthrie se otočil. Mořeno ležel na zemi jako ošklivá beztvará hromádka. Guthrie vystřelil pár ran ze svého poloautomatu, víceméně nazdařbůh. Mohly nebo také ne-musely být k nějakému užitku proti tomu třetímu muži, skrývajícímu se někde ve tmě. Hodil pušku do vozu a vrhl se k Mořenoví.
Jeho otevřené oči bíle svítily v napůl viditelné tváři. Krev kolem úst zachycovala světlo hvězd. Zaslechl: „No, no, vaya-" nebo to bylo jen zabublání v hrdle? Neopouš-tíme své raněné - neřekl to, ani na to zvlášť nemyslel. Na to byl příliš zaneprázdněný. Vzal Mořena do náručí a roz-běhl se s ním zpátky k vozu.
Rozlehly se výkřiky a ozvaly se další výstřely. Uslyšel hvízdat kulky, ale všechny ho minuly. Představoval pro

překvapené nni/r v imi-'i ~p;itny. příliš rychle se pohybu-)ici cil. Pouhíi /;itr;icr!ia -mula. že to Luis dostal. Guthrie doběhl k vozu. Šlápl na muže. který se na zemi svíjel a naříkal. Něco křuplo. Guthne položil Mořena na zadní sedadlo a sám si sedl na místo řidiče. Zavíráním dvířek se nezdržoval, zasunul kliček, položil nohy na pedály a ru-kou sevřel řadicí páku. Motor se s řevem probudil.
V dohledu se objevily nejasné siluety dalších mužů. Maoisté měli svá vlastní kola. Mezi temnými domky ves-nice se objevil otlučený pick-up. Jeho reflektory se rozsví-tily. Guthrie nechal svoje zhasnuté. Přidal plyn. Otevřená dvířka se prudce zabouchla.
Několik mil zůstal na silnici, ačkoli při lom musel mil zaťaté zuby, aby si při divokém poskakování vozu nepře-
kousl 'azvk. Okolní terč" se nnstnnnp yhoraoval Krlvž ne-chal náklaďák hodný kus za sebou, rozsvítil reflektory, zařadil náhon na všechna kola a sjel ze silnice. Tam za ním náklaďák nemohl, a každému, kdo by se ho pokusil pronásledovat pěšky, hravě ujede.
Konečně dospěl k názoru, že může zastavit. Kolem se rozhostilo ticho. Vylezl ven, otevřel zadní dveře a naklonil se dovnitř. „Luisi? Luisi, kamaráde?"

Ve slabém svitu hvězd se na něho oči dívaly nehybně, bez mrknutí, bez slz. Guerrillero vpředu byl také mrt-vý, jak Guthrie předpokládal. Výstřel ho zasáhl pod lícní kost, kulka vyšla vrškem lebky a pronikla ochranným sklem. Přístrojová deska a sklo byly postříkané krví a částečkami mozku. V chladu už začínaly tuhnout. Guer-rillero byl pouhý chlapec, snad šestnáctiletý, i když vypa-dal na čtrnáct.
Jeho mrtvolu tady Guthrie nechal, aby ji jeho kama-rádi nalezli. Pravděpodobně přijdou dřív než mravenci a supové. Vyčistil ten nepořádek, jak nejlépe to šlo, po-hřbil Mořena - kvůli nedostatku místa v jakési fetální po-loze, ale nebyl to způsob starých Inků? - znovu se rozjel. Později pochopil, že to, co za sebou zanechal, bylo i jeho mládí.

150 Poul Anderson 11
Databáze
20. ČERVENEC BYL SVÁTEK Fireballu. a tak se Boris Ivanovic Nikitin ulil ze školy, aby dělal doprovod Kvře Davisové. Setkali se v kursu jejich rodičů, seznámili se a stýkali se stále častěji. Tady, vzhledem k nízké populaci a příjemné atmosféře, nebyl žádný důvod, aby společníci žili v compoundech, ačkoli měli přiruzené alxluii mísu se spíše mezi sebou než s ostatními.
Dvojice přiletěla do Novgorodu a on ji provedl his-torickou částí města. Byla tady na návštěvě už přede dvě-ma lety, když sem její rodina poprvé přijela, ale jen krát-ce. Vzpomínky časem vybledly. Od té doby, bez ohledu na to, jak blízko město leželo, byla příliš zaměstnaná, nebo měla ve svých volných chvílích na práci něco jiného.
Bylo krásné ráno. Zdejší Kreml měli skoro sami pro sebe. To zničené bylo opraveno tak dobře, jak znalosti do-volovaly. Zvláštní, jak málo lidí se sem přicházelo podívat, přemýšlela Kyra. Většině možná stačí občasný šot v mul-ti, pokud se o to vůbec starají. Byzantské kopule kated-rály Svaté Sofie laskalo slunce...
„Jaroslav Moudrý ji postavil v jedenáctém století, když shořela původní dřevěná katedrála," řekl Boris. „Ale Koršunská brána už byla hotová, dopravená sem šede-sát let předtím z Krymu velkým knížetem Vladimírem. A město bylo tenkrát dvě nebo tri sta let staré, založené varjažskými obchodníky. Jejich obchodní styky dosahova-ly až do Konstantinopole a daleko do Asie. Novgorod byl první, který přivítal Rurika, když přijel ze Severu na své dračí lodi."
Jeho hlas se podobal zpěvu. Podezírala ho, že pro ně-ho bylo toto reálnější nežli svět, kterého se mohl dot-

••-.i H .1 AKOOHř \ 151
i . ' i ''.irl -i- ~;,i: -•• 'nstori-.'-.' !ii.i' !' v -ohc ••n/ -inkazaly

'!i:]iitir!ll lopt- - alr potlliipitje,
/!v";a a rn';'liat je irlio prostred-', p"!ninkuni Nókch ii\ a/ovála. i.kil'1 bv lomu věnoval pozornost. Snad néjakv konipilalor na ^tiivmi'.'
Protože rifiiK-la lo -rrli.-c. aby tu í'ek!a. odpověděla pouze: ..Bvli hodné smolí. /o'"" Neohrabaní);-! vvi-oku spo-čívala napůl v ni. napůl v její ruštině. Edukator s neurál-ni modulací do vás dokázal napěchovat základy nového jazyka rychle, ale potřebovali jste čas. cvik, četbu a myšle-ní stejné jako konverzaci, abyste si ho SKutecne osvojili. Její spolužáci většinou pocházeli z celého světa a běžně
noi]7i'v^1i ^no"1iptinn
^ CZ> ' ~ ~
„Měli k tomu příležitost." Boris sevřel dlaň. Zabloudil pohledem někam za ni, jakoby skrze stěny k řece. pro-tékající touto zemí, a k mořím, do nichž spěchala. „Jejich svět byl obklopen neznámem. Odvažovali se jej zkoumat a čelili mu s plachtami a vesly, na hřbetech koní a pěšky, s větrem ve tvářích a napjatými svaly, protože to bylo to, co dělat museli. Žádní roboti, žádné vševědoucí počítače. A když chtěli probudit sny, poslouchali je z úst svých bás-níků a vyprávěčů, nebo šije vytvářeli sami."
Uvolnil dlaň a ruka mu klesla k boku. „Ale to bylo dávno," skončil smutně.
Kyra ucítila zašimrání u páteře. „Ne ve vesmíru," řekla.
„Pro takové, jako jsi ty, možná. Když jsou ochotni vzdát se té imitace přírody, která zůstala na Zemi. Když patří k malému počtu vyvolených. A potrvá to po celý náš život?"
Boris se otřásl. Pak se rozesmál. „No, ale já tady krá-kám jako havran, co? Odpusť mi to. Pomoz mi, abych od-pustil sám sobě, že jsem na minutu zapomněl, v

jaké pří-jemně společnosti jsem. Pojď, dovol mi, abych ti ukázal ten zbytek."

Od té chvíle byl z něho okdn/iiiiii'! p!",\^:
no navrhl, aby si zaletěli na .ilircl na \r;-ik"\ dvorce, který znal. Cestou k hrlipi.irui Kyra /', jak pokojné jsou zdejší ulice, tak nepodobní;- ~;1' . sko—ontarijské integrace.
Pokojné, napadlo ji náhle, nebo prázdné.' '•-ní. zdi a okna teple dopadal sluneční svit. H.. • starobylé, ale dobře udržované. Stromy podél o ly v lehkém vánku a na zemi pod nimi tančily /;
nitě stíny. Sem tam projelo nějaké vozidlo. Prazdn'ii.f \i více než polovině oken mluvila i o prázdnoto za nimi Ko lem prošla malá holčička, sladká se svými copánky v na-škrobených šatičkách, ale byla sama. Tri ženy l)i.'/ vflk>'-ho zájmu studovaly výlohu obchodu s pnrnrl.nfrm nnfn-i vi-nami^ možná pro ne i-iyiG nciuizcnc Zuuzi prius mc.unr. muz.-ná jen neměly nic lepšího na práci. Nějaký prodavač se ostýchavě pokusil vzbudit její zájem o své ručně dělané šperky, ale bral jako samozřejmost, když se po zběžném pohledu odvrátila. Otevřený portál odhalil výhled do dvo-ra, kde bylo několik stolků, u nichž hráli muži šachy. Vět-šinou měli šedé nebo bílé vlasy. Vzduch byl prostoupen tichým, skoro podprahovým pulsováním, ale to pocházelo od strojů v činností.
Bueno, pomyslela si, to se dalo čekat. Viděla podob-nou situaci už mnohokrát předtím, v multí nebo někdy i osobně, i ve velké částí Severní Ameriky. Populace se musela redukovat, ale ten přechod vytvořil nové pro-blémy - možná neřešitelné, co s asymetrickým rozložením věku, i když nešlo o stroje a jejich produktivitu. Když ně-jaký národ bral tuto potřebu tak vážně jako Rusové, od té doby, kdy jim Pokles ukázal tuto alternativu, musel projít radikálními změnami celé své společnosti.
Pokles už ve skutečností nebyl nezbytný, nebo ano? Byl vůbec někdy opravdu nutný? Při racionálním řízení (což bylo to, co dělaly nejlépe hyperpočítače, že?) mohla Země uživit mnoho miliard lidí. Samozřejmě, taková stís-něná, přísně organizovaná existence by nebyla pro ni. Ja-
,lh,n [i. •
.,'n ninliht limn.i; l ppi^iťri.] (),ii'Ku ,'po/unA aici ii'.'jitt\i.'u tiiv.irnii. ale l" l)\!n \ pořádku. budovy jemných barc-v ii tvaru bvlv citliví.' vklrubeny clu krajiny. Nanotanky uv".;;r vvivari.1;',' .~,iuc;i.-íi i-i.ihotu. t-ions zamířil na 'rvcr a Dfoleié] nad chráněnou rozviieiici se oblasti. Hormonv
původními z.virat\." řekl ji. „Jeleny. losy, medvědy, vlky."
..Nejsou některá z nich vyhynulá?" podivila se Kyra.
..Ehm, věřím, že většinu z těch druhů můžeme najit v zoo. v zahraničí, když už ne v této zemi. Jinak, hm, předpokládám, že jejich genomy jsou uloženy a dají se klonovat. Slyšela jsi o znovuvytvořeni tarpana na Sibi-ři9"
.Ano." Usmála se. ..Co mé pobaví, to budou mamuti. až je udělají. Ačkoli to je otázka. Slyšela jsem, že DNA ze vzorku z doby ledové budou muset nejdřív opravit, než ji budou moci zmapovat. Jak vědí. že nebyla poškozena pří-liš9 Jsou si jistí, že dokážou vytvořit stejnou?"
„No, když vytvoří chlupatého slona s dlouhými, za-hnutými kly-''
„A když bude puntíkovaný, budou vědět, že to udělali špatně. Myslíš, že se někdy někdo opravdu pokusí o dino-saura?"
Dvorec byl uhnízděn ve Valdajských vrších, mezi bílý-mi a zlatě zelenými břízami. Byl nový, ale postavený v souladu s tradičním stylem a motivy. Nabízel skvělá jíd-la a nápoje, plus živou obsluhu mladými muži a ženami ve starých lidových krojích. Nějaký zpěvák doprovázel

sám sebe na balalajku. Obsluha měla napilno. Dvojice, které toto místo patřilo, musela bohatnout.
A proč ne? Měli bezstarostně sedět na zadku, brát občanskou podporu a kompenzovat nudu a jednotvárnost u multipřijímače? Tady mohli najít důvod zplodit dítě, ne-bo dvě.
Kyra tu myšlenku rychle potlačila. Byla až příliš krás-ná.
Konečně, přijela se sem pobavit. Zítra bude zase zpát-ky ve škole a bude se bát polevit třeba jen na chviličku, aby nezůstala pozadu v závodu o to kvaliňkovat se pro místo a práci v kosmu, kde všechno a všichni byli skuteč-
12

Databáze
VÍTR PŘINÁŠEL OD ZÁPADU PO CESTĚ z hořícího zlata chlad. Škuner po ní plul tiše jako duch a jeho plach-ty zachycovaly světlo stejně jako vítr, bílé proti modři přecházející se soumrakem do fialová. Vlny Korálového moře zářily ještě mnohotvárnější paletou odstínů, od obzoru k obzoru. Uhýbaly před přídí škuneru, šeptaly po celé délce jeho trupu a pěnivě vířily za zádí.
Anson Guthrie a Juliana Trevorrowová stáli u zá-bradlí na zádi, skoro sami. Kormidelník jim nevěnoval žádnou pozornost; ostatní cestující a členové posádky se zdržovali na hlavní palubě a jejich hlasy se ztrácely v šumění vod.
Guthrie s chutí plnil své plíce mořským vzduchem a pomalu vydechoval. „Ahh, to je dobré," zamumlal. „Už nezůstalo moc míst, kde můžete takhle dýchat."
Juliana přikývla. „Ani vidět takovou krásu a dělat ta-kové věci." Okružní plavba zahrnovala i Velký bariérový

útes. Pro ty, kteří měli zájem, byly k dispozici šnorchly nebo akvalungy.
„Jsem rád, že jsme přijeli, dokud to ještě jde." Hordy turistů zapříčiňovaly další zpřísňování zákazů a omezení. „Myslel jsem si, že si tu cenu nemohu dovolit, ale pak jsem si spočítal, že si ještě méně mohu dovolit přijít o svou možná poslední šanci."
„Nápodobně. V mém případě byl problém spíš čas než peníze, ale máte pravdu."
Rád Trevorrowovou poslouchal. Měla trošičku chrap-tivý kontraalt, a ačkoli pocházela ze Sydney - nebo právě proto? - mu ten přízvuk nepřipadal tak fádní a suchopár-ný jako britský, spíš jako tón ze zelených lesů otčiny, kte-ré už dávno zmizely. Také se na ni rád díval, vysokou, no-hatou "lavovlaso" e tpmpř klasickými rysv. V těch rukou. spočívajících nyní na zábradlí, byla i síla. Nejdřív se cho-vala trochu nafoukaně, ale po několika dnech se zjevně rozhodla, že nechá jejich známost dozrát.
Chopil se příležitosti. „Jste tedy zaměstnaná? Mohu se zeptat, čím se zabýváte?"
„Myslím, že vy Američané byste to nazvali obchod s realitami." Setkala se s jeho pohledem a usmála se. „Ne, neprodávala jsem malé domky na klíč. Začala jsem praco-vat ve firmě svého otce. Kupoval opuštěné ovčí farmy, když se zhroutil trh s vlnou, a používal biotechnologii, aby je přeměnil v zemědělskou půdu. Později jsem začala pra-covat na vlastní pěst."
„Ale ne v té samé branži, předpokládám."
„Ne, teď jsem licencovaný dodavatel severního Queen-slandu. Dělníci, kteří budují kosmické středisko, potřebují všechny možné druhy zásob a služeb, vzhledem k tomu, kde pracují. Celé to území je potřebuje. Měli bychom na-příklad upravit krajinu a pro začátek vysázet vhodný rostlinný kryt, dokonce i kvůli přechodnému osídlení;
předejít potížím s erozí, vodou a nákazami. Měli bychom se připravit pěstovat a vyvážet tropické ovoce, jakmile bude k dispozici odpovídající doprava; je tam potenciální

roh hojnosti, což by mimo jiné umožnilo Abos22 získat ro-zumné příjmy. Oh, možnosti jsou neomezené." Povzdechla si. „Ale pro nový obchod je těžké se prosadit. Z praktic-kého hlediska ode mě bylo idiotské vzít si dovolenou."
Zasmála se. „Jaké štěstí, ten záchvat slabomyslnosti."
Pocítil radost a veselí. „Hej," zvolal. „Jaká shoda! Já mířím přesně k témuž cíli."
„Ano?" Její zájem se zdál nefalšovaný. „Jak to?"
„Přijde na to. Musím prozkoumat teritorium. Měl jsem se do toho pustit hned, jak jsem vystoupil z letadla, ale - Každopádně, mám nějaké zkušenosti s výstavbou a nějaké peníze, které mohu investovat do pokročilé tech-nologie, komputerizovaného zařízení toho druhu, který umožní jednomu člověku vykonávat práci za dvacet." Teď už nevychutnával každv dech. „Ehm. možná bychom si mohli... být vzájemně užiteční. Netlačím na vás, nebo tak něco, ale možná byste si o tom ráda alespoň promluvila."
„Snad," řekla opatrně. „Nejste tak trochu dobrodruh?"
Guthrie pokrčil rameny. „Je to tak větší zábava."
„Řekla bych, že byste to měl raději nejdřív zkusit ně-kde blíž k vašemu domovu."
Guthrie zavrtěl hlavou. Jeho hlas zdrsněl. „Přišel bych o košili, kalhoty i podvlékačky."
„Jak to?"
„To byste musela vědět, jak to teď ve Státech vypadá. Ačkoli to člověk pravděpodobně musí zažít na vlastní ků-ži, aby si uvědomil, v jakém srabu ta země je. Kanada ta-ky. Musím přiznat - nu, vrátil jsem se po letech stráve-ných

v Jižní Americe, a bylo to jako zapadnout do bažiny klihu."
„Vím, že hnutí Obnovy je na vzestupu."
„Jo, to na tom má veliký podíl. Environmentalisty po-sedl amok."
Zamračila se. „Tahle planeta je na špatné cestě."
Abos - hovorově Aboriginci, označení australských domorodců. (Pozn. prekl.)

„Jistě. O tom není sporu. Já jsem byl ochránce život-ního prostředí od chvíle, kdy jsem vyrostl z plenek. Látko-vých plenek. Ale jestli mě někdo nazve environmentahs-tou. udělá dobře, když rychle odcouvá. Dopr—... pardon. Slečno Trevorrowová, podle toho, co jste mi říkala, děláte vy a váš táta některé věci, které napravují škody a před-cházejí dalším. Ale rozhodně nic nenapraví například zavírání jaderných elektráren, když se pak lidé musí třást zimou a dýchat svinstvo, které chrlí do ovzduší uhelné elektrárny — nejen oxid uhličitý a karcinogeny, ale víc ra-dioaktivity, než se kdy uvolnilo při jaderných katastro-fách. Nebo platit astronomické částky za solární články, které mohou za jasného dne dodávat šťávu pro jednu za rovku ze čtverečného yardu. Nebo zákaz plastů, které mo-hou být dokonale recyklovatelné oproti papíru, který vy-žaduje, abychom naše zbývající lesy proměnili v monokul-tumí plantáže. Nebo uvalení takové daňové zátěže, regu-lace a papírování na obchod, že to zlomí vaz každému s výjimkou obřích korporací. Nebo—"
Musel se na okamžik zastavit, aby se nadechl. „Ano, toho jsem si vědoma," řekla. „V Austrálii do toho upadá-me také."
„Není to tak zlé, jak jsem vyrozuměl." Guthrie se ka-jícně usmál. „Promiňte, neměl jsem v úmyslu se na vás vytahovat. Ve skutečnosti je ekofašismus pouze jednou stranou zla. Je to fašismus obecně, nebo puritánství, chce-te-li. H. L. Mencken kdysi definoval puritána jako člově-ka, který se v noci budí zalit studeným potem při pomyš-lení, že někde někomu může být dobře. Chraňme tedy ubohého nevědomého spotřebitele před ním samotným. Zdaňme alkohol, tabák a potraviny obsahující drogy do té míry, že budou nedostupné, a veďme proti nim propagan-du s cílem jejich eventuálního zákazu. Indoktrinujme a vychovávejme školní děti, nažeňme je do sportovních družstev. Kraft durch Freude. Zdaňme mnohonásobně po-honné hmoty a palivo; ježdění pro zábavu je zkaženost a udržování příjemné teploty v domě je asociální. Posta-

rejme se, aby každá lahvička léku potřebovala k otevření pilu na železo nebo nálož nitroglycerinu.
Mezitím, samozřejmě, s nadšením kupředu. Požaduj-te takzvané proporcionální zaměstnávání mužů, žen, tře-tího pohlaví, etnických menšin a "znevýhodněných''. Za-veďte přísné kvóty pro bystré a vzdělané, pro ty, kteří pilně studují, abyste udělali místo pro „mentálně zvlášt-ní". Nepouštějte do knihoven a obchodů knihy obsahující necitlivé poznámky. Nebo ještě lépe, nedovolte je publiko-vat. Mějte uši nastražené na nežádoucí řeči, odhalte vi-níka veřejně, postavte ho před soud a - K čertu! Už zase kážu. Jaké mrhání takovým krásným západem slunce. Omlouvám se."
„Nemusíte," řekla jemně. „Se vším možná nesouhla-sím. ale mám ráda lidi, kteří mají silné city a nebojí se je vyjádřit, přinejmenším pokud jsou ty city v zásadě slušné. Proto jste přišel sem dolů?"
„Ne zcela," připustil. „Nemohl jsem odjet zpátky do Jižní Ameriky. Je tam spousta příležitostí, co s demokra-tickými institucemi zapouštějícími pevné kořeny. Ale... Austrálie má nyní živý kosmický program. Náš uvázl bez-nadějně v bažině byrokracie a společného mastem si ka-pes. Příliš mnoho podnikatelů si chtělo přijít na své. Tak nebo tak, ten zkostnatělý obr je rozmačkal. Evropané a Japonci se spokojili s tím, co mají, což není špatné, ale nemají moc velký zájem získat něco lepšího. Kromě toho nepřijímají cizince.
Vy jste se konečně rozhodli vybudovat kosmický pří-stav sami pro sebe. Mluvila jste o vývoji zdokonalených startovacích systémů. Chci být součástí toho, jakkoli ma-lou. Velice moc to chci."
Upřela na něho pevný pohled. „Proč?"
„Protože tam je budoucnost, jestli nějakou máme. Řekl jsem, že jsem ochránce životního prostředí. Je prav-da, že si už dlouho nebudeme moci brát všechno z matky Země. Jestli nezačneme využívat zdroje odjinud, a nezač-neme s tím brzy, industriální civilizace skončila, a několik

miliard lidí s ní, možná všichni. Pro každého, kdo ten krach nějak přežije, to bude návrat do Temných věků, natrvalo Chci pro své děti lepší vyhlídky."
..Kolik jich mále'.'"

„Zatím žádno. •J~fin sám." V teto divili nebvla ta dáv-ná nehoda na překážku. Neviděl ani žádny bezprostřední důvod zmiňovat -o 11 Bernice. Jejich rozvod byl navenek přátelsky, i když mu bolest z něho pomohla vypravit sr za moře.
„Mate pravdu, že potřebujeme vesmír," řekla Trevor-rowová. „V každém případě mám podobné názory." Zavá-hala. „S výjimkou otce jsem o nich s nikým jiným ještě ne-mluvila."
„Ani já ne, příliš." Zazubil se. „Abych pravdu řekl, doufám, že na tom nadělám jmění. Nechutně velké jmě-ní."
„Ano, měli bychom si o tom promluvit víc," řekla, té-měř ostýchavě.
Cítil bušit svůj tep, ale ani jeden z nich neměl oka-mžitě po ruce správná slova. Obrátili tváře k západu. Slunce zapadlo a moře rychle temnělo, odrážejíc jen sláb-noucí jas nad hlavou. Vítr zesílil a chladil tváře. Šuměl a hvízdal v lanoví. Ráhna skřípala. Loď se lehce naklonila a vlny dorážely hlasitěji. Ale pod obrovským tichem oblo-hy zněl každý zvuk tlumeně.
Venuše zářila jako maják.
Guthrie z náhlého popudu vyhrkl: „Bože, vesmír je tak blízko! Tak nový. Tak volný!"
Sotva slyšel Trevorrowovou, jak říká: „Myslím na to
Položil svou ruku na její. Nezdálo se, že by jí to vadi-
lo.

13 lcitabaze
PROTOŽE MELA \,\ MĚSÍCI mezi misemi volno, odjela Kyra Davisová n-nincrailem z Port Boven do Tychopolis. Tam se bude jisté ni.-io dít. Astrebourgna odvrácené stra-ně byl usedlý a klidný, zasvěcený hlavně výzkumu, a os-tatní komunity byly od vyhlášení nezávislosti čistě luňan-ské. Cizinci tam sice mohli vstoupit, ale nikdo je tam pň-liš nevítal a návštěvníci brzy zjistili, že jsou tak izolováni. že komunity zase rádi opustili Tychopolis nadále zůstá-vala obchodním a kulturním spojovacím článkem se zbyt-kem sluneční soustavy.
Jízda přes popelavá moře a vzhůru na vrchovinu ský-tala jako vždycky kouzelný výhled. Jak se vlak pohyboval k jihu, Země na nočním nebi klesala stále níž; stíny vrha-né její modrobílou září se prodlužovaly a zviditelňovaly nesčíslné množství malých jizev jako po neštovicích. Totéž se týkalo rozrytého a zpřeházeného regolitu, pod nímž by-ly uloženy energetické kabely. Na pozadí hvězd se jako kostlivci rýsovaly parabolické přenosové antény. Paprsky, které vrhaly k mateřskému světu jste cítit nemohli, ale občas měla Kyra pocit, jako by ji nějaký zvuk rozechvíval do morku kostí, triumfální píseň čisté a téměř neomezené energie.
Vlak vystoupal po obvodovém valu kráteru Tycho, opět sjel dolů, profičel po jeho dně a nedaleko Skyview Tower se ponořil pod zem. Svůj kufřík zamkla Kyra ve schránce na terminálu. Později si ho přenese do hotelu, kde měla rezervovaný pokoj. Zítra, univerzálního času, možná znovu navštíví standardní atrakce. Obzvlášť měla ráda zahrady a zoo, a jedinečné životní formy, kterým po-skytovaly útočiště. Ale prohlídka nebo jakákoli dobro-družství se nejlépe podnikají ve společnosti. Začala se

rozhlížet no nčiřikpm příteli, což je noilcpií začít u skle-ničky.
Kil> •• • j -cli.i-, , l.'bene s;ji. . . -•.,:;... \ v. šla po x !'r "Ir; h ;i.i nri.vfii riiodby. Kfi\ / k i ,i.'rk> d i. i líh viní k-hkvmi kp.ikv a kli)k;i:iimi skoky tam. kil" prii-^i!!- dovo-loval. lehká [ak p',ik.]j"hvl) byl pro h! pii'c-~cnin'i. Nrpři-temnost vn/ide-1 k tr i'ii(liisti přispíval;! S unrikv nízké gravitace si nenni.^rki drlal žádné starii>n. Hýla zde pou-ze krátce, členní t-viceni 'ia ťfiitrifuzf.- iirhvld nrzhytne.
Kdy/ došla na CiolkiAskeho prospekt, musela zpoma-lit. protože zde hvln rnnnh.prp. ^c lidí. Tad3T 'i to nevadilo. Cesta byla rovná a široká, po stranách vydlážděná pro bruslaře. Na lehoučkých pilířích se zvedaly tři úrovně ar-kád. Obchody, kavárny, hospody, zábavní podniky i pod-niky poněkud exotičtější. Strop nad hlavou tvořil jediný velký světelný panel. Po něm táhly iluze mraků.
Vůně jídel, pití, parfémů a vonného kouře se mísila s hudbou, která tu a tam trylkovala, vlnila se, kvílela a zněla v arkádách. Šum hlasů ji však přehlušoval. Víc než polovina lidí zaplňujících koridor byli návštěvníci, tu-risté, obchodníci, žurnalisté, astronauti, dovolenkáři z Astrebourgu a lj—5. Kolotoč ras, oděvů a zvyků jí při-pomněl kaleidoskop.
Luňané byli mezi nimi méně nápadní, než se dalo očekávat. Pravda, všichni měli

jemné kosti a vysoké pos-tavy, dva metry i více; ale ani zdaleka nebyli stejní ani tak hubení, jak panovala všeobecná představa. Mnozí z nich nosili zasmušile bohaté šaty renesančního střihu, ale někteří byli v pracovních kombinézách nebo v blůzách a širokých kalhotách. Mužům chyběly vousy a chlupy na pažích, ženy měly malá ňadra a úzké boky, ale všechny neměly nezbytně dlouhé vlasy, veliké a šikmé oči, ani ble-dou kůži. Genetická transformace nevymazala všechny stopy jejich rozličných předků. To, co je odlišovalo víc než cokoli jiného, byl styl. Pohybovali se tím hemžením hbitě a obratně a vyhýbali se dotyku, jako kdyby cizinci byli jen neživý a bezduchý proud. Chodili samostatně nebo ve

dvojicích a mluvili tiše, svou libozvučnou řečí, jíž pro sebe vytvořili. Obchodníci, průvodci turistů a podobně byli dotěr-nější. Kyraje puilr/jr.ii.t. že jen hrají divadlo. Nevadilo jí to. Čím větši ••u/iin-i ^ kosmu, tím lépe, a tohle byl jejich svět. Zajímali) liy n. ;, -ili měli pravdu ti, kteří tvrdili, že Luňané jsou z<i^aii;n- odlišní duševně i tělesné. Dá se předělat liďka DNA tak radikálně, že její nositele mohou strávit své životy a mít dětí tady, aniž by se také jejich duše neodcizila Zemi'.'
Minula ji skupina hudebníků a mimů v pestrých stra-katých oděvech. Skotačili a gestikulovali, hráli na trubky a tamburíny, ale tváře ponechávali skrytě pod zdobenou zvířecí maskou. Nehráli kvůli almužně. Toto byla tradiční část scény, odkaz místních pánů. (Tradiční? Nanejvýš padesát let. Ale zřejmě když měníte organismus, rychle si najde své vlastní způsoby.)
Prospekt vyústil na náměstí Hydra. Nyní byla pod Kyřinýma nohama průhledná podlaha, vlastně střecha akvária, v jehož hlubinách se mezi vlnícími se řasami pro-háněly ryby všech odstínů. Fontána uprostřed tryskala skoro ke stropu, proud bělosti a jasného zurčení. Najedno straně náměstí se soustřeďovaly základní služby, policie, údržba, nemocnice, záchranné čety. Zbývající tri strany zabíralo muzeum. Historické muzeum bylo zvlášť zajíma-vé, jak si Kyra vzpomínala. Mezi jeho exponáty se nachá-zely takové, které ukazovaly Tychopolis před nezávislostí, v dobách, kdy do obytných sekcí mohl vstoupit každý.
Z náměstí se vydala Oberthovou pasáží. Provoz zde byl mnohem slabší. Za zavřenými dveřmi pracovaly počí-tače a nanoprovozy vytvářely své produkty. Tento distrikt stál za procházku kvůli emblémům identifikujícím kaž-dého majitele. Bylo to zvláštní umění, připomínající ev-ropskou heraldiku nebo čínskou kaligrafii.
Z Oberthovy pasáže pokračovala dál Ellipse Lané. Po padesáti metrech Kyra konečně našla to, co hledala. Bli-kající nápis hlásal: STARTOVACÍ PLOŠINA. Vstoupila.
..Kyro!" Přistoupil k ni malý stín. Objaly ji paže.
Zamrkala, přizpůsobuje se šeru v baru. Na okamžik byla rlr- •••'• • • -. : K:' ' "'ik ro7(vr-i':i ••v." -\ r"-"i;-iJn Con-in1! ; l' •: • . • 'li. /;:,,t i, i ji svetr! k;,.!, . i .;^.";iiii p..-. ka z I. ' i i • 1-1.ii lil.i;:,!'' pomyplrki -' l'..k.. l", - nik dytaklilr n. r.rniiucinn ,',1,1.
Mhlila /rna o krn.k ii.-iiiiipila a rD/zarť"!' 11.1 K\r'i po-hlédla. ..-Jaké prijeiiinr překvapení." řekla .Její aim'ln.'!ma si podržela slabý a p'u\abny tagaložsky pri/.vuk; nenaro-dila se v kosmickém sídlišti, kde nyní žila.
„Naposled jsem slyšela, že jsi vozila led na Mars."
„Bueno, pomáhala jsem ho šťouchnout zpátky na správnou trajektorii," odvětila Kyra. „Jak ses o tom, při samotném MacCannonovi, doslechla?" Jejich známost bv-1r! n'^nonn'1 (onGiiřtl'3 n^lo ť'^rťrtlťtMaT'^'0
„Oh, já dychtivé sleduji zprávy o všech kosmických pilotech. Moc vás nezbylo, co?" Když uviděla, jak Kyra se-vřela rty, spěšně dodala: „Přijela jsem na konferenci v Astrebourgu, o terapii radiačních poškození, ale nejdřív jsem se chtěla podívat, kteří společníci tady jsou. Dáme spolu později řeč?"
Kyra váhala. Consuela byla příjemná holka, ale až příliš upovídaná. Kromě toho, Kyra se po své výpravě ne-pídila právě po ženské společnosti. Nicméně– „Proč ne hned? Jen si přinesu pivo."
Druhá žena pohasla. Naklonila se ke Kyře a zašepta-la: „Teď nemůžu dost dobře opustit chlápka, s kterým ta-dy jsem. Nech mě odpoutat se od něho šetrně."
Kyra pohlédla tam, kam Consuela kradmo ukázala. Vypadal docela mladě, měl knír, turban a bílou tuniku s obchodním emblémem Maharashtra Dynamics. Se svě-šenými

rameny zíral do sklenice před sebou. „Připadá mi zvláštní," řekla Kyra. „Mně připadal taky, když jsem sem přišla, ale byl tak smutný, že - Je to vážné, když Párs začne chlastat. Potře-buje soucitné ucho."
„V čem je jeho problém?"

„Býval mineralog, pracoval s meteoritickou rudou. Jeho společnost p.ik l'! práci předala strojům. Jistě, má nové zaměstnaní, alf \i. ,'e je to jen zbytečná práce, kte-rou dostal, aby nexah;iirl. Hrdost, pocit smyslu toho, co dělá, to všechno je pryč."
K vra sebou trhla. Jak dlouho bude moci udržovat ta-kové jako ona starý Guthrie? Stále si říkala, že ještě nebyl napsán software, který by ji tváří v tvář nikdy nekončícím překvapením v kosmu dokázal zcela nahradit – bez ohle-du na to, jaké schopnosti moderní hardware mohl mít -a také je třeba brát v úvahu kapitálové náklady- Nic-méně-
„Je hezké, že se o něho staráš, Consuelo." řekla. .Ano. urcitG se sDKainc později. ^ncs večer 1.0 asi nepůjde, ale... zítra? Ano, ano, zůstaneme v kontaktu."
Bezdůvodně ráda, že unikla, přistoupila k baru. Star-tovací plošina byla stejně antikvami, jak její jméno na-značovalo, stolečky a židle, deska na šipky, suvenýry ^ z kosmu vršící se na zaprášených policích, vybledlé foto-grafie na stěnách. Multi nabízelo chromokinetický dopro-vod Beethovenově Páté, běžící se ztlumeným zvukem, i Sem se nechodilo dívat se na ně, ale setkávat se s přáteli. Zřídkakdy se tu objevil náhodný návštěvník nebo turista. Pravou klientelu tvořili astronauti všech oborů a jejich společníci ze Země, v převážné většině pracovníci Fire-ballu – samozřejmě včetně těch z L-5 - a v menšině za-, městnanci půl tuctu menších organizací.
Několik z nich, kteří si Kyry všimli, ji poznali a halas-ně pozdravili. Opětovala jejich pozdravy, znovu šťastná, a opřela se o bar. „Vítejte doma, krasavice," zazpíval Rory Donovan za pultem. „Byla jste pěkně dlouho pryč, to teda jo. Co si budete přát, drahoušku, jako obvykle?"
„Ano, gracias, točené Keplerbráu. A, eh, pro začátek, \ sklenku aqualunae, chlazenou." Můžete mít věci z dovo-zu, když jste ochotní za ně zaplatit, ale místní produkty byly dobré.
Barman se pustil do práce. „Kdy bude a kam povede ,
vaše příští cesta?" zeptal se. Pochopila, že věděl o té po-slední. Tychopolis dosáhly zprávy o čemkoli v sluneční soustavr, k,i\/ :.•• -i! hik Li-.rrem.
,.Doii!:tin /i ii. in-in;
de tak hned."
„Ještě se' m"'i shodli," řekla. „Co je vám tak k-,mi-chu?"
„Děvče jako vy nemusí práci shánět. Ta si vás najde sama. Tu mate. Na účet podniku." Na její díky jen potřásl hlavou. „Ne, ne. jsem vašim dlužníkem, protože jste po-těšila mé srdce."
„To říkáte každé ženě, která sem přijde, Rory. A nám se to líbí."
Zazubil se, a pak musel odejít vydat nějaké příkazy. Dokud bude existovat, žádný robot ho nenahradí. Rorv byl ošklivý jako avantismus, ale plastiku odmítal. Mohl ji podstoupit, když byl mladý, blesklo Kyře hla-vou. Určitě chtěl tenkrát dávat dívkám víc než lichotky. Nicméně, jeho tělo– Neměl nějakou zjevnou deformitu. To byla vnitřní věc. Prožil svůj život na Měsíci a měl špatné zdraví, a nepřežil by jakýkoli delší pobyt na Zemi, aniž by byl připojen k přístrojům a kapačkám. Nebyl metamorf;
byl adapt, památka na experiment, který se nevyplatil. Geny pomáhající mu zvládat nízkou přitažlivost nebyly jeho, byly mu přidány po narození, a nepropojily se s jeho vlastními tak účinně, jak se doufalo. Sotva už zbýval něk-do takový jako on. Nikdy nepoznala, jestli byl opravdu tak veselý, nebo smích používal jako štít.
Nesmysl, proč si tím lámala hlavu. Přišla sem vy-chutnat vůni likéru a perlivou svěžest piva.
„Hele, pilotka Davisová. Dobrý večer."
Otočila se. Muž, který k ní přistoupil, byl plavovlasý, dobře stavěný, přitažlivý. „Možná si na mě nevzpomí-náte," řekl. Jeho angličtina zněla hrdelně. „Hans Gieseler. Setkali jsme se loni na večírku v Heidelbergu."

Teď si vzpomněla. Byl také z Fireballu, symbolický analytik techno–ekonomického rozhraní. Mluvili o cesto-vání. Doporučil jí několik míst v Evropě, a na těch něko-

lika, která potom navštívila, si to skutečně užila. Když si potřásli rukama, jeho stisk byl upřímný. „Co vás přivádí na Lunu?" zeptala .-i
„Poněkud zvlá.ítni mise. Pardon. Barmane, ještě skle-nici chablis. A mohu objednat i pro vás, pilotko Daviso-vá?"
„Počkejte, sotva jsem začala," zasmála se. „Doufám, že nejsem - anmassend - opovážlivý. Je pravdou, že jsem se po těžkém dnu cítil poněkud osaměle, a vy jste první známý člověk, který sem přišel."
^ Kyra se posadila. „Bueno, měla bych to tady obejít a^nct ahoj svým přátelům, ale zdá se, že jsou v tuto chvíli všichni zaneprázdněni."
„Určitě vás vyhledají No, když mám teď příležitost,, jaká byla poslední cesta?"
„Dobrá, gracias." Pak jí nedala zvědavost. „O jakou zvláštní misi jde ve vašem případě?"
„Nic tajného, ačkoli jsme to nepublikovali. Možná ví-te,^ ze by Společnost měla ráda třetí satelit na lunární obézně dráze. Selenarchové odmítají. Vznášejí různé ná-mitky, ale máme podezření, že zásadně nechtějí náš další pozemní kontrolní a podpůrný personál na Měsíci. Na-programoval jsem a provedl šetření, které dokazuje, že přínos pro ně převáží jakékoli obtíže, které tím možná způsobíme. Prostudovali si to, řekli, že je to nepřesvědči-lo, ale navrhli Fireballu, aby poslal svého mluvčího. Z ně-jakého důvodu dávají přednost osobnímu vyjednávání. Strávil jsem hodiny s Rinndalirem a jeho poskoky."
Kyra hvízdla. „Rinndalir? Podle toho, co jsem slyšela, jste aspoň začal hned u pramene. Jaké to bylo?"
„Oh, byli velice blahosklonní a vlídní, ale pořád jsem vespod cítil ocel a - Mutwilligkeit?23 - úskočnost, svévol-nost? Ne, to není správné slovo. Ocel, ano, ale také rtuť, a jakési elektrické-"
Hlukem pronikl jakýsi hlas tak lehce, jako proniká
23
mutwilljgkeit (něm.) - svévole (Pozn. překl.)

ostří látkou. Šlo o vibrující baryton, hovořící anglicky s přízviikorn.]<tf"'v ncpocházc] odnikud 7.0 Ztinr' .Jí;in~i Gicselťri.' / i- ir"li:ill l-.ntcrpi-i.-'!.'.'."
cojl". h')ri .•'iiiiii,' \ -'ichni v místnosti pohledli na iuul-ti, jehož válec byl do.-.t velký, aby pojal v životní velikosti hologram hlavy a horní části trupu. Tvář byla mramorové bílá, na hrdle modré žíly. Nad vysedlými lícními kostmi velké oči, šedé jako led. Rovný nos, ústa, jejichž ženskou plnost vyvažovala ostrá, špičatá brada. Stříbřité vlasy pa-daly na ramena, napolo skrývajíc ne zcela lidské uši. Čelo přetínal zlatý pásek a černá tunika mihotala perleťovými odlesky.
„Ježíšmarjájosef." zašeptal Rory, „to je on sám." Rinndalir, puchupila Kyra. Viděla jen málo obrázků luňanských pánů a dam, byly zřídkakdy publikovány, ale Gieselerův výraz jí to prozradil neomylně.
„Byl jsem ve styku se svými kolegy," zapředl hlas. „Přejeme si dál diskutovat o otázkách, které jste vznesl. Vraťte se, prosím, okamžitě do svého hotelu. Doprava bude zajištěna. Odpusťte nám, prosím, ten spěch. Máme k tomu jisté naléhavé důvody. Děkuji vám."
Obraz zmizel. Znovu se objevily barvy a ozvala se hudba. Lidé mlčeli ještě o pár sekund déle.
Gieseler zavrtěl hlavou, jakoby ohromením. „Nikdy... předtím jsem se s někým podobným nesetkal," zamumlal. „Jak věděl, kde jsem? Jak se dostal do tohoto přijímače? Nebo se objevil všude?"
„Co uděláte?" zeptala se Kyra hloupě. Gieseler se napřímil. „Půjdu. Co jiného? Neodvážím se riskovat, zeje urazím."
Rory ho chytl za rukáv a řekl do sílícího hluku: „Drž se, chlapče. Vůbec by mě nepřekvapilo, vůbec ne, kdyby tě ti darebáci chtěli utahat, aby tak získali lepší dohodu, než si zasluhují."
„Já ji mohu jen doporučit." Gieseler se pokusil uvolnit svůj rukáv.
„I tak, ještě jsi nevečeřel, a já se vsadím, že to potrvá

168
Poul Anderson

nejmíň hodinu, než ti nabídnou nějaké občerstvení. Při-pravím ti sendvič, který si můžeš sníst cestou do hotelu. Zabere to jen minutku "
„Dobrý nápad." řekla Kyra. Gieseler krátce přikývl. Pak musel odpovědět, jak nejlépe dovedl, na otázky těch, kteří se nakupili kolem noho a chtěli vědět, co má to
všechno znamenat. Ke dveřím ho následovala četná přání úspěchu.
Kyra věděla, že to neznamená, že k Selenarchii po-ciťují všichni nepřátelství. Luňané možná nebyli nejsym-patičtější ze všech žijících bytostí, ale byli jste u nich v bezpečí před kriminalitou, neobtěžovali vás, když jaté vy neobtěžovali je, a svým způsobem také představovali ves-mír. Pro generaci rodičů bylo přirozené se radovat, kdyy se Měsíc prohlásil za suverénní národ a uvedl tuto dekla-raci do života. Teď však bylo přirozené doufat, že vyhraje Fireball. Skupiny, jež spolu předtím hovořily, se po vyrušení rozpadly a chvíli trvalo, než se znovu zformovaly. Mnoho přátel obklopilo i Kyru a začala hektická zábava. Alkohol tekl proudem. Než by si zašli někam na večeři, celá parta se rozhodla pro Roryho monumentální sendviče. Pak za-čali zpívat, staré písničky astronautů, dokud se nedosta-li k-
MacCannon byl z Fireballu Toulávej raketák
Mok'na orbitu vyletět najedinej tuplák Whisky, co měl nejradši, ta nebyla pro babouky Kdo nebyl Skot, po jediným drinku roztah'krovky
MacCannon byl drsnej chlap, rváč a keltskej rapi
'
Pro EVA" potřeboval jen přilbu a svůj svetr '
24
EVA - Extra Vehicular Activity (angl.) - činnost mimo plavidlo, výstup do volného prostoru (Pozn. překl.)

Milenky jeho stenaly, křičely a sotva popadaly dech A mezi ,w/i-"/ .•••' pak povídaly ncco o slonech.
CO a mračna vilriolu
Horka jak mísa s roztaveným olovem
Jedovatá atmosféra Venuše
je jak záchvěv letního vánku
Proti smradu, když MacCannon si zapálí svou dýmku.
Jeho loď měla jednou drobnv spor. letíc prostorem
S jedním zatraceně velkým asteroidem
Když puk seděl na něm a čekal na záchranu
Přišel na to, jak falešně hrát kostky v beztížném stavu.
Ďábel klepe na propust. Teď umřít máš, tak ho osloví
Pojď se mnou. Ale MacCannon mu pliv'whisky do očí
A reakční síla ďábla poslala
Po hyperbolické dráze zpátky do pekla.
Pak si řekl, že jeho vyřízená loď potřebuje řádné zrychlení
A tak se pořádně najed'česneku a fazolí
Sedl si k sanitárnímu otvoru
A loď se vrhla vpřed na křídlech toho hromu
Kolem Jupitera sebou mrskl jak lasice v říji
Radiace mu připálila jen chlupy na šíji
Při návratu předvedl, jaký pilot v něm dříme
Když nouzově přistál někde v Antarktidě
Obklíčen chtivými tučňáky a skoro bez whisky
Chtěl přivolat záchranné posádky

Poul Anderson

Ani výbuch Olympus Mons nevzbudil takovou paniku Jako sloup kouře z MacCannonova zatraceného doutníku
Balada pokračovala dál, dlouhá, dětinská, a pro Kyru krátce poté, co slyšela o muži, který přišel o svou kariéru, dojemně vzdorná.

14
K CESTĚ ZE SALEMU do čtyři sta kilometrů vzdáleného Bakeru použila autobus. Do města se dostala v pozdním odpoledni třetího dne svého útěku, v malém hotelu si na-šla pokoj, nedaleko se navečeřela, a uložila se ke spánku. Cestování samotné nebylo tak zlé, ale znervózňovalo ji čekání na terminálech. Kolik fízlů v civilu se tam potu-lovalo?
Nepřetržitý proud zpráv o teroristech jí také nepomá-hal. Celá země byla systematicky vybičovávána do stavu bdělosti. Vláda možná už nebyla populární, ale cokoli bylo lepší než bomby v řídících střediscích nebo destruktivní nanotechnika.
„Základní minimum pravdy," podotkl Guthrie. „Chao-tik je rozšířená nadávka. Zahrnuje těch pár fanatiků, kteří skutečně existují, společně s každým jiným, který se chce zbavit avantistů. Ne že bychom se pokusili kontak-tovat ty rozumné, více nebo méně organizované. Ti, kteří jsou chytří, se stejně postarali, aby je nebylo možné vypá-trat. To, v co doufám - no, pseudo-já o tom ví a určitě da-lo tip Bées, ale myslím, že se jejich hlavní pozornost za-měří na pravděpodobnější možnosti, jako jsou společníci Fireballu, kteří by mě mohli někde ukrývat. To je obrov-ská spousta lidí a míst, které musí zkontrolovat. Zatímco ty, které mám na mysli já, nechají na pokoji."
Ráno se Kyra cítila mnohem lépe. Zabalila ho, oblékla se a vyrazila. Hotel byl starý; pokoj po ní bude uklízet a postel stlát nějaký člověk. Doufala jen, že nebude čmu-chat. Neodvážila se dat své zavazadlo do bezpečnostní schránky. Každé vysílám, které viděla, vyzývalo veřej-nost, aby se rozhlížela po zvláštních elektronických zaří-zeních a ohlásila policii cokoli, co by se zdálo podezřelé nebo neobvyklé.
Venku již začínalo být horko. Budovy, staré a větši-nou nízké, jí swm velmi různorodým stylem připomínaly Novgorod; ale tady bylo víc aktivity, víc života. Ačkoli doprava nebyla tak hustá, aby musely být au-tům a náklaďákom uzavřeny některé ulice, byla dost ruš-ná. Většina vozidel nesla emblém homesteaderú,25 se zele-nvm nolem. na němž se proti vycházejícímu slunci rýso-vala silueta středověkého pluhu. Většina jezdců i pěších nosila nenápadné šaty z dobrého materiálu. Obecně se zdáli odpočatější a veselejší než průměrný Severoameri-čan. Její informant pro ni získal přehled městských auto-busových linek a ona chytila jednu jedoucí na předměstí.
Okolní krajinu tvořila pole, pastviny a sady. Neobdě-lávali je roboti; zahlédla několik lidí na traktorech. Domy a hospodářská stavení ležely dva až tri kilometry od sebe. Na severu se zvedala průmyslová zóna, nepříliš rozsáhlá, ale její úhledná modernost kontrastovala s farmami. Na tu vzdálenost nemohla rozeznat, jaká vlajka nad ní vlaje;
nicméně, protože určitě nepatřila Unii, vsadila by se, že vlajka homesteaderú. Byla to, jak slyšela, společnost nejméně oddělená od hlavního proudu, nanejvýš ochotná obchodovat s kýmkoli. To neznamenalo, že by si přáli udržet svou ekonomickou a kulturní nezávislost, své ideje a způsoby méně než ku-
25 homesteader - osadník na usedlosti chráněné zákonem Homestead Act z roku 1862. Podle něho dostal osídlenec od vlády zdarma 64 ha státní půdy s podmínkou, že na ní bude žít a obdělávat ji. Usedlost neby-lo možno zabavit ani prodat pro dluhy. (Pozn. překl.)

172
HVĚZDY JSOU JAKO OHEŇ 173
Poul Anderson

příkladu muslimové. Pravé tak jako oni měli své zákony, vládu, hodnosti, rituály, zasvěcení a mystiku. Jestli vůbec něco, uvažovala Kyra, pak je pouze nedostatek zevní ma-lebnosti poněkud chránil před nežádoucí vnější pozorností a vměšováním.
Kráčela ulicí a hledala adresu, kterou jí dal Guthrie. Dlažbu stínily stromy. Některé domy se svými hrázděný-mi stěnami a hlubokými krytými verandami byly snad dvě stě let staré. Obklopovaly je trávníky a záhony s kvě-tinami. Vzduch byl tichý a sladce voněl. Nepochybně se nejednalo o výlučně homesteaderskou čtvrť, ale evidentně tu převládali, stejně jako v celém údolí. Ta společnost se rychle šířila v regionech, kde populaci dokázalo uživit zemědělství, aniž by bylo zapotřebí složité techniky, a kde svépomoc byla tradicí, která ještě zcela

nevyhasla.
S nervy napjatými k prasknutí se blížila k sídlu Es-ther Blumové. Regentka všech homesteaderů snad mohla být dávnou Guthrieho přítelkyní, ale její čas zabírala spousta jiných věcí, a Kyra mohla sotva použít šéfovo jméno, aby k ní získala přístup. Ba co horšího, toto místo bylo pravděpodobně pod dohledem. Kdo seděl v tom ne-označeném voze, který pomalu projel kolem? Kdo byl ten člověk stojící v rohu, jako by na něco čekal?
Prošla mezi záhony růží ke schodům, vystoupila po nich na stinnou verandu a dotkla se tlačítka zvonku. Dve-ře se otevřely. „Saludos," řekl svalnatý mladý muž. Jeho oči ji oceňovaly. „Co pro vás mohu udělat?"
„Já... potřebuji se setkat se seňorou Blumovou," odpo-věděla Kyra.
„To chce spousta lidí. Možná vám mohu sjednat schůzku na pozítří."
„Ne. Pór favor. Je to osobní a naléhavé. Mohl byste jí říct, že se to týká Winstona P. Sanderse a opilé mořské ví-ly?"
„He?"
„Pór favor." Kyra mu věnovala tříkilowattový úsměv a pohnula rameny, aby dala vyniknout svým horním par-
tiím. „Já vím, že to zní směšně, ale slibuji vám, že mě při-jme. Jestli ne, tak mě vykopněte."
„M-m, zní to natolik tajuplně, že by ji to mohlo přinej-menším pobavit. Pojďte dál, seňorito, eh-"
„Bovaryová. Emma Bovaryová.'"
V místnosti, která sloužila jako předpokoj, čekala růz-norodá směs mužů a žen, až budou pozváni dál. Dva vy-padali jako farmáři, dva jako techničtí šéfové, ale kdo byli ti afro v dašiki a kdo ta vyholená hlava v červeném rou-chu? Multi tady chybělo. Na stole ležely knihy a periodi-ka. Kyra se pokusila začíst do článku o objevech pod povr-chem Marsu, ale nedokázalo ji to upoutat. Zajímavý ma-teriál, jenže ty jeskyně nezkoumali lidé, nýbrž stroje. Au-tor zdůrazňoval jejich inteligenci. Byl ten autor taky stroj a jeho jméno jen pseudonym? Dusí mužná. Jestli ne, cel-kový text a občasné náhodně generované fráze v každém případě ukazovaly, že on či ona používali při psaní počí-tačového programu.
„Seňorita Bovaryová, pór favor."
Kyřino srdce poskočilo. Nějaká žena ji odvedla chod-bou a naznačila jí, aby šla dál do dveří.
Kvůli změti věcí uvnitř se pracovna zdála méně pros-torná, než ve skutečnosti byla; rozličné předměty na poli-cích a stolech, kodexy, napodobeniny egyptských sošek, loutka indiánského tanečníka, rybí zkamenělina, ozdobné nože na papír, německé plechovky od piva, různé trofeje. medvídek, jistě bez vnitřního mechanismu, ale jen vycpá-
ny
Za obrovským stolem seděla ve žluté blůze a purpu-rových širokých kalhotách Esther Blumová. Byla malá, drobná a měla rychlé pohyby. Tuhé bílé vlasy rámovaly hluboce zvrásněnou, ale oduševnělou tvář, a bledě modré oči, které se dívaly na svět už skoro sto let.
„Ahoj," řekla zpěvavě. „Jak se jmenuješ doopravdy? Kdybych já kradla ze zapomenutých klasiků, vybrala bych si něco méně skličujícího, jako třeba Roberta Wick-hamová. No, povídej."

Kyra se nadechla. „Jsme tady v bezpečí?" „Míníte před všetečnými nosy naší milované vlády? Ano, je to zcela bezpečné. O to jsem se postarala. Obnova sice skončila na smetišti, ale já jsem si nepředstavovala, že tahle země zůstane svobodná navěky, jestli ovšem ří-káte svoboda té trošce volnosti, kterou jsme dostali na-zpět. Od té doby udržuji bezpečnostní opatření na nejvyš-ší úrovni. Spokojená? Tak se posaď a spusť."
Kyra poslechla. „Jde o Ansona Guthrieho," řekla. „To jsem poznala v té chvíli, když jsem uslyšela vaše
heslo."
„To mi řekl on. Nevysvětlil mi, co znamená."
Blumová na ni úkosem a trochu zlomyslně pohlédla. „To ti neřeknu ani já, má drahá. Praštilo by to s tebou o zem."
„Ehm, seňoro-"
„Nic se neděje. Je to už dávno a byla jsem mladá, a do dneška toho nelituji, ale nejlépe bude, když to zůstane je-nom mezi Ansem a mnou." Její úsměv se vytratil. „Okay, co máš za tsuris?"

„Pardon?"
„Problém. Velký, co?"
„Ano," řekla jí Kyra.
Svraštělé rty naznačily nezvučné hvízdnutí. „Oy ge-valt!" Oči se jí zúžily, vyschlá hlava přikývla. „Ale ano, dává to smysl. Nemohla jsem uvěřit, že to byl Anse, tehdy v multi. Ale co by získali tím, že ho budou napodobovat? Ty řeči o sabotérech? Pcha. Raději bychom sebou měli ho-dit, než ten mamzer,26 kterého stvořili, zahrabe Fireball příliš hluboko na to, aby ho Anse mohl zase vyhrabat."
„On doufá, že vy-"
Blumová zvedla ruku. „Pšt! Nech mě přemýšlet." Za-hleděla se z okna na stromy a oblohu. Kyra uvažovala, ja-kou z několika možných metod tady asi používají k ochra-ně okenních skel před vibracemi způsobovanými hlasem,
26 mamzer (jidiš) - parchant (Pozn. překl.)

které by mohly přístroje umístěné venku případně zachy-covat. Blumová zjevné neviděla žádnou potřebu okna za-slepit. Samozřejmé, že ne: to by jen naznačilo, zeje tento rozhovor zvláštní povahy, uvědomila si vzápětí.
Blumová se zavrtěla, zamrkala, sáhla do krabice na svém stole a vytáhla doutník s oběma konci rovně seříz-nutými. „Oddáváš se tomu, slečinko?" zeptala se. „Ne? To je rozumné. Setři to účty za biorepase." Z masivního prs-tenu na jednom z jejích prstů vyšlehl úzký plamínek a doutník jí zapálil. „Obávám se, že vám nemůžeme na-bídnout příliš velkou pomoc," řekla smutně.
Kyra se trochu sebrala. „Co můžete udělat?"
Blumová na ni se souhlasem pohlédla. „Rovnou k vě-ci. Skvělé. Pro začátek, mohu vám poskytnout chvilku ča-su." Vzdychla. „Ano, Bees nás má pod dohledem. JNe že by nás podezírali, ale v komunitě, jako je tato, si toho sotva můžeme nevšimnout, a já mám kromě toho dobré známé na místním policejním ředitelství. Byli bychom blázni, kdybychom Anse kontaktovali tady, a on by byl blázen, kdyby se tady zdržoval.
Nicméně se s ním chci setkat, a myslím, že dokážu něco užitečného zorganizovat prostřednictvím důvěryhod-ných prostředníků. Zítra si dáme schůzku v Portlandu."
„Cože?" zvolala Kyra. „Nebude ta stanice právě teď past?"
„To je docela možné, ale neměj obavy. Koupíš si lístek do Portlandu, jistě, ale vystoupíš na jisté zastávce asi v polovině cesty. Dej si tam v kavárně kafe; je tam stejně jenom jedna. Bude to asi druhé nejhorší kafe na země-kouli, ale každá dobrá věc vyžaduje oběti. Připojí se k tobě muž. Nejsem si jistá, kdo to bude, ale i když to nebude Henry Willard, tak ti to jméno stejně řekne, abys ho po-znala. Ti buzeranti nebudou sledovat obyčejného farmáře, který si jede po své práci. Henrymu nic neříkej. Ani já mu nic neřeknu. Proč ho zbytečně ohrožovat, stejně jako nás?"
Kyra se na okamžik zamyslela nad důvěrou a loajali-

tou mezi lidmi, kteří spolu byli tak těsně propojení. Jako u Fireballu. „Chápu," řekla.
„Vezme tě do Portlandu a vysadí u domu, kde se tě nebudou na nic ptát, a můžeš se tam vyspat a dobře se najíst. Mimochodem, nejsou to homesteadeři. Mám svá tykadla na různých místech. Přežití to vyžaduje."
„Co jsou zač? Možná bych to měla vědět."
„No, dej si pozor a nechtěj po nich žádný drink. Jsou to mormoni, jestli ti to něco říká. Avantisté se vůči jejich církvi chovají obzvlášť tvrdě. Říkají, že její předpoklady jsou protivědecké, ale pravda je taková, že její kongregace mají zásadní námitky proti vytváření posthumánního člo-věka.
Okay, Henry ti dá krabici. Až do ní dáš Anse. bude
TT-i-n-iri /-) i-] <" -i ni?-,-, l-i ,-> 1-.1 r- rr nV-i/iTi n/-l -n f r\ C- •*-»•<-i'c^ nm''T-y> '7Í^O'7T'm Ad l"1v V jí ^CH-At-iti J ULI\.\^ l^fCllAJlV Li i^fl^^J. l *-"-*. l-*, t-ii^ ^in.íi.^-^i.i.j m. nkJ\ji-.^i.^-^.. ^L^t. U J
tě sebrali, kdyby tě s ní nachytali a měli po ruce detektor, ale oni ti zítra večer ukážou cestu, kterou se pravděpo-dobným kontrolám vyhneš. Půjdeš do Emprises Unlimi-ted, což je portlandský quivir. Máš dost peněz v hotovos-ti?"
Kyra spolkla překvapení. „Ehm, ano."
„Budeš potřebovat víc." Doutník v ústech Blumové se zakýval, když se přehrabovala v zásuvce stolu. „Vstoupíš do Emprises asi v 19,30. To bývá největší nával, i když tam samozřejmě není přeplněno, když se vezme v úvahu, co si účtují. Řekneš jim, že jsi Roberta Wickhamová -nemá smysl zanechávat pořád stejnou stopu - a dáš si schůzku se dvěma dalšími, kteří by měli brzy přijít.

Bylas už někdy v quiviru?"
„Ano, dvakrát."
„Dobře. Tak teda víš, jak to tam chodí. Když se někdo bude divit tvému balíku, vysvětlíš mu, že jde o oslavu a že chceš jednomu ze svých přátel dát dárek, dřív než se vy tři oddáte přeludům. Když uvidí, kolik máš peněz, nebu-dou tě otravovat. Tu máš." Blumová jí podala tlustý sva-zek bankovek.
Kyra šije mechanicky vzala. „Proč quivir?"
M
HVĚZDY JSOU JAKO OHEŇ 177
„Protože mohu být sledována a toto je jediné místo, kde se můžeme bezpečně setkat."
„Opravdu?"
„Absolutně. Až dosud je každý pokoj první třídy v qui-viru odstíněn tak dobře jako můj dům, a zákon zakazuje, aby kterýkoli zaměstnanec někdy prozradil, co se tam dě-je. Vedení má cestičky, jak zjistit, kdyby něco takového udělal, a to by ho stálo místo, a už nikdy by podobnou práci nesehnal. V jejich případě je to horší než smrt. Tráví volný čas na tom stroji, a obvykle si vypěstují závislost. A pokud jde o diskrétnost, za tímhle podnikem stojí různá velká zvířata."
Než svou návštěvnici konečně propustila, zašla Blu-mová do šťavnatých podrobností. Kyra poslouchala a od-povídala, ale akúro bczniyaleiíkůvite. Skuio pluli své vůli se v duchu vracela po vlastní stopě.
i5
databáze
JAKÉ TO BYLO, KDYŽ TO POPRVÉ ZKUSILA SAMA, o tom nikdy nikomu nevyprávěla. Nešlo o nic, za co by se měla stydět, stále ujišťovala samu sebe. Zkušenost, dob-rodružství. Zažila to spousta lidí, a ti, kteří to popsali, jí nepřipadali o nic horší než ona. Promovala na Akademii a musela okamžitě odjet. Byla to na hodně dlouho její po-slední příležitost si užít a pobavit se. Vyžadovalo to roz-hodnost a nemalou část jejích úspor. Když vešla dovnitř, zlobila se sama na sebe, že červenala, a snad proto se čer-venala ještě víc.
Poradkyně, která ji přijala, byla profesionálně simpá-tica. „Viviferje prostě jen vylepšené multi," vysvětlila. „Je uchvacující, ano. Jste moudrá, že k tomu chcete přistupo-vat opatrně. Dovolte, abych vám navrhla strávit hodinu

ve standardním programu. Tak se můžete nejprve uvol-nit, nechat věci plynout a vychutnat šije. Jakmile získáte důvěru, můžete začít zaujímat interaktivní roli. Pokud se nepokusíte o nic příliš odlišného od toho, co je v progra-mu, přizpůsobí se vašim přáním tak hladce jako skutečný svět, když se vám všechno daří... V pořádku?... Teď si promluvme o tom, o jaký druh virtuální reality byste mě-la zájem. Rozmyslete si to. Nespěchejte. Nebojte se mluvit otevřeně. Já jsem profesionálka, a za tyto stěny nic nepro-nikne."
Odvedla Kyru do pokoje pro jednu osobu, pomohla jí se svléknout, nasadila jí přilbu a připojila další kontakty na tělo, a pak ji odvedla do lázně. Nějaký čas mela Kyra pocit, že je slepá a hluchá. Cítila zvláštní proměnlivost svého vnímání a uvědomila se, že se systém přizpůsobuje jejím specifickým parametrům. Pocítila příjemnou únavu, jako na pokraji spánku, až na to, že do jejího mozku vysí-lal jemné impulsy stroj...
Volně se vznášela v kosmu. Všude kolem zářily hvěz-dy. Světlo zvěrokruhu sváděllo boj s maličkým Sluncem, jehož záře nemohla jejím očím uškodit; a ačkoli měla na sobě jen podprsenku, sukni a sandály, prožívala pocit na-prosté bohorovnosti a přitom byla zcela bdělá, každý smysl maximálně zbystřený. Když se otočila, spatřila Mars, obrovskou hmotu korunovanou bílými polárními čepičkami, protkanou kanály a poznačenou oázami a dny mrtvých moří. Rozpřáhla ruce a zamířila k němu. Na jeho povrchu byla naprosto skutečná, dýchala říd-ký vzduch, cítila aroma zakrslých pouštních keřů zroze-ných ve studeném větru, lehce se pohybovala v nízké gra-vitaci. Slunce stálo někde za polovinou své denní dráhy; ona měla čas až do půlnoci, svůj subjektivní čas. Popelka.
Její výběr byl dětsky nevinný. Ze Západu za ní přijel John Carter a s virginskou dvomostí, kterou ani staletí nevymazala, ji pozdravil. Odvedl ji ke vznášedlu. Klouzali nad písky a on jí ukazoval úctyhodné zříceniny a poletu-jící zvířata. V táboře zelených mužů Tars Tarkas pili víno
HVĚZDY JSOU JAKO OHEŇ 179
a pak nasedli na létající loď. Nad kanálem se ve svitu Slunce třpytily věže Helia. V Dejah Thoris, kde přistáli, se sice necítila jako doma, ale rudí válečníci Kyru s kočičí důstojností přivítali, jeden hezčí než druhý, ale

Johnovi se žádný z nich nevyrovnal. Překonala ostych a vyslovila přání vidět to či ono. Vyhověl jí - ne pasivně, ale jako gentleman, který zemi zná a dokáže myslet vlastní hla-vou. Toulali se spolu kouzelnými ulicemi, zatímco se jim nad hlavami hnaly Phobos a Deimos, větší než Měsíc vi-děný ze Země, a zaplavovaly svět stříbrem a spěchajícími stíny. Pak pochopil řeč jejího těla a vzal ji do náručí. Ni-kdy předtím ji nikdo nepolíbil s takovou autoritou. Zatra-cené, pomyslela si, když ve své astrální podobě letěla k modré hvězdě, která byla Zemí, příště ho vyzvu dříve.
Žádné příště nebylo Na okamžik měla silné poku-šení, ale měla příliš mnoho jiných věcí na práci, a to byla skutečnost. Její vzpomínky na Barsoom se nevytratilyjak by se stalo v případě snu. Jejich otisk v jejím mozku se nijak nelišil od otisku, který by zanechala skutečná udá-lost. Zaujaly ale místo mezi pubertálními touhami a obli-benými hračkami z dětství.
Svůj druhý výlet na quiviru podnikla s Ivarem Stran-dingem, během krátké chvíle, kterou si pro sebe urvali na Zemi. On chtěl víc než ona. Ne že by na to byl navyklý, ale využíval každou z těch několika málo příležitostí, které se mu naskytly. Takže o interaktivních možnostech věděl poměrně dost. Tvrdil, že je to víc než pouhá hra. Pro dvojici to mohl být určitý způsob duchovního spojení.
Váhala. Co její vnitřní soukromí? Nezeptala se ho na to. Jejich vztah byl v té době už napjatý. Snad si myslel, že by to mohlo pomoci. Proto nepříliš nadšeně souhlasila.
Volně formovaný program vyžadoval veškeré zdroje systému, zvlášť při křížovém propojení dvou osob. A bylo to drahé. Bueno, jestli astronautům něco chybělo, peníze to nebyly. Řekl jí, ať nechá iniciativu na něm. „A pak bu-deme oba bohové, miláčku."
Stáli u parapetu a hleděli do nekonečného kosmu. Je-

jich vlastní vyzařování osvětlovalo obrovské zdi a věže hradu. Proti baštám a náspům se pod pláštěm prvotní no-ci vzdouvala a blýskala beztvarost. Vlny miliónů světel-ných let se vrhaly vpřed s řevem a zpěvem utajené ener-gie. Hvězdy vybuchovaly jako supernovy v děsivé kráse rozsévající materiál jejich světů do nekonečné prázdno-ty.
„Pojď." Jeho hlas zazněl jako volání trubky, od jedno-ho konce časoprostoru ke druhému. Vzal ji za ruku a vyšli spolu nad moře.
Volnou rukou a svou vůlí sáhl dolů, aby tím chaosem zamíchal. Ten zavířil, rozdělil se do jednotlivých oblaků, které pak vytvořily zárodečné galaktické shluky; a to byl první den.
Když chtěla spřádat jemnou kružbu spirálních ra-men, nově zrozená slunce do sebe narážela nebo mizela v prázdnotě, a všechno se rozpadlo. Ozval se jeho smích. „Zkus to znovu, milovaná. Vím, co si přeješ, a stane se to." Na konci druhého dne vytvořila planetární systém, doko-nalý jako hodinářská práce.
Třetího dne si vybrala planetu a vdechla život do její kypějící chemie. On si hrál s většími věcmi.
Čtvrtého dne stvořila květiny a křídla, aby obveselo-vala nebe. „Nebuď tak pečlivá," varoval ji. „Můžeš ztratit věčnost, když budeš tvořit kolibříka. Věci se budou vyvíjet samy. Pojď sem, podívej se, co jsem udělal s těmi podvoj-nými plynovými obry."
Pátého dne věnovala svou pozornost znovu svému ob-líbenému světu a vylepšovala ho. Určitá zvířata vyrobila nástroje z kamene. Užasle a okouzleně je pozorovali. Bylo jich málo. Ohrožovaly je ledovce, které se šířily od pólů. Mírně změnila parametry a za tisíc jejich let se klima stalo opět přívětivým.
Šestého dne zjistila, že spolu její malé bytosti krutě válčí. Uslyšela nářek nad mrtvými a uviděla plameny. Zničila tedy jejich vůdce, zjevila se lidem, přikázala věčný mír a ukázala jim, jak létat do kosmu.

Sedmého dne Ivar řekl: „Je to dobré. Dost jsme se na-pracovali. Pojďme se teď milovat."
Udělali to, jak přísluší bohům, v posteli z hvězdných oblaků, v rozkoši, trvající jako věčnost.
„Bylo to kouzelné," řekl, „i když ne nepodobné tomu, co jsme zažili už předtím. Pokusme se teď, aby to bylo ji-né."
Ona byla země a moře. On byl nebeský drak, který se ovinul kolem ní.
„Můžeme si dovolit ještě zůstat?" zašeptala v roztře-sené tmě.
„Nemůžeme, i když bychom chtěli," odpověděl. „Po-slouchej dobře, a uslyšíš hlasy, které nás volají domů. Musíme je uposlechnout."
„To je dobře. Jsem docela unavená přemírou rozko-še."

„Nejdřív," řekl, „se ještě jednou pomilujeme, čistě lid-ským způsobem, abychom spolu sdíleli to, co je naše v na-šich smrtelných životech."
„Proč?"
„Protože tady to můžeme udělat tak, jak jsme nikdy nemohli, a můžeme plně poznat jeden druhého. Ty budeš já, a já budu ty."
Váhala, ale on na ni naléhal, a když ucítila jeho na-růstající hněv, raději řekla ano. Zjistila, že někdy musí i muž sám sebe nutit - pokud je toho vůbec schopen - ale to mu neřekla. Měla pocit, jako by jedna část jejího já stála stranou a nezaujatě to pozorovala. Jeho tělo získalo své potěšení a shledalo ji přitažlivou.
Jejich hvězdný večer skončil. „Co se stane s našimi ubohými uctívači?" řekla zamyšleně.
„Cože? No, přestanou existovat," řekl lhostejně. „Ni-kdy ve skutečnosti neexistovali, víš."
Zůstala za ním trochu pozadu, aby neviděl hloupé sl-V, které jí vytryskly. Každá z nich se změnila v modrou hvězdu, jasně zářící, ale jen nakrátko.
Trvalo jí skoro celý den, než začala opět vnímat Zemi

takovou, jaká opravdu byla, a týden, než znovu získala pl-nou kontrolu sama nad sebou. Ivar se to snažil pochopit, ale nepodařilo se mu to. Nic mu nevyčítala; snažil se, jak nejlépe mohl, ale na konci jejich dovolené na Zemi si uvě-domila, že se brzy rozejdou. Ani této své zkušenosti nelito-vala. Bylo to uchvacující. Ale věděla, že to už nikdy nebu-de chtít znovu.
ie
EMPRISES UNLIMITED SÍDLILY v malém věžáku na kopci nad Portlandem." Kyni napadlo, který z jejich vir-Laálních výtvorů se může rovnat pohledu na horu Hood v dálce, jasně se rýsující v jasném přímořském vzduchu. Mozková a hormonální stimulace uvnitř by ji bezpochyby hravě přesvědčila, že je všechno neskutečně krásné nebo naopak strašné, přesně podle toho, co by si vybrala. Pře-sto vešla dovnitř.
Když učinila objednávku a zaplatila, recepční ji za-vedla do pokoje, kde mohla počkat na své přátele a setkat se s nimi v zaručeném soukromí na několik hodin, když si to budou přát. Pohodlné zařízení zahrnovalo postel, spíš letiště, které by stačilo pro čtyři. Ale měla dojem, že byla používána jen málokdy. Kdo by sem chodil pořádat orgie? Ledaže by je k tomu dokázaly vytočit stroje.
Zvláštní, pomyslela si, jak jsou avantisté v mnoha směrech tolerantní. Podle toho, co se učila, by Obnova na takovou shovívavost zašla. Pravděpodobně - nestudovala historii podrobně - to bylo tím, že avantisté nechtěli příliš přejímat její zákazy a příkazy. Kromě toho zastávali ná-zor, že cesta dál nevede přes násilí, nýbrž prostřednictvím výchovy, indoktrinace a vytvoření takových vědecky na-
V tomto případě míněn Portland ve státě Oregon. (Pozn. překl.^

plánovaných podmínek, které automaticky povedou k to-mu, že se Přeměna stane nevyhnutelnou.
„To zkrachovalo, samozřejmě," řekl Guthrie. „Zatra-ceně to zkrachovalo. Čím jsou lidé zklamanější a cyničtěj-ší, čím je situace horší, tím jsou ideologové a byrokrati zběsilejší a celý ten krám se mění v neustálý boj o uchope-ní a udržení moci. Tak ostatně končí každá vláda, ale ti-hle idioti to zvládli v rekordním čase. Jediným smyslem moci je moc samotná."
Vytáhla ho z batohu a položila na stůl. „Díky," zavr-čel. „Není to moc zábavné sedět v krabici, která je v druhé krabici. Zatraceně, už mě to sere, být bez těla."
Pocítila k němu soucit a sympatie. „Nedovedu si před-stavit, že bych tak dokázala vydržet jen zlomek času, který jste to musel vydržet vy."
„No, fakt je, že existenci vnímám jinak. Teď dokážu být trpělivější, než když jsem býval živý." Vyslovil tu větu s nenuceností, při které ji zamrazilo. „Nakonec to unaví, ale říkám si, že se případně znovu zapojím."
Jakou náhradou těla z masa a krve mohly být robotic-ké senzory a výkonné orgány? Neměla to srdce se ho na to zeptat. I tak se jí jeho první přiznání únavy a vnitřní bo-lesti dotklo stejně hluboce, jako kdyby to učinil její otec. „Jste velmi statečný, jefe. Já bych se uložit nenechala."
„To udělalo zatraceně málo lidí, víte, a všichni až na dva s tím už skončili. Já jsem měl Fireball, abych se ne-nudil." Guthrieho tón změkl. „Ale to není otázka odvahy. Ten proces vám neublíží. Vytvoří jen kopii vaší mysli, zce-la oddělené stvoření."

Kyra přikývla. „Samozřejmě. Žádné osvobození od osobní smrti. Ale já, víte, já bych se bála, že mě to druhé já bude proklínat."
„Časem možná změníš názor, zlato. Je to zajímavý svět. Kromě toho—"
Tiché zazvonění a hlas: „Jsou tady vaši přátelé, seňo-rito Wickhamová."
„Pošlete je dál," řekla Kyra napjatě.

Dveře propustily dovnitř Esther Blumovou a nějaké-ho muže. Bylo mu kolem třiceti, odhadovala Kyra. Střed-ní postavy, štíhlý, ale širokoramenný, pružný jako koč-ka. Ve snědé, ostře řezané tváři měl neutrální výraz. Byl nakrátko ostříhaný, v nenápadných kalhotách a košili, a v botách, které —jak si všimla - byly pevné a zjevně vy-robené tak, aby svému majiteli poskytovaly maximální jistotu při doskoku. Veškeré jeho oblečení bylo v konzer-vativních tónech. Přesto na čele nosil biokámen. V této chvíli zářil chladnou zelení.
Pohled Blumové se setkal s Guthrieho očními výčněl-ky. „No, tak to jsi ty," pozdravila ho. „Spadl jsi do pěkné kaše, schlemiele.28 Měla bych tě v ní nechat vyvařit, až bu-deš k jídlu, akorát že by to nebylo fér k té chudince malé šikse,29 na niž jsi vztáhl ruku, kterou nemáš."
„Húú!" odírkl si Guthne. „Pomlč o svádem mladých. Dejte si na tuhle starou čubku pozor, vy dva. Je úplně zkažená a zvrácená. Jednou jsem ji dokonce viděl, jak si dala zmrzlinu do piva."
Blumová jen zamrkala - nebyly to slzy? - a ušklíbla se. „Raději přejdeme k věci," řekla. „Tak tohle je Anson Guthrie, ten skutečný Anson Guthrie; Kyra Davisová;
Nero Valencia."
Muž jí krátce a pevně stiskl ruku. „Buenas tardes. Se-ňora mi v hrubých rysech vysvětlila vaši situaci." Jeho ba-ryton byl výrazně podbarven středozápadním přízvukem.
Všichni tři se posadili. „Okay, Esther," řekl Guthrie, „posloucháme."
Blumová vytáhla z kapsy pouzdro s doutníky. „Jed-nou možná oceníš, co jsem kvůli tobě podstoupila," odpo-věděla. „Pod dohledem Bées - ať chcípnou na předávko-vání politickými projevy -museli moji známí zmobilizovat své známé, a to všechno od včerejška. Tady Nera jsem za-stihla teprve přede dvěma hodinami. Nepřišli jsme sem
schlemiel (jidiš) -smolař. (Pozn. překl.) 29 šiksa (jidiš) - nežidovka. (Pozn. překl.)

společně, přirozeně. Dost na tom, že se četníci diví, co ta-ková hodná židovská holka jako já dělá na místě, jako je tohle."
Žertovný tón se vytratil. „To je to nejlepší, co jsem do-kázala zařídit, Ansi," řekla. „Nebudu riskovat kompromi-taci svých homesteaderů, ale svým způsobem jsi pro nás naděje, a - něco pěkného jsme spolu prožili, my dva."
„Byly by to časy otřásající postelí, když jsi byla mladá, kdybych už tenkrát nebyl naložený v té zatracené ple-chovce," odvětil Guthrie. „Díky za všechno, Esther."
„Tak už dost toho šmajchlování." Blumová si zapálila doutník a s chutí z něho zatáhla. Dým byl mimořádně štiplavý. „Máte nějakou rozumnou představu, jak odsud vypadnout?"
Kyra napjatě řekla: ..Mluvili isme o několika možnos-tech, ale záleží na tom, s jakou pomocí můžeme počítat..."
„Neříkej mi to. Neměla bych vědět víc, než musím. Ale počítala jsem, že by se vám mohl hodit průvodce, který zná cesty, co nejsou na mapě, a pokud je to bojov-ník, tím lépe. Najala jsem pro vás tohoto gunjina."
Valencia se pohybem hlavy krátce uklonil. „Z bratr-stva Sally Severinové, k vašim službám," řekl tiše.
Guthrie zvedl své oční výčnělky, jediné fyzické gesto, kterého byl schopen. Kyra měla dojem, že to jméno zná. Ona ne, ale určitou obecnou představu měla. Žoldnéř, ně-co jako byli kdysi kondotiéři. Jeho práce nebyla nutně kri-minální povahy. Nejčastěji pravděpodobně střežil osoby nebo majetek. Jak se prohlubovala propast mezi společ-nostmi, organizacemi a bohatými jedinci a vládou, všichni si raději najímali vlastní ochranu, než by spoléhali na po-licii. Ale měla i mnoho důvodů věřit, že většina gunjinů byla ochotna přijmout i nezákonnou práci, cokoli od pašo-vání po války mezi gangy.
Jak vůbec přišel ke svému křestnímu jménu? Možná, že jeho rodiče patřili k těm neopohanům, co byli přesvěd-čenými antikřesťany.
Pozorně na něj pohlédla. „Smlouvu jsem uzavřel tady

se seňorou," říkal právě, „ale ta mě zavazuje, abych vám poskytl veškerou pomoc, které jsem schopen. Má povin-nost se tedy váže i k vám, seňore Guthrie, pokud tady se-ňora smlouvu nezruší, nebo dokud za dva týdny nevyprší. Potom - pokud si budete přát a já budu ochoten - může-me uzavřít novou smlouvu. Mezitím jsem váš člověk, v rámci zákonů bratrstva. To v podstatě znamená, že se nebudu podílet na žádných zvěrstvech nebo zvrácenos-tech a - i když pro vás budu riskovat život, pokud to bude nezbytné - nejsem povinen podstupovat sebevražedné akce. Dám vám zápis, kde jsou tyto podmínky jasně sta-noveny." Usmál se. Byl to docela okouzlující úsměv. „Ne ze bych od vás něco podobného očekával. Celý život jsem vás obdivoval, pane." Obrátil se ke Kyře: „A vy, slečno, jstp pro mě příjemným ořekvapením."
Znovu zvážněl. „Mým teritoriem je Západní pobřeží, v podstatě od Vancouveru až po Baja.3" Operoval jsem sa-mozřejmě i jinde, ale tam to tak důvěrně neznám. Jestli chcete na východ, měli byste si asi najmout místního člo-věka. Mohl bych vám nějakého najít."
„Pochybuji, že pojedeme tam," vyhrkla Kyra.
„Řekla jsem ti, abys mi to neříkala!" vykřikla Blumo-vá. Úzkostlivě se otočila ke Guthriemu. „Udělala jsem to dobře? Pomůže vám to nějak?"
, .Poslyš, holka," zahřměl, „kdybych se tady mohl na-pojit na obvody, udělal bych pro tebe takový večírek, že bys odtud lezla po čtyřech. Mohl bych to udělat pro tvé uložené vědomí. Pojď žít se mnou a buď má láska."
„Díky, ale ne, díky. Pošli mi bednu chlastu, až se do-staneš domů." Hlas se jí zlomil. „Oh, Ansi -!" Napřímila se. „Je tedy všechno domluveno? Nu, teď se domluvme, jak odsud vypadneme."
„Navrhuji, abyste šla první vy, seňoro," řekl Valencia.
Baja California (šp.) - Dolní Kalifornie, mexický spolkový stát jižně od americké Kalifornie, na poloostrově oddělujícím Tichý oceán a Kaliforn-ský záliv. Hlavní město Mexicali. (Pozn. překl.)

„Jestli venku šmíruje nějaký fízl, měla byste ho odlákat. Seňorita Davisová může odstartovat pár minut po vás, a já půjdu taky odděleně. Ponesu seňora Guthrieho, jed-nak proto, že jsem to nedělal předtím, a taky proto, že kdyby něco nevyšlo, dokážu to zvládnout lépe. Vyzved-něte si svá zavazadla, seňorito, a najměte si pokoj v ho-telu Neptune. Já budu na čísle 770."
„Nejdřív přebalíme Anse a pak strávíme hodinu nebo dvě v Never-Never Landu," řekla Blumová. „Divili by se, proč jsme to neudělali. To nepotřebujeme. Nejsem si jistá, do jaké míry se můžeme za stávající hysterie spolehnout i na diskrétnost quiviru. Podle posledních zpráv, které jsem slyšela, vláda slibuje tučnou odměnu za jakékoli in-formace, zvláště o neobvyklých elektronicko–fotonových zařízeních, která by mohla být nasazena, aby narušovala ústřední řídící systém."
Kyra pocítila nepokoj. Mohou si dovolit zanechat Guthrieho v jeho schránce, kterou může kdokoli otevřít? Neměli na vybranou. Blumová měla pravdu. Takhle to bylo menší riziko.
„Seňora je moudrá," řekl Valencia. Pokrčil rameny a usmál se. „Jaký program pro nás vyberete?"
„Nic... intimního, pór favor," řekla Kyra. „Na to teď vážně nemám chuť."
„Ani já ne," připustila Blumová.
„Copak jsi někdy měla, Esther?" zeptal se Guthrie.
„Kdysi," řekla suše.
„Quivir to může přivolat zpět, jestli chceš," řekl tiše.
„Opakuji: ne, díky. Pohřbila jsem dva manžely a jed-noho dobrého syna. Nechme vzpomínky na pokoji. Čas, který mí zbývá, jsem si vyhradila pro živé děti a vnou-čata." Blumová se usmála. „Plus pro jednoho malého ďáb-la pravnoučka." Zatáhla z doutníku a vstala. „Ne že bych se quiviru zcela vyhýbala. Vlastně jsem si prohlédla kata-log přmravených programů a jeden jsem pro nás vybrala. Měl by se ti líbit, Kyro, a myslím, že ani vy se nebudete nudit, Nero. Pojďme."

„O co půjde?" zajímala se Kyra.
„Večeře ve Filadelfii. Náš hostitel bude George Wa-shington. Další hosté jsou Thomas Jefferson a Benjamin Franklin. Využijte všech příležitostí ke konverzaci, ale pamatujte na dobré způsoby. Jsou to iluze, ano, součástí hyperpočítačového programu, ale zároveň také ty nejpeč-livější repliky jejich osobností, jaké věda dovoluje. Já, pro jednou, budu raději víc poslouchat než mluvit."
„Zatraceně," řekl Guthrie. „A já musím sedět a zá-vidět."

KDYSI, PŘED MNOHA LETY, v Quitu prohlásil: „Dostá-váme se tady k něčemu novému. První stroj, který nepro-padá při Turingově testu. Ale musím přiznat, že to bude proto, že je to švindl. Chápete, budu v něm já."
„Myslím, že zanedlouho budou mít systém, který si bude skutečně uvědomovat sám sebe," odvětil tehdy Juan Santander Conde. Za těch časů byl ještě středního věku, ačkoli starý přítel Guthrieho a vrchní ředitel Fireballu.
„Jo, Svatý Grál psychonetiky. A právě tak iluzorní, myslím si já."
„Už-"
„Jistě, jistě. Docela hezké simulace. Ve skutečnosti netvrdím, že prvotřídní programy nemají nějaké vědomí sama sebe, stejně jako věřím, že ještěrky ho mají trošičku, psi o mnoho víc a opice docela slušnou dávku. Ale v zása-dě jsou jako idiots savants.3' Superdokonalost na úzce ohraničeném poli, a jinak nic. Mně se zdá, že kdyby který-koli z přístupů, které se pokoušely učinit je srovnatelnější s lidmi, měl pravdu, dosáhli bychom cíle už teď... Vím, co
idiot savant (fr.) - učený, dovedný blbec (Pozn. překl.)

se chystáš říct. Neobtěžuj se. Programy v těch nových pa-lácích snů. Lidé, kteří to zkusili, přísahají, že je to přesně takové jako interakce se skutečnou, živou osobou. Ale taje sen. Zákazníkův vstup je součástí toho, co se odehrává, a jeho intuice působí jako smyčka zpětné vazby. Když do té interakce vnese víc - znalostí, představivosti, čehokoli - než čemu se ten program dokáže přizpůsobit, může se dezintegrovat."
„Já vím, a rozhodně jsem neměl v úmyslu se o tom zmiňovat."
„Promiň. Nemínil jsem to jako urážku, Juane. Mám ve zvyku moc mluvit. Někdy to způsobuje, že jsem sám. Nevadí! To, co jsem vyvinul pro Fireball.je úplně z jiného soudku - každopádně když jsem v tom já. Chápeš, potře-buji, aby to bylo schopné obsáhnout mě."
Když robot provedl připojení pro nového Guthrieho, l ten se začal ptát:
„Řekni, co s-" a přestal. : „Máte nějaký dotaz?" zapředla obrazovka.
„Ne, nic. Pokračuj."
l Když byl plně připojen a integrován, vložil do systé-j mu svůj dotaz. Bylo opatrné a prozíravé začít s několika jednoduchými, přímočarými dotazy. Přímý přístup do ce-lého rozsahu jeho schopností by mohl být napoprvé příliš drtivý a nezvládnutelný. Do té míry, jak lidská řeč doká-zala popsat, co teď dělal, to bylo asi tak, jako by vyvolával nějaký izolovaný fakt ze své běžné paměti, datum nebo adresu, nebo třeba barvu ženských očí.
Hyperpočítač identifikoval jeho přání podle jeho třídy a prostřednictvím příslušných obvodů ho přepojil. Pokud by bylo zapotřebí pátrání, mohl by skenovat databáze po celé planetě. Prověrka každé logické implikace mohla být provedena v dalších logických obvodech. Celá požadovaná informace se pak dostala zpátky ke Guthriemu během ně-kolika milisekund.
Ano, v oblasti umělé inteligence docházelo k pokroku, ačkoli zprávy, které dostával ze Severní Ameriky, se o ni-
l

čem novém nezmiňovaly. Ale existovalo příliš mnoho ji-ných věcí, se kterými se musel seznámit, o každodenních záležitostech a o tom, jak se změnily v průběhu let, kdy ležel v zapomnění.
Zjistil, že čelní fronta pokroku už nebyla v laborato-řích Fireballu. Jeho myšlenka vtělení sebe sama, jako jisté příležitosti, do jádra kybernetiky své společnosti, by-la tak úspěšná, že ho přivedla k jinému způsobu uvažová-ní. Nezakázal přirozeně v tomto směru další výzkum, pře-stal ho však podporovat a ten tak ztratil dynamiku.
Kdekoli jinde šli nicméně horlivě v jeho stopách, zvlášť úspěšně v Technomtures v Evropě a v Hermes Communications v Astrebourgu. Učinili výrazný pokrok. Byli by nepochybné dosáhli víc, kdyby měli také uložené vědomí, se kterým by pracovali. Ale žádný z těch dvou oaLainích zbývajících nemel zájem. Uwimana byl zcela oddán vlastním vědeckým snahám a stal se ztělesněnou kosmoíyzikou. Nguyen byla ztracena v mystériích, o kte-rých meditovala.
Pokud šlo o vytvoření někoho nového, sotva byl někdo svolný posloužit jako originální subjekt. „Nechci být stroj. Ani nebudu kopií své mysli." A těch pár dobrovolníků bylo shledáno jako nevyhovující, z toho či onoho důvodu.
Přesto hardware, který mohl pracovat s uloženým vě-domím, bylo možné sestrojit, o čemž už existoval důkaz. Dokázal byste vy a váš počítač pro něj napsat

program, který by fungoval jako uložená osobnost? Jestli ano, pak byste dosáhli Svatého Grálu, umělé inteligence plně si uvědomující samu sebe a omezenou pouze schopnostmi systémů, s nimiž je spojena.
Byl sestavován algoritmus za algoritmem, zkoušen, shledán nedostačujícím, modifikován, znovu zkoušen a na-konec definitivně odložen. Později však začala získávat půdu jiná myšlenka. Mysl byla zčásti algoritmická, prav-da, ale ne zcela. Musíte brát v úvahu kvantum účinků. Nic nepřirozeného; jenom to, že pozorovatel a pozorovaný jev byly jedno a totéž, příčina měla kořeny v účinku. Na

tom základě byste mohli být schopni načrtnout takovou materiální konfiguraci, jakou příroda vytvořila za milióny let evoluce.
Jakmile se jednou ocitnete na správné stopě, s počí-tači, které dnes máte k dispozici, měli byste se brzy do-brat k cíli. A co potom?
Guthrie se této otázce vyhnul. Měl důležitější věci na práci. Nějaký čas cvičil, znovu si osvojoval schopnosti své-ho božského intelektu. Sestavoval složité diferenciální rovnice a řešil je. Vymodeloval tri veliké organické mole-kuly a nechal je spolu reagovat. Objevoval takové úžasné věci, že bylo kruté je opustit.
Ale musel. Asi po půl hodině reálného času, dvou mi-liardách milisekund, se oddal svému pravému úkolu. Ten byl nekonečně obtížnější. Během noci se mu podařilo vy-tvořit holou kostru svého dovršení.
Holou, ale přesto by měla sloužit. Musel naskenovat všechny záznamy každé události, která se Ansona Guth-rieho jakkoli týkala, a kterých by si měl být Anson Guth-rie přímo či nepřímo vědom, a to za posledních dvacet tri let. Seřadil je, vyhodnotil a provedl mezi nimi selekci. Ně-které z nich uložil do své stálé osobní paměti – ty, které by se tam přirozeně otiskly. Bylo jich poměrně málo; jeho neurální síť neměla o mnoho větší skladovací kapacitu, než míval jeho žijící mozek. Mnohem větší množství jich abstrahoval a uložil do všeobecného registru; pamatoval si například, kdo byly něj prominenta ěj si osobnosti v his-torii těchto desetiletí, a i něco o tom, co každá z nich udě-lala, ale ne mnoho podrobností. Většinu vyřadil. To byly věci, kterých si sice všimnete, ale rychle je zapomenete, a pak si je znovu vyhledáte v zápisníku nebo v databázi, pokud to náhodou potřebujete.
Během tohoto úsilí si neuvědomoval nic jiného. Byl nade smysly; byl proces sám. Když bylo konečně po všem, musel bojovat s nutkáním hledat dál, aby mohl znovu vstoupit do této studené extáze. Kousek po kousku odpojil své vědomí od sítě.

Bezprostřední pocit nezměrné ztráty jako vždycky ustoupil otupělosti. Jeho čistě lidská mysl se musela při-způsobit tomu, co do ní proudilo. Potřebovala oddech, sní-ženou aktivitu, dřímotu a třepetavé sny, což odpovídalo spánku, který jeho žijící tělo tak často vítalo. Jenže se musel podívat, jestli se mezitím nevyskytlo něco, co je třeba nejdřív vyřešit.
Vrátil se do své svatyně. Aspoň že tělo robota, do ně-hož byl přenesen, necítilo ani bolest, ani únavu.
Jeho soukromá pracovna v hlavní budově byla sice veliká, ale jinak nepříliš okázalá. Jen vitrína plná růz-ných suvenýrů, trofejí, dárků od přátel, nyní už mrtvých, prostě věcí, které se časem nahromadily. Všiml si, že od návratu z Alfy Centauri jich tam pár přibylo. Neměl tu-šení, kde k nim jeho druhé já přišlo, ani z jakého důvodu si právě tyto uchovalo. Do záznamů se takové triviální zprávy neuváděly, a deník si nikdy nevedl. Nesměl se prozradit, že některý z předmětů nezná, a musel se proto vyhýbat jakýmkoliv zmínkám o nich. Robot si nepotřebo-val sednout. Postavil se za jeho pracovní stůl, který byl pro takové jako on sám o sobě anachronismem, a stiskl tlačítko záznamníku. Vzkaz od Dolores Almeida Canda-mové, zavolejte prosím co nejdříve, bez ohledu na hodinu.
„Zatraceně," zamumlal a stiskl příslušné tlačítko.
Generální ředitelka pozemních operací Fireballu by-la doma, a už vzhůru. Pamatoval si ji jako mladou, čilou spojovací inženýrku. Ona a její snoubenec uspíšili datum své svatby, aby se jí mohl osobně zúčastnit, než odletí; Fi-reball kvůli tomu nemohl postrádat oba Guthrie, ale: „Je to ten samý duch," zasmála se tehdy. Pohled do databáze mu řekl, co o její následné kariéře potřeboval vědět, a při-pravil ho na její šedé vlasy a ještě stále hezký obličej. Neřekl mu však, jak normálně mluvili jeden s druhým. Musel do svých kalkulací zapojit vektor intuice, beroucí v úvahu psychodynamiku.
„Dobré ráno!" zvolala španělsky. „Vítejte doma, šéfe! Je mi líto, že jsem včera zmeškala váš přílet."

„O moc jste nepřišla," zavrčel anglicky, a pak přešel do jejího mateřského jazyka: „Je něco naléhavého?"
„Ay de mí, a co ne? Vy jste skutečně neměl odjíždět do Severní Ameriky. Měli jsme o vás strašný strach, a-"
„A přežili jste to. Fireball to přežil. Kolikrát jsem ří-kal, že každý problém, který potřebuje řízení shora, je po-třeba rozseknout hned? O co jde?"
Viděl, že ji jeho úsečnost zabolela. Nu, přátelštější způsoby nemohl riskovat, rozhodně ne dřív, než se naučí víc o jemnějších nuancích. Nasadila si masku chladné praktičnosti: „Za prvé, celá ta záležitost se spoluprací s avantisty, po tom všem, co nám udělali. Byla jsem po-sledních pár dní uprostřed vřavy a zmatku."
„Očekávám, že budete dál. Jsou zvědaví, jestli jsem je zradil, proč. a proč právě teď. Poslouchejte, prosím. Chá-pete – ne? – že nemohu při jakémkoli veřejném prohlá-šení zacházet do podrobností. To by mohlo spustit spoustu skutečných hrůz, kterým chci předejít, nebo by to přinej-menším mohlo nepříteli poskytnout dostatečné varování.
V nejbližší době uspořádáme schůzi ředitelů, a já vám tam vyložím fakta. To, co se stalo, je to, že mě mé kon-takty s chaotiky přivedly k poznání, že fanatické podzemí existuje, nezávisle na slušné většině, a nejen v Severní Americe. Mám dobrý nos, obrazně řečeno, a tak jsem na-vázal opatrný kontakt, nejdříve nepřímý, s Bées. Víte, všichni její příslušníci nejsou zrůdy. Řekl bych, že většina z nich jsou docela slušní lidé, kteří dělají práci, co pova-žují za nezbytnou. Sledovali svou vlastní stopu. Všechno ukazovalo na infiltraci Fireballu a ostatních soukromých organizací. Ne masivní; honem na čarodějnice bychom uškodili jen sami sobě; ale bohužel na klíčových pozicích-Pomyslete, jaká zbraň je jedna jediná kosmická loď sama o sobě. Pomyslete na následky pro nás, kdyby došlo k ně-čemu, možná v genocidním měřítku, čemu bychom byli mohli předejít. Snažím se z té špatné dohody vytlouct to nejlepší, sakra."
Dolores se kousla do rtu. „Naši mluvčí říkali v pod-

statě totéž, na můj příkaz. Ale při absenci konkrétnějších informací - strach živí sám sebe."
„Já vím. Brzy zaujmeme definitivní stanovisko a při-jmeme příslušná opatření. To slibuji. Mezitím -je tu ještě něco jiného důležitého?"
„Mahátmové a jejich tlupy, které blokují compound v Hajdarabádu. O tom jste už slyšel. Pokoušejí se nás při-nutit, abychom podporovali jejich kult. Sub má nápad, jak je přesvědčit, aby se v pokoji rozešli, ale chce to nejdřív projednat s vámi."
„Ehm, Sub?"
Potutelně na něho pohlédla. „Subrahmanyan."
„Aha, ano." Subrahmanyan Rao, šéf Jihoasijských operací. Pauza. Přemýšlej. Povzdechni si. „Promiňte, Do-lores. Od svého návratu jsem &i neodpočinul, a ještě pěk-ně dlouho předtím. Jsem unavený až k otupělosti. Doká-žete pochopit, že přetížení dokáže vyčerpat každou mysl, i když je to jen program? Dejte mi pár hodin. Držte pro mě tu pevnost ještě chvíli. Vím, že to dokážete."
Výraz Dolores změkl. „Ano, nějak to dokážu. Zavolej-te mě, až se budete cítit v pořádku. Odpočiňte si, šéfe." Je-jí tvář zmizela z obrazovky.
Guthrie zůstal na okamžik sám. Potřeboval pouze příkaz „Nerušit" a dost času, aby se sebral. Ale ne. Ještě ne.
Systém přenesl jeho volání po nenapíchnutelných lin-kách na sever do Futura. V hlavním městě bylo stejně br-zy ráno jako tady, ale Sayre byl ve své pracovně na národ-ním velitelství Bezpečnostní služby. Pár minut to trvalo, než se ujistili, že je jejich spojení naprosto bezpečné.
„Zaujal jsem své místo," řekl Guthrie anglicky. „Co je nového?"
„Jak na tom jste?"
„Jde to, více nebo méně. Brzy budu muset podat svým společníkům úplnou zprávu o tom spiknutí."
„Ještě se pro vás připravuje, včetně důkazů. Nemějte obavy, budete ji mít včas."

„Důkazy... jakou mají v tomto elektronickém a nano-technickém věku cenu?"
Sayre se usmál. „Právě proto na scéně potřebujeme vás, Ansone. Vaši osobnost, vaši přesvědčivost."
„Pro vás jsem seňor Guthrie, Sayre." Sayre ztuhl, polkl, ale nic na to neřekl.
„Kromě toho bych chtěl vědět, jak se věci vyvíjejí u vás."
„Tvrdě na tom pracujeme." Rostoucí vzrušení slovo za slovem rozptylovalo Sayrův

chlad a pocit uraženosti. „Právě jsem dostal hlášení, o kterém si program myslí, že stojí za moji osobní pozornost. Včera večer strávila regentka Asociace homesteaderů tři hodiny v quiviru v Portlandu, na Západním pobřeží. Nebyla v quiviru tak dlouho, kam sahají její záznamy. A je to blízká přítel-kyně... Guthriehn Je to důležité?"
„Hm, to nevím. Co máte v plánu?"
„Sebrat ji a důkladně vyslechnout, samozřejmě."
Robotův hlas teď zazněl velice kovovými tóny. „Po-slyšte, Sayre. Jestli se vaši agenti jen dotknou svou špina-vou rukou té dámy, vy a já jsme spolu skončili."
Sayre zalapal po dechu. „Cože? Počkejte minutu-" Za okamžik: „No dobře, je to vaše přítelkyně, a vy k ní za-chováváte. .. primitivní loajalitu. Ale-"
„Uklidněte se. Poslouchejte mě. Přesvědčili jste mě, že Xuan měl v podstatě pravdu. Vím samozřejmě, jak k tomu došlo, ale jsem o tom přesvědčen, a nechci vidět, jak se věc degraduje, protože jakákoli alternativa je mno-hem horší. Takže souhlasím se zbožnou lží o velkém spik-nutí nihilistů, protože tak můžeme ulovit mé druhé já dřív, než se opět zmocní kontroly nad Fireballem, což je asi ta poslední síla, která vás může vyřídit. Budu však muset měnit politiku Fireballu postupně. Chápete vůbec, o čem mluvím?"
Sayre přikývl.
„Okay. Teď pochopte, že se mi tato situace nemusí lí-bit, a za daných okolností je to pro mě nestravitelné jako zvratky. Vv se na starou Esther Blumovou vybodněte,

slyšíte? Jestli se nezbláznila, tak si stejně dává pozor, aby nevěděla nic, co by zrovna vám mohlo pomoci. Ale tak nebo tak, takové jako vy nemá ráda. Kdybyste sejí dostal do rukou, byl byste mrtvý. Chápete?"
Sayreho nesympatická tvář zbělela vztekem. „Jste sa-kra drzý, nezdá se vám?"
„Jo. To je můj styl. A kdybyste mě ho byli zbavili, k ničemu bych vám nebyl, že ne? Máte něco jiného, co byste mi chtěl říct? Ne? Muy bien, zůstaneme tedy v kon-taktu, jak bylo domluveno. Ale pamatujte si, že mám způ-soby, jak se dovědět, co se mým přátelům stane. Bas-tante."
Guthrie přerušil spojení.
Nadlouho se ponořil do mlčení. Na obrazovce běžely záběry Quita a vrcholků And, jasných v čistém, bezpraš-ném vysokohorském vzduchu, prozářeném sluncem. Měs-to pod mrakodrapem se právě probouzelo. Odtud vypa-dalo celkem modeme. Vznešené staré budovy kolem ná-městí Nezávislosti a tradiční rezidenční čtvrti působily jako ostrůvky v dálce, jako opuštěné oázy. Ještě nepatřily do muzea. Naopak, lidé se tu setkávali, obchodovali, jedli, pili, milovali se, slavili své svátky, spali, počínali děti, vy-chovávali je a nakonec umírali. Tak chtěla žít Juliana. Tak to viděl i on, jenže až po její smrti. Měla na to právo. Ona byla všechno, od samého počátku všeho.

18
Databáze

JERRY BOWEN A JEHO SEN zaujímali dvoupokojový byt v jižním Chicagu. Udržoval ho v přísné čistotě, ale v nepříliš velkém pořádku. Co taky s knihami, které se nevejdou do knihovny? - Povalovaly se všude, na všech možných i nemožných místech počínaje psacím stolem po-

krytým popsanými papíry a s vysoce výkonným počíta-čem, který mu zůstal z jeho lepších časů. Když ho Guth-riovi přišli navštívit, uvařil kávu, druh, který - jak se obávali - si mohl jen stěží dovolit, a široce se rozhovořil. Oni sem přišli proto, aby se s ním osobně seznámili, když byli teď do jisté míry obeznámeni s jeho plány, zatímco on se projevoval jako vizionář, i když nikoli jako naprostý
monomaniak.
Jejich rozhovoru nicméně dominovaly kosmické lety, a vzápětí jejich historie. Byl jedním z těch, kteří byli u to-ho. Pamatoval nejen slavná léta, přistání na Měsíci a tak, ale setkal se s mnohými z hrdinů a hrdinek, s astronauty, kosmonauty, inženýry a podnikateli, kteří to zkoušeli a neuspěli, ale zkoušeli to znovu a znovu. Sám v tom prů-myslu pracoval, a ve volných chvílích projektoval svou vlastní kosmickou loď, nikdy nepostavenou, a dál snil spolu s takovými, jako byl Clarke, Bussard, O'Neill, For-ward, Matloff, Hunter, Woodcock, Friesen a Hudsonovi. Ačkoli by byl mohl zahořknout, nezapomněl, jak se smát.

Pozvat ho na oplátku do svého hotelového apartmá se Guthriovi o pár dnů později poněkud ostýchali. „Já si sakra nemyslím, že hodnota člověka má něco společného s výší jeho bankovního konta," zavrčel Anson, „ale ví to Jerry? Mohl by si myslet, že ho chceme ohromit a zastra-šit, a on je pyšný starý kohout."
„Pochybuji, že by vůbec dbal o okolí," rozhodla Julia-na; a tak mu zavolali.
Bowen přišel přesně. Venku řádil vítr a hnal po oblo-ze mraky, jejichž stíny přebíhaly po střechách a ulicích. Okno hotelového pokoje vedlo do malého parku. Podzim-ně žluté stromy střásaly v poryvech větru své listí.
Když si Bowen odložil klobouk a plášť, Guthriovi si všimli, že se chvěje. Přesto se zeptal: „No? Co je nového?"
„Pokud jde o nás," řekl Anson, Jde to."
Bowen těžce oddechoval. Juliana ho vzala za ruku. „Pojďte." řekla laskavě. „Posaďte se." Odvedla ho ke křes-lu.

Anson se ho srdečně zeptal: „Co pijete?" Zdálo se, že ho Bowen neslyšel. Díval se před sebe a užasle zavrtěl hlavou. „Jsme na cestě," zašeptal. „Ko-nečně jsme na cestě."
Anson zvedl ruku s otevřenou dlaní. „Hůů," varoval. „Dlouhou a obtížnou cestu máme teprve před sebou, a já neslibuji, že na ní vytrváme, ani že po ní dojdeme daleko." Bowen zaťal prsty do opěradel křesla. Zvedl oči. „Chcete říct, že vám se ten projekt líbí-"
„A počítačům taky."
Bowen pohasl. „Spoustě lidí se líbil," zamumlal. „Ale. Vždycky bylo nějaké ale."
„Je mi líto. Nedokázal jsem přejít k věci nějak postup-něji."
„Anson je slon v porcelánu," řfkta Jnliana s úsmě-vem, „a život je jako porcelán. Ale poslyšte, Jerry, my sku-tečně doufáme. O tom je toto setkání."
Bowen se napřímil. Jeho rysy opět zvlídněly.
„Prověřili jsme si náklady," pokračovala Juliana. „Ví-te, v Austrálii se nám dařilo docela dobře. Ale když jsme se doslechli o vás - nu, myslíme si, že máme dostatečný kapitál, alespoň pro začátek. Jestli to půjde tak dobře, jak naznačují analýzy, tak se budou investoři o kliku u našich dveří rvát."
Z Bowenova hlasu zazněla četná předchozí zklamání. „V dnešní době?"
„Nemusíme brát do spolku žádné Američany, kromě mě," podotkl Anson. „Koho? Australany, Japonce, Evro-pany, a jistě, znám i nějaké Jihoafričany."
„To je to, s čím počítáme," dodala Juliana.
„Vypadnout z téhle zatracené, mizerné všivé země," řekl Anson.
„Cože?" nechápal Bowen.
„Copak to není zřejmé? Teď, když v Bílém domě sedí Obnova, a má většinu v Kongresu, půjde všechno ne od deseti k pěti, ale od pěti k nule, dokud se to nezhroutí to-tálně. Pak možná ty zbytky někdo posbírá a slepí dojaké-

l
hoši jakž takž rozumného tvaru. Ale to stejně moc nepo-může, pokud hodlá islám dál pokračovat po válečné stez-ce."
Juliana sebou trhla. „Což bude znamenat jen další omezení, ať už se stane cokoli," řekla s nezamýšlenou hrubostí. „To všechno zvyšuje moc vády. Randolph Bouř-ně to řekl už dávno: válka je blaho pro stát."
Bowen se zamračil. „Neměl jsem na mysli nějakou špinavou politiku," odsekl. „Jaké jsou vaše plány?"
„Naše naděje," opravila ho Juliana jemně.
„Chápu. Všechno je to předběžné." Usmál se. „Ano, víc než předběžné. Nejsem ve světě obchodu nezkušená panna." Jeho hlas se stal naléhavějším. „Ale v těch nejo-becnějších rysech, co máte na mysli?"
..Ekvádor." odvětil Anson. „Dokonalé lokality. Vysoké hory, blízko rovníku nebo přímo na něm, a... znám tam lidi. Několik správných lidí."
„Důležitější je," vložila se Juliana, „že jsou chytří a do-kážou se dívat vpřed. Chápou, co to bude pro jejich zemi znamenat."
„Pro každého," vydechl Bowen.
„Jo," souhlasil Anson, nenacházeje lepších slov. „Sa-mozřejmě, vyžaduje to zatracené investice, slušnými sil-nicemi počínaje, ale jakmile budeme mít nainstalované vaše zařízení—"
Praktické laserové vypouštěcí zařízení. Když se star-tuje ze Země, představuje raketový pohon nezbytně ob-rovské, fantastické plýtvání energií. Jeho doménou je ves-mír, i když byly raketové motory na chemické palivo na-hrazeny výkonnějšími iontovými, plazmovými nebo foto-novými motory.
Praktické laserové vypouštěcí zařízení. Náklady na překonání gravitace při

dopravě na nízkou oběžnou dráhu kolem Země pouze několik kilowatthodin na kilogram;
a jak řekl kdysi Heinlein: „Jakmile jste jednou na oběžné dráze kolem Země, jste na půl cestě kamkoli." Žádné zaří-zení nedokázalo dosáhnout tohoto ideálního minima, ale

laser, napájející energií molekuly vzduchu, se tomu mohl teoreticky velmi přiblížit.
Když máte navíc volnou ruku vytvořit a řídit svou vlastní organizaci, nemusíte platit postávající armádu po-zemního personálu a zbytečných úředníků. Můžete provo-zovat své kosmické linky tak ekonomicky jako aerolinie nebo oceánskou dopravu. Jakákoli mise vyjde levněji, v dimenzích celosvětového společenského produktu, než kterákoli z cest Kryštofa Kolumba.
Vyžaduje to kapitál plus odhodlání, a pár vysoce po-stavených přátel. A především musíte mít svůj sen.
V Julianině hlase zaznělo vzrušení: „A Ekvádore! nám na našich lodích v kosmu povolí použiti atomových motorů. Jsme si jistí, že je o tom přesvědčíme, a oni k to-mu získají povolení OSN."'
Anson se udeřil do otevřené dlaně. „To je začátek, Jerry," řekl rázně. „Jsme na začátku všeho. Obchodní lety jsou pouhý úvod. Energie. Skutečná sluneční energie. Za-pomeňte na to pozemní příštipkaření a zbytečně vynalo-ženou práci a peníze na energetické satelity. Ušetřete to, co zbývá z pozemské noci. Postavte Criswellovy kolektory a vysílače na Měsíci, z lunárního materiálu. A zdroje mi-nerálů na asteroidech-"
Juliana se rozesmála. „Můj drahý, obávám se, že učíš starého orla létat."
„No a?" vyhrkl Bowen. „To zaručí stálou lidskou pří-tomnost v kosmu. Nevadí mi, když to budete opakovat, kolikrát se vám zlíbí."
„Okay!" zahřměl Anson. „Pokusíme se o to, my tři." Bowen pohlédl někam mimo ně. „Kdyby tady dnes byla Helen-" Potřásl hlavou a vyskočil na nohy jako mla-dík. „Já, já - teď si toho panáka dám."

19
VALENCIA S GUTHRIEM ODEŠEL krátce po poledni. „Počkejte tady," řekl Kyře. „Dojdu si pro auto a vyzvednu vás."
„Proč nemůžu jít s vámi?" zeptala se.
„Nemusíte vědět, kde má bratrstvo své zdejší garáže, pilotko Davisová," řekl, docela zdvořile.
Kyra přikývla. Co jí taky zbývalo? Ona i Guthrie se bez jeho pomoci nemohli obeiít.
Gunjin se znovu objevil dřív, než očekávala, a zavedl ji k ohnivě červenému Phoenixu. „Není to trochu nápad-né?" podivila se.
Pokrčil rameny. „Součást kamufláže, doufám. Ne-předpokládá se, že by se uprchlíci projížděli kolem ve sportovních vozech, že?" Jeho prsty se zároveň roztančily po ovládacích prvcích a uvedly vozidlo do chodu.
„Kdejejefe?"
„Tam, kde moje zbraně; v dobře chráněném a elektro-nicky odstíněném prostoru. Víte, motor byl poněkud upraven, i když to na něm není vidět."
Ten vůz vozil kontraband už předtím, uvědomila si Kyra. Tiše se zasmála.
Valencia vyjel po nájezdové rampě na dálnici, přepnul na automatické řízení a vložil do počítače jejich požadova-nou trasu. Phoenix hladce akceleroval, dokud nedosáhl cestovní rychlosti. Kyra sotva slyšela aerodynamický hluk rozráženého vzduchu. Ano, pomyslela si, Číňané stavět auta umějí. Valencia si o několik stupňů sklonil opěradlo a oddal se chvilkové relaxaci. „Když všechno půjde dobře, měli bychom být v Saň Francisku kolem druhé hodiny," řekl. „Znám tam jedno místo, kde dobře van, tedy pokud si nebudete přát zastavit na oběd někde cestou." „Ne, to bude v pořádku. Překvapujete mé."

„Jo. Tak teď si znovu projdeme vaši legendu." „Já si ji od včerejšího večera pamatuji docela dobře." „Při vší úctě k vám, pilotko Davisová, si pamatujete starou belu. Kromě toho je tady spousta podrobností, o kterých jsme nemluvili. Když nás zastaví, musíte být schopná to oddrmolit bez přemýšlení. To bude vyžadovat tak dvě tři hodiny drilu, počítám."

Kyra se zatvářila kysele. „A jéé! A já jsem se na tu cestu tak těšila."
Valencia se zazubil. Jeho biokámen modře zasvětél-koval. „Já si taky dovedu představit zábavnější způsoby trávení času." Pak však v jeho hlasu zaskřípala ocel. „Ale být zatčen, podroben hloubkovému výslechu a pak ode-slán na převýchovu - to mezi ně nepatří."
„Ovšem, Ne— totiž seňore Valcncio. Dejme se do toho." Dali se do práce. (Krátce poté, co uprchlá do Québecu, jí nějaký úředník Fireballu řekl, že vzhledem ke znepoko-jivému Guthrieho prohlášení by se pravděpodobně měla ohlásit zpátky na Havaji. Packer v Kamehameze, když mu zavolala, si nebyl jist, co má dělat.) Kdyby se to Bées pokoušela ověřovat, narazila by na vakuum. Žádný spo-lečník Fireballu v kterékoli cizí zemi by jim neřekl ani čtvrté desetinné místo od pí, pokud by k tomu nedostal zvláštní příkaz seshora. (V celkem pochopitelné nejistotě pak odjela nejdřív do Portlandu, aby si promluvila se svý-mi přáteli, které tam měla.) Její opětovný vstup na území Unie bude zaznamenán v databázi na hraničním přecho-du. Natolik mělo bratrstvo Sally Severinové přístup do oficiální sítě. Kyra měla pocit, že je to díky chaotikům, s nimiž udržovalo dobré vztahy (Bili Mendoza se nabídl, že ji odveze do Saň Franciska a pomůže jí sehnat potřeb-né povolení, aby se dostala do letadla na Ostrovy. To něco vypovídalo o rozsahu jeho ilegální činnosti).
Vyvýšená dálnice klesla plavným obloukem na úro-veň terénu a splynula s interkontinentální dálnicí. Vůz uháněl úrodnou krajinou, podél řeky protékající ohraze-nými pozemky s akvakulturou. Stroji udržovaná zeleň

se táhla až k obzoru, k horám, jejichž vrcholky se skrýva-ly v mracích. Nudná krajina, pomyslela si Kyra, ale jak krásná musela kdysi být; vesnice, farmy, krávy pasoucí se na lukách, jabloňové sady, modrý len či žluté obilí, chla-pec cválající na koni, stinné lesy chránící před sluncem. „No, proberte se. Co budete dělat ve čtvrtek?"
„Bueno, ech-"
Na přístrojové desce zablikalo červené světlo. Kyra uviděla v dálce dopravní zácpu. Sevřelo sejí hrdlo. ,Ajaj,"
zamumlal Valencia.
Stiskl tlačítko přijímače. Na obrazovce se objevil sym-bol nekonečna. Bezpohlavní hlas řekl: „Pozor. Před vámi je zvláštní kontrolní stanoviště. Pokračujte v automatic-kém režimu. Nevystupujte z vozidla, dokud k tomu nebu-dete vyzváni. Předpokládané zdržení přibližně půl hodi-ny. Jedná se o výjimečnou situaci a všechny osoby se tím-to vyzývají, aby plně spolupracovaly s úřady. Vyčkejte
dalších pokynů."
Kyra odsunula clonu a podívala se nahoru. Nad dál-nicí hlídkovaly dvě helikoptéry. „To je kvůli nám?" zašep-tala.
Valenciovy rysy zachovaly kamennou masku. „To si
pište," řekl bezbarvě.
„Ale my bychom přece mohli být kdekoli. Jak mohou
vědět, že jsme zrovna tady?"
„To jistě nevědí, ale zdá se, že si myslí, že tohle je ide-ální místo. Všimněte si, že tady není žádný výjezd, dokud se nedostaneme k jejich stanovišti. Řekl bych, zeje zablo-kovaná každá silnice z portlandské integrace."
„Počkejte, Esther Blumová říkala cosi, jako že nebyla
v quiviru už — no, desítky let-"
Valencia přikývl. „Jo, to je pravděpodobně jejich vo-dítko. Měl jsem z toho obavy, ale když seňor Guthrie tr-val na tom, že nemůže ztrácet čas, neviděl jsem důvod se o tom zmiňovat. Prostě jsme to museli risknout." Kyra se otřásla.
„Esther! Vy myslíte, že—" ,To nevím. Jestli ji sebrali a vymačkali z ní, že Kyra
^

Davisová cestuje s Ansonem Guthriem, jsme v troubě. Není to ale moc pravděpodobné."
Pilotka přikývla. Nezdálo se, že by pouhý fakt, že Blumová udělala něco neobvyklého, měl být - pro něja-kého detektiva, pověřeného jejím sledováním, aniž by mu řekli proč — důvodem k zatčení. Z quiviru se vrátila do svého hotelu. Tam na ni čekal další gunjin, aby ji propa-šoval ven, a jeho organizace ji na pár dní ukryla. Lidem měla říct, že se prostě potulovala po Portlandu. Byla oprávněná naději, že tomu Bées uvěří a bude si myslet, že ji její operativec prostě kvůli své neobratnosti ztratil.

Zdálo se to téměř jako zbytečná obezřetnost, ale -jak se ukázalo – nebylo tomu tak. Hlášení o Blumové dostal zřejmě do ruky někdo výše postavený v mašinérii Bées. Ze zoufalství možná předtím nařídil, aby mu hlásili vše neobvyklé týkající se kohokoli, kdo byl v jakémkoli spo-jení s Guthriem. Vyhledávací program to mohl snadno zvládnout. Dospěl nějak k závěru, že je to možná jisté vo-dítko, a zmobilizoval místní síly, aby zřídily silniční kon-troly a zátarasy. Pokud Kyra kontrolou projde a její le-genda bude akceptována, Bées by si měla brzy spočítat, že toto nebyla správná stopa, a až se Blumová vrátí do-mů, měla by být před nimi v bezpečí. Když Kyra neprojde – raději si nepředstavovala, co by následovalo.
Valencia se k ní naklonil. Jeho biokámen teď zářil jako topas. „Poslyšte, pilotko Davisová," řekl. „Pokud ten-hle vůz nerozeberou na kousky, Guthrieho nenajdou. Ne-smíme jim poskytnout důvod, aby si mysleli, že by to mohl být dobrý nápad. Myslel jsem, že budu mít dost času vás připravit tak, abyste na jakoukoli otázku dokázala odpovědět přesvědčivěji, než kdybyste říkala pravdu, ale takové štěstí nás nepotkalo. Stále však můžeme projít, jestli nedáte najevo, že máte obavy. Otrávená, zvědavá, ano, to být můžete, ale nemáte co skrývat, čeho se obávat. Dokážete to?"
Olízla si rty. „Já... pokusím se."
Jejich vůz dojel na konec fronty a zastavil. Asi po mi-

nutě řada před nimi o pár metrů popojela a znovu se za-stavila. Za nimi zastavil náklaďák a zakryl jim výhled. Byli uzavřeni. Kyra ucítila studený pot v podpaží. Valencia ji chvíli pozoroval. Pak řekl: „Je mi líto, pi-lotko Davisová, ale nevěřím, že to zvládnete."
„Nikdy jsem nebyla dobrý lhář. Máto nějaký návrh?" Jeho oči se zúžily. Zcela nepatřičně si všimla, jaké má dlouhé řasy. „Mám," odpověděl pomalu. „Možná se vám nebude líbit." „Uvidíme."
„Pór favor, chápejte, v mém bratrstvu si nezačínáme románky s klienty. Když se vám toň nápad nebude líbit, pustíme ho z hlavy a já se pokusím vymyslet něco jiného." Ve spáncích jí zabušila krev. „Vy myslíte - my dva-" Přikývl. „Je zcela přirozené, jestliže si dvojice krátí čas ve frontě příjemnějším způsobem než sledováním multi. V takovém případě se dá předpokládat, že je dáma poněkud rozpačitá a nejistá."
Kyra se náhle musela zasmát. Dusíc svůj smích, vy-rážela ze sebe: „Esther říkala... každá dobrá věc... hyk! ... si žádá oběti. Už jsem... hyk! ... podstoupila mnohem horší. Pojďte sem."
V automobilu bylo spojité sedadlo, i když s odděle-nými opěradly. Valenciův kámen zazářil šarlatově. Byl až nepatřičně hezký. Kyra ho objala kolem krku. Jeho ruka jí sklouzla kolem pasu. Když se jejich rty dotkly, začal ji hladit po zádech.
Vklouzla mu rukou pod košili dříve než on jí pod blů-zu. Koutkem oka zahlédla policejní vůz, projíždějící ko-lem. Bueno, tím lépe. Divadlo musí vypadat přesvědčivě.
Neztratila ještě veškerou sebekontrolu, když dojeli ke kontrolnímu stanovišti, ale věděla, že kdyby čekání trvalo Jen o chviličku déle, nepochybně by k tomu došlo. Zatra-ceně. Ne, tahle je to lepší. Nebo ne? Pročísla si prsty roz-cuchané vlasy a věnovala policistovi u okénka rozpačitý úsměv.
Také se zašklebil. Byl to civilní policista, jeden z ně-

kolika pod velením béesáka v třídově hnědé uniformě. Ten přistoupil a začal klást otázky, které dnes musel po-ložit už nejméně stokrát. Jeho pozornost vzbudila Kyřina identifikační karta Fireballu a přiměla ho položit ještě několik dodatečných otázek. Odpovídala zasněně. Nero jí v tom přizvukoval, dávaje najevo bezpochyby větší rozpa-ky a nesoustředěnost, než pociťoval. Mezitím policisté otevřeli motorový a zavazadlový prostor, zkontrolovali je a prozkoumali přístrojem, který musel být nějakým de-tektorem Guthrieho. Samozřejmě, nevěděli, že...
„Pokračujte," řekl suše béesák. Pak dodal: „V bu-doucnu byste se měli chovat slušněji."
Valoncia mu věnoval napůl omluvný úsměv a uvedl vůz do chodu. O pár sekund později vůz dosáhl cestovní rychlosti a přešel na automatifké řízení.
Kyra se pohodlně opřela. „Uffl" vydechla. „Dokázali jsme to, Nero!" zajásala. „Dokázali jsme to!"
„Zatím." Díval se upřeně před sebe.

„Oh, nebuďte nervózní. Byl jste, no, byl jste super. Vychutnala jsem si z té vlnové délky každý hertz."
Pohlédl na ni. Svit kamene zeslábl a změnil barvu na bledě růžovou. Jeho hlas na okamžik zazněl hřejivě a zu-by zablýskly v úsměvu. „Gracias. Já taky." Úsměv se vy-tratil. „Nemějte obavy, pilotko Davisová. Nebudu z toho nic vyvozovat."
Do hlasu i tváře se mu vrátil chlad, i do samotného způsobu, jak si od ní zase odsedí. „Dál mohou být další kontroly a zátarasy. Nebo se tomu béesákovi může doda-tečně leccos rozleze! v hlavě. Jako třeba to, že když chcete na Havaj, proč neletíte přímo z Portlandu? Je skutečně důvodem to, co naznačovalo vaše chování, že si užíváte malou extra dovolenou? Když zavolá do hlavního stanu a oni si projdou údaje, které dnes dostali, skoro určitě ob-jeví, že jste jediným zaměstnancem Fireballu, který opus-til Portland po zemi. Budou se tomu divit. Jakmile těmhle parchantům zmizíme z dohledu, sjedu z dálnice, a to při první příležitostí."

Kyra cítila, jak se její euforie rychle vytrácí. „Kam?"
„Znám jeden bezpečný dům. Změníme náš plán tak, abychom zítra nemuseli pokračovat do Friska. Znamená to sice zasvětit do věci další dva nebo tři lidi, ale ti jsou spolehliví."
„Jesús Maria," řekla Kyra chabě. „Co bychom si bez vás, Guthrie a já, počali."
Zasmál se, skoro neslyšně. „Chytili by vás, předpoklá-dám. Napoprvé jste si vedli docela dobře, na amatéry, ale toto je můj obor. Teď si nacvičíme pár dalších věcí, pro všechny případy."
Vedlejší silnice, kterou objevili, byla dlážděná, ale ne-měla zabudovaný vodící kabel. Valencia převzal ruční ří-zení s obratností, která se stala ještě zjevnější, když se do-stali na úzké silničky vinoucí se horami. Některé z nich měly popraskaný asfaltový povrch, jiné byly prašné a tak neudržované, že z nich zbývalo sotva víc než jen vyjeté stopy. Za vozem se zvedala oblaka prachu. Kola prokluzo-vala. Odstředivá síla v zatáčkách vrhala Kyru ze stra-ny na stranu. Hluboko pod vozem viděla balvany pokryté dno kaňonu. „Myslela jsem si, že jsem ostrý řidič," musela nakonec říct. Vůz poskočil, až jí cvakly zuby. „Ale takový-hle způsob jízdy, je to vůbec podle zákona?"
„Chci, abychom se dostali co nejdřív do úkrytu," vy-světlil krátce. „Červený Phoenix byl možná jakýmsi mas-kováním na dálnici, ale pro každé prolétávající letadlo je jako pochodeň v suchém troudu."
Přiměla se podřídit tanci svalů reagujících na prudké pohyby vozu. Valencia se plně soustřeďoval na řízení, takže ji už dál necepoval. Kromě toho byla okolní krajina úžasná. Pod schopnou vládou by se zde dnes mohly pěsto-vat geneticky upravené plodiny nebo by zde mohly být nanotechnické provozy pro extrakci minerálů. Takto však byla krajina zdánlivě opuštěná. Linie hřebenů vroubily špice jehličnanů, skalní útesy se majestátně zvedaly k ne-bi. Občas zahlédla zříceniny něčího domova, někdy vzdá-lený odlesk moře.

Nevěděla, jak přesně to měl propočítané, ale už jim skoro docházelo palivo, když dojeli ke zbytkům nějaké vesničky. Zatímco chlapík u stanice vyměňoval jejich tla-kovou nádrž za jinou, čerstvě naplněnou vodíkem, zašli si naproti přes ulici na sendviče a něco k pití. „Moc turistů tady nevídáme," řekla toužebně žena za pultem. „Špatné časy."
„Je mi líto, my musíme jet dál," odvětila Kyra. Ať tak nebo tak, tady si na ně budou pamatovat. Bueno, bylo ne-pravděpodobné, že se honící psi poženou právě po této cestě.
Valencia pokračoval v jízdě poněkud méně pekelným stylem. Když utišila svůj hlad, Kyra se začala cítit lépe. „Kdo jsou ti lidé, ke kterým jedeme?" zeptala se.
„Jmenují se Farmm-invi," řekl. ..Jim a Anně Farnumo-vi. On pracuje většinou na rybí farmě, ona se stará o dům a pěstuje pár věcí pro trh s lahůdkami."
Tedy nic zvláštního, pomyslela si. Žádný Horní svět, ale ani ne v přesném slova smyslu Dolní. „Žádné dětí, což je důvod, proč mohou dělat to, co dělají."
„Jsou tedy – z vaší společnosti?"
„Ne, nepatří ani k Rytířům štěstěny, jejichž území za-sahuje až sem na sever. Jsou to krypto–chaotici. Součást organizovaného podzemí. Ne jako aktivisté, ale zajišťují stanici na cestě, spojovací článek, úkryt, pokud je zapotře-bí. Ani by mě nepřekvapilo, kdyby střežili nějaký úkryt zbraní někde v lesích."
A sakra, pomyslela si Kyra, to zacházelo trochu da-leko. „Jak o nich víte? Vy přece nejste revolucionáři, že ne?"
„Ne. Většině z nás by osobně nevadilo, kdyby byla ta-to vláda svržena - za

předpokladu, že by nás její nástupce neotravoval účinněji, než to dokázali avantisté. Ale bratr-stvo jako takové musí být apolitické."
Zdálo se, že se Valencia na chvíli zamyslel, než pokra-čoval: „Policie nám tu a tam ve vší diskrétnosti zadá ně-jaký úkol. Jsme koneckonců oficiálně licencovaná agen-

tura pro osobní služby. I Bées se o to jednou nebo dvakrát pokusila, jak jsem slyšel, ale byla odmítnuta, právě proto, že šlo o politický úkol. Junta chaotiků to ví a oceňuje to. Od té doby jsme pro ně pracovali - ne přímo proti vládě, ale v různých směrech jsme jim byli nápomocní. Víc vám říct nemohu. Někdy je to vzájemně prospěšné, když bratři vědí o lidech, jako jsou Famumovi. Vsadím se, že nás ne-jen ukryjí na noc, ale že nám poskytnou i další podporu... protože tentokrát je náš protivník i jejich nepřítel."
„Chápu." Kyra ho pozorovala z profilu, ozářeného na-zlátlým světlem ze západu proti pozadí temnějších stro-mů. „Nemluvíte tak, jak bych očekávala," řekla.
Usmál se. „Jak bych měl mluvit?"
„Jste vzdělaný, že? Jak jste se dostal k téhle... práci?"
„Jak se většina lidí dnst.anp ke své nrári?" Pokrčil ra-meny. „Prostě ji vezmou."
„Já jsem vždycky věděla, čím chci být."
‚A dokázala jste to. Máte štěstí. Ale vy máte Fireball, kterému patříte, a Fireball má Ansona Guthrieho." Snížil hlas. „Gunjin není námezdný robot. Je do značné míry svobodný, a nachází užitek pro všechno, co je v něm." Ost-ře dodal: „Měl bych raději zase přidat. Pór favor, pilotko Davisová, nerušte mě."
Kyra se zabořila do sedadla. Guthrie -jak zvládal jíz-du, uzavřený v černotě a tichu? Bueno, v minulosti zvládl už spoustu věcí. I samotnou smrt.
Když dojeli do Noyo, slunce už leželo na horizontu, obrovské a oranžové. Nad úzkou zátokou s pár zakotve-nými čluny, na jejímž břehu se krčilo několik budov, trče-la hradba útesů. Zbytek domů se nalézal nahoře. Stavení působila ošuměle a tři z nich zjevně opuštěně. Valencia zastavil před jedním z nich, stojícím trochu stranou mezi stříbřitě zelenými cypřiši. „Jsme tady," řekl.
Kyra vystoupila. S chutí a potěšením se protáhla. Oceánský vítr jí čechral vlasy a příjemně chladil kůži. Nesl s sebou ostrou vůni, nepříliš podobnou vůním, jež unášel nad havajskými plážemi. Jeho šumění bylo jedi-

ným zvukem, který slyšela, dokud jejich kroky nezašus-tily po štěrkem vysypané cestě.
Dům byl velký. Starobylé hrázděné zdivo připomínalo Baker, ale barva byla vyšisovaná do bělošedé. Valencia zaklepal na dveře, což bylo stejně archaické jako dům samotný. Ve dveřích se objevil muž, robustně stavěný a ošlehaný nepohodou. Měl huňatý šedivějící plnovous, ačkoli vlasy vypovídaly o tom, že je nanejvýš v raném středním věku. „Saludos, amigo," pozdravil ho Valencia. „Můžete nás ukrýt na noc? Ta slečna je prověřená."
Famum řekl klidně: „Pojďte dál."
„Měl bych dát naše auto rovnou do garáže."
„Pořádně nápadná barva," přisvědčil Famum. „Za-jeďte s ním dozadu. Já vám otevřu. Vy pojďte dál. seňori-to. Sousedy pusťte z hlavy. Tady si každý hledíme svého."
Kyra vstoupila do domu. Tam se setkala s baculatou ženou, která řekla: „Bienvenida," nepříliš důrazně, ale tak, jako by to myslela vážně. Ani muž, ani jeho žena se zdaleka nepodobali hrdinným bojovníkům odboje. Ani útulná místnost se starším, ale dobře udržovaným nábyt-kem a spíše banálními obrázky na stěnách pokrytých tex-tilními tapetami, nepřipomínala doupě desperátů. Samo-zřejmě, tak to taky mělo být. Z kuchyně se sem linula pří-jemná vůně. Kyra pootevřenými dveřmi zahlédla kuchyň-ský sporák, aspoň padesát nebo i více let starý.
Před večeří si společně připili. Famum jim nalil skvě-lé domácí pivo. Když je Kyra pochválila, odvětil: „Udržu-jeme při životě tolik z reálného světa, kolik dokážeme."
„Chcete z něho vrátit zpátky víc pro všechny, že?" ze-ptala se Kyra.
Famum se zamračil. „Nemluvme o politice," řekla jeho žena mírně. Upřela na Kyru nemrkající pohled.
„Nejlépe bude, když přejdeme rovnou k věci," řekl Va-lencia. „Možná víte něco důležitého nebo máte nějaké dobré nápady, které my nemáme."
„Začněte." Stejně dobře by mohl Famum žádat o nové rozdání při pokeru.

„Nemohu vám toho říct moc, ale pravděpodobně víte, že vláda pořádá velký hon na něco, co příliš přesně nepo-psala."
Anně Famumová se ušklíbla. „Jak bychom to mohli neslyšet? A ty lži o fanaticích- Proč? O co jim vlastně Jde?"
„Mohli by mít alespoň částečně pravdu?" zamumlal Valencia.
„Ne!" Parnům udeřil pěstí do opěradla svého křesla.
Možná, pomyslela si Kyra, popírá to, čemu sám ne-chce věřit. Ne že by junta nebo většina z těch, kteří se tajně připravovali na budoucí boje, byli netvoři. Ale nevě-řila, že by byli všichni do posledního naprosto discipli-novaní. Revoluční hnutí také neprožívala léta, vyčkáva-jíce svůj ča'?, pokud neměla rozumné vyhlídky na úspěch. To také určitě znamenalo skrytou podporu ze zahraničí, od Severoameričanů v exilu i od cizích vlád, které měly své vlastní motivy...
„Omlouvám se," řekl Valencia se zářivým, téměř srdečným úsměvem. „Měl jsem pocit, že se musím zeptat, ale byl jsem si jistý, jaká bude odpověď.
Muy bien, my dva převážíme, řekněme, jeden z těch předmětů, po kterých Bées jde. Musíme ho rychle dostat z jejich dosahu. Nejlepší způsob, na který jsem zatím do-kázal přijít, by byla doprava na velké jachtě nebo rychlém okřídleném člunu, který mají Rytíři štěstěny. Reciprocita mezi bratrstvy, víte; Sally Severinové jim v minulosti pro-kázali laskavosti, a moji nadřízení jsou toho názoru, že tento úkol stojí za to, abychom si dluh teď vybrali."
Kyra si pořádně upila ze svého poháru. Obdivovala, jak hladce o tom všem Valencia mluvil, přičemž uvedl ab-solutní minimum faktů, na kterých by záleželo. Proč byli velitelé jeho společnosti ochotni do věci tolik vložit? Určitě se nejednalo o žádné idealisty. Zřejmě věděli, že když po-mohou Guthriemu teď, když to potřebuje, bohatě se jim to vyplatí, nejen v penězích, ale i v dobré vůli Fireballu.
Zamrazilo ji. Pak tedy znali skutečnou situaci. Buď to
l

řekla Esther Blumová – z nutnosti, protože neměla dost peněz, aby zaplatila za skutečně seriózní záchrannou ope-raci - nebo, jakmile to ona řekla Valenciovi, kontaktoval je on, a oni mu povolili této možnosti využít. Ano, ve svém hotelovém pokoji tu noc před jejím příjezdem na to měl času dost.
Přesto to bylo zarážející. Každý, kdo o tom věděl, představoval dodatečné nebezpečí. Valencia by ji nezradil. Ne, on ne! A musel očekávat, že by to neudělal ani nikdo z jeho šéfů. Ale jak si tím mohl být jist? Kromě toho Bées o jeho bratrstvu určitě věděla víc, než si sami připouštěli. Jestli budou nějaké náznaky ukazovat tímto směrem, mo-hla by si Bées dát tu práci pozatykat a podrobit hloub-kovému výslechu kohokoli, kdo by je mohl dovést dál.
Bude nezbytné rvchlc ^^e^^^11^ T^nt^^r
Jako z dálky slyšela Valenciu, jak pokračuje: „Dnes nás na silnici kontrolovali - prošli jsme, ale myslím, že by od nás byla naprostá pitomost pokračovat do Saň Fran-ciska tak, jak jsme původně plánovali. Mohli byste mi zprostředkovat kontakt s Rytíři na nějaké bezpečné lince? A myslíte, že by jejich posádka mohla zítra vyplout na moře, a že by nás nějaký člun odtud mohl vzít na místo setkání s nimi, taky pokud možno bezpečně?"
Famumovi si vyměnili pohledy. Chvíli uvažovali. Asi po minutě žena řekla: „Jestli mají povolení k plavbě z dneška, tak ano, mělo by to zítra jít. Kapitán může říct přístavní policii, že ho zdržely rodinné potíže nebo něco takového. A ty, Jime, můžeš zavolat do své společnosti a říct jim, že nepřijdeš do práce. Máme k tomu dobrý dů-vod."
Její manžel si pohladil plnovous. „Budu muset určit vhodné místo setkání," řekl. „Tohle pobřeží moc nehlídají, ale není třeba riskovat víc, než musíme, že narazíme na vládní vznášedlo. Zkontroluji všechny jejich pohyby, které byly v poslední době pozorovány."
On, prostý rybář? Podzemí, nic nápadného, obyčejní lidé jako tento, široce rozptýlení, ale ve vzájemném kon-

taktu, z nichž každý vykoná svůj úkol, když je k tomu vy-zván - Kyra si představila svinutého hada. Podpatek boty mohl rozdrtit jeho hlavu, když člověk věděl, kde je; ale po-kud to neudělal, had vyčkával na nejvhodnější chvíli, aby udeřil, a mezitím se míhal jeho jazyk, zkoumající a kon-trolující okolní svět.
„Bueno, jsme tedy domluveni?" zvolala Anně Famu-mová. „Tak se pojďme najíst, než

se večeře spálí na uhel."
Nad jídlem rozmlouvali o počasí, sportu, zprávách, místních událostech a podobných triviálnostech. Nechcete vědět víc, než musíte, uvědomila si Kyra. Zanedlouho po-té už byla v posteli, kterou jí paní domu ukázala. Valencia a Famumovi zůstali vzhůru. Když za svítání vstávala, Kyru napadlo, jestli šli vůbec spát.
2€
ŠIRÉ VODY ZALIL ohněm další západ slunce a pohasl. Soumrak, který následoval, byl krátký. Když se Kyra po večeři vrátila do své kabiny, nad pacifickou stranou pla-nety už byla noc.
Na lodi, která vás za nějakých třicet hodin převeze z kontinentu na Havaj, nestojíte venku na palubě."2 Ale kabina poskytovala skoro stejně dobrý výhled, byla sice zapuštěná, ale její kryt ve výši hlavy vyčníval nad úroveň paluby. Jen málokdy sprška vodní tříště na okamžik za-razila výhled skrze hyalon krytu, stejně proudnicového, jako byla celá Caravel, klouzající hladce nad vlnami na svých pružných aerodynamických křídlech. Kyra si stěží povšimla své vlastní tělesné odezvy na ten pohyb, s výjim-kou pocitu jednoty a shody se strojem a mořem.
Protože měla kabinu sama pro sebe, zhasla v ní a ne-
32
To jistě ne, protože vzhledem k tomu, odkud vypluli, se Caravel muse-la pohybovat rychlostí kolem 180 krn/h. (Pozn. překl.)

chala oči opájet se krásou scenerie. Navigační světla byla mimo její výsek pohledu a otáčející se anténu radaru také neviděla. Rozeznala pouze stěžňové světlo, matně bílé, rytmicky blikající. Všude kolem se rozkládal oceán. Třpy-til se měňavým leskem jako tisíc leopardů na lovu; v blíz-kosti občas zavířila krajka pěny. Motory loď jemně roze-chvívaly. Vlny vydávaly zvuk proudící bystřiny, podtrhá-vající hukot větru. Nad hlavou zářila Mléčná dráha.
Velkolepý pohled. Byla v něm síla i klid. Škoda, že ho jefe nemůže vychutnat, pomyslela si. Opět ležel uzamče-ný v chráněném a tajném prostoru. Neodváží se ho vytáh-nout, dokud nebude muset. Rytíři štěstěny prostě opláceli laskavost; žádnou smlouvu nepodepsali. Kdyby se posád-ka Caravel dověděla, co ve skutečnosti pašuje, pokušení -obrovská odměna, prominutí dřívějších zločinů, lukrativ-ní sinekury ve vládních službách - by se pro někoho z ní mohlo ukázat příliš silné. Nebo by kapitán mohl dojít k závěru, že byl podvodně vlákán do obrovského rizika, aniž by z toho měl nějaký reálný zisk, a mohl by se za to chtít pomstít.
Stěží měla možnost zašeptat Guthriemu pár slov, kte-rá možná skrze svůj obal stejně neslyšel, cestou mezi au-tem a Famumovým člunem. Jak dlouho dokáže snášet skoro naprostou senzorickou deprivaci, než se jeho mysl začne rozkládat? Sama si zažila dost zlou chvíli, a před-pokládala, že i Valencia, když se nad horizont vyhoupl strážní kutr a rádiem jim vysílal příkaz zastavit. Byl prá-vě tak čas je ukrýt ve dvou skrýších pro kontraband, ale doba strávená ve slepotě a temnotě se strašlivě táhla, za-tímco okřídlený člun prohledávali a převraceli naruby. Že to netrvalo ani celé tri hodiny? Bylo to možné?
Bueno, zkouška byla za ní a opakování prohlídky bylo nepravděpodobné. Kyřina duše se vrátila k moři. Ale ne-dokázala se mu oddat úplně. Jakkoli se snažila ignorovat úzkost, nebylo to nic platné.
Tiché kroky ji přiměly se ohlédnout. Srdce jí posko-čilo. Stín, který se zastavil vedle ní, byl Valencia.

„Buenas tardes," řekl stejně tiše, jako přišel. „Neru-ším?"
„Ne," odpověděla. „Vůbec ne. Krásná noc."
„Skutečně. Ale pro skutečný pohled a hvězdy musíme do kosmu."
„No, vivifer—"
„Víte lépe než já, jak moc to není totéž." Odmlčel se. .Nebo ne? My lidé brzy začínáme považovat svá požehná-ní za samozřejmá. Často zapomínáme, že jsou to požehná-ní."
Nedovedla si představit, že by k němu mohla někdy cítit soucit. „Nikdy jste tam nebyl?"
„Jen krátce, na Měsíci. Jako turista, ve stádě, samé zákazy a omezení."
„Chtěl jste se stát astronautem." pochopila.
„Vždycky."
Z náhlého popudu mu na okamžik sevřela ruku. „Ne-jste sám. I mezi dětmi Fireballu - Moc málo příležitostí, a pořád méně."

„Ano, ano, to zcela chápu," odsekl. „Nelituji sám se-be." Jeho tón znovu nabyl své obvyklé neosobní zdvořilos-ti. „Omlouvám se, pilotko Davisová, že jsem vás tady vy-rušil. Mám nějaké nové zprávy, ale jestli na ně nemáte náladu, bude stačit, když si o tom promluvíme ráno."
Přinutila se k úsměvu. „Nenechávejte mě v nejisto-tě."
„Muy bien. Právě jsem měl rozmluvu s kapitánem, a nepodařilo se mi ho přesvědčit. Nebude čekat, až si nás z Havaje někdo převezme. Vylodí nás, kde chceme, a oka-mžitě se vrátí domů. Myslím, že je z nás neklidný, a ne-můžu mu to mít za zlé. Nabídl mi, abych zavolal jeho co-mandantemu a požádal ho, aby vydal jiné rozkazy, ale to by bylo nesmyslně riskantní."
„Samozřejmě." Kyra si připomněla, že si musí dávat pozor na jazyk. Všude na lodi mohly být štěnice. „Mluvili jsme o tom v Portlandu, ale jen okrajově. Myslíte, že byste dokázal najít někoho, kdo by se o to mohl postarat?"

„Říkal jsem vám, že Havaj neznám. To je další místo, kde jsem byl jenom jako turista. Moje bratrstvo má jen málo co - jestli vůbec něco - do činění s Honolulskými králi. Ale... když mi poradíte—"
„Neznám žádné škvíry, kam zmizet."
„Můžeme si popovídat o tom, kde jste byla, co jste vi-děla a co jste slyšela. To jsou informace. Možná nás pak dokážu nějaký čas udržet v úkrytu, ne na jednom místě -to bychom je museli střídat. Ne moc dlouho, když po nás jdou profesionálové, a ani tak nemůžu nic zaručit, ale po-kusím se udělat, co je v mých silách."
„My ale možná nejsme v situaci, abychom mohli obno-vit náš kontrakt, až vyprší." Jeho tvář ozářil prchavý úsměv. Oči a biokámen za-chytily světlo hvězd. „Budu vám důvěřovat, ?e to pak udě-láte se zpětnou platností."
„Mil gracias, Nero." Znovu ho chytla za ruku, tento-krát oběma rukama, a nepustila ho.
„To je fakt bláznovství," zamumlal. „Ale neosofové—" Umlkl.
Všimla si, jak jemně opětuje její tlak. „Nechápete, že je to naše nejlepší sázka, právě proto, zeje bláznivá?"
Každopádně si to myslel Guthrie. „Musíme zamotat šišku nejen těm idiotům, ale i mému druhému já," řekl. „Kamehameha bude hlídaná víc než státní banka, protože vědí, že bych se nejraději dostal zpátky do kosmu. Proto bude ode mě chytré se pokusit proklouznout do některé svobodné země na Zemi. Proto se mě Bées pokusí dostat ještě uvnitř Unie. No, anti—Guthrie ví, jak uvažuji, ale neví, jak jsem byl varován, jakým způsobem byl organizo-ván můj útěk, kdo jsou mí společníci nebo čeho jsou schopní. Proto jim ten nejpravděpodobnější tah z naší strany bude připadat jako nejnepravděpodobnější, a po-skytuje nám nejlepší šanci. Já vím, není to nejlepší sázka, ale myji podstoupíme."
„A bláznovství, to vás láká," řekl Valencia. Oba se ro-zesmáli. „Bueno, přiznávám, že mě taky."

Napadlo ji, že by měla raději jeho ruku pustit, a udě-lala to, ale pak se podivila, proč to udělala. „My to do-kážeme, Nero." Slova se roztříštila. „Vadilo by vám začít mluvit o vašich havajských do-volených?" Co to bylo, opatrnost, praktičnost, nebo co?
„Myslím, že ne."
„Ne brííing nebo strategická porada. Nemusíme si tuhle noc zkazit." A mohlo by být kontraproduktivní nebo nebezpečné, kdybychom měli nějaké posluchače, pomys-lela si. Tak proč by se jí to mělo zdát nepříjemné? „Jen vzpomínejte, když budete tak laskavá."
Pocit provinilosti ji opustil. „Oh, drahý, kde bych měla začít?" zažertovala.
..Kde chcete." Opřel se lokty o římsu průhledného kry-
+-n o '-7'-ir>1n/-1n1 on ^Tr»n Q^'-i+- ^-tirň^i^-n n^ťi i^íilr^T-nr o oim'<-i-t1l7-'-'"-/^ ni'
moře vykrojily jeho profil na pozadí tmy. „Možná u tako-vého pohledu, jako je tento?"
„M-hm, vzpomínám-" Napodobila jeho postoj. Jejich lokty se dotkly, dotyk tepla v chladném mořském vzdu-chu. „Jeden přítel a já, zařídili jsme si výlet na katamara-nu-"
Šetrněji vedl jejími vzpomínkami. Někdy uvedl vlast-ní podobné zkušenosti; a také uměl být jemný. Ačkoli sejí nevyptával na nic intimního, po chvíli měla pocit, že s ním tyto vzpomínky sdílí. Přistihla se, že mluví o Keiki Moana. A proč ne? Překročili hranice pro cizince, ale kaž-dý o nich věděl a viděl dokumenty nebo četl knihy. Stejně tak každý věděl, že Fireball svým lidem

příležitostně po-voloval navštívit své svěřence.
„-plavali jsme k voru, když párek delfínů - O—o—oh!" Za zádí právě vyšel měsíc v úplňku. Po hladině oceá-nu se náhle rozlilo stříbro a vytvořilo jim kolem hlav sva-tozáře. Kyra se naklonila k Valenciovi a položila mu ruku kolem pasu.
.Ale, ale, pilotko Davisová-" řekl vyčítavě. „Nevýslovně krásné," řekla odkudsi z hloubi hrdla. „Ano. Hm, můžete mi najít Alfu Centauri?"

„Já... myslím, že jsme ještě příliš daleko na severu. Proč?"
„Řetěz asociací." Guthrie.
„Koho to zajímá? Demeter, jediná živá planeta, které jsme dosáhli, ano, ale primitivní a odsouzená ke zkáze;
a to mě vede k úvahám, co to všechno znamená, když je život tak vzácná náhoda."
Kyra se zhluboka nadechla. „Znamená to, že je, ne? Jsme tady jen na krátkou chvíli, jsme tady dnes v noci, vy a já, a to by mohlo stačit. Doká-žeme se postarat, aby to stačilo, že?" Pozvedla k němu rty.
Odpověděl poněkud nejistě. „Pilotko Davisová, vy-světloval jsem vám, jak je to se vztahy s klienty."
Kyra se zářivě usmála. „A co když si začne klient?"
„Politika firmy-"
Kyře zatančily v očích pobavené jiskřičky. „Poslyš, Nero, já nejsem žádný bukanýr. Nejsem ani zbabělec, ale někde vespod jsem právě teď vystrašená a osamělá a po-třebuji utěšit."
Jeho oči se setkaly s jejími. „Nejsem si jistý, jestli to-mu věřím," řekl. „Příliš si tě vážím, Kyro."
Pocítila hřejivou radost. Zvedla ruce - ucítila mezi prsty jeho husté vlasy — a přitáhla si ho k sobě. „Kromě toho," řekla po chvíli, „houpání té paluby pod námi je neo-dolatelně sexy."
21
MUŽ SEDÍCÍ PŘED STOLEM měl šedé vlasy ostříhané nakrátko jako chlapec a bledé oči zasazené hluboko v jiz-vami zbrázděné tváři. Na strohé uniformě zářily plukov-nické distinkce a stužky vyznamenání. „Podřizuje se ži-votním zájmům své země, podléhám vašim rozkazům, pa-ne," přisvědčil.
„To by nám nemělo působit žádné problémy, vzhle-

dem k tomu, že mi vaše vláda vaše oddělení a vás přidě-lila," odvětil nový Guthrie. „Ale o těch mužích. Vás znám podle vaší pověsti. Vám lze důvěřovat, že odvedete svou práci, odvedete ji dobře a budete pak držet hubu. Ale do-kážou to vaši muži, jeden každý z nich?"
„Sám jsem je vybíral, pane," řekl mu Felix Holden.
„Okay, to mi stačí." Co se dá dělat. „Ale podtrhuji, musíte být diskrétní. Nejen spolehliví, ale i taktní. Nebo, přinejmenším, nesmíte budit pohoršení. Až moji conseje-ros33 zjistí, že jsem pověřil příslušníky severoamerické Bezpečnostní služby s kosmickým výcvikem speciálními úkoly, tak začnou pršet sračky. Budu je muset nějak uchlácholit. Nedělejte mi to těžší, než to musí být."
„Chápu, pane. Smím se zeptat, jak zamýšlíte naši misi vysvětlit?"
„Tím nejjednodušším způsobem. Počínaje faktem, že náš personál není v policejní práci vycvičen a nikdy ne-musel řešit nic jiného než náhodnou rvačku nebo krádež či podvod, et cetera. Budou se mě ptát, jestli potřebujeme detektivy, aby nám pomohli proti teroristům, kteří nás infiltrovali, a proč jsem si je nevypůjčil od nějaké jiné země než od Unie — od nějaké svobodné země, v očích oby-vatel kosmu. Odpovím jim, že váš sbor je s touto situací dobře obeznámen, že se s ní v současnosti právě potýká a že nemáme čas na to vychovávat někoho jiného. Řeknu jim, že mně samotnému se to moc nelíbí, ale v této nouzo-vé situaci nevidím jinou volbu.
Svým lidem to vysvětlit dokážu. Jsem jejich jefe, za-kladatel celého podniku, postava, ke které celý svůj život vzhlíželi, stejně jako před nimi jejich rodiče, prarodiče a možná i praprarodiče. Ale opakuji: vy, mládenci, mi to můžete znemožnit, a pak možná nepřežijete to, co bude následovat. Uvědomte si, že už nejednáte s pokornými platiči daní. Obyvatelé kosmu jsou nezávislá, tvrdohlavá a horkokrevná banda."
consejeros (ěp.) - členové rady, v tomto případě správní. (Pozn. překl.)

Holden ze sebe vymáčkl úsměv. „Očekával jsem, že řeknete to, co jste řekl, pane. Nemějte obavy. Moji muži nejsou nadutí a tupí násilníci z dobrodružných románů.

Pór favor, věřte nám, že dokážeme víc než to. Zůstaneme v pozadí, budeme mluvit tiše, a svou sílu nedáme najevo, pokud to nebude nezbytně nutné. Jestli k tomu dojde, na-še akce se omezí pouze na nezbytně nutné minimum."
„Dobře. Tak teď konkrétně. Vy jste naše opatření pro-ti možnosti, že náš objekt pátrání uprchne do kosmu. Ne-ní to příliš pravděpodobné, ale nechci nic zanedbat. Kdy-by k tomu mělo dojít, nemůže v podstatě zamířit jinam než na L-5 nebo na Měsíc. Chci mít v každém z těch zaří-zení jednotku vašich lidí pod velením důstojníka, kterému řeknete, po čem se má dívat. Předpokládám, že máte dva důstojníky, kterým tak výbušné LajemaLví můžete svěřit. Lidem z Fireballu nařídím, aby s nimi spolupracovali. Jak brzy mohou vyrazit?"
„Do hodiny po mém návratu odsud."
„No teda, vy jste v tom, co děláte, opravdu dobří! Ale já pro ně tak rychle nedokážu zajistit dopravu. Ekvádor -ský kosmický přístav má pořád napilno, to víte. Nicméně by zítra měli být na místě.
Vy zůstanete v Quitu, plukovníku, s několika muži, pokud možno těmi nejlepšími. Budete v záloze, pokud by nastala situace, která by vyžadovala krajní opatření."
Holden vstal, zasalutoval tělu robota a udělal čelem vzad. Jeho podpatky zaklapaly po podlaze.
Když odešel, Guthrie zavolal Sayremu do Futura. „Váš ovčácký pes a já jsme právě měli zajímavý rozhovor," řekl. „Věřím, že na mé straně udržíme věci pod kontrolou. Jak to vypadá u vás?"
„Kořist je ještě na svobodě," odpověděl Sayre poněkud nadbytečně. Po chvíli: „Hloubkový výslech podezřelého, který byl proveden, přinesl poznatek, že jeho původní úkryt byl v erijsko–ontarijské integraci. Bohužel, paměť podezřelého týkající se událostí v době našeho nájezdu byla nenávratně vymazána drogou. Jinak náznaky, kte-

l
re máme, ukazují, že bylo uložené vědomí dopraveno do Portlandu, ale také může jít o náhodnou shodu, nebo mo-hly být narafičeny úmyslně, aby nás svedly na falešnou stopu. Pravděpodobně se pokusí dostat do Mexika, a my jsme na hranici zatáhli síť zvlášť těsně, ale to přirozeně neznamená, že přesto nemůže nějak proklouznout."
„Může také klást dvojí stopu," nadhodil Guthrie.
„Ano. Má jisté zdroje uvnitř Unie. Nezmizel by nám tak, kdyby mu lidé nepomáhali. Spousta lidí teď možná zná pravdu o něm - a další fakta. Kterýkoli z nich by se je mohl kdykoli pokusit zveřejnit, a mohl by uspět."
„Jo. Z vašeho hlediska je to ta druhá nejhorší noční můra. Jak jste měli v plánu se s tím vypořádat?"
..Popřít to. samozřejmě. Zatknout je jako nihilisty a zavríL jmi iiauu, neuu je z.iiis.viuuval. Vy &e k tuuiu pu-přeni připojíte."
„Je obvyklé říkat: 'Budete tak laskav, pór favor, se-ňore Guthrie?'"
„Já... omlouvám se. Ten tlak na mě... je veliký."
„Možná budu potřebovat uloženou kopii svého já, no-vě probuzenou po jejím návratu z Alfy Centauri. Je ta ko-pie hotová?"
„Ne zcela. Software, přirozeně. Ale hardware, přesný duplikát- Dejte nám ještě dva nebo tři dny. Pak ho bude-me mít zpátky v budově Fireballu Severozápad, kde byl uložen předtím."
„Dobrá. Pokud jde o mě, já to předložím Společnosti takto: „Komu budete věřit, mně nebo několika vraždícím fanatikům a jimi ošáleným hlupákům, kteří to možná myslí dobře?" Někteří možná budou mít pochyby, ale počí-tám, že velká většina půjde za mnou."
„Ano, ano. To jsme už prodiskutovali, že?"
„No, neměli jsme čas probrat do všech podrobností nejhorší možnost. Co když s tou historkou nepřijde jen tak někdo, ale vynoří se s ní mé toulavé já – někde v Me-xiku nebo tak? Dokážou ho vaši hrdlořezové dopadnout a zlikvidovat dřív, než bude pozdě?"

„Hrdlořezové? To slovo se mi nelíbí."
„Na to se vyserte. Dokážou to?"
„Snad. Právě pracuji na problému, jak zamaskovat je-jich identitu. Legální následky takové operace, kterou by-chom provedli v cizí zemi, nás lekají."
„Uvádějí do rozpaků, chcete říct, pokud by vás u toho chytili. Ale vy zatraceně dobře víte, že vaše vláda může Federaci odbýt výmluvou. Nanejvýš bude muset vykop-nout pár „příliš horlivých úředníků" a slíbit, že budou pře-výchovám. Nicméně, jestli mé toulavé já nebude vyřízeno rychle, budu já čelit děsivým

následkům."
„K tomu by dojít nemělo. Doufejme, že ne. V zájmu všech."
„Poslyšte, já nenavrhuji vzdát se bez boje. Mám při-pravenou loď, ktprnn mnrm mlntovat Jestli můj rival unikne a vaše komando neuspěje, uvidím, co dokážu udě-lat já sám."
22
MAUNA LOA A MAUNA KEA SE TYČILY nad západ-ním obzorem jako sen, ale když Caravel dorazila na Velký ostrov, jako kouzlem zmizely, zakryty bližšími sceneriemi. Okřídlený člun zastavil před přístavem Hilo a přivolal pro své pasažéry vodní taxi. Kapitán se s nimi rozloučil u vý-stupního můstku. Kyře se jeho úšklebek a to, jak mrkl na Valenciu, nelíbil. Nero nehnul brvou. Je to gentleman, po-myslela si něžně.
Pozemní taxík je odvezl – s jeho zbraněmi a Guthriem v jejich zavazadle – do hotelu, který navrhla. Byl velký a neosobní, takže jim nikdo nevěnoval žádnou zvláštní po-zornost. Byl poměrně nový - za posledních deset let se po-stavilo v Unii jen málo významnějších obchodních budov - a neměl mnoho hostů, proto bez problémů dostali pokoj

se slušným počítačovým terminálem. Nicméně, když za sebou zavřeli dveře, Kyra měla dojem, že se dusí. Proti svěžímu vánku, šumícím palmám a nekonečné modři nad hlavou to byla velká změna. Vyhlédla oknem, ale žádný zvuk k ní nedolehl. Nepříjemný pocit přešel. Museli se dát do práce. Va-lencia vybaloval Guthrieho. Jeho pružné pohyby připomí-naly kočku. Ten pohled ji znovu vzrušil.
Postavil schránku na prádelník. Oči se vysunuly. „No, jste oba zdraví a na volné noze," zabručel. „Jaká byla ces-ta?"
Kyra ucítila, jak se červená. Všiml si toho? „Estupen-do,"" zamumlala, a nedokázala se ubránit postrannímu pohledu na Valenciu. Ten se tvářil netečně. ..Co je za den? Kolik je hodin? Sakra, byl jsem v tě za-tracené krabici celou věčnost."
„Říkala jsem si, jak to asi snášíte," odvážila se Kyra.
„Dřímal jsem, myslím. Hrál jsem duchovní hry. Probí-ral jsem se vzpomínkami, zvlášť těmi sexuální povahy. No nic, informujte mě o situaci."
Valencia tak učinil několika úspornými větami. ‚A ja-ké jsou poslední zprávy?" dožadoval se dál Guthrie. Oba dva na sebe pohlédli. Na to zapomněli.
Kyra navolila na terminálu přehled zpráv. Okamžitě se na ně začala valit záplava slov. Byly objeveny důkazy o existenci teroristických buněk v L-5 a na Měsíci. Na naléhavou žádost Ansona Guthrieho byly odeslány jed-notky Bées do kolonie a do Port Bowen. Všemu personálu Fireballu nařídil s těmito jednotkami plně spolupracovat.
„No nazdar," zašeptala Kyra, protože tady by nepo-mohla žádná vulgárnost nebo obscénnost.
Valencia zachoval zasmušilý klid. „Tohle poněkud na-rušuje naše plány, co?" řekl. „Bylo už tak dost obtížné vás dostat na kosmickou loď a pryč ze Země. Ale teď ani tam nenajdete žádný bezpečný přístav, že? A taky na ostro-
estupendo (ěp.) - úžasná, báječná (Pozn. překl.)

věch se budou za chvíli ženit všichni čerti a bude sakra dobře odtud vypadnout. Je mi líto, měl jsem trvat na tom, abychom se pokusili dostat do Mexika nebo do Québecu bez ohledu na hlídané hranice."
Kyra se v duchu vrátila k jejich debatě tu noc v Port-landu. Když přišel Valencia s možností uprchnout po moři odněkud jinud než ze Saň Franciska, začala křičet, že by se pak stačilo dostat do nějakého podobného přístavu jako Mazatlán. On však poukázal na to, že za současných okol-ností úřady určitě nepovolí žádnému plavidlu patřícímu známým Rytířům štěstěny vyplout kamkoli do zahraničí. Výlet na Havaj a zpět bylo asi tak maximum, co by prošlo. Caravel bude muset průběžně hlásit radiem svou polohu a ze stratosféry ji budou nepochybně sledovat aerostaty TraíConu. Kdyby se výrazně odchýlila od povoleného kur-su, hlídkové plavidlo by se okamžitě pustilo za ní. Zasta-vilo by ji a zkontrolovalo neregistrované pasažéry, kteří by se na palubě mohli nacházet.
Kyra se otřásla. Pomyšlení, že by vláda, jakákoli vlá-da, mohla disponovat takovou mírou kontroly, bylo děsi-vé.
„Ne, neomlouvejte se, synku," řekl Guthrie. „Já jsem vás ukecal. Vyhlídka na plavbu se mi líbila. Po pravdě ře-čeno, s tím, že by mé dvojče mohlo učinit opatření, aby mi zabránilo dostat se do vesmíru, jsem počítal. Jistě, doufal jsem, že se mu to podařilo příliš pozdě - ale jak to vypadá, zdá se, že to dokázal. Ale i tak si pořád myslím, že naše šance jsou lepší, než kdybychom se

byli pokusili o cokoliv jiného, o čem jsme hovořili."
„Hm, ano." Valencia přikývl. „Naskočit si do kosmické lodi, odstartovat a přistát v Ekvádoru nebo v Austrálii."
„Proč ne? Obávám se ale, že tohle určitě napadlo i mé anti-já. I kdyby se nám podařilo legálně odstartovat, budeme od začátku sledováni. Nad hlavou máme stále ozbrojené policejní letouny. Musejí tam být, aby celá ta umělá panika s chaotiky vypadala věrohodně, ale jsou neustále v pohotovosti. Když uděláme nějakou pitomost,
HVĚZDY JSOU JAKO OHEŇ 225
budou nás stíhat. Jsou rychlé, zatímco je sestupující kos-mické plavidlo nezbytně pomalé. Nesou taky lehké střely a kanóny, a kosmické plavidlo je zranitelné jediným vý-střelem. Nikomu by ani nevadilo, kdyby k tomu došlo nad cizím územím. Smlouva dává národní policii právo stíhat zločince všemi prostředky. Futuro může prohlásit, že to plavidlo bylo uneseno, což, svým způsobem, bude pravda." „Dokázala bych uniknout," řekla Kyra pomalu.
„Za předpokladu, že byste měla víc štěstí než doved-ností," odsekl Guthrie, „a my víme, že vaše schopnosti jsou veliké. Ne, jestli se nám podaří odstartovat, budeme pokračovat dál. V kosmu nejsou žádné ozbrojené lodě. Pokud jde o L-5 a Port Bowen, mám určité nápady." Jeho oči se stočily od ženy k muži a zase zpět. „Prozatím dost
^pm "r^nL^nn
ciT-mrlomo mf+ ÍÍ3.1ŠÍ ÍIífomiSCG 10 ^n pl^Ť.V.O"1'
p'y<
časem. Spojte se s Washem Packerem."
Jeho sebedůvěra poněkud pozvedla morálku i Kyře. Přistoupila k telefonu. Valencia ji chytil za zápěstí. Jeho sevření bylo lehké, ale cítila, že se mu nedá uniknout. „Pór favor, ne, pilotko Davisová," řekl výstražně. „Ředi-telovy linky jsou určitě odposlouchávané."
„Zatraceně, na to jsem zapomněla. Gracias, Nero." Váhavě se na něho usmála. „Kromě toho bychom si měli raději promyslet, co mu mám říct."
Pustil ji. „Navrhuji, abychom si nejdřív prohlédli ma-pu oblasti a adresář." Poslání na prvním místě, ano, ano. Ale musel stále hrát tuhle roli ozbrojeného komorníka? Guthriemu by to bylo určitě jedno. Prozatím však svoji podrážděnost potla-čila. S Nerem si to může vyjasnit později.
Vyhledání potřebných údajů bylo v první řadě v jeho zájmu. Ona tohle město znala docela dobře. Guthrie se na Jejich plánování podílel jen málo. „Vy jste správný despe-rát, Valencio," řekl nakonec. „Je zatraceně dobře, že jste na straně Boha, mateřství a jablkového koláče." Ta po-známka Kvru pobavila – odhadovala, že odkazuje na něco z dávnověku jeho života. „Dejte se do toho, děti."

Nechali ho u multi a rozešli se každý za svými úkoly. Kyra urazila asi kilometr, než se začala rozhlížet po veřej-ném telefonu. Nemělo smysl poskytovat vodítko. Valencia použil svou další falešnou identifikační kartu k tomu, aby je zaregistroval jako manžele. Kdyby ji Bées prověřovalo prostřednictvím své počítačové sítě poté, co by vyslechli její rozhovor s Packerem, na Billa Mendozu, který ji vezl z Portlandu na jih, by nic neodkazovalo. Pochybovala, že by byli tak podezřelí. Ale Valencia prováděl všechna mys-litelná bezpečnostní opatření. Byl to pracovitý hombre.
Když se dovolala do Kamehamehy, její jméno jí zjed-nalo přímé spojení se šéfem. To ji nijak nepřekvapilo. Kosmický přístav už několik dní nečinně zahálel. Packe-rova hubená tvář pod krátce přistřiženými bílými vlasy
•n n i-tlrQTtt '^"'l? T^-nl-il '1 ^""'ll^ '^'^ n ^'•^ •v^r' vn'7'7o»»i1 o l?-, 1 ř-.^-Tr o T')1'!-
visová! Úžasné! Měl jsem o vás starost, chica." 35
„Skutečně?" Napětím ji až bolelo mezi lopatkami. Snažila se mluvit přesvědčivě, ale nebyla žádná herečka. „To je mi líto. Ale myslela jsem, že vám ten vzkaz z Qué-becu situaci vysvětlil."
Packer zamrkal. „Jaký vzkaz?"
„No přece když jsem dospěla k názoru, že bych se ta-dy měla ohlásit. Před pár dny. Myslím, že jste mluvil s Pierrem Thibodeauxem. Nevzpomínáte si? Možná jste měl, eeh, moc práce pro Fireball, naléhavější než tohle."
„Aha, ten vzkaz. Už vím. Na chvilku mi to vypadlo z hlavy." Packer pokrčil rameny. „Upřímně řečeno, ne-mám na práci vůbec nic – tak, jak se teď věci mají. Právě z toho trochu blbnu."
Pocítila úlevu. Chápal tak pohotově, jak počítala.
„Každopádně přijďte," uslyšela. „Všichni vás rádi uvi-dí, zvlášť teď, když jsme

obsazení. Budu pro vás muset získat povolení ke vstupu, takže se dostavte k hlavní brá-ně."
Odříkala si v duchu svou mantru. Chladná rozvaha
chica (šp.) - malička (Pozn. překr
HVĚZDY JSOU JAKO OHEŇ 227
a klid se vrátily. „Pane, to nemohu. Ne hned. Osobní dů-vody. Chápete, jela jsem nejdřív do Portlandu, protože tam mám přítele, a došlo k něčemu-"
Pozorně se na ni podíval. „Nemůžete mluvit?" „Uh, ne. Ne. Jen taková hloupá myšlenka." Spěšně pokračovala: „Potřebuji vaši radu, pane. Mohli bychom se někde setkat soukromě? Chci říct, za nynější situace, vaše pracovna, i váš dům - Je to osobní, ale velice, velice osob-ní, a dotkne se mě to i profesionálně, a vy jste takový chá-pavý člověk—"
Usmál se. Zdálo se jí, že někde za tím úsměvem za-hlédla smutek. „Já - otcovská postava?" „Vychoval jste dvě skvěle dcery, pane." „A mám doma ještě chlapce." řekl - opatrně?
T^o-rt n •r~\r\-y •Fdri-iy i ctitt* OT^ril ri/"*•*"> "'it" M-ifi-in o 1 l -n '"> n,-i-<-m"i _
bují pomoc."
Poznala, že pochopil, co má na mysli. „Tak jo," řekl, právě tak pro možné posluchače jako pro ni. „Muy bien, pilotko Davisová. Přijdu. Kdy a kam? Na oběd?"
„Gracias, ale nic tak slavnostního. Znám tady jednu kavárnu, kde dělají moc dobrou zdejší kávu. Cítila bych se tam, e—eh, víc doma."
„Jak si přejete." Dala mu adresu a určila čas, za de-vadesát minut od této chvíle. Než přerušili spojení, vymě-nili si pozdrav prsty vztyčenými do V. Valencia byl už zpátky v hotelovém pokoji. „Pronajal jsem si vůz," řekl jí. Když mu popsala svůj rozhovor, roz-hodl: „Uděláme to jinak. Vy přijdete na řadu až později. Já se nejdřív ujistím, že je tam, a že je v pořádku. Mezi-tím se trochu poohlédnu kolem." Přikývl a zmizel dřív, než stačila něco říct.
„Esther Blumová pro nás našla šikovného a mazané-ho mládence," poznamenal Guthrie.
Kyra se pohodlně opřela v křesle. „Pravda," řekla, hlavně pro sebe. Zahleděla se k nebi.
Čočky se na ni zaostřily. „Vy ho máte ráda, co?"
„M—m—m—hm."

„Ale není to vaše sorta."
„Myslím, že ne, ale — to nevadí!" odsekla Kyra.
Guthrie byl natolik slušný, že změnil téma. „Jestli se Wash zmínil o obědě, tak ještě nejedl, a já pochybuji, že si někoho pošle pro hamburger, než odejde. Podívejte se na jídelní lístek. Až sem dorazí, zavolejte pokojovou službu a mějte připravené místo, kde mě schováte. Odvážím se tvrdit, že se oba najíte s chutí." Zachechtal se. „Zdravý mladý pár."
„Až sem dorazí. Jestli sem dorazí." Kyra si tu scénu přehrávala v hlavě už nejmíň podvacáté. Packer se šál-kem v ruce. Nedbale se přiloudá Valencia, několika tichý-mi slovy se identifikuje jako její vyslanec, odvede ho zad-ními dveřmi do vozu zaparkovaného nedaleko, a oba se ztratí v anonymním pouličním provozu. Proste, snadné. Pro profesionála. Ale Packer nebyl žádný gunjin. Mohl zklamat, něco zanedbat, mohl udělat nebo říct něco, co by je prozradilo, mohl na něho na ulici zavolat někdo, koho znal, a to ho mohlo fatálně zdržet. Nebo možná Bées, jež ho sledovala, byla důkladnější, než Valencia předpoklá-dal. Možná Bées nebude tupě hlídat před kavárnou, ale půjde i dovnitř. Možná taky ví o těch zadních dveřích, a postaví tam dalšího muže. Možná, možná, možná.
„Netrapte se s tím," poradil jí Guthrie. „Tím si jen za-kládáte na žaludeční vředy. Je to jako krizová situace v kosmu, kde prostě uděláte všechno, co můžete, a zbytek záleží na vektorech a strojích. Tam neztrácíte klid, že ne?"
„Ale tohle je něco jiného!" zvolala. „Tady nejde jen o loď nebo třeba i o mě samotnou. Tady je v sázce mno-hem víc. Celá budoucnost."
„No, no, neberte to tak apokalypticky. Zažil jsem při-cházet a odcházet nejrůznější krize — všechno, od válek až k volbám obecního antouška, se vším tím vzrušením, jest-li možný výsledek přinese slavný nový úsvit nadějí pro ce-lý svět, nebo jestli ho navěky uvrhne na dno nejhlubší lat-ríny. O to ale nikdy nešlo, ať tak nebo tak. Byly to jen lid-ské slinty, jako vždycky."
HVĚZDY JSOU JAKO OHEŇ 229
i
Pozorně se na něho podívala, jako by mohla číst v je-ho tváři, kterou neměl.

„Ale jestli avantisté získají Fire-ball na svou stranu, upevní svoje postavení na Zemi," pro-testovala. „Přinejmenším v Unii. A to je moje země, jefe. Mně na ní záleží."
„To bude nějaký čas trvat, vmanévrovat Fireball do podobné politiky," odvětil. „Sayre a spol. jsou přílišní opti-misté, pokud jde o časové rozpětí. Řekl bych, že to pár ge-nerací potrvá. Nemůžete rychle změnit základní postoje a zvyky, zvlášť mezi individualisty. Avantistický stát ne-vydrží tak dlouho. Už teď je smrtelně nemocný - chronic-kou dogmatitis. Jakákoli pomoc, kterou jim mé padělané já může poskytnout, může mizérii jen prodloužit a umož-nit té teokracii teorie, aby dokončila svůj vývoj k prach-sprosté hrubě dikt.atnře Což rozhodně není forma vlády schopná života mezi kosmickými loděmi, hyperpočítači, globální komunikací rychlostí světla a molekulárními to-várnami."
Kyra se kousla do rtu. „Kolik lidí mezitím zemře, ne-boje potká ještě něco horšího?" zeptala se vyzývavě.
„Jo, to je třeba vzít v úvahu. Připouštím také, že bude krásné pohnat Poradní synod a jeho patolízaly před soud. Před drsný soud."
Kyra se předklonila. Sevřela prsty opěradla sedadla. „A vy, co s vámi?"
„Na tom moc nezáleží." Skoro si dokázala předsta-vit jeho pokrčení rameny, kdyby tu byl přítomný z masa a kostí nebo v podobě hologramu. „Nevzdám se bez boje, ale nějaký starý stroj nestojí ani za jediný mladý život, ja-ko je váš."
„To není pravda!" vykřikla. „Vy jste Fireball!"
„Ten mě přežije, a možná na tom bude lip, když ho převezme nová, skutečná krev."
„Ne, to ne." Vyskočila a zadívala se na něho, ruce v bok. „Pak bude šéfem to vaše druhé já. On věn avantis-mu, ne? Co udělá, když zjistí, že jde ke všem čertům -jak předpovídáte?"

„Ano," připustil pomalu. „Fireball, obrácený a vedený odpadlíkem, by mohl být pro... nazývejme to zlem, velkou posilou. Nebo by mohl prostě opomenout udělat něco správného, co by bylo v jeho silách, ale nikoli v silách ko-hokoli jiného. Což by mohlo být ještě horší."
Ta myšlenka s ní otřásla. Severní Amerika jí byla drahá, ale šlo pouze o místo, kde strávila své dětství. A ano, bylo to místo, kde kdysi žily určité ideály, svoboda, neomezené naděje, tvrdá práce a odvaha řízená inteligen-cí, která neponechávala žádnou otázku nezodpovězenou. Tyto myšlenky žily dál ve Fireballu, protože Anson Guth-rie přenesl jejich semena do vesmíru. Fireball byl její sku-tečná vlast, otčina, země, kterou musí neporušenou odká-zat svým dětem.
„Budeme bojovat!" řekla.
„Nemáme teď moc na vybranou, co?" odpověděl pro-zaicky. „Uklidni se, zlato. Všiml jsem si, že je tady mini-bar. Dej si drink, natáhni se, pusť si nějakou hudbu nebo show, nebo nech svého starého strýčka, aby ti vyprávěl nějakou historku."
Pocítila, jak její úzkost odtéká. Jeho hlas, ta náhlá drsnost a náznak smíchu- Ví, jak zacházet s lidmi, po-myslela si. Zkušenost. Ale určitě také dar. Ještě když byl smrtelný, velký, silný, drsný a vědoucí, musel mít hodně co do činění se ženami. Škoda, že u toho tenkrát nebyla, aby ho dostala do postele...
Vytryskl z ní smích.
„Tak se mi to líbí," pochválil ji. „Jak byste si chtěla ukrátit čas?"
Když už si dokázala dělat legraci sama ze sebe, mohla si ji udělat i z něho. „Tu historku, strýčku."
„O čem?"
Zapátrala v paměti, pak rozšířila oči a úkosem na ně-ho pohlédla. „O Winstonu P. Sandersovi a opilé mořské panně."
„Ay do mí! Ne, raději vám budu povídat o tom, jak to bylo, když s námi někdo chtěl podepsat smlouvu – ten-krát jsme byli v oboru noví a zoufale jsme potřebovali pe-

níže – o tom, že postavíme cosi, co měl být hampejz na oběžné dráze."
Kyra ohrnula spodní ret. „Slíbil jste to," zakňourala.
„Nespecifikoval jsem-"
„Ale ano. Zeptal jste se mě: O čem? O žádných ome-zeních nebyla řeč. Myslela jsem, že jste muž, který drží své slovo, seňore Guthrie."
„Eh, dobře-"
Když přišli Valencia s Packerem, bolela ji žebra od smíchu, i když byla zároveň poněkud zděšená.
Veselí ji přešlo při pohledu na Packerův vážný vyraz. Valencia mu cestou sem musel alespoň zhruba načrtnout situaci. Ředitel přistoupil k prádelníku a

zadíval se na Guthrieho. Napřáhl ruce, jako by chtěl schránku uchopit, ale pak je beznadějně spustil. „Jefe," zachraptěl. ..Oh. je-fe."'
„Jsem okay, Washi," řekl Guthrie.
Packer se přerývaně nadechl. „Jste. Ale ten druhý. Ten je taky vy. Ne? A oni mu udělali tohle."
„Stejně jako nám," řeklo uložené vědomí suše. „Valen-cio, nevidíte, že potřebuje drink? Davisová, vy byste měla prostudovat jídelní lístek a vybrat něco k obědu."
Znovu ten působivý hlas (i když spolu s ním připlou-valy i vzpomínky na Guthrieho podobu je i váha jeho mi-nulosti, pomyslela si Kyra). A samozřejmě, každý v této místnosti byl pragmatik, který se neoddával mukám po-chybností. Za okamžik už byli ponořeni do věcné diskuse.
Kosmický přístav je silně střežen národní milicí a ká-drem Bées. Byla tam pouze jediná loď - ta, se kterou při-stála Kyra. Kamehameha byla, koneckonců, druhořadý přístav - ty velké se nacházely v Ekvádoru a v Austrálii; a Fireball sem určitě další lodě nepošle, dokud se situace nevyřeší.
„Zatraceně!" řekla. „Doufala jsem, že tam možná bude nějaký raketoplán. Teď musím doufat, že za mnou nepři-tel nějaký nepošle, až budu v bezmotorové fázi letu."
„Psí!" pošeptal jí Valencia do ucha. „Packer to nemusí

vědět." Zamračila se na něho. Kdyby nemohli důvěřovat řediteli, jejich věc by byla ztracená. Zároveň si uvědomo-vala Valenciovu blízkost. Slabý, teplý dotyk jeho dechu zůstával s ní.
Packer tuto výměnu názorů ignoroval. „Bées bude chtít vědět, jak a proč jsem jim zmizel," varoval je.
„Chvíli se s nimi dohadujte," odpověděl Guthrie. „Dě-lejte tajnosti. Pak se dovědí, že jste dostal instrukce, ze kterých jim bude jasné, že děláte přesně to, co vám bylo nařízeno shora."
„Jak?"
„Nepředstavoval jste si snad, že by za ta léta moji agenti nevytvořili několik skrytých přístupů do oficiální sítě a nenasadili tam pár krtků a počítačových červů, že ne? Nebo že bych přišel do Severní Ameriky hp/ toho, abych je nejdříve aktualizoval? Jestliže moje kopie může tvrdit, že ona je já, já to mohu dělat také."
„Hm. Riskantní."
„Ano. Což je důvod, proč jsem tak doposud neučinil. Teď ale soudím, že je čas vyložit karty, a musíme hodit tenhle brambor do hrnce."
Packer pohlédl přímo do čoček. Byl to loajální muž. Ale... „Mám rodinu," řekl.
„Na to jsem nezapomněl. Dostaneme vás i vaši rodinu do bezpečí hned potom, jak tohle zvládneme."
Diskuse pokračovala, rychlá, přerušená pouze na okamžik ve chvíli, kdy museli Guthrieho ukrýt, protože jim pokojová služba přinesla jídlo. Guthrie přednesl svou základní strategii. Setkala se se zděšenými námitkami. Ale přesvědčil je. Měl dost času o tom přemýšlet, když byl sám v temné prázdnotě hmotného vězení. Jeho plán nebyl ani zaručený, ani zajištěný před neúspěchem, ale on ho považoval za to nejlepší, o co se mohou pokusit. Jakmile ostatní přesvědčil, začali probírat podrobnosti.
Packerově partě by mělo na přípravu kosmické lodi ke startu stačit pár hodin. Bude do ní moci naložit prak-ticky cokoli, pokud zaklínadlo „Přísně tajné" bude fungo-

vat tak, jak předpokládali. Také bylo třeba získat malý laserový katapult, na čemž závisela polovina plánu. V po-hotovostním skladu jich naštěstí několik bylo.
Pokud šlo o kontrolu, které se musel každý na základ-ně podrobit, jediným možným pilotem byla Kyra. V roz-kazech, které Packer dostane, bude uvedena jmenovitě ona. To by také mělo přimět mládence z Bées, aby si pře-stali lámat hlavu s tím, proč mu dnes volala a vytáhla ho ven.
„Ale váš trik, jak se dostat na základnu, je totálně praštěný," protestoval Packer,
„Máte lepší návrh, pane?" řekl Valencia měkce. „Se-ňor Guthne nemůže nařídit, aby byly kontroly u bran omezeny. To by je okamžitě varovalo, že se děje něco po-divného. Detektor Guthriebn by pak hvj u každého vcho-du a budou prohledávat

veškerá zavazadla. Zatímco když se prostě objevíme a půjdeme k lodi, tak by každý, kdo nás uvidí, měl považovat za samozřejmé, že nastupujeme na běžnou linku a samozřejmě jsme prošli kontrolou."
Packer zavrtěl hlavou. „Připlavali," zamumlal.
„Jak jinak?" zeptala se Kyra. „Tu malou pláž znám. Oh, a dobře! Nejlepší místo k odpočinku, když jsem dová-děla s Keiki, že? Není tam nic, jen řetězový plot, hlavně proto, aby takoví náhodní návštěvníci jako já na pobřeží nezabloudili nebo nepřekáželi. Bées to tam neelektrifiko-vala nebo tak něco, že ne?"
„N-ne. Počítám, že měli na práci příliš mnoho jiných věcí. Vždyť je to jen chvilka, co ten zmatek propukl." Pac-ker si povzdechl. „A zdá se to jako věčnost."
„Sázíme na to, že Bées není o nic efektivnější než my," pokračoval Valencia. „Kdybych byl jejich comandante, soustředil bych své síly - neomezené, že? - tam, kde bych očekával, že se bude něco dít. Podél moře bych nechal hlídkovat jenom dva nebo tři muže, a rozhodně ne vycvi-čené specialisty, ale milici. Mám pravdu?"
„A-ano."
„Proklouznout kolem nich by se nám mělo podařit.

Pracuji na tom. Než jsme se dnes s vámi setkali, koupil jsem nástroje." Valencia se usmál. „Jak říkájefe, blázni-vost tohoto kousku zvyšuje jeho naději na úspěch."
„Nevím, nevím. Keiki-"
„Jsou to moji přátelé," řekla Kyra. „Pro ně to bude jen hra, další z těch zvláštních her, které lidé hrají."
„Může být."
„Mně se to líbí, Washi," řekl Guthrie.
Packer se napřímil. „Tak dobře, ať je tedy po vašem, nebudeme už marnit čas," řekl klidně.
Rozhovor pokračoval. Když pak Packer odešel, nebylo to proto, že bylo téma vyčerpáno, nýbrž proto, že by od něho nebylo moudré svoji nepřítomnost příliš protahovat.
U dveří si s Valenciou a Kyrou potřásl rukou, zatímco pohledem ulpěl na Gutnriem. „Jste stateční lidé, vy tři,"
řekl.
„Vy riskujete víc než my, Washi," odvětil Guthrie.
„Svým způsobem. Doufám, že to bude stát za to. Adiós." Packer je opustil.
„Okay," uzavřel Guthrie. „Projděme si znovu náš pro-gram ve světle toho, co nám řekl. S Bées nemůžeme bojo-vat dlouho bez podpory."
Podíval se na Valenciu. „Nero, vyrozuměl jsem, že k vašim dovednostem patří hacking. Sedněte si k termi-nálu. Budu vám dávat pokyny."
Kyra pak mohla jen tiše sedět a obdivovat ho. Ačkoli přirozeně věděla o počítačových systémech mnoho, její práce nikdy nevyžadovala jejich podvracení. Naopak! Ta-kové legrácky by přímo přivolávaly katastrofu pro kos-mické lodi nebo pro civilizaci na nich závislou. Vzpomněla si na kurs v Akademii, věnovaný tomu, jak se proti po-dobným útokům chránit, a zahrnující i jejich historii, vznik a vývoj. Nyní se mohl někdo nepovolaný zvenku nabourat do řádně zajištěného programu asi tak snadno a nenápadně jako do sklopení banky. Nicméně se do něho dala zevnitř vložit jistá, prakticky nezjistitelná, zranitel-nost. Když pak po létech nebo desetiletích přišel zvnějšku

někdo, kdo ji znal, mohl po komunikačních linkách pod-strčit do systému své vlastní příkazy, a systém je bez
okolků prováděl.
Samozřejmě to vyžadovalo umění a důvtip. I prostá operace jako vložení falešné zprávy tak, aby to vypadalo, že pochází ze skutečného zdroje, vyžadovala prvotřídní
kouzlení.
Jak hbitě Valenciovy prsty běhaly po klávesnici! Jeho
hlava mohla být hlavou mladého Herma - ne, spíš Pana nebo Lucifera - dychtivě se naklánějící nad záškodnickou prací, jako by přehrával hudební etudu.
Ne že by Guthrie také nebyl působivý. Když přidal ke kódovanému rozkazu svůj krátký osobní vzkaz, šlo o mis-trovský kousek. Kosmická loď odstartuje dnes

večer. Do té doby si toho nikdo nebude všímat. Nikoho ani ve snu nenapadne, že by toto neohrabané plavidlo mohlo vyko-nat důležitou a riskantní misi. Ale pokud by je to napad-lo, mohou zareagovat velmi brutálně.
Nicméně, Guthrie byl program ve stroji. Nero byl muž.
„Předpokládám, že comandante Bées se tomu bude dost divit," řekl Guthrie. „Můžeme nicméně předpokládat, že ho to nepřiměje převzít iniciativu v rozporu s rozkazy, dokud nebude příliš pozdě. Nepočítám, že na takové místo jako toto nasadili svého nejchytřejšího hocha." Podíval se na Valenciu. „Teď musíme upozornit Tamuru na L–5 a Rinndalira na Luně."
To proběhlo formou dvou rutinních vzkazů, poslaných prostřednictvím telefonu - laskavostí červa to bylo napro-sto nevystopovatelné - do příslušného směrového vysíla-če. Nic než jméno odesilatele, fádní „A. A. Craig", neodha-lovalo, že další komunikace bude zakódovaná. Formát zprávy měl kapacitu jen několika málo slov. Guthrie svě-řoval svou existenci Tamurově inteligenci a rozhodnosti. Kyru svěřoval inteligenci a dobré vůli Rinndalira. Ten druhý představoval neznámou veličinu. Kyra znovu pocí-tila úzkost.

„Bastante," řekl Guthrie. „Teď si můžeme odpočinout, než nadejde čas."
Valencia se zvedl z křesla a protáhl se, aby si uvolnil svaly. To přimělo vstát i Kyru. Zahnala své pochyby a při-stoupila k němu. Usmála se. Musela se k tomu drze po-stavit čelem. „Jefe," začala, „moc by vám vadilo-"
„Měli bychom se pokusit si trochu zdřímnout, aby-chom byli ve formě," přerušil ji Valencia. „Čeká nás poně-kud rušná noc." Setkal se pohledem s jejím. Kysele se usmál. „Zdřímnout si," opakoval.
„Má pravdu, děvče, víš?" řekl Guthrie.
Kyra zaváhala. „Asi ano," zamumlala.
Snad to zvládne, natažená na posteli vedle něho.
23
SILNICE BYLA ÚZKÁ, vedoucí vymýceným pásem na-příč lesem, a hadovitě se vinula dolů k pobřeží. Končila na malém parkovišti. Valencia zajel do rohu s nejtemnějším stínem, zhasl reflektory a vypnul motor. Obklopily je tma a ticho. Kyra vystoupila. Guthrie v rukou jí náhle připa-dal těžký. Valencia se k ní připojil. Chvíli stáli mlčky.
Její oči se přizpůsobily tmě. Ve světle hvězd začala ro-zeznávat okolí. Podél chodníčku rostl zázvor a ibišek; vla-hý vzduch sladce voněl. O něco dále rozeznávala kartáčo-vité květy hedvábného dubu, vysoké stonky koy, a dál už jen jednolitou černou masu lesa, zvedající se k horám. Na druhé straně ale skrze velká oka plotu viděla svah pokry-tý bezbarvou trávou, klesající k moři. Příboj lemoval po-břeží nepokojnou bílou krajkou. Slyšela jeho hluk jako ti-chý var uprostřed hlubšího, tišší ho tepu oceánu třpytícího se za ním.
„Zdá se, že jsme tu sami," řekl Guthrie. „Nebyl jsem si tím tak jist. Ty okupační síly v přístavu, jo, to lidi odradí,

aby se nepřibližovali, ale jsou další cestičky. A tohle je ob-líbené místo milenců."
Kyra bezmyšlenkovitě přikývla a usmála se. Vzpomí-nala si.
„Řekl bych, že už dlouho,'' prohodil Valencia.
Když se na to Guthrieho zeptal, on mu o tom vyprá-věl: „Jakmile padla Obnova, dospěli jsme k názoru, že by Fireball mohl potřebovat americkou základnu, a Havaj se zdála nejlepší. Začít na zelené louce, bylo mnohem úspor-nější než zbořit stará opuštěná zařízení a postavit je zno-vu. Navíc byla ekonomika v tak zoufalém stavu a 'ekolo-gie' nebyla takovým přízrakem, jak bývala, že nám nová vláda malou část Vulkánového parku ráda prodala. Ze-jména když jsme se zavázali opravit a znovu vysadit; co bylo třeba, v celém parku. Sopka to poničila. Stavěli jsme na pobřeží, mimo dosah lávy, ale také jsme přispívali na všeobecnou údržbu. Toto uspořádání fungovalo báječně.
Pak, asi před třiceti lety, ukončili Číňané svůj projekt genetiky inteligence. Vy si dnes pravděpodobně neuvědo-mujete, jaká to byla chyba. Nedověděli se nic o roli DNA v mozkových procesech, co by se byli nedověděli snazšími způsoby, aniž by vytvořili nešťastné metamorfy. A teď Fe-derace uzákonila, že mají neosofonti stejná práva jako lid-ské bytosti. Co s nimi? Myslel jsem si, že by jim Fireball mohl poskytnout domov. Kromě jiných výhod bychom mo-hli zarazit turisty s otevřenými hubami, pochybné ideolo-gy a všelijaké nepoctivé podnikavce. Vyžadovalo to propa-gandu, nátlak, smlouvání, spoustu úplatků a trochu vy-dírání, ale tu koncesi jsem získal. Mají kousek pobřeží vy-hrazený výlučně

pro sebe. Hlídkové čluny udržují nevíta-né návštěvníky v uctivém odstupu. Žijí tak, jak jim to vy-hovuje, a rozvíjejí svou vlastní kulturu. Žádný člověk, se kterým sem mluvil, nemůže tvrdit, zejí skutečně rozumí."
„Bueno," pokračoval Valencia. „Jsem rád, že se nemu-síme plížit džunglí, ale neotevřu plot někde, kde by si toho

kterýkoli kolemjdoucí mohl všimnout." Uchopil svůj vak s nástroji a nehlučně zmizel v porostu. Po minutě prosvit-lo mezi listím světlo jeho svítilny a ke Kyře dolehlo ti-chounké bzučení motorové pilky.
Vzrušovalo ji to. Útěk byl u konce, začal útok! Měla pocit, jako by se řítila kupředu na surfovém prkně, ale tato vlna hřměla až ke hvězdám. V mysli stále cítila se-vření, jak fatální by byl neúspěch. Nevnímala. Ten příboj byl příliš silný.
Guthrieho čočky k ní vzhlédly. „Myslím, že se na příš-tích několik hodin těšíte," řekl.
Kyra přikývla. „Přiznávám, že ano. A vy?"
„Svým způsobem. Což by se vám zdalo dost chladné a abstraktní, asi jako kdybyste se blížila k řešení zajíma-vého matematickému problému."
Ovšem, neměl tělo. A přece se zdál být schopen zá-jmu, hněvu, veselí, lítosti či citu. Byla to všechno hra? Ne-bo mohly takové city dlít v samotném vědomí? Možná ano. Kdyby ne, proč by se Guthrie obtěžoval přežívat, ne-řku-li zápasit a rvát se? Kyra si vzpomněla na staré man-želské páry, které znala. Sex z jejich vztahu už vymizel, předpokládala, ale láska nikoliv.
„Závidím vám," řekl tiše.
Úžasem ho málem upustila. Od dalšího rozhovoru je osvobodil Valenciův návrat.
„Jdeme," řekl. Uložila Guth-rieho do batohu, přehodila si ho přes ramena a vykročili. Cestu rostlinnou spletí jim osvětlovala Valenciova bodová baterka. Kyra se zde pohybovala lehce. „Vidím, že se vy-znáš," poznamenal.
„Ano. Mám ráda divočinu. A ty?"
„Taky tak. Jestli můžeš právě tohle nazývat divoči-nou. Jsme tady."
Prošli otvorem v plotě a zase ho za sebou pečlivě uzavřeli. Terén za plotem, ačkoli otevřený, byl mnohem hůře schůdný, nepravidelně zvlněný a posetý balvany a jamami, které zakrývala vysoká tráva. Zpocená Kyra s kletbami hledala cestu vedoucí od zamčené brány. Va-

lencia se pohyboval se svou obvyklou panteří lehkostí. K čertu s ním.
Dorazili k moři a jeho dětem. Fireball rozšířil zátoku a vylámaného kamene použil k vybudování vlnolamu v jejím ústí. Po stranách pláže z černého písku se tyčily příkré útesy. Skrovné potřeby obyvatel chránil klenutý hangár. Dveře s magnetickými závorami se otevíraly na zatlačení; uchopení knoflíku čelistmi je mohlo opět zavřít. U přístavního mola ležely pro pohodlí lidí motorový raft a elektrický člun. Nic jiného neviděli. Byla ještě příliš velká tma na to, aby bylo možno spatřit umění, které Keiki Moana vytvořili barvou na úpatí útesu nebo vyhledali z měkkého dřeva.
Spali, natažení na písku a na trávníku. Kyra viděla snad čtyřicet dlouhých úhledných dos^ěl^ch a zav^lí^"^ mláďat. Na jejich kožešině na hřbetě se slabě třpytilo světlo; jinak se zdáli bezbarví. Zbytek - předpokládala -byl v moři, kde lovili nebo bádali, někteří z nich na úte-sech možná vykašlávali k nebesům své podivné písně. Když se k nim dostali blíž, Kyra zachytila pach ryb, cha-luh a hlubin.
Zastavila se. Valencia vedle ní. „A/o/ia, makamaka," zavolala, ne hlasitěji než šum příboje na vlnolamu. „AZo-ha, ahiahi. 'O Kyra Davis ko'u inoa."
Trhli sebou. Zvedli hlavy. Oči zazářily světlem hvězd.
„Nevěděl jsem, že mluvíte havajsky," zamumlal Va-lencia.
„Ve skutečnosti ne," odpověděla Kyra. „Myslím, že ani oni moc ne. Ale je to... obvyklé, začínat a končit v tomto Jazyce... s nimi. Nevím, proč je to tak."
Nejspíš to nevěděl nikdo. Dvě rasy, nejhlubší nitro každé z nich tajemstvím pro tu druhou - ačkoli obě dvě zrodila Země. Jaké to pak bude - hledat pochopení bytostí pod jiným sluncem?
Pokud vůbec existovaly, někde ve vesmíru. Jestli neo-sofonti a stroje nejsou jediní společníci, které kdy lidstvo bude mít. Měla náhle pocit, jako by hvězdy studily. Pří-chod Keiki uvítala.

Pohybovali se rychleji, než by se dalo očekávat. Něko-lik málo jich jednou nebo dvakrát vyštěklo, jinak slyšela jen pleskání ploutví a šoupání břich po písku. Když se první dostali k ní, zastavili se, zvedli hlavy a z plných plic oddechovali.
Kyra rozeznala Charlieho. Tak ho alespoň ona a její přátelé nazývali, opět bez zjevného důvodu. Byl větší než průměr. Když se zaklonil, dosahoval jí tváří po prsa, a trup měl dlouhý přinejmenším jako Valencia. Zahlédla jizvu po úrazu, táhnoucí se přes čelo a nos. Lidský chirurg mu ránu sešil, ale následná kosmetická úprava se v jeho případě jevila nepraktická. Kromě toho, Charlie nebyl marnivý. Nebo byl?
Jeho hlas trhavě zaduněl: „Ab/ia, Ky'a. Hiaow kong fsh-sh s's'hiL'i-oo7ig?"
Kdysi četla, že takto modifikované hlasové orgány si dokázaly lépe poradit s mandarinskou čínštinou než s tímhle. Pravděpodobně ano; byly totiž výsledkem čín-ských experimentů. Polynézštinu by možná dokázaly zvládnout lépe, ale dokonce i v tomto jejich novém domo-vě měly jen skrovnou příležitost se v ní pocvičit. To, na čem záleželo dnes v noci, byla skutečnost, že modifikova-né mozky dokázaly docela dobře zdolat angličtinu. Ona se jen musela naučit porozumět své mateřské řeči v té podo-bě, jak zněla z hrdel, jako bylo jeho.
„Gracias, Charlie a vy všichni," řekla. „Seznamte se s mým amigem Nero Valenciou." Opakovala to jméno dvakrát, pomalu a zřetelně. Gunjin se uklonil způsobem, jakým mu předtím řekla, skláněje svoji hlavu k Char-liově, dokud se nosem nedotkl jeho tuhých vousů. „Je nám líto, že rušíme váš spánek."
„[Tato radost je lepší než sny. Chcete plavat? Za chvíli vyjde Měsíc.]"
„Ano, jsme tady, abychom plavali, ale hned, dřív než vyjde Měsíc. Odpusťte nám, že nepřinášíme žádnou hud-bu nebo jídlo a že s vámi nebudeme tančit ve vodě. Poz-ději ano, ale teď jsme v tísni a nemáme čas."

„[Honíte kořist?]"
„Žraloka, kterého musíme zabít dřív, než on zabije nás."
Na nic lepšího s Guthriem nepřišli. Mohla ale doufat, že pro ně tohle bude znít smrtelně naléhavě, a že jí Keiki uvěří a pomohou jí. Vysvětlovat skutečnost by bylo cvičení ve vzájemném nepochopení.
Nešlo o to, že by tito tvorové byli izolováni od světa. Měli ve svém přístřešku multipňjímač a robota, který plnil jednoduché příkazy. Diskutovali dlouze s vědci, kteří sem na povolení Fireballu přicházeli. Někteří z nich i ces-tovali. Ve skutečnosti znali svět ne jako lidé, ale - prin-cipalné, navzdory všemu, co se stalo se zárodečnou plaz-mou jejich předků -jako tuleni.
(Z
Q^orí^Gňte ns clsirírF7
-I e on ^rt^r^-íi oíq TtT'TH c
Většina z těch velkých předních mozkových laloků je určena pro zpracovávání senzorických dat přicházejících vůzkem zvukovém pásmu. Použijte místo toho opice -a zjistíte, že nejsou naopak dost cizí, a pokud jde o pro-dukci handicapovaných hominidů, zjistili jste velice má-lo. Mělo by být méně kruté a užitečnější experimentovat s pinnipedy... A co nakonec máte jiného než zvíře s mysli a bez rukou, o něco horšího plavce než jeho předkové, tak-to donucené k neznámému způsobu života, které vede horší boj s nutkáním své dědičnosti než vy?)
Ze stejného důvodu nevytáhla Kyra Guthrieho ze své-ho batohu. Znali ho, ale jen málo a pouze v těle robota.
„[Kam půjdete? Co budete dělat?]"
„Musíme vyplout ve člunu na moře. Někteří z vás pů-jdou s námi. Až budeme naproti kosmickému přístavu, opustíme člun a budeme plavat k pobřeží. Budete nám muset pomoci, a musí to být potichu, velice potichu. Je to strašný žralok, kterého honíme." Na zemi, ale neměla žádné lepší slovo. Keiki nevěděli nic o zmijích nebo vlá-dách. „To je všechno, ale musí to být provedeno rychle. Prosíme vás. Pór favor. 'Olublu."
Keiki si vyměnili pohledy. Pak začali jeden po dru-

hém štěkat, až se to rozléhalo mezi úseky. „[Nová hra!]" zaštěkal Charlie. „[Pojďte, pojďte!]" Otočil se a začal se ploutvemi odrážet k moři. Ostatní se k němu přidali.
„Udělají to?" zeptal se Valencia dychtivě. „Vyřídilas to rychle."
„Očekávala jsem, že budou souhlasit," řekla Kyra. „Jsou vždycky šťastní z něčeho nového. Jako... děti." Její hlas se zlomil. „Nebo jako my, předpokládám, kdybychom byli penzisté na osamělém pobřeží."

Jako už mnoho lidí. Jako lidé kdekoli poté, co se stali penzisty díky svým strojům, pomyslela si.
Na pobřeží z toho vznikla menší hádka, než se určilo, kdo bude mít to potěšení se účastnit. Kyra musela opako-vaně trvat na malé skupince. Charlie vyjel po dvou nej-hlučnějších individuích, zakousl se jim do šije a zatře-páním je přivedl k pořádku. Zdálo se, že je samec alfa -ne, vzpomněla si Kyra, to nebylo správné. Dominanční pořádek, modely páření, migrace, všechno se změnilo stoj-ně, jako se změnil život jejího druhu od australopitheka. Nebo víc, protože její linie se vyvíjela v průběhu celé geo-logické éry, nebyla vržena do sapience během dvou nebo tri generací. Co vzniklo, aby nahradilo staré způsoby tule-ňů?
Když mohla konečně nastartovat člun, musela udržo-vat motor přiškrcený na malé obrátky, aby své eskortě neujela. Ale plavali rychle, stříbrná torpéda, nejasně vidi-telná skrze pěnu a vodní tříšť, tu a tam vyskakující do vzduchu nebo sjíždějící po vlně jako po toboganu. Zpozoro-val je hlídkový člun, připlul blíž, uviděl, že jsou mimo za-kázaný prostor a otočil se pryč. Jeho kybernetický lodivod neviděl žádný důvod povolat policejní vrtulník.
„Vytáhněte mě odtud," požádal Guthrie na jejích zá-dech. Předala kormidlo Valenciovi a poslechla. Postavila ho na palubu za kokpitem. Vysunul oči. Pohltil ho také ten pohled, věda, že by mohl být jeho poslední?
Člun tiše předl v nízkých vlnách. Před nimi byla jen černá prázdnota. Někde v dálce plula jasně ozářená loď,

působící na tu vzdálenost dojmem hračky. Z nějakého dů-vodu to prohloubilo Kyřin pocit izolace. Za zádí se vzneše-ně zvedala temná pevnina. Kamehameha byla jako cho-máč hvězd, překonávaje svým svitem matné body nad hlavou. Vítr i moře ukolébávaly. Kyra byla z té noci celá pryč.
„Myslím, že jsme už dost daleko," řekl Valencia. Pře-šel na kurs rovnoběžný s pobřežím. Jeho černé vlasy se snoubily s temnotou noci, profil působil jako vytesaný. Kyra položila svou ruku na jeho a pevně ji sevřela.
Ne že by propadla lásce nebo tak něco, to ne, ale moc si přála, aby byli měli dnes odpoledne čas sami pro sebe -
Vzdychla. Horizont před nimi se začal rozsvěcet. „To už vychází Měsíc?" zvolala. „To nám to trvalo tak dlouho?"
Valencia vrhl rvchlv pohled na svm informant Ano " odvětil, jako by se ho ptala na čas nebo na mocninu něja-kého čísla. „Bueno, můžeme se pokusit brát to jako výho-du, ne zvláštní nebezpečí. Až tam dorazíme, drž se co nej-déle ve vodě, vylez na pláž po čtyřech a zůstaň ležet tváří k zemi, dokud ti nedám signál."
„Ty půjdeš dopředu sám? Ne!"
„On je profík, Kyro," připomněl jí Guthrie. „Ty bys ho taky nepustila k Udícímu pultu kosmické lodi, že ne?"
„Správně." Valencia otočil hlavu, aby se setkal s její-ma očima. Jeho úsměv blýskl jako hřebínek vlny. „Pokra-čovat budeme společně, neměj strach." „Tak jo," řekla stísněně.
Kamehameha zářila před nimi. Valencia vypnul mo-tor. Člun zvolna zastavil a kolébal se na mírném moři. Kyra zapomněla na své obavy. Do toho!
Postavili se s Valenciou v kokpitu a svlékli si šaty. Na obloze se vynořil Měsíc. Ve vodě se zatřpytily milióny svě-telných plošek. Keiki náhle začali světélkovat. Muž a že-na se dívali jeden na druhého, bledě svítící uprostřed stí-nů. Zakryl si svůj biokámen víčkem, ale ona si vzpomně-la na rudozlatou barvu z poslední noci. Viděla, že se mu topori úd, usmála se a našla hlas: „Je to vzájemné, ami-

go." Pohlédl na její bradavky. „Ale pojďme." Opětoval její úsměv a dali se do práce.
Guthrie se vrátil do batohu a v něm se přestěhoval do jednoho z vodotěsných plastikových pytlů, které Valencia získal spolu se svým zlodějským náčiním. Boty, šaty, ruč-níky a nástroje si dali do druhého. Valencia si ponechal pistoli v podpažním pouzdře, jež vytáhl zpod bundy. Ne-věděla o střelných zbraních mnoho, jen párkrát si příleži-tostně zastřílela do terče, ale tomuto kousku mokro oči-vidně nevadilo. Se svými ranci v rukou se tiše překulili přes bok člunu do vody.
Moře bylo chladné, objímající, laskalo celé tělo. Sůl na jejích rtech chutnala jako polibek. Nicméně chápala, že za pár hodin by tak mohla i zemní. Mohla by mezitím dopla-vat k zemi, samozřejmě, ale přistála by vyčerpaná. Právě proto by stráže z toho směru neměly vetřelce očekávat.
Půl tuctu Keiki se shromáždilo kolem nich. Podala jednomu (jedné?) z nich své

zavazadlo, aby je uchopil(a?) do zubů. Charlie se držel vedle. Zřejmě chtěl být jejím hřebcem. Dobrá, to bylo také vzájemné. Podplul pod ni, aby se na něho mohla posadit a položit mu ruce kolem šíje. Dal se do pohybu, dávaje pozor na to, aby její hlava zůstala nad vodou. Valencia přijal stejnou službu od ji-ného jedince. Opuštěný člun zůstal vzadu.
Svaly pod ní se mocně stahovaly. Voda proudila ko-lem ní. Měsíc stoupal stále výš. Příboj, nejdřív jen šepta-jící, duněl stále hlasitěji. Odvrátila oči od záře kosmic-kého přístavu a bloudila pohledem volně po oceánu za-litém měsíčním světlem, dokud ještě mohla.
Pobřeží zde tvořilo oblouk chráněný před rozmary moře dalším vlnolamem. Když ho obepluli, Keiki zpoma-lili. Věděli, jak se plížit ke kořisti. Minuty se protahovaly.
Pak se Charlie náhle zastavil. Kyra z něho sklouzla a pod nohama ucítila písek. Byli na mělčině.
Přikrčila se, takže jí hlava sotva vyčnívala nad hladi-nu. Naposledy objala Charlieho a otřela se tváří o jeho hladkou kožešinu. „Gracias, gracias," vydechla. „Makalo

nul loa. Teď plujte. Pryč odtud. Hele aku." Nezdržuj se, nezabijí tě.
Tiše zabručel, otřel se o ni a vyplul na zpáteční cestu. Několik sekund sledovala jejich třpytící se, spěchající silu-ety. Pak zmizeli. Ona a Nero osaměli.
Alespoň doufala, že ano.
Jak jí bylo řečeno, vyplížila se na břeh a zalehla. Pí-sek byl černý a škrábal. Valencia přikrčeně proklouzl ko-lem ní. Nad pláží byl pruh trávy a křoví, pak řetězový plot a jeho uzamčená brána rýsující se proti záři lamp, které ze svého místa ještě nemohla vidět. Valencia zmi-zel. Ležela sama, jen s tepem svého srdce. Na mokré kůži ji chladil vítr. Zachvěla se.
Valencia se vrátil, tiše jako vlk. „V pořádku, našel jsem místo," zašeptal jí do ucha. „Drž se při zemi a pohy-buj se rychle."
Ibiškové křoví výšky dospělého muže několik metrů od brány poskytovalo úkryt. Květy zářily ve tmě znepo-kojivě jasně. Bylo zde poměrně dost světla na to, aby se mohli utřít do sucha a obléknout se. Kyra si na záda zno-vu navlékla batoh. Teď měla dojem, že Guthrie nic nevá-ží. Musela mezitím nabýt megavoltového potenciálu, ač-koli vědomí měla hyalonově průzračné.
„Máš rozcuchané vlasy," řekl Valencia tiše. „Zapo-mněli jsme hřeben. Já ti je trochu upravím, chceš?"
„Já tobě taky."
Jako dvě opice, které se navzájem upravovaly! Kyra zdusila smích.
Pak od ní Valencia odstoupil, sebral svůj vak a do-plížil se k plotu. Jeho pilka znovu zabzučela - hlasitěji než Niagara? Ne, ne - a články se rozpadaly jeden po dru-hém. Byl také tak jasně osvětlený, proboha, jako maják. Ne, vlastně ne, to světlo bylo matné a klamné. Rip, rip, rip. Několik kroužků odpadlo.
Odhodil nástroj a roztáhl úzkou štěrbinu. Sklonil se a protáhl se skrze ni. Kyra šla za ním. Ostrý okraj ji po-škrábal na ruce.

„Vy! Stát!"
Valencia se prudce otočil a pravou rukou udělal téměř nepostřehnutelný pohyb. Pistole vyplivla kulku se zvu-kem, který nebyl silnější než bouchnutí zátky od šam-paňského. Než se Kyra zorientovala, Valencia už byl u strážného. Pohnul se snad ten padlý muž? Valencia mu přiložil pistoli k hlavě. Mozek se rozstříkl po písku.
„Pojďme," řekl Valencia, zasunuje pistoli zpátky do pouzdra.
Kyra se zastavila a pozorně se zadívala vpřed. Nad úzkým trávníkem se nejasně rýsovala budova skladiště, se všemi oknv temnými. Zakrývala jim výhled na to, co bylo za ní. To musel být důvod, proč Valencia vybral vstupní bod tam, kde ho vybral. Rozptýlené světlo lamp posiloval svit měsíce, i když ne příliš. Stačilo Lo však, aby uviděla tvář mrtvého muže. Polovinu jeho tváře. Byl to mladý muž.
Ucítila na paži Valenciův stisk. „Vamos!" 36 řekl ostře. „Nevím, kdy se měl setkat s dalším strážným, ani jestli ho ten bude nejdřív hledat nebo rovnou vyhlásí poplach. Můžeme se jen pokusit zmizet dřív, než k tomu dojde."
Nemohla odtrhnout pohled od toho jediného prázd-ného oka. „Tys ho zabil," uslyšela samu sebe. Cítila sucho v ústech. „Byl zraněný, a tys ho zabil."
„Co jiného?" Vycítila, jak se musí ovládat, aby pro-mluvil rychle, ale mírně: „Kyro, bylo to nutné. Tohle set-kání byla náhoda, smůla pro něho i pro nás."
Polkla kyselé sliny. Ne, zatraceně, teď nebude zvra-cet. Otočila se a její kroky

zaklapaly po chodníku v doko-nalém rytmu.
Valencia se k ní připojil. „To je lepší," řekl. Měla do-jem, že se usmál, ačkoli neměla chuť se na něho dívat. „Jsi statečná muchacha, Kyro."
Měla odpovědět: „Jsem pilotka Davisová," ale neudě-lala to.
' Vamos! (ěp.) - Jdeme! (Pozn. překl.)

„Neměla by sis ten batoh vzít raději do ruky?" zeptal se. „V multi takhle vždycky ukazují astronauty, jak si ne-sou na palubu své osobní věci."
Měl pravdu. Zůstával chladný a myslel na všechno. Uposlechla jeho návrhu bez jediné poznámky. To, na co se musela soustředit, bylo zůstat pevná.
Obešli několik vnějších budov, aby to vypadalo, že přicházejí od hlavní brány. To chvíli trvalo. Napadlo ji, zdali i v něm roste s každým dalším krokem strach z to-ho, že uslyší houkající sirény. Ale asi ne. A pokud ano, tak to dobře skrýval. Byl koneckonců na takové věci expert. Jí musela posloužit netečnost. Poté, co její nevolnost přešla v jakousi strnulost, se jí ji nezdálo tak těžké zachovat.
Vyšli do otevřeného prostoru a kráčeli pod světly lamp mezi biirlnvnmi miniaturními zahrádkami, lavič-kami a stolky, u nichž zaměstnanci rádi obědvávali a ve-čeřeli. V dálce spatřili startovací plochu. Kosmická loď se tyčila, ozářená reflektory, oštěp namířený k nebesům, na pozadí laserových urychlovačů. Jmenovala se Maui Maru, vybavila si Kyra. Obyčejná malá nákladní loď, která ne-byla určena pro hluboký vesmír, jen pro pendlování mezi Zemí, Měsícem a L-5. Po startu se pohybovala většinou pouze po trajektorii do místa určení. Kyřina Kestrel kot-vila na L-5. Ta dokázala víc.
Zastavili ji dva uniformovaní béesáci. „Vaši identifi-kační kartu, pór favor," řekl ten větší z nich.
„Pilotka Davisová. Mám se hlásit u ředitele Packera, kvůli dnešnímu letu."
Podala jim svou identifikační kar-tu, aby ji mohli zkontrolovat.
„Mario Conroy, mám se hlásit s informacemi." Valen-ciův tón byl stejně příjemný jako jeho úsměv. I on jim po-dal svou kartu.
Důstojník krátce promluvil do minifonu. „Aha, ano," řekl po chvíli. „V pořádku. Když minutku počkáte, přijede Pro vás vozidlo."

„Proč pro ně nepřijelo auto k bráně?" podivil se jeho Partner.

První muž pokrčil rameny. „Čert ví. Ale kdo se o to stará?"
S výjimkou lidí z Fireballu, pomyslela si Kyra. Byli samozřejmě také překvapeni, ale ihned se pustili do akce. Kromě toho, ačkoli okolnosti byly poněkud zvláštní, tento start sám o sobě byl vrcholně rutinní záležitostí.
Terénní vůz odvezl ji a Valenciu na ředitelství. „Po-čkejte, jestli můžete," řekl Valencia řidiči. „Možná se brzy vrátíme." Uvnitř budovy bylo všechno důvěrně známé. Známé tváře, známé hlasy a uvítací rituál - pokud igno-rovala milicionáře na svých postech a operativce v civilu s ostražitými pohledy. Byli uvedeni přímo do Packerovy pracovny.
Vstal zpoza svého stolu. „Buenas tardes." Pozdrav za-zněl syrově. Nemohl nikdy zblednout, ale neměla hnědá barva jeho kůže přesto šedivý odstín? „Posaďte se. Budete si přát nějaké občerstvení?"
„Obávám se, že nemáme čas," odvětil Valencia. „Do-stali jsme novou zprávu. Pilotka Davisová musí odstarto-vat okamžitě."
Packer zamrkal, polkl, a opět se ovládl. Uvolnil poně-kud napjaté tělo. Nebude tedy muset protrpět dlouhé ho-diny do původně stanoveného času startu. „Ano? To mi nebylo řečeno."
„Ani nebude, pane, dokud vás nebudeme moci infor-movat na bezpečnějším místě."
To „my" znamenalo moc-nější spolek než Bées: tedy agenty Poradního synodu. Ve svých rozkazech Guthrie o Mario Conroyovi nic takového netvrdil, ale snažil se, aby souvislost byla jasná.
„Jestli mám jít s vámi, rád bych se zastavil doma a uvědomil svou rodinu," řekl Packer.
„Jistě," odvětil Valencia. „Já pojedu také, jestli mo-hu." Nevysloveno zůstalo: A sbalíme je do vašeho auta a odvezeme je do prvního vězení, které mi bude vyhovo-vat. Kyra dospěla k názoru, že udělá moc dobře, když Packerovi neřekne, co se přihodilo tomu strážnému. „AI® jak dokážete urychlit odpočítávání?"

„To závisí na tom, kam loď poletí, což mi také nebylo řečeno," řekl Packer.
Kyra se neklidně pohnula. „Se startovním oknem si nedělejte starosti," řekla. „Jestli jsou nádrže plné, budu mít reakční hmoty37 nazbyt."
„Takže je to jen otázka nového povolení ke startu," řekl Packer celkem zbytečně. „Zavolám kapitánu Uelan-dovi," - zjevně šéfovi okupačních sil, jehož povolení musel mít v každém případě - „a požádám ho, aby tomu dal ha-varijní prioritu."
Pokud nebyly příliš časté, Astrokontrola Federace s takovými žádostmi normálně souhlasila, ze-jména když pocházely od vládních úřadů. „Počítám, že do půl hodiny budete moci vzlétnout, pilotko Davisová."
Kolik času uplynulo od vraždy - likvidace - nešťastné nezbytnosti? Jak dlouho bude trvat, než ji objeví? „Pak bych měla jít hned na palubu."
„Buen viaje." Packer se rozloučil konvečně, nedávaje najevo svoje pocity. Kyra zachytila jen slabé zachvění hla-su, které říkalo: Oh, šťastnou cestu vám, šťastnou cestu našim nadějím, které s sebou neseto!
Guthrie jí náhle připadal dvojnásob těžký, jako by je Země nechtěla propustit. Pozdravila a obrátila se k odcho-du. Valencia řekl tiše: „Buena suerte, amiga, y hasta la vista." M Sklouzl jí rukou kolem pasu. Políbil ji. Jemně a krátce, nic co by v někom mohlo vzbudit nějaké speku-lace, pouze to, co by si mohli vyměnit dva lidé, kteří se stali přáteli, ale cítila, jak sejí zachvěly rty.
Silou vůle se přinutila říct: „Adiós," a vyjít ze dveří.

37 reakční hmota - u atomových motorů jakékoli médium, které urych-teno takovým motorem vytváří reakční silu potřebnou k urychlení lodi, na rozdíl od paliva, které dodává energii motoru samotnému. (Pozn. překl.)

.Mnoho štěstí, přítelkyně, a na brzkou shledanou." (ěp.) (Pozn. překl.)

-Nula;
Loď se vznesla. Akcelerace zatlačila Kyru hluboko do křesla. Dýchání se stalo namáhavým. Před očima jí bli-kala světla, po stupnicích běhaly ručičky, na displejích se měnily hieroglyfy. Puls pohonu jí pronikal do uší i kostí, zmocňoval se jí, stala se jeho součástí.
Loď stoupala vzhůru a k východu, dokud se nedostala mimo oblast působnosti laserů. V této výšce pro ně zbý-valo příliš málo vzduchu, kterému mohly dodávat energii potřebnou k tahu. Na krátkou chvíli se loď pohybovala setrvačností a Kyra se volně vznášela, přidržována pouze bezpečnostními pásy, v hlubokém tichu.
Když loď dosáhla požadovaného vakua, naskočil její vlastní pohon. Akcelerace teď byla slabší než předtím, a jediné zvuky, které Kyra slyšela, byl šum ventilátorů, její dech a tepot krve v žilách.
Dosaženo oběžné dráhy," řekl syntetický hlas a pří-stroje to potvrdily. Znovu se ocitla v beztížném stavu. Její tělo se těšilo volnosti. Nulové g s sebou neslo své obtíže, zvlášť když trvalo dlouho, a ona musela trávit denně ho-diny a hodiny cvičením a na centrifuze, aby jim dokázala odolávat, ale ty první okamžiky pro ni byly vždycky potě-šením.
Nebo bývaly. Ona i Guthrie byli nahoře, unikli živí,
ale radost pociťovaly pouze její svaly. Uvnitř cítila mraze-
ni.
Uvolnila pásy, vznesla se ze svého křesla a vyhlédla průzorem. Polovinu výhledu zaujímala výseč Země, bílé víry mraků a souhvězdí měst na noční straně. Byla nad Mexikem, soudila - ano, tam lokátor umístil symbol Maui na mapě. Zbytek scenerie zaujímaly hvězdy. Před startem
T

ztlumila světlo v kabině, jak bylo jejím zvykem, a hvězdy teď tak zářily v celé své mrazivé nádheře a slávě.
Odstrčila se nohou a doplula k polici za křeslem, za-chytila se držadla, aby se zastavila - manévr tak elegant-ní a příjemný jako při vodním tanci s Keiki - a zavěsila se vedle Guthrieho. „Jak se vám daří?" zeptala se.
„Fajn," odpověděl. Jeho oční výčnělky se vysunuly. „Ale o vás totéž říct nemohu, nebo ano?"
Kyra pohlédla jinam. „Jsem v pořádku," zamumlala.
„Houby jste. Týká se to Valenci!, že?"
Zatala zuby. „Ano. Co udělal. Víte to?" Poté, co se do-stali na palubu, se s ním

neodvážila promluvit. Mohly ta-dy být nasazené štěnice. Stejně měla příliš mnoho jiné práce, ukládala věci, připravovala se, studovala vyžádaný
lc
,^-f^\r-v'r t-j Q T "•-^ f^*
Měsíc

„Mám o tom dost dobrou představu, z toho, co jsem slyšel ve vašem batohu. Překvapila vás hlídka. Valencia na něho skočil a zabil ho."
Kyřiny kotníky, svírající madlo, zbělely. „To nebylo tak prosté," vynutila ze sebe. „Já nevím, jestli ten muž ze-mřel hned. Na tom... nezáleží... Valencia ho střelil znovu, přímo do hlavy."
„Jo, měl jsem ten dojem."
Pohlédla do jeho bezvýrazných čoček. „Vám je to jedno?" zašeptala.
„Oh, je to špatné, jistě, ale - Ne, neschvaluji zabíjení bezmocných lidí. Jakmile se znovu ujmu vedení Fireballu, zjistím, kdo byl ten muž, jestli po sobě zanechal rodinu, a co se dá dělat, aby se jim pomohlo. Ale bylo to nezbytné, Kyro. Kdyby Valencia nevystřelil první, ztratili bychom všechno. Wash Packer taky; určitě by ho byli zatkli a po-drobili hloubkovému výslechu. Ta druhá kulka možná by-la, možná nebyla nutná. Já bych to nejspíš nedokázal. Ale Nero je gunjin. Nikdy nebude soudně stíhán, to víte. Tak nebo tak, pokud bude zapotřebí vytvořit mu novou iden-titu nebo něco podobného, jeho bratrstvo se o to posta-rá. A já se do toho nebudu vměšovat. Protože nás zachrá-

nil. A podle jeho měřítek udělal správnou a nezbytnou
věc."
Kyra ucítila slzy v očích. „To je to, co si stále sama ří-kám. Kdy tomu dokážu uvěřit?"
„Ano, byl to pro vás hrozný šok. A děsivý pohled, to chápu až příliš dobře. Děvče, kdybych tě tak mohl pevně obejmout. I ruce robota by byly lepší než tahle zatracená
krabice."
Kyra měla pocit, že začíná tát. Polkla, setkala se
pohledem s jeho čočkami a zjistila, že se dokáže dokonce trochu usmát.
„G-graciasjefe. Muchas gracias."
.^Myslel jsem si, že on není pro tebe."
Hřejivý pocit se zcela absurdně změnil v pocit horka.
„To nebylo nic vážného!"
„Dobře. Budeš mil čas se s tím, co se stalo, vyrovnat. Bylo to smutné a strašné, ale už se stalo, a nijak zásadně tě to nepoznamenalo, jako by to bylo udělalo třeba znásil-nění. Ten postoj není sobecký, je praktický. Jsi příliš zdravá, než aby sis kvůli tomu nechala usadit v hlavě noční můru. Buď zen. Pusť si nějakou hudbu, kterou máš ráda. Vzpomínej na pěkné věci. Dostaneš se přes to."
Po několika sekundách Guthrie pomalu dodal: „Bu-deš si to muset rozhodnout sama, ale doufám, že se doká-žeš přenést i přes nutkání Nera Valenciu nenávidět. Ne-myslím, že k němu budeš někdy mít zvlášť srdečný vztah - no, ale já ho v mnoha směrech lituji."
„Pokusím se."
Rozhostilo se ticho. Na disku Země se třpytil oceán.
„Neměli bychom se připravit k mému odeslání?" řekl,
spíše než se zeptal Guthrie.
Kyra sebou trhla. „Sakra, ano! Odpusťte. Propadla
jsem nemístné sebelítosti. Ihned, prontito."
Vrátila se spěšně k řídícímu pultu a zadala problém
navigačnímu programu.
Maui už měla svou dráhu určenou. Loď byla na níz-ké, ale rozšiřující se oběžné dráze. Až se dostane do tří čtvrtin oběhu kolem Země, její pohon se znovu zažehne

a uvede ji na dráhu k Měsíci. Pro její plavidlo to byla rychlá trajektorie, extrémně náročná na spotřebu reakční hmoty, ale dovede ji tam za dva dny. Víc se za daných okolností nedalo dělat; Maui nebyla žádný raketoplán schopný dlouhodobé akcelerace.
Další otázka nyní zněla: kdy přesně a jak uvolnit po-mocný laserový urychlovač, aby dopravil Guthrieho na L-5? Protože kolonie sledovala Lunu po stejné oběžné

dráze s odstupem šedesáti stupňů, ta chvíle nebyla dale-ko. Dalším požadavkem bylo, aby Maui svým trupem za-stínila urychlovač před radary umístěnými na Zemi, po tu dobu, kdy bude vyvíjet tah, a pak ještě tak dlouho, jak to bude možné. Pokud se policie Unie na loď ještě nezamě-řila, jistě to brzy udělá. Kdyby si všimli, zeji něco opouští, tak bv tu hru hezkv rychle ukončili.
Aby nenarazili, omezili se na radary uvnitř hranic svého vlastního teritoria. Nepožádali o pomoc Astrokont-rolu Federace; to by vyžadovalo vysvětlení. Ale ve chvíli, kdy najdou zabitého strážného a prostříhaný plot, budou vědět, na čem jsou, a velmi rychle budou varovat faleš-ného Guthrieho. A ten má k dispozici veškeré zdroje Fire-ballu. Od toho okamžiku bude Maui pozorována, dokud nedosáhne Luny.
„Myslím, že kdyby byly v kosmu povoleny jakékoli jiné zbraně kromě ručních, dal by nás rozstřílet na cucky a pak by si vymyslel nějakou historku, která by to ospra-vedlnila," řekl Guthrie během jejich improvizované konfe-rence v Hilu - před kolika tisíci lety to bylo? „Neočeká-vám, že pošle raketoplán, aby nás dostihl a jeho posádka vnikla na naši palubu, i kdyby měl nějaký pohotově po ruce. To je příliš neobratný, nebezpečný, na čas náročný a zvláště a hlavně podezřelý manévr. Svět by si toho všiml a začal by se ptát proč. Ne. Až uvidí, že směřuješ k Měsíci, bude vědět, že se svým druhem lodi nebudeš mít Jinou možnost, než přistát v Port Bowen, a pošle Bées, aby tě sebrali tam, hned jak přistaneš."

„Proč nemůžete říct rádiem světu pravdu, když už bu-dete ve vesmíru?" zeptal se Valenda. „Co by pak mohl dě-lat jiného, než vám čelit veřejně? A určitě by v jakékoli se-riózní zkoušce neuspěl."
„Naneštěstí," vysvětlil Guthrie, „Fireball vlastní sko-ro všechny kosmické lodi a zařízení na Zemi, Luně a L-5, a vlastně i všude jinde."
„Ne. Satelity-"
„Ovšem, obchodní, meteorologické, ty, co patří Míro-vému úřadu, a tak. To se nepočítá. Já myslím lodi, přísta-vy, meziplanetární komunikační systémy. I personál Fe-derace létá s námi, a když potřebují kanceláře nebo uby-tování mimo Zemi, pronajímají si je od nás – pokud s ná-mi neuzavřou smlouvu, abychom jejich práci udělali za ně, což se stává nejčastěji. Proto tam nebudou policisté žádné vlády, na které by se mohla Kyra v Bowenu obrá-tit. Těch pár strážníků patří k Fireballu a budou mít roz-kazy držet se stranou ode všeho, co dělá detašovaná jed-notka Bées.
Pokud jde o volání z kosmického plavidla kamkoli, jako třeba na Zemi, to nejde přímo. Pouhý čistý objem ko-munikačního provozu plus pravděpodobnost rušení nás přiměly už před nějakým časem vzdát se přímého vysílá-ní. To, co používáme, je bezpečnější, efektivnější a spoleh-livější. Každý signál z kosmu nebo do kosmu prochází přes reléové satelity nebo stanice Fireballu, které jsou ja-ko jediné vybaveny k tomu, aby ho zesílily a nepomíchaly. Potom ho pošlou prostřednictvím všeobecné komunikační sítě nebo prostřednictvím vlastních okruhů Fireballu, kam je zapotřebí. To všechno je práce počítačů, víte, a mé dvojče při první příležitosti jistě vložilo do systému tajný příkaz pátrat po podezřelých zprávách, zadržet je a pře-dat ke kontrole jemu nebo Sayremu. Já bych to udělal."
Valencia hvízdl. „Věděl jsem, že máte veliké impé-rium, pane. Neuvědomil jsem si ale, jak veliké."
„Funguje tak hladce, že si ho lidé příliš nevšímají," řekl Packer. „Nepotřebujeme a nechceme moc nad nimi*

my prostě chceme dělat to, o co máme zájem, a mít z toho poctivý zisk."
Guthrie skutečně vedl Fireball takto, pomyslela si Kyra. Bez něho se nepochybně vyvine v jakousi kvazivlá-du, nebo rovnou v loupežné barony.
„Ten monopol nebyl naplánován, ten se prostě vytvo-řil," řekl Guthrie. „Protože jsme v té době, kdy jsme za-čali, byli jediní skuteční pionýři v kosmu, mohli jsme s Ekvádorem sjednat smlouvu, která nám držela hrabivé ruce politiků a byrokratů od těla. Později, když tu a tam vypukly potíže, jsme se preventivně posílili. Ale dnes ne-mám čas na hodinu historie."
„Kosmické lodi mohou samozřejmě mluvit jedna s druhou přímo," vložila se Kyra, „ale byla by to fantas-tická náhoda, kdyby nějaké pilotované plavidlo – piloto-vané našimi lidmi - bylo lokalizovatelné a v dosahu smě-rového paprsku od nás. Zvlášť jestli falešný Guthrie změ-nil jejich letové plány, aby takové

možnosti předešel."
„No, na L-5 si taky došlápne, jakmile nabude pode-zření, že jsem se tam nějak dokázal dostat," řekl jefe. „Nicméně, jeho hlavní pozornost by se měla zaměřit na Maui směřující na Lunu. Naše hlavní naděje spočívá v tom, že až Kyra přistane, Luňané ji před Sayreho go-rilami uchrání a ona pak dokáže rozhlásit pravdu do celé sluneční soustavy.
Moje cesta na L-5 je jakási pojistka pro případ, že by to nevyšlo. Když všechno půjde dobře, postará se o mě Ta-mura. Jakmile kolonii oznámím fakta, budou tamní bé-esáci rádi, když je lidé nebudou lynčovat. Pokud to Tamu-ra z nějakého důvodu nebude moci udělat, dobře, budu na orbitě, kterou Kyra zná a bude moci zařídit, aby mě v ně-jakou vhodnější chvíli vyzvedli."
Valencia se podíval na Kyru. „Ale ty," řekl. Jeho usta-raný tón ji rozechvěl. „Ty napochoduješ rovnou do rukou nepřátel na Měsíci."
„Proto uvědomíme lorda Rinndalira dřív, než odletí-me," řekl mu Guthrie. „Nemohu sdělovat skutečnost v ně-

jaké zprávě, která bude jistě monitorována. Ale mohu do ní zašifrovat pár slov, která by ho měla, hm, zaintereso-vat. Měli jsme spolu co do činění už předtím, on a já."
Valencia se zamračil. „Co když nemůže nebo neudělá nic?"
Kyra mu věnovala úsměv. V té chvíli se cítila vzru-šená, povznesená, jako na křídlech. „Podle toho, co o něm vím," řekla, „bude velmi podivné, když se nepustí do ak-ce."
O jakou akci by mohlo jít, připouštěla sama sobě, to mohli jen hádat.
Její mysl se vrátila do reálu. Počítač zobrazil požado-vané informace.
To ji na okamžik bezdůvodně sklíčilo. Co byla jiného než příživník na tomto stroji? Staral se o ni, udržoval ji naživu, informoval ji v rámci hranic jejího chápání -k jakému účelu? Tato operace by byla mohla proběhnout zcela v režii robota. Do značné míry tomu také tak bylo. Řekla lodi, že chce letět na Lunu, rychle, s odletem v ta-kovém a takovém okamžiku. Loď udělala všechno ostatní, výpočty, start, řízení, údržbu. Kdyby měli narazit na ně-jaký kus kosmického smetí nebo čelit jiným potížím, loď by se s tím vyrovnala. Kyra přinesla Guthrieho na palubu a uložila ho do urychlovače, ale i ten nejelementárnější z robotů by tu práci dokázal udělat taky. Loď bude komu-nikovat se stroji přistávací kontroly v Port Bowen, poletí tam, kam jí nařídí, a sama přistane. Kyřin podíl bude spočívat ve stisknutí knoflíku, kterým se otevře přecho-dová komora, aby ji propustila ven.
„Sakra!" zamumlala. „Pusť takové nesmysly z hlavy, ano?" Nebylo to poprvé, kdy musela zahánět tuto depresi. Piloti ještě stále měli skutečné úkoly, jako inženýři, pro-spektoři, vědci, umělci, podnikatelé. Dělali zásadní roz-hodnutí. Jejich ruce a hlasy vydávaly rozkazy, na kterých záleželo. Když proti nim vesmír znenadání vrhl něco ze svého neomezeného rezervoáru neznáma, byla to jejich

představivost nebo intuice či nos, které mohly zachránit životy a, pravda, i stroje. Nebylo její tělo stejně automa-tické a samo sebe řídící jako loď či robot? Jenže bylo slu-žebníkem její mysli.
Ale jakmile budou mít stroje v plné míře svou vlastní mysl - k čemuž patrně brzy dojde - ne, nebude o tom pře-mýšlet. Teď má svou práci, kterou musí udělat.
Vrátila se ke Guthriemu. „Čas odpálení je dřív, než jsem očekávala, jefe," řekla. „Tak se do toho dáme."
„Okay." Jaké pocity se asi skrývaly za tím bezvýraz-ným slovem? Skrývaly se tam vůbec nějaké? Ale ano, ur-čitě ano.
Odnesla Guthrieho na záď. Urychlovač nebyl o mno-ho větší než raketa na pevné palivo se základním auto-pilotem a nákladovým prostorem pro malý náklad. Bude trvat tři dny, než se dostane k 1^-5. Jejich primární na-děje spočívala v tom, že bude Kyra mezitím informovat lidstvo, a pravý Guthrie nepřiletí jako uprchlík, ale jako dobyvatel.
Připojila počítač urychlovače k lodnímu počítači. Za-tímco do něho byly ukládány vypočítané parametry, ulo-žila Guthrieho dovnitř a zajistila ho. O všechno ostatní se postarají stroje.
„Můžeš se teď vrátit do své kabiny a odpočinout si," navrhl jí. „Proč tady dalších deset minut postávat a pře-mýšlet, co říct? 'Šťastnou cestu.' 'Gracias, vám taky.' 'Poz-dravujte všechny.' 'Samozřejmě budu.' Zasmál se. „Tak to recitovala moje žena, s tím nejnosovějším přízvukem, ja-ký dokázala vyprodukovat. Když jeden z nás někam odjíž-děl sám, dali jsme si vždycky na terminálu skandálně vel-ký polibek, a ten z nás, který zůstával doma, odešel."

Chápal to. Kyra se také přiměla zasmát. „Muy bien, Jefe. Hasta la vista. A-"
Vznášejíc se nad ním, přitáhla se dolů a políbila chladný kov mezi očními výčnělky. .,Buen viaje. Nám oběma."

Když vyplula ven, uslyšela, jak se za ní příklop ná-kladového prostoru zasunul.

S t
^ fc

2^
Bílé třešňové květy-Bezbarvý západ slunce, zrychlený dech-Spěchající hvězdy, chlad

EIKO TAMUROVÁ ZAVRTĚLA hlavou, vzdychla a od-ložila papír. Tohle haiku ještě nebylo takové, jak chtěla. Zůstávalo pouhými slovy s nedostatečným procítěním to-ho, co chtěla vyjádřit, dne a noci ve vířícím kolotoči, zna-menajícím (věštícím) pomíjivost života, umělé jaro jako symbol toho, jak malý a křehký veliký Ragaranji-Go ve skutečnosti je. Možná správné vyjádření nikdy nenajde, a báseň skončí v recyklátoru. Většina jejích básní tam končila.
Tato ji však trápila víc. Vznikla z hlubší potřeby. Ty zprávy z posledních několika dnů, a pak to náhlé napětí jejího otce, uzamčené před ní za jeho nehybnou tváří, ji přiměly znovu sáhnout po nekonečnosti. V pochopení, že lidstvo je ta nejmenší z vlnek na ní, ležely klid a útěcha;
a z nich mohla vzejít síla vypořádat se s lidskými žaly a zármutky; ale k tomuto pochopení dospívala tak, že to vyslovila. Teď se jí však zdálo, že toho není schopna. Tak ostře ji svírala úzkost.
Zvedla hlavu, aby se podívala na svitek na stěně. V jeho perokresbě horské krajiny a v jeho kaligraňi, na níž byly patrné jisté rysy školy Tu Fu, nacházela jas a klid častěji než v jakékoli scéně přenášené prostřednic-tvím multi nebo viviferu. Dnes však pro ni také předsta-voval jen jakési znaky na papíře.
Bloudila pohledem po místnosti, jako by hledala únik.
Poté, co odešel poslední z jejích sourozenců, tady měla o trochu víc místa, než bylo v kolonii obvyklé, a proto se jí sem vešla kromě tohoto stolu, u kterého psala, šatníku

a futonu, na němž spala, i police s několika jejími pokla-dy: mořskou mušlí ze Země, třpytivým kouskem skály z komety, který jí věnovala Kyra Davisová, starými kni-hami a její bambusovou flétnou. Protože hodně četla a po-slouchala hudbu, měla k dispozici světovou databázi, z níž mohla čerpat, a pro vzpomínání jí stačila její paměť.
Přes tenké stěny uslyšela, jak se otevřely a zase za-vřely dveře. Zazněly pomalé kroky. To musel být její otec, vracející se pozdě domů. Vyskočila a rozběhla se přes ta-tami do společné místnosti, aby ho pozdravila.
Noboru Tamura, šéf kosmických operací na L-5 a pří-tel samotného Guthrieho, se tam ve svém tmavém oděvu vyjímal jako kaňka. Dnes měl svěšená ramena a ruce se mu slabě chvěly Piko pocítila soucit a účast, od smrti své matky nikoli poprvé. Uklonila se mu - v přeplněné skoře-pině, kde přežití vyžadovalo univerzální sebedisciplínu, byla zdvořilost spíš nutností než věcí rituálu - ale pak ho uchopila za obě ruce a tiše se zeptala: „Co se děje zlého? Přála bych si, abys mi to řekl, otče."
„Přál bych si, abych směl," odpověděl.
„Proč ne?" odvážila se pokračovat. „Dříve jsi mě vždy poctil svou důvěrou."
Odvrátil od ní pohled. „Tato informace je nebezpečná, a tobě by k ničemu nebyla."
„Posaď se, prosím, a odpočiň si," vybídla ho. „Dovol, abych ti přinesla nějaké občerstvení."
Přikývl a zabořil se do polštářů. I když pro návštěv-níky měli křesla, oba dávali přednost tradičním — ne, ar-chaickým - způsobům, pokud jen mohli. Mnozí v kolonii to dělali. Eiko věděla, že to byl, v hloubi duše, projev urči-tého vzdoru. Podívejte se na nás, vy hvězdy; zůstáváme dětmi Gaie, a právě tak i tento maličký svět, který jsme stvořili.
Nikdy sama sobě nedovolila považovat svůj domov za prázdný. Místo toho v duchu stále slyšela brebentěni a smích, které ho plnily, než děti vyrostly a odešly, nebo tichý, měkký hlas matky, nebo Kyošiho, šeptající jí

v ukradeném okamžiku něco do ucha - Ne, to ne. Kyoši Matsumoto si nakonec vzal jinou dívku, a snad se jim da-ří dobře. Eiko měla svého otce, o kterého mohla pečovat.
Pečlivě naaranžovala na podnos konvici, šálky a su-šenky, donesla ho dovnitř a položila před otce. Jeho una-vené, ustarané rysy na okamžik ozářil úsměv. „Jsi dobrá dcera," řekl. „Budhovi Amidoví budiž chvála." Chvíli ml-čeli, ponořeni v rozjímání. I když to nebyl skutečný čajový obřad, poskytoval posilu duchu i tělu.
„Byla jsem celou tuhle hlídku sama, a nic jsem neudě-lala," řekla po nějaké době. To byla pravda. Musela odejít od své plánované práce v jeho oddělení, protože cítila na-pětí, které propuklo mezi Společností a vládou Unie, a jež jí, spolu se všeobecným zmatkem mezi personálem, za-bránilo vykonávat poctivou tvůrčí činnost. „Stalo se něco, o čem bych měla vědět?''
Zatvářil se překvapeně. „Tys to neslyšela?" Pokrčení rameny. „To je moje Eiko." Smutně pokračoval: „Rake-toplánem přiletěla jednotka Severoamerické bezpečnostní policie. Máme stanné právo."
Ta slova zapůsobila jako bodnutí nožem. Upustila šá-lek a stěží ho zachytila. Coriolisova síla vrhla několik ka-pek na její kimono. „Cože? Ale - ale, otče, my přece ne-jsme z jejich země. My jsme v kosmu. My jsme Fireball."
„Je to podle dohody s naším ředitelstvím."
„S Guthrie–sáném?" Sen - nesmyslný sen.
„Ano. Informoval mě osobně. Včera. Museli jsme to udržovat v tajnosti, dokud to nebylo provedeno, z obavy před veřejným neklidem."
Ten strach byl oprávněný, pomyslela si Eiko, když se vezme v úvahu názor většiny lidí zde na avantismus. „To je to, co tě trápilo na duši?" zeptala se.
„Ano," přisvědčil. Eiko uvažovala, jestli v tom správně zaslechla potřebu se svěřit. Břemeno, které člověk nese sám, je dvojnásob těžké. Nechtěla na něj ale spěchat a vy-plašit ho. Upila čaje. Jeho teplo a vůně jí dodaly odvahu. „Co budou ti policajti dělat?"

„Bylo nám řečeno, že to, co musí. Máme rozkaz spolu-pracovat. Jejich kapitán přislíbil, že se pokusí nenarušo-vat jakékoli naše aktivity. Nechal jsem je v ubytovně, kte-rou jsme jim vyhradili."
„Ale ve skutečnosti to není tak jednoduché, že?" Eiko se k němu přisunula.
„Ne," přiznal. „Je dost divné, že by Guthrie–san... propadl panice. Copak mezi námi není dost loajálních schopných lidí, které bychom mohli pověřit, aby se po těch sabotérech podívali? Udržovala nás někdy předtím Spo-lečnost v naprosté nevědomosti? Nu, snad je tato nouzová situace skutečně výjimečná."
„Ale ty tomu nedokážeš tak úplně uvěřit, že ne?" po-kračovala ke svému cíli.
Kapituloval. „Už ne. Měl bych to držet v tajnosti – zvlášť před tebou, má drahá - ale–" Napřímil se. Jeho hlas ztvrdl. „Včera, pár hodin poté, co nám bylo řečeno, abychom očekávali přílet policie, jsem obdržel lasergram, adresovaný mně osobně do mé pracovny. Vypadal jako běžné rutinní memorandum, ale podpis mě informoval, že je v něm zašifrovaná zpráva, a že pochází od Guthrie– sána nebo nějakého jeho agenta, poctěného jeho vysokou důvěrou. Minulou noc jsem moc nespal."
Zatajila dech. „Co se v ní pravilo?"
„Nemohlo to být víc než jen pár slov, jinak by odpo-slech mohl nabýt nějaké podezření." Ta slova v něm mu-sela vířit ještě teď, podle toho, jak hbitě je ocitoval; „Tajný urychlovač se blíží 23."
„Co to může znamenat?"
Usmál se. „O tom jsem uvažoval. Tajný.' To musí znamenat především tajný před okupanty. 'Urychlovač se blíží.' Žádná kosmická loď by se k nám nikdy nemoh-la přiblížit nepozorovaně, samozřejmě, ale raketového urychlovače, letícího setrvačností, si sotva někdo všimne dřív, než se dostane do vzdálenosti nižší než tisíc kilome-trů. To by byla zatraceně nepravděpodobná náhoda."
Přinejmenším pokud nebude na kolizní dráze, uvědo-

mila si Eiko. Kousek skály nebo nějakého kosmického smetí či odpadu, z jehož dráhy bylo jasné, že neškodně proletí kolem, bude v rozumné vzdálenosti zaregistrován, ale nepřitáhne žádnou pozornost ani nevzbudí zvědavost; takových objektů bylo mnoho. „Přiblížení." Urychlovač po-letí setrvačností, po trajektorii, kterou bude možno pouze odhadnout. Nicméně, ten odhad může být mylný...
„Číslo dvacet tři musí být datum, a to datum tohoto měsíce," pokračoval Tamura.

„To znamená denní hlídku39 pozítří. Za předpokladu, že ani urychlovač ani jeho ma-teřská loď nemají nějaké speciální možnosti, to znamená -jak jsem vypočítal - že opustil loď v blízkosti Země, a ta loď pravděpodobně směřuje na Lunu."
„Co... ten urychlovač... nese?"
„To nevím. Ale moc to nesouhlasí s historkou a rozka-zy, které jsme dostali z Quita, co?"
Eiko pozorovala otcovu tvář. Teď se změnila v samu-rajskou masku. Přinutila se říct: „Míníš, že je ho třeba dostihnout a přenést sem jeho obsah?"
„Co jiného? Přemýšlím, jak to udělat tak, aby si toho nikdo nevšiml. Ty jsi o našem provozu dobře informovaná a spoustu lidí z personálu znáš lépe než já. Uvítám jaké-koli návrhy, které tě napadnou." Jeho hlas zpřísněl: „Ale ta informace se od tebe nedostane k nikomu jinému, ani nebudeš dělat nic jiného, než napomáhat při mém plánu. Je to jasné?"
„Ale já mohu udělat víc," protestovala. „Ano, v samot-ném kosmu. Tebe budou určitě sledovat, ale kdo bude vě-novat nějakou pozornost mně?"
denní hlídka - tady, a i nadále, lidé v kosmu určují čas podle tradiční-ho rozvrhu služby na lodích, který je založen na třech směnách, které se střídají ve čtyřhodinových intervalech, takže každý člen posádky má v průběhu 24 hodin 8 hodin služby a 16 hodin odpočinku. Čtyřhodinové intervaly, tzv. hlídky, se střídají v 8,00, 12,00, 16,00, 20,00, 24,00 a 4,00 hod. (Příklad: námořník, který má tzv. „psi hlídku", má službu od 12,00 *> 16,00 a od 24,00 do 4,00.) První' tři hlídky jsou denní, druhé tři noční. (Pozn. překl.)

Poul Anderson
266
Skutečně, kdo? pomyslela si. Malé, hubené slečně fád-ního vzhledu a tichých způsobů se stříbrnými prameny ve vlasech, vypovídajícími o jejích čtyřiceti dvou letech... Nudný život v práci, rutinní povinnosti. Ta - Bées, tak to-mu Severoameričané říkali, ne? – se přirozeně pokusí kontrolovat veškerou činnost, aby se ujistila, že každý vstup nebo výstup má svůj řádný důvod. Nicméně osoba, od které se to neočekávalo, a která se tu vyznala a věděla, co dělá, by mohla proklouznout nepozorovaně. Těžší by ovšem bylo se stejně tak vrátit. Přesto, za určitých před-běžných opatření –
„Ne!" zvolal Tamura. „To je nepřijatelné riziko. To si mohu snad dovolit přijmout já, ale ty ne. Ty máš závazky
k domovu."
Eiko pocítila bolest. Nikdy jí primu iieíekl, proč ji stále odrazuje od toho obřadu, ale ona to věděla. Jeho nej-starší syn ho podstoupil, a šéfové Fireballu nepochybně vyvinuli veškeré úsilí, aby pro Jutara nalezli uspokojující, smysluplnou práci. Jenže všechno dělal stroj, a nic nyní netvořilo výzvu pro jeho osobní schopnosti. Jutaro byl nyní na Zemi a přijímal příležitostné práce – některé i poněkud kriminální, podezírala ho - aby si vydělal na opakované návštěvy quiviru.
Noboru Tamura věřil tomu, že selhal on. Nechtěl, aby další z jeho dětí vykročilo po cestě, kterou považoval za cestu ke zkáze. Eiko ho nechtěla zraňovat ještě víc.
Dokázal ze sebe vynutit úsměv. „Koneckonců," řekl, „stále chovám naději, že mi jednou snad dáš vnouče."
Na to byl ještě čas; držela se striktně svého biozdra-votního programu, ale zdálo se, že ten čas se krátí - stále rychleji a rychleji, zdálo se.
Zvonek nade dveřmi zatrylkoval. Nějaký soused, zná-mý? Eiko vstala. Uvítala by kohokoli, kdo by svou přítom-ností mohl uvolnit napětí, které se mezi ní a jejím otcem vytvořilo. Snad si myslel totéž, protože také vstal a vykro-čil přijmout nově příchozího.
Za dveřmi stáli tri muži, které neznala, v třídově hně-
267
HVĚZDY JSOU JAKO OHEŇ
dych uniformách, s ochromujícími zbraněmi v pouzdrech. Na páskách na jejich pažích se skvěl symbol nekonečna. Bez pozvání vešli dovnitř. Poslední z nich zavřel dveře.
Eiko se rozbušilo srdce, zatímco Tamura zůstal ne-hybně stát a řekl suše anglicky: „Příjemnou večerní hlíd-ku, kapitáne Pedrazo, i vám, pánové. Čemu vděčíme za vaši návštěvu?"
Velitel krátce zasalutoval. „Dobrý večer, seňore Ta-muro, i vám, seňorito." Pod tenkou slupkou zdvořilosti Ei-ko uslyšela ocel. „Omlouváme se za toto vyrušení.

Dostali jsme nové rozkazy. Další informace o aktivitách teroristů naznačují, že by váš život mohl být ohrožen, pane. Máme ochránit vás a určité další klíčové osoby, dokud toto ne-bezpečí nepomine."
„Skutečně?" zamumlal Tamura. „A co když vaši las-kavou nabídku odmítnu?"
Eiko znala odpověď předem: „Obávám se, že budu muset trvat na svém, pane. Jistě si dokážete představit, jak by každý pokus o útok na vás - v tomto prostředí -mohl vést ke strašným ztrátám na životech nevinných obyvatel vaší stanice. Pór favor, sbalte si, co budete na příštích pár dnů potřebovat, a pojďte s námi. Budete mít bezpečné, pohodlné ubytování, a možnost komunikovat, s kým si budete přát."
„Chápu," řekl Tamura bezbarvě a stál jako socha bez výrazu. Ale byl poražen. Eiko to poznala. A ona ho nesmí obejmout. Ani před těmito nepřáteli nesmí plakat.
„Předpokládám, že jste ještě nevečeřel," řekl Pedraza. „Dostanete dobrou večeři. A teď, pór favor, sbalte si své věci a půjdeme."
Tamura přikývl. Doprovázen jedním strážným si šel zabalit věci.
Pedraza se obrátil k Eiko: „Slibuji vám, seňorito, že seňor neutrpí žádnou úhonu, pokud bude v lidských si-lách tomu zabránit."
Vybuchla z ní hořkost: „Ano, rukojmí jsou užitečnější živá než mrtvá."

„Vím, že jste nešťastná." S dobře promyšleným a dáv-kovaným důrazem pokračoval: „Situace je však kritická. Proto děláme to, co děláme. Moji nadřízení nechtějí žádný hněv a pohoršení. Ochranná vazba je pořád vazba, já vím. Ale je ochranná. Pór favor, pochopte - a řekněte to vašim přátelům - že jestli dojde k něčemu - ehm, nežádoucímu, nevhodnému - nebudeme možná dál schopni bezpečnost osob v naší péči zaručit."
Skutečně rukojmí. Raději to slovo neopakovala. „Ro-zumím," řekla jen.
Pak už seděli mlčky, protože dál nebylo co říct. Nemu-seli čekat dlouho. Tamura vyšel s batohem v ruce. „Sayo-nara, Eiko," vydechl. Anglicky, aby si Bées nemyslela, že tajně konspirují: „Nezapomeň, co jsem ti říkal. Klidně če-kej. Ten správný muž jednou přijde."
„Tohle není žádné adiós," řekl Pedraza. „Je to jen na pár dní, tím jsem si jist, a kdykoli si můžete zatelefono-vat. A já se pokusím pro vás získat povolení k osobním návštěvám."
„Děkuji vám," řekla Eiko automaticky. Zlobila se sa-ma na sebe, že to řekla, dokud si neuvědomila, že ten dů-stojník to nejspíš myslel vážně, že to byl v podstatě slušný muž, který dostal rozkazy, jichž musel uposlechnout, pro-tože ho k tomu zavazovala jeho přísaha, aktéry svým nadřízeným důvěřoval, ale byl jimi možná stejně překva-pený jako ona.
Uklonila se otci. Opětoval její gesto. Před očima mužů víc udělat nemohli.
W
MĚSÍC, TA MILOVANÁ STARÁ ZJIZVENÁ TVÁŘ, se blížil a zvětšoval, až už nebyl zářící koulí vpředu, ale ne-změrnou krajinou moří a hor, kráterů a jejich valů, zdobe-

nou vrženými stíny v ničím neodstíněném světle Slunce. Pomocí optiky, jež potlačovala nadbytečnou záři a záro-veň zvětšovala, mohla Kyra pozorovat detaily tohoto třpy-tivého šperku, které do něho vkomponovala její rasa; tře-ba dobře patrné stříbrné nitky tam, kudy vedl monorail. Tychopolis a ostatní osady na noční straně zářily jako celá nová souhvězdí a hvězdokupy. Maui Maru zažehla brzdící motory, klesajíc ke svému místu určení. Kyra, přitisknutá decelerací ve svém křesle, se upřeně dívala na obrazovku, zobrazující nyní Zemi jako Měsíc ve druhé čtvrti. Část po-vrchu zahalovala její vlastní noc. Viděla jen několik svě-telných bodů, megapolis. Ale její modrý a bílý den skrýval před neozbrojeným zrakem jakoukoli známku po existen-ci lidstva.
Obťřelo ji ticho. Když loď dosedla a znehybněla. vá-žila Kyra sotva víc než deset kilogramů. Přesto se cestou k východu pro posádku už nevznášela jako ještě před chvílí. S povzdechem vstala a těžce vykročila vstříc tomu, co ji očekávalo. Nebojím se smrti, říkala si. Vůbec se jí nelíbilo po-myšlení opustit tento v zásadě kouzelný svět, ale to teď mohla jen málo ovlivnit. Ucítila pot v podpaží. Byly i jiné věci, kterých se bála.
Když se však dotkla tlačítka otevírajícího výstup, bylo to jako jakási deklarace. Guthrie by ji neposlal na bezna-dějnou misi. Strach se rozplynul. Vzduchotěsná vrata se odsunula. Prošla jimi a ocitla se v průchozí rouře,

vedoucí k žebříku do podzemní přijímací místnosti tohoto kotviš-tě.
Pult, kde by normálně podala hlášení a zaregistrova-la svůj přílet do Port Bowen, byl opuštěný, ale v místnosti bylo šest mužů, šest mužů v uniformách Bées.
Víc než z poloviny je tady očekávala. „Co to má sakra znamenat?" vyhrkla.
„Myslím, že víte," odvětil jejich pohlavár, velký muž afrického původu, podle své jmenovky jménem Trask. »Jste zatčena, pilotko Davisová. Jste obviněna z veřejné-

ho ohrožení, únosu a spiknutí - mimo jiné. Půjdete s ná-mi."
„Nemůžete mě zatknout. Jste třicet průměrů Země od sféry vaší jurisdikce."
„Jsme tady na žádost vašich zaměstnavatelů, a ti ma-jí v této enklávě policejní pravomoci. Pojďte. Reilly, vy pů-jdete se mnou. Vy ostatní zajistíte loď a začnete ji prohle-dávat." Teprve teď si Kyra všimla, že s sebou mají pří-stroj, kterému by se z nedostatku jiného, lepšího názvu dalo říct detektor Guthrieho.
Trask zuřivě zagestikuloval. „Nenuťte nás, abychom použili násilí," řekl. Kyra pochopila, že byli o svém úkolu informováni jen ve spěchu a povrchně a v tomto cizím prostředí mají nervy napjaté jako špagáty. K čemu je to mohlo dovést a? 11 rloc.tanon npkam do svého vyhrazené-ho doupěte - nu, to nebyla příjemná představa.
Byli atleticky stavění a ostražití, ale byli to Pozemš-ťané. Možná by měla šanci se osvobodit a uniknout, dí-ky své svižnosti, dané dlouhodobým návykem na pohyb v nízké gravitaci. Vedli ji postranními chodbami, kam lidem z Fireballu zamezili přístup. Nicméně, kdyby doká-zala vykřičet pravdu patřičně hlasitě tam, kde by to ně-kdo mohl slyšet - její společníci by do sebe jen tak nene-chali střílet ochromujícími zbraněmi, když jimi dispono-vali i oni; jenže Kyra teď kráčela před jejich hlavněmi.
Za bezpečnostním uzávěrem vešli do hlavního kori-doru, který by normálně šuměl ruchem. Teď však byl po celé délce naprosto prázdný. Trask se zastavil. Kyra za-slechla, jak hlasitě zaklel. Uprostřed je očekávali dva Luňané.
Byli to dva vysocí, štíhlí muži, ale širocí v ramenou. Tvář jednoho z nich mohla patřit řecké soše z bílého mra-moru. Druhý měl skobovitý nos, modročemé vlasy a šik-mé oči, jež však byly šedivé, což svědčilo o jeho multiet-nicitě, pokud to na Luně vůbec něco znamenalo. Oba nesli na hrudi symbol nejvyšší pravomoci.
„Zdravím vás," řekl jeden z nich anglicky se zpěva-

vým luňanským prizvukem. „Převezmeme teď váš úkol, jestli dovolíte."
Traskova ruka sklouzla k pouzdru se zbraní. „Co tím sakra chcete říct?" zachraptěl. „Kdo vůbec jste?" Jeho po-skok bolestivě sevřel Kyřinu paži.
„Můžete mě oslovovat Arren, a mého společníka Isa-bu," zazněla poněkud netrpělivá odpověď. „Jsme služeb-níci lorda Rinndalira, který nám nařídil eskortovat tuto osobu."
„Ne! To je - je to teritorium Fireballu, a my jsme po-věřeni –
Arren zvedl ruku. Trask ztichl. „Ta smlouva se nijak netýká suverenity Selenarchie, kterou tu představuje lord Rinndalir."
„Mám své rozkazy." Trask povytáhl svou zhraň o "ar centimetrů z jejího pouzdra. „Nepleťte se do toho. Nechtě to plavat."
Isabu se usmál. „Radím vám, abyste ji nevytahoval," řekl klidně.
Nezdálo se, že by Luňané byli ozbrojení, přesto Trask sklapl a dal najevo i svému kolegovi, aby se držel zpátky. Nadechl se a řekl: „To se teprve ukáže, kdo tady má jaká práva."
„To jistě," řekla Kyra. „Pojďme do kanceláře ředitele, zapojme se do sítě a promluvme si o tom s lidmi."
„To by asi nebylo ve vašem zájmu, co?" zeptal se vlíd-ně Arren Traska.
Oba béesáci se zmateně podívali jeden na druhého. Velitel se však ve změněné situaci zorientoval tak rychle, že ho Kyra musela chtě nechtě obdivovat. „Tak dobře. Ukažte mi své pověření." „Něco takového nelze od Selenarchových poslů vyža-dovat," řekl mu Isabu.
„Už nás otravujete dost dlouho," dodal Arren. Dotkl se svého informantu. „Mám požádat o asistenci? Pokud to skutečně udělám, vy a vaši lidé budete postaveni před soud."

Mohl to být bluf, ale také nemusel. Ovšem z dlouho-dobého hlediska to bluf jistě

nebyl.
„Ale na tu loď, ve které přiletěla, doufám nevznášíte nárok, nebo snad ano?" zaječel Trask. „Bueno, tak teda táhněte ke všem čertům, táhněte!"
Arren kývl na Kyru, otočil se a vykročil plavnou chů-zí, vlastní jeho druhu. Radostně ho následovala. Isabu šel po její pravici. Oh, oba byli velice hezcí. Ohlédla se přes rameno. Trask tam stál a hleděl za ní. Pak se otočil na podpatku a zamířil ke vstupu do lodi. Poslušný a praco-vitý pes; teď obrátí loď naruby, čímž jen prokáže svou nevědomost. Jeho muži se otráveně táhli za ním.
„Mil gracias, seňores," řekla Kyra. „Víte, udělali jste víc, než že jste mě uchránili od nepříjemností. Poslyšte, to, co se stalo, je-"
Isabu jí zakryl ústa dlaní. „Neříkejte nám to, prosím," řekl. „Odvedeme vás k lordu Rinndalirovi."
To její nadšení poněkud zahladilo. Vzpomněla si, že Guthrie připustil, že sám neví, co Luňané udělají.
I tak, v každém případě se dostala z moci avantistů. Byla volná a mohla vykřičet do celého světa slova, která zboří celý ten zatracený domeček z karet, jenž pracně zbu-dovali. To může počkat, dokud se nedostane k Rinnda-lirovi, když si to přeje, a to by měla být mimořádně za-jímavá návštěva.
„Jak si přejete," řekla. „Ale povídat si můžeme, že?"
Arren se na ni podíval a usmál se. Nedokázala by říct, jestli ten úsměv byl přátelský nebo vlčí. „Později si může-me popovídat, jestli chcete," řekl. „Ale nejdřív musíme do-jít k našemu vozidlu. Cestou, prosím, s nikým nemluvte."
Uvědomila si, že to nebyla žádost. Mohli mít pro-středky, jak ji umlčet. Bueno, možná existoval nějaký dobrý důvod, proč nevyrukovat s celou věcí rovnou. Může být. „Jestli mě pozdraví někdo, koho znám, bude vypadat divně, když mu neodpovím," poukázala.
Isabu to uvážil. Bylo pro něho takové chování cizí? „Správně," souhlasil nakonec. „Jste bystrá, má paní

Chodba vyústila do ústřední dvorany plné obrazovek, vozíků na zavazadla, laviček a obchodů. Bylo zde však méně rušno, než by tomu mělo být. Luňané spěchali. Pro-vázely je zvědavé a užaslé pohledy.
„Holá, Davisová! Kdy jsi přiletěla?" Ta žena byla její dávná známá.
„Buenas días, Navarrová. Promiň, mám děsně na-spěch, uvidíme se později-" a znovu je od sebe oddělily anonymní tváře. Kyra byla ráda, že těch pozdravů nebylo víc. I tenhle jí mrazivě připomněl, jak moc je sama.
Dopravní pás je dovezl do terminálu pozemní dopra-vy. Arren se opět ujal vedení.
„Nehledáme vlak do Tycho-polis?" zeptala se Kyra. „Nebo do Lunogradu nebo Diany, nebo-" nebo kde měli Selenarchové své hlavní město. Ofi-ciálně žádné neměli. Nevysílali ani nepři jímal i žádné di-plomaty; poslové ad hoc,4" přicházející ze Země, mířili na předem určená místa a mluvili s předem určenými lidmi.
„Ne," odvětil Isabu. „Dnes pojedeme vozem."
Pocítila vzrušení. Zatím byla jen na několika málo tu-ristických vyjížďkách. Vůz byl velký přibližně jako autobus. S výjimkou oken kryl celý jeho kovový trup plášť z hyalonu. Kapalina mezi oběma plášti měnila svou barvu jako chameleón po-dle světla, aby pomohla regulovat vnitřní teplotu. Radiač-ní štít, nesený na vzpěrách nad střechou, fungoval záro-veň jako kolektor solární energie, doplňující palivové články uvnitř. Pěkná ukázka vyspělé technologie. Pak Kyra prošla vzduchovou propustí a rázem se ocitla v ji-ném světě. Červené a černé koberce, husté a hebké jako srst živého zvířete. Panely stěn byly zdobené emailem a intarziemi. Závěsy a čalounění jemně fosforeskovaly. Sedačky a stůl byly zjevně navrženy pro vysoké lidi s dlouhými končetinami. Přepážka oddělovala zadní část, kde se patrně nacházely kóje na spaní, nádrže, schránky s nářadím a další nezbytné potřeby. Upravený vzduch

ad hoc (lat.) - za určitým konkrétním účelem. (Pozn. překl.)

voněl sluncem, kořením a mořem. Sotva slyšitelně hrála hudba, které vůbec nerozuměla. Kdyby komety uměly zpívat –
Arren se ujal řízení, promluvil s dispečerem, a uvedl vůz do chodu. Vyjel z garáže, po rampě nahoru a ocitl se ve volném terénu. Beton brzy vystřídal čistý regolit. Za vozem se začal zvedat prach, jenž se ve vakuu a za nízké přitažlivosti jen velice zvolna znovu usazoval.
„Kam jedeme?" zeptala se Kyra.
„Teď vám to už říct můžeme," řekl Isabu. „Zámek Vy-sokij." Její nechápavý pohled

ho přiměl, aby dodal: „Je to soukromá tvrz lorda Rinndalira, v Kordilleře."
„Cože?" zvolala. „Ale - to přece odtud musí být dva nebo tři tisíce kilometrů!"
„Spíš tři než dva. Proč ač neposadíte? Budete si přát občerstvení? Máme tu docela slušný výběr."
„Ale jak dlouho to bude trvat, než se tam dostaneme?" vykřikla zděšeně.
„Asi dvanáct hodin. Buďte, prosím, trpělivá, má paní. Všechno je na dobré cestě."
V mozku jí začaly vířit myšlenky. Rinndalir mohl do-stat Guthrieho vzkaz tak plus mínus před čtyřiceti hodi-nami. Zašifrované sdělení bylo minimální: „Zachraňte ne-plánovaný Bowen 22." Měl možnost promyslet si to a po-radit se s ostatními. (S kolika? I když si pro vnější svět nasazovali prostou masku, každý, kdo je chvíli pozoroval, dobře věděl, že jde o vládu tlustých kocourů.") Jeho tech-nici ho mohli informovat o pohybu Maui. Pravděpodobně měl své agenty a krtky na Zemi, stejně jako ve zdejších strukturách Fireballu. Zbytek mu napověděl příchod Bées. Přílet rakety byl podezřelý. Proto poslal své lidi, aby ji vyhledali? Kolik lidí? Jen ty dva? Jak koordinoval svou činnost se svými kolegy? Koordinoval ji vůbec s někým? Jednostranná akce se zdála být příliš lehkomyslnou. A přece -
vláda tlustých kocourů (am.) - oligarchie. (Pozn. překl.)

Arren zkontroloval přístrojovou desku, vložil přísluš-né příkazy a připojil se k ostatním. Vůz si nyní sám hle-dal cestu mezi překážkami, které zde příroda za celé věky navršila. Kyra uvažovala, zdali se řídí navigačními signá-ly ze satelitů, nebo má ve svém programu topografickou mapu a inerciální řídící systém. Možná obojí. Jak dobré roboty dělali na Luně? Možná lepší než kdekoli jinde.
Pohodlně se zabořila do křesla. Arren se posadil na-proti ní. Isabu se tiše vytratil dozadu. „Můžete se identifi-kovat, pokud si přejete," řekl Arren celkem netečně.
„Jsem Kyra Davisová, kosmická pilotka Fireballu," vyhrkla, „a-"
„Ne, nic dalšího o vaši misi," přerušil ji. Jeho toň byl mírný, ale rozhodný. „To je věc lorda Rinndalira."
Ch^li ho zamyšleně pozorovala. Podléháte ^ak "říš-ným rozkazům? Vždycky jsem myslela, že jsou Luňané velice svobodomyslný národ."
Odpověděl zdvořile, téměř filozoficky: „V některých ohledech, když se vezmou v úvahu nespočetné osobní roz-díly a variace, je to pravda. Ale nemůžeme si dovolit anar-chii. Jako astronautka jistě víte, jak přežití závisí na disciplíně, údržbě a ochraně životně důležitých systémů a okamžité spolupráci v případě nouze."
„No jisté, samozřejmě. Ale v rámci těchto parametrů— Ve Fireballu máme obecně na starosti každý svou vlastní práci." Kyra se odmlčela. Vlastně o tom nikdy předtím takto neuvažovala. „V jistém rozsahu byste, myslím, mo-hli říct, že si svůj osud utváříme sami. Můžeme svobodně měnit povolání, pracovní týmy, prostě cokoli, vždy když je našich služeb zapotřebí někde jinde a my tam chceme jít. Ale jen málokdy jednáme vyloženě na vlastní pěst. To ne-můžeme, už ze samotné povahy věcí. Piloti jako já tvoří ty nepříliš početné výjimky. Pro vás je to něco jiného. Když ponecháme stranou nutnost přežití, není ideálem Luňanů dělat pokud možno všechno na vlastní pěst?"
Tak to alespoň bylo řečeno v provolání nezávislosti před padesáti lety. Šlo tady o víc než jen o revoltu proti

daním. Vznikla zde nová civilizace - neuspořádaně, rych-le, stimulována nejen nepozemskými podmínkami, ale i nepozemskými geny - která byla nesrovnatelná s jakou-koli civilizací na mateřské planetě.
„Tento postoj podporuje kreativitu a drobné podniká-ní," odvětil Arren. „Ale pro jakýkoli ambiciózněji podnik je organizace nutná. Kromě toho, otázky osobní bezpeč-nosti, spravedlnosti a komunitámích práv jsou univerzál-ní. Různé kultury mohou nacházet různé cesty, jak se s nimi vyrovnat. Typický Pozemšťan to ponechává na své vládě; z čehož svoji legitimitu nepřímo odvozuje Světová federace. Vy tato svá práva a svou odpovědnost odevzdá-váte společnosti Fireball Enterprises. Já tato svá práva odevzdávám lordu Rinndalirovi."
Kyra se náhle musela hlasitě rozesmát. Arren na ni vytřeštil oči. „Promiňte," zalapala po dechu. „Jen mi to ně-co připomnělo."
Bylo to vážně legrační; uprchlá ze Země, dostala se na Lunu, a teď seděla tady a

bavila se o sociologii! Vlastně to pro ni ani nebylo nic nového. Dost o tom četla, viděla i sly-šela, ale přesto ji to poněkud překvapilo.
Jemu tato výměna názorů mohla připadat naprosto přirozená.
Pomyšlení na tuto cizost otřáslo její rozvahou a stříz-livostí. Uviděla ho, jak se usmívá, a uslyšela ho říkat:
„Ano, nepochybně by se vám líbilo být konkrétnější. Ale vyptávejte se, jak chcete, pilotko Davisová, Isabu i já bu-deme odpovídat pouze v povoleném rámci."
Znovu uspořádala své myšlenky. „Byli jste pěkně dr-zí, když jste mě osvobozovali. Skutečně jste měli k dispo-zici posily?"
„Po pravdě řečeno, ne." Jeho otevřenost ji zarazila. „Bylo by obtížné dát nějaké dohromady, v takovém krát-kém čase." Proč? Protože by to vzbudilo pozornost ostat-ních Selenarchů a napovědělo by jim, že se děje něco zvláštního? „Lord Rinndalir soudil, že ona hrozba bude stačit. Kdyby ne, byl by sáhl k trestným opatřením." Aby

prosadil svou autoritu a nikdy se přitom nezmínil o žá-dosti Ansona Guthrieho? Nebo to bylo pouze proto, že měl pocit, že jeho úsudek je správný. Což se ve skutečnosti po-tvrdilo.
„Bueno," řekla troufale, „nechcete slyšet, co mě při-vádí na Měsíc. Ale museli jste vidět, že se to týká součas-ného sporu mezi Fireballem a Severoamerickou unií. Pro moji informaci, mohli byste mi říct, co tom víte vy?"
Byl ochoten. Občas sice uhnul od tématu, ale ona ho vždycky dokázala přivést zpátky. Jeho na oplátku zají-maly jakékoli její postřehy, za předpokladu, že se nevzta-hovaly příliš těsně k její misi. Zjistila, že se v situaci ori-entuje dobře, opovrhuje avantisty, a jako většina Luňanu - řekl, a ona mu věřila - měl na existenci údajných tero-ristů spíše skeptický názor. Nějaké definitivní mínění si utvoří, až bude mít k dispozici víc údajů. Ano, ve vzdále-nosti tři sta osmdesáti tisíc kilometrů bylo snadné zacho-vat klid, pomyslela si Kyra. Samozřejmě, celá záležitost se týkala Fireballu, a Luna závisela na Fireballu ještě víc než Země; ale existovala také kulturní trhlina, propast mezi dušemi. Měl ji v sobě, jeho loajalita patřila jeho pá-novi v horách - a až potom, snad, jeho vlastní, ne zcela lidské rase.
Isabu zatím přinesl kávu, ostrou brandy a koláčky s nezvyklou, matoucí octovou vůní. Později připravil oběd. Byla to smažená ryba se zeleninou, ovoce, křupavý, po jedné straně opečený chléb a lehce nakyslé bílé víno. Kyra si pochutnala, navzdory tomu, že to jen málo připomínalo Jídla, která poznala v luňanských restauracích. Kolik věcí si tito pánové rezervovali sami pro sebe?
Vůz vyjel na silnici a nabral rychlost. Povrch silnice byl většinou tvořen prostě a jen zhruba urovnaným rego-litem. Tu a tam byla cesta vystřílena ve skalách nebo po viaduktu překlenula kráter či rozsedlinu. Tam, kde tisíce let neexistovaly žádné vlivy počasí, nebylo nic lepšího tře-, ba. Měsíční povrch ubíhal kolem, pláně a zaoblené výšiny, složitě zvrásněné, tu a tam radom nebo stožár majáku,

nevhodné. Neidentifikovala je žádná speciální insignie. Věděli, kdo jsou, a stejně tak to věděli jejich optimáti.
Arren jí nabídl rámě. Vzpomněla si, co se slušelo, a tak pouze držela svou paži na jeho, dotýkajíce se jeho ruky jen špičkami prstů. Tato poloha se ve zdejší gravi-taci udržovala snadno. Byla by stejná i v případě opač-ných pohlaví, protože ona mu byla sociálně nadřazená. Vystoupili po točitém schodišti a vydali se chodbou, lemo-vanou hydroponickými nádržemi, které kolotaly všemi barvami květů.
Chodba ústila do skromně zařízené rozlehlé místno-sti, s nábytkem tvarovaným do podoby navozující před-stavu vinné révy a hadů. Kyra si ho však sotva povšimla, protože podlahu, stěny i strop tvořila jediná abstraktní mozaika. Její pohled sváděly m noh oba řevné vzory měk-kých barev: mohla by se v nich snadno ztratit. Veliké okno - pohled na štíty hor pod hvězdami - celkový dojem nijak nerušil; byl jeho kulminací.
Očekávaly je dvě osoby. Stály, což Luňané dělali čas-těji než seděli – vysoké, štíhlé, a z ramen jim splývaly pavučinově tenké pláště s fosforeskujícími

ornamenty. Kyra poznala Rinndalira, kterého posledně viděla v multí ve Startovací plošině... před sto lety? Na sobě měl černou tuniku a kalhoty lemované stříbrem. Pamatovala si také na zdobenou zlatou pásku spínající mu stříbrné vlasy. Zena po jeho boku nosila dlouhou akvamarínovou róbu, v níž různobarevné hrála diodová světla. Podle rysů mo-hla být jeho sestrou-dvojčetem, ale velké šikmé oči měla zelené a do pasu sahající hříva vlasů zářila modročemě.
Arren a Isabu poklekli. Kyra - nejistě - zasalutovala pozdravem Fireballu.
Rinndalir se usmál. Na okamžik se jeho výraz roz-zářil, a Kyře zabušilo srdce.
„Tak vy jste pilotka Davisová z té lodi, o niž se vedou spory," promluvil angličtinou při-pomínající kočičí předení. Její průvodci s ním byli evident-ně během cesty v kontaktu. „Buďte vítána, má paní. Máte nějaké bezprostřední přání, kterému můžeme vyhovět?"
občas horní nástavba nějaké podzemní továrny. Kyře se začaly klížit oči. Isabu jí ukázal maličkou koupelnu s re-cyklační sprchou a připojenou malou kabinku se závěsem, kde se mohla svléct. Spala lépe, než očekávala, i když leh-ce, bloudíc svými sny.
Náhle zesílená hudba ji probudila. Isabu řekl za závě-sem: „Blížíme se k zámku Vysokij, má paní." Rychle se vykoupala, oblékla se a připojila se k mužům v přední místnosti. Pocítila vzrušení. Nikdy neslyšela o žádném ci-zinci, který vstoupil do paláce nějakého Selenarchy. Jestli se to někdy stalo, pak jedině v tajnosti. Pozemští žurna-listé byli kvůli tomu chronicky rozhořčení.
Místo, které se před ní objevilo, phpommalo spíš hrad než panské sídlo. Zubaté zdi byly jako vrcholky hor, strmé střechy jejich svahy, štíhlé věže jejich útesy. Sluncem ozářená okna a kovové kopule věží zářily proti černému nebi. V jejich jasu zmizela většina hvězd. Na východním horizontu svítil ostrý srpek Země a zaléval slabým svitem nejvyšší štíty a skály údolí, jímž stoupala silnice.
Z reproduktorů zapípaly signály. Kyra si představila trubky a polnice strážných na hradbách. Nad nimi měly vlát korouhve a zástavy. Ale tady nikdy nefoukal vítr, až na slabý dech Slunce a kosmu. Arren promluvil do mikro-fonu. Dostal povolení. Když se přiblížili, ve zdi před nimi se otevřela vzduchotěsná vrata – z opracované slitiny, jak si Kyra všimla. Sídlo samotné bylo ze zdejšího tmavého kamene. Nevěděla, o jakou horninu šlo, ale představila si spoustu robotů lopotících se v hlubinách Luny.
Vzduch v přechodové komoře zasyčel. Vůz se zastavil, jeho vlastní vstupy se otevřely a cestující vystoupili. Na-dechla se vzduchu provoněného růžemi, a to bylo snad
největším překvapením ze všech.
Jakýsi služebník před nimi padl na kolena. Byl oble-čen jako Isabu, v umírněně okázalém formálním luňan-ském stylu. Jak Kyra později zjistila, protože zde neexis-tovala žádná předepsaná livrej, jednalo se o obvyklý úbor j ^
zdejšího personálu, pokud to z nějakého důvodu nebylo | ^
^

„Ne. Nic, gracias," vykoktala, a cítila se jako hlupák.
Rinndahr ukázal střídmým gestem na ženu. „Lady Niolente," řekl. Žena její lehounce - zdvořile, blahosklon-ně? - uklonila hlavou.
„Já, jsem šťastná, že se s vámi setkávám," řekla Ky-ra. Napůl hněvivě: proč by se jimi měla nechat sakra za-straěovat? Vždyť patří k Fireballu. Kdyby někdy mělo do-jít ke sporu, Fireball by je dokázal zničit do základů. Teď sice právě potřeboval jejich pomoc, ale ta bude k jejich vlastnímu prospěchu. Získala nad svým hlasem kontrolu. „Mám pro vás důležité zprávy."
„To je zřejmé," řekla Niolente svým mezzo–sopránem. Podívala se na Arrena a Isabua. „Zůstaňte v pohotovosti kvůli možným doplňujícím dotazům." Promluvila anglic-ky; ale bezpochyby ne ze zdvořilosti ke Kyře. Oba znovu poklekli najedno koleno a pak odešli.
„Udělejte si pohodlí, pilotko Davisová," vybídl ji Rinn-dahr. „Jste si jistá, že si nepřejete nic k jídlu nebo k pití, než přejdeme k rozhovoru?"
„Ne - ne–" Luňané jí občas pomohli otázkami, které šly na kořen věci, jakkoli jemně byly položeny.
Nakonec Rinndahr přešel k oknu. Několik sekund tam stál a díval se do nekonečna galaxie, než se zeptal:
„Co byste chtěla, abychom udělali, pilotko Davisová?"
Iracionálně pobouřena Niolentiným klidem, vykřikla:

„Rozhlaste to do celé sluneční soustavy! Zachraňte Gu-thrieho! Vykopněte ty z hnoje zplozené ideology z kosmu!"
„To není tak jednoduché," zamumlala Niolente. „Žije-me ve vesmíru plném chaosu. Následky činů jsou zřídka-kdy předvídatelné."
Rinndalir se otočil a podíval se na ni. „Ano," řekl, stej-ně klidně. „Uděláme nejlépe, když počkáme, dokud ne-budeme vědět víc a lépe si to nepromýšlíme."
Proniklo jí poznání: Nechají ji tady čekat.

27
WANG ZU BYL mírný muž, ale vůči Fireballu thermo-pylsky loajální. Jako dispečer měl přístup k počítačové síti, která řídila a sledovala kosmický provoz kolem L-5;
a když byl ve službě, býval většinou sám. Jako blízký pří-tel vyslyšel prosbu dcery Noboru Tamury, aby ji nenutil vysvětlovat účel, který mu nemohla odhalit, a souhlasil s tím. že udělá, co bude chtít.
„Musím k tomu přibrat mechaničku Lucii Viscontio-vou," řekl. „Určitě ji znáš. Je důvěryhodná. Stejně, všech-no, co jí řeknu, bude, aby ignorovala výzvu dostavit se do práce, kterou zítra dostane, a aby příštích - no, řekněme, deset hodin, zůstala doma. Nic víc. Co člověk neví, to ne-může prozradit."
Když ho zatknou a vyslýchají. Eiko pocítila ošklivé zamrazení. Ona sama nevěděla, o co vlastně žádá. Risko-vání bylo pro lidi jako Kyra Davisová, ne pro ni... Kyra odletěla na Zemi na tu nejrutinnější ze všech misí, a zmi-zela.
Fireball přes noc uzavřel spojenectví se svými dlou-holetými protivníky a vpustil je do svých bran. Ti uvěznili Eičina otce a všechny další, klen měli blízko k Ansonu Guthriemu, zdánlivě s Guthrieho souhlasem, snad dokon-ce na jeho příkaz. Nic nedávalo smysl. Někdo by měl začít tuhle noční můru rozmotávat.
Její přípravy, jakkoli nenápadně prováděné, ji natolik zaměstnávaly, že na strach neměla čas. A pak nadešla ho-dina akce.
Když se ohlásila na příslušné stanici, zapsala se jako Viscontiová, a uvedla, že jde odstranit menší problém při vykládce Pallas. Nikdo ji neviděl. Bées neměla dost lidí, aby mohla postavit stráž u každého portálu. Kromě toho by tu strážní byli spíš ke škodě než k užitku, protože se

v provozu absolutně nevyznali a jejich zásahy by mohly mít rušivé nebo dokonce katastrofální následky. Místo to-ho měli síť monitorující pro ně veškerou činnost a upozor-ňující je na cokoli neobvyklého. Wang do počítače prostě vložil poznámku o tomto úkolu. Živá duše by mu tu lež nemohla dokázat.
Eiko trvalo dlouho, než se neobratně nasoukala do těžkého skafandru a zkontrolovala jeho početné systémy. Jako všichni kolonisté, i ona absolvovala určitý výcvik v EVA a pravidelně si ho osvěžovala ve viviferu. Jako vět-šina z nich si čas od času vyšla krátce ven čistě pro potě-šení. Ale to bylo v jejím vlastním skafandru s tryskovou soupravou o nízkém výkonu a připoutaná lanem k výlet-nímu člunu. Tento těžký skafandr by stačil velikému mu-ži; musela si upravit nastavení jeho vnitřního zařízení tak, aby odpovídalo jejím tělesným rozměrům a skafandr jí nebránil v pohybu. Ty čtyři paže a jejich ruce, to pro ni byly hlavolamy, které použila jen málokdy, a nikdy k nějaké skutečné práci.
Většinu výhledu z hyalonové kopule zakrývala přístrojová deska sahající až na prsa. Další informace jí byly předávány pípáním, blikáním ne-bo drobnými výboji do prstů. Pohon skafandru zajišťoval výkonný iontový motor a sada přesně ovladatelných smě-rových trysek. Systém podpory životních funkcí nebyl pro-jektován na pár hodin, ale na několik dní, byl komplexní a– útočný. Na povrchu krunýře bylo připevněno množ-ství nástrojů a dalších předmětů. S mnoha z nich neumě-la zacházet a některé z nich neuměla ani pojmenovat.
Když o celé věci poprvé uvažovala, byla naprosto zdě-šená. Nejlépe by bylo svěřit to někomu jinému, někomu zkušenému. Ale ne. Nevěděla, jak organizovat spiknutí, a už neměla čas se to učit. Sotva měla čas si vyzkoušet to, co od ní její úkol bude vyžadovat. Vložila údaje z veřejné databáze do svého domácího viviferu a cvičila. Bées ji jistě nepovažovala za někoho, kdo stojí za dohled. Zjistila, že to zařízení bylo vysoce automatizované, vybavené přizpůso-bivým programem odpouštějícím chyby.

V ústech měla sucho a jazyk jako ze dřeva. Odkašlala si a polkla, aby mohla

promluvit: „Připravena k plnění úkolu."
„Začíná odpočet," řekl ve sluchátkách lhostejný hlas robota. Projela po kolejničkách do startovací komory. Vzduchotěsný uzávěr se za ní uzavřel. Vzduch z komory se začal odčerpávat. Pak se otevřel vnější uzávěr. Venku zazářily hvězdy. „Deset," odpočítával hlas. „Devět. Osm... Nula."
Katapult jí udělil větší počáteční impuls, než očeká-vala. Pohltila ji noc. Ucítila několik trhnutí, jak její po-stranní trysky potlačily zbytkovou rotaci. Zažehl se hlavní motor, aby svou složkou přispěl k rychlosti, jež získala od L-5. Pak znuvLi nastalo Licho. LeLčla setrvačností po stanovené trajektorii. Uvězněná v těžkém skafandru si sice nemohla dopřát potěšení z beztížného stavu, který jí nikdy nezpůsoboval obtíže, ale mohla se aspoň rozhlížet kolem. V nekonečné dálce ve tmě studeně zářila Mléčná dráha. Luna se zdála malá, jako ztracený sirotek. Zemi neviděla, protože v tom směru kopule jejího skafandru automaticky ztmavla, aby ji chránila před oslepující září Slunce.
Když se vzdálila natolik, že ho mohla vidět jako celek, získal Ragaranji–Go, sledující měsíc v úhlové vzdálenosti šedesáti stupňů, lesk a nádheru; kolosální rotující válec, hra třpytu a stínů kolem uzávěrů, stožárů, kopulí, věží a talířových antén, tisíců konstrukcí a zařízení. Světlušky poletující kolem byly čluny, dělníci a stroje - každoden-nost triumfující nad nebesy. A někde támhle zářil vířící disk, v takové vzdálenosti malý, ale stále rostoucí – slu-neční plachta Pallas, vztyčená, zatímco roboti vykládali Plyny, minerály a další poklady přivezené z království Ju-pitera.
Tam měla mít Eiko namířeno. Když teď byla volná, čím drive změní své vektory, tím lépe.
Nemohla si dovolit jakékoli písemně nebo jinak za-znamenané poznámky. Kdyby ji náhodou zastavili a pro-

hledali, jak by je vysvětlila? Příslušná čísla měla v hlavě. Vždycky měla dobrou paměť - na jazyky, na básně, na to, co měla nakoupit, aby udělala radost svým blízkým a je-jich dětem. Proti tomu bylo pamatovat si okamžitou polo-hu objektu a parametry jeho oběžné dráhy docela snadné.
Ovšem získat je, to byla jiná věc. Byl by to mohl udě-lat otec, kdyby měl příležitost. Jenže ji neměl. Musela si je tedy zrekonstruovat sama. Zpráva: Tajný urychlovač, se blíží 23. Podle otce z toho vyplývalo, že odstartoval v blízkosti Země z kosmické lodi směřující na Lunu, asi před třemi dny. Byla to pouze jedna z možností, ale nej-pravděpodobnější, a vzhledem k tomu, že byla Eiko ome-zena pouze těmito několika slovy, nemohla se pouštět do žádných ezoterických úvah.
Mezní podmínky určovaly oblast, jež byla nezvlád-nutelně rozsáhlá. Eiko nicméně dospěla k názoru, že kdo-koli ten urychlovač vyslal, nemohl si být jist, že se s ním ona nebo někdo jiný setká hned při prvním průletu. Jeho náklad musel být vzácný. Tudíž ho neposlal(a) na žádnou oběžnou dráhu, která by ho odnesla někam do hlubin kos-mu. Jistě mu udělil(a) excentrickou dráhu kolem Země, nemíjející L-5 v příliš velké vzdálenosti. Ta dráha by mě-la být přiměřeně stabilní, aby si tyto parametry uchovala alespoň pro několik oběhů, bez ohledu na různé rušivé vlivy i nezanedbatelný vliv samotné L-5. Tato omezení příslušnou oblast značně zmenšovala. Dále to záviselo na tom, kde a kdy loď opustila Zemi.
Eiko provedla řadu výpočtů. Výsledky předala Wan-govi. Ten měl přístup k údajům shromažďovaným auto-maty výstražného systému proti meteorům. Jeho radary zaregistrovaly půl tuctu objektů, které by celkem odpoví-daly. Víc Wangovi neřekla, ale vzala si údaje domů a zno-vu je - doplněné o několik proměnných, k nimž dospěla -prošla na svém počítači. Vyšlo jí z toho jedno těleso – za-znamenané, po několik hodin sledované, které nakonec nebylo shledáno hrozbou; bylo sice zavedeno do databáze, ale nadále mu nebyla věnována žádná pozornost. Skála,

nějaký úlomek... nebo urychlovač, letící setrvačností, bez motoru. Vypracovala co nejpřesnější odhad jeho oběžné dráhy a získané hodnoty si uložila v hlavě, Dokázal si Wang spočítat, o co šlo, a odhadnout, co měla v úmyslu? Nezeptala se ho, a on nic neřekl.
Teď pomalu a neobratně vyťukala příkaz svému těž-kému skafandru. Zrušit letový plán. Další instrukce ná-sledují. Mohla to i říct, ale ještě stále existovalo rádiové spojení s koordinátorem na stanici, odkud odstartovala, a ona nechtěla, aby ten stroj předal její slova dispečerovi. Parametry, jež chtěla vložit, nebyly přece po dobu Wan-govy služby povoleny. Nikdo ji však nesledoval;

monito-rovat veškeré EVA bylo prakticky neproveditelně. Když zůstane zticha, může svůj kurs změnit nepozorovaně. Vesmír je přece tak veliký
Když vkládala nové údaje, dělala opakované chyby, vzdychala, vracela se zpátky a zkoušela to znovu. Kyra, pomyslela si, by při tom barvitě klela. Jenže pro Kyru by tento úkol nebyl zdaleka tak obtížný. Eiko se uklidňovala vědomím, že toto všechno je jen malý zlomek věčnosti.
Skončila a aktivovala program. Těžký skafandr změ-nil pomocí směrových trysek svou polohu a zažehl hlavní motor. Akcelerace vtiskla Eiko do vycpávek. Po chvíli se motor zastavil a ona se opět ocitla v beztížném stavu, letíc vstříc setkání. Nejdřív se jí rozbušilo srdce a lapala po dechu, jako by nadešla její poslední chvíle. Pak se poma-lu uklidnila, a viděla jenom hvězdy, a její duch zamířil k nim.
Probralo ji zapípání. Užasle zjistila, kolik času uply-nulo. Před ní se třpytil urychlovač, malý jako tužka. Ale zvětšoval se. Nařídila skafandru, aby s ním srovnal rych-lost. Brzy rozeznala sváry a hlavy nýtů, vrhající ostré stí-ny. Uslyšela a ucítila slabý náraz. Dosáhla cíle.
Hvězdy odplavily její úzkostí. Celá akce se ukázala být překvapivě snadná. Uvolnila kryt, odsunula ho a na-hlédla dovnitř nákladového prostoru. Uvnitř byla tma. Rozsvítila reflektor na své přilbě.

V odpověď se zatřpytil dvojitý odraz. Schránky, z níž trčely dva oční výčnělky, dívající se na ni.
Zdusila výkřik. „Guthrie-san-" Pozor, rádio. Ne, spo-jeni se v určité vzdálenosti obvykle přerušovalo. Ragaran-ji-Go byl teď jen malé vřeteno poblíž Mléčné dráhy, o nic delší, než ge odtud jevil průměr Měsíce.
Měla tato schránka, k ničemu nepřipojená, vlastní schopnost rádiové komunikace? Pokusila se na ni promlu-vlt Vysmálo se jí ticho. Snad měla jen špatnou frekvenci. Oběžná dráha ji odnášela stále dál, proto nemohla uvažo-vat pnliš dlouho. A aby nevzbudila nežádoucí pozornost, musela nasadit správný kurs domů, který se bude jevit t^i že se vrací ze své deklarované mise, a to také zabere nějaký čas. Aktivovala menší pár rukou, uvolnila šrouby ^.psťujici schránku a uložila ji do skříňky připevněné k Přední části jejího brnění.
Zasmála se, celkem bláznivě. Hodilo se vůbec takhle zacházet s Guthrie-sanem, nejvyšším pánem Fireballu? Přinést ho jako nějaký nalezený kus skály - na břiše, jako by jím byla těhotná?
Vzpamatovala se. Metodicky, téměř odborně, vložila další instrukce do svého skafandru. Ten znovu zažehl mo-tor. Urychlovač zmizel z dohledu.
Při zpátečním letu měla možnost přemýšlet, ale ne-měla vlastně o čem. Všechno si připravila a promyslela předem. Udělala, co bylo třeba.
Skutečně? Nesla pravého Guthrieho? Mluvil přece z Quita, nebo ne? A tehdy byl již urychlovač na cestě. Už kvůli svému otci, kvůli všem, musí tuhle věc skrýt, dokud ^bude vědět víc.
Při pohledu na galaxii znovu nalezla mír v duši. V hlavě jí vytanula slova, a ona hledala, jak je seřadit.
Ve sněhopádu hvězd
Ty, které vidíme rudě, nejsou staré -Časná zima.

Odvrhla to s pohrdáním, ale nikoli bez vděčnosti. „Viscontiová se vrací," řekla. „Žádám o vstup." Koor-dinátor potvrdil a převzal řízení. Měla by být ráda, pro-tože se po tolika hodinách letu cítila téměř bezmocná.
Sama mezi stroji se pracně vysoukala z těžkého ska-fandru a otevřela hrudní schránku. Sklánějíc se nad ní, zašeptala: „Ani slovo, ani zvuk, dokud vám neřeknu, že
jste v bezpečí."
Zaťala zuby a vytáhla ho. Mohl to někdo sledovat? Alespoň pro roboty to nic neznamenalo. Odloudala se ne-nucené do šatny. Tam ho rychle ukryla do vaku, který zde lidé obvykle nosili, a sama vyměnila přiléhavý spodní
úbor za volné kimono.
Štěstěna k ní byla laskavá. Na chodbě nepotkala ni-koho, koho by zajímal", co tady dělá. Na první rampě chodbu opustila a vzápětí se vmísila do pestrého davu na
Onizuka Street.
Distriktu chyběl jeho běžný ruch a veselí, ale i tak tu panoval poměrně značný

zmatek, neboť čtvrť tvořily stále spíše obchody než ubikace. L-5 byla víc než město; byla to zastávka na cestě, entrepót," sídlo specializovaného prů-myslu a turistická atrakce. Zdejších deset miliónů obyva-tel vytvářelo společnost, sice odlišnou, ale homogenní, multirasovou, ale sjednocenou, se svými vlastními záko-ny, zvyky, uměním, módou, tradicemi a osobní orientací -kosmopolitní, obrácenou ke kosmu stejně jako k Zemi, pragmatickou a tvrdě pracující, přesto si však vážící kul-tury a posedlou vzděláním, uznávající svobodu, ale přís-nou a nekompromisní, pokud šlo o pravidla společného přežití, podnikavou, ale spokojenou s tím, že jí vládne di-rektorát Fireballu. Místní obyvatelé se pohybovali rázně , a mluvili rychle. S oblibou se oblékali do světlých barev. Někteří, jako třeba Eiko, dávali přednost tradičním úbo-rům: Sikh svému turbanu, Malajec sarongu, Kirgizka vy-šívanému chalátu. Mnozí z chodců byli očividně návštěv-

' entrepót (fr.) - skladiště, tranzitní sklad. (Pozn. překl.)

níci ze Země. Ti vypadali nejbojácněji. A taky od nich hro-zilo největší nebezpečí, pomyslela si.
Průčelí obchodů mihotala a zářila barevnými světly. Všude zněla tichá hudba. Z jakéhosi důvodu to všechno krátce srovnala s Tychopolis. Toto nebylo nic tak exotic-kého. Šlo o prosperující moderní terestrickou obec, trans-plantovanou, vyleštěnou, vyzdobenou tu a tam vlnícími se okapy, pozlacenými draky a pruhy s kaligrafickými ná-pisy. Žili zde obyčejní, slušní lidé. Prostě lidé. Strop na-podoboval modrou oblohu a sluncem ozářená oblaka. Za noční hlídky se ovšem měnil v hvězdnou oblohu, jež se v době svátků rozsvěcela ohňostrojem.
Chodba ústila na náměstí Yukawa. Stěny se zde tyči-ly do výšky třiceti metrů, díky čemuž zde bylo místo i pro skutečný park T ,istí bříz tančilo ve vánku vytvářeném ne-viditelnými ventilátory. Plazivý jalovec lemoval štěrkem vysypané cestičky vedoucí travou kolem několika pečlivě naaranžovaných meteoritů. Květiny obklopovaly sochu Budhy. Kolem dovádělo několik dětí a vesele se smálo. Na protější straně uviděla Eiko zdobené průčelí - čínskou operu.
Zdálo se groteskní, že procházela touto milovanou, důvěrně známou scenerií a přitom byla v krajním nebez-pečí. Zrychlila krok.
Vstup na dopravník, který potřebovala, byl zhruba v polovině pasáže Mořeno. Čekalo tam asi deset lidí. „Ta-murová!" zvolal Chatichai Suwanprasit. „Několikrát jsem se ti pokoušel dovolat."
Eiko potlačila paniku. Nemohla přece doufat, že tudy projde, aniž by narazila na někoho, kdo ji zná. „Měla jsem moc práce," zamumlala.
Dveře se otevřely. Cestující vyšli a čekající lidé vstou-pili dovnitř. Pod nohama se jim roztočila radiální plošina.
„To je strašné, co udělali," řekl Suwanprasit rozčileně.
„Můžu pro tebe něco udělat?"
„Děkuji, ale myslím, že bychom měli raději počkat," odvětila Eiko. „Ta... vazba... není tak zlá.'

„Ale tohle - naše vlastní společnost-" Jeho okrouhlou tvář zkřivilo zoufalství.
„Uvidíme."
„Kam jdeš, smím-li se zeptat? Kdyby sis chtěla s ně-kým popovídat, s mou ženou a se mnou-"
„Díky. Snad později." Eiko si připomněla roli, již se rozhodla hrát. „Potřebuji být chvíli sama, chápeš?"
Bionik přikývl. Podal jí ruku a odešel.
Nacházeli se na úrovni, kde pracoval. Dopravník už minul dvě zastávky. Ty byly v rezidenční sekci. Nyní pro-jížděl odlišným oddělením. Zpomalil, aby se těla mohla přizpůsobit zmenšující se gravitaci. Ačkoli se tlak vzdu-chu příliš nezměnil, Eiku zalehlo v uších. Cítila tu lehkost ostřeji než kdykoli předtím; ale za to mohly jen její zjit-řené smvsly. Další cpsta vpdla kolem strojů, nanotanků, polí a sadů. L–5 produkovala zboží na export, zvlášť tako-vé, které při výrobě vyžadovalo malou nebo nulovou gra-vitaci, ale také se z větší míry sama šatila a živila. Kdyby byla odříznuta od obchodu se Zemí, dokázala by si brzy sama zajistit všechno, co potřebuje, čerpat energii z rozta-žených solárních megazrcadel a potřebné suroviny získá-vat z kosmu.

Tato skutečnost dodávala odvahu, jakkoli irelevantní to v momentální situaci bylo. Neodvážila se uvažovat nad tím, jak zranitelná jakýmkoli útokem kolonie byla.
Dopravník opustila na poloviční cestě k centru. Vzhle-dem k invazi měl jen málokdo zájem navštívit park za-ujímající většinu této paluby. Lidé se pro případ, že by se situace nějak dramaticky vyhrotila, drželi v blízkosti svých domovů. Všimla si toho a přizpůsobila v tomto smě-ru i svůj plán.
Rychle vykročila po cestě. Při poloviční zemské gravi-taci se pohybovala lehce jako motýlek. Vzduch zde byl řídký, ale ona ho mnoho nepotřebovala, a byl vlahý a vlh-ký, a plný živých vůní. Fantasticky štíhlé buganvílie a poinsetie plály jasnými barvami. V umělém vánku se kolébal a chřestil bambus. Ve švestkovém háji trylkovali

ptáci. Přešla můstek klenoucí se přes potůček stékající z úbočí, umělý, ale čirý a zpívající. Terén většinou porů-stala tráva a divoké květy. Zvedal se před ní vzhůru až tam, kde se hranou dotýkal iluze oblohy.
Před ní se zvedala další stěna. Na ní byla zobrazena klasická krajina, kuželovité hory nad řekou a vesnicí. Vstup do ní střežila torii."
A pak Eiko přišla ke Stromu.
K tomu Stromu. Tady byl vzduch tichý. Paprsky svět-la, filtrované jehličím, vytvářely mozaiku na pozadí ka-pradí, spadlých klád a práchni vějících větví, pokrytých mechem a houbami. Oblohu už neviděla. Toto místo ne-mělo palubu, ale otevíralo se v půlkilometrovou šachtu. V ní vládl Strom.
Sekvoi, biologický experiment s dovedně zmanipulo-vanými geny, chemicky urychleným růstem, podporova-ným navíc nízkou gravitací.
Často zde meditovala nebo snila s otevřenýma očima, nebo tu prostě byla. Pod nízkými větvemi se jen málokdy setkala s někým jiným. Kdo by se namáhal sem chodit? Všude jinde bylo tolik jiných rozptýlení - lety na umělých křídlech, kulovitý bazén v ose rotace, různé gravitační sporty, výlety do volného prostoru - a další a další. Tady byly jen tajuplné kresby kůry, větve, jehličí, vítr a mraky. Občas zde proletěl pták nebo se mihla spěchající vever-ka.
Zblízka byl kmen stromu jako zeď, věž, pevnost, rudo-hnědý a drsný na pohled, teplý a měkký na dotek. Obešla jeho nezměrnost a nalezla žebřík. Ti, jež upevnili kovové stupačky, pracovali s úctou. Byly zbarveny stejně jako kůra, a zdálo se, že patří ke stromu stejně jako různé jiné popínavé rostliny.
Na okamžik se zastavila. Stála sama jen se svým
torii (jap.) - dřevěná brána ze dvou vertikálních a dvou horizontál-ních trámů, jeden z tradičních symbolů šintoistického náboženství. (Pozn. překl.)

vlastním dechem. Jak se dařilo mozku v jejím lodním pyt-li? Mohla mu říct pár slov, na uklidnění. Ale ne. Ještě ne. Začala stoupat vzhůru.
2S
NA OBRAZOVCE BYL nový Guthrie v novém těle. V kaž-dém případě jiný Guthrie. Mohl by být středověkým ry-tířem vystrojeným k turnaji. Chyběl mu jen chochol na přilbě a plášť zdobený erbem lva. Sayre uvažoval, jestli se pro tento vzhled rozhodl proto, aby se zdál svým zaměst-nancům a společníkům bližší a utvrdil v této složité a ob-„– tížné době jejich důvěru ve své vedení. Mohlo to nakonec l docela dobře působit, ne na vědomou složku mysli, ale na emoce, archetypy, na to infantilní a živočišné v člověku.
Nicméně tón měl chladně věcný. „Celkem nic nového. Rinndalirovi agenti někam uklidili Davisovou. To je vše."
Sayre se přinutil odpovědět stejným způsobem: „Máte nějakou představu kam?"
„Možná. Nezapomínejte, že jsem s ním nikdy nejednal osobně jako mé druhé já. Jen jsem si aktualizoval ty úda-je. Ale ty mi říkají, že je to pěkně vychytralý bastard. Zjistit jeho polohu a polohu Davisové nám celkem k niče-mu nebude. Důležité ovšem je, co s ní teď dělá."
„Dva dny - to je dost. Určitě mu všechno řekla. Proč to nezveřejnil?"
„Předpokládám, že si to chce pokud možno ověřit. Takže nejspíš bude nějaký čas tiše sedět a shánět veškeré informace, které může, dívat se, co se bude dít, a uvažo-vat, jak by to mohl využít ve svůj prospěch. Vyslal jsem tím směrem tykadla. Bude vědět, že se s ním chci v taj-nosti kontaktovat. Byl bych moc překvapen, kdyby nevy-hověl. Ale kdy, to nemohu říct, ani co bude chtít. Možná ^ nám jen vysmát."

Poul Anderson

Sayre sevřel okraj stolu. „Co... myslíte... že mu mů-žete nabídnout?"
Robot pokrčil rameny. Ozval se slabý kovový zvuk.
„Já budu muset hrát s takovými kartami, jaké jsem do-stal. Úplatky, samozřejmě. Quid pro quo." "
„Co hrozby? V narážkách, přirozeně. Nebylo by tak zcela nemožné zorganizovat nějaké velké neštěstí."
„Jako třeba nepilotované kosmické plavidlo, které by se zřítilo tam, kde by to bolelo? To není tak jednoduché. Ani se mi ten nápad nelíbí. Ekonomické represálie – prá-vě tak. Měsíc závisí na Fireballu, ale to je vzájemné. A ta-ké, musím vám to znovu připomínat? Moji společníci ne-jsou vaši důstojníci vycvičení jako psi, nebo vaši vykastro-vaní daňoví poplatníci. Ti myslí vlastní hlavou. Nemohu je poslat do akce, o které budou mít pochyby, na rozkaz, musím je do ní vmanévrovat, a to chce čas."
Drzá svině. Sayre potlačil hněv. Nebyl racionální. „Bueno," vyštěkl, „co zjistili vaši lidé v té lodi, kterou Da-visová ukradla?" Jeho muži prostě ohlásili, že na palubě nenašli nic zvláštního. Pak si ji vyžádal Guthrie, a Luňa-
né se s tím smířili.
„No, tak to je velice zajímavé." Strojem generovaný hlas zazněl naprosto lidsky; Sayre v něm zaslechl sarkas-mus. „Vaši poskoci odvedli docela dobrou práci. Ale jistě, bylo to nakonec stejně na mně, abych zjistil, že Wash do ní Packer nařídil naložit urychlovač, jenže vaši „experti" nezdrželi záležitosti v Port Bowen o víc než čtyřicet hodin. Moji hoši pak už moc nedokázali, s tou výjimkou, že si všimli, co pes dělal v noci."
„Cože?" „Ten pes nedělal v noci nic. To je jedno, tomu stejné nerozumíte. V lodi prostě chyběl urychlovač. Provedli ně-jaké testy a zjistili, že byl odpálen během posledních ně-kolika dnů."
Sayreho zamrazilo v zádech. „To znamená-"
quid pro quo (lat.) - něco za něco (Pozn. překl.)

„Jo. To, co jsme tušili, že by mohl zkusit. Kdybych ne-byl tak zatraceně zaneprázdněn rozhovory s lidmi tady v Quitu a krytím si vlastního zadku, něco bych v tom pod-nikl dřív. Teď je to ale na nás na obou. Davisová odeslala mé druhé já do vesmíru. Destinace mohla být sotva jiná než L-5."
Sayre polkl. „O tom jsem žádnou zprávu nedostal. Vy víte, že jsem měl tamější potenciální spiklence ve vazbě a veškeré kosmické aktivity v blízkosti kolonie byly sledo-vány."
„Hmm. Možná je ještě na oběžné dráze. Podívám se na to. Osobně, ve svém raketoplánu, jakmile se odtud bu-du moci pod nějakým přijatelným důvodem dostat. Ale mezitím byste raději měl poslat posily na Lr-5 a zahájit důkladné prohledávání. Fronto. Někdo ho přece jenom mohl ukrýt a teď čeká na příležitost to uvést ve známost."
V Sayrem vzplanula naděje. „Kdybychom ho dokázali chytit, potichu-"
Bas zazněl suše. „To by bylo pěkné. Nicméně by to na-še problémy nevyřešilo. Packer a jeho rodina jsou na svo-bodě. Oni to vědí. Kolik dalších lidí to ví? Připravíme se na nejhorší možný scénář - že se druhý Guthrie někde vynoří dřív, než ho dokážeme dostihnout; ale náš plán je třeba zajistit proti čemukoli, co by se mohlo stát, ať už se někde objeví nebo ne."
Sayre přikývl. „Synod je plně informován a v pohoto-vosti. Můžeme vyhlásit stav národní nouze, kdykoli uzná-me za vhodné, a během dvaceti čtyř hodin zmobilizovat zálohy milice. Shromáždění Federace bude ječet, ale naše delegace je dokáže obstrukcemi několik dní zadržet. Po-tom - uvidíme, co se dá dělat."
Nadechl se. „Fireball nám bude nesmírně užitečný, jak během této krize, tak i po-tom."
„V rámci hranic, které jsem se vám stále pokoušel a pokoušel vysvětlit. Kristepane, ale lidé jsou neefektivní! Občas si kladu otázku, jestli bych skutečně chtěl být znovu jedním z nich."

Sayre užasle vyhrkl: „Chtěl byste?"
Zašeptání: „Ano, ano, vždycky–" Vzápětí drsně: „No, tak teď zvedněte svůj zadek a zařiďte ty věci. Já mám dost své vlastní práce. Pokud vás nezavolám dřív, hlaste se u mě zítra ve stejnou dobu. Jinak mě neotravujte s ni-čím menším, než

že se Godzilla utrhla ze řetězu. Konec."
Obrazovka potemněla.
Sayre na ni chvíli dál zíral. Vztek mu tlačil kyselé ža-
ludeční šťávy do krku. Kdyby tak mohl poslat toho malva-da"5 do qui virového pekla, kde by ho už jeho technici při-měli být znovu učenlivým!
Opanoval své pocity. Tohle byla jen toužebná fan-tazie. Co se stalo, stalo se, a nad důsledky nebylo třeba la-mentovat, nýbrž je racionálně využít. Nemohl nijak před-vídat, že se tento nový Guthrie nakonec ukáže být tak zvrhlým a špatným. Neměl ani čas, aby to vyzkoušel. Kromě toho, jeho základní osobnost musela být zachová-na, jinak by ji Fireball nikdy nepřijal jako pravou; a ani by – pravděpodobně - nebyla schopná Fireball řídit. A ona skutečně dělala to, k čemu byla naprogramována, a tak dobře, jak se dalo očekávat. Co bolelo, připustil si Sayre, byl fakt, že si o ní jednu chvíli myslel, že by mohla být jeho přítelem.
Vzdychl, vstal, přešel k obrazovce a přepnul ji na po-hled ven. Na Futuro padal šedivý déšť. Budovy se zdály bezbarvé, nahrbené, jako v rozkladu. Mnohé skutečně byly, to věděl, pouhých dvacet let poté, co jeho vláda toto nové hlavní město Unie pyšně a symbolicky vybudovala. Všechny byly také v zásadě stejné, navzdory všem počí-tači vygenerovaným architektonickým variacím. Nejed-nalo se o styl, který by inspiroval nějakou školu; nikdo jiný tak nestavěl. Otawa nebo i ubohý vyhořelý Washing-ton v sobě měly mnohem víc ducha, víc významu a cha-rakteru.
Ne. Sayre se napřímil. Avantismus udělal své chyby,

45 malvado (šp.) - padouch, zlosyn (Pozn. překl.)

ale bude pokračovat dál. Nakonec - po Přelomu, snad pod jiným jménem a v jiných rukou – obstojí a zvítězí: protože tak je to v přirozenosti všehomíra.
Hlavou mu proudily myšlenky. O/i, že toto příliš, pří-liš pevné tělo se rozplyne- Co to bylo? Kdy a kde to slyšel? ... Ano, Shakespeare. Věra bláznivě milovala Shakespea-ra a donekonečna ho citovala. Díky ní o něm také získal slušné znalosti, pravda, útržkovité, triviální, ale obsáhlé. Ale nechtěl přemýšlet o Věře. Nemělo smysl probouzet staré bolesti. Už to bylo - devět let? - co se rozvedli. Ob-čas o ní snil, tou jednoduchou složkou své duše. Měl svá uspokojení, své hygienické realizace tělesných potřeb. Měl také svou práci, svou povinnost a svou vizi.
Pryč s tělem. Osvobození, transcedenci. Přeměnu. Mi-lióny nebo biliony let od nynějška kosmická Jednota. Jak vůbec mohl Guthrie litovat, zeje to, co je?
Sayre se usmál. Pocítil zlomyslnost a na pár sekund si ji dopřál. Guthrie neměl na vybranou, leda upadnout do nebytí a zapomnění.
Fantazie: vtiskněte vzpomínky do biologického těla, ať bylo Honováno nebo vyrostlo přirozenou cestou, podle původního, racionálního vzoru. Pak odložte to opotřebo-vané - nový život pro starého. Vyrozuměl, že toto bylo snem lidí, kteří se nechávali po klinické smrti zmrazit, už před pár stoletími. Nefungovalo to, samozřejmě; ignoro-valo to skutečnost, že každý buněčný typ vyžadoval jiný režim zmrazení a rozehřívání.
Nyní jste mohli vstoupit do stavu odloženého oživení, pokud jste se blížili ke konci svých vymezených dnů, a če-kat, až věda vyvine prostředky pro slavné technovzkří-šení. Nebo ne? Pravda, odklad nemohl trvat déle než pár dekád. Potom se nahromadila neodstranitelná poškození působením takových faktorů jako radioaktivní pozadí a podobně. Ale mohli jste alespoň očekávat, že se biotech-nika bude vyvíjet exponenciálně, zatímco vy budete če-kat.
m
i
Ale zapomeňte na to. Nikdo nikdy nevytvoří nic bez-

věkého, co by bylo lidské. Evoluce si vybrala rodiče, kteří šli z cesty svým dospělým dětem. Cokoli jiného by bylo va-ší mysli příliš cizí.
Tak proč potom neklonovat sám sebe, v sérii kopií, je-den život za druhým? Nu, to už bylo učiněno. Dokonce to ani nevyžadovalo zárodečnou buňku. Mapa individuál-ního genomu byla součástí neustále aktualizované zdra-votní databáze. To se stalo standardní praxí, ještě když byl Guthrie naživu.
Ale toto všechno vás ještě nevymanilo z uhlíkové che-mie a kvantové mechaniky. Organický mozek nedokázal přijmout uložení jako součást síťového softwaru. Ten pro-ces trval příliš dlouho. Mozek byl aktivní příliš labilně. Nedokázal by rozeznat ty separátní byty vkrádající se do-vnitř, odmítl by je nebo vypudil; zrušil, nebo by se při tom utrpení nenapravitelně zbláznil.

Takže jestli si Guthrie přál mít znovu živoucí tělo, byl v pasti.
Ale proč o tom takto smýšlel? Proč neusiloval o dosa-žení dokonalosti v podobě existence robota, nadřazené čemukoli dosažitelnému na bázi organických molekul? Mohl přece financovat výzkumný program, který by za pár let posunul psychonetiku k nebývalé úrovni. Ale ne-udělal to. Místo toho dělal potíže, kompromisy, přimhu-řoval oči a všemožně zdržoval, jen aby si co nejdéle udržel co nejvíc svých lidských dělníků.
Totiž starý Guthrie to dělal. Tomu novému jsme uká-zali pravdu. Dejme mu čas, aby její přizpůsobil.
Měl čas. Bastard. Jak dobré bude ho přečkat.
To není absolutně nemožné. Pokud avantisté zvítězí, Enrique Sayre by jistě mohl požadovat zaslouženou od-měnu, své vlastní uložení.
Ale to by vytvořilo dalšího Sayreho, Sayreho—stroj. Jenže toto tělo stejně musí zemní, a nikdo neví, co přijde potom.
Ledaže by je Prazáklad znovu oživil jako řádku v pro-gramu, který by se dal nazvat Rájem -

Sayre napřímil záda, udělal čelem vzad a pustil se znovu do práce.
^9
JAK SE SLUNCE ZVOLNA POSUNOVALO k západu, Země přibývala. Kyra ji viděla těsně nad severovýchod-ním horizontem. Nebyla ještě zcela ve třetí čtvrti, ale vznášela se, modře a bíle mramorovaná, jako drahokam, znamení klidu a jasu. Ale - vzplála v ní netrpělivost - ve skutečnosti jím nebyla, byla hodinami, rostla už po celé ty čtyři dny a noci, zatímco ona tu zůstávala jako v zajetí. Proboha, jak dlouho ještě?
A přece, jaké zázraky se zde nacházely!
S očekáváním se otočila. Nyní viděla výšiny jako změť rozeklaných skal, zjizvených, sutí pokrytých svahů a stí-nů. Venku bylo vakuum, ale ona žila, dýchala, její srdce bilo, a stejně tak žil její skafandr - ventilující, udržující teplotu, čistící, absorbující, recyklující – jako nějaký jiný, jí blízký organismus. Nebyla tu ani sama; zdola k ní směřoval Rinndalir.
Pohyb rozvířil jeho plášť. Rozvinul fosforeskující membrány, připomínající svým způsobem dračí křídla. Pohyboval se svižně jako kočka. Na špičce hole, již držel v ruce, se zaleskly hvězdy.
„Šplhala jste jako pavouk, má paní," ozval se v rádiu jeho hlas. Polkla. Viděla v zámku jeho pavouky, zmutova-né, křížené a nadrogované, aby dokázali pro jeho potěšení spřádat pavučiny, v nichž se neopakoval dvakrát stejný vzorek, a uvědomila si, že to myslel jako poklonu. „Nevě-děl jsem, že jste tak šikovná."
„G-gracias," zakoktala. „Na Zemi jsem to trochu zkoušela."

Hněvala se sama na sebe, že se mu tak podřizuje.

Nebyl přece žádný čaroděj, elf ani bůh, kouzlem zbavený smrtelné křehkosti. Jeho oděv mu slušel jako atletovi úbor - protože byl vytvořen pro něho osobně a výlučně pro povrch Luny a většina jeho konstrukce sestávala z bio-nických struktur; stejně jako téměř neviditelná přilba. Efektní plášť byl v podstatě izolací a radiační ochranou;
kromě toho elegantně skrýval jisté prozaické součásti výstroje, umístěné na zádech. Křídla byla zčásti kolektory solární energie, zčásti chladiče. Zdobená hůl skrývala an-ténu a, jak Kyra soudila, patrně i informant. To bylo všechno.
Jistě, ve srovnání s tím vypadal standardní model, jenž měla zapůjčený, ošklivě a neohrabaně. Nu, ani na palubě své lodi neměla nic lepšího. Ale tyto modely byly mnohostrannější a přizpůsobivější, daleko pevnější a odol-nější. Cítila se v nich jistá a to ji posilovalo.
„A máto bohaté zkušenosti s pohybem v prostředí s nízkou gravitací," uslyšela ho, jak říká. „Chápu. Jestli jste si už odpočinula, měli bychom pokračovat domů."
„Nebyla jsem unavená," řekla. „Čekala jsem na vás, abyste mě dohnal."
Usmál se a mávl rukou s roztaženými prsty. Díky po-silovačům svalů v rukávu působilo gesto stejně půvabně jako na zámku. „Protože jsem věděl, že si budete chtít na vrcholku odpočinout, trochu jsem si zaskákal."
V temnotě soutěsky pod nimi? Blesklo jí hlavou, že kdyby se mu něco stalo, ocitla by se sama, bez mapy, bez znalosti krajiny a špatně vybavená pro dálkový telekomu-nikační styk ve vážných potížích. Uvědomoval si to? Ne-mohla mu to však mít za zlé. Choval se zkrátka přirozeně svému druhu.

„Doufám, že se vám náš výlet líbil," pokračoval.
Jakýkoli hněv se rázem rozplynul. „Oh, ano. Mil gra-cias! Byl jste super."
Prožila několik báječných hodin. Často téměř zapomí-nala na své potíže. I dříve vídala uprostřed bezútěšnosti nádherné věci, ale žádná se nedala srovnávat s tím, co jí

ukázal on. Podivné útvary; jemné nebo překvapivé barvy minerálů; úžasné scenerie; zbytky starého výzkumného tábora; záhadné kameny, které nemohly pocházet ze slu-neční soustavy; basreliéfy, zdobící jeden z útesů; konečně sestup do této strže a jeskyně v blízkosti jejího dna, kde paprsky jejich reflektorů probudily k životu Aladinovu zá-sobu krystalů- Něco z toho už bylo objeveno dříve a za-znamenáno na fotografiích, ale většinu z nich vypátrali nebo vytvořili Luňané a nechávali si to pro sebe. Proč jí je Rinndalir odhalil? Bueno, byla to jeho říše a mohl si zde počínat, jak uznal za vhodné.
„Když vy jste tak zaneprázdněný," řekla Kyra.
Pocítila jakousi předtuchu. Skutečně, jak to, že si udělal volno? Proč neorganizoval Guthrieho záchranu? Na zámku ho vídala jen málokdy; měl tedy spuualu času a možností. Jejím otázkám však uhýbal nebo je obracel v žert, a ujišťoval ji, že prozatím k ničemu zlému nedošlo a že by se měla uvolnit, odpočinout si a zotavit se. Zádně multi, ke kterému měla přístup, nepřinášelo zprávy; řekl jí, že chce ušetřit svůj štáb i sebe stupidit, a ona se rozhodla, že nebude protestovat.
Hm, jeho lady Niolente byla stejně zaneprázdněná jako on, a nedávno svým neúčastným a lhostejným způ-sobem poznamenala, že musí někam odcestovat. Možná, že vyřídila všechno, co se dalo. Ale pocit uvěznění by se byl stal pro Kyru nesnesitelným, kdyby... kdyby dovolili, aby v ní vznikl.
„Bude tedy nejlépe, když znovu navážu spojení," řekl Rinndalir lehce. „Vrátíme se nejkratší trasou, tak rychle, jak dokážete."
Navzdory všem divům cítila úlevu. Žádný normální astronaut by nezůstával venku tak dlouho, ani by se na-tolik nevzdálil od svého vozidla. Pravda, velké nebezpečí nehrozilo, Slunce nebylo v období erupcí, ale jak kráčeli po dně údolí, náhle se tři metry nalevo od nich zvedl oblak prachu. Usazoval se zvolna, vytvářeje novou jizvu jako po neštovicích. Malý meteorit velikosti kulky, ale zabil by

300
301

kteréhokoli z nich. Rinndalir se zvonivě zasmál. Když se Kyře podařilo se uklidnit, bylo už pozdě na to se ho ze-ptat, co ho tak potěšilo.
kapesní soupravy, potlačující inhibitor a uvolňující poně-kud opožděnou menstruaci. Ta skončila při poslední noční hlídce. Musela pamatovat na to, aby si znovu vzala inhi-bitor. Její periody jí nezpůsobovaly velké nepohodlí, ale kdyby znovu začala akce, nechtěla se tím raději rozptylo-vat.) Strava a pití, které dostávala, jí chutnaly, a v nestře-ženém okamžiku si uvědomila, že začíná oceňovat i zdejší hudbu.
Nicméně– Ano, dokonalá pohostinnost a blahosklon-nost. Niolente s ní jednala s odtažitou zdvořilostí. Kyra měla pocit, že za svým chladem skrývá oheň, ale nikdy ho neucítila. Rinndalir byl okouzlující nebo fascinující, jak právě chtěl. Diskuse s ním se týkaly celého rozsahu zna-lostí a kultury lidstva, nazíraných očima ne zcela lidský-ma. („Mys! klame sama sebe méně často, než sama se se-bou žertuje... 'Všechno zlo pochází z toho, že nenásleduje-me Dobrý důvod a Zákon přírody,' řekl v sedmnáctém století Uriel Acosta, portugalsko–holandský Žid. Jde o do-cela dobře fungující definici zla pro bytostí, které si před-stavují, že myslí... Nejstrašnější věc, kterou mysl může pojmout, je představa, že ví o realitě všechno důležité...") Když nebyl po ruce on, nahradili ho hezcí sluhové a pří-jemné a půvabné služky, aby jí ukázali co a jak, zodpově-děli dotazy, vyhověli jejím přáním, a přesto nebyli dotěr-ní.
S pýchou Tychopolis soupeřili skleník a metamorfičtí mazlíčci. Kyra plavala ve velkém bazénu mezi rybami, na Zemi nikdy neviděnými, pak si připevnila křídla a létala nad zahradami a skleněnými skulpturami v jeskyni tak prostorné jako největší letová komora na L-5. Naučila se, jak hrát mayskou míčovou hru mezi brankami na replice mayského hřiště, ale originál nemohl být nikdy tak divo-ký. Zvládla i složité tance v nízké gravitaci, s Rinndaliro-vou paží kolem pasu. Snažila se pochopit zdejší knihy a zaznamenané hry; a její úsilí bylo bohatě odměněno, ačkoli si uvědomovala, jak povrchně všechno chápe. Ob-tas jí pomohlo trochu vína nebo mírné psychedelikum.

Ujal se vedení a začal sestupovat po svahu hory. Při každém kroku vířil prach. Čas od času se kvůli ní musel zastavit. Nebylo to kvůli rozdílu v jejich fyzické síle;
v tomto ohledu byli pravděpodobně rovnocenní. Modifika-ce, které umožňovaly jeho národu zůstat zdravý a přivá-dět děti do podmínek jedné šestiny pozemské gravitace, spočívaly víc v kardiovaskulárním systému a buněčné chemii než v kostech nebo svalech. Výhodu mu však po-skytoval jeho kosmický oděv. Zatímco byl její skafandr cit-livě reagující stroj, jeho byl prosté oděv. Těžce oddechujíc, zpocená, pracně si razící cestu od skály ke skále, Kyra uvažovala, zdali by si rovněž zvolila takový oblek jako on a vykašlala se na všechna rizika, kdyby byla Luňanka.
Což být nikdy nemůže.
Pod úbočím ho dohonila a srovnala s ním krok. Ne-mluvili; oba dva šetřili dechem. Ponechána sama sobě, Kyra přemýšlela o Guthriem. Už pět denních cyklů uply-nulo od té doby, kdy přistála na Měsíci; čtyři od chvíle, kdy byla přijata zde - a také od chvíle, kdy se Guthrie dostal do blízkosti L-5. Jestli se tam dostal. Jak se mu dařilo nyní? A Bobu Leeovi, Packerovým, Esther Blumo-vé, ano, Nerovi Valenciovi, všem? Mohli být všichni zat-čeni, zničeni, cokoli. Avantisté by to neoznámili. Proto chtěl Rinndalir ušetřit své lidi zpráv, jak o tom mluvil, pokud mluvil pravdu?
Co bylo uvnitř těchto zdí pravdou? Co bylo přirozené, co umělé, co pouhá iluze? Když o tom zpětně uvažovala, uvědomila si, jak malou jistotu má od chvíle, kdy prošla portálem. Netečnost a snění -
Ne, buď spravedlivá. Těch prvních dvacet hodin strá-vila ve spánku nebo v polovědomí pod sedativy; byl to sice návrh Niolente, ale její vlastní rozhodnutí. Stres ji vy-čerpal víc, než tušila, dokud náhle nepominul. (S kyselým úšklebkem: byla to také její šance vzít si pilulku ze své y| č;

Návštěvu quiviru jí nikdo nenabídl, a ona by stejně od-mítla. ..
Ano, Luňané dobře věděli, jak ji zaměstnávat, roz-ptylovat a odvádět od jejích oprávněných zájmů. Na ho-rizontu zablýskly věže zámku Vysokij. Probrala se ze svých úvah o tomto fantastickém životě.
Proč jí byl vůbec poskytnut? Rinndalir ji tady mohl prostě držet, bez možnosti komunikace. Ale ona byla jeho
spojenec. Nebo ne?
Před nimi rychle vyrostly obvodové zdi. U vzducho-těsné brány lemované složitými freskami se celí udýchaní
zastavili. „Vítejte doma, má paní," řekl.
Přinutila se odseknout: „To není můj domov. Kdy mě
necháte jít?"
Podíval se na ni. Jeho až nespravedlivě hezké rysy
nabraly vážný výraz. „Doufám, že to bude možné," řekl. Užasle ho následovala do přechodové komory a pak do
zámku.
Když si svlékli skafandry, řekl jí: „Před noční hlídkou
si jistě budete přát občerstvení a odpočinek. Ale zůstaňte, prosím, připravená, až vás zavolám." Jeho spodní roucho po něm hedvábně splývalo, druhá kůže pantera.
Kyra odešla do svého pokoje. Portréty, krajinky a ab-straktní obrazy visící v chodbě cestou sotva vnímala. Když vyšla po točitých schodech, ocitla se v další hale, vy-bavené panely pro holo. Scény na nich se každých pár ho-din měnily. Bylo jí řečeno, že hyperpočítač kreativně mo-difikoval záznamy, pokud nevytvářel nové, tak, aby oby-vatelé nikdy nevěděli, co mají očekávat. Dnes kráčela kolem jako po mostě přes kosmicky obrovskou propast. V dálce před ní, za tajemně modrým třpytem ledových útesů, planuly ohně, rudé, žluté a zelené. Cítila horko i chlad, slyšela šepot i hřmění. Mezi tím se vznášela mlha a kouř, potrhané větrem, ale hustě se valící. Napravo i nalevo se zdálo, že se srážejí do pevných forem, gro-teskních, někdy snad lidských, jindy zvířecích.
Její pokoj byl přístav. Dojem byl jeho zlatým a per-

leťovým zařízením jen zesilován. Veliká obrazovka na-proti dveřím do koupelny v této chvíli zobrazovala nebesa, a hvězdy, jejichž zesílený mrazivý svit zářil i na pozadí vnitřního osvětlení. To bylo ohleduplné a šetrné; Země by jí připomínala příliš mnoho.
Na stolku u postele stála chladící karafa s mangovou šťávou, o níž se zmínila, že ji má ráda, talířek malých koláčků, delikátně okořeněných marihuanou, a váza

tva-rovaná jako modrá vodní fontána, naplněná purpurovými růžemi. Vzduch plnila jejich vůně a veselá hudba. Strhala ze sebe spodní oděv, hodila ho do skluzu na špinavé prá-dlo a přešla koberec zdobený obrazci souhvězdí, stříbrný-mi na modrém podkladu, jemně prskající pod jejíma bo-sýma nohama statickou elektřinou. Když se osprchovala, vrátila se, aby prostudovala, co obsahuie její šatník. Krej-čovský stroj už měl její míry a příštího rána ji štědře vy-bavil garderobou.
Telefon nezazvonil, ale zahrál jako flétna. Spěšně na sebe hodila koupací plášť a rozběhla se odpovědět. Z obra-zovky se na ni dívala Rinndalirova tvář. Za ním uviděla Niolente. Její výraz byl vyrovnaný, ale v jeho Kyra vyčetla divošský jásot... nebo si to alespoň představovala.
„Něco jsem vám slíbil, má paní," řekl. „Nuže, máme čerstvé údaje, abychom podle nich mohli zkoordinovat a vypracovat své plány."
Kyra se skoro zajíkla. „Pór favor, řekněte mi je," vy-dechla.
„Radar, iontové stopy, analýzy - ale vy ty procedury asi znáte lépe než my. Do Lagrange Pět přiletěly tři další raketoplány. Naše informace říkají, že je to na rozkaz se-veroamerické vlády. Nepochybně jsou plné mužů z Bez-pečnostní služby. Další raketoplán křižoval v té oblasti takovým způsobem, že je jasné, že pátral po vašem ury-chlovači, ale už se vrátil zpátky k Zemi. Myslíme si, že tu vaši raketu našel, a zřejmě zjistil, že je prázdná. Takže lord Guthrie byl s největší pravděpodobností dopraven do kolonie a Bezpečnostní služba ho tam teď zběsile hledá."
jl

„Panebože!" vykřikla Kyra. „Zastavte je, než ho na-jdou!"
Guthrie doufal, že, pokud se jí nepodaří nalézt pomoc tady, Tamura ho dokáže vylovit z kosmu a ukrýt. To tak docela nevyšlo. Jeho druhé já bylo příliš rychlé. Teď před-stavovala poslední naději ona sama jediná. Kdyby Luňa-né dospěli k názoru, že pro ně bude výhodné zůstat ne-utrální nebo se dohodnout s anti-Guthriem- Ne, na to nebude myslet, ještě ne.
A Rinndalirji od toho uchránil: „Ještě okamžik buďte trpělivá, jen malou chvíli." Jeho úsměv si ji opět podma-nil. „My víme, že čas je krátký. Připravujeme se k akci. Ale vy, pilotko Davisová, musíte pochopit, že to lady Nio-lente a já nedokážeme sami. Těch posledních pár denních cyklů jsme měli plné ruce práce - přesvědčovali jsme ostatní Selenarchy. Nebylo to lehké. Lady Niolente brzy znovu odletí, aby dohlédla na konečné přípravy."
„Proč prostě neoznámíte sluneční soustavě pravdu?" Vzápětí si Kyra uvědomila své idiotství. To mohl Rinn-dalir udělat hodinu po jejím příjezdu, kdyby na tom měl zájem.
Odpověděl stejně jako už dříve. „Bylo by to nezod-povědné a s největší pravděpodobností i bez užitku. Situa-ce je výbušná. Vaši nepřátelé učinili svá opatření. Kde máte důkaz? Lépe solidní lord Guthrie v ruce než holé tvrzení, že existuje, ne?" Tentokrát však dodal, s hřejivým úsměvem - aspoň měla pocit, že byl hřejivý - „Odpusťte nám, prosím, že jsme nebyli dost rychlí. Bylo tady příliš mnoho neznámých. Nemohli jsme vám říct nic smyslu-plného. Stále je to pro nás napolovic záhada. Ale říkám vám, že se chystáme jednat. Jestli mě poctíte svou pří-tomností u večeře při večerní hlídce, má paní, pokusím se vám to vysvětlit."
„Oh, ano, ovšem," vydechla. Cítila, jak se jí roztřásla kolena.
„Tak tedy v 19,30? Dobře." Obrazovka zhasla. Okamžik stála, zmateně uvažujíc, proč vlastně nevy-

křikla a nepustila se do divošského válečného tance po místnosti. Pravda, ještě nezvítězili, ještě mohli prohrát, ale— Mela pocit, že jí v hlavě všechno víří. Soukromé se-tkání s Rinndalirem? Alespoň přepokládala, že bude sou-kromé, jestli se Niolente chystala odcestovat. Proč na ni, proboha, takhle působí? Bylo svůdné se na něho dívat, okouzlující ho poslouchat, jistě, ale muž v sobě musel mít víc než pouze toto. On ani nebyl muž, striktně řečeno. Byl mužského pohlaví, to ano, ale nemohl jí udělat dítě, i kdy-by oba chtěli. Pocítila nával horka, pohlédla dolů a uvi-děla, že zasáhl i její prsní bradavky.
Rozesmála se. Uklidni se, holka. Exotické je vždycky přitažlivé. Jen si vzpomeň na Valenciu. Ta lekce by ti mě-la stačit. V Rinndalirovi se pod třpytivým povrchem jistě ukrývaly hloubky. Ale kde? Buď usLražiiá, připravená skočit.
A nezůstávej pasivní. Oplácej mu jeho vlastní mincí. Pro začátek, co si obléknout?

Strávila nad tím pěknou chvíli. Poskytnutá garderoba obsahovala věci, které na sobě ještě nikdy neměla. Vybra-la si ty nejjemnější tigrylové šaty po kotníky dlouhé, s hlubokým výstřihem a po pravé straně rozstřiženou sukní. Stříbřité pantoflíčky. Žádné šperky s výjimkou své-ho akademického prstenu. Ruce měla na ženu dost velké, dobře se hodící k těžkému zlatému kroužku s vykládanou hvězdou. Kosmetické potřeby měla v koupelně. Lehce se nalíčila, plus kapku toho správného parfému.
A pak už bylo třeba jen čekat, a čekat. Naladila si na obrazovce záznamy ze Země. Měla ráda Bouři, ale ta ne-byla na seznamu. Snad Sen noci svatojánské? Ne, to by šlo moc do hloubky.
Konečně se objevil sluha, aby ji obřadně doprovodil. Ve dveřích Pagody se jí uklonil a když jimi prošla, zavřel je za ní.
Obklopila ji záře miliónů barev. Tato věž čnějící do prostoru byla jediným obrovským syntetickým diaman-tem, vybroušeným zvenčí i zevnitř. V místě, kde skrze něj

svítilo slunce, se dívat nemohla, ale všude jinde stěny měkce jiskřily a třpyt se měnil při každém sebemenším pohybu, který udělala. Rinndalir pružně vstal a vyšel jí vstříc.
„Vítejte znovu," řekl. Bezmyšlenkovitě mu nabídla svou paži. Držel svou ruku nad její. Prsty se jí sotva do-týkaly. Cítila jeden každý z nich. Poskytla mu nadřazený statut. Co z toho? Usmál se a odvedl ji ke stolu, kde již če-kaly pokrmy a víno. Naplnil jí křišťálový pohár. „Váš po-zemský zvyk," řekl. „Pronesla byste přípitek?"
„Na naše partnerství!" řekla bez váhání. Okraje číší o sebe zazvonily. Víno bylo ušlechtilé, ne, přímo králov-ské.
Zatímco popíjeli a hovořili, zůstali podle luňanského obyčeje stát. „Mam radost," řekl jí. „Předtím jsme s vámi nemohli jednat tak, jak jsme si přáli, Niolente a já. Od nynějška, věřím, budete skutečně partner. Mohu říct pří-tel?"
„Ano, pór favor." Nesměla se tím nechat přemoci. Za-chovej klid. Hovoř. „Ale jestli, jestli jím mám být - potře-buji vědět víc."
Přikývl. „Nesporně. Dříve to nešlo protože jsme sami nic nevěděli. Odpusťte mi mou otevřenost. Na začátku jsme museli shromáždit veškeré dostupné důkazy, které by buď potvrdily nebo vyvrátily vaši historku. Zdála se věrohodná, ale to mohlo být součástí plánu. Nechtěli jsme vás nutně vystavit hrůze a utrpení hloubkového výsle-chu."
Což by byli beztrestně mohli. Co by proti tomu mohla dělat? „T-toje od vás laskavé."
Usmál se. „Opatrné. Proč vyvolávat zbytečný antago-nismus."
„To je luňanské myšlení," odvětila. „Moudré, samo-zřejmě. Pokud jde o to, že by to celé mohl být promyšlený podtrh - bueno, to by taky bylo luňanské myšlení."
„Máme pověst intrikánů," přisvědčil. „Nezapomeňte, že Niolente a já jsme se museli o vaší bona ňdes přesvěd-

čit nejen sami, ale museli jsme o tom přesvědčit i ostatní Selenarchy, a ti byli ochotni pochybovat i o nás. Pak jsme museli vyjednávat, zatímco jsme shromažďovali informa-ce o našich nepřátelích. Vy byste našim způsobům nero-zuměla. Toto není vaše civilizace. I kdybychom vás k těmto jednáním byli přibrali, tak jenom vysvětlovat vám průběžně, jak se věci vyvíjejí, by bylo pouze plýt-váním časem a energií, a pravděpodobně by to stejně k ni-čemu nebylo."
Kyra se poněkud zatvrdila. „Nejsem žádná hysterka ani blázen."
„Ne" odpověděl měkce. „Tím jsem si teď jist. Ale nezapomeňte, přišla jste k nám jako cizinec. Jak jsme to mohli vědět? Jste pro nás tak cizí jako my pro vás."
„Přemýšlím o tom." Napila se víc, než se u podobného nápoje slušelo. Víno jí pohladilo patro a zašumělo v žilách. Mohlo v něm něco být, nějaká droga, na kterou byl Rinn-dalir zvyklý nebo proti níž byl imunní? Na tom nezá-leželo. Poznala by počínající intoxikaci a zabrzdila by. „Co jste tedy zorganizoval? Musíme jednat rychle. Víte, že není čas na lelkování."
Vzdychl. „Škoda kazit tuto hodinu služebními záleži-tostmi."
Bylo i tohle součástí luňanského uvažování? „Tak je vyřídíme, a pak se můžeme uvolnit a pobavit se."
„Odklad přispívá moudrosti. Nicméně, protože se na to díváte jinak, zde je plán, v hrubých rysech. Zítra Sele-narchie prohlásí veškerý majetek Fireballu na Měsíci za zabavený po dobu vyšetřování údajné teroristické kri-ze, o jejíž podloženosti máme své pochyby. Vaši úředníci v Port Bowen budou protestovat, ale

nebudou klást odpor;
s těmi klíčovými jsme už mluvili."
„Proč jim prostě neřeknete pravdu?"
„Uchovali by tajemství? Někteří by neuvěřili, ostatní by byli nejistí. Přirozená věc by pro ně byla poslat dotaz do Quita. Vy jste trvala na rychlé a rozhodné akci. To vy-žaduje překvapení."

„Myslím, že naše lidi podceňujete. Ale oni nejsou vaši, že? Co uděláte dál?"
„My, pilotko Davisová. Jste pro nás životně důležitá. Zaboř majetku nám kryje záda a dává nám pravomoc rek-vírovat kosmické lodi. Vy budete pilotovat naši jednotku do Lagrange Pět. Tam budete naším styčným důstojní-kem."
„Páni!" vykřikla zcela neadekvátně. Zasmál se, pozo-ruje její radost a potěšení. Málem ho objala a políbila.
Včas se však ovládla a podařilo se jí dostat své pocity pod kontrolu. V neztenčené míře v ní však bouřily dál, ale doufala, že na ní není nic znát.
„Jakou loď? Očekávat ra-ketoplán by asi bylo příliš. Na tom ostatně moc nezáleží. Vaši muži by stejně nedokázali vydržet větší zrychlení po dobu, hm-m, kůlem tří a půl hodiny. Alespoň pokud by chtěli dorazit ve stavu, kdy by byli ještě k nějakému užit-ku."
„Dostanete vybraný oddíl. V případě nutnosti doká-žeme po dobu šesti hodin vydržet zrychlení rovnající se dvojnásobku lunární přitažlivosti."
Vzrušeně: „Vy poletíte osobně? Ano, mohl byste... Jaká loď je k dispozici? Kolik vás bude?"
„Podívejte, jste teď náš parťák na plný úvazek," za-předl. „Deset mužů plus vy by mělo stačit. V přístavu je několik lodí, ale jenom jedna z nich. Narval, má dost le-hátek a postačující delta u. Umíte řídit takové plavidlo?"
Kyra zavrtěla hlavou. „Umím, ale nepoletím s ním. Je to pasažérská loď pro dopravu na Zemi, ale její pohon není určen pro takové zrychlení. Buď bychom museli ztrácet čas letem po trajektorii, což si nemůžeme dost dobře dovolit, nebo ponechat motor hořet tak dlouho, že bychom zaručeně vzbudili podezření, což si taky nemůže-me dovolit. Kromě toho bychom měli v zásobě příliš málo reakční hmoty, kdyby po nás šel někdo v raketoplánu." Vzápětí se z její vzrušené mysli vynořila další myšlenka. „Ale musí tady býtDolphin, samozřejmě. Vždycky tady je. To je záchranné plavidlo. Čtyři lehátka, ale já nebudu

žádné potřebovat. Tomu musíte přizpůsobit velikost své-ho týmu."
„To uděláme," odvětil okamžitě. „Větší skupinu jsem měl na mysli spíš proto, že by se mohly vyskytnout potíže. Teď se tedy musíme postarat, aby k nim nedošlo."
„Víte, nemůžeme se prostě nahrnout na palubu a od-startovat," varovala ho Kyra. „Udržují tu loď celkem v po-hotovosti, už vzhledem jejímu základnímu účelu, ale ur-čité přípravy budou nezbytné, a potom, jak vysvětlíte, že šiji berete, když nemáme stav nouze"
„O to všechno se postaráme předem."
„Jak?"
„Mám v organizaci Fireballu své agenty."
Já, řekl. Důsledky byly zneklidňující.
Než mohla něco říci, rychle promluvil: „Technici v pří-stavu brzy obdrží instrukce, zdánlivě z Quita. Síť je v po-hotovosti; já musím pouze upřesnit detaily. Ta změna plá-nu, kterou navrhujete - nechtě mě chvilku přemýšlet... Aha, ano. My Luňané si přejeme vyslat inspektory na spojovací satelit, který chceme vyměnit, ale nečekaně se objevily nějaké problémy s naší vlastní kosmickou lodí. Fireball nám vyhoví a ujme se jejich dopravy. Protože jsou jen čtyři, a ne deset, a Dolphin je ovladatelnější než Narval, a vzhledem ke grafikonu dopravy v současné chvíli nehrozí příliš velké nebezpečí katastrofy v blízkém okolí, je možno této lodi použít."
Kyra se zamračila. „Já vím, kdo se tomu bude divit i ušima."
„Moji agenti se postarají, aby tato zpráva a následné Přípravné práce nevzbudily pozornost žádných takových osob."
Triky, diverze, podvody- „Start utajit nemůžete, stej-ně jako skutečnost, že se po něm nezamíří k žádnému lu-nárnímu satelitu."
„V té době už bude provedeno zabavení, včetně komu-nikačních prostředků. Pozemní obsluhy o něm ještě nebu-dou vědět. Důstojníci budou ve zdvořilé vazbě. Jakmile

bude ta loď nahoře, může se to sdělit veškerému perso-nálu, ale pro příštích - patnáct hodin, řekněme? - nebude z Port Bowen možné žádné spojení. Opakuji, v Lagrange Pět potřebujeme překvapení."
Kyra hvízdla. „To je pěkně velké sousto, které jste si ukousli. Co když se nám to nepodaří?"
Rinndalir se zachechtal. „Následky by nejspíš byly di-plomaticky velmi zajímavé. Ale my, Selenarchové suve-rénní Luny, se nemusíme obávat účinného potrestání o nic víc než avantističtí páni Severní Ameriky."
„Nicméně... chápu, proč jste to musel udělat v tichosti a proč to trvalo tak dlouho. Připravit něco tak velkého-" Náhle měla z dobrého vína jen stěží požitek. „Ale proč do toho jdou vaši společníci? Co je k tomu vede? Co k tomu vede ván?"
Zvážněl. „To je poněkud filozofická otázka, pilotko Davisová. Můžeme si o tom podiskutovat později, když si budete přát. Teď mi dovolte prostě prohlásit, že naše vztahy s Guthrieho Fireballem byly obecně uspokojivé. Kdo ví, co by mohl vyprovokovat ten pseudo—Guthrie?"
To ji upokojilo, alespoň do té míry, že se dokázala usmát a odvětit: „Což je to, co jsem se pokoušela říct já
vám!"
„Skutečně." Věcným tónem pokračoval: „Dokončíme tedy praktické záležitosti? Naše expediční jednotka bu-de mít povolení zjevně vystavené zdejším ředitelem Fire-ballu. Sestavit je a zakódovat zabere našim expertům ta-ké nějaký čas. Bude do té kolonie odesláno krátce před-tím, než přistaneme. Bude se v něm tvrdit, že jsme na misi vyslané, abychom předběžně prozkoumali možnost zřízení luňanské komerční stanice v šestinové gravitaci." Kyra se opět zamračila. „To nedává velký smysl." „To ne," připustil Rinndalir s úšklebkem, „ale to by Bezpečnostní služba neměla poznat, a řádný personál ne-bude mít žádný důvod nás nepřijmout. Luňané jsou zná-mí svou svéhlavostí, ale ne tím, že by někdy ohrožovali prostředí v kosmu." Věnoval jí pronikavý pohled a poně-

kud ztišil hlas: „Jakmile budeme uvnitř, to, co se stane, bude záviset do značné míry na vás, pilotko Davisová. Předpokládám, že víte, kdo nás může dovést ke Guthrie-mu, a že tu osobu dokážete přesvědčit, aby to udělala."
„Já... myslím, že ano-" Vybuchla: „A pak celé to pro-hnilé spiknutí zkrachuje!"
Zvedl ruku. „Obávám se, že to nebude tak drama-tické. Nejlépe uděláme, když ho neponeseme triumfálně kolonií, ale propašujeme ho v tichosti ven. Jinak by Bez-pečnostní služba mohla najít prostředky, jak nás zastavit a zcenzurovat pak veškeré zprávy. Nebo si představte, co by mohl udělat nějaký osamělý fanatik. Náhodný vý-střel... mám pokračovat dál? A pak... musíme uvážit, co bude nejmoudřejší; poradit se s Guthriem samotným. Je-ho nepřátelé jsou zoufalí, a ne pitomí. Severní Amerika balancuje na pokraji občanské války. Mohly by být ohro-ženy milióny životů."
Hlavou jí blesklo, jestli by mu to vadilo. Ale ne. Ošk-livá myšlenka. Byl spíš Faust než Mefistofeles. A rozjel velké dobrodružství, které mohlo přinést osvobození.
Přendala si pohár do levé ruky a napřáhla pravici. JVtuy bien!" vykřikla.
Jeho stisk byl teplý a usmíval se přitom. Oči měl šedé jako severské moře nebo ušlechtilá ocel. „Nechť se tak stane," řekl. „Dopijte a já nám znovu naliji a napijeme se na chaos."
Poslechla. Když doléval, zeptala se: „Chaos?"
„Ve filozofickém smyslu," odpověděl. „Uspořádání ne-konečně úžasné, nepředvídatelné rozmanitosti." Po chvíli:
»Ale také v tom starším smyslu. Nemyslím, že až bude to-hle za námi, budeme se moci vrátit do důvěrně známého universa. Sivá je Ničitel. A stejně tak je Tvůrce Nového."
Napili se, pojedli, obdivovali hru světla a hovořili o mnoha věcech. Později pochopila, že jí o tom, jaké mo-tivy měli on a jeho kolegové, v podstatě nic neodhalil. Snad to přehlédla následkem své rostoucí spokojenosti, snad byl tak šikovný.

„Ano, na Luně nám prakticky nic nechybí. Máme dostatek prostoru, za nějž můžeme převzít odpovědnost a přetvářet jej pro naše potěšení, a jinak veškeré iluze,

které si můžeme přát. Když nám dojde náš vlastní dů-mysl, důmysl strojů bude neomezený. Jenže k jakému konci? Budoucnost je jejich. Ledaže my- Nebyla by to prv-ní rebelie, která by pozvedla naději z beznaděje, skrze chaos." Zanechal tématu a začal žertovat.
Přistihla se, že někde v hloubi duše uvažuje, jestli je skutečně Faust. Jestli ne, tak co tedy? Úskočný bůh. Ha-vran? Nebo Loki?
Odvedl ji k jídelní tabuli. Byla v místnosti modrého soumraku. Ve vzduchu se vznášela sladká vůně a hudba. Jak zjistil, že miluje Variace v G-dur? Jídlo bylo velko-lepé, série malých chodů, z nichž každý byl mistrovským dílem. Konverzace přeskakovala od vážných věcí k žer-tům, zabrousili do filozofie i do poezie. Vyprávěla mu o své minulosti, od mládí v Torontu a v Rusku až k ces-tám na komety a planety. Jeho otázky a poznámky, když ponechala stranou jejich cizost, byly často nesmíme pouč-né a inspirativní. Nikdy předtím o věcech neuvažovala takovým způsobem. Až potom si uvědomila, jak málo jí oplátkou řekl on.
Číšníci přinesli jejich kávu a likéry, a zmizeli. Zůstali spolu sami. „Jste pozoruhodná bytost, pilotko Davisová," řekl.
Ne osoba, bytost. Ten vedlejší význam, v luňanském slova smyslu- „Pór favor, lorde Rinndalire, já jsem Kyra."
Usmál se na ni. „Dobrá, nebudu mít tedy pro tuto noční hlídku žádný titul. Budeme prostě sami sebou?"
Jestli chcete mytické podobenství, co takhle Krišna?

3€
VAL CHLADNY VÍTR. Zbývající žloutnoucí listí na bříze šustilo. Jako navzdory, nedaleké slunečnice zvedaly své zlaté květy vysoko nad divoce rostoucí kostřavu. Rok na Ragaranji-Go přecházel do podzimu. Za dveřmi čekala mírná zima.
Eiko napadlo, jak by se žilo ve světě, kde počasí a roč-ní doby nebyly krotké a ochočené ani do té míry jako na Zemi. Muselo jít o děsivé síly, přežívající do dneška v po-době uměle udržovaných cyklů a jejich pečlivě naprogra-movaných variací v orbitální kolonii. Život na její palubě je potřeboval, aby prospíval. Platilo to i o lidském duchu?
Prošla bránou torii a vstoupila do přítomnosti Stro-mu. Kromě ní zde již dlely tri osoby, tiché, jak lidé vět-šinou bývali, když poprvé vstoupili do jeho stínu. Neznala je. To samo o sobě nic neznamenalo, ale nemohli by to být muži z Bées, kteří se po službě vypravili v civilu obdivovat ten zázrak? Možná by je mohla chvíli pozorovat, aby vi-děla, jak zvládají pobyt v poloviční gravitaci. Ale ne, to by k ní mohlo oplátkou přitáhnout jejich pozornost. Raději bude pouze ženou procházející kolem. Vlastně by mělo být snazší skrýt své obavy před nimi než před někým, kdo ji znal. Samozřejmě, její přátelé věděli, že už od dětství toto místo často navštěvovala. Nicméně— Obešla mohutný kmen a vystoupila po žebříku, usilujíc dostat se co nejdřív z dohledu.
Na třetím odpočívadle si dopřála zastávku, aby po-padla dech. V ústech a v krku měla sucho a trochu se chvěla; připomněla si, že už není tak mladá. Napila se z polní láhve u opasku, opřela se rukama o zábradlí a ote-vřela své nitro klidu.
i
V této výšce začínaly nejnižší větve, bylo jich ale ještě

poskrovnu. Tři metry pod ní visela první z několika bez-pečnostních sítí. Spíš na ochranu proti padajícím šiškám a větvím, než aby zachycovaly padající lezce - to se vycvi-čeným obyvatelům kosmu nestávalo. Nad ní se zvedala mnohonásobná klenba větví a jehličí. Z kůry do vzdu-chu vyzařovaly teplo, vůně a nashromážděná vlhkost. Ko-lem proletěl jestřáb. Okolo kmene se plazil nějaký robot, pátrající po známkách nákazy nebo poškození. Vypadal jako brouk velikosti psa se zvláštní sadou nohou a tyka-del. Ten sem také patřil.
Když opět nabyla sil, vydala se Eiko na další cestu. Pro většinu lidí by byl výstup příliš namáhavý. Nedbala na to. Fyzická námaha, ať přinášela jakoukoli bolest, byla dobrodiním, ukončením nemoci svírající ostatní úrovně jejího malého světa. Jednotvárnost a totožnost přídě za přídí, přerušovaná jen plošinkami a - třikrát - odpočí-vadly s nouzovými telefony, jí dovolila ztratit samu sebe v nekonečné různosti větví a haluzí, jehličí a šišek, ticha a šumění větru, života a světla.
Nad nejvyšší sítí žebřík ústil na poslední plošinu a končil. Nad hlavou se jí tyčilo další složité větvoví. Jed-na větev vyrážející pár metrů pod ní se k němu šikmo zvedala. Eiko odpočívala, dokud se necítila připravená, a pak na ni seskočila. Padala řídkým vzduchem tak měk-ce jako podzimní list. Vypočítat

takový skok nebylo pro někoho zrozeného v Coriolisově síle těžké. Tělu, které vá-žilo pár kilo, poskytovaly drsná kůra a občasné výhonky při šplhání nahoru kolem plošiny a dál k vyšší větvi do-statečnou oporu. Zachytila se větve a vytáhla se. Když se dostala až tam, kam potřebovala, začala se pohybovat opatrněji, vyvažuje účinek malých větrných vírů.
Nebyla rozhodně jediným kolonistou, který prováděl výpravy tohoto relativně ilegálního druhu; ale takových bylo málo a zřídkakdy o tom mluvili. Za celá léta ji v úto-čišti, které objevila, nikdo nevyrušil. Koneckonců, na roz-díl od ní sem ostatní chodili hledat dobrodružství, ne klid a mír.

Vidlice a její menší větve vytvářely jakýsi volně sple-tený pokojíček, se širokými rozsochami, na nichž bylo možno odpočívat, se stěnami a střechou tvořenými zelení, na vzdálenější straně otevřený. Hlavní kmen, který zde již zdaleka nebyl tak silný jako dole u své základny, se lehce kýval ve větru a tiše v něm skřípalo. V bleděmod-rém vzduchu se vznášely páry ozářené sluncem, jež zde nebylo diskem, ale pouhým kroužkem v ústí této šachty. Země byla nesmíme hluboko, ale les, tedy Strom, na ni zakrýval výhled.
Eiko vytáhla Guthrieho z jeho úkrytu a bezpečně ho usadila. Uklonila se, pak před ním poklekla s rukama v klíně. V kombinéze a palubních botách, to byla dost směšná poloha ale věřila, že jí rozumí.
V mihotavém osvětlení ^ho čočk'^ znepokoíivě ožilv. „Nazdar," řekl. „Trvalo vám to dost dlouho. Nějaké potí-že?"
„Ne pro mě, pane," odpověděla stejnou angličtinou. (Ne, stejnou ne; jeho byla o generace starší.) „Jen prostě myslím, že přicházet častěji by bylo riskantní. Ale dnes vás musím informovat, že přiletěly nové kontingenty Bez-pečnostní služby. Prohledávají kolonii od jednoho konce na druhý. Neřekli nám, co hledají, s výjimkou neurčitého oznámení o možných sabotážních zařízeních, ale mně je to jasné. Neodvažuji se dělat nic, co by mohlo vzbudit je-jich pozornost."
„Posily, jo?" zavrčel. „Z jednoho konce na druhý? Jo, mé druhé já to schválilo. Má zatraceně dobré tušení, že Jsem někde na L-5."
„Je mi líto, že jsem vás musela opustit na tak dlouho, Pane," řekla. „Jak se vám vedlo?"
„Nudil jsem se."
„To je mi moc líto," opakovala, zatímco si v duchu tí-kala, že ona by se nenudila. Zůstat bez hladu nebo žízně nebo jakékoli potřeby pohybu uprostřed nebe a Stromu!
„Taky jsem mrzutý," řekl. „Proč jste tak pasivní? Když jste mě vylovila z kosmu, byla jste velmi statečná.

Chcete mi teď říct, že jste nevyvinula žádné další úsilí, a že jste ani v soukromí nemluvila s několika spolehlivý-mi lidmi?"
Zavrtěla hlavou. Třetí omluva by již hraničila se ser-vilitou, a tak odpověděla: „Říkala jsem vám, že můj otec je rukojmí. V určitém smyslu, ve velice určitém smyslu, je rukojmí celý tento národ. Nějaký boj by mohl zapříčinit, že by sem proniklo vakuum."
„To bych nechtěl. Bože, to ne! Uvažoval jsem o - snad jen poslat někoho na Měsíc, aby zjistil, co se děje tam, a předal tam vzkaz." Guthrieho hlas zazněl tišeji. „A mám obavy o vás, děvče. Když budeme čekat, určitě mě najdou a nebudou potřebovat ani moc rozumu, aby přišli na to, že jste v tom zapletená. Co s vámi?"
„Na tom nezáleží," řekla Eiku, v ardci klidná. „Snad je vaše druhé já natolik jako vy, že to pochopí a rozkáže, aby mi odpustili. V každém případě nebudou mít důvod tres-tat mého otce nebo přátele, že? Mohlo by to nakonec od-halit pravdu, čehož se oni bojí."
Vydal drsný zvuk a řekl: „Jak je to dlouho, co sem Bées dorazila?"
„Myslím, že už pár denních cyklů. Kolonie je tak vel-ká, tak komplexní, zkrátka labyrint. Přemýšlela jsem o tom, jak bych vás mohla dostat na místo, které už pro-hlédli."
„Skvělé děvče. Přesto, nemůžeme si hrát na schová-vanou věčně."
„Ne. Ale dokud zůstanete volný, máme naději, že bu-deme mít příležitost změnit současné okolnosti." Přestala se ovládat. „Ponechte nám tu naději, Guthrie-sane!" vy-křikla. „Kdyby vás zničili-"
Jeho hlas zazněl neotřesené. „Nebojím se o sebe. Nic-méně, bylo by to velice zlé pro lidi, jako jste vy."

Dostavilo se prozření, nějako odhalení, ale jako před-vídaný a předvídatelný závěr mnoha hodin uvažování. „Fireball," vydechla, „ti, kteří jím žijí a důvěřují vám, to je to, proč existujete?"

Jeho tón zůstal věcný. „Co jiného? Ano, tohle je zají-mavý vesmír a baví mě, ale na přežití mi příliš nezáleží. Bez Fireballu by ale bylo sakra málo důvodů pokračovat."
Jaká nejzazší a konečná osamělost, pomyslela si Ei-ko. Jak by ho mohla potěšit? Byla by to ta jediná, nepa-trná věc, kterou pro něho snad dnes mohla udělat. Upad-la do mlčení, hledajíc vhodná slova. Vítr zesílil a Strom zašuměl. „Proč vám na něm tak záleží?" zeptala se ko-nečně.
Neřekl jí, ať si hledí svého. Byl rád, že může odpově-dět? „No, Juliana - moje žena, a já jsme ho založili a vy-budovali. Naše dítě."
„Měli jste skutečně děti, ne?"
„Ano, jistě. Ale vyrostly a odešly žít své vlastní, oddě-lené živntv Vycházeli isme s nimi dobře těšili 'smě se z vnoučat, ale Fireball byl to, co jsme si ponechali pro se-be/-Nepochybně k ní cítil vděčnost, navzdory svým stíž-nostem, a choval k ní určitý respekt, a proto ji považoval za hodnu toho, aby s ní takto mluvil. Eiko byla nicméně překvapena, když dodal: „Pak Juliana zemřela. Své po-vinnosti jsem ale plnil dál."
„Sám," řekla. V očích ucítila slzy.
„Nelitujte mě!" vrčel. „Já jsem to nikdy nedělal. Vést Fireball byla zábava, vést ho na hranice sluneční sousta-vy, a dál."
„Chápu. Nechtěl jste to ztratit."
„Když jsem viděl, že přichází můj vlastní čas?" Před-stavila si pokrčení jeho imaginárních ramen. „Nu, ztratil jsem to. Víte, toto tady není originální Anson Guthrie. Je to program ve skříňce."
„Chtěla jsem říct," tápala po slovech, „vy jste se... sta-ral o... vesmír." O lidstvo postupující stále vpřed, trium-fující, přežívající slunce a galaxie, na cestě vedoucí k osví-cení.
^
Odpověděl střízlivě. „Ne přesně. Nikdy jsem nebyl žádný svatý, abych se obětoval pro nějaký grandiózní

Účel. Ani jsem nikdy nebyl takový egomaniak, abych si myslel, že by se Fireball okamžitě rozpadl na kusy, jak-mile bych sundal ruce z kormidla."
Chvíli mlčel. Strom ho jemně kolébal.
„Ale měli jsme krize," řekl posléze. „Několik krizí, ně-které technické, jiné politické. Například, měl Fireball pokračovat ve výzkumu a vývoji pro mezihvězdné mise? Byl to veliký, zářivý cíl, nebo jsme lili své zdroje do černé díry, zatímco by mohly posloužit něčemu skutečnému? Několik vlád se pokoušelo velice vážně dostat do vesmíru, provozovat své vlastní linky a podniky. Měli jsme tomu velbloudovi překazit, aby strkal svůj nos do našeho sta-nu? Pokud ano, jak? A jak uchránit samotný Fireball před tím, aby nezdegeneroval ve vládu?"
Jeho hlas zpevněl. „Byl jsem starý dědek, a můj ro-zum se začal kalit. Juliana mi vštípila, že nejlepší pro Fireball by bylo, kdybych odešel na odpočinek. Ledaže bych se mohl stát pomocníkem, který by myslel jako já a chtěl také udržet naživu její sny. Technologie ukládání se stala dostupnou. Jen pár přátel, včetně našich potom-ků, mě pobízelo, abych té možnosti využil. Tvrdili, že to potřebují. Snad měli pravdu. Já nevím. Každopádně, ne-chal jsem se od nich přemluvit. Ne příliš rychle, z jejich hlediska, protože krátce poté, co byla ta práce vykonána, jsem zemřel."
31 Databáze
DŮM STÁL BLÍZKO západního okraje své obory na Van-couver Island. Za ním a na druhé straně trávníku se ty-čily prastaré sosny. Před ním vedla cesta dolů k doku v mělké zátoce. Za ní byl oceán. V tomto pozdním letním odpoledni stály mraky vysoko na východě a jejich vzduté

kopečky byly plné světla a modravých stínů. Jinak byla obloha čistá a jasná. Slabý vánek přinášel z moře chlad a nádherně bílí rackové se s křikem vznášeli v průzrač-ném, solí vonícím vzduchu. Vlny vně zátoky byly šedoze-lené, s výjimkou míst, kde hořely odleskem slunce nebo se zvedaly hřebeny pěny. Z dálky sem jejich zvuk doléhal jako divoká ukolébavka, haš-haš-haš. V dálce plula pla-chetnice.
Tady se uchoval, nákladný na údržbu, kus staré Ze-mě.
Robot zanechal svůj vrtulník na přistávacím pruhu a vydal se k domu. Byl to

humanoid, připomínající rytí-ře v brnění - poháněný akumulátory' a nepříliš výkonný, ale pro dnešek vhodnější než něco na kolech nebo pásech či tryskách. Veranda zaduněla pod jeho vahou. Sheila Quentinová to uslyšela a otevřela dveře. Vstoupil do před-síně, obložené ořechem. Ačkoli byla okna zatažená, panel z barevného skla zářil. Zobrazoval Daidala a Ikara na útěku z jejich vězení.
„Vítejte," řekla Quentinová. „Ale musel jste přijít osobně?"
„Požádal mě, ne?" odvětil robot. Promluvil solidním basem, ale poněkud bezvýrazným. Neměl v tom ještě dost cviku.
„Ano, ale—" Pohlédla stranou. „Měla bych si myslet, že on — no, je to jiné... s vlastní krví. Vy — odpusťte, ale proč jste se nemohli dohodnout na telefonickém spojení?" Po-hlédla na něho se smutným vzdorem. „Bylo to pro něj mé-ně namáhavé."
Robot si ji prohlížel. Bývala to hezká žena. Roky všechno z toho nesmazaly. „On to chce takhle," řekl robot. „Nechápete?"
Vzdychla. „Já vím. Je to v mnoha směrech primitivní duše. Měla jsem tomu předejít."
„Mohla jste?"
„Pokusila jsem se. Trval na svém. Ale je tak slabý—" Sevřela prsty. „Bylo to pro něho příliš tvrdé. Mohla jsem

odmítnout předat vám vzkaz nebo nechat ho zavolat. Ale..."
„Nenáviděl by vás. Já vím."
„Ovšemže víte." Zvedla oči, aby se střetla s jeho čoč-kami. „Vzdala jsem to. Pohrdáte mnou?"
Robot zavrtěl hlavou. „Ne. Naopak. Nebylo to pro vás lehké. Děkuji."
Sklouzla pohledem ke schodišti. „Raději jděte rovnou nahoru. Vzal si svůj lék, ale nedá se říct, jak dlouho bude účinkovat, a stojí ho to čím dál víc sil."
„Potom-"
„Ano, jestli existuje nějaké potom." Polkla. „Teď chce byt sám."
„Svým způsobem ano," souhlasil robot.
„Kdyby mě nechal drřpt ho za niku; když — Ne!" té-měř vykřikla. „Jděte nahoru!"
Robot vystoupil po schodech a prošel chodbou do lož-nice, jejíž okna hleděla k západu. Byla střídmě zařízená, na bílých stěnách jen pár obrázků, ale mnohem jasnějších než ten dole. Okna se otevírala vstříc obloze a mořskému vánku. Závěsy se lehce vlnily. V koutě stály prastaré ho-diny, muzeální kousek. Jejich tikání podmalovávalo šu-mění větru.
Robot přistoupil k posteli a sklonil se nad ní. Anson Guthrie na něho pohlédl. Zamrkal očima. Byly vybledlé, zaštítěné nosem čnícím vzhůru jako útes. Zlehka pohnul rty. Robot zesílil zvuk, dokud ten šepot neuslyšel. „Ahoj."
Robot uvažoval, jak své druhé já nejlépe pozdravit. „Vaya con Dios," řekl.
Guthrie se nepatrně ušklíbl. „Může být." Po chvíli:
„Chtěl jsem... setkat se s tebou... ještě jednou." Mluvil po-malu, s přestávkami na nadechnutí. V plicích mu chras-tilo.
„Sheila si nemyslí, že je to rozumné," řekl robot. Na-přímil se. „Uvažuji, jestli nemá pravdu."
„Já taky, ale... na tom nezáleží... doufám, že jsi s ní... mluvil... laskavě."

„Snažil jsem se. Nejsem si jist, jestli se mi to poda-řilo." Neobratným lidským pohybem se robot poškrábal na hlavě, jako by na ní měl vlasy. „Tohle všechno je pro mě nové." Jeho tón nabyl ostrosti. Nejlepší obrana je útok. „Jak laskavý jsi na ni byl ty?"
Guthrie otočil na polštáři hlavu sem a tam. „Méně, než bych měl být, bezpochyby. Ale—"
Utichl, až na sípot svého dechu, který se mísil s vět-rem, šuměním moře a tikotem hodin. Konečně: „Říkal jsi Vaya con Dios." Znovu se ušklíbl. „Jen aby mi tam Julia-na neudělala peklo! ... Sheila, a ty ženy před ní-"
„Juliana to pochopí," řekl robot rozhodně.
„Nejsem si tak jist... Tobě chybí určité city, myslím... Nevíš... co to znamená... mít je."
R^bO^ ^*^TT^1 Tyil^int ^r* ím-jt (' fr>T^1 i?-^it-> /~.^-r^ A
„Promiň." Guthrie se snažil zaostřit svůj pohled. „Jo, promiň. Pořád zapomínám... že nejsi doopravdy já... Vždycky jsem byl... pěkně tvrdý... sám na sebe, víš." Za-lapal po dechu.
Robot přikývl. „Očekávám, že budu totéž. Ještě se učím, jak být tím - čím jsem."

Guthrie se pokusil zamračit. „Přestaňme... vylévat čas do záchodu. Máme ho... zatraceně málo... Musím tam, kde je Juliana, ale... to je do nicoty... musím něco vyřešit... nejdřív."
„Tvůj popel se určitě spojí s jejím," slíbil robot: rozptý-lený nad Leibnizovým pásmem na Luně, v horách věč-ného světla.
„Triviálnost. Nám to bude jedno... ani o tom nebude-me vědět. Můj epitaf- vzpomněl sis?"
„Jistě."
Teplá noc, zmačkaná postel, cvrkot cvrčků zvenku, vzduch plný vůně po milování. Přivinula se k němu. Pra-meny jejích vlasů rozprostřené po paži, kterou ji objímal kolem ramen. „Uvažoval jsem, co chci na svůj náhrobní kámen," zasmál se.

322 Poul Anderson
„Každý muž umírá A končí svůj den Tady leží ten Kdo byl zvykly lehávat na ženě."
„Nakonec z toho sejde," řekl Guthrie.
„Ale já si to budu pamatovat," řekl robot.
„Dobrá. To stačí. Poslouchej," zasípal Guthrie. „Chci tě... v krátkosti informovat... o Fireballu... Ceká tě... za-tracená rvačka... a ty si ještě... vyhmatáváš svou cestu... do existence—" Chvíli lapal po dechu. I zesílená, byla jeho otázka sotva slyšitelná. „Zajímalo by mě... Jaký je to po-cit?"
„Zvláštní," přiznal robot. „Jakýsi druh - osvícení? Jsem abstrakce, myslím." Hledal slova. „Ale stále existuje něco, co mě žene, a mám rád své staré přátele a své staré vzpomínky, vlastně tvé. Ne přesně tak jako předtím -jako ty - ale- Ne, nebyl jsi dnes na Sheilu příliš laskavý."
„Postarej se... o ni. Zaslouží si to."
„Postarám. Zasloužila si to." Toto s ním robot také sdílel. „Okay, co mi musíš říct o Fireballu?"
Guthrie chvíli shromažďoval síly.
„Už se kolem tebe rojí, co?" začal. „Rady, žádosti, do-tazy. .. A ty víš... co o nich... vím já, ale... máš — intuici -smysl pro ně?" Bojoval se svou slabostí. „Poslyš. Většinou to myslí dobře... Dej si pozor na... Delanceyho... Usiluje o moc. Příliš dobrý... administrátor... abych ho vyhodil, a... nesmíme porušit dané slovo, nikdy... ale drž ho na uzdě." Chvíli odpočíval. „A Tanya... Tanya Orel Tři. Dob-ré děvče, kromě toho, že... je moje vnučka... ale měla by zůstat u... strojařiny. Nedovol jí, aby se... pokoušela řídit lidi. A-"
Zkroutil ho záchvat.
Robot k němu poklekl a držel ho v náručí jako matka. „Nemám zazvonit pro pomoc?" zeptal se. Nikdo jiný by to neudělal tak okamžitě.

Vjeho mikrofonech zahřmělo očekávané „Ne!". Jeho vibrosenzory vnímaly bušení srdce, chemosenzory zachy-tily pach studeného potu. „K čertu s tím. Na tom nezá-leží."
Křeč pominula. Robot jemně uložil muže do polštářů. Guthrieho pravice se k němu třaslavě zvedla. „Hvězdy," zaprosil. „Udržuj naše směřování... ke hvězdám... kam-koli tvoji lidé... řeknou."
„Ta noc na jezeře je ve mně také," ujistil ho robot.
Vzduch byl naprosto klidný a neuvěřitelně jasný a čistý, zvlášť v této zeměpisné šířce. Nad lesy zářily ne-spočetné hvězdy. Jejich odrazy pokrývaly celé jezero. An-son a Juliana měli tábořiště sami pro sebe. Svlékli se a šli si zaplavat. Laskala je skoro teplá voda. Po každém tem-pu se za nimi zavírala se zvukem podobným smíchu. Pla-vali mezi hvězdami. „Jednoho dne to budeme dělat doo-pravdy," řekla Juliana. „Slibuješ?"
„Dobře," zašeptal Guthrie. „Fajn. Je to důležité." Od-počíval, dokud nemohl promluvit hlasitěji. „Napiju se na to. Skotskou... je tam nahoře."
„Raději ne," radil robot.
„Ještě stále velím já."
Robot ustoupil. „Velíš." Přešel místnost, vytáhl láhev ze zásuvky, k níž ho Guthrie nasměroval, a nalil whisky do sklenice na vodu. Znovu poklekl, pozvedl mu hlavu a přiložil okraj sklenice ke rtům.
„Hvězdy," zamumlal Guthrie.
Závěsy se vlnily v sílícím vánku. Staré hodiny odbily další hodinu.

NA POVEL SE .BVM spojila s radionikou staniční kont-roly a vklouzla do doku na L-5. Kyře stačilo jen sedět a dávat pozor. Kolonie se před ní rýsovala jako vířící útes, její vstupní otvor jako jeskyně uprostřed. Plavidlo vplulo do osvětleného tunelu, použilo boční vektor a dosáhlo ur-čeného přístaviště. Kontakt a elektromagnetické zajištění na okamžik rozechvěly trup. Cestujícím se zpočátku, když se jim navrátil pocit hmotnosti, zatočila hlava, i když zde, v ose rotace, nebyl nijak silný. V protějším kotvišti nad sebou Kyra uviděla přepravní člun. Ještě že odmítla Rinndalirův nápad přiletět sem v Narvalovi, pomyslela si. To plavidlo by bylo muselo zůstat na orbitě, zatímco by je tento člun nebo jiný převážel sem a zpátky. Dolphin byl zase příliš malý, aby je sem dopravil přímo. Inia v pří-padě nutnosti umožňovala rychlejší ústup.
Ušklíbla se. Samotný plán, tak jak byl sestaven, do značné míry závisel na ní. Rozepnula poutači popruhy a vydala se na záď. Lu-ňané se právě uvolňovali ze svých akceleračních lehátek. Arren, Isabu a Cua byli po dlouhých hodinách pobytu ve dvojnásobku gravitace, než na kterou byli zvyklí, celí ztrhaní. Ale nebyli pomalí. Medikamenty je však udržely v plné síle a pohotovosti; ať už byla fyziologická cena za to jakákoli, zaplatí ji, až se vrátí domů. Rinndalir žádné známky těžké zkoušky nejevil. Na rozdíl od svých lidí v prostých kombinézách měl on černostříbmou. Zatrace-ně, ten chlap má větší kouzlo, než měl kdokoli právo mít.
„V pořádku?" zeptal se tiše. „Všechno jasné?" Usmál se. „Zdá se." Úsměvem vyhledal Kým. „Ano, pokud jde o vás, tak bezpochyby. To dobře vím." Ucítila horko ve tváři. Jak jen dovedl pozvednout srdce a naději!

Arren a Isabu přinesli své velké kufříky plné přístro-jů a vybavení. Uchopili je za držadla a vykročili za svým šéfem k bočnímu výstupu pro personál. Cua šla několik metrů za nimi. Byla záložní pilotkou, jednou z mála Lu-ňanů s výcvikem pro hluboký vesmír, ne společník Fire-ballu, ale Rinndalirova vazalka.
Kyra se držela stranou. Když se hermetické vstupy otevřely, mohla slyšet, co se venku děje poté, co muži opustili plavidlo, i když sama nic neviděla a ani ji nikdo neviděl. Cua, která zůstala na palubě, ale ve výhledu, k ní zamumlala: „Šest mužů z Bezpečnostní služby - celá četa, myslím - a obvyklí technici. Skutečně si na nás dávají pozor."
Dolehla k ní slova: „-rozkazy, pane. Žádná neuctivost nebo něco takového. Politika. Pokud nebezpečí trvá, inuaí mít všichni noví návštěvníci po celou dobu doprovod. Je to pro vaši vlastní ochranu."
Rinndalir, sardonicky: „To jsme tak vzácní, že potře-bujeme doprovod, který nás početně dvakrát převyšuje? Jsem poctěn."
„Bueno, pane, přiletěli jste neočekávaně, na misi, o které guvernér! L-5 neslyšeli ani slovo."
„Jestli mohu dostat telefonní spojení nebo se jejich zástupce bude obtěžovat se s námi setkat v oblasti nízké gravitace, rád vše vysvětlím. V zásadě je tohle rychlá a předběžná prohlídka. Jestli na místě, o kterém uvažuje-me, neshledáme nic očividně špatného, Selenarchie podá formální návrh a ta možnost bude prozkoumána detailně. Proč nás tam prostě hned nedoprovodíte?" Smích. „Rych-leji se nás zbavíte."
„Oh, ta zpráva říkala, že vás pět—"
„Naše pilotka zde zůstane. Je pouze zaměstnankyní Pireballu. Vzhledem k současné nouzové situaci, kapitáne Pedrazo, jistě pochopíte, proč jsme považovali za opatrné s ní ponechat jednoho z našich vlastních lidí, aby pomohl naše plavidlo udržet v bezpečí."
Důstojník Bées se zmohl na několik zmatených pro-

testů. Rinndalir je zdolal, nebo spíš odplavil přívalem slov. Kyra by to ráda viděla na vlastní oči. Dokázal by ně-kdo jiný v celé galaxii tak kombinovat aroganci a licho-ceriíjako on? Postupně se vzdálili od vchodu.
Cua s Kyrou si vyměnily pohledy. „Podívám se," řekla Luňanka tiše. „Dobře poslouchej." Prošla vchodem. Ive své plandavé kombinéze se pohybovala lehce, jako by lé-tala. Bože, ta je krásná! Luňané samozřejmě, všeobecně byli. Po remodelaci chromozómů- Stejně, čím Rinndalir Kyru přitahoval? Jistě ne svým předstíraným zájmem;

táli hloupá nebyla. Ano, byl až romanticky dvorný, a co se týkalo společně strávené noční hlídky, na Nera Valenciu si už ani nevzpomněla. Ne, ne, ne, Kyra měla své emoce pod kontrolou, ale nemohla se ubránit úžasu -Poslouchej, ty slepá, poslouchej!
Na pozadí pracovního hluku a šumu se znovu ozvaly hlasy. Zatraceně. Jistě, nemohla přece očekávat, že bude čistý vzduch. Pedraza buď zavolal dalšího strážného, než Rinndalirovu skupinu doprovodil pryč, nebo na to vyčlenil někoho ze svého komanda.
Ozvala se Cua: „Zdravím vás. Můžu se tady trochu rozhlédnout? Nikdy předtím jsem tu nebyla," což byla dr-zá lež.
Mužova odpověď byla celkem nevyhnutelná. „Jistě, když zůstanete tady poblíž. Je to úžasné místo, že?"
„Znáte to tu? Co třeba dělají tamti muži?"
„Nevím. Nejsem astronaut. Je mi líto."
„Vypadá to zajímavě..."
Ten béesák pravděpodobně nebyl žádný hlupák. S no-vé příchozím by se tady nepotuloval, ani nic takového. Jsiicméně, ona nepředstavovala žádnou hrozbu ani neje-vila známky toho, že by měla v úmyslu vtrhnout dovnitř nebo dělat jiné potíže. Jeho skupina musela dostat in-strukce jednat s Luňany opatrně. Měl rozkaz dohlížet na loď a na tuto okouzlující ženu. (Doslova okouzlující. Ano. folklór na Zemi občas mluvil o feromonech. Antropologo-vé se tomu vysmívali, ale-)

Kyra vklouzla do přechodové komory a riskovala krátký pohled vnějším uzávěrem. Mladý uniformovaný muž však věnoval veškerou pozornost Cue. Pár techniků poblíž se na ni také uchváceně dívalo. Všude jinde v pří-stavu si lidé a stroje hleděli své práce. Cua vzala muže za ruku, lehce, velmi lehce, a ukázala do dálky.
Uposlechl. Na minutu nebo dvě se východ ocitl mimo jeho zorné pole.
Kyra skočila, ne na rampu, ale přímo, dávaje do od-razu veškerou svou sílu. Po dobře desetimetrovém skoku se ve vzduchu otočila a dopadla na nohy. Nevšimla si technika, který ji sledoval pohledem, a přiložila si prst ke rtům. Rinndalir pro ni opatřil uniformu pilota Fireballu. Ten hombre také patřil k Fireballu. Přikývl a začal se tvářit velmi zaměstnaně. Pokračovala dál pohodlným mi-nigravitačním krokem.
Všimli si jí ostatní? Mohl někdo vyvolat poplach? Až se ten béesák otočí, bude všímavější než většina lidí? Ky-ru napětím bolelo mezi lopatkami. Kdyby neuspěla- Plá-ny pro případ podobné možnosti počítaly s otevřenou akcí, ale Rinndalir nijak nespecifikoval, co si pod tím před-stavuje. Improvizoval by? Nebo jí jen nechtěl nic prozra-dit, aby předem neměla námitky?
Odsunula otázky stranou. Toto nebyla tak špatná sázka. Prošla kolem palety s nákladem. Skryla ji před po-hledy z mola. Bolest začala slábnout. Otřela si rukou tvář. Neměla by vypadat zpoceně. Byla prostě jen další spo-lečník, mířící za nějakým nedůležitým úkolem. Může se vmísit do davu na L-5, což by žádný Luňan nedokázal.
Na nejbližším dopravníku započala svou cestu do vnějších úrovní. Přerušila ji v malé průmyslové sekci, jež znala, vyhledala veřejný telefon a zavolala do Tamurovy pracovny.
Živá operátorka, která odpověděla, pro ni byla pře-kvapením, a sama byla na oplátku překvapena její žádos-tí. „Lituji, pan Tamura tady není," řekla nejistě, anglicky spřízvukem. „Je... ve vazbě. Myslela jsem, že to všichni slyšeli."

Kyra měla pocit, jako by ji někdo udeřil pěstí. Jakž takž ze sebe dostala odpověď: „Ne, já jsem to neslyšela. Byla jsem venku. Dlouhodobý úkol." Rychle, dřív než bude mít operátorka čas začít přemýšlet, jestli se nějaký takový úkol v poslední době plnil, se Kyra zeptala: „Mohla bych mluvit se seňoritou, jeho dcerou?"
Operátorka se na ni pozorně podívala. Kyra trochu změnila polohu, aby bylo jisté, že si všimne jejích odzna-ků. Operátorka seděla pár sekund strnule; dlouhých pár sekund. Balancovala mezi podezřením a obavami? Nako-nec řekla: „Slečna Tamurová má volno. Možná je doma."
„Gracias." Kyra přerušila spojení a strávila minutu uvažováním. Rozhodla se, že do jejího bytu půjde osobně. Jeho spojovací linky jsou určitě monitorovány. (Stejně jako linky do pracovny, ale měla velmi slušnou naději, že se mezi stovkami hovorů každý den plus počítačovými in-terakcemi ztratí, nebo nevzbudí pozornost lidského vy-hodnocovače odposlechu přinejmenším po celé hodiny.) Místo samotné ale pravděpodobně pod fyzickým dohle-dem nebylo. Bées měla pouze omezený

počet lidí v obrov-ské, různorodé, zlomyslně nepřátelské komunitě. Zamě-řovali se na potenciální zdroje potíží. Eiko Tamurová byla tak plachá a neútočná duše jako žádná jiná, s níž jste se kdy setkali.
Ledaže jste ji poznali dobře. Kyra pokračovala dolů gravitačními a tlakovými úrovněmi, procházela rozmani-tými pasážemi, naslepo parky a zahradami a přes roz-košný Belt River Bridge. V davu muselo být určitě něko-lik jejích drahých přátel. Zoufale však doufala, že nikoho z nich nepotká.
Stejně jako mnoho jiných dveří, i Tamurovy ozna-čovalo nejen číslo, ale i emblém. Tento namalovala Eiko. Kyra před důvěrně známou bílou lilií okamžik postála ve vzpomínkách. Co když uvnitř nikdo nebude? Jak dlouho tady může v relativním bezpečí čekat? Dotkla se destičky a nechala skener, aby si ji zkontroloval.
Dveře se otevřely. Vešla dovnitř. Eiko tam byla, ma-

ličká ve svém kimonu a obi. Objaly se. „Pššt," zašeptala jí Kyra do ucha, „neříkej ani slovo. Jsem tady ilegálně." Dveře se za Kyrou zavřely. Slabě vonící, volně stažené vlasy pohladily Kým po rtech, jak Eiko přikývla. Odstou-pily od sebe. Eiko vypadala vyčerpaně. Na řasách se jí leskly slzy. Vzala Kyru za ruku a zavedla ji do dobře zná-mého pokoje v zadní části bytu.
Stůl, na němž vedle počítače spala Chujo, pokrývaly v nepořádku papíry se skicami nebo psanými texty. Koč-ka, která měla sklon trávit většinu času na číhané v po-stranních uličkách, se probudila, vstala a upřeně se na Kyru zadívala. Poškrábala ji na krku, načež se jí začala třít hlavou o dlaň a spokojeně příst. Eiko se posadila k po-čítači. Neměl žádné vnější zapojení; to, co psala, nebylo určeno nikomu jinému Vítám tc, psala na obrazovku, me-la jsem o tebe takový strach.
Vstala. Kyra si sedla na židličku a pomyslela si, jak směšné bude, když tu budou takhle skákat sem a tam ja-ko párek pingpongových míčků. Není času nazbyt, vytu-kala. Bées na tebe možná nasadila štěnici, ale myslím, že nic víc.
Vyrozuměla jsem, že uvěznili tvého otce. Je jinak v pořádku? Pohlédla na Eiko, která přikývla a lehce se usmála, aby naznačila, že ano. Kyra pokračovala: Jsem tady spartou Luňanů pro Guthrieho. Máš ho? Eiko dů-razně přikývla. Úžasné! Budeme ho muset propašovat ven. Půjde to?
Eiko jí naznačila, aby uvolnila židličku, posadila se na ni a napsala: Snad. Následuj mě.
Kyra ji odsunula stranou a napsala: Vezmi něco, u čem bychom ho mohly nést. Ona s sebou nic neměla, protože kdyby ji zastavili u lodi, prázdný vak by napo-vídal příliš mnoho. Kromě toho ona ani Luňané nevěděli, jak bude návštěva stanice probíhat. Bylo lépe jednat až na místě samotném.
Zatvářila se Eiko uraženě? To už je v úkrytu.
Zatraceně, promiň, chtěla Kyra říct. Mělo mě napad-nout, žes myslela dopředu.

Eiko jí gestem naznačila, aby počkala, a odešla. Kyra si nepřítomně hrála s Chujou. Neměla v úmyslu dovolit, aby nějaký úlet narušil její úsudek, ale smilstvo nabízelo únik od pochybností a hrozeb. A Rinndalir nebyl žádný chladnokrevný Valencia...
Eiko se vrátila v botách a kombinéze. Kyra se rozlou-čila s kočkou, a obě ženy odešly.
Brzy se Kyra začala divit. Kam ji Eiko vede? Eiko použila nejbližší dopravník do nitra a jely až na jeho konec, což byla Marginal Village, levné nájemné byty pro ty, kteří byli schopni tak nízkou gravitaci dobře snášet nebo byli ochotní nést případné následky, a kteří nevy-chovávali děti ani to neměli v úmyslu. V pasáži ji po-zdravil obézní muž. Kyra si vzpomněla na monstrum v Quark Fair a zuřivě zaťala zuby. Ale toto byl prostě ně-jaký přítel. Eiko mu spěšně odpověděla a spěchala dál. Další dopravník je svezl až ke skupině nanotanků, kde nastoupily na radiální dopravník končící u aerodynamic-ké zkušební komory, nyní, vzhledem k pozastavené čin-nosti, opuštěné.
Samozřejmě, pochopila Kyra, Eiko zvolila tu nejméně zalidněnou cestu, i když křivolakou. Tak se vyhnuly všem setkáním až na to jediné, a to bylo náhodné.
Na zastávce v Trevorrowově oboře opustily na úrovni poloviny g dopravní systém a vydaly se po stezce vinoucí se vzhůru mezi travnatými palouky a malými pahorky, aby se setkala s modře fosforeskující oblohou s plující iluzí mraků. Ve větru přinášejícím pozemské vůně, Zemi, vzpomínky a potřeby miliony let staré, šuměla tu a tam osamělá jedle, javor nebo jilm. Kyra s Eiko zde byly zcela samy. „Teď můžeme mluvit," řekla Eiko. „Teď tě mohu

doopravdy přivítat, Kyro."
Zastavily se, aby si podaly ruce a usmály se na se-be, s pohledem trochu zamženým. Ale čas na ně tlačil. Ky-ra vykročila dál. „Tys ho vylovila," řekla. Srdce jí bušilo.
„Jak? Co se stalo?"
Když byl stručný výčet u konce, vydechla: „Skvělé,

querida.46 Který pitomec tvrdil, že se básníci nehodí k ni-čemu jinému než k poezii? Aischylos byl voják, Omar vědec, Jeffers kameník-"
„Ty jsi pilotka," řekla Eiko.
Kyra se zasmála. ,^no, a schopná kuchařka, zuřivá hráčka pokeru a docela dobrá milenka. Ale básník? Ne. Svedu jen doggerely."4' Vystřízlivěla. „Bueno, pokud jde o můj konec téhle historie—" Načrtla ho několika slovy, vynechávajíc některé podrobnosti. „Jakmile budu mít Guthrieho, mohla bych jít rovnou zpátky na loď, ale to se mi zdá příliš riskantní."
„To by bylo," přisvědčila Eiko svým temperamentním způsobem. „Říkala jsem ti, jak prohledávají celou kuní — kolonii a pátrají po něm. Strážný by ti možná nezabránil v nalodění, ale zavolal by svým nadřízeným, a ti by vám zakázali odletět, dokud všechno nezkontrolují."
Kyra přikývla. „Správně. Místo toho předám Guthrie-ho Luňanům, a zůstanu vzadu, až půjdou."
„A potom?"
Kyra pokrčila rameny. „Pak Rinndalir plánuje ope-raci."
Trubky: On to dokáže, on to dokáže!
Spodní tón: Co když ne? Pro něho by to velká ztráta nebyla. Severoameričané by sotva udělali víc, než že by jeho a jeho lidi deportovali; kdyby na tom trval, Kyra by se k nim mohla také připojit. Ale Guthrie— Selenarchové ho budou považovat za zajímavou zbraň, již mohou použít proti anti-Guthriemu, pevně věřícímu, že pevně svírá otě-že moci.
Pozor na trubky.
Eiko šla dlouho mlčky, než řekla: „Jestli bude Guth-rie-san ochoten, ať se to stane."
Kyra vycítila potíže. „Něco se ti nelíbí?"

querida (šp.) - drahá (Pozn. překl.)
doggerel - volný, nepravidelný způsob veršování; špatný verš. (Pozn. Překl.)

Eiko zavrtěla hlavou. „Jsem příliš nejistá, co z toho vzejde. Kdybychom ho jen mohli osvobodit jinými pro-středky." Vzdychla. „Ale nemáme na vybranou, že?"
Kyra spolkla odseknutí. Proč by Luňané vyvíjeli ta-kové úsilí, kdyby nechtěli Guthrieho zpátky u kormidla Fireballu? Samozřejmě, považovali to pro sebe za nejvý-hodnější; ale to bylo omluvitelné a rozumné sobectví.
Tak proč by se měla Kyra cítit svou drahou Eiko po-drážděná? Protože to korespondovalo s jejími vlastními obavami? Bolelo ji, že nemohla připadnout na nic dalšího, co by řekla.
Mlčky došly ke Stromu. „Přinesu ho," řekla Eiko. „Ty hlídej na spodním odpočívadle."
Kyra se na ten výstup těšila, doufala, že se zbaví na-pětí n najde na okamžik klid a mír sídlící v těch úžasných, šeptajících výšinách. Ale Eiko měla pravdu.
„Muy bien,"
Poté, co její družka zmizela nahoře ve větvích, v ze-leném světle a stínu, v teple prosyceném sladkými vůně-mi, nechala Kyra svou mysl volně bloudit. K čemu takový kolos? Ano, vědecký výzkum a vývoj. Biomechanismus do-pravy mízy do takové výšky prostě představoval speciální pole výzkumu. Ale tatáž věc by se jisté dala zkoumat snadnějšími způsoby, aniž by se muselo přepravit tolik hmoty, L-5 potřebovala modifikaci kvůli uchování dyna-mické stability. (Mohly měsíční prach nebo led z komet žít?) Parky, zahrady a velká obora měly k existenci své racionální důvody: zlepšení životního prostředí, rekreaci, estetiku; cykly světla a tmy, tepla a chladu, léta a zimy udržovaly pevný životní rytmus; geometrické triky a elek-tronika jim dodávaly bohatství a překvapivost, pocit, že tento svět dosahuje dál než jen ke stěnám, ano, ano. Ale proč věc tak nelidsky obrovská?
V duchu se vrátila zpátky ke kamenům vířícím mezi hvězdami, po nichž nikdo nešlapal, dokud je ona neob-jevila; k východu slunce vynořujícího se ze stínů z

dlou-hé rozsedliny na Marsu; k bouřím na Jupiteru, viděným z úkrytu na ledovém měsíci, kolem něhož kypěla radiace

v takových vírech, že by pohltily celou Zemi; ke klenotu Saturnu; ke gotickým jehlám, probodávajícím okrovou oblohu Titanu– V kolika takových dobrodružstvích ona sama obstála? Vždycky to byly stroje, skafandr, loď nebo předsunutá stanice, senzor nebo počítač nebo efektor, kte-ré o ni pečovaly a umožňovaly jí to. Do jaké míry se sama stala strojem, ona, která ještě nikdy necítila život ožívající pod srdcem a ani to nechtěla?
To, co objevila, bylo vždycky jalové a neplodné. Ne-jasné fosilie ve skalách na Marsu. Zprávy odesílané auto-matickými sondami přes propast světelných let nebo při-nesené domů uloženým Guthriem - ne, anti-Guthriem, i když ten rozdíl neměl žádný význam - zprávy o jediném dalším živém světě, oceánském životě, který se sotva za-chytil na pobřežích, zatímco nastával den zkázy. O dvou dalších světech, kde se mohl vyvinout nový život, snad za milióny let od nynějška, nebo taky ne. Všude jinde, kam až hledání dosáhlo, jen neživá hmota a ticho, s výjimkou šumění hvězd.
Měl ten Strom své kořeny v zoufalství?
Pohyb uvnitř zeleně vysvobodil Kým z jejích úvah. Eiko se vrátila. Sestoupila na plošinu a s mírným úsmě-vem kývla na vak, který nesla. Když Kyra uvolňovala je-ho chlopeň, třásla se jí ruka. Oční výstupky se vysunuly vzhůru. „Ahoj tam," zaduněl bas. „Dobrá práce, děvče."
„Jefe, oh, jefe," vzlykala.
„Eiko mi už něco řekla. Jsi tady s Rinndalirem a jeho hochy. Co dál?"
„Já, předám vás jim a... oni vás vezmou na Lunu."
„Jak to navrhuješ udělat? Nedovedu si představit, že by ho se mnou v tomhle pytli nechala Bées odletět. Možná přesně nevědí, co hledají, ale zadrží ho a zavolají svého šéfa, a ten zavolá Quito, a - mé alter ego pak už jakoukoli diplomatickou neobratnost vyžehlí. Já bych to rozhodně udělal."
„Ovšem." Kyra vysvětlila svůj záměr. „Doufám, že to dokážeme."

„Jestli ne, nu, to bude moc zlé." Vjeho hlasu se ozval zájem. „To ale znamená, že tě tu nechají."
„Nevím; zpět na palubu se proplížím těžko, a jestli se dověděli, že jsem volná, nebo jestli si budou myslet, že jsem nějaký pasažér, kterého Luňané berou s sebou–" „Budou chtít další informace. Jo. Jak to zařídíš?" „Nějak si už poradím. Vyznám se tady." „Mohu pomoci," řekla Eiko klidně. „U mě zůstat ne-může, ale několik rodin jí ochotně poskytne úkryt, a ne-budou se na nic ptát."
„Zatracená škoda, že vás nemohu obě obejmout," za-vrčel Guthrie. „Jakmile se tenhle zmatek rozmotá, celý Fireball je váš."
„Není třeba, pane," odpověděla Eiko. „Skutečně." ..Měli bychom se raději pohnout." řekla pilotka. Eiko přikývla, zvedla vak, pohlédla do čoček a za-mumlala: „Un yoi. Mnoho štěstí." Zamyšleně se usmála. „Když si skutečnost klestí cestu, básník nenachází slova o nic víc než kdokoli jiný." Uzavřela vak a podala ho Kyře;
ta si ho přehodila přes rameno. Sestoupily dolů.
„Půjdu ti sehnat nějaké útočiště," řekla Eiko. „Přijď do mého bytu v– sedmnáct hodin? To už budu zpátky, nebo i dřív. Dokážeš se o sebe do té doby postarat?"
Kyra se ušklíbla. „Samozřejmě." Skutečně se mohla klidně loudat kolonií, jako by měla na práci běžné zále-žitosti, vybíraje si sekce, kde bylo nepravděpodobné něja-ké nežádoucí setkání. Pocítila vzrušení, téměř radost. „Hasta la vista."
Vyšla ven bránou torii na trávníky pod umělou oblohou.
Oblast, do níž Luňané požadovali vstup, Rinndalirovi sama navrhla a popsala. Nacházela se na úrovni zhruba šestinové gravitace. Byla převážně zemědělská, s poli ose-tými obří kukuřicí a sójovými boby. Veškerá péče o ně by-la v rukou strojů, ale procházelo tudy i dost lidí na to, aby tu Kyra nebyla nápadná. Rinndalir měl předběžně ozná-mit, že se do zdejšího území rozhodl vložit kapitál, aby tu nově zavedl pěstování léčivých bylin. Možná by bylo vý-

hodnější zřídit nová pole na Luně. Než ale návrh předloží ředitelům L-5, potřeboval si místo prohlédnout, vyzkou-šet, zdali jsou tu vhodné podmínky, posoudit, zdali by lu-ňanský personál s pobytem v takovém prostředí souhla-sil. Tato přímočarost odpovídala obecné pozemské před-stavě o jeho rase. Ujistil ji,

že to zvládne.
Vynořila se z chodby a uviděla ho, spolu s jeho kolegy, eskortou, a nedalekou skupinkou zvědavců.
Stonky za nimi, intenzivně zelené a nesmíme vysoké, připomínaly palisádovou hradbu. Ale přesto se ani zda-leka nevyrovnaly Stromu. Vládlo tu tropické podnebí a ve vlhkém vzduchu visel pach umělých hnojiv. Na stropě zá-řily silné ultrafialové lampy. V jejich světle se pohyboval kultivátor, povolaný sem hlídačem připomínajícím hmyz velikosti člověka.
Do toho. Kyra nasadila výraz hráče pokeru a vykro-čila. Rinndalir ji zpozoroval první. Stál vzpřímeně nad Arrenem a Isabuem sklánějícími se nad přístroji ze svých kufříků. Nedal na sobě nic znát, ale po platinových vla-sech mu přeběhl odlesk světla, jak téměř neznatelně při-kývl. Nějaký béesák si jí všiml, bezmyšlenkovitě se dotkl pažby své omračující pistole, zvedl obočí, ale pak skrytě šlehl pohledem po Selenarchovi. To, co se zdálo jako za-jímavá, možná nebezpečná služba, se změnilo v nepohodl-nou nudu.
Kyra se připojila k divákům. Přišli sem náhodou jed-notlivě, nebo společně? Na tom nezáleželo, pokud ji nik-do z nich nezná. Arren vzhlédl. Isabu si dál hleděl své práce.
Po několika minutách k nim Rinndalir promluvil, a pak se obrátil na velitele čety. Kyra neslyšela, co říkal, ale domyslela si to: něco ve smyslu „Myslím, že jsme udě-lali, co se dalo. Můžeme se vrátit... Ne, zavolejte svého šéfa, jestli si přejete, ale jakoukoli nabídku pohostinství odmítnu."
Kyra okázale zívla a odešla zpátky cestou, kterou při-šla. Ať je vidět, že se rozhodla s nimi dál neztrácet čas.

V šestinové gravitaci Guthrie vážil velice málo, ale jak jeho hmotnost cítila! Chodba byla holá, vymalovaná fádní hnědožlutou barvou. Strojům to bylo jedno. Kyra brzy narazila na dve-ře na záchod. Vešla dovnitř. Dle zvyklostí na L-5 byl pro obě pohlaví společný. A byl prázdný. Posadila se na toa-letní mísu a čekala. Ventilátor bzučel zbytečně hlasitě.
Ozvalo se zaťukání. Otevřela. Vešel Arren. Na oka-mžik pocítila zklamání. Kdyby tak Rinndalir- Ale ne, sa-mozřejmě ne. Ten, který se cestou na loď omluvil, že si potřebuje odskočit, musel nést kufřík s přístroji. Žádný béesák ho zjevně nedoprovázel. V opačném případě by ho Arren zdržel; s důvěrou, že dá Rinndalir najevo, že nebu-de tolerovat takové urážlivé špehování. Takto však Lu-ňan zamířil ke kabince s nápisem „Obsazeno".
Jeho oči zajiskřily. „Máte ho?" vydechl.
Kyra přikývla. Zavazadlo už leželo na poličce. Rychle provedli výměnu. Arrenovy přístroje a nástroje do jejího vaku, Guthrie do kufříku. Byl docela dobře odstíněný pro-ti elektronice – důkladnou prohlídku by sice nevydržel, ale v takovém případě by hra stejně skončila. Většina béesáků hledala svou kořist v zoufale početných průcho-dech a komorách. Nemohli myslet na všechno. Rinndali-rův jazyk by měl těmto několika zabránit, aby je něco ta-kového vůbec napadlo.
Těsně předtím, než se za ním zavřelo víko, na ni Guthrie zamával jedním očním výčnělkem. Uhodla jeho myšlenku. „Jo, získal jsem svou svobodu na záchodě. To se dalo čekat." Začala se smát. Arren na ni vrhl tázavý pohled, ale nezdržoval se. Kyra musela ještě pár minut zůstat, dokud ostatní neodejdou. Zůstala sama a smála

33
LOĎ ODSTARTOVALA Z L-5 při jednom g lunární gra-vitace. Rinndalir vytáhl Guthrieho z kufříku a položil ho na akcelerační lehátko. Jeho čočky pohlédly zkoumavě kolem, na pilotku rýsující se ve svém křesle na pozadí hvězd, na žebřík a výtah vedoucí do sekce pro cestující, a na tri muže, kteří okolo něho na této palubě stáli. Jeho pohled se zastavil na Rinndalirovi. „Dobrý den, lorde," pozdravil ho pomalu. „Dlužím vám poděkování."
Rinndalir sklonil na okamžik s lehkým úsměvem hla-vu. „Není zač, lorde," odvětil. „Je to čest být ve vašich službách." Jeho druhové se drželi zpátky. Jen pilotka se na okamžik otočila, aby pohlédla dolů. Neměla vlastně celkem nic na práci, jen vydat lodi instrukce ohledně vek-torů a místa určení. Guthrie by se snad byl usmál také, kdyby toho byl schopen. „Míníte 'k mým službám', že? Nikdy jsem nesly-šel, že byste byli 've službách' kohokoli kromě vás samot-ných."

„Moje chyba," řekl Rinndalir. „Váš jazyk není náš." Nevysloveno zůstalo: Ani vaše myšlenky.
Z recyklátorů jemně vycházel vzduch a zase se do nich vracel. Tíže a téměř podprahové chvění byly jedi-nými známkami rostoucí rychlosti.
„Neletíte trochu pomalu?" zeptal se Guthrie po chvíli.
»Tohle je pro vás pohodlné, jistě, ale dokázali byste vydr-žet větší zrychlení."
Rinndalir pokrčil rameny. „Kam spěchat, když jsme volní?"
Přál si Guthrie, aby měl pěst, kterou by mohl udeřit do rámu lehátka? „Pochopte ale, zatraceně, že nepřítel ne-n! slabomyslný. Jejich pohlavár na L-5 vaši návštěvu

ohlásí, jestli to už neudělal, a mé druhé já si může všech-no docela dobře domyslet."
Rinndalir přikývl. „S tím rizikem jsme počítali, ale nepovažujeme je za příliš velké. Když jsme připravovali náš plán, Kyra Davisová mi připomněla, že anti-Guthrie nemá vaši dlouholetou přímou zkušenost sjednáním s mým druhem. Znalosti, kterými disponuje, o tom, jak se naše společnost vyvinula během jeho nepřítomnosti a za-pomnění, do něho byly uloženy spolu s ohromným množ-stvím jiných informací. Musí to pro něho být pouhá ab-strakce, nic naléhavě procítěného. Předpokládejme, že okamžitě po našem příletu na Lagrange-Pět uvědomil šéf Bezpečnostní služby své nadřízené na Zemi a žádal o roz-kazy. Co mohli udělat jiného, než mu během konzultace s anti–Guthriem říct, aby se držel foliu, eu už ve skuteč-nosti dělal? Nemuseli anti-Guthrieho nezbytně hned za-stihnout, a on nemusel nezbytně vyhlásit poplach."
„To jsou pochybné spekulace."
Rinndalirova trpělivost zněla nucené, což měl také nepochybně v úmyslu. „Neměli jsme tedy dělat nic? Pak by vás nevyhnutelně objevili, vypnuli, uvolnili si tak ruce pro posílení své pozice. Kdyby náš podnik neuspěl, exis-tovaly by další prostředky, které bychom mohli zkusit, ale takto to bylo nejrychlejší a nejslibnější."
„Máte pravdu," uznal Guthrie. „Chci o tom slyšet všechno. Později." Jeho hlas zpevněl. „Teď ještě nejsme za vodou. Čím dřív se dostaneme na Měsíc a do bezpečí, tím víc piva vám ve staré dobré Startovací plošině zaplatím."
Rinndalir zvedl obočí. „Čeho se bojíte?"
„Raketoplán se může ze Země k nám dostat během čtyř hodin. Ani při dvojnásobku tohoto tahu se nemůžete
dostat domů tak brzy."
Rinndalirův tón nebyl otevřeně sarkastický. „Neslyšel jsem, že by kterákoli kosmická loď byla ozbrojená. Něco takového by představovalo složitý technický projekt, a ne-přijatelný pro Mírový úřad."
„Dobrá, ano. Tak rychle by to nezvládli." Guthriebo

slova zdrsněla. „Ale poslyšte. Když musím, hraji tvrdě a bezohledně. A garantuji vám, že moje kopie dělá totéž. Když slyšel, že jste navštívili L-5, možná to neignoroval tak, jak si myslíte. Enrique Sayre určitě ne - vím o tom parchantovi dost - a ten mohl případně anti-mě přesvěd-čit. Možná právě teď organizují protiúder. Možná to už udělali."
„Když se chtějí spálit, tak ať? Chceme, aby byli zni-čeni."
Guthrie Rinndalira několik sekund pozoroval, než od-pověděl: „My? Já nastolím nějakou verzi státu quo ante.48 Proč byste měli chtít víc?"
Rinndalir se setkal s jeho pohledem, usmál se jako už předtím a zeptal se: „Proč bychom neměli? Zajímavá fi-lozofická otázka."
„Do pekla s ní." Chvíli nad tím dumal. „Okay, jak je libo. Nemám vlastně moc na vybranou, co? Ale rozhlaste pravdu hned. Zavolejte Lunu, ať to prohlášení zazname-nají, a řekněte jim, ať to dají k dispozici médiím. Když nic jiného, nepřítel si na tom vyláme zuby."
Rinndalir zavrtěl hlavou. „Já soudím jinak," řekl tiše.
Guthrie zvedl oční výčnělky. „Cože? Publicita- Jistě, všechno popřou, ale jenom aby získali čas, zatímco si budou hledat úkryt. Pak už nebude mít smysl zaútočit na nás v kosmu, za předpokladu, že to mají v úmyslu. Ve skutečnosti budou vědět, že by to byl poslední hřebík do jejich rakve."
„Obávám se, že věci nejsou tak jednoduché," odvětil Rinndalir. „Když jste byl ukrytý v té kolonii, shromažďo-val jsem zprávy. Musíme to prohlášení sestavit nanejvýš opatrně, a uvolnit ho v psychodynamicky pečlivě vypočí-taném okamžiku.

Jinak by mohlo docela dobře způsobit chaos, se kterým by si nepřátelé mohli poradit a získat tím výhodu. Když nic jiného, byla by spousta životů ztra-cena."

' status quo ante (lat.) - původní stav (Pozn. překl.;

Uložená osobnost dlouho mlčela. Nakonec řekl: „Nik-dy jsem neměl dojem, že by vám nevinní diváci leželi tolik na srdci, seňore." Po chvíli dodal: „Myslím, že jste se roz-hodl předem."
„Ať je to jak chce, je to mé rozhodnutí."
„Dovolte mi, abych vám je rozmluvil."
Rinndalir se zasmál. „Zkusit to můžete. Máme na to celé hodiny. Ale dovedu si představit zábavnější a užiteč-nější diskusi."
„O co vám vlastně jde?"
„Kvůli výkupnému vás Selenarchie držet nebude, jestli se bojíte toho."
„Hmm. Možná bych raději vyplatil pár miliónů UCU za cokoli, co máto na mysli."
Rinndalir zaujal charakteristický luňanský postoj v mírném záklenu. „Je jasné, že si přejeme mít na průběh událostí v nejbližší budoucností vliv, a máme pocit, že jsme si to zasloužili. Je to snad nerozumné? Plísnil jste mě za údajnou nedbalost, navzdory tomu, že uspěla. Teď po mně dokonce chcete, abych vysílal okamžitě vaše pro-hlášení, bez ohledu na následky. Prosím vás, buďte dů-slednější."
Guthrie zformoval povzdech. „Tak jinak. Povězte mi vše o mé záchraně. Tamurová a Davisová měly čas jen na pár spěšných slov."
„Rád. Ale povíte mi nejdřív, jak se vám dařilo od té doby, co jste se oddělil od pilotky Davisové? Připadá mi to téměř jako epos."
„Bylo to jen tak tak, ale- No dobře, vy parchante, pochopil jsem. Zachytili jste můj vzkaz, dobrá. Ale jak jste poznali, o co se jedná? Jaké informace jste už měli?"
Rinndalirova posádka naslouchala se stoickou hou-ževnatostí. Rinndalir si sedl na akcelerační lehátko, aby byl očima na stejné úrovni s Guthrieho čočkami - zdvo-řilost, která ho stála jen malou námahu - a začal: „Jste si vědom toho, že lidé mého druhu cítí, že jsou Zemi vzdále-nější duchem než vzdáleností. Naše zájmy jsou s ní nic-

méně stále propojeny a my přirozeně hledáme cesty, jak s jejími záležitostmi držet krok."
Guthrie řekl, s úšklebkem alespoň v hlasu, když už ho nemohl zformovat númicky: „Gratuluji vám, jak mis-trovsky jste mi řekl to, co vím už celá desetiletí. Dobrá práce."
„Chtěl jsem jen načrtnout pozadí," odvětil Rinndalir klidně. „Dobrá, přejdu rovnou k přijetí vašeho vzkazu."
Krátce pohovořil o Kyřině pobytu u něho, s výjimkou toho, že k plánu celého tažení značně přispěla. Nakonec navrhl přestávku na čaj. „Můžeme vám nabídnout také nějaké občerstvení, seňore Guthrie? Snad nějakou hud-bu? Slyšel jsem, že máte rád ten druh, kterému se říká džez, ze začátku dvacátého století, a vyhledal jsem staré záznamy... Ne? ... Tak něco jiného? Neviděl jste náhodou nové nastudování Sylphidy baletem v Tychopolis? Idio-synkratická19 interpretace, ačkoli-" Pokrčil rameny a po-bídl Guthrieho k vyprávění.
„Nejsem tak dobrý jako vy ve vydávání zvuků, které se tváří, jako že by měly něco znamenat," zavrčel uložený Guthrie.
„Možná ani tak taktní," nadhodil pobaveně Rinndalir.
„Jo. Juliana říkávala, že pro mě 'takt' je jenom slovo, které má čtyři písmena. No dobře. Moc toho není. Eiko Tamurová mě vylovila z kosmu - správná holka, co? -a ukryla mě v té monstrózní sekvoji, kterou-"
Rozhovor se točil sem a tam, jako plachetnice křižující proti větru. Rinndalir se stále vyptával a komentoval Gu-thrieho odpovědi. Šel zpátky v čase: počátky konfliktu Fi-reballu s avantisty, proč se náčelník Fireballu osobně ode-bral do Severní Ameriky (typicky luňanský trik, zasmál se Guthrie), co se stalo tam a co to znamená... Dostali se až k jeho skrývání se a ke skutečným důvodům, proč Eiko Tamurová považovala svůj závazek za omezený. „Konflikt
idiosynkratická - projevující silný, pudový odpor k něčemu. (Pozn. prekl.)

loajality, ne? Podle digitální analýzy nebyla její strategie optimální. Doslova

ubohá. Jenže její inteligence je zjevně vysoce nadprůměrná. Když vezmeme v úvahu všechny faktory, včetně v zásadě chaotického charakteru organic-kého života, řekneme, že měla zdravou intuici."
„Pokoušíte se pochopit lidské bytosti zvenku," pozna-menal Guthrie.
„Do jisté míry máte pravdu. Nemůže to být ale i tak, že mám větší cit pro iracionálno v jádře věcí než vy a celá vaše opatrná civilizace?"
Cua je upozornila, aby se připoutali.
Loď provedla obrat a začala zpomalovat a klesat k Luně. Na obrazovce se objevila lunární moře. Bíloazu-rová Země zářila v záběru polovinou disku. L–5 se ztra-tila mezi ostatními hvězdami.
Rinndalir se poškrábal na bradě. „Jednoho dne budu muset ten strom prozkoumat sám," řekl zamyšleně. „Udě-lal jsem to ve viviferu, ale to není ono. Pocítil jste je-ho mystérium, když jste se houpal v těch větrných výši-nách?"
„Ne, mystika mě nikdy nezajímala. Ataky mi moc nezbylo, abych ji mohl cítit, víte."
Rinndalir na Guthrieho pohlédl. Snad nikdo by nedo-kázal říct jemněji: „Ještě jste se nestal úplně strojem, že?"
Cua je znovu přerušila. Mluvila luňansky, ale anglič-tiny nebylo zapotřebí. Zazvonění a blikající světlo ohlásily volání zvenčí, „-plavidlo Inia, DR327, odpovězte."
Arren tiše hvízdl mezi zuby, Isabu zkřivil prsty jako drápy. Oba vytřeštili oči na Guthrieho. Byl to totiž jeho hlas.
„Školení skončilo," podotkl. „Co jsem vám říkal?"
„Nemohli jsme přístavu dosáhnout dřív, než nás za-chytí, ať bychom dělali cokoli," odpověděl Rinndalir chlad-ně. „Ale přiznávám, že mě překvapuje identita našeho pronásledovatele."

„Mě ne."
„Přijměte zprávu, pilotko." Rinndalir se posadil na lehátko, přitáhl si komunikační panel a aktivoval ho. „Jma odpovídá. Představte se."
„Kosmické plavidlo Muramasa, TK96," ozvalo se z re-produktoru.
„Třída Katana," zamumlal Guthrie. „Raketoplán."
„Máte bez povolení a nezákonně v držení plavidlo pat-řící společnosti Fireball," ozval se Guthrieho hlas. „Oka-mžitě se vraťte na L-5."
„Obávám se, že se mýlíte," odpověděl Rinndalir. „Inia byla zabavena suverénní vládou Luny. Jestli jste jiného názoru, obraťte se na soud admirality Světové federace."
„Mám ho na radaru," oznámila Cua. Přepojila displej počítače do sekce pro cpstnjící Rinndalir otočil Guthrieho tak, aby se mohl také dívat.
„Vzdálenost dvacet tisíc, brzdí při jednom g, předpo-kládané setkání asi za půl hodiny," četl Guthrie. „S tím zrychlením letěli pravděpodobně ze Země. Pozemní rada-ry nás už zachytit mohly, ačkoli údaje z L-5 by mu umož-nily vypočítat kurs lépe."
Hlas jeho konkurenčního já řekl: „Pilote Inie, poslou-chejte. Mluví Anson Guthrie osobně. Váš jefe. Nařizuji vám, abyste se s tou lodí okamžité vrátil na L-5. Jinak se Fireball ocitne v nikdy nekončících potížích."
Ano, Bezpečnostní služba v kolonii své šéfy informo-vala. Rinndalir se usmál.
„To se nestane, můj pane," řekl.
„Uděláte dobře, když poslechnete," odvětil hlas.
„A mohu se zeptat, co hodláte dělat, když ne?"
„Jste poměrně dost zranitelní."
„Násilí? Bezprecedentní. Ani Federace ani Fireball by ho nepovažovali za ospravedlnitelné, nemluvě o Luně."
„Unos v kosmu je také bezprecedentní."
„Vaše obvinění znovu důrazně popírám."
„O možné následky se budu starat až potom." Hlas se Ra okamžik odmlčel, než poněkud méně výhružným tó-Oem pokračoval: „Nechceme vám uškodit. Spolupracujte,

nechtě nás vstoupit na palubu, a vy a vaše posádka se bu-dete moci volně vrátit domů. Nechceme nic, jenom jistý ukradený majetek, o němž máme důvod si myslet, že ho převážíte. Snad se tak děje bez vašeho vědomí, seňore. Jestli se ukáže, že se mýlím, poskytnu vám formální omluvu a jsem připraven jednat o kompenzaci."
„Nenechte si od něho chcát na hlavu, zatímco se při-bližuje," vyštěkl Guthrie z lehátka.

„Co to slyším?" zahřměl hlas.
„Možná to, co chcete slyšet," odpověděl Rinndalir. „Ni-koli nezbytně to, co existuje."
„Poslyšte," řekl hlas rychle. „Máte své důvody, chápu. Kdyby nebylo ve vašem zájmu uchovat tuto operaci v ti-chosti, už byste to rozhlásil po celé sluneční soustavě. Dobře, mohu vám učinit nabídku. Rozumíte? Nic proti vám nemám. Mohli bychom spolu udělat velké věci. Pře-myšlejte o tom."
„Budu," řekl Rinndalir. „Můžeme o tom diskutovat dál, až se přiblížíte. Do té doby šťastnou cestu."
Dal znamení Cue, která přerušila spojení. Zvonek zvonil dál a kontrolka blikala. Vypnula je.
„Tím je to jasné," řekl Guthrie. „Zavolejte Lunu, vysí-lejte tu historii a můj obraz, postarejte se, aby věděl, že jste to udělal. On se stáhne."
„V Port Bowen je stále Bezpečnostní služba," namítl Rinndalir.
„Vaši strážníci taky. Proto tu zprávu nutně přijme i někdo jiný než Bées. Oni sami se asi budou dost divit? Nebo, jestli na tom trváte, pošlete to směrovaným paprs-kem do nezávislé lunární komunikační sítě. Kyra a já bychom to byli udělali hned, jakmile se Maui Maru do-stala do kosmu, jenže jsme samozřejmě neznali vaše tajné přístupové kódy a systém šifrování. Vyje máte v databázi na palubě této lodi, nebo šije pamatujete. Neztrácejte čas tím, že to budete popírat. Zavolejte."
Rinndalir vstal. „Je to jediná alternativa, která nám zbývá?" zeptal se zdráhavě.

„Jo. Ledaže byste chtěl přistoupit na jeho návrh."
„Ne. Myslím, že ne. Dobře - "
„Muramasa nabrala nový kurs," zavolala Cua. „Aja-jaj."
Guthrieho oční čočky pohlédly na monitor. Dlouze a sprostě zaklel.
Cua pozorně sledovala obrazovku a její světlé vlasy tvořily kolem hlavy svatozář. Nevzrušeným tónem řekla:
„Změnil směr a zrychluje. Setkání za pět minut."
„On to předvídal!" zvolal Arren. „Vypočítal si podle toho dráhu ze Země a místo kontaktu s námi."
Rinndalir se Guthriemu uklonil. ..Skláním se před va-ší bystrostí," řekl. „Teď už máme sotva čas doletět na Lu-nu a všechno vysvětlit, co? Můžeme jenom kapitulovat. Nebo máte nějaký jiný nápad?"
„Jo. Dát v sázku naše životy," řeklo uložené vědomí. „Což se mně snadno řekne."
„Co myslíte, že hodlá udělat?"
„Když se nevzdáme - taranovat nás nebude. Tím by se zničil sám. Veze s sebou muže, aby vnikli na naši pa-lubu; všiml jste si, že mluvil v množném čísle. Oni jsou ta-ké důvod, proč se až dosud držel zrychlení kolem jednoho g. Protože tu loď určitě pilotuje on sám, je s ní propojený, s jejími počítači- Zatraceně, kdybych jen měl stejnou mož-nost! Může se k nám dostat tak blízko, že nás zasáhne plamenem z trysek a udělá nám díru do trupu. Skafandry vás nezachrání, ne před radiací."
„Máme jinou šanci?"
Světlo zablikalo, rozezněl se zvonek: 'Vzdejte se.
„Možná můžete vykličkovat," řekl Guthrie kovově chladným tónem. „Jenže máte jen zlomek jejich zrychlení nebo delty v. On bude za všech okolností rychlejší. Můžete zvolit transverzální vektor a uhnout stranou. Bude muset brzdit a to ho na nějaký čas zdrží. Kolik času to bude, závisí na tom, jaké přetížení budou schopni nebo ochotni snést jeho muži. Každopádně dost na to, abychom odeslali svou zprávu."

„Dokážete to, Cuo?"zeptal se Rinndalir.
Pilotce naskočila soustředěná vráska na čele. „Snad. Já s lodí nejsem spojena. Snad jeden nebo dva úhybné manévry, víc asi sotva."
V Rinndalirových slovech zazvonil kov: „Když to do-kážete, panství v Maře Muscoviensis je vaše."
S úsměvem kývla. Její ruce se snesly na konzolu. V hřívě jí zazářilo světlo hvězd.
Guthrieho čočky se přesunuly od Arrena na usmívají-cího se Isabua a pak na jejich pána. „Vy se o to vážně po-kusíte, když byste s nimi místo toho mohli

uzavřít do-hodu?" podivil se. „Jste ještě bláznivější, než jsem si mys-lel."
Rinndalir se hlasitě zasmál. „Ne. To vy a vaši přátelé jste přehnaně logičtí. Pojďme!" Zvědi Guthneho a vystou-pal po schodech. Jeho muži se připoutali do lehátek.
Katana se dostala do zorného pole, štíhlá jako žralok. Cua stiskla knoflík. Zrychlení smýklo Rinndalirem bru-tálně k zábradlí, ale neupadl. Na obrazovce zazářily je-dovatými barvami výfukové plyny raketoplánu, a byl pryč. Země zazářila uklidňujícím jasem. Inia se probíjela k Luně.
Rinndalir vyhledal křeslo vedle Cuy, usadil se v něm, připoutal a položil si Guthrieho na klín. Vydal pilotce ně-jaký rozkaz a ta ho rovněž v jejich jazyce potvrdila. „Co jste říkal?" zeptal se Guthrie.
„Aby mě spojila s Lunou," řekl Rinndalir mírně. „Co jiného?"
„Kam a s kým?"
„Neztrácejte čas," přerušila je Cua. „Mám kontakt."
„Měl jsem se vaše zatracené lingo naučit hned, jak bylo vymyšleno," zabručel Guthrie
Na komunikační obrazovce se objevila hlava dalšího Luňana. Učinil uctivé gesto. Rinndalir s ním krátce pro-mluvil, pak řekl: „Řekněte, co si přejete říct, seňore Gu-thrie. On to zaznamená."
Uložená osobnost začala mluvit, v krátkých, štěka-

vých větách. Luňan na druhém konci linky vypadal na okamžik užasle, pak začal naslouchat mnohem pozorněji. Čas od času k té historii něco dodal anglicky Rinndalir. Cua studovala údaje svých přístrojů.
„Vrací se," řekla klidně.
„Chce z vás udělat blbce," předpověděl Guthrie. „O ten boční únik se znovu nepokoušejte. Myslím, že ho maxi-mální tah, který můžete vyvinout v přímém směru, pře-kvapí." Pokračoval ve svém vyprávění.
Přetížení vrhlo těla dozadu. Rinndalirovi i Cue vy-tryskla z nosu krev, na pozadí jejich bledé kůže se zdála dvojnásob šarlatová. Vzadu se ozval výkřik. Ale Mura-masa se už nepřibližovala. A pak náhle zmizela ze zorné-ho pole.
Oční výčnělky polilódly na Rimidaliiuvu kiváctijící tvář. „Hotovo," řekl Guthrie. „Zavolejte tu druhou loď." Cua uposlechla, ruce se jí přitom chvěly.
„Inia Muramase," zazpíval Guthrie. „Odpovězte."
Obrazovka zůstala prázdná, ale jeho hlas zavrčel:
‚Muramasa Inu. Dokázali jste to, co?"
„Jo. Celou tu historii už mají pohromadě na Luně, včetně videozáznamu mě a těchto skvělých lidí. Můžete nás ještě stále zničit, jestli máte chuť, ale lunární radary se na nás zaměřují, optické přístroje také, a lidem by se to moc nelíbilo."
Ozval se smích. „Ne, počítám, že ne. Všechno přiroze-ně popřeme."
„Popírejte, jestli vás to baví."
„Nebaví, ale trochu to pomůže. Se založenýma ruka-ma sedět nebudeme."
„Mohli byste."
„Nemohli. Já bych nemohl. Amnestii si strč někam."
„Nakonec tě dostali, co? Nechtěl bys reprogramovat? Být znovu sám sebou?"
„Sám sebou? Pche!"

Rozhostilo se ticho, rušené jen šumem lodních agre-gátů.

„Dobrá," řekl Guthrie na palubě Inie, „s tebou a tvý-mi přáteli můžeme nepochybně vyjednat nějaký druh mí-
ru.
„Jestli tvoji přátelé dovolí," řekl Guthrie na palubě Muramasy. „Podle toho, co jsem o nich slyšel, si dej po-zor."
„Hasta la vista."
„Tou/burs gai."50 Tak se sním často loučila Juliana. Žárovka signalizující přenos zhasla.
Guthrie pohlédl na Rinndalira. „Jste okay?" zeptal se.
„Přežiju to," odpověděl Selenarcha kysele a trochu roztřeseně. „Ještě že jsem měl tolik předvídavosti a zaba-lil na cestu dobré víno."
„Jistě, napijte se, a vypijte jednu i za mě." Guthrieho žertování bylo ultclianickť, Jfliu mysl uluudila jinde. „Za chvíli půjdeme dolů, ne?"
Rinndalir se ve svém křesle napřímil a zkoumavě pohlédl do čoček. „Ne tak zhurta."

Guthrie vyletěl. „Cože? Chcete říct, že vaši lidé nepře-dají tu zprávu dál?"
Rinndalir zvedl ruku. „Nemějte obavy. Je téměř jisté, že zprávu zachytila víc než tato jedna stanice. V každém případě, činnost, která bude následovat, z naší strany a ze strany nepřítele, nebude možné utajit. Vznikne šep-tanda a bude se šířit.
Ne, mám prostě v úmyslu pokračovat, jak jsem vám říkal, obezřetně. Než se toto plavidlo vrátí do Port Bowen, dopraví nás na lunární kosmodrom. Odtud budete dopra-ven na bezpečné místo. Tam budeme plánovat a vydáme váš manifest Sluneční soustavě."
Toujours gai (fr.) - Vždycky veselý. (Pozn. překl.)

34
MURAMASA ZAMÍŘILA PŘI ZRYCHLENÍ poloviny g na L-5. Felix Holden se odpoutal z lehátka, pracně a s bo-lestí se napřímil, a odkulhal se podívat na svých pět mu-žů. Protože měli kosmický výcvik a byli ve vrcholné fyzic-ké kondici, příliš při divokých manévrech raketoplánu ne-utrpěli. Ti, kteří ztratili vědomí, se probudili, zkontrolo-vali, jestli nejsou zraněni, a zamumlali: „Ano. jsem v po-řádku, pane." Všichni byli tím, co právě podstoupili, tro-chu omámeni.
Hulden zamířil k pilotnímu pultu. Zdviži pohrdl – vá-žil zde sotva čtyřicet kilo. Vyšplhal po žebříku, občas při-tom lapaje po dechu a kousaje se do rtů. Zhroutil se do pi-lotního křesla. Na polokruhovité obrazovce se vznášely zvětšené hvězdy, jasná Země a ostře ohraničený Měsíc.
Pilota neviděl. Nový Guthrie se ukrýval pod všemi těmi spínači a kontrolními přístroji. Když se přímo napojil na senzory, efektory a počítače, srdce a mozek systému, byly zcela zbytečné. Prostřednictvím svých přístrojů viděl i dovnitř, cítil síly, vnímal chemické složení vzduchu, cítil slabou ionizaci. „Jste okay?" zeptal se jeho hlas.
Holden strnule přikývl. „Zvládli jsme to, pane," ohlá-sil.
„Je mi líto, že jsem vás musel vystavit takovým nepří-jemnostem. Udržoval jsem zrychlení na úrovni, která by vám neměla způsobit žádné trvalé poškození, ale - tím víc mě mrzí, že to bylo zbytečné."
„Vyje tedy necháváte jít?"
„Nemám na vybranou. Dostali tu historii ven. Zachy-til jsem dost z jejich vysílání."
Holden vzdychl. „Rozumím; kdybyste je zabil, všech-no by se pro nás jen zhoršilo."
l no
A

„Tím si nejsem tak docela jistý," zavrčel Guthrie. „Čert ví, co Rinndalir udělá. Přál bych si se s ním setkat osobně. Možná bych do něho lip viděl." Rezavé zasmání. „Mám dojem, že mé druhé já z něho není nijak nadšené. Ale uvidíme. Zcela zřejmě nemohu učinit to, co by všichni nazvali svévolným masakrem."
„Co zamýšlíte dělat, pane?"
„Hrát to při zemi, sázet v souladu s kartami, které jsem dostal. Juliana si vždycky stěžovala na mé pomícha-né metafory." Humor se vytratil. „Jste hráč, plukovníku?"
Holden zvedl hlavu. „Jsem připraven plnit svou po-vinnost, pane. Stejně jako moji muži."
„Ale co za ni budete považovat, bude záležet na tom,
jak se věci vyvinou, že?"
Mohl je zničit pouhým otevřením vzduchových pro-pustí. „Ano, pane. Doufám, že to cítíte stejně."
„Hmm, můj vztah k vaší vládě je poněkud odlišný. Nicméně- Poslyšte. Musíme na L-5 doplnit palivo a vrá-tit se do kosmu; držet stráž proti různým nepředvídanos-tem. K tomu budu potřebovat vaši pomoc. A potom, mys-lím – už jsem vás trochu poznal - myslím, že budete ten nejvhodnější člověk pro velení tamní posádky Bées."
Holden se užasle zeptal: „Co můžeme dělat jiného,
než ji evakuovat?"
„Zahodit takové sousto? Vy žertujete."
Holden pohlédl na Zemi. Měl tam rodinu. Guthrie če-kal.
„Mé komando a já uděláme to, co nám rozkážou naši nadřízení, pane," řekl Holden.
„Fajn. Zavolám jim. Zatím odpočívejte. Zasloužíte si

to, všichni."
„Pane," řekl Holden tiše a velice jemně. „Už rozumím tomu proč vás vaší lidé vždycky následovali."
„Následovali mě? ... Okay, pusťte to z hlavy. Nechtě mě pracovat."
Prostorem bleskl neviditelný paprsek. Malý satelit, jeden z mnoha obíhajících Zemi, ho zachytil a poslal zpát-

ky identifikační signál. Paprsek se zúžil a zaměřil se na reléový satelit. Jeho zašifrovaný obsah byl předán na Ze-mi a pak do Futura. Nad hlavním městem Severní Ame-riky ležela noc, ale Enrique Sayre ve své pracovně bděl.
Na obrazovce před Holdenem se jeho obraz ani slova neobjevily. Tento vstup přijal pouze Guthrie. Určitá cen-tra v živém mozku zpracovávají údaje, které jim přinášejí nervy z očí a uší, ale je to lidská bytost jako celek, která vnímá okolní svět. Když byl propojený s počítačem, cítil Guthrie elektromagnetické spektrum, jako člověk cítí světlo. Cítil, jak se pohybuje mezi gravitačními poli, jako se kdysi pohyboval větrem a vlnami. Okamžitě věděl. jaký vektor nastavit k pohybujícímu se cíli, jako kdysi věděl, jak hodit kamenem nebo střelit z pušky. Cítění a znalosti byly mnohem bi-ihataí, než když žil - byly by ještě úžasnější, kdyby nebyly tak krystalicky jasné. S fy-zikou lze počítat i tam, kde s biologií ne, protože je prostá.
Je však nepochopitelná tam, kde biologie ano, protože je cizí.
„Bueno?" vykřikl Sayre. „Jak to vypadá?" Kolem očí měl tmavé kruhy a vypadal vyčerpaně.
„Byli to oni," řekl mu Guthrie. „Vyslali ale zprávu na Lunu dřív, než jsem je mohl zastavit. Brzy tam přiletí osobně."
Ticho se prodlužovalo, zatímco fotony létaly sem a tam.
Sayre klesl do křesla. „Takže je dohráno?" Napřímil se. „Ne. Budeme pokračovat. Vraťte se. Ne do Quita; mys-lím, že je to teď pro vás nemožné; ale k nám. Poskytneme vám azyl."
„Ne, díky," odvětil Guthrie. „Navěky sedět bezúčelně na zadku? Poslyšte. Můžeme stále ještě dokázat víc než Jen poškodit jejich vládu. Vzpomínáte si na mé úvahy oLuňanech, když jsme poprvé zjistili, že se objevili na L-5? Je zjevné, že měli v úmyslu odtud propašovat mé dvojče, a to se jim podařilo. Ale nevyhlásili okamžitě, co udělali a proč to udělali. Vlastně o tom byli zticha, dokud

jsem je k tomu nedonutil. Nenapovídá to něco o tom, že mají nějaké vlastní úmysly? Co by to mohlo být, to nevím. Může to být mnohem horší než cokoli, co chce mé dvojče. Na druhé straně si vzpomínám na starou historku o ry-bařeni v kalných vodách. O to se hodlám pokusit."
Přenos.
Sayre na něho zíral, jako by na obrazovce před sebou skutečně viděl tvář. Možná si přál, aby ji viděl. „Co máte na mysli?"
„Prozatím letět na L-5, nabrat reakční hmotu a an-tihmotu a vrátit se do vesmíru na číhanou. Nechám tam svou posádku a chci, abyste - váš Synod - pověřili Felixe Holdena velením našim silám na L-5. To znamená, že se bude moci okamžitě postarat o mé potřeby, a bude to tvr-dý, bystrý a spolehlivý muž na správném místek
Přenos.
„Nevím," zamumlal Sayre. „Některé křivky v jeho psychoproňlu— Oh, loajální je."
„Takové mládence budeme potřebovat, jakmile se ty zprávy provalí na veřejnost," varoval Guthrie. „Já se po-starám o věci ve vesmíru. Vy budete mít plné ruce práce doma. Tu hru můžeme ještě vyhrát."
3^
MÍSTNOST, DO KTERÉ starého Guthrieho přenesli po jeho proslovu, nebyla velká, ale hra světla a stínů na stro-pě, stěnách i podlaze jí dodávala zdání nekonečnosti. S největší zdvořilostí ho tady zanechali na stole.
Zůstal ve své schránce sám se svými myšlenkami. Pak za ním přišla lady Niolente. Její šaty se třpytily stříbrně, s tmavými odstíny vlasů v kontrastu. Sukně Ji při chůzi šustila, což byl jediný zvuk narušující ticho v místnosti. Přistoupila ke stolu a pohlédla do čoček, kte-

re k ní zvedl. „Zdravím vás, můj pane," pozdravila ho. „Čím vám mohu posloužit?"
„Vy víte zatraceně dobře čím," řekl. „Kde je Rinnda-lir?"
Roztáhla prsty; Pozemšťan by na jejím místě spíš pokrčil rameny. „Tolik věcí je v pohybu. V této chvíli na něm leží břemeno vůdcovství. Já, protože mám právě

chvilku volnou, jsem přišla za vámi."
„Jo, jistě, musíme si udržet iniciativu. Tak proč mě k čertu držíte tady? Ani nevím, kam jste mě na tom zatra-ceném Měsíci vlastně vzali."
„Rinndalir učinil vyúčtování v pravý čas. Přicházím vám je předložit."
Guthrie zamumlal něco obzvlášť rouhavého, než řekl:
- „Učet splatný jemu a vám, ťh? Okay, řekněte mi, co ode mě chcete, budeme smlouvat, a pak mě, pro Kristovy rá-ny, nechtě jít. Musím se ujmout vedení Fireballu. Copak to nedokážete pochopit? Tam teď musí být bláznec."
„Ne, můj pane," řekla klidně. „Prozatím se tam udr-žuje křehký pořádek."
„No, společníci mají samozřejmě zdravý rozum a jsou zvyklí přemýšlet vlastní hlavou, ale stejně, ty zprávy-"
„Sin se jenom pověsti, jako důsledek zprávy, kterou jste byl z kosmu nucen vydat."
„Chcete říct, kterou byl Rinndalir nucen povolit. Chtěl jsem- Počkejte moment!" zahřměl Guthrie. „Chceto říct, že vaši nohsledi tu zprávu potlačili, a že jste nevysílali mé prohlášení, které jsem učinil tady?"
„Bylo by nepolitické to udělat okamžitě," usmála se Niolente. „Ale už se to vysílalo. Ukážu vám to."
Vydala zpěvným hlasem příkaz. Multiprijímač na podlaze ožil. Strojový hlas oznámil na pozadí symbolů NALÉHAVOSTI, že se bude vysílat důležité sdělení, ohlá-sew před několika hodinami, které má absolutní před-nost před veškerým ostatním vysíláním na Lunu a z Lu-oy. Poté se objevil Rinndalirův obraz. Identifikoval se a Prohlásil, že to, co bude následovat, považuje Selenar-

chie za vrcholně závažnou záležitost. Neřekl to s těžko-pádnou vážností nějakého pozemského politika, nýbrž té-měř nenuceným tónem a s lehkým náznakem úsměvu. To byl luňanský styl.
„No dobře, a co dál?" zavrčel Guthrie.
Na obrazovce se objevil jeho vlastní obraz, elektronic-ky vytvořená podoba statného muže středních let v nefor-málním oděvu. Jeho bleděmodré oči hleděly přímo na po-sluchače, hlas byl hluboký a trochu chraptivý. „Fireballu a všem ostatním, zde je Anson Guthrie."
„Jo, jo," řekl program ve schránce. „Co dál?" Niolente čekala, stojíc v pohodlném postoji, dýchající socha.
Guthrie na obrazovce lakonicky popsal, co Guthrie ve skříňce prožil. Nezacházel do podrobností, ani nejmenoval žádného ze svých spojenců s výjimkou Rinndalira, pro-tože, jak vysvětlil, jsou ostatní ještě stále v nebezpečí. O střetnutí v kosmu se svým druhým já řekl pouze, že Inii stíhala nějaká loď-
Guthrie na stole zaklel. Niolente položila na skříňku ruku. Guthrie gesto necítil, ale viděl je a ztichl.
- úniková akce tento útok naštěstí překazila. Ve světle této urážky, nejnovější z bezpočetných urážek, jichž se avantisté v průběhu let vůči Fireballu, svobodě a obec-né slušnosti dopustili -
„Radové a společníci, nenechali jsme si líbit už dost? Nejde o pomstu nebo prostou spravedlnost proti těm, kte-ří se těchto zločinů dopustili. Můžeme svou věc předložit Světové federaci a možná můžeme dosáhnout rozsudku, vykonatelného Mírovým úřadem, ale k čemu by to bylo? Avantistická vláda Severoamerické unie bude pokračo-vat. Zplodí nové darebáky, kteří využijí její mašinérie, zatímco bude samozvaně potlačovat severoamerický lid a jeho svobody. Tato vláda je hrozbou pro světový mír, pro přežití světa, stejného druhu jako ty, které přišly před ní, Svatá liga, Obnova, komunismus, fašismus, nacionalis-mus a každý druh absolutismu, kam až sahá historie. To je příčinou našeho sporu s avantismem.'

Na tváři se objevil smutný úsměv. „Protože nejsem politik, nemohu vyhlásit velké křížové tažení, jež by stálo život tisíce lidí, zatímco já budu sedět v bezpečí doma. Nicméně, během svého nešťastného pobytu na Zemi jsem se dověděl mnohem víc, než jsem věděl předtím, o hnutí odporu v Severní Americe. Avantisté tyto lidi nazývají chaotiky, ale to je jen nadávka, propaganda. Jsou to pros-tě muži a ženy, kteří chtějí být opět svobodní; a jsou také dobře organizovaní a zodpovědní. Avantismus je shnilý a rozpadá se. Ti revolucionáři se ho chtějí zbavit, rychle a čiště, než bude moci způsobit ještě více škod.
Nemohu jim říkat, co by měli dělat. Ale jestli se roz-hodnou proti avantistům povstat, teď když jsou křivdy vůči Fireballu čerstvé, vyzvu Fireball, aby jim poskytl veškerou pomoc, která je v jeho silách. Opakuji, to není otázka vyřizování si účtů. Je to proto, že jsem vždycky mi-loval svobodu, a stejně tak náš Fireball."

Po chvíli obrazovka ztemněla. Guthrie zůstal asi půl minuty zticha, než řekl: „Chytře udělané. Kolik jste toho měli připraveného předem?"
„Moc ne, protože jsme nemohli vědět, jestli k tomu budeme mít příležitost ani jakou formu ta příležitost bude mít," přiznala Niolente.
„Počítačová editace s ohledem na analýzy záznamů všech projevů, které jsem kdy pronesl, a můj životopis a odvozený psychoproňl- Čistá práce. Ty stroje budou br-zy umět být námi lépe než my sami, co?"
Pohlédla na něho. „Copak nechcete svrhnout avan-tisty?"
Neměl hlavu, kterou by mohl zavrtět, ale promítl to gesto aspoň do svého hlasu. „Ne. Alespoň ne tímto způso-bem. Podněcovat povstání— Uvažovali jste nad riziky? Doufáte, že udržíte pod kontrolou něco, co bude nekontro-lovatelné a bude mít nepředvídatelné následky. Proč?"
„Právě proto."
„Ničení kvůli jemu samotnému? Takoví cvoci přece nejste. Nebo ano? Co plánujete dál?"

„Čekat a pozorovat, co se stane."
„Což bude zajímavé, když nic jiného. Strčili jste hůl do mraveniště... Ale beze mě to Fireball dlouho nevydrží. Začnou se divit, proč jsem se neobjevil fyzicky. Praskne to. Kdybyste se mě pokusili napodobit, jak vydávám roz-kazy odsud, bylo by to brzy neúnosné."
„Pravda," usmála se Niolente. „Nebojte se, milý lorde. Zanedlouho vás propustíme, s náležitými bezpečnostními opatřeními. Budeme muset počkat na vývoj událostí a náš úsudek o nich, ale v brzké budoucnosti k tomu dojde."
„Až budou všichni Satanovi psi vypuštěni z vodítka. Poslyšte — ve vašem zfalšovaném 'prohlášení' o tom nic není - moji lidé nevědí, že mé druhé já je volné a v raketo-plánu. Nechápete, jaké v tom spočívá nebezpečí? Já ano."
„Takže," řekla vesele, „v důsledku nemáte jinou vol-bu, než vést Fireball do války."
„A pak?"
„Pak, ano, mohl byste se obrátit proti nám, ale věří-me, že to neuděláte."
Guthrie se na dlouhou chvíli odmlčel. Kolem něho zvolna mihotaly neurčité barvy a stíny. Niolente stála mezi nimi jako nezapálená svíce.
„Mám děsivý pocit, že máte pravdu," řekl. „Ale to předpokládá, že nastane nějaký zítřek. Taky bychom mo-hli prohrát. Nebo by mohli prohrát všichni. Všechno by se mohlo zřítit v troskách."
„Bylo by to horší než to, co nás spoutává teď?" odpo-věděla.
30
BÉES NA L-5 MOHLA KONTROLOVAT vysílání ze sta-nice, ale sotva to, co na ni přicházelo. Přinejmenším to vy-padalo jako zbytečná provokace. Guthrieho vysílání z lu-

ny poslouchala Kyra Davisová s rodinou, u níž se skrýva-la.
„Budeme tedy bojovat!" vykřikla a zamávala bojovně pěstí. Vztekle dodala: „A Já tady musím trčet a čekat?"
Wang Zu se zamračil. „Zvláštní," řekl těžce. „Nikdy bych neočekával, že bude jefe volat po válce. Víc než je-denkrát jsem ho slyšel prohlašovat, že viděl tolik násilí, že mu to stačí až do té doby, než zhasne poslední hvězda."
„On po ní ve skutečnosti nevolal, ne?" odvážila se jeho žena. „Jenom slíbil pomoc v případě revoluce."
Wang zavrtěl hlavou. „Proč by to dělal, kdyby to ne-bylo to, v co doufá? Co chce dokonce rozdmýchat."
Kyra na ně rozhořčeně pohlédla. „Vy se těch matónes nechcete zbavit?"51 Polkla. „Promiňte. Pór favor, odpusťte mi to. Za všechnu vaši laskavost "
Lin Mei-ling ji poplácala po ruce. „V pořádku. Je to pro vás velmi těžké," řekla s úsměvem. „Snad jsme příliš bázliví. Ale ke zničení tohoto národa by stačilo tak málo."
Kyra se k ní sklonila, aby ji objala. „A v—vy máte dě-ti," zakoktala.
„Věříme, že jefe ví, co dělá," řekl pochybovačně Wang. „Ti Selenarchové mu možná něco řekli nebo slíbili. Ne-zbývá nám než čekat."
„A pokračovat v naší práci," řekla jeho žena.
Ano, pomyslela si Kyra, oni mají svou práci. A ona musí jen trpělivě čekat, zatímco se události venku daly do pohybu, má jen své relaxační techniky, své mantry a vzpomínky. Využít je v tomto skromně zařízeném do-mově bude těžší než kdekoli v kosmu.
Naštěstí byla většinu času sama. Wangův chlapec a děvče byli na týden v astro

campu, kde se cvičili v do-vednostech vyžadovaných v nouzových situacích i v kaž-dodenním životě. To byl jeden z důvodů, proč Eiko Kyru umístila sem.
Uplynulo třicet hodin.

matónes (ěp.)-chvastouni, rváči, zabijáci (Pozn. překl.)

Pak přišly zprávy ze Země. Hlavní stan Bées v San-franciské integraci zničila exploze. Objevily se záběry ješ-tě dýmajících trosek, zatímco se záchranná vozidla a stro-je hemžily jako mravenci, a nějaký mluvčí v popředí po-nuře oznamoval, že je mnoho mrtvých a raněných, a že považuje za jisté, že se jedná o teroristický čin. Copak americká vláda nevarovala, nesnažila se, nepřimlouvala se za spolupráci? Pokud jde o ta fantastická tvrzení z Lu-ny, mohou za tím stát nepřátelé civilizace stejně dobře ja-ko avantisté, které obviňují, a je také mnohem pravděpo-dobnější, že stojí.
O tři hodiny později: stejná exploze v Denveru. Policie mezitím zjistila, že nástrojem prvního zločinu byl malý sportovní letoun, řízený autopilotem a naložený giganti-tem, který zaútočil střemhlav ze stratosféry. Druhý úder pravděpodobně použil stejnou techniku. K žádnému tře-tímu nedojde. Národní síly byly v pohotovosti a prezident se chystal vyhlásit válečný stav.
„Co se tím změní?" ušklíbla se Kyra.
„Blesková zpráva! Pařížská kancelář Global News As-sociates obdržela sdělení od osob, které prohlašují, že jsou vůdci revolučního podzemí v Severní Americe—"
Na obrazovce se objevil štíhlý muž v obyčejné šedé tu-nice se stylizovanou kometou na prsou. Mluvil mnohem míměji a tišeji, než by se dalo očekávat: „-Jack Bannon, jménem Osvobozenecké armády. Nazývají nás chaotiky, a my musíme připustit, že někteří blázni a zločinci mohou této příležitosti zneužít, aby se utrhli ze řetězu, ale ti k nám rozhodně nepatří. Jsme dokonale organizované jádro odboje proti avantistické tyranii. Náš jediný cíl je ji svrhnout a znovu v naší zemi nastolit ústavní vládu a svobodu založenou na lidských právech. Vyčkávali jsme v tajnosti na svou příležitost ani ne tak proto, že nám chyběla síla, jako spíš proto, že by se nám boje mohly až příliš snadno vymknout z rukou. Zbraně dostupné oběma stranám - výbušniny, zápalné látky, toxiny, radioaktivní a biologické látky, elektronické a počítačové sabotáže ži-

TU
fr!
votně důležitých služeb - mohou zničit příliš mnoho ne-vinných životů."
To není tak docela pravda, pomyslela si Kyra. Jestli byla Bannonova skupina tak efektivní, jak tvrdil, a její vlastní zkušenosti napovídaly, že by tomu tak být mohlo, pak by se muselo jednat o tak uzavřenou skupinu, jak to jen psychodynamika a nelítostná disciplína umožňovaly. Jinak by byli už dávno infiltrováni a - pokud by nebyli potlačeni úplně - redukováni na roztříštěnou hrstku lidí na útěku. (Mnoho agentů Bées, kteří se mezi ně pokoušeli vetřít, skončilo bezpochyby špatně. Jejich nadřízení by ztráty jistě nezveřejňovali.) Aby mohla být tato skupina tak dobře řízená, musela být velmi malá. Proto by nemoh-la do pole proti svým nepřátelům vytáhnout sama.
Nezbývalo jim než čekáte podporováni tamvmi "ří-spěvky ze zahraničí a s pomocí zatížení tajně umístěných v cizině, připravovat se a šířit propagandu mezi veřej-ností, dokud v důsledku nějakých momentálních okolnos-tí nedojde k narušení stability vlády. V tom okamžiku by Osvobozenecká armáda udeřila, provedla několik strate-gických explozí v předpokladu, že tím podnítí rozsáhlé po-vstání - jehož kontrolu by junta mohla převzít. Tak re-voluce v historii obvykle probíhaly. Tím, co takové po-vstalce poháněIo překročit svůj Rubikon, byla často vy-hlídka na mocnou pomoc zvenčí. Guthrieho projev —
Bannon o něm samozřejmě věděl. „Pokud my sami ukážeme, že za něco stojíme," říkal právě, „máme za spo-jence mocnou společnost Fireball Enterprises. Svobodné národy světa budou jistě také v duchu s námi a časem nám přijdou na pomoc."
Ne, nepřijdou, leda až bude tak pozdě, že na tom ne-bude záležet, pomyslela si Kyra. A pokud porazí avantisté povstání dostatečně rychle, že se konflikt nerozšíří do ji-ných zemí, tak už vůbec ne. Ale co když - po zádech jí přeběhl mráz - Federace rozhodne, že byla intervence Fi-reballu precedentem, proti němuž musí Mírový úřad po-zvednout zbraně?

„Lidé Severní Ameriky, zachovejte rozvahu. Zabý-vejte se svými běžnými záležitostmi, dokud ještě můžete. Zdržujte se násilí. Prostě, pokojně odmítejte podporu avantistickým úřadům. Poslouchejte, co vám říkají vaši předáci, vůdcové vašich společností, lóží, církví, organiza-cí, které mají vaši loajalitu. Dělejte, co vám řeknou. Ale až přijde ta chvíle, shromážděte se s nimi k rozhodné bitvě za svobodu!"
„Obrací se na subkultury," vydechl Wang. „Začnou s občanskou neposlušností. Ale ta brzy přejde ve stávky, sabotáže, nepokoje a zabíjení."
,^no," odpověděla Kyra. „A to zabíjení bude mít vět-šinou na svědomí milice a policie, ledaže to Fireball doká-že zastavit dřív, než k tomu dojde. Kristepane, a já sedím tady!"
Bannon: „- Jaké lepší poselství vám mohu, na závěr předat nežli to, které bylo na tomto kontinentu napsáno před dávnými lety, když jeho lid požadoval poprvé svou svobodu?" A zazněla vznešená slova: „Držíme se zjevné Pravdy, že všichni Lidé byli stvořeni sobě rovní–"
Jeho obraz zmizel. Hlasatel ohlašoval něco francouz-sky. Kyra napůl poslouchala anglický překlad. Pak z pří-stroje zaznělo: „Prezidentka Světové federace Mukerjiová v Hirošimě oznámila, že zvláštní schůze Vysoké rady a Shromáždění, kterou svolala, bude zahájena dnes. Mno-zí delegáti přijeli osobně, zbytek je na síti. Prezidentka Mukerjiová zatím požádala, aby Anson Guthrie zavrhl prohlášení, které je mu připisováno, slibující pomoc v čis-tě politickém sporu. Prohlásila, že jestli toto zavržení ne-přijde obratem, požádá o rezoluci vyhlašující proti Fire-ball Enterprises sankce."
Wang vstal ze svého křesla. „Jdu do kanceláře," řekl.
„Ale už je skoro půlnoční hlídka," protestovala jeho žena.
„Možná se tam dovím, co naše lodi a naši lidé právě dělají," řekl jim, a odešel.
Ženy zíraly jedna na druhou. „Zu má pravdu," zašep-

tála Mei-ling. „Čím víc o tom přemýšlím, tím méně mohu uvěřit, že se to skutečně stalo."
„Co?" zeptala se Kyra, a bojovala s myšlenkou, že už odpověď pravděpodobně zná.
„Ze by Mr. Guthrie něco takového sliboval." Mei-ling pohlédla na své spletené ruce v klíně. „Měl důvod být roz-hněvaný, ano. Ale mohl požadovat satisfakci u soudu Fe-derace, nebo mohl zastavit náš obchod s Unií, dokud mu nedají, co požaduje. Už proti ní sankce uplatnil, víte. My jsme tady, ale dole jsou stovky našich společníků, rukojmí avantistů nebo ohrožených boji. Proč by je provokoval? Je to vůbec pravda?"
Kyra se kousla do rtu. „Je s Luňany, nebo až done-dávna byl. On... nikdy jim příliš nedůvěřoval. Přišla jsem je požádat o pomoc jako... podporu, v případě, že by Ta-mura neuspěl, a-" Vzpomněla si na usmívajícího se Rinn-dalira; byl krásný, napřáhl k ní ruku a... „A nebyli ke mně zcela otevření," vyhrkla. „Těžko někoho soudit! Ne-máme informace!" Sevřelo se jí hrdlo. „Můžeme jen če-kat."
Chvílemi spolu hovořily, chvílemi dřímaly. Občas si pustily zprávy; stále stejné záběry i komentáře. K ránu viděly reportáž o davech shromažďujících se v několika megalopolích. V ulicích se objevila obměna milice a nad hlavami bzučely ozbrojené vrtulníky, ačkoli proti davům zatím nezasáhly. Dvakrát byly zprávy krátce přerušeny vstupy Felixe Holdena, nového šéfa posádky na L-5. Po-divně klidným způsobem, stejně jako Jack Bannon, žádal obyvatelstvo, aby zůstalo v klidu a zachovávalo pořádek, a oznámil, že jeho hlídky byly posíleny policií kolonie a dobrovolníky, protože by nepokoje mohly všechny zabít.
Wang se vrátil, ztrhaný a ochraptělý. „Ve vesmíru je zmatek," řekl. „Bées nám nepřekáží, ale přijali jsme jen málo volání. A jak máme odpovědět? Myslím - podle toho, co jsem si dal dohromady - že lodi a stanice pokřikují kos-fflem jeden na druhého, a vyděšeně se ptají, co to má zna-menat a co mají dělat."

„Myslím, že bych to sama dělala taky," přiznala se Kyra.
Co mohli ve skutečnosti, dělat? Nepilotované solární plachetnice, měsíce nebo roky na cestě. Stroje na výzkum, • dolování, rafinaci, nakládku, vykládku a údržbu, a řídce rozesetí muži a ženy dohlížející na jejich práci. Kyvadlová plavidla postavená pro konkrétní světy a jejich bezpro-střední okolí, nikoli pro delší plavby. Několik kolonií -křehké bubliny životního prostředí, jejich obyvatelé a prů-mysl. Linkové lodi, které jim sloužily, velké, pohodlné, ale bezpečné pouze v úzkém rozsahu zatížení. Lodi se stálým pohonem, jako byla její, schopné překonávat celou šíři slu-neční soustavy během dnů; ale pak, pokud někde

ne-mohly doplnit palivo, byla jejich delta v spotřebována a zůstaly se bezmocně vznášet v prostoru. A kolik z těch pár bylo v této chvíli dost blízko, aby přiletěly včas a byly schopné akce?
Jaké akce? Kosmické lodi nebyly ozbrojené.
Měla na to svůj názor, ale neříkala ho nahlas.
„Nejsem si tím vůbec jistý, ale mám dojem," vzdychl Wang, „že pokud se jefe mezi svými consejeros neobjeví materiálně, osobně, a nestanoví jim jasný program, skon-čí to tím, že bude Fireball dělat jen málo nebo vůbec nic."
Protože jeho kapitáni a posádky vždycky přijímali od-povědnost sami za sebe, pomyslela si Kyra. A toto opat-ření bylo příliš radikální, příliš špatně vysvětlené. Budou čekat, aby se dověděli víc.
A mezitím bude chaos narůstat, a bez pomoci dojde k vraždění.
Kdyby byli avantisté rozumní, udělali by všechno proto, aby ochránili personál Fireballu v Unii a na L-5. V žáru boje možmá tak bystří nebudou, nebo se o to mo-hou pokusit a neuspět: kdoví co se stane, až se situace vymkne kontrole.
„Možná se každou chvíli ukáže," odvážila se podot-knout Kyra.
„Snad." Wang odklopýtal do postele. Jeho žena ho

následovala. Po chvíli odešla i Kyra, do pokoje, který jí da-li k dispozici, svlékla se a lehla si. Spánek přišel s udivu-jící rychlostí.
Byla vysoko ve Stromě, byla Stromem, s kořenem ve smrti, kořenem ve zpustošení a zničení a kořenem ve své-tech života, kmenem udržujícím tvoření, a větvemi nesou-cími zeleň, která šuměla a chvěla se ve větru, v silném a nepříjemném větru, přecházejícím v bouři, probuzená, probuzená, zeleň rval vichr, větve sténaly, kmen se chvěl, probuzená, probuzená!
Otevřela oči a uviděla Eiko. „Co se stalo?" Posadila se.
Eiko pustila její rameno „Promiň." Ústa se jí chvěla a zdálo se, že se jí každou chvíli zlomí hlas. „Stalo se něco, co bys měla slyšet. Neodvážila jsem se telefonovat, ale myslím, že mě nikdo nesledoval. Potřebujeme tě. Ledaže řekneš, že jsi stejně bezmocná jako my."
Kyra vyskočila na nohy. Vzduch v místnosti byl velmi chladný. Sáhla po šatech, které předtím odhodila stranou, ale stáhla ruku zpět. Po těch hodinách před multi páchly. Ona taky. „Pokračuj."
„Plukovník Holden oznámil, že dvě lodi Fireballu opustily Měsíc a min k nám. Vyslaly zprávu, že přivážejí muže a mají v úmyslu přistát. Vyzvaly zdejší Bées, aby složila zbraně a akceptovala vazbu, dokud nebude zaří-zena její přeprava na Zemi."
Kyře mělo srdce poskočit radostí. Když však viděla, jak se Eiko tváří, sevřelo se jí hrdlo úzkostí. Eiko pokra-čovala: „Pak další vzkaz, od Guthrieho - od toho, co tvrdí, že je pravý. Nařídil těm lodím obrátit zpátky. Má tady nedaleko raketoplán. Jestli budou pokračovat, zaútočí na ně. Varoval, do jakého nebezpečí by nás taková akce mo-hla přivést - trosky, létající úlomky a tak. Říkal, že nás ten raketoplán bude blokovat tak dlouho, jak bude ne-zbytné. Lodi z Luny se nevracejí, ale přecházejí v určité vzdálenosti na oběžnou dráhu."
„Tohle oznámil... Holden?" zamumlala Kyra.

„Raději by to nějaký čas držel v tajnosti, ale ve Sta-niční kontrole ten rozhovor slyšeli a zavolali o něm svým rodinám a přátelům dřív, než se tam mohli dostat jeho muži, aby jim v tom zabránili. On pak zavolal mně, osob-ně, aby se mě zeptal, jestli bych mohla pomoci předejít panice. Řekla jsem mu, že by to nejlépe dokázal můj otec, a že by měl být propuštěn. Holden řekl, že ho mám pře-svědčit, aby spolupracoval. Odpověděla jsem mu, že to ne-musím. Pak jsem přerušila spojení a spěchala za tebou, než Holdena napadne, aby si mě nechal přivést."
„Tam venku musí být falešný Guthrie. Pravděpo-dobně někde blízko. Možná právě v tom raketoplánu." Ky-ra mluvila automaticky. Větší část její mysli uvažovala -co dělat, co dělat? „Ledaže jde o další podvod, který zor-ganizovala Sayrcho banda."
„Ne, není. Holden ve svém oznámení ukázal optické záběry a údaje radaru. Proč by je měl falšovat? Jeho moc nad námi je už tak dost nejistá."
Kyra se ostře zeptala: „Proč jsi přišla za mnou? Stejně bych to brzy slyšela."

„A co pak? Myslela jsem-" Eiko si ovinula ruce kolem těla. Také jí musela být zima. „Máš tady svůj vlastní raketoplán. Můžeš uniknout. Dostat se na Měsíc nebo na Zemi - do Quita, do Hirošimy- Přinést svědectví o tom, co jsi viděla. Akceptovat hloubkový výslech, jestli to bude nutné, abys dokázala, že říkáš pravdu. Avantisté budou muset falešného Guthrieho zapřít. Mírový úřad bude spo-lupracovat s Fireballem, aby nás toho raketoplánu zbavil. Mluv za nás, zastupuj nás."
Kyra se zachmuřila. „Uprchnout? Dost jsem o tom přemýšlela. Ale Eiko, víš, že se nemohu prostě vplížit do doku, nastoupit na palubu a odstartovat. Na cestu mě může vyslat pouze Staniční kontrola. Bées sice nekontro-luje její linky, ale provoz je zastavený, s výjimkou letů na příkaz jejich plukovníka. Jak tam hodláš dostat personál, aniž by se to Holden dověděl? Chceš ho žádat o povolení? Nechtěj mě, pór favor, rozesmát před snídaní. Musím být

právě teď jediný pilot na L-5 s kvalifikací pro raketoplán, a jsem ta notorická, ostře hledaná únoskyně Kyra Davi-sová."
„Já vím." V očích se jí zaleskly slzy. „Ale je to jedna z možností. Může selhat a ty budeš zatčena, nebo ještě něco horšího. V nejlepším případě je to pro tobě strašlivé riziko. Nežádám tě, abys ho podstoupila. To nemohu, ani jménem celého Ragaranji-Go. Ale jestli mi... řekneš svůj názor..."
Kyra sevřela Eiko v náručí tak silně, že malá žena bolestně vyjekla, a vykřikla: „Povídej!"
Když vyslechla všechno, zůstala stát se zamyšlenou vráskou na čele, navenek klidná, uvnitř vír myšlenek, než se tlumeným hlasem zeptala: ..Skutečně věříš, že to půj-de? Béesáci mají zbraně."
„Je nás mnoho," odpověděla Eiko. „Plukovník Holden se ke smrtícím zbraním pravděpodobně neuchýlí."
„Hm, pravděpodobně. Kromě toho, omračující zbraně, plyn- Proti davu nebudou stačit. A smrtící zbraně by mo-hly vyprovokovat fatální reakci po celé kolonii. To by byl jeho konec. Ale on možná neuvažuje jako my."
„Hovořila jsem s ním krátce poté, co přiletěl. Prosila jsem ho, aby propustil vězně. Odmítl, ale není to zlý člo-věk. Ve skutečnosti myslím, že není avantista, s výjimkou toho minima, které je nutné pro jeho službu. Je severo-americký vlastenec, který plní svou povinnost, tak jak ji chápe on."
„Doufejme, že ji chápe správně." Kyra uvažovala další půl minuty. Měla by si uchovat zdravý rozum, ale pře-mohla ji netrpělivost. Pohodila hlavou a hlasitě se zasmá-la. „Máš pravdu! Půjde to!"
„Ach, má drahá – tomodachi-" Eiko se nebránila plá-či.
Kyra ji znovu objala, tentokrát jemně, trochu s ní za-třásla, a řekla jí: „Nech si sentiment na později, a věnuj mi ho nad lahví dobré skotské. Kolik potřebuješ času? Pár hodin? Dej se do toho. Pokud jde o mě, já si dám sprchu,

čisté šaty, snídani a čaj, a pak se k tobě připojím na ná-městí Yukawa!"
Eiko přikývla, napřímila se a vyšla z pokoje. Kyra ji zaslechla, jak se klidným hlasem loučí.
Pak se události rozběhly jako bystřina. Podle posled-ních zpráv jsou lodi z Luny na obvyklé oběžné dráze. Zjevně čekaly na nové rozkazy, a ať byl v tom raketoplá-nu kdokoli, nemyslel si, že by stálo za to na ně za těchto podmínek zaútočit. Mužům na palubě Kyra nezáviděla.
Zprávy ze Severní Ameriky byly o demonstracích, ne-pokojích, vzpouře pluku milice a rostoucím výskytu po-uličních bitek po celé zemi. Neexistoval způsob, jak zjistit, co z toho je pravda, co smyšlenka, co která konkrétní udá-lost znamená či jaký bude další vývoj. Vládní prohlášení stroze konstatovala, že byla nezákonnost potlačována všude, kde se projevila. Zahraniční novináři na místě byli zmateni stejně jako jejich čtenáři, zachycujíce jen letmé pohledy a útržkovité fráze, zatímco praskaly výstřely a hořely budovy. Zdálo se pravděpodobné, že většina po-vstání je místních, spontánních, s gunjiny dodávajícími vedení a zbraně – s výjimkou toho, co pocházelo ze skla-dišť, které lidé jako Famumovi dlouho ukrývali. Někteří z těch profesionálů nepochybně pracovali za peníze a ko-řist, a možná i moc, kdyby revoluce zvítězila; někteří byli možná idealisté toho či onoho druhu. V této chvíli pro-bíhaly těžké boje v horách na Havaji. Kyra vzpomínala na Nera Valenciu. A na Packerovy a... na každého, na všech-no.
Homesteadeři vyhlásili neutralitu a byli zmobilizová-ni, aby bránili svá teritoria proti útočníkům z kterékoli frakce. Tři islámští muláhové vyhlásili

džihád za svržení bezbožného avantismu a slíbili ráj všem mužům, kteří v tomto boji padnou; dva prominentní šejkové džihád od-mítli. Žádná zmínka o Tahirovi. Možná se stáhl do ilega-lity. Ostatní společenství vydávala proklamace pohybující se někde mezi těmito dvěma extrémy. Osvobozeneckou armádu žádné otevřeně neodsoudilo.

Záběry ukazovaly obrněné vozy v ulicích, letouny sha-zující do davu plynové bomby, rakety dopadající na opěr-né body rebelů, bití, naříkající raněné a zkroucené mrtvé na rozryté zemi nebo mezi pobořenými zdmi, nad nimiž se vznášel prach a kouř. Ta revoluce nebude pokračovat dlouho, pokud nedostane pomoc, uvažovala Kyra. Kdyby ji vláda rozdrtila, byla by pak silnější než předtím. Avan-tisté by určitě nepovolili žádný další disent, a pravděpo-dobně by nalezli novou energii kontrolovat každou část života.
Zpráva z Hirošimy: Severoamerická delegace popřela jakoukoli potřebu asistence Mírového úřadu v domácích záležitostech své země. Požádali o jeho ochranu před ne-odůvodněným a nezákonným vměšováním zvenčí. Vměšo-vání Fireballu nebylo ničím jiným než pirátstvím; musí být zastaveno a potrestáno. Poslední zprávy, že se objevil skutečný Guthrie a s jedinou lodí, kterou měl k dispozici, odrazil očividně Luňany sponzorovanou agresi proti L–5, jsou, pokud je to pravda, velmi vítané. Bylo politování-hodné, že tím byli ohroženi obyvatelé kolonie, ale Severo-americká unie uznala nezbytnost tohoto kroku, a tuto po-litiku podporovala. Ať si Fireball vzpomene, kolik lidí a kolik majetku má v Severní Americe.
Mluvčí Sibiře odpověděl, že jeho vláda považuje za ne-přípustné vyhrožování nevinným osobám, které neuděla-ly nic jiného, než že jsou náhodou spojeny s Fireballem. Nicméně, žádné soukromé organizaci nemůže být dovo-leno vést válku nebo jinak se chovat jako vláda, a Sibiř vyzývá Shromáždění, aby přijalo sankce.
Mluvčí Austrálie se zeptala, zdali Luňané už nabídli nějaké vysvětlení své role v této záležitostí. Prezidentka Mukerjiová odpověděla, že navzdory opakovaným poku-sům jejího úřadu o navázání komunikace Selenarchové neodpovídají. Komisař Afrického protektorátu vybídl, aby byla Luna -jakmile budou vyřešeny současné problémy -začleněna do Federace, a to všemi dostupnými prostřed-ky.

Kyře se v ruce roztřásl šálek čaje. Obraz zmizel.
Místo něho se objevil Noboru Tamura. Zdál se fyzicky v pořádku, jak byla Eiko ubezpečena, ale byl unavený. Kyra oceňovala pevnost, s jakou ten malý, holohlavý muž řekl:
„Lidé Ragaranji-Go, prosím, i pro vaše vlastní dobro, vyslechněte mě."
Představil se, ačkoli tu byl všeobecně známý, a řekl pár slov o své vazbě.
„Bezpečnostní služba tvrdila, že byla ochranná. Nemám dost informací na to, abych to posoudil. Na tom však tolik nezáleží. Plukovník Holden nařídil mé propuštění a požádal mě o pomoc... Skutečně musíme zůstat klidní a pokojní... Ano, je to ob-tížné, když ve skutečnosti nevíme nic, s výjimkou toho, že my a ti, které nejvíc milujeme, můžeme být v kterékoli chvíli uvrženi do smrtelného nebezpečí... Solidarita, síla, kterou dáváme jeden druhému..." (Rychlý úsměv.) „Ne-seme stejné geny jako naši předkové ve starší době ka-menné. Máme stejnou potřebu být spolu ve chvílích ne-snází, dotýkat se, shromáždit se kolem ohniště, vyslech-nout šamana, který říká, že nad námi bdí duchové ... Shromáždění na náměstí Yukawa... Plukovník Holden souhlasí... Toto je krátká zpráva, ale jestli můžete přijít, prosím přijďte..." Nebyla to dlouhá nebo květnatá řeč. Li-dé v kosmu takové neměli moc rádi.
Na obrazovku se vrátily zprávy, opět ze Severní Ame-riky. Před Torontským compoundem stála na stráži mili-ce. V záběru se objevil autobus, a další. Reportér připom-něl posluchačům novou direktivu prezidenta Escobeda, že personál Fireballu nyní podléhá preventivnímu zatčení a bude převezen do vyklizovacích středisek.
Muž a žena si vyměnili pohledy. „Měli bychom jít na to shromáždění?" zeptal se Zu.
„Ano, samozřejmě," odvětila Mei-ling. „Modli se za nás, Kyro, za nás za všechny."
Pilotka odvrátila hlavu, aby skryla slzy. Zároveň se pokusila potlačit úsměv. Srdce jí bušilo vzrušením, ale nechtěla je dostávat do problémů tím, že by něco řekla

Po jejich odchodu počkala pět minut, než i ona vyšla do pasáže. Potkávala mnohem více lidí než obvykle, a všichni kráčeli stejným směrem. Šli rychle, cílevědomě, a příliš nehovořili. Celkem nepovšimnuta se lehce vmísila do davu. Lidé byli zamyšlení a ona pro ně byla jen žena v modré kombinéze a měkkých botách. Šátek na hlavě by ji měl uchránit před tím, aby ji poznali, a kdyby potkala nějakého přítele, pokusila by se ho včas umlčet. Nepřítele by umlčela tuplem. Současná situace se v každém případě blížila varu.
Víc, než si Eiko představovala.
Proudy lidí se na křižovatkách cest spojovaly a houst-ly. Nikdo moc nemluvil, ale dav hučel dechem hromu, ja-ko z hnízda sršňů. Prostor se plnil duněním kroků. Vzduch se zahříval a kazil. Kyra se prodírala kupředu Sklidila několik hněvivých pohledů a občasnou kletbu, ačkoli byla většinou dost obratná, aby proklouzla bez strkání. Sice tím k sobě přivolávala nežádoucí pozornost, ale musela se dostat tam, kde by ji Tamurové mohli vidět.
Béesáci stáli rozmístěni v rozestupech kolem náměs-tí, omračující zbraně v pohotovosti. Minula jednoho velice mladého, který se zoufale snažil nedat najevo, jak je vy-lekaný. Policie Společnosti byla také v dohledu, svalnatí muži bez dalších zbraní. Sdíleli zájem udržet všechno na uzdě. Ne že by Holden očekával popud ke vzpouře - vy-hlášený účel byl zcela opačný - ale člověk nikdy neví, že?
Ne, člověk nikdy neví.
Několik šlachovitých mužů z Fireballu vytvořilo kor-don kolem stupňů piedestalu, na němž se usmíval bron-zový Buddha. Eiko se s otcem postavila na druhý nejvyšší stupeň. Kyra se propracovala na pozici přímo před nimi, ve třetí řadě shromáždění. Protože byla větší než většina ostatních, všimla si mezi strážemi u základny pomníku dvou mužů, které znala jako provozní techniky Staniční kontroly. Kdyby na to přišlo, dokázali by kosmickou loď odeslat, a protože Eiko sehnala tyto, byla naděje, že měla ostatní někde poblíž. Skvělé děvče!

Muž a žena nahoře se rozhlíželi kolem, jako kdyby od-hadovali rozsah shromáždění. Kyra však věděla, že hle-dají hlavně ji. Zvedla ruku a zamávala. „Sláva nazdar!" zvolala. Snad to nebylo moc podezřelé. Eiko si jí v každém případě všimla a pošeptala to svému otci. Nyní začali volat i jiní lidé, a po nich další a další.
Tamura zvedl ruku, aby si zjednal ticho. Lidé postup-ně, neochotně zmlkli. Jen jejich dech byl slyšet dál.
Tamura ruku spustil. „Společníci Fireballu, a všechny ostatní duše v našem středu, děkuji vám," začal. Díky ze-silovači na jeho hrudi ho všichni slyšeli. „Děkuji vám, že jste odložili svou práci a své starosti, abyste se k nám při-pojili. Děkuji za tuto vaši odpověď. Děkuji také ředite-lům a plukovníku Holdenovi z Bezpečnostní služby, který moudře souhlasil, že setkání, které nás má spojit dohro-mady, bude prvním krokem k našemu společnému pře-žití. Nakonec mi dovolte poděkovat své dceři zde po mém boku, Eiko Tamurové, která to s důstojníky zprostředko-vala a toto setkání umožnila."
Čerta starého zprostředkovala, pomyslela si Kyra. Holden byl přesvědčen, že to byl jeho nápad, ale ten vze-šel od Eiko, a ona mu vdechla podobu, vysvětlila ji klíčo-vým osobám, přesvědčila je a celou věc připravila, a to všechno během několika málo hodin. Bueno, nebylo žá-doucí hned chodit s pravdou na trh. Ponechme si to pro historii.
„Vaše reakce by mohla napovídat, že - pro neohrože-né lidi, jako jste vy - není nutné se scházet," řekl Tamu-ra. „Dobrá, dobyvatelé kosmu si nikdy nemohli dovolit strach, že? A my ze starší generace, my jsme stále Fire-ball. Jenže odvaha vzdorovat tváří v tvář nebezpečí ne-stačí. Musíme si vzít na pomoc ten druh odvahy, který realisticky odhaduje situaci, udělá, co může, a čeká, aby zjistil, jestli to bude fungovat."
Nebyl žádný politik nebo řečník; mluvil klidně a tiše, a možná právě proto i účinně. Slova, která následovala, byla střídmá, pevná, evokující všechno, kvůli čemu Fire-

ball existoval. Ani nebyla v jeho stylu. Kyra odhadovala, že tuto řeč vymyslela Eiko a dvakrát nebo třikrát ji s ním prošla.
Projev dosáhl svého klíčového bodu. „-začít jednat. Není to Anson Guthrie, kdo vyhrožuje nám a těm, kteří nás chtějí osvobodit. Je to podvodník, skrz naskrz klam. V přístavu máme svůj vlastní raketoplán. Máme pilota, který s ním může

odletět na Zemi, přednést tam pravdu a dokázat ji, získat pro nás pomoc celého světa. Nemám teď čas zacházet do podrobností. Žádám o vaši důvěru. Žádám vás, abyste se ke mně připojili, až dáme v sázku své životy a své štěstí. Půjdete v této chvíli se mnou?"
Dav zahřměl.
„-obsadit dok – udržet ho, dokud loď, která je naší spásou, neodstartuje–"
Zatímco Tamura mluvil, jeho slo-va se začala realizovat. Dav se nejdříve pohnul kupředu, pak opačným směrem. Kyra uviděla nějakého béesá-ka sraženého k zemi. Druhý stál nad ním, svíral v ruce omračující zbraň, ale nestřílel, protože by nemohl vyřídit víc než dva nebo tři, než by se přes něho převalili ostatní. Křičel něco do svého hrdelního mikrofonu, velitelství, po-mozte, řekněte mi, co mám dělat, ale jeho hlas se utápěl v hluku narůstajícího příboje.
„Pořádek, pořádek!" zahřměl Tamurův zesilovač. „Pů-jdeme pokojně!"
Sestoupil ze svého vyvýšeného místa. Dva z jeho strážců ho zvedli na ramena a nesli ho. Kyra si v tom zmatku udržela své místo, dokud se k ní nedostala Eiko a muži, kteří ji doprovázeli. Pak společně vyrazili na cestu. Těla kolem nich jim tvořila štít.
Křik a tlačenice opadly. Průvod se sám vyrovnal a uspořádal. Pozemšťana by to překvapilo, ale ne Kyru a Tamurovy. Znali své lidi. Vybráni dědičností a zaměst-náni díky své inteligenci a emocionální stabilitě, zvyklí na disciplínu a i schopni myslet vlastní hlavou, nepropadli šílenství. Když jejich masa proudila pasáží, nebyla rozbita ani jediná výkladní skříň. Krok tisíců lidí - ne jednotný,

toto nebyli vojáci, ale obyčejní lidé jdoucí chránit své do-movy - vytvářel hluk řeky valící se k moři. Tamurova subtilní postava se tyčila v jejich čele jako legionářský orel.
Z postranní uličky asi dvacet metrů před zástupem vyběhli příslušníci Bées. Rozvinuli se do řídké linie, aby zatarasili cestu, napjaté tváře pod přilbami, omračující i střelné zbraně v pohotovosti.
„Jděte pomalu," zavolal Tamura dozadu. „Já to s nimi vyřídím. Jděte pomalu. Ale jděte, nezastavujte se, jděte."
Dvojice, která ho nesla, klopýtala kupředu. Dav za ním se rozvlnil, než se jeho rozkaz rozšířil, ale pak přešel do pohřebního kroku. Kyře vyschlo v krku. Ochraptěle řekla, vyhlížejíc přes hlavy před sebou: „Myslím, že tomu velí Holden osobně." Včera ho viděla v místních zprávách.
Eiko byla příliš malá, než aby něco viděla, ale řekla:
„Jsem si jistá, že je to on. Tohle by nikomu jinému nesvě-řil."
Tamura začal ze své výšky k plukovníkovi mluvit. Vypnul svůj zesilovač, takže jeho stoupenci nemohli sly-šet, co si ti dva říkali. Jejich pochod stále pokračoval, krok za krokem. Někdo začal zpívat. Ostatní se přidali. Píseň byla vybrána skoro namátkou, starý tradicionál Fire-ballu, na který přišel Anson Guthrie v raných dobách as-tronautiky, zalíbil se mu a podělil se o něj se svými pří-teli, takže ho dnes znal každý už od dětství. Kyra počkala, až bude zpívat dost lidí, aby se její falešný zpěv ztratil.
Hvězdnou pěj píseň vesmírného lidu.
Hraj ji též na trubky, harmoniky, na kytaru.
Když nebe otevřelo náruč, tu vzplanul hlas lidí všech:
„Teď opusťme hnízdo, s větrem na křídlech!"
Blížili se k bariéře.
Holden vykřikl nějaký rozkaz. Jeden důstojník začal užasle protestovat.
Holdenova paže sekla dolů, pohyb ja-ko sekerou –poslechni. Rada se rozdělila.
Příslušníci Bées

ustoupili doprava i doleva do postranních uliček. Pocho-dující prošli kolem. Jejich krok byl opět svižný.
Ozval se radostný pokřik, divoký smích, radostné dí-kůvzdání a triumfující neúcta. Muži se navzájem plácali po ramenou, ženy se objímaly, ústa hledala ústa. Proud zavířil. „Nezastavujte se!" zvolal Tamurův zesilovač. „Ne-skončili jsme! Jděte dál!" Rozruch se postupně utišil a pří-boj proudil ukázněně dál.
„Ano, ještě by nás mohli napadnout," řekla Kyra. „Ne-můžeme lelkovat."
„Toho se už tak nebojím," odvětila Eiko. Sevřela prsty Kyřino zápěstí. „Ty jsi ta, kterou čeká nebezpečí."
„Ne, já proklouznu kolem." Kestrel byla raketoplán třídy Falcon, větší než Kakána, s nižší akcelerací, ale větší celkovou deltou ;' Kyra vystartuje tak rychle, že kdyby ji nepřítel pronásledoval - nemohl by ji dostihnout dřív, než

by dosáhla Země; a tak hluboko v gravitační studni bude výhoda na její straně. Tedy pokud mu na počátku vyklouzne.
Pochodující byli stále v dobré náladě. Ozvala se další píseň.
„MacCannon byl z Fireballu-"
Aby mohli použít dopravník, museli by se rozdělit, a jejich sila byla v jednotě. Tamura je proto vedl po spirá-lových rampách tunelů, určených pro stroje a nouzové pří-pady. Gravitace klesala a ozvěna se dutě odrážela o kovo-vé stěny. Bylo třeba jít rychle, snad hodinu, možná i déle.
Kdyby to Holdenovi muži vzali zkratkou a obsadi-li Staniční kontrolu - nu, existovaly ještě zoufalé pro-středky. Kyra uvažovala nad tím, jak použít nástroj jako zbraň.
Ale přístavní paluba byla téměř prázdná. „Zvítězili Jsme," řekla Eiko slabě. „Křehké vítězství, ale naše."
„Tvoje," řekla jí Kyra.
Tamura je dovedl do Staniční kontroly. Operátoři se Pustili do práce, zatímco Tamura požádal, aby zde polo-vina lidí zůstala a chránila je, dokud loď neodletí. Byly to

jen lidské bytosti; plné dvě třetiny se jich vytratily do kot-viště lodí. Kyra a Eiko se protlačily řídnoucím zástupem, aby se připojily k Tamurovi. Seskočil z ramen mužů, kteří ho doposud nesli, a znovu se změnil v malého, velice una-veného muže, kterému jen nízká gravitace dovolovala úspěšně předstírat, že vypadá vyčerpán.
„Pór Dios, pane, byl jste úžasný!" vyhrkla Kyra. „Jak se vám ho podařilo přemluvit? A během několika minut!"
Tamura se usmál jednou stranou úst, jako by mu chy-běla energie zvednout oba koutky. „Jakmile mě Eiko ujis-tila, že Holden není ani fanatik ani hlupák," řekl, „věděl jsem, že ustoupí. Hrozil, že zahájí palbu, ale viděl naše odhodlání. Bylo jasné, že jestli jeho muži vystřelí, rozpráší nás, ale pak budou čelit vražedné pomstychtivosti, která je do posledního pohltí. Poukázal jaem na to, že nechceme nic jiného než vyslat emisara, který může světu objasnit pravdu v téhle motanici a ukončit naše trapné postavení. Je to trapné i pro jeho muže, říkal jsem; a nestojí za to se pokusit o cokoli, co by do jeho ubohé, nepokoji rozervané země mohlo přinést mír? Průvod byl už skoro u nás. Policie musela buď bojovat, nebo ustoupit. Plukovník Hol-den připustil, že si masakr nepřeje, a nařídil ústup."
To byla jedna z nesčetných věcí, které byly na válce špatné, pomyslela si Kyra. Většina vašich protivníků jsou slušní lidé, a někteří z vašich spojenců bastardi. Před-pokládalo se, že Federace s válkami skoncovala, ale –
Dosáhli doku. Nad sebou viděla vstup pro posádku její drahé Kestrel, upoutané na axiální straně tunelu. Její údržba byla ukončena už před několika denními cykly -zdálo se to jako měsíce, léta – a čekala, podobně jako její jmenovkyně,[52] aby se znovu mohla vznést k nebesům.
Tamura a jeho dcera se hluboce uklonili. Několik lidí v čele davu učinilo totéž.
„Nechť tě provází Štěstěna, sta-tečná ženo," řekl Tamura, „stejně jako naše požehnání a modlitby."
' Kestrel (angl.) - poštolka (Pozři, překl.)

Kyra nemohla odpovědět jinak, než že se rovněž uklo-nila a řekla: „Mil gracias, seňore a seňorito," ačkoli tou-žila Eiko obejmout, protože to docela dobře mohlo být na-posledy.
Skutečně toužila? Ta myšlenka jí prolétla hlavou jako blesk. Chystala se ty dva zradit.
„Adiós." Polkla a vydala se po rampě ke vstupu do lo-di. Vyťukala kód, vnější vzduchotěsný vstup se otevřel, Kyra vešla dovnitř, a zasunující se kryt ji oddělil od vněj-šího světa.
Když uzavřela vstup, zamířila do pilotní sekce. Ob-klopilo ji důvěrně známé prostředí, po straně uložená ak-celerační lehátka, dveře na miniaturní toaletu, poklop nad vstupem do předního nákladového prostoru, malá ku-chyňka, skříňka na osobní věci, obrázek rodiny připevně-ný na perlově šedé přepážce, multi s viviferem, souprava pro kutily - prostředí, v němž cestovala mezi světy, měsí-ci a kometami, až tam, kde Slunce nebylo větší než nej-jasnější z hvězd. To byla

její loď, její Kestrel, její druhé já.
Byla příliš dychtivá, než aby cítila lítost. Sehrála s nimi na L-5 skutečně falešnou hru? Prostě neřekla Ei-ko, že přišla na lepší plán, protože by pak Eiko možná od-mítla pokračovat, kdyby si myslela, že Kyra příliš riskuje. Možná by nepochopila, jak málo to znamenalo ve srov-nání s tím, v co Kyra doufala.
Nic jiného než změna taktiky. K čemu by bylo přistát na Zemi a vyprávět svůj příběh? Měli už Guthrieho zprá-vu. Mohla by pouze potvrdit, že je to pravda. (A do jaké míry to byla pravda, po všech Rinndalirových machina-cích.) Dny by ubíhaly, zatímco by o tom diskutovali a přeli se ve Shromáždění, a ona by možná skutečně musela podstoupit hloubkový výslech. Nepřítel by zatím nezahá-lel a ten raketoplán by držel Guthrieho jednotku v šachu (jestli byla jeho) a L-5 jako rukojmí.
Eiko si to pravděpodobně uvědomovala. Uvedla věci do pohybu s myšlenkou, že se nedá mnoho ztratit?

Nebo - zarazila se náhle Kyra - předvídala, co její

přítelkyně zvolí, jakmile bude volná, nechtěla ji k ničemu zavazovat, ale poskytla jí příležitost jednat podle svého?
Kyra se zvonivě rozesmála. „To je možné!" vykřikla. „Ty jsi vychytralejší a lstivější, než se sluší a patří, Eiko, querida."
Sokol měl v každém případě sejmutou kápi a řemínky se právě uvolňovaly. Vrhla se do velitelského křesla, při-poutala se a její prsty se rozběhly po klávesnici. Světla se rozsvítila, ručičky přístrojů se zachvěly, displeje ze zfor-movaly a systémy se s předením probudily k životu. Za pět minut uviděla údaje a ucítila slabý otřes, který zna-menal, zeji uvolnilo kotviště.
Chvíli se vznášela v beztížném stavu. Bylo to jako pa-dat světélkující šachtou do temné jámy. Zažehl se motor;
lelioučký tlak ji začal tlačit do polštářů; byla na cestě. Směr a síla se měnily, ne příliš, ale stále znovu a znovu. Řízena Staniční kontrolou, loď opatrně, opatrně opouštěla přístav.
Pak zazářily hvězdy. V krystalické černi se třpytila Mléčná dráha. V rohu obrazovky před sebou uviděla Kyra Mraky Magellanovy. „Staniční kontrola L-5 pro Kestrel, TF33," uslyšela. „Jste volná a máte povolení na plný tah."
„Gracias, a hasta la vista," odpověděla, ačkoli ten hlas patřil robotovi. Nebála se, na to byla příliš zaměstnaná, ale bylo dobré si popovídat, než půjde do bitvy.
Sto sekund tahu při jednom g ji odneslo asi osmdesát kilometrů od L-5. Zastavila motor a rozhlédla se kolem sebe. Kolonie se zmenšovala a rychlostí necelého kilomet-ru za sekundu mizela z dohledu. Země od té doby, co ji vi-děla naposled, přibylo. Luny ubývalo.
„Někde tady je další raketoplán," řekla lodi. „Hledej ho."
Radary začaly prozkoumávat své sektory, optická a infračervená čidla skenovala okolní prostor. Kyra pát-rala mezi hvězdami, jako kdyby lidské oči měly stejné schopnosti.
„Ano, další," řekla Kestrel. Na obrazovce se objevila

počítačem odvozená štíhlá silueta. „Severně od L-5, na podobné oběžné dráze, ale odkloněné o deset sekund." Ho-lokrychle zobrazila diagram.
„Když se vezme v úvahu směr rotace, mohou tak sle-dovat veškerý provoz tam i ven," zamumlala si pro sebe Kyra. „Předpokládám, že ji čas od času upravují."
Vytu-kala příkaz na klávesnici holokrychle. Diagram se změnil, segment, který ji zajímal, se zvětšil spolu s měřítkem, ze kterého vyčetla vzdálenost přibližně tisíc kilometrů. Osm minut při jednom g - zaokrouhlila čísla, která vyvolala -a dosáhne relativní rychlosti 4.7 KPS53... Samozřejmě, ten bandido nebude sedět na zadku. „Musel nás zpozorovat Dej mi vědět, až začne zrychlovat. Nějaké další údaje?"
„Zaměřil se na nás jeho radar," odvětila Kestrel.
Ten hlas byl Kyřin vlastní. Většina pilotů dávala přednost určité syntéze, často takové, která zněla jako hlas opačného pohlaví, ale ona to považovala ze neurčitě rušivé. Po delším uvažování přišla na to proč. Sugerovalo to, ne racionální složce její mysli, ale jejímu primitivnímu, hlubokému podvědomí, že uvnitř stroje existuje nějaká mysl jako její, osoba, duše.
A ten stroj dělal skutečně víc než kormidelník a po-sádka lodi, jejíž byl součástí, se schopnostmi daleko pře-vyšujícími její. Pozoroval a uvažoval.

Varoval, radil, navr-hoval, učil, přizpůsoboval. Právě teď si například všiml, že označila druhou loď jako „on", vyvodil z toho závěr, že tím měla na mysli někoho, kdo byl na palubě, a přešel ke stejnému zájmenu. Když potřebovala rozptýlení, zařídil jí hudbu nebo divadelní představení nebo text či viviferový zážitek, vytvářel originální audiovizuální abstrakce, a byl docela dobrý společník v rozhovoru, pokud nevyžadovala, aby ji stále něčím překvapoval. Skutečně byste ho mohli nazývat mozkem Kestrel.
A Kyra Kestrel milovala, celou loď, tak jako byste

KPS - knots per second (angl.) - uzlů za sekundu, tj. 8,7 km/sec. (Pozn. přek!.)

mohli milovat dům nebo plachetnici či umělecké dílo. Strávila s ní velkou část svého života. Byla jedinečná, sil-ná, bystrá, byla to osobnost. Ale ne osoba. Guthrieho program byl zmapovaná živá mysl. Kestrelin ne. Praco-vala podle složitého algoritmu. Žádné vědomí neodpoví-dalo jejímu. Kyra neměla zájem předstírat si něco jiného, ani pomocí hlasu nějaké skutečné osoby. Stejně byla tam mezi kometami dost osamělá.
Zablikalo světlo, ozval se zvonek - příchozí volání. Kyra stiskla knoflík.
Bas ji udeřil jako pěst. „-opouštějící L-5. Ozvěte se, pronto."
Její odhad byl správný. Nicméně se trochu zajíkla. „M-můj Bože, to jste vy, jefe?"
„Ansún Guthrie, ano. Identifikujte se a vysvětlete, co k čertu děláte? Nevíte, zeje tento sektor zakázaný?"
„Vámi."
„Správně. Někdo nebo něco se do mě na Luně údajně převtěluje. Musím to zneškodnit dřív, než to zničí milióny životů a možná i Fireball. Okay, vysvětlete, co tam dělá-te."
Kyra sevřela postranní opěradla svého křesla. „Od-letěl jste na Měsíc," řekla. „Pomohla jsem vám dostat se z L-5."
„Vy, osobně?" zeptal se Guthrieho hlas. „Dejte mi vi-zuální signál."
Než učinila neodvolatelný tah, potřebovala Kyra ko-nečné potvrzení. „Dobrá. Ale udělám to až poté, co mi řeknete, kdo s námi cestoval z kontinentu na Havaj. Jeho skutečné jméno."
„Zatraceně, tak dost!" zahřměl hlas. „Poslechněte, ne-bo jste mrtvá!"
„Ne," řekla Kyra měkce. „Uděláme to jinak." Ucítila mravenčení po těle. „Z této oblasti vypadnete vy, nebo jste mrtvý."
„Zbláznila jste se? Kdo jste?"
„Na tom už nezáleží. Otázku, kdo jste vy, jsme vyře-

šili. Co jste vy." Kyra přerušila spojení. Světlo vztekle bli-kalo a zuřivě vyzváněl zvonek.
„Poslouchej, Kestrel," řekla rychle. „Potřebujeme ho zaznat. Znepříjemníme mu další pobyt tady v okolí. Po-kud nás nezasáhne svými tryskami, o což se podle mě po-kusí. Já budu řídit manévry, tyje budeš provádět, nemu-síš je provádět přesně tak, jak ti bude řečeno, pokud vy-počítáš, že představují neúnosné riziko, ale nezapomeň, že riskovat musíme."
„Rozumím," odvětila loď. „Je to, jako když jsme spolu proletěly Proudem."
„Nejistější, ale-Aj! Pozor!"
Obraz Katany vyplivl plamen. Rudá skvrnka na orbi-tálním diagramu se pohnula kupředu.
Zrychlení vtisklo Kyru do křesla. Pohled se jí rozma-zal a zrudl. V hlavě jí zabušilo kladivo.
Pak tlak povolil. Loď se volně vznášela a ona spatřila Katanu, jak ji ve vzdálenosti několika kilometrů míjí, jako jehla prošívající hvězdy. „Dobrá práce, Kestrel," za-mumlala roztřeseně. „Jaké bylo jeho zrychlení?"
„Deset g, aby rychle překřížil naši pravděpodobnou dráhu," odvětila loď. „Udělila jsem nám podobné zrych-lení, tangenciálně."
„A minul nás." Kdyby ne, ke kolizi obou lodí by ne-došlo. Místo toho by se Kyra dostala do ještě nerozptýle-ného proudu plazmy z jeho trysek. Jeho hustota, turbu-lentní magnetická pole a tvrdá radiace by zničily její ejek-tory, kdyby v té chvíli pracovaly. Pak by se anti-Guthrie mohl vrátit a svými tryskami rozřezat Kestrel pohodlně na kusy.
Kyra se zamračila. Musel přece vědět, že nemá vel-kou naději na úspěch. Její plavidlo mělo pár minut na únikový manévr. Tohle nebyl vzdušný souboj. Nikdo

ne-mohl svého nepřítele prostě utancovat.
Varování? Provedl celý ten výpad při deseti g. Každý člověk na palubě by teď byl v mizerném stavu, nezpůso-bilý cokoliv podnikat, dokud nebude mít chvilku na zota-

vénou... Proč by je měl s sebou vozit? K čemu by mu byli? Propojený s lodním počítačem, byl nejspíš svou vlastní po-sádkou; a zátěž, která by vyřídila ji, jemu vůbec nevadila.
Zmizel z dohledu pouhým okem. Zvětšila a zesílila ob-raz, aby přímo na obrazovce viděla, jak se obrátil a znovu zapnul motor. Vracel se.
Neměl žádný ohon z plamenů. To byly jen počítačem vkomponované barvy. Kdyby byl blízko, viděl by člověk jen slabou modravou záři, rychle se ztrácející na pozadí hvězd. Moderní pohon neplýtval energií víc, než zákony termodynamiky nezbytně vyžadovaly; a toto nebyla ter-modynamika horkých motorů, ale kvarků, leptonů a foto-nů.
Bylo jisté, že pokud Kyra neunikne, bude čelit dal-šímu útoku. Kestrel samotná proti němu nemohla dlouho obstát. Loď sice vypočítávala vektory v mikrosekundách, a aplikovala je v milisekundách, ale chyběla jí kreativita - představivost - vychytralost - lstivost – bezcitnost a krutost plně vědomé mysli. Tohle musela zajistit Kyra. A ona nebyla přímo propojená se svou lodí jako on, na její senzory, počítače a čidla. Ona se musela dívat pomocí pá-ru rosolovitých koulí, počítat pomocí vlhké houby nazýva-né mozek, a vysílat signály, postupující ze synapse do sy-napse molekulární rychlostí.
Jenže ona a Kestrel proletěly Proudem.
Pohnula rukama. Zadala základní příkazy. Dodala:
„Budeme zrychlovat tak, abychom se s ním srazily, jestli bude udržovat své současné zrychlení. Pochopí to a při-brzdí. My zvýšíme tah. Leť přímo na něj, bez ohledu na to, co bude dělat. V poslední chvíli samozřejmě použiješ boční tah. Tak aby se mu nepodařilo vyhnout se tomu, aby se dostal pod naše trysky."
Jedno gji jemně objalo.
„Nepokusí se o totéž?" Loď měla velkou schopnost ne-závislého myšlení.
„Jistě. Kdykoli změní vektor, my to uděláme taky, vždycky pokud možno v ostřejším úhlu, pokud to bude možné. Donuť ho ztrácet reakční hmotu. Utaháme ho

Zrychlení, setrvačný pohyb, obrat, zážeh, zrychlení. Katana se v zorném poli zvětšovala. Na jejím trupu se za-lesklo sluneční světlo. Kyra těžce dýchala a tvář jí zkřivil úšklebek. Přístroje i její instinkty jí napověděly, že anti-Guthrie má větší šanci ji dostat než ona jeho. Rukama zadala příkaz: „Obrat při dvou g." Kestrel jej přesně pro-vedla, obrátila se a zažehla motor. Nepřítel se mihl kolem ve vzdálenosti necelého kilometru. V Kyřině zorném poli se znovu objevila maličká L-5. Díky manévrům se od ní Kyra i anti-Guthrie dost vzdálili. Skvělé.
Brždění. Protivníci museli vynulovat své relativní rychlosti, než mohli začít s dalším manévrem. To chvíli tr-valo. Kyra zapnula audiovid na všeobecném pásmu.
„Haló, L-5 a vy dvě lodi na oběžné dráze," zavolala. „Sly-šíte mě? Zde Kyra Davisová. pilotka Fireballu. na palubě raketoplánu Kestrel. Bojuji s plavidlem, které nezákonně blokovalo a ohrožovalo L-5, abych je donutila s tím přestat, ale budu možná potřebovat pomoc. Přijďte sem, pór favor." Přepnula zprávu na opakování.
Palubní deska ji informovala, že s ní chce anti-Guth-rie znovu mluvit na předchozím pásmu. Kyra stiskla knoflík Záznam a odvysílala mu: „Slyšel jste? Vypadnete a přestanete nás obtěžovat?"
„Ne, ty táhni," odpověděl. Náznak smíchu. „Líbí se mi tvá odvaha, děvče, opravdu ano. Vsadím se, že jsi sakra dobrá v posteli. Nerad bych tě zabil. Prosím tě, zmiz. Ne-budu tě pronásledovat."
Tak by mohl mluvit jefe. Srdce se jí svíralo bolestí. Ale zuřivost ji překonala.
„Poslouchejte, vy," procedila mezi zuby. „Koukejte vypadnout, nebo budete mrtvý. Jestli je 'mrtvý' to správné slovo. S velkým potěšením vás sestřelím."
„Buď rozumná," naléhal. „Jsem v lepší pozici než ty. Vydržím tak velké zrychlení, jaké vydrží tato loď, a tak dlouho, jak to vydrží ona. Ty ne."
„Já vím. Protože vím, co jste," vyplivla ze sebe. Chlad-něji dodala: „A co z toho? Dokážu si s vámi hrát na ho-

nicku, dokud vaše nádrže nebudou prázdné. Vezměte v úvahu, na jakých modelech raketoplánů my dva letíme, a jejich parametry. Uvažujte, jak vám pak bude v kosmu ve studené a mrtvé lodi. Mám větší deltu v než vy, seňore, a hodlám toho využít."
„Kosmická loď Bruin, B56," ozvalo se z dalšího repro-duktoru. „Kapitán Helledahl. S námi je Jacobite, C45, ka-pitán Stuart. My jsme ty dvě lodi, které přišly na pomoc L-5-"
„Zůstaňte ve spojení," řekla Kyra. Stiskla přepínač. „Bueno, teď jsme ve spojení všichni. Bruíne, Jacobito, toto je rozhovor, který jsem právě měla." Ve sbalené formě od-vysílala rozhovor během milisekundy. „Předpokládám, že to budete chtít nejdřív prodiskutovat s Lunou, ale pokud jde o mě, nevidím žádný důvod, proč byste nemohli pokra-čovat na L-5-"
„Já jsem ten důvod," ozvalo se drsně.
Kyra zavrtěla hlavou. „Nestrašte, ne—Guthrie. Zkuste zaútočit na loď třetí strany, a já si vás dám k obědu. Tá-hněte k čertu, řekla jsem vám už."
„Začneš být unavená. Budeš muset jíst, jít na záchod, spát. Delta v nebo ne, mám k dispozici víc aktivních hodin než ty."
„Na to se podíváme. Jdu po vás, víte."
„A mezitím," řekl hlas, který musel být Stuartův, „by měla přijít pomoc, o kterou jste žádala."
„Ta přijde příliš pozdě, a já ji vyřídím," řekl anti-Gu-thrie. „Je mi líto, děvče, ale teď tě chci vážně dostat."
Motor jeho lodi se zažehl.
„Přehraď mu cestu." Kyřiny ruce se znovu ujaly říze-ní. Hvězdy na obrazovce během Kestreliny otočky zavířily. Tam běžel Orion, tam jeho psi. Zážeh motoru ji opět za-tlačil do křesla. Byl poměrně mírný. Jako Katana, vyčetla z údajů.
„Jestli chceme mít jistotu, že nás nezasáhne tryska-mi, měly bychom točit přibližně v pěti stech kilometrech, řekla jí Kestrel. „Blíž by mohl s maximálním zrychlením
T

získat vektor, na který bych možná nemohla zavčasu rea-govat."
„Ale pravděpodobně bys to dokázala, ne?"
„Pravděpodobně ano."
„Bueno, v tom, že člověk z masa a kostí nevydrží to-lik co on, má pravdu. Naše největší naděje spočívá v tom ho přinutit spotřebovat reakční hmotu, spoustu reakční hmoty, a to rychle. Udržuj vektor."
„Pilotko Davisová-" začal Helledahl.
„Teď mě neotravujte," vyštěkla Kyra. „Podejte zprávu na Lunu."
Směrník nebyl pevný jako při kolizním kursu na moři nebo ve vzduchu. Obě plavidla měla své zrychlení. Ale před ní zářily neměnné hvězdy - mířila na Andromedu, sesterskou galaxii — a diagram extrapoloval dvě blikaiící tečky, směřující do jednoho společného bodu.
V průzoru se objevila Katana jako jiskřička pohybu-jící se napříč souhvězdími.
„Dvě minuty," varovala Kest-rel.
„Udržuj kurs," nařídila Kyra.
Jeden nebo druhý, nebo oba, museli ustoupit, stáh-nout tah, obrátit, uhnout stranou v takovém úhlu a tako-vou silou, aby se vyhnuli průletu proudem energie, valí-cím se z trysek nepřítele. Ani jeden z nich nemohl vědět, co ten druhý udělá, ani kdy.
Kyra rychle uvažovala: Anti-Guthrie neměl v úmyslu vzájemné zničení. Tím by ona vlastně zvítězila. Ne že by chtěla zemřít. Ne, doufala, že ho zabije. On si to uvě-domoval. Očekával, že svou loď otočí v takovém úhlu, aby ho zasáhl zášleh energie z jejích motorů. Proto udělá to-též. Ten, kdo uhne první, bude v nevýhodě, protože obrat před novým zážehem vyžadoval určitý čas. Ale pokud bu-de udržovat svůj kurs o celou sekundu déle, než si myslel, že se živý člověk odváží -
Začal se jasně rýsovat v průzoru.

Stáhni tah. Zažehni směrové trysky, jen pouhých pár stupňů. Ještě během obratu znovu zapal hlavní motor -

- Kyra si uvědomila, že je naživu. „Dej mi obraz," za-šeptala. „A údaje."
Katana se vzdalovala, meč, jehla, hvězdička, nic. Pří-stroje hlásily, že se

pohybuje setrvačností. Obrazovka ne-ukazovala žádné díry v trupu, ale motorová sekce byla jen hrou světel a stínů. „Přibliž se, abychom lépe viděly," řek-la Kyra.
„Pilotko Davisová, pilotko Davisová," uslyšela Helle-dahla. „Myslím, že—"
„Callate la boča."54 Vzpamatovala se. „Promiňte. Ale nechtě mě chvilku na pokoji."
Zrychlení se změnilo. Kestrel dostihla nepřátelské plavidlo a srovnala s ním rychlost. Z této vzdálenosti bylo poškození vidět i pouhým okem. Plamen, žhavější než Slunce, propálil záď. Okraje temné rány lemoval spečený kov. Kolem ještě stále vířily trosky a beztvaré úlomky.
„Holá, holá," zavolala Kyra. „Jste tam?" Ticho. Vy-hlédla průzorem. Její pohled opětovaly pouze hvězdy. „Možná jsme mu zničily i spojení," řekla nezvučně.
„Možná je, myslím ten pilot nefunkční," řekla Kestrel.
„Možná, ačkoli by k tomu muselo dojít následkem ra-diace, a víš, že je ta vložená věc dobře odstíněná. Holá, holá, Guthrie Dvě?"
Po chvíli se Kyra vzdala. Necítila dosud žádný triumf. Byla vyčerpaná, a... a jak tiše nádherné bylo být naživu.
Ale jak se to stalo? Chtěla ho prostě přinutit uhnout. Neočekávala, že ho zničí. Jí by stačilo, kdyby spotřeboval víc reakční hmoty než ona. Z nějakého důvodu si to špatně vypočítal a dostala ho. Zvláštní.
Jistě, tato kopie Guthrieho nebyla dobrá. Získala určité schopnosti, ale určité zase ztratila. Podlehla slepé zuřivosti nebo katastrofální lehkomyslnosti? Kyra nevě-děla. Ale ta věc byla určitě omylná. To Kyra poznala až příliš dobře.
Mávla rukou. „Raději se věnujme své práci," řekla
54 Callate la boča. (ěp.) - Držte hubu. (Pozn. překl.)
T

nahlas, jako by s ní Kestrel její slabou chvilku sdílela. Ztuhlými prsty nastavila kurs směrem k Luně.
37
PŘÍSLUŠNÍKŮ BÉES V PORT BOWEN nebylo mnoho. Když přišel Guthrieho rozkaz, aby složili zbraně, stáhli se do svých ubikací a vyděšení a demoralizovaní vyčkali na přepravu domů. Policie Společnosti na ně dohlížela.
Isabu dopravil Guthrieho na tamní ředitelství Fire-ballu. „Možná pozvete Niolente nebo mě, abychom u vás pobyli," zasmál se Rinndalir. „Bylo by to potěsitplnp, ale myslím, že uděláme nejlépe, když to odložíme. Můžeme prokázat větší pomoc tam, kde jsme." „Zvlášť sobě," odsekl Guthrie.
„Myslím, že po zralé úvaze dospějete k názoru, že ne-ní účelné hledat mezi námi nějaký antagonismus."
„Z hlediska praktické politiky nepochybně. Ale po-nechte mi mé soukromé podivínství. A teď už sebou, pro-boha, hoďme!"
Isabu nesl Guthrieho ve stříbrné skříňce, posázené drahokamy. U vchodu do prostorů Fireballu předal skříň-ku strážím a odloudal se pryč, aby přivolal své vozidlo. Po kratší ustarané debatě strážní zavolali bezpečnostního důstojníka, který skříňku odnesl do chráněné místnosti se silnými zdmi a strávil několik minut zkoumáním, jak ji otevřít.
O půl hodiny později měl Guthrie tělo. Chvíli strávil tím, že se radoval z údů a plného rozsahu smyslů. Jinak to nešlo.
Netrvalo mu dlouho, než nade vši pochybnost proká-zal svou identitu. Musel pouze různým společníkům při-pomenout napůl zapomenuté příhody, o kterých jeho ile-gální kopie nemohla vědět. Oni ho na oplátku informovali

o posledních nejdůležitějších událostech. Když uslyšel, že Kyra Davisová ještě stále hlídá svou kořist, začal šťav-natě nadávat a vydržel to tři minuty a čtyřicet osm se-kund, aniž by se jedinkrát opakoval. „Zařiďte vlek," skon-čil náhle. „Okamžitě je tady chci oba mít."
Pak požádal o svolání bríňnku. V Rinndalirově péči byl au couraní55 víc, než kdyby pouze sledoval zprávy. Selenarchové měli své vlastní informační zdroje. Vysvětlil svým lidem, jak bylo změněno jeho odvysílané prohlášení, ale do podrobností nezacházel. „Později, když bude čas. Teď musíme využít výhody, již jsme získali. Jsme na ta-hu."
Usadil se v kanceláři vyhrazené pro jeho případný po-byt zde. Šlo o velkou místnost s kamennou podlahou, zaří-zenou střídmě, ale vkusně. Místo stropu byla kopule po-skytující pohled na hvězdy a Mléčnou dráhu, zářící v ne-změrném prostoru, a Zemi skoro v úplňku. Jeho robotické tělo se tyčilo nad Jacobem Bothou, sedícím na židli jako připoutaný. Ředitel přístavu byl silný muž, ale

dnes byl proti Guthriemu maličký každý.
„Holden se ještě nevzdal, co?" zavrčel Guthrie. Opako-vaná výzva ke kapitulaci byla odeslána před hodinou.
„Eh-ne, pane. Drží se rozkazů své vlády. Helledahl a Stuart si myslí, že by si mohli vynutit vstup, ale nedopo-ručují to."
„Ovšemže ne. Osvobodit hromadu mrtvol v troskách? Ne, budeme jejich lodě udržovat v pohotovosti, aby je pře-šly jakékoli myšlenky na výpad - ne že by ho Holden do-kázal zorganizovat, ale zabráníme mu tím otravovat lidi na L-5 - nebo nápady na posilu ze Země."
„Nejsou to ale raketoplány. A navíc jsou plné mužů."
„Vím. Ale mohou zabránit přiblížení, a ti muži do-kážou v beztížném stavu nějaký čas vydržet. Pochopte, já doufám, že to Bées brzy zabalí, rozkazy sem, rozkazy tam. Mám dojem, že až jejich nízkou morálku nakrmíme zprá-
' au courant (fr.) - průběžně informován. (Pozn. překl.)

vámi a propagandou, poklesne jim ještě víc. Když to vy-jde, budeme potřebovat, aby byla naše okupační jednotka po ruce a mohla kolonii převzít. Když to nevyjde, měli by-chom mít během jednoho nebo dvou denních cyklů k dis-pozici dva raketoplány, aby Bruina aJacobitu posílily."
Botha se přiměl pohlédnout přímo do čoček naproti sobě. „Máte skutečné v úmyslu povolat naše lodi a zaúto-čit na Severní Ameriku?" zeptal se drsně. „To je - to je válka."
„Ne, nemám v úmyslu zaútočit," odpověděl. „Mám v úmyslu pouze prezentovat věrohodnou hrozbu. K tomu však potřebujeme sílu."
„Ale Smlouva - Federace - uděláte z nás psance."
Guthrie řekl míměji: ..Mně se ta situace nelíbí o nic víc než tobě, Jaku. Proste jsme do ní spadli a musíme ae z ní vyhrabat." Mnohem ostřeji pokračoval: „O tom ne-může být sporu. Máme před sebou obrovský úkol. Přestaň skučet."
Botha se sebral. „K tomu se rozhodně nemohu připo-jit, pane."
„Okay," řekl Guthrie bez hněvu. „Máš padáka."
„Pane?"
„Tímto jste propuštěn ze služeb Fireballu. Vaše do-vednost a vaše zkušenosti mi budou chybět, ale nemám čas se s vámi dohadovat. Barbara Zaragozová by měla být schopna vás nahradit."
Botha napůl vstal, pak zase klesl do židle, a vykřikl:
„Propuštěn z Fireballu? Ne, pane, to ne, řekl jsem vám pravdu, a vy jste vždycky říkal, že jsme svobodní lidé. Po-šlete mě třeba čistit latríny, ale — ne, z Fireballu ne!"
Guthrie chvíli nehybně stál, než řekl: „'Moje vlast, v právu či neprávu', co? Okay. Unáhlil jsem se. Vezměte si dovolenou."
Botha polkl. „Snad mohu - koneckonců-"
„Ne. Nepotřebuji fanatiky, ale lidé, kteří zápasí se svým superegem, mi taky k ničemu nejsou. Pomyslete, co by nás mohla nerozhodnost nebo špatný úsudek stát.

O morálce, etice, vašem postavení a všem ostatním si pro-mluvíme, až bude všechno za námi. Jděte."
Botha poslechl. Když se otočil, setřel si slzy.
Hodiny míjely. Guthrie honil své lidi skoro stejně ne-lítostně jako sám sebe. Byl by na tom mnohem lépe, kdy-by byl přímo propojen s hlavním hyperpočítačem. Jenže neměl co do činění s abstrakcemi, nýbrž s individuálními lidskými bytostmi.
Shromažďoval informace, radil se s lidmi, které pova-žoval za moudré, hovořil se svými řediteli po celé Zemi, vysílal zprávy po celé sluneční soustavě od závodu na vý-robu antihmoty na Merkuru po nejvzdálenější stanici na kometě daleko za oběžnou dráhou Pluta, volal své lodi a kapitány, své muže a ženy, aby je uvedl do pohotovosti nebo povolal ty bližší zpátky k sobě.
Nicméně, když dorazila Kyra Davisová, byla k němu okamžitě uvedena - v souladu s instrukcemi, které vydal. Když vešla dovnitř, neměl náhodou zrovna žádný hovor. Na obrazovce před ním se odvíjely nejnovější strategické analýzy, vypracované skupinou, kterou tímto úkolem po-věřil. Nechal je však být a vykročil jí vstříc, aby ji podal ruku. Její ruka spočinula v jeho jako pták, který se una-vený vrátil do hnízda.
„Panebože, jsem rád, že tě zase vidím, a že jsi v bez-pečí," zahřměl.

„Vypotřebovaná jako námořníkova výpla-ta, co? Není divu, po tom všem, co máš za sebou. Nu, re-zervovali jsme ti apartmá v Armstrongu v Tychopolis. Do sytosti se vyspi, pobav se, a znovu se pořádně vyspi. Chtěl jsem tě jen přivítat doma."
Zvedla hlavu a usmála se. „To jsem pochopila," řekla chraptivě a tiše. „Ale gracias, jefe." Povzdychla si. „Doma. Ano."
„Až budeš v pořádku, ale ne dřív, chci tvou zprávu o L-5. Pak možná najdeme cestu k jejímu získání, jestli bude Holden zatvrzele-" Zazvonil telefon. „Zatraceně! Za-kázal jsem, aby mě rušili, s výjimkou naléhavých přípa-dů. Promiň." Zvedl sluchátko. Kyra se zabořila do křesla.

„Seňore, volá vás osobně prezidentka Světové fede-race," ozvalo se z přístroje.
„Hm? No, to mě nepřekvapuje." Guthrie se podíval na Kým. „Zůstaň tady, zlato. To tě bude zajímat... Okay, přepojte ji."
Na obrazovce se objevila půvabná tmavá tvář. „Mám tu čest mluvit s panem Ansonem Guthriem z Fireball En-terprises?" zeptala se Sitabhai Lál Mukerjiová asijskou angličtinou.
„Ano, seňoro - eh, paní prezidentko," odvětil. „Tento-krát s tím pravým."
„Už dost jiných se za vás vydávalo," řekla Mukerjiová chladně. „Člověk si nemůže být jisty, čemu má věřit."
„Určitě jste prostudovala komuniké, které jsem po svém návratu vydal." Pauza. „Ano. Není příliš informativní."
„Snažil jsem se sdělit základní fakta celé lidské rase, paní prezidentko. Podrobnosti mohou počkat. Budou mu-set. Nejenže jsou dost chaotické a zmatené, ale připou-štím také, že ještě spoustu věcí dosud nevím, a nehodlám vydávat nepodložená prohlášení. Ale základní pravda je jasná. Agentury severoamerické vlády ukradly můj dupli-kát, v rozporu s Listinou lidských práv ho přeprogramo-valy a použily s cílem ovládnout mezinárodní společenství svobodných mužů a žen."
Mukerjiová se zamračila. „Závažné obvinění." Guthrie se zasmál. „Madam, žádné obvinění vznesené někdy proti nějaké vládě nebylo vážnější."
„Máte na svůj názor právo. Máte právo vznést obvi-nění a předložit důkazy. Nemáte však právo porušovat zákon."
„Co jsem udělal, kromě toho, že jsem unikl jejich úsilí mě zavraždit? Mé komuniké vysvětlilo, že to volání do zbraně byla dodatečná práce Luňanů. Stěžujte si u nich, prosím, ne u mě."
„To uděláme, pane, to uděláme." Mukerjiová se před-

klonila a namířila na něj ukazováček jako kopí. „Ale vy jste se od tohoto zločinného podněcování nedistancoval. Naopak, ve svém prohlášení jste vůči Severní Americe vznesl takové požadavky, jaké od soukromé společnosti nemůže žádná vláda akceptovat. Vaše lodi blokují severo-americkou jednotku na L-5. Dohled Mírového úřadu -stejně jako zprávy zpravodajské služby - hlásí, že svou společnost mobilizujete a připravujete se k násilným či-nům."
„Madam," řekl Guthrie, „jste inteligentní a rozumná žena. Musíme, mezi námi dvěma, používat přepjatých slov? Fireball nevydal žádné ultimátum. Prostě jsme va-rovali avantistickou vládu, že nemůžeme – nemůžeme, madam – zůstat nečinní, zatímco ona svévolně věz ní naše občany, a tím je nezbytně vystavuje nebezpečí. Zabavení našeho majetku bez řádného soudního řízení je také uráž-ka, ale ve srovnání s tím celkem zanedbatelná. Stejně tak je ilegální okupace 1^-5, provedená na základě neopráv-něných nároků, a představuje rovněž neomluvitelné rizi-ko.
Vyzvali jsme Futuro, aby uvedlo věci do pořádku. Chápeme, že to nelze provést najednou, a proto jsme při každém postupném kroku nabídli jednání a spolupráci. Pokud například evakuují svou jednotku z L-5, zařídíme její přepravu zpátky na Zemi. Co se mobilizace týče - ma-dam, politici mi chronicky připomínají, že Fireball není národ a jeho ředitelství není vláda. Jak bychom tedy mo-hli mobilizovat? Požádal jsem pouze naše společníky, aby se připravili k jakékoli akci, která se za současné nouzové situace může ukázat nezbytnou. Začínají se podle toho za-řizovat. Nic víc."
Prezidentka zúžila oči. „Jakou akci máte na mysli?"
Tělo robota pokrčilo rameny. „Řekl jsem: jakákoli se ukáže nezbytnou. Nezáleží to hlavně na Futuru?" Vážně dodal: „Kdybyste mě nezavolala, byl bych se na vás stejně během této denní hlídky obrátil. Použijte svých možností, paní

prezidentko. Přiveďte avantisty k rozumu."
HVĚZDY JSOU JAKO OHEŇ 391
Mukerjiová se smutně usmála. „Blufujete chytře, pa-ne Guthrie. Ale nedělejte z nás blbce. Ve vašem komuniké nebylo nic o tom, že ta výzva k povstání a slib pomoci, které se objevily ve vašem předchozím prohlášení, byly falešné."
„A co byste čekala, madam? Jistěže bych rád viděl, kdyby avantistickou vládu vystřídal někdo rozumnější. Ale ať k tomu dojde nebo ne, nechci se dívat, jak je spou-sta lidí, kteří touží po svobodě, vražděna, věznčna nebo je jim vymýván mozek, protože uvěřili nějakému slibu, kte-rý byl učiněn jménem Fireballu. Takže, ano, navrhl jsem zastavení palby, všeobecnou amnestii a řádné jednání všech zúčastněných stran o novém uspořádání. Při zpro-středkování tohoto úsilí jsem nabídl naše dobré služby. Ale zatím povstání nnkraču^p. Mrhá se životy a maiet-kem. Jestliže v čistě vnitřní záležitosti nesmí zasáhnout váš Mírový úřad, jak by to mohl udělat ubohý, soukromý Fireball? Jediné právo, které požadujeme, je zajistit -pokud to neudělá severoamerická vláda ani Mírový úřad - bezpečnost a pokojný život našich společníků a, ve dru-hé řadě, bezpečnost našeho majetku."
„To je značný požadavek."
„Jistě. Ovlivní běh událostí. Splníme své závazky, jak je vidíme my, podle svých nejlepších sil."
Následující přestávka byla delší, než odpovídalo zpož-dění danému rychlostí rádiových vln.
„Váš zájem o váš personál v Severní Americe je sám o sobě chvalitebný," řekla Mukerjiová tak vážně, jako by mluvila na pohřbu. „Možná způsobil, že zapomínáte, že existuje mnoho dalších vašich společníků kdekoli jinde na Zemi, a každý z nich je občanem některé země patřící k Federaci."
„A mohli by se stát rukojmími nebo předmětem repre-sálií? Madam, nemohu uvěřit, že byste něco takového mo-hla myslet vážně. Jsou naprosto nevinní."
Mukerjiová řekla suše: „Proto vaše generální ředi-telka Almeidová odeslala všechny kosmické lodi Fireballu

na Zemi na oběžnou dráhu, a každý regionální šéf se na tom podílel?"
„Ten příkaz jsem vydal já. Oni ho jenom provedli. Ne-budu urážet vaši inteligenci. Je zcela zřejmé, kam jejich sympatie směřují. Ale ani oni ani ostatní naši lide na Zemi neudělali nic nezákonného, nic, co by jejich vlády nebo váš úřad zakázal."
„Jejich sympatie, říkáte. Jejich loajalita? ... Všeo-becný konflikt by je jistě ohrozil."
Guthrie zvedl ruce. „Madam, prosím vás! Kdo o^tom řekl jediné slovo? To je nesmysl. A my v kosmu toužíme po konfliktu asi stejně jako po díře v přilbě. Udivuje mé, že se Rada a Úřad nesnaží zajistit svobodu a bezpečnost našich lidí v Severní Americe. V okamžiku, kdy to udělají, bude o všem ostatním možno jednat."
Mukerjiová zkřivila rty. „Ujišťuji vás, že toto úsilí vyvíjíme. Ale nedá se to dělat v záři publicity."
„Chápu a děkuji vám, a přál bych si být zbožný, abych se za vás mohl modlit. Doufám, že chápete, že Fireball ne-může ponechat ty, kteří mu důvěřují, svému osudu, a pro-to musí být připraven jim pomoci, pokud všechny ostatní pokusy selžou. Možná vám tato skutečnost bude užitečná při vyjednávání. Zatím neuděláme nic, co by vám mohlo situaci zkomplikovat, a jsme připraveni poskytnout vám jakoukoli pomoc."
„Velmi dobře, pane. Zrušte tedy vaši mobilizaci.
„Paní prezidentko, opakuji, že to není mobilizace, a při vší úctě nesouhlasím s tím, že by nepřipravenost na naší straně mohla posloužit jakémukoli dobrému účelu.
Mukerjiová vzdychla. „Dopadlo to, jak jsem se obá-vala. Ale pokusit jsem se musela."
„Doufal jsem, že pochopíte, že jsme rozumní lide. To byste měla ocenit."
Mukerjiová se smutně usmála. „Rozumní lidé mohou být také spolu ve sporu. Doufám, že budoucí volání ode mě nebo z mého úřadu přijmete okamžitě, ve dne ne v noci, stejně jako já přijmu vaše."
HVĚZDY JSOU JAKO OHEŇ 393
„Samozřejmě. Vaya con Dios."
„Na shledanou." Obrazovka potemněla. Guthrie na ni ještě okamžik hleděl, než se

obrátil zpátky ke Kyře.
„Je, je to tedy válka?" zakoktala.
„Proboha, doufám, že ne," vzdychl. „To poznáme za pár denních cyklů."
„Myslela bych... Mukerjiová bude potřebovat víc ča-su... aby avantisty přesvědčila."
„Taky se obávám. Je schopná a má dobré úmysly. Ale kdybych já byl tím režimem, zdržoval bych ji, dokud by povstání nebylo potlačeno, zatímco bych manévroval, abych proti neposlušnému Fireballu, který mi způsobil to-lik bolesti, přivedl Mírový úřad aktivně na svou stranu."
Kyra si položila prst na ústa. „Vy myslíte – vaše akce jim pomáhá?"
„No, přinejmenším se muhuu dovolávat átádnílio in-stinktu svých partnerských vlád. Jestli nás vyprovokují, abychom převzali roli ničemů, jejich lumpárny mohou být zameteny pod koberec a jejich předáci nebudou pohnáni před mezinárodní soud. Kdyby dokázali přimět Federaci, aby nás prohlásila za psance, mohou zkonfiskovat všech-no, co nám v Unii patří. To by byla posila pro zchátralou ekonomiku, kterou vytvořili.
Ale nevidím způsob, jak bychom mohli zůstat pasivní. Ani nemůžeme dlouho čekat. Našim společníkům v těch 'přemísťovacích střediscích' hrozí, že skončí ve výslecho-vých laboratořích." Guthrie uhodil do stolu. „Ne, Kyro, to nepřipustíme. Potom přijmu vinu a následky."
Vstala, přistoupila k němu a vzala obě jeho studené, těžké ruce do svých. „Ne, to nepřipustíme," řekla.
Nad nimi zářil galaktický pás. Vzpomněla si, že se mu ve švédštině říká Zimní cesta.

3S
NĚKOLIK SEKUND MOHLA KYRAjen zírat. Měla po-cit, jako by se náhle ocitla v beztížném stavu. „Myslíte to vážně?" zašeptala konečně.
„'Co je skutečnost?' řekl žertem Pilát," odpověděl Rinndalir. „To pozvání je zcela upřímné, žádný uskok ne-bo past. Co by tím mohl můj národ získat? Fireball k nám už tak chová značný odpor. Vrátíte se, kdykoli budete chtít, vaše důstojnost bude nedotčena. Snad se na nás po té návštěvě budete i méně hněvat. Protože jste se evident-ně stala velmi blízkou lordu Guthriemu, bylo by to pro nás prospěšné - a, snad připustíte, i pro něho. Ať to do-padne jakkoli, mohu vám slíbit skvělou zábavu." K čertu s ním, jeho hlas a úsměv byly neodolatelné. „A, samozřej-mě, mně bude vaše přítomnost velice milá." Krásná tvář zvážněla. „Ale jestli chcete přijít, musíte přijít hned. Udá-losti se blíží svému perihéliu. Projdou jím brzy a rychle."
Zamyslela se. Nevěděla o ničem jiném, co by pro Fi-reball mohla udělat. Její nabídku pilotovat Kestrel v jeho službách Guthrie odmítl. „Budeme mít spoustu pilotů, a po tom, co jsi prožila, potřebuješ delší odpočinek, než budeš zase fit." Ne příliš zdráhavě kapitulovala.
Nemohla ani zatelefonovat o jeho radu. Při tom, jak byl zaneprázdněný, by pravděpodobně trvalo celé hodiny, než by se k němu dovolala. Tady byla šance snad zjistit o Luňanech něco užitečného. Ano, mohlo se jednat i o ně-jakou jejich novou zradu, ale nechápala, jak by ona mohla být tak důležitá.
Ale zpátky k Rinndalirovi, bezcitnému, zrádnému a nádhernému.
„Muy bien," řekla mu. „Po tom triku, který jste uě-lal, bych neměla, ale dobrá."

Rozzářil se. „Doprava čeká na kosmodromu, kotviště 23." Byla tam náhodou, nebo to předem zařídil, v důvěře, že jeho pozvání přijme? „Balením se nezdržujte. Váš pokoj v zámku Vysokij si na vás pamatuje."
Kyře ve spáncích zabušila krev. Odeslala vzkaz na vědomí Guthriemu, až bude mít volnější chvilku, natáhla si boty a opustila své apartmá.
Před hotelem musela zpomalit. Ciolkovského pros-pekt byl přeplněný. Žádné Luňany neviděla. Drželi se ve své obytné čtvrti. V tomto městě je cizinci početně převy-šovali a emoce byly silně vzedmuté. Jen málo z obyvatel a přechodných návštěvníků se, teď, když se krize blížila vyvrcholení, zabývalo svou prací. Potulovali se sem a tam, seděli v kavárnách a hovořili až příliš vesele, nebo naopak tiše a ustaraně, kupili se kolem každého multi, kde se zprávy stále opakovaly, s jinými hlasateli a jinými záběry, ale stále o tomtéž. Tam, kde mluvili anglicky, španělsky nebo rusky, Kyra zachycovala útržky rozhovorů.
,,–nezaútočí," říkal pevně stavěný muž, nezaměnitel-ně Severoameričan. „Toho by se neodvážili. Vlády na Ze-mi by zabavily všechno, co na té planetě mají." Kyra ucí-tila jeho pot. Nebyl si tak jistý, jak prohlašoval. Pozemský průmysl závisel

na kosmu, jeho zdroje byly to, co zbývalo z biosféry, a drtivá většina kosmických podniků patřila Fireballu.
„-aliance se Selenarchy?" rozčiloval se nějaký muž z latinské Ameriky. „S těmi obojetnými bastardy?" Měl emblém Společnosti.
„Možná nemáme na vybranou," odvětila žena s ním.
„—Boží soud," řekl šedovousý pravoslavný kněz. „Jeho trest za naše hříchy a bláznovství bude menší, než nás stojí ony samy." Možná má pravdu, pomyslela si Kyra.
Jenže co mohl poté, co se prezident Unie Escobedo obrátil na svět, Fireball dělat? „-žádný kompromis se zlo-činností. Fireball byl od samého počátku k naší vládě ne-přátelský, dělal potíže, intrikoval a podněcoval vzpouru. Prohlášení Fireballu v naší zemi zažehlo občanskou vál-

ku. Seňor Guthrie tvrdí, že to byl podvrh, ale nevyzval chaotiky, aby svou rebelii zastavili," - a byli odvlečeni Bezpečnostní službou a podrobeni korektivním psycho-technikám - „ani nesáhl k represáliím proti Selenar-chům, kteří podle něho byli pachateli tohoto podvrhu." -Co měl udělat? Vyhlásit jim válku? - „Činím mu tento návrh: ať nás Fireball odškodní tím, že nám pomůže. Má například větší kapacitu pro kosmický dohled než Mírový úřad, a není omezen mandátem jako Mírový úřad. Ať nám Fireball poskytne informace o jednotkách chaotiků, jejich rozmístění a činností. Nebo ať Fireball zajistí sub-orbitální dopravu, kterou naprosto zoufale potřebujeme, jednotkám naší milice a Bezpečnostní služby, kamkoli to bude v zájmu potlačení vzpoury nutné. Existuje mnoho možností. Můžeme se na nich dohodnout, pokud bude Fi-reball nejdřív souhlasit s tím, že se bude řídit zemským právem.
Pak, jakmile bude současné nebezpečí za námi, uvol-níme z naší strany všechen personál Fireballu" — k depor-taci? — „nevzneseme žádná obvinění," — vůči komu, obža-lovanému z čeho? - „projednáme další nevyřízené otáz-ky," - takové jako použití majetku za mnoho miliónů UCU, spíš v držení rodin společníků než Společnosti. „Me-zitím musíme tyto osoby ponechat ve vazbě," - jako věz-ně, rukojmí - „a obrátit se na Vysokou radu a Shromáž-dění Světové federace, aby nařídily Mírovému úřadu po-tlačit anarchii a pirátství." To se snadněji řekne než udě-lá, když chybí vojenská síla pro operace ve vesmíru. Ve vzdálenosti větší než jeden poloměr od Země neexistovalo legálně nic většího než malé ruční zbraně v oprávněných rukou. „Ale doufám a modlím se, aby se ukázalo, že ta-kováto akce nebude nezbytná, že se Fireball dobrovolně napraví sám. Kéž k tomu dojde! Pak si Fireball zaslouží hlas na historické konferenci, která po těchto potížích musí následovat, aby rozšířila zákon do celé Sluneční soustavy a náležitě upravila činnost v kosmu," - a takto ukončila autonomii lidských bytostí, svobodně pracujících

spolu. Severoamerická vláda nebyla jediná, která po tom dlouho toužila.
Ano, avantisté hráli svou hru pěkně lstivě a vychyt-rale, pomyslela si Kyra. Nadcházející střetnutí by ještě mohli přežít. Ale ať ano či ne, to nebyl konec. V sázce bylo mnohem víc. Bože, ta sázka byla skoro kosmická - V da-vu před ní vznikla mezera. Využila toho a zrychlila krok.
V Ley Circus nastoupila na dopravník k letišti. Měla ho celý skoro sama pro sebe. Když sestoupila, vešla do vy-dlážděné jeskyně, kde se všechno rozléhalo nepřirozeně hlasitě. Veškerá činnost téměř ustala. Náhodný lidský pracovník na ni vrhl vyplašený pohled. Jen stroje pokra-čovaly nerušené ve své práci.
Brána do Kotviště 23 ji zkontrolovala a vpustila do-vnitř. Podle čísla předem věděla, že na ni bude čekat sub-orbitální, robotem řízené plavidlo. Nastoupila na palubu a udělala si pohodlí. Plavidlo projelo po kolejnicích pře-stupní komorou na své startovní stanoviště, od počítače Kontroly provozu dostalo povolení ke startu, a vzneslo se. Zrychlení působící na Kyru bylo mírné, dvojnásobek lu-nární gravitace. Zanedlouho se beztak ocitla v beztížném stavu. Na severním horizontu nad moři a krátery zářila modře Země v úplňku. Stíny se mísily dohromady.
Člun přistál na poli se servisní budovou. Vzápětí k ně-mu přijel vůz. „Vystupte, prosím," řekl melodický hlas.
Kyra uposlechla. Prošla přechodovou komorou a vy-sunutým spojovacím rukávem nastoupila do pozemního vozidla. Vůz se odpojil od člunu a rozjel se po silnici sice primitivní, ale pro svět bez výkyvů počasí celkem adek-vátní. Nad skalním hřebenem se objevily věže zámku, pak zdi a pak vjela dovnitř.
Lidský sluha před ní poklekl a po rampě ji doprovodil do vysokého jiskřícího sálu. Tam čekal v purpurovém a zlatém Rinndalir. Vyšel jí vstříc, aby jí podal

ruce. Jeho nebyly kovové a plastové, ale z masa a kostí. Sedě oči mu zářily.
„Jsem rád, že jste přišla," řekl. „Vaše chrabrost vám vynesla vysoké postavení!"

Jak to věděl? Nic z toho ještě nebylo zveřejněno. Agenti uvnitř Fireballu-
Nezdálo se, že na tom záleží, když mu mohla říct: „Gracias," a slyšet ve svém hlasu re-zonovat hrdost. Už nebyla jeho zajatkyně; setkali se ve vzájemné úctě.
„Kde je lady Niolente?" zeptala se.
Jeho odpověď ji rozechvěla: „Tak, porůznu. Zastupuje nás mezi našimi kolegy."
Zvedl obočí, lehce, trochu roz-pustile.
Přinutila se odtáhnout své ruce a říct: „Ano, vy Sele-narchové samozřejmě musíte udržovat stejnou bdělost a pohotovost k akci jako my. Proč jste mě sem tedy po-zval?" Nebyla schopna dodat, že to sotva mohlo být pro le-graci a zábavu, přinejmenším ne výhradně.
„Jak jsem řekl, amiga. Fireball se na nás pochopi-telně zlobí, ačkoli ve složitých dobách, které jsou před ná-mi, potřebujeme jeden druhého za spojence. Doufám, že se vrátíte s lepším názorem na nás a ovlivníte v tomto směru i lorda Guthrieho. Je to služba, kterou mohu své rase prokázat." Jeho tón zvroucněl.
„Stejně jako sobě. Rád bych získal zpátky dobrou vůli."
„Budu... poslouchat."
„A dívat se. Pojďte, prosím." Nabídl jí paži. Její zau-jala spodní polohu, téměř mimovolně. Špičky jeho prstů se dotkly její ruky. Bylo směšné, jakou rozkoš v ní tento jemný kontakt vyvolal. „Přál bych si, abyste byla přijela dřív, abychom měli čas na přátelský rozhovor, než dojde k tomu, k čemu dojít musí, ale opravdu jsem měl až doteď příliš mnoho práce."
Mezi skleněnými sloupy zamířili ke klenutému vstu-pu do chodby. Dojde k tomu, k čemu dojít musí. Kyru za-mrazilo. „Co tím myslíte?" zvolala. „Válku?"
Unaveně přikývl. „Avantistický Synod vysílal do Port Bowen šifrovanou zprávu. Pokud nebude Fireball do dva-ceti čtyř hodin souhlasit s tím, že poskytne jejich vládě po-moc, jeho lidé v Severní Americe budou prohlášeni za zlo-činné spiklence, postaveni před válečný soud a odsouze-ni."

„Ne, to je šílenství! To musí být bluf."
„Jisté nevěříte, že bude lord Guthrie riskovat, že to bluf není. Soudím, že Synod očekává, že se buď podvolí, čímž začne proces naprosté kapitulace Fireballu, nebo udělá něco nepředloženého, co vyprovokuje globální sank-ce proti Společnosti. Bolestně podcenili jeho schopnosti. Síly už shromáždil. Jakmile bude mít všechny potřebné údaje, udeří."
Procházeli další chodbou iluzí. Podlaha byla jako spě-chající řeka, stěny plné vysokých plamenů a strop noční oblohou, kde hvězdy v naprostém tichu padaly a hořely jako meteory. „Máte zatracenou spoustu důvěrných infor-mací," řekla Kyra zoufale. „Infiltroval jste jeho osobní štáb?"
Rinndalir se v mihotavém světle usmál. „To by bylo možná obtížné. Ale máme ledaskde své monitory, jak zjis-títe, a z toho, co nám říkají, vyvozujeme své dedukce. Ne-buďte zděšená. Radujte se. Vaše společenství vyráží na záchranu svých dětí."
Jeho tón byl měkký, ale zněla v něm polnice. Kyra ucítila brnění u kořínků vlasů. K čemu vlastně pochyby a strach? Její strana udělala všechno v lidských silách, aby dosáhla mírového řešení. Nepřítel se rozhodl jinak.
Pravda, muž po jejím boku udělal hodně pro to, aby k boji došlo. Kdyby býval nezasahoval do Guthrieho prv-ního sdělení, chaotici by možná zůstali zticha. Kdyby ne-byli zatlačeni do kouta, avantisté by dost možná dospěli k názoru, že bude nejlepší přistoupit na přijatelné urov-nání, možná i na reparace za jejich přečiny.
Skutečně?
Jako by četl její myšlenky, Rinndalir řekl: „Ano, my z Luny jsme osud trochu uspíšili. Copak vám to nepřišlo vhod? Váš nepřítel vyžaduje víc než potrestání. Vyžaduje zničení, jako rakovinná buňka, než rozšíří své potomstvo. V ten den svoboda dokáže, že není jen sladká, ale i silná a mocná. Údery, které zasadí, budou v zájmu všeho lidu kdekoli a kdykoli do budoucna."

Poul Anderson

Myšlenky se jí divoce rozběhly. Možná měl pravdu! Ona měla z budoucnosti také dusivý pocit. Nebylo pochyb, že se avantismus, ponechán sám sobě, zhroutí. Jak dlou-ho to ale potrvá, a v jakém stavu to její ubohou zemi za-nechá? Co zbude z ostatních nesvobodných zemí? Mohly by se životy, komputerizované ve jménu řádu nebo so-ciální spravedlnosti či jako tomu říkali, znovu povznést? Mohl by svěží vítr přivát myšlenku, že vlády a stroje mají být pouhými nástroji, které používají lidé, ne cílem samy pro sebe?
Nechť tedy nastane Šílenství!
Cesta je zavedla do Pagody. O půlnoci byla ozářená svitem Země nízko na severovýchodě, beztvarou modří rozptylovanou diamantem, měnící se při každém pohybu pozorovatele. Handlova hudba zněla ve vzduchu vonícím jako růže po dešti jasně a chladně. Klid tak náhlý byl stejně překvapivý jako nečekaný polibek.
U stolu s vínem, poháry a zákusky stál gauč. Naproti bylo obrovské multi. Rinndalir ji uvedl na místo a posadil se k ní. „Vzpomínky," zamumlal.
Ne, zatraceně, nesmí mu dovolit, aby ji svedl, alespoň ještě ne. „Zmínil jste se, že máte venku spoustu monito-rů," řekla. Její věcnost byla urážkou tohoto prostředí, ač-koli se nezdál uražen. „Předpokládám, že máte v úmyslu z nich přijímat?"
„Ano. My Luňané nemáme žádné vlastní výkonné kosmické plavidlo, ani neudržujeme robotizovanou flotilu, jen pár plavidel pro zvláštní účely. Jinak spoléháme na Fireball." Snad jí tuto obecnou informaci ocitoval proto, aby ji trochu ukonejšil. „Nicméně jsme vyráběli daleko víc miniaturních zařízení s pozorovací schopností, než jsme dosud deklarovali, a pak jsme je vypouštěli, naprogramo-vané tak, aby sledovaly, co se na jejich určených stano-vištích děje."
Vzal do ruky ovladač a stiskl tlačítko. Ve válci se ob-jevil obraz, nepochybně vyhledaný v databázi, štíhlá ko-vová silueta s přístrojovým ramenem vpředu a lineárním

pohonem na zádi. Poznala zhruba její typ, i když ne přes-ný model, a odhadovala, že je přibližně tři metry dlouhá, plus urychlovač hmoty. S největší pravděpodobností byla vypuštěna nikoli pomocí prvního stupně, nýbrž katapul-tem, což bylo na Luně snadné, a zásobována energií ze sluncem dobíjených molekulárních akumulátorů - vysoký speciňcký impuls, tudíž nízká spotřeba reakční hmoty. Žádná velká delta v mezi jednotlivými dobíjeními, ale hbitá a svižná. V zásadě jednoduchá, dala se ve velkém množství vyrábět v automatizované továrně kdekoli na Měsíci.
„Odvážím se tvrdit, že si Fireball několika z nich všiml; myslím však, že většiny z nich ne," pokračoval Rinndalir. „Žádné protesty jsme neobdrželi. Pro nás je to přirozený čin a pro nikoho nepředstavuje žádnou hrozbu. V blízkosti zajímavých lokalit na Zemi máme také utaje-né miniletounky s vlastními pozorovatelnami. Vysílají velice nízkou energií, ale dostatečnou, aby je velká anténa v Kopemíku zachytila. Teď jsou ve vzduchu. Avantisté jich možná pár sestřelí, ale věřím, že většina z nich nám něco ukáže."
Nalil do pohárů víno, zabublání, které se dobře hodilo k hudbě. „Navrhnete opět přípitek?" zeptal se.
Vzpomínky, ach, Bože, ano. „Na vítězství, čisté vítěz-ství," řekla Kyra. Víno jí posvětilo jazyk a vzrušilo krev.
Usrkl, zvedl znovu svou sklenici a řekl oplátkou: „Na chaos."
„Cože? Máte na mysli tento chaos, chaotiky? Bueno, ano, přeji jim mnoho štěstí." Okraje jejich sklenic o sebe zazvonily.
„Ne, já míním chaos," řekl jí, „osvoboditele, který anihiluje staré a dává zrod novému."
Zastavila pohár u rtů. „Chaos ve vědeckém smyslu?" zeptala se neklidně: nepředvídatelná věčnost.
„Když si přejete, ačkoli pak bych čerpal méně z mate-matiky a mechaniky než z kvantového srdce věcí. Pojďte, nenapijeme se?"
•l!

Kyru napadlo, proč se vlastně zarazila. Nepřipíjel přece na nic zlého. Jeden z jeho žertů. Polkla větší dou-šek, než měla v úmyslu.
„Podívejme se, co se děje," řekl Rinndalir. Sklenici v pravé ruce, levou stiskl ovladač. Obraz ve válci zmizel. Objevil se oblouk zemského zakřivení, vrstvy

vzduchu, bělostné závitnice mraků nad tyrkysem - krása, která Kyru pronikla tak hluboce, jako když ji spatřila poprvé. Sluneční světlo sklouzlo na pozadí okolní tmy po trupech dvou kosmických lodí, břichaté dopravní lodi třídy Argosy a malého raketoplánu třídy Falcon. Pozorovány zdálky optikou luňanského monitoru byly viditelné pouze podle slabé záře na zádi, známky toho, že se ženou plným ta-hem motorů.
„A-a-ahh," řekl Rinndalir hrdelně. „První útok. Za-pnuli jsme to právě včas." Předklonil se.
Kyře zazvonil v hlavě Guthrieho hlas. „Horní patro je naše," připomněl jí. „Mohli bychom postrčit pár velkých skal na kolizní oběžné dráhy, nebo je vystřelit z Měsíce. Pokud si vzpomínáš hrozba, že to udělají Luňané, byla velikým argumentem pro to, aby dostali svou nezávislost. Ale pokud ty střely nebudou aerodynamicky tvarované a přesně nasměrované, nebudeme je moci přesně řídit. Častěji vyoráme díru do prázdného pole nebo do města pl-ného nevinných lidí, než zasáhneme svůj cíl. Očekávám, že na nezbytné práce nebudeme mít čas. Místo toho, když budeme muset bojovat, obětujeme jednu nebo dvě lodi naložené kamením a navedené dolů robotem."
Otřásla se. Nejdřív musel být ten robot přeprogramo-ván na sebevraždu.
Ale to nebylo jako přeprogramovat zajatého Guthri-eho. Nebo ano? Ve skutečnosti stroje neměly vědomí ani svobodnou vůli či touhu žít. Skutečně?
V té chvíli -
Nákladní loď a raketoplán se od sebe začaly vzdalo-vat, jedna zamířila k Zemi, druhá do kosmu. Rinndalir na ovladači vyťukal nějaký příkaz. Nějaký počítač kdesi pro-

vedl výpočty a výsledek poslal do válce multi. Kyra ale ono elegantní písmo neuměla číst. Orchestr začal hrát část Královský ohňostroj.
„Cíl základna Kennedy," zajásal Rinndalir. „To jsem očekával. Máme tam v blízkosti víc než jednoho pozorova-tele. Jestli některý zůstane provozuschopný—"
Vyvstala před nimi horská krajina, modrošedé horské štíty se skvrnami sněhu na pozadí sluncem ozářené ob-lohy, borový les, ve střední vzdálenosti letiště, radom, spojovací věž, shluky budov, pohybující se vozidla. Kyra věděla, že se v podzemí skrývá pancéřované velitelské stanoviště národní milice.
Loď dopadnout neviděli. Přiletěla příliš rychle. Sestu-pem z oběžné dráhy a následkem zemské gravitace zís-kala dopadovou energii rovnající se ekvivalentu detonace dvou set kilotun. I když zeslabený přenosem, záblesk Ky-ru na okamžik oslepil jako nechráněný pohled do Slunce. Obrovská žhnoucí koule začala stoupat a rozpínat se, po-stupně přecházeje v houbovitý mrak kouře a prachu zve-dající se k nebi. Když se její výhled vyjasnil, uviděla ob-rovský kráter s nízkým valem, ale hluboký ve středu, kde ležely v troskách lidské jeskyně.
Hudba vesele hrála.
„Ya-a-a-ah," vydechl Rinndalir. Obyčejný člověk by za těchto okolností vykřikl. „Krása, krása."
Radost ji opustila. Tolik lidských životů bylo ztraceno. „Ne, pór favor, ne," zaprosila. „Létala jsem na mise, abych takové věci zastavila."
Vystřízlivění bylo okamžité. Odložil sklenici a položil svou ruku na její. „Prosím za odpuštění. Podívaná byla úžasná, ale, ano, ztráty žalostné. Nezapomeňte, nicméně, nezapomeňte, má drahá, že to bylo také nevyhnutelné."
„Museli jsme — musel Guthrie — udělat toto? Myslím, nějaká demonstrace v oblasti, kde by nikdo nebyl-"
„Obávám se, že ano. Nejde o to demonstrovat sílu sa-motnou, ale vůli ji použít. Tento náraz skutečnosti pod-lomí ducha a rychle ukončí odpor. Jinak by konflikt mohl

doutnat dny a týdny a konečného rozhodnutí by nedosáhl. Co by se z vašich společníků tam zatím stalo? A ti rebe-lové, kteří vám důvěřují, by nepřežili. Vzpomeňte si, jak skončila druhá světová válka."
„Jak?"
„Japonsko bylo obléháno. Ještě nebylo připravené, ne-bylo schopné se vzdát. Blokáda a hlad by je za pár dalších let srazily na kolena; invaze by to možná dokázala v krat-ší době, ale mrtvých by byly milióny a Země by byla zniče-ná, mrtvá jako Babylón nebo Mohendžo-Daro. Sovětské impérium by navíc bylo spoluokupantem. Kdybyste něco věděla o Koreji a Vietnamu, možná byste pochopila, co by to bylo znamenalo. Dvě nukleární bomby tomu všemu předešly."
Trochu ji to utěšilo, ale jen krátce, než řekl zamyš-leně: „Brzy očekávám váš druhý úder," zatímco začal lovit mezi zprávami ze Země.

Odtáhla se od něho. „Ne! Ne po tomhle!"
Podíval se na ni. „Ano, jestli je Guthrie realista, jak o sobě tvrdí. Musí ukázat svůj arsenál - zvlášť Světové federaci a jejím ozbrojeným složkám. Dnes začne mnoho věcí hynout. Nikdo nemůže vědět předem, které, ani kde se ve svém ničení zastaví, ale buďte si jistá, Kyro Davi-sová, že nikdo nemůže obstát, pokud neukáže svou sílu."
Chvíli zírala na jeho zvolna se usmívající masku. „To nemůžete myslet vážně," zašeptala. „Nesmíte. To - vítěz-ství? – za to stát nebude. Nic za to nebude stát."
„Oh, to je účel vítězství," řekl vesele. „Ať se přihodí cokoli, řád věcí, který převládal, je zlomen. Netrapte se. Lidem našeho druhu nic nepřinášel - vašemu, mému, všem, kteří se nyní zrodí – s výjimkou potupné zkázy. Chaos je znovu volný a zítřek otevřený."
„Vy, vy jste chtěli válku."
„Řekněte spíš, že to byl nástroj, který nám přišel do rukou."
„Vy jste to způsobili. Guthrieho vysíláním. A... to avantistické vysílání byla taky vaše práce?"

Zasmál se. „Drahoušku, skládáte nezaslouženou a pře-hnanou poklonu naší inteligenci a schopnostem. Děkuji vám." Obrátil pozornost k multi. „Hej, tady je něco slib-ného."
Na obrazovce se míhaly záběry jeden po druhém. Se-verozápadní integrace, roztažené kolem svých vod, konvoj nákladních automobilů na prérijní dálnici, peruť letounů, tisíce lidí tlačících se a křičících na Exploration Plazza, požár zuřící v Quark Fair... Rinndalir přepnul na jiný ka-nál.
Na okamžik Kyra viděla jen zmatek rozhrábnutého a hořícího mraveniště. Pak zapracoval její pilotní výcvik a začala se v obraze orientovat. Pozorovatel se vznášel vy-soko, proto byly v záběru i tříslově hnědé kopce porostlé malými roztroušenými háji dubů a eukalyptů. V dálce zářila vodní hladina a nad ní se zvedala zubatá kulisa budov. Poznala hlavní bioprostor Sanfranciské integrace. Svahy zjizvily exploze. Roboti parkové služby směšně pobíhali kolem, hasíce plameny v suché trávě, zatímco se obměna vozidla kolébala vpřed, přikrčení muži v přilbách přebíhali klikatě sem a tam, nad hlavami bzučely vrtul-níky, štěkaly zbraně. Muži se probíjeli na hřeben svahu. Rinndalir zvětšil pohled na jejich cíl a Kyra objevila spěš-ně vykopané zákopy, střelecké okopy a kulometná hnízda. Další muži se starali o náklaďák s plochou korbou, na které stál generátor zásobující energií laserovou zbraň, skromnou obranu proti útoku shora.
„Zbytek původně silné jednotky chaotiků," usoudil Rinndalir. „Milice je chytila do pasti, ale ještě se chvilku udrží, snad v naději, že přiletí pomocný oddíl." Pokrčil ra-meny. „Před několika denními cykly by to ještě bylo mož-né, protože chaotici měli pár aeromobilních jednotek, ale o ty už přišli."
Pro Kým to byla noční můra, minulost, kterou znala Jen z knih a dramat, o níž věřila, že je bezpečně mrtvá. Mrtví a ranění, krvavá hrůza pod zářícím sluncem- Mí-rový úřad by s tím mohl skoncovat během hodiny nebo

i méně, s náležitým vojenským vybavením ovládaným profesionály. Místo toho tito ubozí, špatně vycvičení, špat-ně vybavení milicionáři - pouzí náhradníci za civilní a po-litickou policii - zabíjeli a umírali v boji se svými bratry, občany, kteří se od nich vlastně ničím nelišili. Ale avan-tisté nechtěli mezinárodní zákrok. Ten by vynesl na svět-lo nepříjemně mnoho.
Rinndalir se poškrábal na bradě. „Existuje možnost je zachránit," řekl. „Jenže to by– Hej!"
Z oblohy se snesl raketoplán. V atmosféře byl plamen z jeho trysek modravě bílý, a červený tam, kde olízl zemi. Kyra si dovedla představit jeho řev, žár, který z něho tryskal, a ozónovou vůni vzduchu, kterým pronikala smr-tící radiace. Kov se tavil, maso se v cárech trhalo od kostí, půda se chvěla a černala, plameny zachvacovaly stále vět-ší okruh.
Zažehly se postranní trysky. Raketoplán se nakláněl, vyrovnával a přesunoval z místa na místo, kose řady vo-jáků Unie.
Rinndalir, zachvácený extází, začal ve svém vlastním jazyce zpívat. Milicionáři padali, klopýtali, prchali, křičeli prosby o milost, které Kyra nemohla slyšet. Hudba hrála dál.
Pak se raketoplán znovu vznesl. Nezůstalo nic než trosky, a povstalci na hřebenu, jež se začali jeden po dru-hém váhavě pohybovat vpřed; ohromeni,

vyděšeni svou záchranou? Za chvíli možná začnou provolávat slávu.
Kyra předpokládala, že ve skutečnosti ta kosmická loď mnoho jejich nepřátel nezabila. Nebylo to zapotřebí. Demonstrace síly a rozhodnosti ji použít zcela postačova-la. Uvažovala, kdo byl pilot. Myslí jí deňlovaly jména a tváře. Chtěla to vědět? Mohlo to docela dobře zůstat ta-jemstvím. Ale pak by musela přemýšlet o všech.
Rinndalir se k ní otočil. „Consummatum esí."66 Jeho hlas se chvěl. „Je po všem. Kdo se opováží bojovat? Pila
' Consummatum est. (lat.) - Dokonáno jest. (Pozn. překl.)

jste na čisté vítězství, Kyro. Máte je, tak čisté jako nikdy v dějinách. Napijte se znovu."
Seděla bez pohnutí. Úbočí v multi hořelo.
Spustil dolů sklenku, kterou pozvedl. „Pravda," řekl tiše, „to, čeho jste byla svědkem, v sobě nese svůj znepo-kojivý aspekt. Věřte mi, prosím, že ani mě pohled na smrt a agónii netěšil. Jenže patří k životu, Kyro. Tady poslou-žily dobrému účelu." Jeho tón zazněl obdivně. „A to před-stavení bylo velkolepé."
„Ano, vy to oceníte," odvětila.
Trochu ztvrdl. „Truchlíte? Cítíte vinu, že jste toho byla součástí? Vypovíte smlouvu s Fireballem a zřeknete se své loajality?"
„Ne. Oh, to ne." Její slova zazněla na pozadí hudby mdle. „Jen... se s tím musím vyrovnat. A sama se sebou."
„Chápu." Usmál se. „Nebo možná ne. Jsme rozdílné povahy, vy a já. Nu, pozval jsem vás sem v naději, že by-chom se o nich mohli dovědět něco víc," – položil ruku na opěradlo gauče - „a společně oslavovat."
Jeho kůže vydávala zvláštní sladkou vůni, ne zcela pižmovou. Zalilo ji teplo. Přesto vstala. „Ne," řekla, „gra-cias, ale chci jít domů. Hned." Nejdřív do Tychopolis, ne-vyhnutelně, a pak do domu u Ilmenského jezera. Nebo do Toronto Compound? Tam by mohla nejdřív zjistit, co se stalo s Bobem Leem, a - jestli žil - pomoci mu zpátky na svobodu.
39
TECHNICI ODPOJILI SCHRÁNKU od elektronických a fotonových zařízení, která její program kontroloval, a odnesli ji do Guthrieho soukromé pracovny. Tam ji polo-žili na stůl a odešli. Chvíli zůstala sama. Její čočky se roz-hlédly po interiéru, kamenné podlaze, tiše pracujícím za-

řízení a kopuli poskytující výhled na měsíční krajinu, hvězdy a blednoucí Zemi. Klenba byla postavena poté, co se Guthrie vrátil z Alfy Centauri. Pak se čočky zahleděly na obraz, starou fotografii – kopírovanou a rekopírova-nou, jak desetiletími slábly její barvy - Juliany a - jejich dětí, když byly malé.
Dveře se odsunuly, aby propustily postavu nikoli ne-podobnou rytíři v brnění, jež přešla místností a zastavila se u stolu. Dokud se dveře nezavřely, jediným zvukem by-lo šumění ventilace, kterou ani jeden z nich nepotřeboval. „Saludos," zabručel pak Guthrie v robotovi.
„To myslíš vážně?" řekl posměšně Guthrie ve skříňce.
„Pravděpodobně ne." Robot zaváhal, než pokračoval, a jeho ironie se vytratila: „Nebo -já nevím. Způsobil jsi mnoho utrpení, ale jsi svým způsobem já."
Tón druhého zůstal posměšný. „Dobře, přeju ti mnoho štěstí. Proč ne, když vezmu v úvahu, kdo jsi. Budeš je moc potřebovat."
Robot si položil ruku na základnu horní kopulky, jako si člověk hladí bradu, když přemýšlí. „Jak se ti dařilo?" zeptal se.
„Chytřejší otázku nemáš? Jako tobě. Napůl šťastný, napůl naštvaný ze své zatracené bezmoci. Dost času jsem strávil vymýšlením nových kleteb a nadávek."
„Tvé připojení nepomohlo?" Quivirová aparatura ne-byla k dispozici, ale vězeň Guthrie měl plný přístup k multi a vyhledávání údajů, plus pulsaci, pokud se chtěl cítit opilý.
Jeho hlas zazněl potěšené. „Vybraná díla, ano. Zvlášť klasika. Kdy sis naposled přehrával Fausta v provedení Helsinské opery a v duchu toužil po Olze Waldové? Musí být už pěkně stará, jestli je ještě naživu. Pár nových věcí bylo taky dobrých, těch složených potom, co jsi mě odpojil a uklidil."
„Myslím, že vím, co máš na mysli. A teď zprávy."
„Poslední tři nebo čtyři denní cykly jsem se s tím ne-obtěžoval."
409

„Ne?" Robotovy čočky se zadívaly do čoček skříňky, jako by se pokoušely objevit něco za jejich třpytem. „Já bych se určitě obtěžoval."

„Ale ne, neobtěžoval. Ne, kdyby už neměly nic společ-ného s čímkoli, co ty kdy uděláš. Hledal bys něco, co by tě alespoň na chvíli odvedlo od sebe sama. Přemýšlej o tom." Robot se napřímil, pohlédl na hvězdy a řekl: „Asi ano."
„Oh, do jisté míry jsem zvědavý," připustila schránka. „Ne natolik, abych chtěl znát podrobnosti. Ale v obecných rysech, co se stalo?"
Robot si založil ruce za zády a začal přecházet sem a tam. „Avantisté jsou pryč," začal vyprávět. „Doslova pryč. Když jejich milice a většina jednotek Bées odmítly bojovat dál, skoro všechny politické, byrokratické a ideo-logické špičky práskly do bot, jen s několika málo posko-ky. Někteří jsou v Hirošimě a říkají si severoamerická vláda v exilu, někteří žádají o azyl. Mezitím se ve Futuru ustavila Osvobozenecká junta, jež si říká prozatímní vlá-da. Shromáždění Federace se hašteří, zdali ji má uznat. Nicméně Rada přijala její pozvání pro Mírový úřad, aby obnovil pořádek a přinesl úlevu do poškozených oblastí. Vcelku ta země funguje."
„Myslíš, že ji Federace uzná?"
„Možná. Po volbách určitě. Zdá se, že je tomu světové veřejné mínění nakloněno."
Hlas ze skříňky zazněl napjatě. „Nevíš náhodou, co se stalo s Enriquem Sayrem?"
„Šéfem Bées? Ano. Je mrtvý. Jak jsem dokázal zjistit, neunikl, protože ztrácel čas, když se pokoušel něco pod-niknout s mou další kopií, kterou měl schovanou. Musel mít nějaké divoké představy o výhodách, které by mu to mohlo poskytnout. Pronásledovatelé se o tom dověděli a chytilo ho. Příští den ho čekal válečný soud - nebo nezákonný soud, jestli chceš - a popravčí četa."

Oční výčnělky pomalu kývly nahoru a dolů. „Dobře," řekl Guthrie ve skříňce.

Robot se zastavil a zahleděl se na ni. „To říkáš ty?"
„Jistě," odsekl hlas ze skříňky. „Po tom, co mi ten sli-zák udělal."
„Ale ty jsi naprogramován, abys—"
„Věřil v Xuanovo zjevení a technospásu, která má přijít." Posměch se mu z hlasu vytratil. Tiše pokračoval:
„Ano, jsem. Ale zároveň-" Sotva slyšitelně: „Dokážeš to dokonce i ty, který jsi já, pochopit?"
Robot zvedl ruku a nechal ji zase klesnout. „Ty přece víš, že ti to násilím vnutili. Vnutili do tebe."
„Ano." Hlas zněl jako kov. „A musel jsem pro tu věc pracovat. Musel jsem. A přece, kdybych byl víc než jen věc ve skříňce, zničil bych tě. Noční můra."
Robot pohlédl dolů na své ruce. „Dokážu si představit noční můru, v níž bych uškrtil Julianu. Ale ne těmito. Tě-mi, co byly skutečně moje."
„Víš to a můžeš to říkat."
„Jen tobě. Sobě. Tady, sám."
Několik minut mlčeli. Pak Guthrie ve skříňce ticho drsně přerušil: „Co víš o Luňanech?"
Robot sebou trhl. „Cože? ... Proč?"
„Když jsem čekal na toto setkání, měl jsem možná víc času na přemýšlení. To ultimátum od avantistů, které ti poslali, byla neuvěřitelná pitomost. Ne že by se vlády ne-bo společnosti často nedopouštěly ještě horších břídilství, ale přece jenom—"
„Chceš říct, že ho Luňané podvrhli?" Robot znovu zís-kal sebekontrolu. „Ta myšlenka mě samozřejmě napadla. Když zpráva přišla, zavolal jsem zpátky do Severní Ame-riky a zeptal se, jestli to mysleli vážně. Odpověděli, že ano, a naši technici si ověřili, že to bylo z jejich hlavního stanu. Nevěděli jsme a nevíme, jakým způsobem by se někdo zvenčí dokázal do toho spojení navrtat. Ale teď... někteří členové bývalého Synodu - a několik dalších vel-kých zvířat — popírají, že by o tom cokoli věděli."
„Mohou docela dobře lhát. Nebo, jak bych soudil podle určitých případů, je jejich kolegové neinformovali, protože

věděli, že by se té hrozbě pokusili předejít nebo ji zmírnit. Znáš Luňany lépe než já. Dokázali by to nějak zorgani-zovat?"
„Možná měli své páky," řekl robot. „Dva nebo tři klí-čoví avantisté — pravděpodobně ne v samotném Synodu, ale někde blízko - mohli být krtky v žoldu Selenarchů. Kromě toho, nebo alternativně, se na tom mohli podílet i malí agenti, agenti v takové pozici, že mohli podstrčit fa-lešné údaje a počítačové červy do sociodynamických pro-gramů, kterým avantisté tolik věřili. Ty mohly způsobit, že analýzy toho, jak bude Fireball reagovat, vyšly ne-správně. Kyra

Davisová mi poskytla důvod věřit, že lu-ňanští lordi tento výsledek zamýšleli, ať už měli nebo ne-měli co do činění s tím, co ho skutečně způsobilo. Jenže nemáme nezvratný důkaz, a obávám se, že ho nebudeme mít nikdy."
Skříňka napodobila povzdech. „Na tom sotva záleží. V každém případě potřebuješ jejich podporu. Fireball je po krk ve sračkách."
„Nejspíš ano. Porušení zákona v globálním měřítku. Nemohli jsme—"
„Já jsem musel!" vykřikla skříňka.
Robot na ni co nejjemněji položil ruku. „Já vím."
Stál tak, dokud se oční výčnělky nepřestaly chvět. Pak odstoupil a řekl: „Nic už nebude nikdy stejné jako předtím. A Rinndalir, Luňan, se kterým jsem měl nejvíc co do činění, z toho má nepochybně radost. Myslím, že doufá, že se celý systém rozpadne na kusy."
Guthrie bez těla se znovu uklidnil. „Z jeho hlediska, pokud jeho kulturu neposuzuji špatně, má pravdu. Já bych mu dával mírné šance."
„Cože?"
„Poslyš. Nemluví ze mě jen víra, kterou do mě vtlouk-li. Alespoň ne zcela. Avantismus se zhroutil, o tom není pochyb, ale logika událostí je stejná, jako byla vždycky. K té transfiguraci, kterou Xuan předvídal, dojde tak jako tak - nyní, možná, o něco rychleji - ledaže by něco ra-

dikálního, nějaká katastrofa, rozházela celou šachovni-ci."
„To není právě povzbudivé," řekl odmítavě robot. „Ve skutečnosti očekávám, doufám, že bude příštích pár let každý zatraceně opatrný. Já taky."
„Jestli dokážeš být opatrný, je jiná věc. Jak dlouho, například, dokáže Fireball zůstat napůl lidský? Je to čím dál těžší, má to stále menší ekonomický smysl, že? A br-zy, jak jsem pochopil, se budeš muset postarat o plně umělou inteligenci."
Robot udělal odmítavé gesto rukou. „Tak už dost," zavrčel. Míměji pokračoval: „Přišel jsem sem dnes — první hlídka, kdy mám pár volných hodin - abych se tě zeptal -sebe - co bych s tebou měl dělat."
Odpověď přišla okamžitě. „Ukonči mě."
Kobot zvedl ruce. „Ne, počkej. Je pravda, že jsi příliš nebezpečný, abych tě držel, tak jak jsi. Ale přeprogramo-vání-"
„Neurážej naši inteligenci," vyštěkl druhý. „Abys při-šel na to, jak mě přeprogramovat, bys musel udělat kopii podle mé kopie a experimentovat s nimi. To nechci. I kdy-by mě to změnilo, nechtěl bych to."
„Proč?"
„Lpí na mně příliš mnoho krve."
„Na mně taky," zašeptal robot. „Přesná čísla nejsou ještě známa, ale Fireball zabil několik set lidí, a mnohem víc jich zranil."
„Budeš s tím muset žít," řekla schránka. Štěkavě se zasmála. „Zít!" Rychle a otevřeně dodal: „Ty máš svou po-vinnost, k těm pilotům, kteří tu práci udělali, a ke všem ostatním. Já ne. A přitom za všechno mohu."
„Nebyla to tvá chyba."
„Nech mě jít!" zahřměl Guthrie ze schránky. „Ve jmé-nu Juliany, nech mě jít!"
Robot strávil sotva minutu rozhodováním. Koneckon-ců, byl to on sám. „Okay," řekl tiše. „V jejím jménu. Kdy?"
„Co nejdříve."

„Chtěl bys něco předtím?"
„Ano. Jednu laskavost. Pohled na poslední věc, kterou jsme spolu my dva skutečně sdíleli."
Schránka nemusela říkat víc. Robot ji vzal a přenesl ii na místo, odkud z jeho náručí viděla mezi hvězdami Alfu Centauri.

aai3H3CI
Trr

4€
„POJĎ," ŘEKLA EIKO, KDYŽ se Kyra rozhovořila, „než si o tom promluvíme, pojďme někam, kde je klid."
Ruku v ruce vyšly z bytu a pustily se pasážemi. Lidé, kteří poznali jednu nebo druhou z nich, je zdravili, ale ne přehnaně, a zdálo se, že respektují, když se s nimi neza-staví. Ostatní šli za svými povinnostmi nebo za zábavou tišeji, než

tomu bývalo dřív. Neprovolávali slávu, ani když Kyra s ostatními piloty odváděli Holdenovy muže, aby je přepravili zpátky do Severní Ameriky. Byli rádi, že je vidí odcházet, ale brali to střízlivě. Když se Kyra vrátila na L-5, zjistila, že se ticho prohloubilo.
A když otevřel sedmou pečeť, bylo na nebesích skoro pul hodiny ticho.
Dopravník je dovezl do Trevorrowovy obory. Stále mlčky kráčely přes trávníky. Bylo zde dost lidí, páry a malé skupiny, nikdo sám. Ze stejného důvodu, pomys-lela si Kyra. Nebe, slunce, oblaka i vítr byly umělé, pouhá iluze, ale listy, květiny a létající stvoření skutečně žily.
Ale Strom stál osamocen. Snad jeho mohutnost vzbu-zovala pocity příliš silné, než aby byly příjemné. Kyra a Eiko se vyšplhaly na třetí plošinu. Odtud vedl chodní-ček podél téměř vodorovné větve. Na konci se nacházela další plošina, s lavičkami zavěšenými na kolejničkách. Z obou stran sem dosahovaly menší větve, zvedaly se ze-spodu a spadaly seshora, vytvářejíce oponu temně zele-ného jehličí. Pohybovaly se a šuměly ve větru. Kůra vyde-chovala smolnou vůni. Kolem proletěl drozd.
Posadily se naproti sobě. Eičin dech, zrychlený výstu-pem, se znovu uklidnil. Setkala se s Kyřinýma očima a usmála se, jako se matka usmívá na dítě s odřeným kolenem. „Teď si můžeme promluvit," řekla.

Kyra pohlédla do dálky. „Gracias, querida," odvětila bezbarvě. „Nicméně, já nevím - stále víc jsem uvažovala, zatímco jsme sem šly - k čemu to bude. Jen si budeme přehazovat sem a tam to, co je zřejmé."
„To není k ničemu. Neměly bychom pouze vědět, co je v našich srdcích, měly bychom to sdílet. A možná, jen možná, z toho vzejde nějaká vize. Víš, také jsem přemýš-lela. Jde o Fireball a budoucnost, že?"
„Samozřejmě. Máš pravdu. Musela jsem to někomu říct, a ty-" Kyra se ohlédla a rychle řekla: „To, co se v po-slední době stalo, nebyla skutečná krize. Ale teď se cosi děje, cosi se vytváří, a když nás to převálcuje, nevím, jestli to my, Fireball, přežijeme. Tvůj otec rozumí politice lépe než většina ostatních. Co očekává?"
„Říká, že se proti Fireballu budou shromažďovat další síly," odpověděla Eiko vyrovnaně. „Guthrie–san ukázal, jakou mocí může vládnout, a to je děsivé. Strach plodí ne-návist. Emoce se živí samy."
„Ale my jsme museli jednat!" vykřikla Kyra. „Museli jsme! Nebo ne?"
„Měli jste svou pravdu-"
„Gracias," zamumlala Kyra. „To jsem chtěla slyšet."
„–jako ji měl Taira," dokončila Eiko.
Kyra zamrkala. „Co?"
„Nebo Siouxové nebo konfederovaní v minulosti tvé země. Dobyli svá vítězství. Ale nakonec je jejich nepřátelé stejně zničili." Eiko vzdychla. „Jenže nic není nesmrtelné. Kde jsou dnes Minamotové?"
„Mohli bychom bojovat. Mohli bychom přimět celou Zemi, aby se před námi sklonila." Kyřin hlas poklesl. „Pochopitelně to neuděláme. Sakra, já bych to neudělala. Nemohla bych takhle zabíjet, pro pravdu ani pro cokoli ji-ného. Guthrie to staví takto: 'Musíme se stát svou vlastní zatracenou vládou.' Jaký by to mělo smysl?"
„Řekla bych, že nebude váhat využít svou ekonomic-kou sílu. Může vyjednávat. Dělat kompromisy. Kupovat si čas."

Kyra přikývla, opřela se lokty o kolena a zírala na podlahu plošiny. „Ano. Ale k čemu to všechno?"
„Chápu." Eiko chvíli tiše seděla a naslouchala šumění větru.
Pak se předklonila, poplácala svou přítelkyni po ra-meni a tiše řekla:
„Přemýšlela jsem a něco mě napadlo, jestli tě to zajímá."
Kyra zvedla hlavu. „Mluv."
„Federace se bude snažit dostat Fireball a Lunu pod svou kontrolu. Ti budou klást odpor. Můj otec si netroufá předpovídat, kdo nabude vrchu, ale sází na Federaci. Proto věří - doufá, stejně jako já, a ty, že si Fireball jaké-koli další použití násilí odepře." Eiko se krátce odmlčela. „Ale i když zůstane svobodný, a Luna si udrží svou suve-renitu - oba si konečně hlavně přejí zachovat věci takové, jaké byly - tento řád je zničen. Tím, co udělal, už Fireball nenapravitelně změnil všechno, včetně sama sebe. A čas utíká."
Kyra znovu přikývla. „Společenský vývoj. Vývoj stro-jů. Celý vesmír se nám mění

pod nohama."
„Máme jiné vesmíry."
Kyřiny oči se rozšířily. „Co?"
Eiko se maličko zasmála. „Ne doslova. Myslím jiné světy."
„Mluvíš o emigraci? Eiko, to je hloupost."
„Sledovala jsem na to téma nějaké diskuse. Je prav-da, že mnoho lidí by jít nemohlo. Šli by jen ti, kteří si to skutečně přejí."
„Ale kam, proboha? Kde je nějaké místo, které by-chom mohli využívat?"
Holé skály, uvažovala Kyra, holé pouště, horko jako v krematoriu, chlad jako v hrobě, smrtící radiace, nedý-chatelný vzduch nebo vůbec žádný - krása a majestát Bo-ha, bohatství zdrojů, které Zemi uchránily před vyčerpá-ním a smrtelnou otravou, ale nikde místo, kde by syn člo-věka složil hlavu. Ano, můžeme zřídit další kolonii na Marsu, na Měsíci, na asteroidech, je možno vybudovat

další O'Neillův ostrov, ale co tím získáme? Nebudeme o nic svobodnější, než jsme byli. Můžeme se přesunout do Dortová mračna, do říše nejvzdálenějších komet, kde je Slunce pouze nejzářivější z hvězd, a stejně to nebude dost daleko.
„Alía Centauri. Planeta Demeter."
Kyru překvapilo, že to Eiko řekla. „Copak lidé s fan-tazírováním o něčem takovém neskončili?" ušklíbla se. „Beznadějné. Svým způsobem obyvatelná, ano, ale tamní život začal sotva vylézat na souš, a s naším druhem není žádným způsobem kompatibilní. Pokud jde o krajinu, nej-kamenitější poušť na Zemi je ve srovnání s ní rajská za-hrada."
„Kolonisté by z ní proto mohli s čistým svědomím udělat, co by si přáli."
„Ta cesta- Víš, kolik by to stálo. Nejsi hloupá. Nebo jsi zapomněla? Vyslat tam hrstku osadníků by přivedlo k bankrotu samotný Fireball."
„Aspoň by je společnost, kterou opustili, nemohla ná-sledovat."
„A k čemu? Za tisíc let, šlus! Konec."
Kyra si představila obrazy z monitorů počítačů. Dvě slunce obíhající jedno kolem druhého. V dálce se otáčela Proxima, žhavý uhlík červeného trpaslíka, zachycený tu-lák, příliš matný a vzdálený, aby na něm záleželo. A bylo to velké, podobné Slunci, ale o polovinu jasnější. B mělo jen třetinu této svítivosti a jednu planetu, která mu zbyla poté, co Phaeton uchvátila její družka. A mělo tři vlastní planety. Demeter obíhala po nejvzdálenější oběžné dráze. A Demeter nesla život.
Jak strašně málo bylo světů, které ho nesly, i tak pri-mitivní jako Demeter. Kdysi ho nesl Mars, jen krátce, než ho mumiňkovaly zima a sucho. V soustavě Centauri vznikl později, když se časem zvýšila teplota A, rozpustily se ledovce a daly vznik oceánům. Také zbýval jen krátký čas, než se vlády ujme smrt.
A dokázalo držet planety pevně do vzdálenosti převy-

sující dvou a půl násobek vzdálenosti Země od Slunce. Do-ména B byla menší. Mezi oběma slunci existovala zóna, kde se každá oběžná dráha chaoticky měnila a kde ne-existovalo nic s výjimkou asteroidů na divokých a neyypo-čitatelně se měnících trajektoriích. K této oblasti se Phae-ton - před miliardou let? - přiblížil. Jeho dráha se proto při každém oběhu stávala nestabilnější, dokud se nako-nec nedostal do bodu, kde ho A definitivně odňalo B, a za-čal obíhat kolem větší hvězdy po retrográdní, stále se mě-nící eliptické dráze připomínající dráhu komety. Ta proti-nala dráhu Demeter ve stejně nestálých uzlových bodech. Proto ho lidé pojmenovali stejně jako asteroid, který kři-žoval dráhu Země. V soustavě Alfy Centauri však jméno nabylo mnohem konkrétnějšího významu.
Bylo nemožné vypočítat polohu renegáta na víc než pět nebo deset tisíc let dopředu, ale i to by bylo irelevan-tní. Za necelých tisíc let se s Demeter srazí.
„A další systémy s planetami s kyslíkovou atmosfé-rou, které známe, jsou moc daleko," pokračovala Kyra. „Všichni by zemřeli dřív, než by je tam jakákoli loď, co jsme schopni postavit, dokázala dopravit. To neznamená, že by Alfa Centauri byla nedostupná pro cokoli s výjim-kou robotů a uložených vědomí. Ale i za předpokladu, že bychom to nějak dokázali, co bychom tím získali? Ne, my patříme tam, kde jsme."
Eiko řekla: „Tisíc let se tam žít dá. Což je pravděpo-dobně déle, než přežijí zdejší hodnoty, které vyznáváš. A za tu dobu se může stát mnoho."
„Jistě. Ale je to nesmysl."
Eiko se nezatvárila uraženě, ale soucitně. Kyra se za-razila a řekla mírně: „Promiň. Jsem zahořklá. Ty... to myslíš vážně, že?"
Eiko se usmála. „Částečně. Jsme samy. Můžeme si

snít."
„Hm, bueno, byl to vždycky velký sen. A kdoví, k če-mu by se ta kolonie za tisíc let dopracovala. Ale, Eiko, je to tak zatraceně daleko."

„Znamená to automaticky, že je to směšné?" odvětila Eiko. Zahleděla se do šeptající, ustavičně se pohybující zeleně „Když jsem sedávala vysoko na Stromě, napadalo mě všechno možné. Úvahy o evoluci. Nemá žádný účel, říkají nám biologové, žádné určení; prostě k ní dochází, stejně slepě a úžasně jako k duze. Nicméně z kalu pra-moří vznikly třešňové květy, tygři, děti, které se dívají na duhu a žasnou."
A zabíjení, rakovina a vlády, pomyslela si Kyra. Na-hlas řekla: „Vybrané rapsodie o lidstvu jdoucímu ke hvěz-dám jsem samozřejmě slyšela. Kdo ne? Každá z nich ale ztroskotává na praktických problémech."
„Ryba, která se jako první odvážila vylézt na břeh, měla také značné praktické problémy. Prosím, drahá, nech mé pokračovat."
„Jistě. Odpusť."
„Uvažovala jsem-" Eiko se natáhla, aby uchopila pohupující se větvičku. Na okamžik si její jehličí přidržela u líce, a zase ji pustila. „Proč je tady toto, tento Strom?" zeptala se. „Život, evoluce - zárodečná plazma, s níž evo-luce pracuje, nevyhledává podle svého vlastního přání, kam ji vývoj zanese - život přivedl do kosmu nejen lidi, ale i trávu a stromy a ptáky. Proč? Jak k tomu dochází? Není to proto, že v sobě neseme potřeby, které musíme naplnit, staré jako náš rod? Myslím, že životní síla není -ve svém nejvnitrnějším bytí - progresivní. Je hluboce konzervativní. Dělá, co musí, aby zůstala tím, čím je."
Bez jakéhokoli rozumného důvodu Kyra pocítila zabr-nění. „Skutečně, šli jsme do kosmu, abychom zachránili život na Zemi," vydechla. „A opatření na Zemi úkol na-vzdory fanatikům - Obnova byla úchylka - zvládla."
„Lidé jsou primitivní, nespecializovaní živočichové," řekla Eiko. „Konzervujeme spoustu toho, co ostatní ztra-tili."
„Ale proto, že se nám vyvinuly zvláštní vlastnosti," polemizovala Kyra. „Vzpřímená chůze, chápavý palec, velký mozek."

„Pro naše společnosti platí totéž," odpověděla Eiko. „Život se přizpůsobuje a vyvíjí, aby uchránil to, co je; a tak mění to, čím je. Ale průběh té evoluce byl vyvolán přáním trvat."
„Myslíš, že na Alfě Centauri-" Kyřina slova zůstala viset ve vzduchu.
Eiko rozhodila rukama. „Je to jen nápad. Bezpochyby bláznivý, souhlasím."
„Kdyby sis doopravdy myslela, že je bláznivý, amiga, nikdy bys ho nevyslovila," řekla jí Kyra.
Potřásla hlavou. „Mám přístup ke Guthriemu. Můžu mu nasadit brouka do hlavy. Čemu to může uškodit? A kdo ví, kdo ví?" zeptala se vesmírná pilotka větru.
41
ZEMĚ BYLA PROTI SLUNEČNÍMU SVITU, v němž se utopila většina hvězd a který zaléval pustou měsíční kra-jinu horkem, pouhým bledým srpkem. Skály a krátery vr-haly ostré stíny. Kopule nad pracovnou záři tlumila v še-ro, neurčité jako snová vzpomínka. Uvnitř stály tři posta-vy, člověk, humanoidní robot a čistě funkční stroj.
Ten poslední z nich obsahoval Guthrieho. Jeho optika byla zaměřená na muže.
„Dokážeme to, Pierre?" zahřměl. „Myslím, kdyby nám hrozil krach?"
Aulard zvedl obočí. Vrásky na čele se mu prohloubily. „A to vám mám žíci teď 'ned?" odvětil.
„Ne, ne, to samozřejmě nemůžeš, ne bez výpočtů a po-čítačových modelů a zkoušek, a všeho, co je k tomu třeba. Ale v zásadě, podle názoru té moudré hlavy, kterou ještě stále máš, stojí ta myšlenka za prozkoumání?"
„Už byla zkoumaná dost často."
„Jo, a byla shledána neúnosně nákladnou, a proto ne-byla zkoumána dál. Ale dnes zapomeň na ekonomiku. Do-

kážeme to za předpokladu, že vystavíme bianco šek na všechny zdroje Fireballu?"
Aulard pokrčil rameny. „Nejsem to já, kde se zbláznil, když já byl zajatec, zdá se." Obrátil se na humanoida. „Možná 'o vy dokážete přivést k rozumu. Jemu se při'o-dilo pržíliš moc. Vy pamatujete jasněji. Ržekněte mu, jaký nesmysl to

být."
Kovová forma dobře půl minuty mlčela. Hostila Guth-rieho náhradní kopii, kterou Sayre nařídil vyrobit a us-kladnit, nedávno přenesenou na Lunu. Starší Guthrie do ní dosud nebyl vložen. A navzdory tomu, co on sám zjistil, přečetl nebo k čemu všemu měl přístup, vrátil se ten dru-hý vlastně čerstvě z Alfy Centauri.
„Demeter?" řekl zvolna. „Nevím. Jestli - jestli by to byla cesta, kterou lze jít, rád bych se tam vrátil. Nejsem si jistý, zdali je, ale— Ano, mluv, Pierre."
Aulardův pohled se vrátil k prvnímu Guthriemu. „Ne, vy rženete mně," odsekl. „Vytvoržit kolonii, živou kolo-nii, na planetě neužitečné a condamnée,57 vy chcete udělat se mnou špatný vtip?"
„Podívej," řekl tento Guthrie. „Řekl jsem vám oběma, že je to jen nápad. Možná nesmyslný. Snad by se ani ne-měl realizovat. Pozval jsem vás sem, místo abych vám zatelefonoval, právě proto, zeje to otázka... citu." Ano, to byl jeho styl; vždycky tvrdil, že obrazům, ať jsou jakkoli věrné, chybí šťáva, a že on, bez ohledu na to, s jakou počí-tačovou kapacitou je propojený, býval lepším manažerem, když byl živý. „Chápete, musíme prozkoumat každou možnost, a tato je, když nic jiného, velice lákavá."
„O jakou krizi jde?"
„Víš to zatraceně dobře. S Federací. Fireball a Luna versus Země." Guthrie se odmlčel. „Ale myslím, že si neu-vědomuješ, jak velká je. Nedávno ses dostal z vazby Bées a odešel jsi se svou rodinou na zaslouženou dovolenou v ústraní." Ukázal na humanoida. „A pro tebe, Juniore, je
condamnée (fr.) - odsouzená (Pozn. překl.)

situace už vůbec abstraktní. Snad oba pochopíte naléha-vost všeho, když vám ukážu část ze svého posledního dů-věrného rozhovoru se Sitabhai Mukerjiovou. Dohodli jsme se, že si pro své soukromé potřeby pořídíme záznam, včet-ně diskusí, jako je tato. Bylo to krátce poté, co za mnou přišla Kyra Davisová."
Připojil se k multi, vyvolal playback, rychle našel hle-danou sekci a pustil ji normální rychlostí. Ve válci se obje-vily oddělené obrazy snědé ženy a svalnatého muže. „Jo, nechal jsem si pro ni vygenerovat tvář," vysvětlil. „Je to přátelské gesto, které mě doufám trochu polidšťuje. Ne že bych u ní lichocením něčeho dosáhl, to sotva, je to tvrdá reahstka a plní svou povinnost, ale—"
Záznam začal, „-policie stěží zabránila, aby ta de-monstrace nepře»Tistla v nepokoje." řekla Mukerjiová. „Stačí vám to jako ukázka? Existuje spousta dalších pří-kladů."
Rysy Guthrieho—ducha ztvrdly. „Jsme skutečně tak nepopulární i v Himalájí?" zeptal se tiše. „Myslel jsem, že ti lidé avantisty obzvlášť nenáviděli."
„Pouze na náboženské bázi. Vláda Unie je nikdy neo-hrožovala. Ale vy - Fireball -jste vzkřísili válku." Muker-jiová se nadechla. „Vy a vaši luňanští spoluviníci. Spo-jenectví je nyní tak zřejmé jako Měsíc sám. Ten krásný a svatý Měsíc, přeměněný v hrozbu visící nám nad hla-vami."
Guthrie zformoval povzdech. „Dobrá, masové emoce mají pozitivní zpětnou vazbu, a tak plodí křížové výpravy. Jestli o našich mírových úmyslech nedokážu přesvědčit vás, paní prezidentko, nemá smysl, abych se o tom pokou-šel přesvědčovat širokou veřejnost."
Tón Mukerjiové byl kupodivu mírný. „Oh, víte, že uznávám vaši poctivost, když už ne poctivost Selenarchů ~ podle vašich měřítek. To platí o spoustě obyvatel Země. Ale to nehraje roli. Váš status jako zločinců taky celkem nehraje roli. Základní fakt je, že vaše měřítka, vaše nor-my, celý váš raison ďtre, už nejsou v civilizaci, jaká se

vyvinula, přijatelné. Taková koncentrace moci v tak málo rukou, zbavená veškeré společenské kontroly, není o nic snesitelnější než patogen v krevním řečišti. Vaše akce dlouhotrvající konflikt nakonec přivedla k jednoznačné-mu a nevyhnutelnému vyvrcholení. Možná bychom vám za to měli poděkovat."
Guthrieho obraz se zamračil. „Ma'am, neztrácejme čas planými rozhovory. Požádal jsem o tento rozhovor, protože jsem možná právě nalezl východisko. Ale je při-nejlepším radikální, pokud je vůbec realizovatelné. Než vám je popíšu, mohu se zeptat, jaké jsou nejnovější názo-ry na to, jak s námi jednat? Nebojte se opakovat i to, co je zřejmé. Snažím se jen s odstupem zjistit, jaký běh souvis-lostí jsme uvedli do chodu."
„Byl byste musel sledovat aspoň debaty ve Shromáž-dění, když už ne projevy, úvodníky a prohlášení všude jin-de."
„Něco z toho jsem slyšel. Jedinou společnou myšlen-kou je vykopnout nás ze Země, přerušit vztahy a vyhlado-vět nás k smrti, ne?"

„Šílenství, souhlasím. Velice emotivní, ale názorné. Totéž platí o návrzích vytvořit kosmické vojsko a silou přivést Fireball a Lunu k poslušnosti a vás před soud."
„Neboli nás převzít, že, ma'am?" řekl Guthrie bez zvláštního důrazu. „Něco takového nedopustíme. Zkuste to, a my budeme bojkotovat vás, a uvidíme, jak dlouho vydržíte. Vysvětlete jim to, prosím."
„To stále znovu a znovu dělám. Ne, k tomu nedojde. Obchod s vámi bude v rostoucí míře pokračovat, protože musí." Mukerjiová změnila polohu ve svém křesle tak, aby se mu dívala přímo do očí, a řekla: „Ale jestli mezitím spojená Země - v praxi nějaké konsorcium pod vedením Federace - když zmobilizujeme všechny zdroje, které mů-žeme vyčlenit, a vytvoříme své vlastní kosmické loďstvo, pak se vypravíme tam, kde jste teď vy, a najdeme si své vlastní základny a vybudujeme svůj vlastní průmysl -o tom se vážně uvažuje."
T

Guthrieho obraz přikývl. „Chápu a nepřekvapuje mě to. A my bychom tomu ani embargem nebo útokem nemo-hli předejít, protože bych to nedovolil. Bylo by to v příkrém rozporu se vším, co chtěla moje Juliana." Vydal zvuk podobný odkašlání. „Ale pomysleli jste, lidi, co by vás to stálo?"
„Příliš, příliš mnoho," připustila Mukerjiová těžce. „Nicméně to skončí zničením Fireballu a omezením Sele-narchů. Copak byste mohl soutěžit s organizovaným úsi-lím celé mateřské planety?" Zvedla dlaň. „Nevykládejte mi o vládní neschopnosti a nevýkonnosti. Představte si naše trhy, uzavřené pro vás jeden po druhém. Uvažte také, že nebudeme vláčet břemeno zastaralých pozic pro i lidi. které dokážou zastat roboti."
„Jo. A umělá inteligence, která si plně uvědomuje sa-ma sebe, bude následovat."
„To mi říkají psychonetici." Mukerjiová se usmála, ač-koli ne příliš radostně. Smutně? „Stojíte před těžkým úko-lem, Mr. Guthrie. Ať my na Zemi uděláme nebo neudě-láme cokoli, vás honí čas. Fireball si prožil dlouhé období slávy. Mrzelo by mě ho vidět skončit v hanbě."
„A mě," řekl, „vidět ho skončit. Ne obchod. Tu ideu." „Neomezenou svobodu? Obávám se, že jde o další nádhernou a vznešenou fosilii."
„Snad. Absolutně přesvědčen o tom nejsem." Guth-rieho obraz se předklonil. „Ne, nikdy jsem nevěřil, že co-koli může trvat navěky. Ale může se to měnit, vyvíjet. Mohli bychom vás přinutit, abyste nás za cenu zločinného plýtvání zničili. Nebo bychom vám mohli jít v tichosti z cesty - ale podle našich podmínek."
Mukerjiová se napřímila. „Co tím míníte, pane?" „Některé velmi, velice prozatímní myšlenky, na které bych rád viděl vaši reakci. Žádné sliby na žádné straně. Možná tu ideu zabijete hned na místě. Ale vyslechněte ji, prosím. Jestli se Fireball postupně rozpustí, s tím, že pře-vede většinu svého majetku na Zemi, jakékoli organizaci, kterou za tím účelem ustavíte, pomohli by nám nejdřív

vaši lidé, výměnou, k dosažení našeho cíle? Není to nic, co by vás mohlo kdykoli a jakkoli ohrozit. Byla by pro vás taková dohoda možná?"
„Pokračujte," zašeptala Mukerjiová.
Guthrie–stroj vypnul záznam.
„Dokud nepodáme konkrétní návrh, nechá si to pro sebe," řekl. „Je to na tobě, Pierre. Myslíš, že to stojí za výzkum? Dokážeme to? Když dospěješ k názoru, že ano, budu tu dámu informovat, a ona nás bude chránit, dokud bude moci, zatímco se budeme zabývat výzkumem."
„Emigrace na Demeter," ušklíbl se inženýr. „Absur-dní. To byste mo'l vážně navrhnout převézt L Oceán At-lantique na Lunu, abyste nemusel vozit vodu z komet."
„Počkej, já jsem nemínil spoustu z nás," řekl mu Gu-thrie. „Ani velkou frakci. Pár set lidí, možná. Ty, kteň bu-dou skutečně chtít odejít, opustit všechno, co měli, a ris-kovat všechno, co mají, proto, že ten nový racionální poř-dek zachvacující sluneční soustavu nenávidí."
„Nenávidí skutečnost, že–z dlouhodobého hlediska -měl Xuan pravdu," zamumlalo jeho druhé já.
„Nevím," řekl. „Možná budoucnost patří strojům, možná že ne. Mně se jen nelíbí jim ji odevzdávat dob-rovolně. Pokud jde o naše společníky, kteří zůstanou tady, Pierre, budou okay. K té změně nedojde přes noc. Bude jich zapotřebí, dokud neodejdou na odpočinek v příjem-ných penziónech. Vyčerpání a opotřebování omezí lidskou přítomnost ve vesmíru dostatečně rychle, aby to lidem na Zemi vyhovovalo. S výjimkou těch, kteří se rozhodnout začít znovu na Alfě Centauri."
„I když se tam nějak dostanou," předpovědělo jeho druhé já, „nic nebude takové

jako předtím. Nemůže být."
„Jistě. Může to totálně zkrachovat, snad zhyneme stejně bídně jako Vikingové v Grónsku, dávno předtím, než Phaeton předloží Demeter svůj účet. Ale můžeme to zkusit. Nebo nemůžeme, Pierre? Uvažuj o tom jako o kon-strukčním problému."
Jestli nebyl druhý muž zcela upokojen, přece jen ho

ta myšlenka začala upoutávat. „Bien, ržekněme tisíc osob plus zásoby a zaržízení." Mluvil pomalu, téměř polohlas-ně, jakoby pro sebe. „Nemo'ou zůstat pži podporovaném životě déle než, eh, čtyžicet nebo padesát let. Potom -pržíliš mno'o nezvratných škod následkem radiačního po-zadí a kvantové chemie." Vzhlédl ke kopuli, k neviděným hvězdám. „Jde to udělat, ano, ačkoli možná spíš dvě nebo trží lodi než jedna velká-" Zavrtěl hlavou. „Ale ne. Ne-zapomeň, že decelerace vyžaduje spoustu reakční 'moty. Pochybuji, že máme tolik antťmoty, aby takové množství urychlila. Možná potžebujeme deset nebo dvacet let, aby-chom měli dost, až vystavíme dodatečné kapacity. Mezi-tím se změní celá společensko-pohticka rovnová'a."
„Musíme mít na tom vzdáleném konci reakční brždě-ní?" zeptal se Guthrie v humanoidovi.
Aulard na něj pohlédl. „Cože? Ne. Ne, když- Ano, vzpomínám si na diskuse pžed dávným časem-" Po-škrábal se na bradě. „Hm, poslali jsme velmi brzy do-prždu ty malé voň Neumannovy stroje, aby ony znáso-bily sebe a pak postavily průmyslovou fabrique, která může vyrobit sluncem napájený laser, schopný zpomalit ty lodi, až ony pržiletí..."
„To je řeč!" zvolal Guthrie-senior. „Takže jediné, co potřebujeme, je urychlit naši archu nebo archy na jednu desetinu rychlosti světla, a navést je na potřebnou trajek-torii. Je to proveditelné?"
„Musím spočítat, než mo'u být jist, naturellement," odvětil Aulard, „ale mám dojem, že to skoro vyčerpá vaše zásoby energie."
„Na tom nebude záležet."
„Ne," řekl Guthrie v humanoidovi, „na tom bude anti-záležet."58
Tento dětský žert vyvolal bezdůvodný smích, vystří-daný vzrušenou vážností.

Nepřeložitelná slovní hříčka, založená na různých významech slova rnatfer, které může znamenat „záležet" nebo „hmota". (Pozn. překl.)

42
KDYŽ SE KYRA BLÍŽILA K MODRÉ THÉTĚ, prošla ko-lem pěší četa Mírového úřadu. Uvědomovala si, že to v se-veroamerických megalopolích není nijak neobvyklé, a On-tarijsko–erijská se zdála dost klidná. Nicméně to na ni zapůsobilo a zmínila se o tom Robertu Leeovi.
„Co jsi čekala?" odvětil bezbarvě. Když ho objala na pozdrav, odpověděl krátce, a cítila, že se chvěje. Seděl za-bořený v pohovce naproti jejímu křeslu. „Osvobozenecká armáda je dobře organizovaná a disciplinovaná, ale malá. Chaotiky spojovala jenom jejich nenávist k avantistům. Teď se rozpadají do svých oddělených frakcí - a vyřizují si účty - a někteří občané vsadili na starý pořádek, víš, a teď jsou nešťastní a chtějí se pomstít - a ten ekonomic-ký kolaps-" Pokrčil rameny.
Kyra se dívala na nástěnnou obrazovku. Obloha nad věžáky byla krystalicky modrá, s výjimkou shluků rychle se žehoucích nadýchaných oblaků. S blížícím se podzi-mem vanul ostrý vítr. Náhle zatoužila být venku. Lee měl v bytě přetopeno, navzdory svému tlustému triku. „Co z toho všeho vzejde?" řekla zamyšleně.
„Myslím, že se současné vztahy mezi prozatímní vlá-dou a Radou Federace rychle upevní, nebo spíš rozšíří. Nepřekvapila by mě existence semínka skutečně raciona-lizované společnosti, takové, o jaké avantisté jenom snili. Uskutečnitelné, protože není vnucována podle nějaké ideologie, ale vyvíjí se v souladu s poptávkou. V tom pří-padě se bude postupně rozšiřovat za tyto hranice." Chvil-kové intelektuální nadšení opadlo. „Mu.] odhad."
Otočila se zpátky k němu. „Jen tvůj odhad?"
„Žádné intuicionální analýzy ještě nedělám. Nejsem na to připraven."
r

Pohlédla na jeho vyhublý obličej a temné kruhy pod očima. Pocítila mnohem větší lítost. „Vypadáš pěkně vy-plivnuté," řekla tiše.
Udělal znechucenou grimasu. „Stále se tak cítím." „Po tom, co ti udělali." Tvé chemii, tvému mozku, tvé-mu duchu. Fyzické mučení by bylo méně invazívní.

„Nemluvme o tom," odsekl. „Vzpamatuji se." Zmírnil tón. „Fireball se o mě velice slušně stará. Včetně soukro-mí a nejlepších léků."
Kyra přikývla. „Ano, na Guthrieho se můžeš spole-hnout, a má moc ti udržet od těla sdělovací média." Ov-šem, úplatek sem, úplatek tam, možná sem tam nějaká zastřená hrozba. Ale jak dlouho ještě bude moci podobna dobrodiní prokazovat?
„Ty jsi jim neunikla," řekl Lee soucitně. „Ne, byla jsem v tom příliš namočená. Ale nevadilo mi to, a teď už se z povědomí veřejnosti díkybohu vytrácím." „Budeš znovu létat?"
„Nevím." Kyra se snažila udržet klidný tón. „Nikdo neví, co se stane. Má profese bude zapotřebí, alespoň v nadcházejících letech, ale-" Odbočila od tématu. „Co ty, Bobe? Jaké máš plány?"
Pohlédl na své ruce složené v klíně. „Ani nevím. Není to už... pohodlné, být na Zemi společníkem Fireballu." „Myslela bych si, že nás zdejší lidé ocení."
„Někteří ano. Jiní jsou, bueno, hnusní. Většinou však nejsou rozhodnuti, kde vlastně stojí. Z toho pramení, hm - nejisté poměry."
„Možná by ti někde jinde bylo lépe. Možná na L-5. Jsem si jistá, že by se to pro tebe dalo zařídit."
„Možná. Nebo možná rezignuji." Viděl na ní, že nemá daleko k šoku. „To by nebyla dezerce. Fireball - Fireball už necítím tak, jak jsem byl zvyklý. Dokážeš to pochopit?" Napůl se usmál. „Jestli ano, tak mi to vysvětli, pór favor, protože já to nedokážu. Všechno je zmatené, a-" přešel do šepotu - „nějak prázdné."

Když ho tak poslouchala a dívala se na něho, co mo-

hla udělat jiného než vstát, sklonit se nad jeho schýlenou hlavou, obejmout ho pažemi a přitáhnout k sobě?
„Gracias," zamumlal po minutě nebo dvou. „To je od tebe milé." Pustila ho a ustoupila. Vzhlédl k ní. „Jsi dobrý člověk, Kyro. Jen to, že jsi mě přišla navštívit, znamená víc, než dokážu říct."
Pocítila horko na lících i na prsou. „Neopustila bych amiga bez jediného slova."
„Doufám, že... se můžeme dát znovu dohromady."
„Jistě. Samozřejmě."
Oba dva chvíli mlčeli.
„Podívej," řekla Kyra rozhodně, „potřebuješ odsud vypadnout. Venku je nádherně. Podíváme se do Niagara Park, posedíme v zahradách a pak se zastavíme na jídlo v nějakém pěkném malém podniku, jako u tvých arab-ských přátel, a tam tě pěkně nakrmím."
Lee projevil poprvé dychtivost. „To zní hezky, ale můžeme udělat něco lepšího," řekl. „V poslední době tro-chu navštěvuji quivir. Proč před večeří nezajdeme tam?"
Zamračila se.
„Neostýchej se," naléhal. „Není to nic perverzního ani fantastického. Program, který jsem vybral, je čistě pří-rodní. Kopce, lesy, pobřeží, zvířata, a nikdo jiný. Svobod-ně se toulat, být sám, přemýšlet. V parku ani v oboře ne-bo kdekoli v té bídné, stísněné a přecpané realitě nic ta-kového nenajdeš. Uzdravuje mě to, Kyro." Zaváhal. „Rád bych to s tebou sdílel."
„To nejlepší, co máš," zamumlala, pohnutá.
„Obávám se, že ano," odvětil.
43
„NEMĚLI BYCHOM SI NAŠI DISKUSI odbýt venku?" navrhl Rinndalir.

„Proč, k čertu?" zvolal Guthrie.
Luňanovo gesto zahrnulo modravé přítmí místnosti s měnícími se bledými odstíny pod klenutým stropem. Ani on, ani návštěvník v podobě rytíře v brnění nepůsobili uprostřed sladkých vůní a tlumené hudby fléten nijak ne-místně. Nicméně: „Tady jsme jako v kleci."
Vyšli tedy ze zámku a vydali se do hor. Blížila se půl-noční hlídka, Země skoro v úplňku stála nízko nad hori-zontem. Skály a krátery v údolí pod nimi v jejím světle vrhaly kilometr dlouhé stíny. Světlo se lesklo na Guthri-eho kovu a opalizovalo na Rinndalirově plášti.
Guthrie se silou vůle přinutil říct prozaicky: „Oprav-du chcete tohle opustit, a navždy?"
„Ne. Celá má rasa takové přání nemá," odpověděl Rinndalir. „Jen já a někteří jiní."
„Abyste se vyhnuli následkům vašeho podílu na ne-dávných nepříjemnostech?"

Rinndalirův smích připomínal kočičí zapředení. „To sotva. Neodvrátili jsme veškeré žádosti Federace o naše vydání a soud? Bylo by velice zábavné v té hře pokračo-vat."
„Namísto toho se vzdáte své moci a luxusu, abyste se pokusili o nový začátek v něčem, co je přinejlepším hodně divoká sázka. Nevzpomínám si, že by byli aristokraté někdy průkopníky. Tohle vždycky ponechávali zkrachova-ným existencím a desperátům."
Rinndalir řekl netrpělivě: „Ten tah bude pro luňan-ský stát politicky vhodný. Jestli tato hrstka z nás přizná spoluúčast a spoluvinu s vámi, kdo dokáže něco jiného? Pak nás za náš zločin pošle Selenarchie do stejného vy-hnanství, jaké vyjednáváte pro sebe. Proč protestujete, lorde? Zdroje, kterými může Luna přispět, váš odlet urychlí o celé roky a učiní vaše přežití mnohem pravděpo-dobnější."
„Aha, takže vy se snažíte, abych vám věřil, že do té ztracené věci půjdete z čirého patriotismu? Počítám, že Příště mi nabídnete, abych si od vás koupil los, na který

bych mohl vyhrát pozemek s otisky Armstrongových no-hou."59
„Pro vás lidi je to možná ztracená varta," řekl Rinn-
dalir klidně, „ale pro nás ne. Nemusím vám připomínat, že systém Alfy Centauri obsahuje ohromné množství as-teroidů. Vy chcete, sníte o tom přivést k životu svět veli-kosti Země, dokud nepodlehne zničení. Moje plemeno bu-de brzy jako doma v kosmu."
„To můžete i ve sluneční soustavě."
Stříbrné kadeře pod přilbou se zavlnily, jak Rinndalir zavrtěl hlavou. „Ne. Civilizace - ta logická, organizovaná, strojová budoucnost - si nás najde, ať budeme jakkoli da-leko. Přesto se odvažuji věřit, že jiná hvězda je na to dostatečně vzdálená."
„Pro vás, abyste zadělávali na další problémy," zavr-čel Guthrie.
Rinndalir se usmál. „Nemějte z nás obavy. Stejně ja-ko váš kontingent, i my budeme příliš zaneprázdněni bu-dováním svého nového bydliště."
Guthrieho čočky ho provrtaly pohledem. Ticho mezi nimi syčelo šumem kosmu. Pod jejich nohama se zveda-ly obláčky prachu, na okamžik zazářily ve světle Země a hvězd a zvolna klesaly zase dolů.
„Vy jste tohle celou dobu plánovali?" zeptal se Guthrie posléze.
„Ne zcela," připustil Rinndalir. „Nejsme žádní bohové, abychom řídili dějiny - jestli skuteční bohové dokážou opravdu předvídat chaos. Ale ano, chopili jsme se pří-ležitosti, která se nám naskytla, a udělali jsme, co bylo v našich silách, abychom rozbili krunýř věcí a uspíšili destrukci, z níž vzejde znovuzrození."
„Bastardi," řekl Guthrie těžce.
„Taková je naše přirozenost." Jeho lehký tón zvážněl. „Odložte svůj hněv. Potřebujete nás. Copak opravdu litu-
59 Neil Armstrong, první astronaut, který v roce 1969 stanul na povrchu Měsíce. (Pozn. překl.)

jeté nutnosti, která je teď před vámi? Ale kdepak. Moc dobře víte, že byste mohl uzavírat různé kompromisy, získávat čas a udržovat své obchodní aktivity na stejné úrovni, jako byly, po dobu dalších jedné nebo dvou gene-rací. Místo toho jste si vybral svobodu."
„Ale vy-"
„My také - my z Luny - před sebou vidíme konec ži-vota, na jaký jsme byli zvyklí, zeď, ke které se bezmocně ženeme. Ne že by to už byl tak úžasný život, lorde. Roz-koše, iluze, milostné pletky, hry-" V jeho hlasu zazněla náhlá zuřivost. „Jak jsem unaven hraním her!" Snížil hlas, ačkoli v něm stále pulsovalo napětí. „Nechtě nás, váš a můj druh, uniknout do reality."

ELEKTRONY, FOTONY a vzájemně na sebe působící magnetická pole byly mnohem rychlejší a jejich rozsah mnohem větší, než by tomu kdy mohlo být v živém moz-ku. Pro hyperpočítače bylo tisíc let jako den a den jako tisíc let práce, když ne vědomí. Nevnímaly ani neměly vů-li, byly to nástroje pracující mysli. Zanedlouho se to však změní. S nimi vznikala celá nová království strojíren-ství a chemie, kosmických letů a podnikání, dávala se do pohybu, končila destrukcí,

vznikala nová a procházela zkouškami znovu a znovu v rozsahu pouhých měsíců reál-ného času. Skutečnost se doslova před očima měnila v bu-doucnost.
Mezi muži a ženami, kteří naprogramovali počítače, aby napsaly základní programy, Guthrie nebyl. Nebyl ani mezi těmi, co studovali výstupy a - instinktivní nebo in-tuitivní zkušeností – byli schopni vycítit, když se běh pseudoudálostí pokřivil, a nařizovali: „Zkus něco jiného." Jeho umění spočívalo v něčem jiném: ve velení, v získá-

vání lidí, shovívavosti a schopnosti konspirace jako kapi-tána a pilota Fireballu na jeho poslední cestě.
Kousek po kousku odhazoval jeho části, spaloval je ja-ko palivo nebo je prodával, aby si koupil čas od svých ne-přátel. Jeho lidé ho jeden po druhém opouštěli, někteří umírali, jiní odcházeli na odpočinek nebo tam, kde se jim to zdálo slibnější. Předvídal to. Bez svého dvojčete, které s ním nyní plně sdílelo jeho paměť, aby zdvojilo jeho dny,
by to nedokázal.
Bez ohledu na to, jak byl – málo záleželo na tom, kte-rý - zaneprázdněn, sledoval pokroky svého podniku, kdy-koli se mu naskytla příležitost. Propojený se sítí viděl pří-mo její vizi a, svým způsobem, ji přiměl snít svůj sen. Ja-ko šaman za starých časů zůstával v transu, zatímco du-chem bloudil kdesi v dálce. Kroužil kolem Merkuru a cítil sluneční paprsky opí-rající se do zrcadel, zaostřujících jejich sílu do prázdnoty pod nimi, kde ji přístroje nutily předávat energii nega-tivním jádrům a jejich oběžnicím s pozitrony, obalovaly je silou kryogenických vinutí a odesílaly na místo určení. Její anihilace s obyčejnou hmotou poháněla kosmické ko-ráby z jednoho konce sluneční soustavy na druhý.
Tato energie jeho současnému podnikání sotva stači-la. Ačkoli nařídil, aby byla produkce antihmoty zvýšena, stále musel doslova křečkovat zásoby na úkor flotily Fire-ballu. Běžný obchod se samozřejmě nezastavil. Sluneční plachetnice dál převážely své náklady, zcela lhostejné k času. Lodi s pohonem se pohybovaly po svých ekono-mických trajektoriích. Ale z jednoho světa na druhý nyní putovalo stále méně a méně raketoplánů, až nakonec lé-taly jen v případech nouze nebo přímého ohrožení života. Výzkum se vrátil tam, kde ve nacházel ve svých počát-cích, k robotům v pomalých plavidlech se specifickým ur-čením.
Jen málo lidem na Zemi to vadilo. Planety, jejich mě-síce, asteroidy a komety byly známé; až na nějaké drob-nosti nebylo co objevovat. K čemu vlastně kdy sloužily

cesty lidí s výjimkou dalšího obohacování Fireballu? Aby se astronauti pobavili?
Guthrieho duch sledoval kontejnery s antihmotou do skladiště na oběžné dráze kolem Země. Pro případ závady a úniku antihmoty byly od mateřské planety dostatečně vzdáleny. Nedaleko rostla loď, jíž bude pohánět, nově vyprojektovaná a rychle realizovaná. Technici se po ní hemžili jako mravenci. Musela mít masivní kostru, pro-tože plavidlo cestou k Alfě Centauri urychlí užitečný ná-klad, vážící celé desítky kilogramů, na téměř poloviční rychlost světla a pak ho zase uvede do klidu.
Guthrie se posunul kupředu v čase. Na palubě bude jedno jeho já, spolu s dalšími uloženými vědomími, po do-bu devíti let cesty neaktivní. S nimi poletí knihovna prog-ramů a jisté malé stroje, většinou molekulárních rozmě-rů. Magnetohydrodynamika, která je chránila před radia-cí vyvolanou jejich rychlostí, by neochránila nic skutečně živého; ale byli to předchůdci života. Až dorazí na místo, probudí se a začnou pracovat. Uložená vědomí převezmou dohled nad roboty, kteří za-tím Demeter trpělivě zkoumali a vysílali zjištěné údaje. Teď přesměrují své úsilí na praktické úkoly, dolování, čiš-tění, kladení základů, vztyčování zdí, výrobu zařízení. Mezitím se mikrozařízení dopravená v lodi rozšíří po pla-netě. Podivné spermie a vajíčka se spolu spojí, aby daly vzniknout věcem větším a složitějším, jež se budou samy živit kovy a chemikáliemi, vyrostou, dospějí, přijmou nové programy a pustí se do svých různých speciálních úkolů.
Postaví roboty, kteří postaví další roboty, geometric-kou řadou se rozšíří po Demeter a asteroidech. V kosmu se rozprostřou sluneční akumulátory a začnou vyzařovat energii dolů do stanic vyrábějících elektřinu a z vody vodík pro

spalování, srdeční tep růstu. Průmyslový závod začne neúnavně vyvíjet, zdokonalovat, vyrábět. Během let bude mít k provedení plánu, pro který byl vytvořen, dos-tatečnou kapacitu.

Roboti půjdou do kosmu. Přes milióny kilometrů na-

táhnou svou pavučinu kolektorů, transformátorů, vysíla-čů, spojených komunikačními paprsky. Laserový systém, který upředou, bude využívat energii slunce Demeter ke zpomalení velkých lodí, až přiletí.
„Nemusíte plýtvat tunami antihmoty na jejich urych-lování," řekla Mukerjiová. „Postavte laserový urychlovač i na tomto konci. Nechtě tu antihmotu nám a získáte určitou dobrou vůli z naší strany."
„Ani ve snu, ma'am," odvětil Guthrie. „Musel by zů-stat v činnosti přinejmenším polovinu doby letu a natolik žádné vládě nedůvěřuji."
Tři velké transportní lodi už odletěly. Udržovaly mo-tory v chodu, dokud nedosáhly víc než desetiny rychlosti světla. Pak přešly k letu setrvačností. Byly veliké pouze ve srovnání se svým pionýrským předchůdcem. Jejich užitečný náklad tvořili Guthrie Dvě, nějakých devět set lidí v hibemačním spánku, všechno, co bylo nezbytné k uchování nákladu neporušeného a k jeho oživení na konci cesty, a pár dalších věcí, které se tam ještě vešly. Jejich cesta bude trvat čtyřicet let.
V té době by Demeter už měla být poněkud méně ne-hostinná. Stroje, velké, malé i molekulární, vzdělaly půdu a osely ji životem, který jiné stroje vytvořily z genomo-vých map. Po souši se rozšířili mikrobi, vegetace a jedno-dušší živočichové; ekologie splynula. Trvalo to mnohem déle než vznik průmyslu. Křehký, náhodný, vyžadoval stálý dohled a časté zásahy, aby ekologii tohoto světa, kte-rá za sebou neměla miliardy let růstu, neohrozil. Jestli přežije, neexistoval žádný počítač, který by dokázal před-povědět, jak se bude vyvíjet. Popravdě řečeno neexistovaly žádné jistoty, žádné předpovědi, nic. Chyběly znalosti. I kdyby to počítače byly schopné zpracovat, překvapení by nastala stejně nevy-hnutelně. Vesmír je chaotický, je svým vlastním pánem.
Proto musí být na Demeter od samého začátku pří-

tomné mysli a vědomí, aby tomu neočekávanému čelily, improvizovaly, představovaly si a probojovávaly si cestu dál. Guthrie, který býval duší a Caesarem Fireballu, ne-věřil, že by on sám tu moudrost nebo sílu měl. Proto mu-sel získat další, aby nechali uložit své vědomí a stali se je-ho partnery - jeho, který vždycky říkal, že je lepší být smrtelníkem než duchem.
Ta myšlenka ho z budoucnosti, která možná nemu-sela vůbec přijít, přitáhla zpátky. „Už mám těch simulací po krk," zamumlal, když ho asistent odpojil. „Kristepane, pracovat zase vlastníma rukama!"

45

DVEŘE S NAMALOVANOU LILIÍ se otevřely a na Eiko Tamurovou shlédl ze své výšky Nero Valencia. „Vítám vás," řekla tiše. Bylo to jejich první setkání, ale včera spolu několik minut mluvili po telefonu, než nastoupil na přepravní loď k L-5.
„Jste velice laskavá, že mě přijímáte, seňorito," řekl, nezvykle nemotorně. Drahokam na jeho čele, který na obrazovce telefonu zářil šarlatově, nyní mihotal bledými odstíny modré.
„Můj zájem je přirozený, pane. Kyra Davisováje moje přítelkyně."
„Právě proto jsem si kladl otázku, jestli mě přijmete."
„Pojďte dál." Když se za ním zavřely dveře, dodala:
„Situace je obtížná i pro ni." Uklonila se a gestem ho po-zvala dál. Vzpomněl si, že si má v malé vstupní hale zout boty. „Mohu vám nabídnout občerstvení?"
„Gracias." Posadil se do křesla. Se svými polštáři a stolkem na vysokých nohou se v této místnosti vyjímalo cize; měl podezření, že sem bylo přineseno čistě pro tuto příležitost. Zdálo se, jako by se tatami a polštáře kvůli

němu tísnily. Stěny byly pastelové a holé, s výjimkou svitku s prastarou krajinkou. Pod ní na nízkém stolku ležela mísa s vodou a v ní v provrtaném kameni kytice fialek. Ve vzduchu se slabě vznášela jejich sladká vůně. „Tedy, váš otec..."

„Je v práci," vysvětlila Eiko. „V této zmatené době o ni není nouze." Zaváhala. „Měla bych být také v práci. Ale zdálo se mi, že vám na tom setkání velmi záleží."
Valencia se přiměl setkat s jejím pátravým pohledem. „Dost věcí chápete, že, seňorito? Myslel jsem si to. Pilotka Davisová mi o vás něco řekla, když jsme byli spolu, a od té doby jsem slyšel víc."
„Omluvte mě na okamžik," řekla. „Udělejte si po-hodlí." Jestli můžete – to zůstalo nevysloveno – a zmizela v kuchyni.
Vrátila se s čajovou soupravou, postavila ji na stůl a sedla si tradičním japonským způsobem, na paty, proti němu. „Dovolte, abych z toho udělala malý obřad," na-vrhla s úsměvem. „Nemusíte mě napodobovat. Prostě se dívejte, odpočívejte, bavte se."
Odkašlal si. „To, proč jsem přišel-"
Zvedla ruku. „Ne, prosím vás, nespěchejte. Máme dost času. Tohle bude mluvit za mě." Dotkla se náramku na zápěstí. Ze záznamu se ozvaly smyčcové nástroje. Než nalila, pozorovala zamyšleně svůj šálek, čistotu křivek, stonek bambusu namalovaný na porcelánu; pak sledovala rozptýlené lístečky čaje, jak krouží ve zvolna zelenající kapalině. Napodobil ji. Hudba zvolna přecházela od pře-ludů a vidin k radosti.
Posléze skončila. Zůstal ještě chvíli tiše sedět, pak na ni pohlédl a zamumlal: „Bylo to krásné. Staré?"
Přikývla. „Mendelssohnův houslový koncert E-mol. Myslela jsem, že nám pomůže. Teď mi povězte, jestli chcete, jak se vám v poslední době dařilo?"
„Proměnlivě. Oh, ne že bych neměl co na práci. Ně-které nabídky jsem vzal, takové, u nichž nebylo pravdě-podobné, že skončí násilím. Země se uklidňuje."
T

„Bojíte se, že vaše zaměstnání zastará?"
Usmál se. „K tomu tak brzy nedojde. Kolem je spou-sta neklidu." Jeho kámen ztmavl. Ruka ležící vedle šálku se zaťala v pěst. Odvrátil pohled. „Ale pro mě zastaralé Je."
„A nedokážete přimět Kyru, aby to pochopila," řekla Eiko tiše.
„Předpokládám, že vám řekla, co jsem udělal."
„Ano."
Jeho tón zdrsněl. „Nebudu předstírat, že jsem zlomen výčitkami svědomí. To by bylo pokrytectví. Ale přál bych si, aby dokázala uvěřit, že takhle pokračovat nechci."
„Mělo by vám být jasné, že se mě to netýká. Neřekla mi o vás skoro nic, od toho... boje. Jen to, že jste za cenu nemalého rizika pro vás udržel Packerovu rodinu na svobodě a v bezpečí."
„Má práce." Setkal se s jejíma očima. „Když jsem se s ní dostal znovu do kontaktu, ona... no, poděkovala mi."
„A nic víc."
„Nemusela mi ani říkat, že už se mnou nechce mít nic společného. Věděla, že to vím."
„Chtěl byste, abych s ní ve vašem zastoupení promlu-vila?"
Valencia se smutně usmál. „Ne tak docela. Konec-konců, bylo to přede dvěma lety."
„O co tedy žádáte? Proč jste sem přišel?"
Vzdychl. „Vlastně nevím." Po několika sekundách však vyhrkl: „Ale když jsem slyšel, že ona - ona-" Zlomil se mu hlas.
Eiko dokončila: „Chce vyslat své uložené vědomí spo-lu s vědomím jednoho ze seňorů Guthrie na té předsunuté lodi na Alfu Centauri."
„Nedokážu si to představit!" vykřikl. „Je tak živá. Je-jí kopie, v té příšerné skříňce– Co ji k tomu mohlo při-mět?"
„Otřáslo to vámi," řekla Eiko soucitně.
Přikývl, se ztuhlou šíjí jako loutka.

„Máte o ni tedy starost," pokračovala. „Máte velkou starost."
„Přemýšlel jsem o ní - každý den-" Polkl. „Nevyklá-dejte si to mylně. Považoval jsem za samozřejmé, že byla docela šťastná. Našla si muže, dobrého muže, podle toho, co jsem zjistil. Ale když jdou lidé na Demeter- Ještě k to-mu nedošlo, ale... Jak může ksakru vytvořit další Kýčů?"
„Přeháníte," řekla Eiko káravě. „Ta situace není lid-ská, ale není ani nelidská."
Bílé světlo z kamene mu ozářilo zpocené čelo. „Doufal jsem, že mě dokážete

přivést k tomu, abych tomu věřil. Smíříte mě s tím. Počítám, že vám své důvody řekla. Jestli nejsou tajné-"
Eiko zavrtěla hlavou. „Ne, přísahu mlčenlivosti na mně nechtěla. Ví, že nemám ve zvyku tlachat." Chvíli uvažovala. „Myslím, že nebude chyba, když vám něco z to-ho sdělím a budu důvěřovat vaší diskrétnosti."
Valenciův kámen zmatněl. „Jste velkomyslná, má pa-ní," řekl pokorně.
Eiko se nadechla. „Přišla za mnou. Byly jsme několik denních cyklů spolu, tady, v Trevorrowově oboře, vysoko na Stromě, téměř mezi hvězdami. Potřebovala mou — ne ubohou radu, ale společnost, přátelství, zatímco jsme pro-bíraly, jak se má správně rozhodnout. Urazily jsme těž-kou pouť. Nebudu se vám o ní pokoušet vyprávět. Ale vi-děl jste veřejné oznámení."
„Ano," řekl chraptivě. „Guthrie s sebou musí mít ně-koho, jako je on sám, nebo celý podnik zkrachuje. Kyra -pilotka Davisová, se k té hrstce, která je ochotná přinést oběť, připojila. Vím o věrnosti Fireballu, seňorito Tamu-rová. Ale tohle její rámec zatraceně přesahuje. Zatraceně moc."
„Má svou osobní motivaci, nezapomeňte. Ve svém živém těle plánuje odletět s druhou vlnou."
„Proč, proč? Opravdu se doma cítila tak bezvýznam-ná?"
„Cítí, že zde pro ni všechno skončilo. A pak, širší pří'

čina, lidstvo, život samotný-" Eiko se zarazila. „Ona ale nikdy nemluvila tak květnaté, tak ani já nebudu."
Natáhla se přes stůl a lehce položila prsty na kotníky jeho zaťaté pěsti. „Ve skutečnosti uložení není tak strašný osud," řekla. „Navíc, pro takovou mysl, jakmile je její úkol splněn, nepředstavuje ukončení nic strašného. Nemá tělo lpící na existenci."
Odpověděl hořce: „Ovšemže ne. Nemůže nic ztratit."
„Mýlíte se. Pokračoval by Guthrie—saň celá desetiletí a desetiletí, kdyby neměl proč? Já, která si pracně hledám svou omezenou cestu k osvícení, satori, si Kyřino tělo zba-vené já dokážu představit jen neurčité. Celé nové vnímání nekonečně zázračného universa. Nové síly, některé nad-lidské, síly myšlení a činu, pochopení a dovršení. Výzvu. Službu. Vykonané skutky, které budou znít po celá stale-tí, nebo navěky. A potom, jestli se tak rozhodne, zapom-nění, které přináší klid a mír."
Seděl mlčky se schýlenou hlavou, dokud znovu ne-vzhlédl a nezamumlal: „To tedy cítí? Opravdu si nemyslí, zeje ničemná, a neočekává, že tím někoho zraní?"
„Rozhodovala se těžce," přiznala Eiko, „ale zvolila pro sebe to nejlepší. A těší ji to mnohem víc než cokoli men-šího."
„Chápu." Valencia se napřímil. „Gracias, mil gracias. Prokázala jste cizinci velké milosrdenství."
„Myslím, že si je zasluhujete."
„I když o mně víte všechno?"
„Ano. Nechci vás soudit. A dokážu rozeznat lásku."
Valenciův kámen nabyl ebenové barvy. „To je příliš velké slovo," zabručel. „Obdivuji ji, ano, a—" Zaváhal. „Se-ňorito Tamurová, já-" Sevřel ruce dohromady.
Eiko se usmála. „Budete ode mě žádat ještě něco dal-šího."
„Už jste mi tolik pomohla."
„Za těch pár minut?"

„Ano. Jestli, jestli teď řeknete ne, smířím se s tím. Odjedu domů a budu vám navždy vděčný."

„Přejete si, abych o vás ztratila nějaké pochvalné slo-vo s Kyrou."
„Ano." Spěšně dodal: „Nechci ji obtěžovat. Jen bych byl rád, kdyby o mně smýšlela lépe. A... slovo seňoru Guthriemu, pór favor. Vás vyslyší."
Studovala ho pozorněji než předtím. „Vy jste se roz-hodl odejít na Alfu Centauri s tou lidskou vlnou. S ní."
Přiměl se k úsměvu. „Už to delší dobu zvažuji. Ale -
ano, dnes jsem se rozhodl."
„Proč? Nečekejte romantiku, ale tvrdé a drsné pro-středí, dřinu, nebezpečí, strádání a velmi pravděpodobně
i blízkou smrt."
„Právě." Téměř bezstarostně se zasmál. „Ne, nejsem

masochista. Ale chtěl bych být toho součástí."
„Čeho myslíte?" Zavrtěl hlavou a mlaskl jazykem. „Jdete rovnou kjád-
,?"
ru věci, žer
„Myslím," prohlásila, „že jste příliš inteligentní, abys-te se zapojil do zbytečného projektu, jakkoli velikého a riskantního. Jste si dobře vědom toho, že za tisíc let Demeter zahyne. Co v tomto podniku spatřujete? Jaký
účel?"
„Na to nedokážu odpovědět," odvětil. „Dokáže to ně-kdo? Mluví o budování svobodné a lidské civilizace, plus o možnosti pokračovat dál, nějak, po zániku planety. Co to ve skutečnosti znamená? Můžete mi to říct?"
„Slovy ne," připustila. „Snad bych mohla nalézt správ-nou hudbu a přehrát vám ji."
, .Přesně tak. Je to všechno hudba, cit, žádná logika kromě potřeby Guthrieho a některých Luňanů opustit
sluneční soustavu."
„Proto taky, připomeňte si, je dobrovolníků pro kolo-nii tak málo. A to musela být většina z nich odmítnuta pro neschopnost nebo neseriózност."
„Zvládnu slušnou řádku úkolů, a naučím se víc." Eiko téměř minutu přemýšlela. „Ano. Dám vám své
doporučení."

„Znovu, mil gracias."
„Vaším motivem je hledání smyslu života, mám prav-du?"
Valencia pokrčil rameny. „Myslím, že ano." Pak rych-le dodal: „Ale vy, seňorito, jste ho našla; vy jste ho vždyc-ky měla, že?"
Překvapeně odsekla: „Co tím chcete říct, pane?"
„Mohu se zeptat, proč odcházíte vy?"
„Co vás vede k myšlence, že odcházím?"
Valencia se usmál. „Nevolal jsem vám naslepo, seňo-rito. Nejdřív jsem si o vás zjistil všechno, co jsem mohl. A teď jsme se setkali. Přemýšlel jsem o vás. Jestli se mý-lím, odpusťte mi."
„Ve vás je víc, než jsem očekávala, pane Valencio," řekla zvolna.
„Prokazujete mi nezaslouženou čest." Jeho kámen zá-řil jantarovou barvou.
„Máte pravdu, vážně uvažuji o tom, že půjdu," svěřila se. „Pokud jde o to proč, to by trvalo dlouho, než bych to vysvětlila, pokud je to vůbec možné."
„Poslouchal bych tak dlouho, jak dlouho byste chtěla mluvit."
„Žádný jednoduchý, prostý důvod skutečně neexis-tuje. Ale zdá se mi - jestli nejsem příliš neskromná - že to, co chtějí udělat, tato vzpoura proti osudu, bude chtít své pěvce."
„Hrdinský věk před námi," zasnil se. „Věk, v němž ži-vot stojí na čtyřech úhelných kamenech, dělníkovi, vá-lečníkovi, knězi a básníkovi."
Eiko na něm ulpěla pohledem. „Ve vás je mnoho pře-kvapení, pane. Vidím, že jste přečetl mnoho knih."
„Méně, než jsem kdysi chtěl. Moc se to nehodilo k to-mu, čím jsem se stal. Moji vnuci na Demeter snad budou číst víc."
„Můžete se v Ragaranji-Go nějaký čas zdržet?"
„Jistě."
„Ráda bych vás poznala lépe," řekla, napůl nedůvě-

řivě, napůl přesvědčeně. „Najděte si ubytování a vraťte se při večerní hlídce na večeři. To už bude doma můj otec. Zí-tra - zítra navštívíme Strom. Snad tam ve větru uslyšíte to, co oba nedokážeme vyslovit, a ve světle filtrovaném větvemi do sebe nahlédneme."
4C
V OPTICKÝCH PŘÍSTROJÍCH, KTERÉ ji budou sledo-vat, dokud nezmizí z jejich dosahu, vypadala Juliana Gu-thrie II. jako věž vystavěná do bouřlivého nebe. Mezi prs-tenci a pavučinami krvogenních okruhů zářil stupeň za stupněm, stěny, které se směrem nahoru zužovaly, až tam, kde decelerátor tvořil kopuli nad tím, co neslo ma-lou, zpupnou korouhvičku představující modul s užiteč-ným nákladem. Nad ní zářily mrazivé hvězdy; její výška
roztínala Mléčnou dráhu vedví.
Pak sejí ujaly kosmické tahače a zvolna, velmi zvolna ji začaly odtahovat ke hranicím sluneční soustavy. Když ji v blízkosti Jupitera uvolnily, vypadala

proti pásům, zó-nám a monstrózním hurikánům královské planety jako pouhá tříska. Gravitace planety ji odchýlila z roviny ekliptiky a nasměrovala ji k místu setkání. Ožil nejspod-nější stupeň, reakce hmoty a antihmoty uvolnila energii, plazma začalo proudit jako dravá bystřina, regulovaná si-lovými poli. Tato skoro studená a téměř neviditelná řeka se valila stovky kilometrů, než ztratila svou koherenci a z bledého, rozkládajícího se epicentra vytryskla tvrdá radiace.
Nejdříve ani nejmocnější motor, jaký byl kdy posta-ven, nedokázal lodi udělit téměř žádné zrychlení. Ale se-kundu za sekundou, hodinu za hodinou, den za dnem hmoty ubývalo a zrychlení rostlo. Až loď dosáhne své tra-jektorie a poletí setrvačností, bude se pohybovat poloviční

rychlostí světla a její přístroje zaznamenají smrštění pro-storu a zrychlení času. Mysli na její palubě o tom nebudou vědět nic. Aby se v prázdnotě neztratily, budou odpočívat v bezpečném nevědomí.
Ne, nebude se to lišit od ticha studeného spánku, které čeká mé druhé já. Nebo ano? Ne příliš. To my jsme odlišní. Nemůže neměně ležet stovky let jako já; nemůže být zastavena, pouze zpomalena, protože je organická, zranitelná, smrtelná. Je živá. Já jsem jenom síť a pro-gram.
Jsem napojena. Mohu využívat systémy lodi. Pohleď, tam září Slunce, sotva větší než jakákoli hvězda. Jak jsem se radovala a byla pyšná, když jsem v tomto rámci létala s Kestrel. Kde je Alfa Centauri? Kde, no přece právě tam. Okamžitě jsem ji poznala. Počítač to pro mě vypočí-tal, stejně snadno, jako má paže kdysi věděla, kde je má dlaň. Zesílit. Diamantové A, zlaté B, vzdálený uhlík Pro-ximy. Často jsem se tam dívala svýma vlastníma očima a toužila. Teď, za nějaký rok ode dneška tam budu. Až na to, že to nebudu já. Já jsem už na cestě a nemám ani ús-ta, abych se mohla rozesmát radostí, ani tělo, aby ji cítilo.
Dost! Věděla jsem velice dobře, co jsem obětovala. Ne-bo jsem si představovala, že to vím. Zdálo se to, jako když si člověk hodí mincí, padesátiprocentní naděje, že bych mohla ve svém životě pokračovat, pyšná na to, že jsem prokázala službu sice nezbytnou, ale nad rámec povin-nosti. Ten vrh jsem vyhrála. To já, které je na Zemi, ho vyhrálo. Toto já musí slib plnit. Bylo těžké to pochopit. A teď už je příliš pozdě.
Plakat nemá smysl. Stejně nemohu. Neměla bych postrádat lásku, dech, hlad, bosé nohy ve vlhké trávě za úsvitu. Nejsem již tvořena tělem. Opustila jsem její po-třeby a chuti, slzy, triumfy a něžnosti. Očekávají mě vize, které by ji oslepily, dobrodružství, která by ji zabila. Mu-sím si zvyknout být strojem.
Až bude práce hotová, mohu se ukončit.
- Kyro?

Jefe?
- Brzy budeme vypínat, víš. Byl jsem ve spojení s os-tatními, s jedním po druhém. Rádi by zformovali všeobec-né propojení, než si řekneme dobrou noc. Říkejme tomu
večírek. Chceš se připojit?
Já- Ne, myslím že ne, gracias.
- Jseš si jistá? Mělo by to pomoci. My uložená vědomí
jsme dost osamělá. Bože, to jsme!
- Kyro, querida. ?
- Cítíš se mizerně, viď?
Zvládnu to.
- Počkej. Ještě mě neumlčuj. Prosím. Nemíním se vtí-rat do tvého soukromí. Stále si udržuješ ideu soukromí, že? Ty, individuum, s volností dát nebo odmítnout. Ale už nemáš kůži, aby tvou nahotu zakrývala. Já to vím, ty to víš. Neuzavírej se do sebe. Otevři se tak široce, jak jen do-kážeš, siřeji, než se odvažuješ. Buď jedna v universu.
Vy jste?
- Ne. Pokoušel jsem se o to už dávno a neuspěl jsem.
Ale připusť, že mluvím ze zkušenosti. Ideál, něco, čím můžeš poměřovat a snad se mu o kousíček přiblížit, dává
smysl existenci.
Při absenci čehokoli jiného.
- Jo, já vím, Kyro. Byl jsem živý a i to, co jsem teď, a být živý je lepší. Chápu tě. Já jsem byl starý a unavený, všechno jsem měl za sebou. Ty jsi mladá a

plnokrevná. Ztratila jsi svoji vlastní budoucnost. Ale máš jinou. Ne-čekej jen dlouhou řadu úkolů. Minulost, nad kterou se rmoutíš, bude čím dál méně skutečná. Naučíš se, jak být tím, co jsi, a najdeš v tom radost,
Jak jste sliboval.
- Nelhal jsem. Nedělal bych to, tobě ne. Dost jsme
spolu prožili, ne? A mnohem víc nás čeká.
Já... já myslím, že bych se neměla cítit deprimovaná.
Čím mám taky cítit?

- Jen žertuj, děvče. Skutečně, zjistíš, že city nevězí jen ve žlázách. Zjistíš to, říkám. Ano.
- Hej, žijme chvíli spolu. Máme pár volných hodin. Poslechni si mé historky, které mohou nebo ani nemusejí být skutečné, a já budu poslouchat, co mi chceš říct ty, a ohlédneme se zpátky, ale také se budeme dívat dopře-du, a možná si nakonec zazpíváme „MacCannona". Co ty nato?
Zajímalo by mě, jestli láska -jakákoli -ještě existuje.
47
POSLEDNÍ DEN MEZI KEIKI MOANA šla s nimi Kyra do moře. Člun zakotvila nedaleko útesu, svlékla šaty a skočila přes palubu. Celé hodiny byli spolu. Hlučně a vesele dováděli ve vlnách, pátrali po zázracích rostou-cích na korálech, vraceli se na pláž si odpočinout a nasytit se větru, sluneční záře a pohledu na vlny nezměrného oceánu, tříštící se s řevem a bílými gejzíry o vlnolamy, než šli znovu plavat. Tak, jak toho byla schopná, se připo-jovala k jejich chraptivým písním a složitým tancům.
Zaplavoval ji klid a tvořil štít proti jejím pochybám a strachu. Vnímala ohromující krásu a mnohotvárný ži-vot, kde byla spřízněna se všemi živočichy a každým stéblem trávy. Už před jejím narozením se planeta začala uzdravovat, a než Kyra zemře, měla by se své bývalé krá-se velmi přiblížit. V posledním desetiletí postupovala bio-náprava mílovými kroky kupředu, a kontrola populace – v krajním případě její redukce - se ujala i v posledních, nejzaostalejších zemích. Skoro jako by otřes ze střetnutí s Fireballem přivedl lidstvo k rozumu a normálnosti. Sku-tečně chtěla Zemi opustit navěky?

Ano, říkala si. Polovinu času nebyla ve vesmíru hlou-běji než na L-5. Kdyby jí vliv nezajistil místo na stanici, asi - asi by se vzdala Rinndalirovi, to věděla. Aby těmto metamorfům pomohla, učila je, studovala je a učila se od nich, mluvila za ně se světem. Něco takového ji vždy fascinovalo. Ale za každé jasné noci vzhlížela vzhůru ke hvězdám.
Slunce zapadalo. Ve svalech cítila příjemnou únavu. „Teď musím jít," řekla.
Charlie vydal rozmrzelý zvuk. Po-hladila ho po velké zjizvené hlavě a plavala ke člunu. Mořské děti ho doprovázely, temné siluety ve světle třpy-tícím se na hřebenech vln. Zatímco zajížděla do doku, vy-plazili se na břeh. Cestou zpátky uschla. Oblékla se a šla se s nimi rozloučit.
„A'o'a, a'o'a," skřehotali, kupíce se kolem ní. Boky jim laskalo slunce. Rybí zápach jejich dechu byl pro ni čistou vůní. Nosy, které jí strkali do dlaní, byly vlhké a štěti-naté, a chvěly se, jako by stvoření přemáhala pláč.
„Mějte se hezky," zavolala.
„[Přemýšlíme, jak nám bude bez tebe, drahá sestro,]" řekl Charlie.
„Máte další, kteří se o vás starají."
„[Možná jsou mladí.]"
Jsou? uvažovala. Všechno se měnilo tak rychle. Mla-dí, které nyní potkávala, byli úplně jiní než ti, jež znávala, když byla v jejich věku. Lidé přestávali být krutí a násil-ní. Ale proč? Snad proto, že ztráceli hrubou energii, která je poháněla z jeskyní až za hranice sluneční soustavy? Mohl tento vývoj pokračovat, nebo se zvrhne v nějakou novou mánii? „Budu na vás celý život vzpomínat."
„[A my budeme vzpomínat na tebe, taky po tom, co my tady umřeme. Budeš žít v našich písních. Jak dlou-ho vydrží náš druh, tak dlouho budeme tančit s tvým du-chem v měsíčním svitu ve vodách.]"
Jakkoli dlouho to bude.
Kyřin pohled zabloudil k matnému srpku na východ-ní obloze. Proniklo jí chvění. V této chvíli mohla být tam.

-]
Ačkoli piloti Fireballu už nelétali, protože byly skoro všechny jejich lodi

předány Světovému kosmickému úřa-du k robotizaci, Selenarchové si svých několik málo zasta-ralých plavidel podrželi. Rinndalir jí nabídl kapitánství jednoho z nich. Její domov na Luně by byl v tom horském hradu... To ji zmátlo natolik, aby se s ním rozhodla setkat až na daleké Centauri.
„Adiós." Polkla slzy. „A/o/ia nui loa." Protlačila se ven z jejich kruhu a vykročila vzhůru po svahu.
V mysli jí vytanula další myšlenka. Nero Valencia letí také. Bueno, připusťme, že je statečný a schopný, a na Demeter nebude mít důvod nikoho zavraždit. Určitě?
Její informant vyslal signál, který odemkl branku v plotě. Prošla jí a krátce se zastavila. Na parkovišti stál osamoceně její vůz. Nedaleko čekal jakýsi muž, proti za-padajícímu slunci stejně černý jako stín, který vrhal před sebe. „Oh-" Pozdravil ji pozdravem Fireballu a přiblížil se. Po-znala Jeffa, syna Washingtona Packera, asi dvacetiletého sympatického hombreho. „Saludos," pozdravil ostýchavě. „Doufám, že nejsem dotěrný, pilotko Davisová."
Rozhlédla se kolem. Ačkoli bylo soukromí emigrantů střeženo, vrtulníky žurnalistů a multivize do střeženého pásma horlivě pronikaly, aby je obtěžovaly.
„Jestli vás nikdo nesledoval," řekla.
„Dával jsem si pozor." Packer zjevně cítil, že by to měl vysvětlit podrobně. „Když jsem si uvědomil, že vás prostě musím vidět, poprosil jsem otce, aby mi dal vaše telefonní číslo. Ne vaši adresu, jenom telefonní číslo a volací kód. On i matka... no, vyhověli mi. Zavolal jsem, dovolal jsem se seňoru Leeovi, a zeptal jsem se, jestli bych s vámi mohl příležitostně mluvit sám. Místo toho mi navrhl, abych jel sem, kde byste měla být, a zařídil, aby mě brána propus-tila dovnitř." Packer vzdychl. „Je to velice simpático muž, že?"
„Ano," řekla Kyra. „Jste si jistý, že si vás nikdo ne-všiml?" Ti otravové mohli číhat venku.

„Mel jsem svou živou masku a použil jsem taxík." Packer si ukázal na kapsu. Většina emigrantů si opatřila bionetickou pseudotvář, kterou používali, když potřebova-li anonymitu.
Kyra se úlevně zasmála. „Pak vás s sebou vezmu do-mů."
„Oh, ne, seňora. Mohu si od brány zavolat."
„Samozřejmě vás vezmu, vy tonto,60 a cestou si pro-mluvíme. Vašemu otci mnoho dlužím."
Zasmušil se. „V poslední době nebyl v pozici, aby pro vás mohl něco udělat," řekl unaveně.
„Vím. A budeme společníci na lodi, vy a já. Společníci na planetě."
„To je to, o čem jsem doufal, že bychom si mohli pro-mluvit."
„Váháte? Nemám vám to za zlé."
„Nikdy!" vykřikl. „Co je pro mě na Zemi?" Měl svůj sen, stejný jako ona, ale narodil se příliš pozdě, aby měl naději ho uskutečnit.
Kyra ho vzala za ruku. „Pojďme," řekla a vedla ho k autu.
Nemluvili, dokud nebyli za branou. Řídila ručně, po-hodlně a nenucené. Bavilo ji to. „Tak jaký máte problém, společníku?" zeptala se. „Jak vám mohu pomoci?"
V jeho hlasu uslyšela napětí. „Jde o mou rodinu."
„Pokoušejí se vás zastavit? To mě překvapuje."
„Ne, to ne. Říkají, že jsou na mě hrdí. Ale-" Jeho hlas zakolísal. „Pilotko Davisová, vy máte rodiče stejně jako já. A bratra, ne? Já mám dvě sestry, které mají své vlastní rodiny. Jsme si všichni velmi blízcí,"
Kyra čekala, vědouc, co přijde dál.
„Jak svým blízkým řeknete adiós? Jak je chcete uchránit zármutku? Je to jako smrt. Jednosměrná cesta. Až na konci znovu ožiji, moji rodiče budou pravděpodobně mrtví, a možná i mé sestry. Budou přinejmenším staří,
tonto (šp.) - hlupáček, pošetilec. (Pozn. překl.
a člověk jim bude moci poslat jen občas krátký vzkaz, pár slov, který bude stejně čtyři a půl roku na cestě."
Kyra přikývla. „Ano."
„Bolí to mě osobně; všechno, co nechávám za sebou. Znám jedno děvče- Ale kdybych jen necítil, že to tak zraňuj eje! Jsem nevědomky sobecký?"
Kyra pečlivě vybírala slova jedno po druhém. „Tak bych to nazvala sotva. Zavázal jste se k riziku a těžkos-tem, které se nedají předvídat, a ne pouze proto, že tak získáte práci v kosmu, ale také proto, že jste si osvojil myšlenku - těžko

ji nazvat ideou, tak neurčitou a nepro-kazatelnou, jak je - že je to ta nejlepší šance pro děti va-šich dětí. Tedy pravnouéata Washe a Mary."
„Oni nevěří, že je. Mlčí, a já vím, že tomu nevěří. Vaši rodiče ano9"
„Bueno, můj otec se mnou svým způsobem souhlasí." Rozhodla se být upřímná. „Má matka - 'Leť, můj ptáčku,' řekla, a pokoušela se neplakat."
„Nevíte, co bych mohl svým rodičům říct?" zaprosil, „něco, co by jim to ulehčilo?"
Kyra se na něho podívala. „Řekněte jim, jak moc si jich vážíte."
„Co?" zamumlal překvapeně.
Zahleděla se znovu na silnici. „Ztrácet syny a dcery bylo běžné. Odcházeli do válek nebo do zemí za horami nebo za moři, a nevraceli se. A mnozí z těch, co zůstali, se možná nikdy nedozvěděli, zdali jsou živí nebo mrtví. Toho jsme se v ochočeném, známém, stroji obsluhovaném a hli-daném světě, od kterého se vy a já chceme osvobodit, zba-vili. Bueno, vaše i moje rodina si tu původní hodnotu po-nechaly. Dokážou přijmout, že život je víc než zábava. Mě-li bychom jim za to vzdát čest."
„Hmm." Pohroužil se do myšlenek.
Když ho vysadila u jeho apartmá v Hilu, poděkoval jí. Uvažovala, kolik toho pro něho vlastně udělala, kolik pravdy vyslovila.
Pokračovala k domovu, který měli ona a Lee několik

posledních let pronajatý. Pro ni bylo toto místo nezbytné, pro něho nepohodlné. On se mohl zabývat svými úvaha-mi, výpočty a dálkovým spojení kdekoli, ale musel se čas-to na celé dny nebo týdny vracet na pevninu, shromaž-ďovat údaje a zkušenosti. Přesto se tady pokojně usadil.
Místo patřilo do dříve výlučné rezidenční čtvrti v kop-cích. Nyní, když poklesla kriminalita, byly střežené ploty anachronismem udržovaným proto, že za to Guthrie pla-til. Kyra zaparkovala před domem, vešla a nalezla Leeho na zadní terase, pozorujícího západ slunce.
Na zlatém pozadí se černě rýsovala Mauna Kea. Svět-lo ozařovalo les a ve vzduchu bylo cítit sladkou vůni ze zahrad. Vánek byl ještě teplý. Někde trylkoval iiwi. Uslyšel její kroky a s obvyklou zdvořilostí se zvedl z lehátka. Jeho vlasy, nedávno hnědé, se v tomto osvět-lení zdály téměř bílé. Bueno, pomyslela si, i já mám ko-lem očí a úst vrásky. Také už nebyla nejmladší - čty-řicítka se blížila.
Usmál se. „Bienvenida," řekl. „Jak to šlo?"
„Ztuha." Přistoupil k ní, aby ji objal. Divoce mu vyšla vstříc. „Oh, všechna ta loučení!" zašeptala s ústy přitisk-lými mu k tváři.
Pustil ji. „Ve svém odhodlání ses utvrdila už před lé-ty," řekl. „Přál bych si, abys dokázala utvrdit i své srdce."
„Léta-" Zdála se jí tak nekonečná. Jak by na ně teď mohla zapomenout?
Usmál se. „Vzchop se, querida. Už to brzy skončí."
Položila mu ruce na ramena. „Nevadila mi. Byla krás-ná."
„Je od tebe hezké, že to říkáš, ale buďme poctiví. Něk-dy byla."
„Většinou. Díky tobě."
„Pro mě vždycky. Díky tobě."
A přece, přiznávala si za bezesných nocí, se mnohem hůře loučila s rodiči a bratrem. Ne že by neměla Leeho ráda. V mnoha směrech ho milovala.
Zadrhla hlasem. „Kdybys jen mohl odejít se mnou.'
„Kdyby jen," řekl hluše.
Kdyby jen ona dokázala zůstat. Ale nemělo smysl opakovat to, co už bylo řečeno bezpočtukrát. Měl svou práci, spíš pro vládu než pro Fireball, ale tutéž práci, a vytvořil si k ní nezrušitelné pouto. Věděl, že je cenné hledat a nacházet cesty, jak uvést mladé do rodícího se společenství člověka a stroje, cesty, jak potěšit a podpořit staré, když se všechno, čím žili, scvrklo a vzdálilo.
K čemu by byl na Demeter intuicionista?
K čemu celé to průkopnické tažení? Zcela otevřeně se obával, že je to skok do trosek.
„Nechme to." Položila mu ruku kolem pasu. „Mrháme krásným divadlem."
Bok po boku pozorovali slunce noříci se do vod oceá-nu. „Neuvěřitelné," zamumlala, když pohaslo. „Ať se jdou vycpat všechny chromokinetiky, které jsem kdy viděla."
„Měla by sis to užít." Západy na Demeter byly často okázalé, s mračny prachu

vanoucími nad planinami.
„Bylo to opravdu nádherné."
„Sice jsme chtěli jít na úžasnou večeři, ale nechtěl bys ji odložit a připravit si jen tak něco doma? Nemám náladu někam chodit."
Pohlédl na ni. „Na co máš tedy náladu?"
Vysmála se mu do očí. „Jako kdybys to nedokázal uhodnout!"
Milovali se, kdykoli měli příležitost. To, že přestala brát antikoncepci, mu neřekla. Chtěla nést na Alfu Cen-tauri jeho dítě.
4S
KDYŽ SE LETOUN ODLEPIL od země, udeřil do něj náraz větru a málem ho srazil dolů. Vzduch byl tady v ob-dobí jarní rovnodennosti zrádný. Možná k tomu svým dí-

456

lem priapivalo druhé sluncť, blížící se periastronu. Ulo-žené vědomí Kyry Davisové rychle přijímalo údaje ze sen-zorů. Uviděla přistávací pole, hangáry po stranách, cítila kolébání a stoupání, slyšela hřmění větru a kovové škrá-bání. Zvednout ploutev kormidla a zažehnout pomocné trysky nebylo nepodobné hře svalů, když ještě živá Kyra jezdila na vlnách; uložené vědomí si na okamžik připo-mnělo chuť příboje.
Letoun se uklidnil a zamířil k obloze. Měla z té malé výzvy radost. Být propojená se strojem poskytovalo záži-tek plnosti, jakému se řízení zvnějšku nemohlo nikdy vy-rovnat.
I v patnácti stech metrech, kde svůj let vyrovnala, měl její stav své výhody. Přístroje ukazovaly, že se horko příliš nezmenšilo; člověku z masa a krve by bylo horko a potil by se. Mraky visely nízko nad ní. Olověná pokrýv-ka se trhala až daleko na východě, kde své paprsky, které měnily Iónský oceán v roztavený kov, vrhalo A. Blíže po-břeží přecházely vlny do purpurové s občasnými květy, tvořenými shluky mikroskopických živočichů.
Jejich barva byla mezi několika málo věcmi, které jí budou chybět, pokud bude žít dost dlouho. Předpokládalo se, že - stejně jako většina domorodých druhů - vymřou, až se do moří rozšíří terestrické druhy. Pár jejích kolegů říkalo, že cítí určitou vinu. Kyra odmítala. Demeter nebu-de prostě jen přizpůsobena lidem - ponese takové bohat-ství života a krásy, jaké by nikdy sama, než podlehne zká-ze, nedokázala vytvořit.
Věci se začínaly zvolna měnit. Továrna na palivo na Vodíkovém ostrově zvedala své chladící věže jako klama-vě křehký filigrán. Tam, kde řeka Tanaus vtékala do Shelterské zátoky, se rozprostíraly čisté linie a jasné bar-vy budov Port Fireball. V nich byla umístěna průmyslová a vědecká zařízení. Bylo třeba co nejrychleji rozšířit vý-robní kapacitu - růst kvazigeometrický, stroje vyrábějící stroje -jestli tu kolonisté měli nalézt nějakou podporu, až přiletí.
Od pláže směrem do vnitrozemí pokrýval balvany ze-lený mech. Trávu a zakrslé keře, které dosahovaly až do kopců nad nimi, čeřil vítr, Kyra ale většinou viděla holé skály bičované erozí a třpytící se jezírka sterilní dešťové vody. Kdyby disponovala nosem a plícemi, vzduch by byl prakticky bez jakýchkoli vůní, s výjimkou ozónu po bou-řích. Ačkoli dýchatelný, byl by dusný, protože obsahoval příliš mnoho oxidu uhličitého a málo kyslíku.
Letoun udělal obrat a zamířil na západ.
„Proč neletíš výš a rychleji?" zeptalo se uložené vědo-mí Gabriel Berecz netrpělivě, skrčený na zádi mezi svým robohmyzem. Dnes měl své tělo pro práci v terénu, páso-vý podvozek, teleskopické senzory, četné paže zakončené různýma rukama.
„Chci skennvat to území," odvětila Kyra. „Nikdo tady dlouho nebyl. Průzkumníci při cestování jižně od Illyrie hlásili potíže, vzpomeň si." Ona a její pasažér spolu ne-mluvili hlasem, nýbrž přímo rádiem. Na místě určení mu-seli zůstat v kontaktu.
„Co je tu k vidění kromě spousty šutrů?" zavrčel eko-log.
„Jeden nikdy neví," řekla Kyra. „Když jsme opouště-li sluneční soustavu, ještě zdaleka jsme si nezvykli na všechna její překvapení."
Vzpomínky někdy nerozumně bolely. Musela se to učit snášet. Začít se soustřeďovat na opuštěnou krajinu pod sebou. Řeka, kaňon, jezero, hora, holé, temné, beze-jmenné - jak dlouho bude trvat, než dostanou jména? Kdy ve zdejším vzduchu budou zvonit názvy jako Dordog-ne, Dalmácie, Homův mys, Nil, Mount Everest, Jeruza-lém, Řím, Kamakura, Tours, Lepanto, Gettysburg?

Kyra znovu obrátila svou pozornost k terénu pod se-bou.
Asi po dvou hodinách před sebou zpozorovala svůj cíl a začala klesat. Mraky nad hlavou zhoustly. Dešťová bou-ře vytvořila modročemou stěnu a skryla před ní pásmo Mykénských hor, ale jejich podhůří zůstávalo jasně vidi-

lelnó. Z něho stékala v katarakirch do údolí bystřina. Na jejích březích se ve větru vlnilo rákosí a kymácely se keře a mladé vrby. Na obě strany se šířila překvapivě jasná ze-leň. Na okrajích se plahočili roboti, dopravující svůj ná-klad humusu z kopule, kde byl syntetizován, aby jím obo-hatili skálu, kterou nanostroje proměnily v minerální zr-no. Tady bylo jedno ze středisek rozmístěných po celé pla-netě, aby dodaly životu potřebnou energii rozšiřovat se dál sám.
„Kde chceš začít, Gábě?" zeptala se Kyra.
„Proveď nízký průlet nad těmi kopci," řekl Berecz, za-pojuje se na optická čidla. Sestoupila a letěla tak pomalu, až to bylo na samých hranicích bezpečnosti. Vrhly se na ni termika, pněné proudění a vzdušné kapsy a snažily se ji srazit dolů. Plně se ponořila do zápasu s nimi. Blesklo jí hlavou, že to nikdy nenahradí sex, ale svým způsobem ji to bavilo.
Quivir byl samozřejmě instalován brzy poté, co se na planetě usadili, s programy přizpůsobenými netělesným myslím- Ale nepředpokládala, že to někdy podstoupí. Probuzení ze sna by za něj bylo příliš vysokou cenou. Zů-stane raději tím, čím je. Konečně, cítila se čím dál lépe.
„Tam!" zvolal Berecz. „Vidíš?"
Kyra se zapojila na své přístroje. Ze dna údolí se pří-krými srázy zvedala malá hora. Po jejím svahu se plazil mech a chomáče trávy. To byli dobrovolníci. Déšť a vítr míchaly organickou hmotu s přirozeně vzniklou lehkou půdou, následovaly spory a semena - první vítězství v do-byvatelském tažení, pro které byly tyto rostliny a jejich služebníci mikroby geneticky naprogramovány. Za sto let by krajina měla být připravena k zalesnění.
Skutečnost však říkala něco jiného. Při větším zvět-šení Kyra spatřila odumírající stonky, hnědnoucí trávník, říčky zahuštěné hlínou, jíž už kořeny nedokázaly udržet. Plocha zničeného porostu se v podobě okrově špinavého vějíře šířila do vzdálenosti čtyř kilometrů dál po řece. Zvětšující se skvrny všude jinde ukazovaly rychlost postu-
pu pohromy. Takové záběry už získali z družice, ale dů-sledky byly zlověstné.
„Můžeš přistát na tom výčnělku?" zeptal se Berecz.
Kyra si prohlédla úzkou plošinu nějakých sto metrů nad údolím. Nad ní se tyčila hora a za hřebenem stále sil-něji zuřila bouře. „Proč?" podivila se. „Zdejší vzorky musí být velice řídké a rozptýlené."
„Přesně. Jednoduchý biosystém, nejsnazší k prostudo-vání. Kromě toho se mi zdá, že se problém sin shora. Po-třebuji vzorky pro porovnání s těmi, které získám dole."
„Hmm, bueno, můžeš si s tím pospíšit? Bouřka se sem dostane hezky rychle, a tady je to na můj vkus příliš otev-řené."
„Hodina by měla stačit." A možná ani ne o mnoho víc k rozluštění hádanky, pomyslela si Kyra. Vybavení, které vezla, mělo úžasné schopnosti, nemluvě o laboratořích v Port Fireball. Ale vyřešit celý problém tak snadné být nemusí.
„Okay," souhlasila, a sama sobě se trochu podivila. Zcela zřejmě si osvojila další guthriesmus.
Přistání vyžadovalo veškeré její umění. Vlastně ne, pomyslela si, když se stroj zastavil, umění vytvářeli lidé. Stroje měly potenciální možností, které samoprogramová-ní na základě přijatých dat měnilo ve schopnosti. Otev-řela dveře a vysunula můstek. Na obloze zahřmělo. Be-recz vyjel dolů.
Kyra jeho práci sledovala s rostoucím neklidem. Při-stáli na velmi zrádném místě, za určitých okolností i ne-bezpečném. Čím déle se dívala, čím víc cítila vítr, vlhkost a hluk přicházejícího deště, tím větší obavy měla. Berecz to nevnímal. Jeho tělo nebylo zvyklé příliš cestovat a jeho vlast na Zemi tvořila převážně plochá pláň. Vzpomněla si na Kordillery na Zemi a na Luně, tajuplnou a kouzelnou Mirandu, na záběry, které vysílali roboti z hor na Venu-ši a na Merkuru. Žádné dva světy nebyly stejné, žádné předpovědi nebyly nikdy jisté, přesto věděla, že se tu k něčemu schyluje.

461
460 Poul Anderson HVĚZDY JSOU JAKO OHEŇ

„Poslyš," zavolala konečné. ..Potřebuji odletět. Vrátím se zpátky za třicet minut, nebo tak nějak. Bien?"
„Jak si přeješ," odpověděl nepřítomně.
„Jednu radu. Dej si hned všechny vzorky do své osob-ní schránky. Možná pak budeme muset odletět dost ve spěchu."
„Skutečně?" V jeho odpovědi zazněla lhostejnost, ale doufala, že se její radou bude řídit.
Vertikálně se vznesla. Nad štítem se na ni vrhly vzdušné proudy a na kovový povrch letounu zabubnoval déšť. Obořila se na ni bouře. Už dosáhla západních svahů. Vjejích optických přístrojích zaviní vroucí chaos. Na ra-daru mohla sledovat divoké proudy valící se z nebe.
Sakra! Vodou podemletý velký balvan se otřásl, uvol-nil a začal se valit po svahu.
Nevykřikla. To nebylo ve stylu uložených vědomí. Ani ve stylu Fireballu. „Gábě," řekla, „budu tě muset vylovit. Chyť se lana, které ti spustím, a zavěs se na ně."
„Co se děje?" odvětil. Odeslala mu záznam.
Spustila naviják s drátěným lanem. Ještě že Guthrie trval na všestranném zajištění a výbavě pro jakékoli pří-pady možné nouze. Každá liška má ze své nory dva vý-chody, řekl kdysi. Zpomalila na téměř pádovou rychlost. Trup letounu sebou házel a sténal. Při prvním průletu se Berecz nezachytil. Otočila se a probojovala si cestu zpát-ky. Uviděla, že teď lano zachytil. Okamžité začala stou-pat.
Byl nejvyšší čas. Sesuv půdy se převalil přes výčnělek a polovinu nakažené půdy pohřbil pod sebou.
Stroje žádnou škodu neutrpěly. Nebyly ani otřeseny, ani nepotřebovaly odpočinek. Když se počasí trochu uklid-nilo, Kyra ekologa znovu vysadila, aby pokračoval v práci, zatímco se ona vydala zpátky pro náhradní robohmyz. V Port Fireball odevzdala vzorky, které už ekolog stačil připravit.
Oba se po čtyřech krátkých planetárních dnech vrá-tili. Berecze v té době jeho pozorování přivedla k hypoté-
ze, kterou se pokusy v laboratoři zdály potvrzovat. Bylo třeba dalšího výzkumu, ale zdálo se, že on své hypotéze věří.
„Bez přirozených nepřátel se žížaly, které jsme sem uvedli, explozivně rozmnožily," řekl. „Počítačový model to samozřejmě předpověděl, ale nevzal v úvahu destabilizaci vývojové křivky. Z biologického hlediska se jedná o znač-ně sekundární efekt. To je taky příčina sesuvu. Náhlé uvolnění substrátu a průvodní chemické změny způsobily náhlé vyluhování zásad, dokud se pH půdy nestalo nepří-pustně vysokým."
„Tedy jen lokální jev," řekla Kyra. „Předpokládám, že se dá napravit přidáním správné látky do humusové smě-si."
„Obávám se, ze tak jednoduché to není. Ostatní jedy budou působit kdekoli jinde, sůl, selen, možná radioaktiv-ní prvky, a kdoví co ještě? Nemůžeme hlídat celou plane-tu jako zahrádku u svého domu. A jaké různé útoky na nás podnikne? Populace, které sem uvádíme, jsou zba-veny veškerých nákaz, ale nedokážou takové zůstat done-konečna. Základní bakterie zmutují v patogeny. Řetězce DNA se změní ve viry. Pouhá nerovnováha mezi druhy se může ukázat fatální; vzpomeň si, jak se rozmnožili jeleni, když byli zlikvidováni jejich predátoři, dokud nespasil všechno ve svém akčním rádiu a nezemřeli hlady. Na Ze-mi jsme zjistili, jak těžké je napravit narušenou ekologii, která se vyvíjela víc než miliardu let. Na Demeter dou-fáme, že ji vytvoříme de novo za jedno nebo dvě století. Blbost. To nedokážeme. Musí se vyvíjet a udržovat sama."
„Myslím, že rozumím. I z toho, co sestálo v Mykén-ských horách. Ale nepřeháníš trochu? Příroda, o které sníme, nemůže vzniknout z několika málo semen, která zasadíme. Musíme být od začátku do konce její součástí -my, naše stroje a naši lidé."
„Ano, ano. Ale ta veliká jednota přesahuje mou ubo-hou představivost. Ani ji nemůžeme věrohodně namodelo-vat. Je to chaotický systém, jak jsme ty a já před nedáv-

něm zažili. Můžeme pouze skromné a pokorně dělat to, o čem si myslíme, že může pomoci."

49

KDYŽ SE VYNOŘILA Z HLUBIN, první polovědomá Eičina myšlenka byla: Jak je na tom Kyra? Jak je na tom její dítě? Čtyřicet sedm let, čtyři a jednu třetinu světel-ného roku! Banzai61 pošetilým, nalodit se těhotná! Šance nikdy se z té poloviční smrti neprobudit byla přinejlepším příliš vysoká- Vědomí se jí rozštěpilo ve zmatek a bolest. Věci uvnitř a věci mimo ni se rozpadly v hromadu střepů.

Po chvíli se dala znovu dohromady. Teď se jí ze všeho nejvíc chtělo zvracet a měla žízeň, jako by se jí krev pro-měnila v písek. Postupně si uvědomila, že bude žít. Až později snad bude schopná říci, že stálo za to v to doufat. Samozřejmě jí bylo špatně, moc špatně. Ležela v chla-dicí kapalině, spoutaná trubičkami a dráty, prostoupená chemikáliemi a nanostrukturami. Navzdory štítům a elek-tromagnetické ochraně sem prosakovala radiace a uklá-dala se v ní, aby způsobila škody, které odpočívající buň-ky nedokázaly napravit. Poškození muselo být opraveno, cizí látky vyplaveny a tělo přeškoleno. Tolik si uvědomila, než se propadla do temnoty.

Spala přirozeně, lehce, a zdály se jí sny. Probudila se s jasnou hlavou. Do jejího boxu vstoupil robot, jemně na ni promluvil a pomohl jí spolknout trochu masového vý-varu. Pak si znovu lehla. Pochopila, že její otec už zemřel, a tiše se rozplakala.

Od té doby se hodinu za hodinou zotavovala. S těles-nou pohodou přišla narůstající radost a - postupně - dy-chtivé očekávání toho, co přinese budoucnost. Život, který

Banzai (jap.) - sláva, hurá. (Pozn. prekl.

ztratila - ne, opustila, zřekla se ho - v ní navždy zanechá bolest, něco jako fantómové bolesti, o nichž četla, které cítívali lidé po amputaci v již neexistujícím údu v dobách, kdy ještě nebyla možná regenerace. Ale vitalita ji z toho dostala - a otec jejímu odletu požehnal.

Začala klábosit s pacienty po obou stranách svého lůžka. Roboti ji informovali o několika jejích známých, klen byli v tomto termínu probuzeni. Program nebyl na-staven tak, aby probudil všechny najednou. Kyra Davi-sová byla před ní o měsíc napřed a měla by být brzy schopná se vylodit. Nero Valencia byl probuzen v poslední skupině před Eiko a nedávno propuštěn z izolace. Oba jí přáli všechno nejlepší. K žádnému přímému setkání dojít nemohlo, dokud nebude také propuštěna z izolace, tedy dokud nebude její imunitní systém zase náležitě fungo-vat. Komunikační zařízení by bylo nemístným luxusem. Ani jí to příliš nevadilo; vždycky nalezla dost věcí, které si musela v hlavě uspořádat sama.

Přesto se denní cykly táhly. Zaradovala se, když lékař dole na Demeter na základě zkoušek a prohlídek dospěl k názoru, že je mimo nebezpečí. Dva roboti ji doprovodili chodbou na oddělení pro ženské rekonvalescentky. Tam nalezla malý individuální multipřijímač a přístup k data-bázi obsahující většinu z kultury lidského druhu.

Krátká cesta ji vyčerpala. Když se loď dostala na oběžnou dráhu, rozdělila se na dvě poloviny spojené dese-tikilometrovým lanem, které začaly rotovat. Takto získa-ná gravitace byla sice nízká, ale pro fyziologii Pozemšťa-nů přijatelná, i když Eiko ztratila skoro všechen svalový tonus.

Získat ho zpátky vyžadovalo systematické cvičení. Musela si také procvičit další aspekty lidského života. Bě-hem příští denní hlídky, následující po krátkém odpočin-ku a dlouhé horké lázni, byla přenesena na lůžko ve spo-lečné místnosti. Ta byla stejně strohá a prostě zařízená jako všechno ostatní na palubě, v zásadě prázdný prostor, kde se lidé

mohli stýkat. Na stropě byly velké obra/.ovky. V temnotě pluly hvězdy, Mléčná dráha, pohasínající slunce A, zářící bod slunce B, a Demeter, Demeter. V této chvíli byla pla-neta vidět jako pouhý srpek, ne tak mramorovaný jako Země, nýbrž bílý, pokrytý mraky. Dokázala rozeznat vý-kyvy počasí. V jedné trhlině zahlédla safírovou barvu oceánu, na okraji okrovou - to mohl být kontinent. Hle-dala ostatní lodi, ale žádnou z nich nespatřila.

V místnosti se nacházelo půl tuctu kolonistů, v růz-ných stádiích rehabilitace.

Nikoho z nich neznala. Zdvo-řile přistoupili, aby pogratulovah jí a dalším dvěma nově příchozím. Ale pak se objevila Kyra. Protlačila se mezi nimi, velká a silná jako vítr, a sklonila se, aby svou přítel-kyni objala. Po sterilitě izolačního oddělení a opatrných kontaktech potom bylo toto - teplo, pevnost, vlasy vonící sluncem a živé rty na její tváři - nu, ohromující.
„Bienvenida, querida, bienvenida," zajásala. „Doká-zaly jsme to, obě."
Narovnala se. Eiko si ji prohlédla a zašeptala: „A dí-tě?"
Kyra se zasmála a poplácala se po břiše. „Prý je v po-řádku. Je z dobrého materiálu."
„To je skvělé. Měla jsem takový strach... Ale nebu-de... ta situace... obtížná?"
„Jistě. Chvíli potrvá, než se budu moci vrátit ke kos-mickému létání, o tom není pochyb. Ale věřím, že ten ma-lý taškář bude za odklad stát. Považuj mě za průkopníka.
Sama nezůstanu. Doufám!"
Eiko se usmála. „Já si představuji, že budu pracovat doma, jako koordinátor. Když budeš pryč... možná se o dí-tě mohu starat... ráda bych."
„Jsi hodná, ale možná budeš mít pár svých vlastních. Aby ti z nich pak nešla hlava kolem, víš."
Eiko mávla rukou. „Sotva."
Ruka jí klesla. Muž, který právě vešel, byl Nero Va-
lencia.
Ještě stále vychrtlý a pod svou olivovou pletí bledý

a pohytnval se pomalu. Jeho tirikamen buď v nadrží při-šel k úhoně, nebo se rozhodl si ho nechat před odletem od-stranit; stopa po něm se ještě úplně neztratila. Uklonil se před Eiko a řekl hřejivě: „Buenos días, seňorito Tamu-rová. Jsem tak rád, že vás opět vidím."
Proč by se jí mělo rozbušit srdce? „Gracias," odpově-děla. „Potěšilo mě... když jsem se dověděla... že jste v po-řádku."
Valencia se napřímil. „Buenos días," řekla Kyra bez-barvě.
Zvedl jedno obočí, vrhl rychlý pohled k jejímu pasu a odvětil: „Buenos aňos."62
Eiko to nepřipadlo drzé ani ne-stydaté, i když se Kyra trochu začervenala.
„Jak já jsem ráda," odvážila se Eiko. „Máme toho moc, o čem si povídat... až budu silnější."
„Řekla bych, že máme i dost nových věcí k učení," od-pověděla Kyra.
Na obrazovce se objevil statný muž s rudými vlasy. „Ah, ano," prohodila Kyra. „Jefe. Vítá každou novou par-tu. Víceméně opakování. Myslím, že mluví ze záznamu." Přesto se ale všichni dívali.
„Bienvenidos," zahřměl jeho hlas. „Víte, kdo jsem. Doufám, že každého z vás brzy poznám. Všichni jsme ny-ní Demetřané." Jeho tvář zvážněla. Eiko si na Kyře a Va-lenciovi všimla, že následující oznámení bylo nové i pro ně. „S hlubokou lítostí vám musím oznámit smrt. Rosa Soaresová neobživla. Její hrob bude náš první. Bude jich víc."
Výraz počítačem generované tváře se trochu vyjasnil. „Ale dovolte mi pokračovat. Ti čerstvě probuzení ještě ne-slyšeli nic kromě pověstí o tom, jaká je tady situace. Bue-no, mohu vám říct, že předvoj si tady vedl docela dobře. Práce vcelku proběhla podle plánu." Krátký úsměv. „Plán připouštěl nekonečně nepředvídané problémy, potíže, závady a katastrofy. Vtom jsme se nezklamali. Ceká na
62
Buenos aňos (ěp.) - v této souvislosti „Dobrý porod". (Pozn. překl.)

vás mnoho úkolů. Naše nejnaléhavější potřeba je vědomá inteligence - krátce řečeno, vy. Ale až se postavíte na no-hy a připojíte se k nám, naleznete docela příjemné malé městečko."
„To jsem slyšel už předtím," zamumlal Valencia netr-pělivě.
„Já ještě častěji," řekla Kyra.
„Ale já ne," připomněla jim Eiko.
„Uslyšíš, má drahá, uslyšíš," řekla jí Kyra. „Lépe, když to neabsolvuješ celé najednou. On na řečnění nikdy moc nebyl."
Valencia se na Eiko usmál. „Řeč pro hrdiny je vaše parketa," řekl tiše.
„Dejte mi prosím čas," zaprotestovala. „A hlavně ne-mějte přehnaná očekávání. Nejsem žádný Homér... A i on nejdřív potřeboval nějaký příběh, aby ho mohl vyprávět."
(m)
Tato komunikace pracuje s konečně dojednaným politickým kompromisem. Luna bude

modernizovat svou vládu, stávajíc se další kybernetickou demokracií, a vstoupí do Světové federace. Nicméně, stárnoucí Selenarchové si podrží svůj majetek, nad kterým budou mít po dobu svého života vrchnostenské právo. Populace všude jinde směřuje k optimálnímu stavu, a konverze Amazonské pánve na biologickou oboru bude brzy dokončena. Afrika se začala přeměňovat ve výkonnou ekonomiku; civilizace budovaná na těchto základech dokáže pohotověji racionalizovat své instituce, než to dokázaly starší společnosti. Předjímá řízení plně umělými inteligencemi, až tyto vstoupí v činnost. Nové mo-dely se učí rychle, a vykazují nejen vědomi, ale i analogii, i když ještě nedokonale pochopenou, lidské kreativity.

DVEŘE PROPUSTILY KYRU na zápraží. Měla v úmyslu vyjít ven a sledovat západ slunce. Jasné dny už nebyly ta-dy v zeměpisné šířce Port Fireballu takovou raritou; vege-tace měnila klima úžasně rychle a jak se šířila po konti-nentech, pohlcovala oxid uhličitý a vydechovala kyslík, udržovala v půdě vláhu a zmírňovala teplotní extrémy holé skály. Ale člověk je nemohl považovat za samozřej-mé.

Ulice, v níž stál její dům, se táhla podél předhoň shlí-žejícího na město a zátoku. Lemovaly ji stromy vysazené v době, když se vrátil první Guthrie. V následujících dese-tiletích vyrostly sosny a smrky do výšky, zatímco listnaté stromy ještě vyžadovaly speciální péči. Horko zmírňoval vítr od moře. K obzoru ubíhaly vlny, a tam, kde se stýkaly s oblohou, už zářila večerní planeta - Phaeton. A klesalo na jihozápade ke kopcům; mlžný opar měnil jeho disk v čisté zlato. B bylo neviditelné, daleko vzdálené na své dráze podobné dráze komety, a v této roční době ztracené v záři svého partnera. Ve světle zazářila křídla několika racků. Teď už tu měli dost ryb k obživě. A kolem domu svítily červeně, bíle a fialově květinové záhony...

Náhle Kyra vyrušené vzhlédla. Před ní stál Nero Va-lencia. Jakoby sama od sebe sáhla její ruka dozadu, aby zavřela dveře. „Oh," řekla. „Saludos. Co vás sem přivá-dí?"

Skutečně v jeho úsměvu zahlédla touhu? „Přišel jsem říct adiós," odpověděl.

„Odjíždíte? Nadlouho?"

Přikývl. „Do Boeotie."

„Hm, aha. Co se dá dělat. Ráda bych vás pozvala dál, ale s tím dítětem -je tam hrozný nepořádek..."

Lhala, a měla podezření, že on to ví. Proč to udělala? Zabíjení přece patřilo do dávno mrtvé minulosti; pro něho to byla povinnost; a od té doby přestal být gunjinem; přes-to že její odmítnutí nebylo příliš jemné, byl k ní při těch několika málo příležitostech, které mu poskytla, vždycky

zdvořilý, ano, i přátelsky nápomocný. Eiko ho měla ráda. Ale Kyra s ním nechtěla být sama.

„V pořádku," řekl jemně. „Beztak docela spěchám." Usoudila, že to je také lež.

„Nemohl jsem odejít, aniž bych se s vámi setkal. Vídali jsme skutečně jen zřídkakdy."

„Bueno, každý tady má víc práce než chobotnice s jed-ním chapadlem."

„Přesto, doufal jsem-" Pokrčil rameny. „Na tom nezá-leží." Jeho oči se setkaly s jejími, a neuhnuly.

Uvědomila si, že se ho bojí. Bála se, že ji okouzlí. I když s nikým už zatraceně dlouho nespala, vzpomínky žily. To nechtěla. Přinejmenším by to bylo bláznivé a po-šetilé. Kromě toho, byla tady Eiko.

„Připouštím, že jsem nebyla příliš družná," řekla spěšně. „Nedokážu to. Tak vy jste se zapojil do ekologic-kého rozvoje. Hm, Boeotia je až na druhé straně planety. Co přesně budete dělat?"

Valencia se zasmál. „Přesného nic. Bereme obratlovce - býložravce i masožravce, abychom je tam uvedli."

„Chápu. Jsou nezbytní pro diverzitu rostlinstva, stej-ně jako pro sebe samotné." Kliše, školní pravda, konver-zační výplň.

„Bude to složité." V jeho hlasu zazněla radost. „Oče-káváme nesčetné neúspěchy,

improvizace, záchranné ope-race a úpravy."
Při tomto jeho tónu se Kyra cítila uvolněněji. „Zní to zábavně," řekla. „Jak jste se k tomu dostal?"
„Mám rád divočinu, zvlášť tam, kde začínají lesy. A zdá se, že mám pro zacházení s živočichy určitý talent."
„S losy, slony, vlky, lvy."
Zasmál se. „To ještě dlouho ne, jestli vůbec. Hlodavci, malí ptáci, jestřábi."
Ano, pomyslela si, jestřábům by rozuměl. „Mnoho štěstí," popřála mu zcela upřímně.
„Co jste v poslední době dělala?" zeptal se. „Nemys-lím, že jste se mohla vrátit do vesmíru, dokud vaše dítě trochu nepovyrostlo."

„Stejně bych nemohla, a věděla jsem to, ještě než jsem opustila Zemi. Chvíli to ještě potrvá, než budeme mít do-statek volné průmyslové kapacity, abychom mohli posta-vit lodi potřebného druhu." Zdálo se, že pochopil, proč se rozhodla mít dítě, ale přesto se znovu zeptal: „Čím jste se tedy zabývala, kromě mateřských povinností? Když jsme spolu mluvili naposledy, řekla jste jen: 'Odstraňování různých problémů'."
„Bueno, přemluvila jsem Guthrieho, aby mi přidělil projektování větrných podpěr, které mohou používat ro-botí. Vyžadují mnohem bezpečnější konstrukce, než je to-mu v případě lidských posádek, které disponují vědomým úsudkem. Ale paliva máme stále jen na dně láhve, víte, a musíme je ušetřit na dopravě nákladů, které nespěcha-jí. Brzy budu testovat člun. K lodím se také dopracujeme."
„Velmi zajímavé. Něco, čím se můžete zabavit, zatím-co budete čekat na svou kosmickou loď." „Ano."
„To jsem rád." Valencia zaváhal. „Můžeme zůstat v kontaktu? Mohu vám tu a tam zatelefonovat?"
Kyřina radost náhle vyprchala. „Já, obávám se, že bu-du dost zaneprázdněná."
„Chápu."
„Setkáme se, až se vrátíte zpátky, určité." „Doufám."
Kyra ovládla své nervy. „Pozdravujte ode mě Eiko. Ani ji jsem už nějaký čas neviděla."
Chviličku mu trvalo, než dokázal hladce odpovědět:
„Ovšem."
„Mnoho štěstí," řekla. Uklonil se. „A vám, všechno dobré." Co mohla udělat než přijmout jeho ruku. Její stisk byl silný a teplý. Pocítila závrať. Skoro otevřela dveře. Místo toho však ruku odtáhla. „Vaya con Díos," řekla.
Usmál se, otočil se a odešel. Stála ve větru a dívala se za ním, dokud jí nezmizel z dohledu. Slunce zapadlo za vrchy. Východní obloha potemněla. Phaeton teď zářil jas-

nejí. Ve stejném kvadrantu se zatřpytil energetický sate-lit. Z této vzdálenosti se nejevil větší než kterákoli hvěz-da.
Kyra se vrátila dovnitř, aby se podívala na Hugha. Dům byl malý a-s výjimkou standardizovaného zařízení - skoro prázdný. Trvalo léta vytvořit z něho domov. Ona je už měla chválabohu za sebou.
Dítě pojmenovala po svém otci. Chlapec teď pokojně spal ve své postýlce, neuvěřitelně malý a dokonalý. Kdo mu nahradí otce? Chlapec potřeboval mužskou postavu, kterou by obdivoval, napodoboval, rebeloval proti ní, smi-řoval se s ní a dal jí vnoučata. Ale zatraceně, zatraceně, zatraceně -
Ozvala se zvonkohra telefonu. V každé místnosti se nacházel jeden; kolonie byla přecpaná nanotechnikou a elektronikou, včetně pracovních robotů. Kyra občas uva-žovala, jestli se na Demeter vyvine nějaká obchodní spo-lečnost. Stiskla tlačítko Příjem.
Žádný obraz se neobjevil. „Buenas tardes,"63 pozdravil ji její vlastní hlas. „Máš pár volných minut?"
„O co jde?" zeptala se Kyra.
„Mám pro tebe pár keců," řeklo její uložené vědomí.
Kyra se zazubila. „Víš, že mluvíš čím dál tím víc jako Guthrie?"
Byl ten tón poněkud obranný? „Bueno, pracujeme v rukavičkách, že?" Rázněji: „Mohlo by to počkat, ale mys-lela jsem, že bys uvítala, když to uslyšíš hned.

Mou pozor-nost vzbudily základní reanalýzy klimatických cyklů. Jsou tam nové údaje o korálových prstencích, poměrech izotopů na mořském dně - podrobností si můžeš prostu-dovat později. Poskytují důvod věřit, že severní polokoule přichází do období náhlých a prudkých bouří. Vegetace by je měla ve vnitrozemí trochu zmírnit, ale ne na moři a na pobřeží. Budeš to muset vzít v úvahu."
Kyra sevřela pěsti. „Zatraceně!"
Buenas tardes (šp.) - Dobrý večer. (Pozn. překl.j
„Pro náš projekt nic nepřekonatelného," ujistilo ji ulo-žené vědomí. „Jen další faktor."
„Já vím. Ale-" Kyra vyhlédla oknem do houstnoucího soumraku.
„Ale co?"
Kyra se přiměla konfrontovat se s beztvářností na ob-razovce. „Podívej, víš, že doposud nemáme nic, co by ales-poň vzdáleně připomínalo řádnou meteorologickou služ-bu, nemluvě už vůbec o řízení počasí." Bylo třeba brát v úvahu příliš mnoho neznámého, příliš mnoho proměn-ných. „Takže mi říkáš, že bouře mohou vznikat prakticky z ničeho. Plánovala jsem, že vezmu Hugha s sebou na zá-vody plachetnic. Teď se neodvážím. Kdo na něj dohlédne, když budu pryč?" Samozřejmě žádný robot, jedině důvě-ryhodný člověk; a kdo měl tolik času nazbyt?
„Hm, ano, to je problém." Kyra naslouchala větru ve stromoví. Po půl minutě uslyšela zcela zřetelně: „A co já?"
„Co?"
„V nějakém vhodném těle. Mohla bych si ho nechat udělat tak, aby bylo měkké a příjemné na mazleni."
„Ale vždyť máš víc práce, než dokážeš zvládnout. Ne-bo ne?"
„To my všichni. Ale děti jsou nejdůležitější. Ony jsou budoucnost."
Zase Guthrie, pomyslela si Kyra.
„Do terénu teď vycházím zřídkakdy," řeklo uložené vědomí. „Většinou jen přijímám informace, činím rozhod-nutí a vydávám rozkazy. Přitom mohu klidně dělat ně-jaký čas chůvu. Ne vždycky. Ale mohu za sebe zařídit ná-hradu. Lidskou, samozřejmě."
„Šlo by to?"
„Dříve nebo později se to stejně bude muset udělat. Zanedlouho tu budeme mít další děti."
„Uvažovala jsem, jak to zvládneme," řekla Kyra po-malu. „Tak malá a přetížená populace, jako je tato. Ne-jsem přesvědčena, že jsme podobnou tuhle situaci předví-dali."

473
472 Poul Anderson
HVĚZDY JSOU JAKO OHEŇ
„Troufnu si říct, že budeme muset změnit pravidla. Děti si zaslouží stabilní rodiny, ale my dáme pojmu 'rodi-na' pravděpodobně nový význam."
Rozšířená? Komunální? Kyra by nepřipustila přiznat, ani svému druhému já, jak ji zabmělo ve slabinách. „Bue-no, já, myslela jsem... musíme se stát jinými, než jsme byli."
„Kdy věci zůstávaly stále stejné?"
„Asi jo." Kyra se nadechla. „Gracias za ty informace a za nabídku. Musím si to promyslet. Ještě něco? Ne? Tak tedy buenas noches."
Přála si, aby se nerozloučila tak náhle. Ale co měla dělat? Pozvat své uložené vědomí na kávu?
Ačkoli měla nalitá prsa, neměla by Hugha budit. Když chtěl nakrmit, dal to sám dost jasně najevo. Zítra bude muset zajít do laboratoře a do loděnice. Vezme ho jako obvykle s sebou. Líbilo se mu chodit ven, cítit vítr ve vlasech černých jako Bobovy, světlo v očích hnědých jako Bobovy, ale něco z ní, myslela si, měl ve tváři.
Uvažovala, jak stráví večer. Bueno, udělá si večeři. Vařila sice ráda pro celou společnost, ale takové příleži-tosti přicházely jen zřídkakdy. Její známí žili v párech. Byla mezi nimi vítaná, ale nesměla to přehánět. A, ano, nesměla zapomínat na Rinndahra-
Místnost ztemněla. Místo aby rozsvítila, vyšla raději znovu ven na vzduch. Moře se třpytilo. Nahoře přibylo hvězd. Stát u zábradlí na vstupní verandě bylo jako stát na můstku plachetnice, a nechat vítr zpívat, čechrat jí vlasy a tisknout jí blůzu a sukni k tělu.
Kolem šel nějaký muž. Ulice byla neosvětlená, ale ve svitu hvězd, moře a hasnoucího západu slunce ho pozna-la. Mladý Jeff Packer. „Buenas tardes, pilotko Davisová," pozdravil ji.

„Buenas tardes," odpověděla. Dívala se za ním. Jaký hezký muž se z něho stal, a prvotřídní lidská bytost. Ne že by s ním měla postranní úmysly. Ale její druhé já, kte-ré by v takových věcech mohlo být objektivní, ve skuteč-
nosti mluvilo o - ne, o svazcích ne, ale o něčem jiném, ně-čem novém.
^1
Psychosociologický ústav po intenzivních studiích hlásí, že kvůli vzestupu různých náboženských a primitivistických hnutí a vzni-ku komunit zasvěcených jejich idejím, není žádný důvod ke zne-pokojeni. Zůstávají malé, roztříštěné, nesnášenlivé, a často ne-přátelské ke všem ostatním, l když některé z nich pocházejí ze starých společenských formaci, ve své většině jsou neoreak-ční a jejich nespokojenost s moderní Zemí je čistě emocionální. Křivka jejich růstu se už zastavila, a lze očekávat, že brzy nasta-ne sestupný trend, jak budou dospívat mladé generace ve stále racionálnější civilizaci. Zmíněná zpráva nicméně doporučuje další výzkum, směřující k vyvinutí prostředků, jak - aniž by se přistupovalo na kompromisy s rozumem - tyto pohnutky prehu-máního původu, které máj i archaickou nálepku „duchovní", uspo-kojit.
PODNEBÍ SEVERNÍ VRCHOVINY ARGOLISU se stalo pozemsky mírné. V chladném větru, který do údolí přiná-šel mraky, kvetl purpurově vřes, žlutě hlodáš. Deště ne-trvaly dlouho, pak zase vysvitlo slunce a nad hřebeny se zjevovala duha. Vrby a břízy se už značně rozšířily. Na chráněných místech se chvělo listí prvních mladých osik. S bzučením zde poletoval hmyz a pavučiny se třpytily ro-sou. Stále přibývalo ptáků, a dole se prohánělí obojživel-níci a malí savci, které lovili jestřábi a lišky.
Nebylo to opakování tažení života - jakési znovu-dobývání - po ústupu doby ledové jako kdysi dávno na mateřské planetě. Tehdy to trvalo staletí a tisíciletí, ale zde pouhá léta a desetiletí. To, co tyto formy vytvořilo,

nebyla evoluce, ale uvědomělá vůle a dovednost tvůrců. Jejich předvoj netvořily počasí a voda, nýbrž chemikálie, energie a stroje všech velikostí, od monstrózních až po molekulární. Provázela je technologie, většinou neviditel-ná, ale stále vůdčí a střežící to, co smrtelníci vyvolali k ži-votu.
Uprostřed této krajiny se zvedal Lifthrasir Tor. Speci-álně ošetřovaný háj ho korunoval jako sen o budoucnosti - javory, topoly, duby, jasany a hloh. Kyřino uložené vě-domí přistálo na přistávací dráze u jeho úpatí a vydalo se vzhůru po cestě vinoucí se mezi balvany, trávou, divo-kými květinami a keři. Dnes jelo raději vozidlem, protože používalo humanoidní tělo. Pod jasnou oblohou jeho kov zrcadlil třpyt vzdáleného jezera. V ruce neslo Guthrieho schránku. Když projíždělo pod stromy, přivítaly je šumě-ním, tančícími skvrnkami světla a rozličnými vůněmi.
Biokybemetická laboratoř v jejich středu měla po-měrně skromné rozměry. Stěny pokrýval břečťan. Ředitel Rašil Rudbeck viděl své návštěvníky přicházet a teď stál v hlavním vchodu, aby je pozdravil, urostlý plavovlasý muž středních let a jemného chování.
„Bienvenidos, jefe a seňoro," řekl. „Na tohle setkání jsme se dlouho těšili."
„No, mám chronický nedostatek času," odvětil Gu-thrie. „Kromě toho, když jste dělali tu svou klempířinu, nepotřebovali jste, abych se vám pletl pod nohama."
„Byl byste vítán, ať byste se rozhodl přijít kdykoli, ač-koli připouštím, že bychom vám dříve nebyli měli moc co ukazovat. Ale oceňujeme, že jste nás nechal dělat svou práci, aniž by nás obtěžovali byrokrati."
„Tradiční politika Fireballu." Guthrie se zachechtal. „Ve vašem případě jsem měl zvláštní důvod vás byro-kratů ušetřit." Rudbeck byl potomkem Guthrieho žijícího Já.
„A teď jste tedy dosáhli průlomu?" zeptala se Kyra. Rudbeck se usmál. „Nic tak dramatického, seňoro
Prokousávali jsme si cestu kupředu, dokud jsme se nedo-
stali k systému, který - jak se zdá - funguje tak, jak by měl. Skutečná zásluha patří vědcům a, ano, robotům a uloženým vědomím před nimi, těm, kteří shromažďo-vali údaje a kousek po kousku zjišťovali, co znamenají, jak věci na této planetě fungují a proč." Uklonil se. „Mu-chas gracias."
Kyra si už osvojila dostatečné umění generovat hlas, takže v něm teď zaznělo

překvapení. „Mně? Když jsem sem přišla, byla jsem jen pilot."
„Piloti jsou velice potřební," řekl Guthrie. „Navíc jsi nejednou zachránila něčí vzácný zadek, jak jsem slyšel."
„V každém případě," pokračoval Rudbeck, „přicháze-jící informace postupně ukazovaly, jak bychom měli naše programy korigovat, a často i přeprojektovat náš hard-ware. Když se pokoušíte zkrátit milióny let ekologického vývoje na dvě nebo tři století, v globálním měřítku, pro-tože nic menšího není možné, není to jako zahradničení. I kdybychom si mohli být jisti tím, co dělat - a to nemůže-me, je to příliš komplexní a probíhá to chaoticky - i potom by pouhý objem práce a rychlost, s níž se může nestabilní řád věcí rozbít, překonávaly možnosti jakýchkoli kontrol-ních systémů, které bychom dokázali vytvořit. Vzpomíná-te si, například, na tu záležitost s thesalským jetelem?"
„Jistě," zabručel Guthrie. „Kdo ne?"
Podle plánu byla nově vytvořená půda v jednom re-gionu oseta nově vytvořeným mechem, který ji měl rychle přeměnit na vhodnou pro skromné mikroby a bezobratlé živočichy, na nichž závisely vyšší druhy. To se podařilo, a tak sem byl uveden jetel, aby půdu dále obohatil. Na-neštěstí, což nikdo nepředvídal, se rozšířil tak hustě, že vytvořil tenkou, rašelině podobnou vrstvu sypkého sub-strátu. Déšť ji začal odplavovat až na skalní podloží. Zdá-lo se, že nejlepší cesta, jak tento jetel omezit, bude vy-pustit predátory na včely, které ho opylovaly. Ale tento hmyz, vyvinutý z vosí DNA, vyrostl do zmutované varie-ty, jejíž larvy decimovaly červy, kteří půdu provzduš-ňovali a zúrodňovali. Speciálně navržený virus- Přího-

dá v Thesálii se stále potácela od jedné katastrofy ke dru-hé.
Rudbeck se začervenal. „Promiňte, nechal jsem se unést. Neměl jsem v úmyslu vám dávat lekci jako učitel dětem."
„Nelamte si s tím hlavu," řekl Guthrie. „Mé ego je po-řádný tlustokožec. Pokračujte."
„Gracias, pane. Dovolte mi říct základní princip. Vy jste ho slyšel, zdá se zřejmý, ale teprve nedávno byl pro-kázán s matematickou nezvratností. Nemůžeme pokračo-vat ve vysílání našich robotů a našich nanotechnických molekul, aby hledaly, kde je jaká chyba, a opravovaly škody. Buď život na Demeter klesne zpátky na moleku-lární úroveň, kromě několika málo kousků půdy udržova-ných neustálým a směšně velikým úsilím, nebo se začne rozpínat a vyvíjet. V druhém případě se ekologická složi-tost bude zvyšovat rychleji, než dokáže růst jakýkoli náš regulační systém - ledaže bychom vytvořili takové množ-ství regulátorů, že ten život nakonec vytlačí."
„Já vím. Vláda má stejnou vlastnost, ale jen velice málo lidí a už vůbec žádní politici si to vůbec někdy chtěli uvědomit. Jenže my nemáme čas, který bychom mohli dát přírodě na to, aby si svou rovnováhu našla sama. Vaše parta z tohoto dilematu hledala cestu. Okay, tak teď, když jsem se vám pomstil a udivil vás odhalením, že mají koně čtyři nohy, můžete mi krátce vysvětlit, čeho jste do-sáhli?"
„Pokusím se. Ale, pór favor, pojďte dál! Neměl jsem vás nechat stát tady venku."
„Nám to nevadí," řekla Kyra. Uložená vědomí a stro-je.
Rudbeck je provedl po laboratoři, představil jim svůj štáb, předvedl zařízení a zapojil displeje počítačů. Vyno-řily se rozměry jeho tichého vítězství.
Organismus je jednota. Nekonečná spletitost odhalo-vání, vstřebávání, vyměšování, vnímání, reakcí, chemie, elektronových toků, zpětných vazeb, spojená dohromady
ve službě přežití. V konečném důsledku to znamená pře-žití a rozšiřování životní spirály; ale k tomu účelu musí organismus obvykle vítězně obstát proti svým nepřáte-lům a protivenstvím. Za daného minima výživy a ochrany před otevřeným kosmem bude přežívat, udržovat se sil-ným, hojit svá zranění, zbavovat se svých zrádných abe-rovaných buněk a hledat, jak by mohl rozšířit království svého druhu. Nejvyšší příklad je lidská bytost, jejíž mozek je zároveň řídící orgán, informační procesor, nejpřednější ze žláz a zřídlo touhy.
Přírodní ekologie není nic víc než soustava vztahů mezi organismy. Jakkoli

úžasně složité a komplexní, byly jen výsledkem geologických epoch zápasů, slepých náhod, modifikací, které život sám prováděl ve svém okolí, a ne-lítostné selekce všeho, co nenalezlo cesty, jak obstát. Tato síť bytostí mohla trvat celý věk; ale jakákoli náhoda na jejím teritoriu nebo vpád vetřelců zvenčí ji mohly kdykoli zničit. Země zaznamenala půl tuctu případů masového vyhynutí, kdy náhle zanikala většina velkých ras; men-ších místních vymření bylo bezpočtu. Jak zranitelný pak musí být život vytržený z celé své dlouhé historie a ce-losvětové matrice a přinucený začít znovu na zemi, která je úplně pustá?
Jen jestli je ekologie organismem -„Základní idea je samozřejmě stará," řekl Rudbeck. „Nebyl bych překvapen, kdyby se ty spekulace táhly už od doby, kdy na Zemi přišly první zprávy z Demeter, jeté." Podíval se na Guthrieho, ale žádnou odpověď nedostal. „Měli bychom zřídit něco jako ekvivalent nervového sys-tému. Nic tak hrubého jako spoustu senzorů poskytují-cích údaje spoustě počítačů, které dávají příkazy spoustě robotů, i když musíme zahrnout i to. Hlavně bychom potřebovali molekulární struktury, které se budou rovnat symbiontům, růst přirozeně ve většině rostlin a možná některých živočiších, propojující se v případě potřeby na tak velkou vzdálenost, jak bude nezbytné. Nevytvářet smyslové orgány nebo mozky nebo něco takového, ale...

ekvivalent. Ten vtip, či problém, byl přijít na to, jak by se to dalo udělat. Co by mohlo fungovat, co by mohlo mít vedlejší účinky nebo kritické následky. Co by mohlo být z dlouhodobého hlediska rozhodující a přivést je do stej-ného přirozeného stavu jako naše tělo - aby jednaly tak, jako jedná živé tělo se vším, co uvnitř něho probíhá."
„Podle vašich hlášení, která jsem viděl, jste s tím zá-pasili tak dlouho, až jste došli k základnímu novému ná-hledu a pochopení," řekl Guthrie.
Rudbeck pokrčil rameny. „Polovičnímu pochopení. Za-čalo to, když se Farquharová dobrala k novému pohledu na teorii, jak mitochondrie vstupovaly do symbiózy s pri-mitivními prokaryoty. Ve světle našich místních pozoro-vání ukázala, že ta teorie byla neadekvátní. Pak Kristof-fer formalizoval symbologii a pustil data přes Yamatův tenzor - ale tohle je asi příliš abstraktní - a poté, co se tyto teorémy prokázaly, jsme mohli přejít k jejich praktic-kému uplatnění."
Guthrieho čočky sklouzly k neuvěřitelně malé řádce organických a inorganických jednotek, kterou si předtím prohlížel. „Což jste udělali," řekl, „a tady je vaše dítě."
„Ne, pouhé embryo," namítl Rudbeck. „Je omezené na šest nebo sedm tisíc čtverečných kilometrů, a není zda-leka hotové. Ve skutečnosti velice řídce rozptýlené, a taky hrubé; primitivní; plné závad. A hodí se jenom do tohoto konkrétního území, této konkrétní přírody. Ale v rámci svých omezení je funkční. Ono se to... učí. Například, v exponovaných oblastech s chladnými zimními nocemi dělníci zjistili, že plazivý jalovec vysazený kolem mladých osik a olší jejich kořeny v dostatečné míře izoluje, aby přežily a rostly. Bueno, ale všimli jsme si, že tyto druhy rostou společně samy od sebe na místech, kde nikdy před-tím nerostly. Objevili jsme robohmyz zanášející do těch míst semena, bez jakýchkoli specifických instrukcí od nás nebo z jakéhokoli programu, který jsme napsali. Ty pro-gramy se opravovaly a revidovaly samy!"
V jeho hlasu zazněla hrdost. „Ten systém bude sám

od sebe expandovat. Bude se měnit, zdokonalovat - někdy s naší pomocí, někdy, mám dojem, i nám navzdory. Bude se adaptovat každému prostředí a ekologii na Demeter. Neočekávám, že budu žít tak dlouho, abych viděl konečný výsledek, ale přinejmenším vznikne biosféra, která bude organismem, volným, v lokálních uzlech většinou fungují-cím, přesto ale globálním organismem."
„Rozlehlejším než impéria, a taky pomalejším," řekla Kyra.
„Co, prosím?" zeptal se Rudbeck. „Verš ze starověké básně. Přemýšlela jsem o signá-lech vysílaných přes kontinenty a oceány."
„Není omezený chemickými rychlostmi. Vysvětlil jsem vám, že systém má elektronické, fotonové a mecha-nické komponenty. Příležitostně do něj chceme vložit umělou inteligenci - plnou, vědomou. Což samozřejmě vyžaduje mnohem sofistikovanější systém, ale mezitím se budeme dovídat o pokrocích, které dělají psychonetici na Zemi."
„Devět kalendářních roků je zatraceně dlouhá doba mezi otázkou a odpovědí," řekl Guthrie. „Vaše dítě potře-buje vstát a začít běhat hezky brzo. Jestli nechcete, aby se samo zformovalo v něco, co se nedokáže přizpůsobit vědo-mím, měl byste je raději zapojit hned od počátku."

Rudbeck přikývl. „To si uvědomujeme. Už existují opatření pro přechodné umístění uloženého vědomí -prostě proto, aby hlavně pozorovalo, a snad už nic víc, do-kud nebudeme mít skutečnou kybermysl." „Proč jste to nezkusili?"
„Nejisté. Nejdřív musíme zdokonalit naši techniku." „Proč? Zahrnuje to nějaká rizika?" „Snad ani ne, ale opakuji, nevíme ještě dost, nejsme schopni předpovědět každou možnou nehodu."
„Ale to bez zkoušky nikdy nedokážete." Guthrieho oč-ní výčnělky se zachvěly. „Poslyšte, vložte mě tam. Hned." Rudbeck vytřeštil oči. „To myslíte vážně?" „Měl jsem to v úmyslu, už když jsem se sem dnes vy-

pravil. Všechno, co jsem potřeboval předtím, byla prohlíd-ka, kterou jste nám poskytl, abych si ujasnil pár věcí, ji-miž jsem si nebyl jist. Pusťme se do toho. Proč ne? Nevě-decký, neřízený experiment, chápu, ale může uškodit?"
Rudbeck zavrtěl hlavou. „Mohlo by to uškodit vám."
„Nesmysl. Přežil jsem víc a horších věcí, než bych vů-bec chtěl, abyste si dokázal představit. Co se stane jiného, než že získám představu - matnou, bezpochyby, předběž-nou, ale představu zevnitř -jak váš organismus bude cí-tit? To by mi mohlo dost pomoci."
„Neopovažujte se!" zvolala Kyra. „Jestli na té zprávě trváte, vytáhněte mě z tohoto těla a já vám ji opatřím."
„Hovno!" odsekl Guthrie. „Byla jsi důstojníkem Fire-ballu. Copak bys nechala některého ze svých mužů pod-stoupit riziko, které bys ty nepodstoupila? Konečně, nejde o žádnou hazardní hru. Jde jen o to se na to mrknout. A já tímto využívám svého postavení a požaduji tu zába-vu pro sebe." Jeho hlas poklesl. „Něco nového, ne stínové divadlo jako v quiviru, ale něco skutečného, po tolika su-chých letech-" Drsně: „Můžeme, Rudbecku? Okay, tak do toho."
Dokázal vyhrát spor, ale přesto se nevyhnul dalším diskusím, plánům, přípravám a předběžným opatřením. Když ho vědci zapojili, den se nachýlil ke konci. Hvězdy shlížely hodinu na ticho, přerušené jen občas nějakou na-půl zašeptanou banalitou, v němž lidé sledovali přístroje a přecházeli po místnosti. Pak ho zase odpojili.
Pomalu a tiše řekl: „Nedokážu to popsat. Snad kdy-bych byl básník. Na chvíli jsem si skoro myslel, že jsem zase živý."
Lidé byli vyčerpaní, a jaké pohostinství mohli nabíd-nout svým hostům? Když se rozloučili, Kyra odnesla schránku s Guthriem zpátky do jejich letounu. Nocí zněly hlasitě její kroky. Tam, kde jinovatka zachytila světlo hvězd, se třpytily kopce a vřesoviště.
„Byla bych vaší lehkomyslností šokovaná méně, kdy-byste nebyl vymazal svůj duplikát," řekla.

..Nevymazal jsem ho," prohlásil. „Je tady, všechny je-ho vzpomínky přenesené do mě." „Proč?"
„Myslím, že chápeš. Jedno moje já řídilo záležitosti ve sluneční soustavě a emigrantské lodi, zatímco šlo druhé napřed a plnilo úkol tady. Ale když jsme byli na Demeter oba, dva nezkrotní starí bastardi, museli jsme jít jeden druhému z cesty. Od začátku jsme zamýšleli, že spolu splyneme."
„Myslím proč jste nenechal druhý program deakti-vovaný, ale v záloze? Zvlášť když jste si hodlal počínat tak riskantně jako dnes."
„Sakra, to bylo asi tak riskantní jako zvednout sázku, když máš v ruce přímou fleš. Počítal jsem, že ušetřit mě není dobrý nápad. Dříve nebo později se kolonie bude mu-set postavit na vlastní nohy. Vlastně, jestli to nedokáže už teď, tak si to ani nezasluhuje."
„My... bychom vás postrádali, jefe."
Guthrie se zasmál. „Oh, hodlám tady ještě pěknou chvíli pobýt." Jeho tón změkl. „Ano, po této zkušenosti... Ty ne, Kyro?"
„Nemyslím," odpověděla.
Chvíli si ji měřil pohledem, jako by jeho čočky mohly přečíst výraz její kopule. „Nejsi šťastná?"
„Nejsem nešťastná. O tom se nedá v těchto pojmech uvažovat. Moje práce je zajímavá. Ale až mě už nebude potřeba, budu spokojená, když se ukončím."
„Hodina v tom biocentru by tvůj názor možná změ-nila. Byl bych rád, querida, opravdu rád."
„Je mi líto, jefe," řekla. „Nemyslím, že to budu chtít zkusit."
„Proč ne, mohu-li se zeptat?"
„Příliš by mi to připomínalo, že jsem uzavřenější v ča-se než vy."

„Chápu."
Dál už nemluvili a Kyra sestupovala z kopce.

W
Na L-5 už zbývá jen málo obyvatel. Robotizace kosmických operaci úspěšně pokročila a lidé proto nemají jinou funkci než v turistickém průmyslu, a i tam pouze okrajově. Díky všeobecné dostupnosti quiviru jsou takové zážitky mnohem snadněji do-stupné, a veřejnost o ně ztrácí zájem. Dle uzavřených dohod mohou zbývající obyvatelé, pokud si to přejí, dožít své životy na stanici. Avšak ti z nich, kteří mají děti, k tomu nebudou povzbu-zováni.
I KDYŽ ZMENŠENÉ VZDÁLENOSTÍ, A STÁLE jasně zářilo. V jeho světle, pro lidské oči bílém se slabou příměsí modré, vystupovaly strže a krátery Perunu ostře ze stínů, a jak se Merlin přibližoval, zdálo se, že plují. Tu a tam se třpytily železo-niklové výchozy odkryté gigaroky kos-mického bombardování. Voloss byl nad tímto hrubým sfé-roidem pouhým kouskem temnoty uprostřed hvězd. Kyra si vzpomínala, že Luňané uvedli toto uhlíkaté-chondri-tické těleso na oběžnou dráhu kolem většího, kamenno-metalického asteroidu, aby měli nablízku vhodný zdroj anorganických materiálů, teprve nedávno. Software jejího raketoplánu to dobře věděl a vzal to při vykonávaní roz-kazů, vydávaných jejími prsty, v úvahu. Měla dost času rozhlížet se kolem.
Většinou se dívala na to, co sledovalo Perun po stejné dráze: kosmickou loď tvořila ještě neúplná kostra, ale její žebra a nosníky už teď působily gigantickým dojmem. Při patřičném zvětšení uviděla vozidla, roboty a techniky ve skafandrech hemžící se sem a tam jako světlušky, v tanci evokujícím jí v hlavě hudbu Mozarta, Strausse nebo Niel-sena.

Bude loď plout šťastně systémem Alfa Centauri, k Proximě a možná, možná i dál? Její stavitelé zatím od-halili jen málo, ale šířily se pověsti o plánech na zvětšení a využití laserů, které brzdily lodi emigrantů, k brždění bez spotřeby hmoty pomocí Alfvénových vln, na- Měla bych raději přestat snít s otevřenýma očima, uvědomila si Kyra a soustředila se na závěrečné přiblížení.
Zhruba tisíc kilometrů maximálního průměru, víc ne - Perun zřejmě nikdy neponese města a hrady jako Luna. Nicméně se tu tyčilo víc konstrukcí, než před prvním letem Demetřanů sem předpokládala. Luňanské vysílání na planetu bylo dosud pouze rámcově informativní. Nepo-važovala to za známku nepřátelství. Tito lidé byli svou povahou tak odtažití a tajnůstkářští jako kočky. Překva-pila ji proto jejich pilnost a přičinlivost, když viděla, kolik toho za pár let udělali, aniž by mohli čerpat ze zdrojů je-jího světa. Teď to tedy spatří na vlastní oči. Rozbušilo se jí srdce.
Kopule, stožáry, pyramidy, sloupořadí - a pak, průse-čík silnic, kosmický přístav. Tvořila jej plochá čepička na severním pólu, obklopená kopulovitými budovami, nad nimiž se tyčil kontrolní radar. „Merlin žádá o povolení při-stát," oznámila Kyra, a uslyšela: „Povolení uděleno," zná-mým zpěvavým přízvukem. Na obou stranách pouhá for-malita; dohoda byla uzavřena už dávno. Za výdechů try-sek sestoupilo její plavidlo na vyhrazenou plošinu.
Obklopilo ji ticho. Odpoutala se a okamžitě vyletěla z křesla. Byla zvyklá na gravitaci Demeter - o osm pro-cent nižší než gravitace na Zemi - jež se pro její svaly, kosti, žíly a tkáně stala normou. Ačkoli si na změny gra-vitace znovu zvykla, cítila se náhle příšerně. Kolik pro-boha vážila tady? Pět kilo, šest? Opatrně sestoupila dolů do své osobní sekce, kde se na okamžik zastavila, aby se podívala do zrcadla. Než zahájila závěrečné manévry, převlékla se do bílé perluxové blůzky s krajkovým před-ním dílem a nabíranými rukávy, tigrylového bolera, vol-ných modrých kalhot a sandálů s přezkami. Chtěla uká-

žat, že se její lidé již dostali k bodu, kdy si mohou dovolit se trochu nastrojit. Nechtěla Luňanům poskytnout žád-nou příležitost, aby se na ni mohli dívat jako na nějakou staromódně oblečenou ženskou.
Oni? Rinndalir, připustila si. Srdce se jí rozbušilo silněji.
Ale ne, k čertu s tím, přece neupadne do rozpaků, až se setkají. Nepřipustí to. Jaký by k tomu měla proboha důvod? Zrcadlo ukazovalo, zeje ve formě, pružná, pravda, trochu hubená, ale lepší než být tlustá, a vynikly jí tím lícní kosti, o

čemž věděla, že jí to sluší. Pár vrásek, pár še-divých vlasů, no a co z toho? Udržovala při životě vztahy, které chtěla, svou vlastní zásluhou, aniž by se musela odvolávat na to, že kladou na kohokoli jakékoli závazky. Kromě toho sem nepřišla navazovat vztahy; nýbrž tvořit historii.
Trup rozechvěl slabý náraz. Vstupní chodba se spojila s východem její lodi. Kyra ještě jednou mrkla na svůj ob-raz v zrcadle a vyšla ven.
Sestup ji zavedl do podzemí, do malé, holé haly. Rinn-dalir zde stál sám. Zastavila se. Vyšel jí vstříc, aby jí podal ruku. „Buďte vítána, má paní," řekl a usmál se. „Hodně dlouho jsem na vás čekal."
Dlaň a prsty, dotýkající se její ruky, byly chladné. Ucítila mozoly? „Ano, byla bych ráda přišla dřív," uslyšela se koktat. „Fascinující místo, jak jsem slyšela. Ale jakmile jsem měla svou loď, musela jsem podstoupit nový výcvik, a pak - no, příliš mnoho práce-"
„Kromě času doma s vaším dítětem. Chápu." Ano? pomyslela si. Skutečně chápal? A jestli ne, věděl o tom?
„Přijměte, prosím, ubytování," zapředl. „Není tak lu-xusní, jak bývalo kdysi, ale snažil jsem seje připravit tak, aby vás bylo hodno."
Pocítila horko a zimu zároveň. Proč, u MacCannona, takhle reagovala? Dost s tím, pronto! Býval skvělý společ-

ník, milenec, kterému se nikdo nemohl rovnat, morální monstrum, a co jí teď k čertu po čemkoli z toho bylo?
Povolala si na pomoc mantru. Vrátila se jí sebevláda. Prohlížela si Rinndalira a viděla, že ho čas hluboce pozna-menal. Dřina, těžkosti, a co ještě? Vlasy mu zpopelavěly, pleť rozryly vrásky, šedé oči v jeho vyhublé tváři vypadaly enormně veliké. Ale dosud stál stejně vzpřímeně jako ona, pohyboval se pružně a vyzařovala z něho vtělená elegan-ce.
„A co vaši kolegové, vaši důstojníci?" zeptala se. Sku-teční lidé by se s ní byli setkali v celé skupině. Merlin byl teprve páté demetřanské plavidlo, které Perun navštívilo.
„Dám je shromáždit, až budeme chtít," řekl lhostejně.
Takže zůstal lenním pánem, pomyslela si. Řídké sty-ky mezi jeho a jejím plemenem jejich sociální strukturu vůbec nevyjasnily. Vládl Rinndalir svrchovaně nad touto jednou osadou, nebo nad svým celým, široce rozesetým li-dem?
„Nejprve si vy a já musíme popovídat," pokračoval melodicky. „Pošlu muže, aby odnesli vaše zavazadla, kam si budete přát. Teď prosím pojďte."
Nenabídl jí paži, aby se jí dotkla, ani nepoložil špičky svých prstů na její ruku. Toto opominutí naznačovalo, že jsou sobě rovní. Užasle, volky nevolky téměř okouzlená, ho následovala. Pohyboval se stejným pohybem určeným pro nízkou gravitaci jako ona. Gravitace, asi poloviční než na Luně, stačila k tomu, aby jeho lid udržovala zdravý, ale Kyra odhadovala, že musí trávit spoustu času cviče-ním na centrifuze, aby zůstali fit. Nebo možná ne, když se vezme v úvahu všechna jejich aktivita na Perunu a v ote-vřeném kosmu.
Cestou pro to nalezla hojné důkazy. Ze vstupní míst-nosti vedla ve skále vylámaná vysoká žebrově sklenutá chodba, vyleštěná do zrcadlového lesku. Fluorové trubky Ji osvětlovaly různými barvami s proměnlivou intenzitou. Jinak matně červené stěny neoživovaly žádné iluze, jen občas vložené panely z jiných minerálů, zelené, jiskřící,

modré. V pravidelných rozestupech byly pilíře obložené drahokamy a krystaly, doplněné různobarevnými světly. Ve vzduchu se vznášela hořkosladká vůně a sotva slyši-telně zněly flétny a housle. Otevřenými dveřmi letmo za-hlédla kavárnu, jejíž návštěvníci seděli na kobercích a hráli šachy nebo go, obchod s potravinami, nějakou la-boratoř, ateliér, malou dílnu. Šli téměř osamoceni; jesky-ně čekaly na populaci, která měla teprve růst. Lidé se po-hybovali rychle, cílevědomě a nenadělali mnoho řečí. Vol-né, pestře zbarvené domácí oděvy kolem nich při pohybu vlály.
„Jako křídla ptáků," poznamenala Kyra.
„Jednou budou ptáci létat volně mezi námi, a pestře zbarvené můry, a možná žertovní netopýři." řekl Rinn-dalir. „V méně ozdobných chodbách, než je tato, porostou kvetoucí popínavé rostliny."

„To se Luně moc nepodobá."
Zvážněl. „Měníme se. Možná víc než vy na Demeter."
Odpověděla stejně vážně: „To jsem nevěděla." Krajina a život- „Očekával jste, že se to stane?"
„Ano. Led, který roztaje, znovu zmrzne, ale my, vaši a moji příbuzní, jsme živí." Rinndalir chvíli mlčel. „Proto se má paní Niolente rozhodla zůstat doma."
Kyra hledala taktní slova. „Myslela jsem, že tam chtěla bojovat za starý řád věcí, udržet ho tak dlouho, jak bude možné. Neopovrhuje - neopovrhovala Pozemšťany?"
Zdálo se jí, že se mu ve tváři mihla bolest. Ale po-hledem neuhnul. „Některými z nich," odvětil pomalu. „Těm velkým děkovala a v duchu je ctila, protože to byli protivníci, kteří v ní oslovili všechno, čím byla. Pikle a zá-pas s nimi ji přitahoval víc než jakýkoli boj s nevědomou a nerozumnou hmotou." Usmál se. Nedokázala by říct, jestli to bylo smutně nebo zamilovaně, nebo jak. „Tím víc poté, co mimo veškerou pochybnost poznala, že je její věc ztracená. Teď mohla vsadit, co chtěla, a přinejmenším za-nechat svou stopu v dějinách. Nikdy si tím podle toho, co k nám přišlo přefiltrované ze Země, nebudu jist, ale tu-

ším, že dohodu, aby poslední Selenarchové svým državám vládli až do smrti, si vynutila ona. To se muselo novým mocnostem zatraceně nelíbit; zdrželo to jejich rekonstruk-ci o celá desetiletí. Ano, představuji si, že má Niolente mě-la při hledání prostředků, jak jim pohrozit - oh, nanejvýš skrytě - něčím, co by bylo horší, vedoucí roli."
Kyra sebrala odvahu, aby řekla: „Divila jsem se, proč jste vy v té hře nezůstal."
Sklouzl po ní pohledem a pak se zase zadíval někam do dálky. „Odpověď na to se ani tak nedá vyjádřit slovy, jako spíš prožít."
Došli k ústí šachty a začali sestupovat, skákajíce z jedné plošiny, umístěné v sedmimetrových intervalech, na druhou. Rychlost volného pádu zde byla sotva tři me-try za sekundu. Rinndalir se brzy rozesmál a seskočil na-ráz o tři plošiny. Jeho plášť se rozvinul. Byl tak střižený, že zachycoval vzduch. Snášel se dolů jako větrem hnaný padající list. Kyra usoudila, že se Luňané moc nezměnili.
Najedno z širších plošin se zastavil, kývl na ni a vedl ji do dalšího horizontálního tunelu, hrubého nedodělané-ho vzhledu, bylo zde víc ventilátorů než dveří, uprostřed s příkopem. „Tohle bude loubí, kterým poteče potok," vy-světloval.
„Vy jste skutečně získali zápal pro biologii, že?" řekla Kyra.
„Z Luny jsme se mohli dívat na živou Zemi," odvětil. „Tady je Demeter jen jiskřičkou na obloze, a Phaeton je druhá."
Po cestě, která Kyře připadala snad deset kilometrů dlouhá, chodba končila u bronzového portálu zdobeného basreliéfý. Rinndalir přikázal dveřím, aby se otevřely, a zavedl ji dovnitř. Stěny předsíně pokrývala mozaika. Kyra poznala kopie z byzantského chrámu v Ravenně. Jestli si přál připomínku toho, co opustil, tahle byla dost zvláštní. Nebo ne? Theodořiny veliké oči byly upřeny do věčnosti.
Pak vešla do rozlehlé černobílé místnosti, jejíž stropní

kopule poskytovala výhled na nebe nad nimi. A zapadlo, ale B svítilo mezi hvězdami, žlutý bod zářící jako několik set Lun v úplňku. Toto nebe bylo jediným osvětlením místnosti. Na tmavém stole se mysticky třpytila láhev a poháry. Hudba zde zněla jasněji než předtím a ve vzdu-chu se vznášela vůně jasmínu se slabým nádechem piž-ma.
Paměť zazvonila na poplach. „Váš byt?" zeptala se Kyra.
Rinndalir se usmál. V tomto osvětlení se zdál skoro bezvěký, nadčasově krásný. „Co jiného? Sice ubohý, ale můj."
Kyra se chopila nahrávky. „Nenazvala bych ho ubo-hým. Oh, jistě, není to to, co jste měl předtím."
„To se už nikdy nevrátí. My tady budujeme zítřek, o kterém nic nevíme, stejně jako vy na Demeter, ačkoli bude pro nás i pro vás cizí."
To, že ji nesváděl, ale mluvil vážně, přineslo vlnu úle-vy. „Ano, asi máte pravdu. Já jsem o tom až doteď moc nepřemýšlela, ale u Slunce - bez ohledu na to, jak nezá-visle jste si počínali, jste byli vy Luňané odnož Země." Jako dávní nomádi, pomyslela si; lidé zavlečení do stepí, přetvářeni tvrdými podmínkami k síle a divokosti, dokud se z nich nestali dobyvatelé civilizací, na jejichž okraji ži-vořili, i když na nich ve většině věcí, které je udržovaly při životě, stále záviseli. „Už ne."

Vzal ji za loket a pobídl ji, aby přešla ke stolu. „Udě-lejte si pohodlí, má paní. Naše biosystémy neprodukují nejhorší víno v této galaxii." Naplnil poháry, jeden jí po-dal, a pozvedl svůj. „Uwach yei," pronesl přípitek. „To znamená přibližně 'Vzhůru'."
Okraje pohárů o sebe zazvonily. „Šťastná přistání," odpověděla. Napili se. Víno bylo trpce kořeněné.
„Teď jsme dokonale vyjádřili rozdíly mezi námi," řekl Rinndalir.
„Možná." Kyra chvilku hledala slova. „Vaši lidé ne-pracují podle nějakých manifestů nebo pětiletých plánů

ani něčeho takového, ale nám na Demeter se zdá, že smě-řujete k vytvoření první skutečně kosmické společnosti."
„Jakýkoli kalkulovaný cíl by byl slepý, ale sen takový být nemusí. Mnozí z nás ho jistě sdílejí. Nemůžete přece nechat své potomky zahynout s vaší planetou."
„To je samozřejmě důvod, proč jsem přišla. Mé poslá-ní."
„Vaše a moje."
Víno zašplouchalo, jak Kyra trhla rukou. Pozorně na něho v jantarovém šeru pohlédla. Odpověděl jí Rinnda-lirův klidný úsměv.
„Cože?" zalapala po dechu. „Počkejte minutu! Očeká-vala jsem, že budu jednat se specialisty."
„Mohou přijít později, jestli to shledáme potřebným. V tomto raném stádiu budu váš partner já."
„A to proč, k čertu?"
Rinndalir pokrčil rameny tak půvabně, jak by to muž jejího druhu nikdy nedokázal. „Nejsem neschopný, dokon-ce ani v planetologii. Roky ze mě udělaly pracanta." Po-hlédl na ni. Klidně a s ocelovou pevností velitelsky prohlá-sil: „Ale jsem stále Selenarcha a rozhodl jsem se být va-ším partnerem."
Kyra položila svou sklenici, napřímila se a odsekla:
„K tomu budu mít také co říct, pór favor."
Zvedl obočí. „Stále ze mě máte hrůzu?" zamumlal. „Nemyslím, že by se to nedalo změnit."
„To, co jste udělal-"
„Moc vám to vadí?"
„Posledně ve vašem zámku-"
„Poslyšte, má paní." Rinndalirův hlas zvonil. „Kaji se za své minulé hříchy. Byl jsem, co jsem byl. V mnoha vě-cech takový zůstávám, a nepřeji si být jiný. Ale ve světle těchto sluncí jsem dospěl ke stavu, kdy vidím víc a dál než kdysi."
„Vy poslyšte," odpověděla Kyra rozzlobeně. „Nemu-sela jsem přiletět zrovna já. Mohu na tuto misi rezigno-vat, a oni pošlou někoho jiného." Nějakého Demeťana,

rodilého Pozemšťana, nebo někoho pozemské rasy. Luňa-né navštívili Phaeton, ale jeho gravitaci, rovnající se třem čtvrtinám pozemské, nemohli dlouho snášet. Ani řídit ro-boty z oběžné dráhy pro ně nebylo schůdné. Společné ex-pedice by teď, když obyvatelé planety vysílali svá vlastní pilotovaná kosmická plavidla, měly smysl. „Bylo by mi to líto, ale jestli jste se sám ustanovil jako můj partner na lo-di, pak končím."
Nedal najevo žádnou nelibost. „Ptám se znovu, proč?"
„Zatraceně, za jak lehkou holku mě považujete?"
Kdyby se rozesmál nebo jenom usmál, byla by se zvedla a odešla. Místo toho řekl střízlivě: „Ano, bezpo-chyby jste si vytvořila vztah s někým, kdo měl to štěstí, a nezradíte ho. Ale musí vás to svazovat? Dokážu zůstat cudný, Kyro. Nedůvěřuje váš muž vám nebo vy jemu?"
Moji muži, opravila ho málem; a ano, zřekli se žárli-vosti, protože ona se jí nenechala svazovat nikdy; a prob-lém na cestě s Rinndalirem by možná nespočíval v jeho cudnosti, ale zcela určitě v její. „Jsme si příliš nepodobní," zamumlala. Přikývl. „Ano, vždycky jiní. Dokážete pochopit, že právě to mě zraňuje? Ze jsem právě kvůli vám opustil svůj dřívější život?"
To přece nemohl myslet vážně! Nebo snad ano? „Ja-kou známost jsme měli? Žertujete?"
„Ne. Ani neklamu." Kysele: „Zvrácená přitažlivost, třeba jako havrana k divoké klisně." Orla, pomyslela si Kyra uprostřed šumu vzbouřené krve, orla letícího na kří-dlech větru, čechrajícího klisně hřívu. A ona je silná a sladce voní sluncem vyhřátou zemí. „Zdá se vám to ne-přirozené? Jaké pocity ve vás vzbuzuje domácí zvířátko nebo loď či hora rýsující se proti zapadajícímu slunci, ne-bo fantom Ansona Guthrieho?"
„To je... odlišné."

„Jak?"
„Řekl jste to sám. Je mezi námi nepřemostitelná pro-past." Mořský záliv, pomyslela si Kyra, do něhož bych
HVĚZDY JSOU JAKO OHEŇ
491
mohla spadnout a nikdy se nevyhrabat ven, a - a meta-morfové byli stejně chaotičtí jako její emoce.
„Ale když se setkáme," řekl Rinndalir, „můžeme se přes ni natáhnout, aby se naše ruce dotkly."
Náhle se rozesmála. „Nejen ruce, myslíte!" zvolala. Dostalo se jí nestydaté odpovědi. „A vy ne?" Potom, hodinu po hodině, se všechno čím dál víc zlep-šovalo.
A3
VŽDY, KDYŽ HO JEHO OBĚŽNÁ DRÁHA, retrográd-m," nestabilní a excentrická jako u komety, přivedla do blízkosti A, Phaeton se zbláznil. Zmrzlé plyny v gejzírech vybuchovaly, led se rozpouštěl v kataraktech a povodních, hurikány hnaly dešťové bouře plné blesků, moře zaplavo-vala pobřežní území a z horských svahů se valily proudy balvanů. Do toho zářilo nesnesitelné světlo a všechno spa-lovala tvrdá radiace. Ti, kdo by chtěli studovat nitro pla-nety, ji proto museli vyhledat, když se pohybovala po vzdálené části své dráhy, tedy v zimě jejího čtyřletého oběžného cyklu.
Kyra stála ve skafandru na bílé kůře sněhu. Sníh za ní byl vyčištěn až na holou skálu, aby udělal místo pro přístřešky hostící ji a její zařízení. Na druhé straně se vlnil terén, pod svou pokrývkou sinalý a plný stínů. Po strmých svazích vpředu stékal ledovec. Prostý prachu, třpytil se tajemnou namodralou barvou. Na purpurově černé obloze byla vidět obě slunce. A, uchvatitel, se scvrk-lo v bledou hvězdu; B představovalo jen malý disk; pouze Proxima vypadala stále stejně, jako rudá jiskra. Foukal nepříliš silný vítr, ženoucí jen žalostné zbytky atmosféry.
Retrográdní dráha - zdánlivý zpětný pohyb oběžnic. (Pozn. překl.)

Merlin visel nad horizontem. Kyra sledovala posled-ního geologa vracejícího se zpátky do tábora, a zároveň řekla do své vysílačky: „Jak můžete být tak optimistický?"
„Interpretace vašich nálezů je jednoznačná," ozval se Rinndalir z paluby lodi. „Program uvážil všechny možnos-ti a nenašel žádnou, jak dráhu tohoto světa změnit nebo ho zničit."
„Ani během osmi set let?" Kyra vycházela z kalendáře Demeter. Na Zemi by asi řekla tisíc let. „To je na vyvrtání mnoha děr a založení mnoha náloží z antihmoty přece
spousta času."
„Vy musíte být opravdu unavená, má drahá, že svou touhu necháváte tak lehce vítězit nad znalostí reality. Phaeton není asteroid nebo kometa. Má tekuté jádro. Ne-můžete do něho udělat tunel o nic víc než do moře. Proto tam ani nemůže být místo dost pevné pro takový motor, který by dokázal změnit oběžnou dráhu. Ani nemůžeme odpálit nic kromě vnějších vrstev kůry. A i kdyby se pla-neta rozpadla - a program vytvoření dostatečného množ-ství antihmoty v čase, který zbývá, nepředvídá - i v tom případě by její trosky vymazaly na Demeter každou stopu
po vás."
Kyra vzdychla. „No, vlastně nic překvapivého. Byla to jen taková malá bláznivá naděje." Nicméně v ní její zánik vyvolal smutek.
„Pak bychom tedy my a naši potomci měli začít pře-mýšlet, jak nejlépe vynaložit naše úsilí na přežití dne zká-zy," řekl Rinndalir.
Skutečně se změnil, pomyslela si Kyra. Sama bude mít spoustu práce. Zlomky nenarozených planet končily bezpočtukrát v chaotických oblastech; často je také pohl-tila obě slunce; nějaká meteoroidová hlídka tady byla ještě potřebnější než kolem Slunce.
To ji přimělo říct: „Naši potomci? Naše generace bude ráda, když pro ně vytvoříme pouhé holé útočiště."
„A přesto přitom bude žít své životy," nadhodil Rinn-dalir.
493
HVĚZDY JSOU JAKO OHEŇ
Tak moc se zase nezměnil. Při zrychlení, které mohl snášet, cesta domů chvíli potrvá. Kyra si uvědomila, že se na to docela těší.
54

V odpovědi na obavy vyjádřené Její svatostí Elimite Bhairagio-vou po Lyudovském povstání Preskriptor Juang-ze Mendoza ve svém projevu ke světu prohlásil: „Strach z plně vědomé umě-lé inteligence je snad pochopitelný jako emocionální atavismus, ale nemá větší racionální ospravedlnění než kterákoli jiná neu-róza. Tyto bytosti - ano, nazývám je bytostmi, ne stroji - nepři-nášejí nic jiného než neomezený příslib. Tam, kde nahrazují lidi, je to proto, že se k tomu lépe hodí; přicházejí jako osvoboditelé. Jenže nikdy nebudou bídně nám sloužícími otroky, abychom my mohli prožít své životy v bezvýznamné zahálce a lenošení. To by bylo stejné zneužití robotů i lidí. Budou, vlastně se už stá-vají, našimi partnery v nezměrně velikém údělu. Přestaňme je nazývat umělými. Jsou elektronické nebo fotonové, nukleonické nebo magnetohydrodynamické procesy méně přirozené než chemie organických koloidů? Navrhuji pro tyto bytosti označeni Sophotect."
POVĚTRNOSTNÍ SLUŽBA ZATÍM neměla žádný spo-lehlivý způsob, jak v Hollowlandu předpovídat mlhy. Toto obrovské močálovité území vyplňující čtvrtinu tropické Aetolie bylo příliš málo známé; zdejší podmínky se měnily příliš rychle a radikálně. Ani satelit často nemohl poskyt-nout víc než varování jednu nebo dvě hodiny předtím, než se stovky čtverečních kilometrů zahalily rubášem mlhy. Právě takový mrak se zvedl a převalil přes Nera Va-lenciu a Hugha Davise, když se po několikadenním prů-zkumu vraceli zpátky do tábora. Okamžitě museli zpoma-

lit a tápavě si hledat cestu vpřed, se staženými otáčkami motoru a očima na stopkách. Dohlednost byla sotva z jed-noho konce člunu na druhý. Hustý chomáč mlhy občas za-kryl i to. Shora se prodíralo právě tak dost světla, aby se paluba a kabina leskly vlhkostí. Všechno ostatní kolem halila beztvará šedá opona. Při pohledu přes palubu bylo možno zahlédnout listy, veliké a temně zelené, obklopující růžové květy, mezi nimiž si příď prořezávala svou cestu. Tu a tam kolem proklouzla nějaká ryba. Rostliny pokrý-valy převážnou část hnědé hladiny, jejíž šplouchání o trup bylo jediným zvukem zvenčí. Občas se vynořil duchovitý přízrak, vyvýšenina lemovaná síťovím nebo mangrovy, chmuřícími se nad mělčinou, aby vzápětí zase rychle zmi-zel. Horko vystřídal syrový a zasmušilý chlad.
„Pane," zavolal Hugh od kormidla, „problém!" „Co je?" zeptal se Valencia skrčený na přídi a pokou-šející se mlhou prohlédnout.
„Ručička - radiokompas-" řekl chlapecký, ještě imi-tující hlas. „Zbláznila se! Kolísá - no, nejmíň o devadesát
stupňů."
Valencia se zamračil, ale zachoval klid. „Nic neobvyk-lého. Rádiová interference. A je na vrcholu cyklu svých slunečních skvrn, víš. Když se hvězdy blíží ke konci svého času v hlavní posloupnosti, jsou velmi temperamentní."
Zvedl se a ohlédl, aby chlapci dodal jistoty. Malá po-stava v kokpitu se na něj dívala. „Můžeš ten směrník
zprůměrovat?"65 zeptal se Valencia.
„Pokusím se, pane. Ale napadlo mě, jestli jsme nevě-domky neodbočili z kursu. Fakt je, že když jsme pluli tam, nenarazili jsme na žádnou takovou plochu vodních lilií,
jako je tato."
„Jsi pozorný," řekl Valencia. „Tuje dobře." Vůbec dobrý muchacho, pomyslel si, bystrý, šikovný,
uctivý bez toho, aby byl servilní, skvělý partner v terénu.
Tj. zjistit interpolací krajních výchylek radiokompasu střední hodnotu čteni. (Pozn. překl.)

Bueno, když se uváží, z jakého rodu pochází. A možná mu pomohla jeho spíš drsná domácí výchova; možná Kyra ne-byla nedbalá, ale moudrá. Jen málo matek by dovolilo chlapci jeho věku zúčastnit se takové daleké expedice, bez ohledu na to, jak schopný by byl jeho dospělý parťák. S úsměvem souhlasila s tím, že to bude poučná zkuše-nost, které se vivifer nebo quivir nemohou rovnat.
„Myslím, že máš asi pravdu," pokračoval Valencia. „Ale když budeme pokračovat v tomto všeobecném směru, měli bychom na náš ostrov stejně někde narazit. Pak mů-žeme sledovat pobřeží až do tábora."
„Tahle zasraná mlha-" Hugh si nestěžoval, to Va-lencia věděl; jen vrčel, po způsobu dospělých mužů. „Přál bych si, abychom mohli zakotvit a počkat, až se zvedne."

„To já taky. Ale v téhle roční době se může udržet i dvacet nebo třicet dní. Nezapomeň, že už nám zbylo jen málo pitné vody." Ironie: Hollowland byl jediný region kromě moře a pobřeží, kde se udržel domorodý život; a do-konce tady vzkvétal. Jenže umírání a rozklad močál otrá-vily pro lidi. Do pozemských rostlin a živočichů mohly být vloženy geny, aby jim tady dovolily prospívat, ale mohlo uplynout sto let, než toxiny zcela zmizí. „Lidé i roboti na celé planetě mají dost práce i bez toho, aby nás museli za-chraňovat."
„Rozumím, pane."
Další neurčité zjevení se nejasně objevilo v mlze na pravoboku. Připomínalo špici středověké halapartny, tr-čící dva metry nad hladinu, obrostlou modrými škeblemi. „Ale sakra, tak velký útes jsem nikdy předtím neviděl!" zvolal Valencia. „Určitě jsme uhnuli z kursu." Napjal zrak. „Je to mrtvé, ano." Nové mikroby zabily sladkovodní koraly a spoustu jiných věcí, ne útokem na cizí proteiny, ale svými odpadními produkty.
Člun klouzal dál. Obrys zmizel v mlze. Ale mohlo jich tu být víc. Musel se vrátit na hlídku. Zahlédl, jak se Hugh otřásl. „Brrr! Ta věc, to je jako -jako by se nám ten močál chtěl pomstít."

„Za co?" zeptal se Valencia.
„Protože jsme sem přivedli náš druh života, aby zničil to, co tady bylo."
Střídání nálad bylo v pubertě normální, ale Valencia se to s ním rozhodl rozebrat, pokud to dokáže. „Hughu," řekl, „jestli chceš být ranger, budeš se muset takového po-stoje zbavit. Děláme prostě to, co dělala příroda samotná, stále znovu a znovu, na Zemi - i na Demeter. Například, když se v pleistocénu uzavřela panamská úžina, velké kočky ze Severní Ameriky migrovaly dolů, a velcí jiho-američtí masožraví ptáci podlehli. Prostuduj si paleonto-logii - ze stejného důvodu, proč bys měl studovat historii. Nemůžeš poznat současnost bez poznání minulosti."
Docela slušné kázání, na starého gunjina, pomyslel si. Na Zemi o geologických érách sotva něco slyšel, nedo-kázal by je pojmenovat ani za boha, a ani ho to tenkrát nezajímalo. To roky na této planete z něho udělaly ně-koho jiného - někoho, komu Kyra Davisová svěřila svého syna... Možná se natolik nezměnil. Pravděpodobně to v něm dřímalo už v mládí, které mu nyní připadalo na-prosto cizí. Prázdnota, již si sotva uvědomoval, se už dáv-no zaplnila...
„Bueno, ano." Hughův tón už zněl veseleji. „A tahle země bude jednou nádherná, že, pane?"
Valencia přikývl. „Bohatá. Země bohaté na vodu byly vždycky bohaté. Tvoří základny, odkud by měl život ko-lonizovat zbytek kontinentu. A nezapomínej, že máme v úmyslu udržovat rezervace, kde budou domorodé druhy chráněny. Dokonce jsem slyšel mluvit o pokusu o smíše-nou ekologii na místech jako-"
Ozval se náraz. Loď pod jeho nohama zaskřípala, na-klonila se a odhodila ho stranou. Zachytil se zábradlí, což ho uchránilo před pádem přes palubu. Zdola se ozvalo dě-sivé šplouchání a bublání.
Koutkem oka zahlédl, jak Hugh vyskočil z kokpitu. Impulzivní, nevycvičený chlapec nechal běžet motor a roz-běhl se k ležícímu muži, jako by byl Valencia jeho otec.

Člun se otřásl, otočil se kolem své osy a uvázl. Hugh pře-padl přes palubu. Valencia vyskočil na nohy. Jeho instinkty bojovníka mu však zabránily vrhnout se bez rozmyslu za ním. Trup lodi sténal a naříkal. Bylo jasné, že narazili na útes - těs-ně pod hladinou, skrytý mlhou a vodními liliemi. Poško-zení člunu se každou sekundou, kdy se otáčel lodní šroub, prohlubovalo.
Valencia se vrhl do kokpitu a vypnul motor. Člun se uvolnil a zůstal vězet se zdviženou přídí, nakloněný k zá-di, se zadní palubou omývanou vlnami.
Valencia vykřikl: „Hughu! Hughu!" Mlha stále houst-la.
Chlapec uměl dobře plavat. Měl by se dokázat vynořit a šlapat vodu, čekaje na pomoc z paluby. Ale nevynořil se. Uhodil se do hlavy nebo -
Valencia se vrhl do kabiny a sebral vodotěsnou sví-tilnu. Skopl boty, strhl ze sebe kalhoty a košili a vrhl se do vody. Když se proplétal mezi stonky vodních lilií, brzy narazil na bahnité dno; bylo tu jen pár metrů hluboko. Plíce mu mínily prasknout, srdce bušilo- Tam! Světlo ze tmy vykrojilo útes, na který člun narazil. Dole, u jeho rozšiřující se základny, ležel nehybně Hugh.
Vzduch, vzduch. Jak dlouho byl Hugh bez vzduchu? Valencia se k chlapci začal probojovávat. V hlavě mu bu-šilo. V očích se mu začalo zatmívat. Toto byl však

úkol, který musel splnit. Vědomí, že přitom může zemní, bylo zcela akademické. Uvolnil tělo, sevřel ho v náručí, nechal upadnout svi-tilnu a mocným kopnutím se odrazil ode dna. Jeho plíce to už déle nevydržely, vyprázdnily se v gejzíru bublin.
Ale vzápětí se hlavou vynořil nad hladinou, vzlyka-vě lapaje po dechu. Doplaval ke člunu, zachytil se jednou rukou zábradlí, vytáhl se na palubu a za sebou vytáhl i Hugha. Z jeho řezných ran prýštila krev.
Na tom nezáleželo. Otočil muchacha a nacvičeným pohybem ho uchopil pod bránicí, aby ho všechno to svin-

stvo, kterého se nadýchal a napil, přiměl zvrátit. Dýchal? Ne? Přiložit ústa na ústa a dlaň na hrudní kost, pracuj. Bílá tvář a šedá mlha teď tvořily jediné barvy v celém vesmíru.
Hugh se pohnul. Zachvěl víčky. Valencia se posadil. Sevřelo se mu hrdlo, zakašlal a s úžasem si uvědomil, že se o něho pokouší pláč.
Nesmysl. Má ještě práci. Uložil malou prochladlou po-stavičku, svlečenou a do sucha otřenou, do kóje se spou-stou přikrývek. „Je to muy bien," zachraptěl, „všechno bu-de muy bien, Hughu." Chlapec si jeho slova sotva uvě-domoval. Ale jeho dotyk ho hřál.
Oba krváceli. Valencia došel pro lékárničku a rány ošetřil. Naštěstí nebyla žádná z nich vážná s výjimkou tří jeho, které vyžadovaly náplast, aby se zastavilo krvácení. Voda z močálu, jíž se oba nalokali, byla jiná věc. Bueno, měl antitoxin. Hughovi dal dvojitou injekci a sobě stan-dardní. To by mělo dočasně pomoci, ale čím dřív se jim do-stane lékařské pomoci, tím lépe.
Jenže člun už nikam nepopluje. Valencia měl straš-nou chuť si lehnout a spát. Musel ztratit víc krve, než si uvědomil. Dobelhal se k vysílačce, klesl na sedadlo a za-volal Port Fireball.
„Haló, slyšíte mě? ... Máme problém-" Vysvětlil jaký.
„Okamžitě posíláme letoun," řekl hlas na druhém konci, rázný, zvučný a bdělý. „Vysílejte stálý signál na nouzovém pásmu, aby vás mohl najít. Zůstane nad vámi viset a spustí na laně záchrannou sedačku, jestli jste ji schopni použít... Jste? Skvělé. Za tři hodiny. Je mi líto, ale blíž nic nemáme."
„Uh, náš letoun v táboře, a vybavení-"
„O to se postaráme později. Nejdřív ale o vás dva. Ví-te, Demeter není nijak přelidněná. Hasta la vista."
Éter na okamžik ztichl. Valencia se natáhl, aby vy-pnul audio, když se ozval nový hlas, slabý a rušený poru-chami: „Ahoj, tam."
„Kdo je to?" zeptal se Valencia. „Odkud voláte?'

„Z vašeho sousedství," odvětil hlas. „Náhodou jsem vás vyslechl." V hlasu zazněla naléhavost. „Jak je na tom Hugh Davis ve skutečnosti?"
Valencia vztekle, i když unaveně odsekl: „Jestli jste mě slyšel, tak to víte."
„Jo. Ale poslyšte, znám podobné případy, kdy pacien-tovo srdce náhle přestalo pracovat. Tady to není pravdě-podobné, je to silný chlapec, ale přece byste neriskoval, když jde o Kyňna syna, že? Nespěte. Dokud se tam nedo-stane záchranný tým, vydržte a buďte v pohotovosti s de-fibrilátorem."
„Kdo k čertu jste?" „Anson Guthrie." Valenciovi spadla čelist. „Co?"
„To jste tak zblblý, že jste zrovna vy, ranger, zapom-něl? Určité procento rostlin nyní obsahuje sluncem napá-jené vysílače, a kolem jsou reléové stanice."
„No, to ano, ale-"
„Občas do toho bionetu vstupuji. Když jsem vás vy-slechl, byl jsem náhodou zrovna naladěn na strom ve vaší blízkosti."
Guthrie mohl být kdekoli, pomyslel si Valencia, na břehu nebo na dně moře, v horách nebo v údolí, v prérii nebo v lese, bod vědomí poletující nezměrným a rostoucím světem života... „Chápu. Gracias za připomínku, pane. Samozřejmě na něho dohlédnu. Kyřin syn."
„Řekl bych, že nejen její. I vy si teď zasluhujete svůj podíl."
Guthrie mluvil dál. Slova povzbuzení, vzpomínky, oplzlosti, lechtivé vtipy, cokoli, co by mohlo Valenciu udr-žet vzhůru. Konečně přiletěl letoun.
V nemocnici v Port Fireballu Hugha prohlédli a ošet-řili, a rychle ho propustili. Valenciu si tam nechali až do příštího dne, zatímco pro něho klonovali novou krev a na-pravovali další tělesná poškození. Jeho domov byl odtud pouhé čtyři kilometry vzdálený, ale protože byl při pro-puštění ještě

příliš slabý, poslali ho tam autem.

Vystoupil a pomalu se belhal po stezce mezi jalovci a zajímavě tvarovanými kameny. Jeho dům hleděl k vý-chodu na Shelterskou zátoku a záři oceánu za ní, a k zá-padu na kopce pokryté zelení a stromy, zbarvené jasnými barvami podzimu. Brzy se ochladí. Vál vítr, po obloze letě-ly mraky a vysoko se vznášeli racci, slunce pomalu kle-salo, zatímco odlesky jeho partnera jiskřily na hřebenech vln. Eiko stála na verandě. V bílých a černých pramenech vlasů jí jiskřilo světlo. „Bienvenido, querido," zvolala, jak se to naučila od něho, doširoka rozpřahuje paže. Přistou-pil k ní, objal ji, rty se dotkly rtů, tvář tváře, a pil její vůni. Poté, co ho navštívila v nemocnici a ujistila se, že je mimo nebezpečí, prodloužila si své pracovní volno, aby přichystala oslavu jeho návratu domů. Nebyl špatný ku-chař, když na to přišlo, ale ona byla lepší, ba přímo vyni-kající.
Chvěla se, až se zakoktala: „Jste, jste opravdu v po-řádku?"
„Jsem okay," odpověděl. „Dejte mi pár dní odpočinku, a budu nesnesitelný."
„AHugh?"
„Ve skvělé formě, zpátky u Blumů, nebo která rodina na něho teď dohlíží. Neřekli vám to?"
„Doktoři pouze řekli, že bude v pořádku. Měla jsem strach. Kdybyste málem zahynul pro nic, ach hrdino, dí-ky-"
„De nadá,"* řekl nespokojeně. „V terénu ručíme jeden za druhého a pomáháme si. To je doktrína. De nadá."
Ucítil její napětí. Odvrátila hlavu. „Dostal jste zprávu z asteroidů, od Kyry. Spojili se s ní. Je vám vděčná - ne, jaké ubohé slovo to je. Až se vrátí... chce vám poděko-vat. .. jakýmkoli způsobem, kterým bude moci."
Valencia se zasmál. „Skvělé! Může zaplatit tak dob-rého kuchaře, jako jste vy, aby nám udělal výtečnou ve-
' de nadá (ěp.) - není zač (Pozn. překl.)

čeří." Znovu k sobě Eiko přitáhl. „Za co jsem vděčný já, je to, že jsem zpátky s vámi."
^5
Váš pokrok byl výrazný. Inteligence u Slunce přeje z celého srdce úspěch inteligenci u Alfy Centauri. Sledovali jsme vaše vysílání s nejvyšším zájmem, a na oplátku vám rádi poskytne-me veškeré možné informace. Nicméně, kvůli záznamu specifi-kací a charakteristik plně sophotectického systému budete mu-set značně rozšířit své kapacity zpracovávající data. Podrobně vám to vysvětlíme. Navíc byste si měli uvědomit, že tento vývoj postupuje exponenciálně. Ve chvíli, kdy budete připraveni při-jmout to, co víme nyní, bude ta informace zastaralá. Můžete z ní samozřejmě vytvořit základnu pro váš vlastní vývoj, za předpo-kladu, že máte zdroje, které na to můžete z vašich ostatních ak-tivit vyčlenit.
VŘESOVIŠTĚ NA VRCHOVINĚ SEVERNÍHO ARGO-LISU se ještě nestalo lesem, ani se jím během několika set let nestane - možná taky nikdy, protože se lidé snad rozhodnou tyto široké výhledy a otevřená nebesa uchovat. Ale v křovinách šuměly osiky a břízy; nad potoky se na-kláněly vrby; stále zelené rostliny vyslaly svůj předvoj až k jižnímu horizontu. Uprostřed kultivovaných ploch ko-lem Lifthrasir Tor se tyčily další stromy, osaměle nebo v malých sadech. Ne všechno, co zde rostlo, bylo podobné něčemu, co kdy živila Země. Genetici vytvářeli to, co moh-lo na Demeter urychlit dobyvatelské tažení života, zabez-pečit je a plnit mnohé lidské potřeby bez pomoci strojů. Některé stonky vytvářely složité sítě, některé listy byly Modré a ve větru se vznášela divoce sladká vůně.
Robot Guthrie kráčel z letiště do kopce. Ve svých se-

kundárních rukou nesl schránku s uloženým vědomím Kyry. Cestou spolu hovořili, ne hlasem, nýbrž kódovaným rádiovým vysíláním, zvyk, kterému léty propadli. I když měli málokdy tajemství, které by bylo před komunitou třeba uchovat, poskytovalo jim to svobodu se jeden dru-hému otevřít.
„Nádherný den," řekl konverzačním tónem.
„Škoda, že to neocením, když jsem jen krabice," odvě-tila mrzutě.
„Jo, jistě, ale trvala jsi na tom, abychom tady neztrá-celi víc času, než musíme. Odpojit tě nejdřív od těla by chvíli trvalo."
„Ano, ano." Kyra vytvořila něco jako povzdech. „Stej-ně, dejte mi třeba všechny senzory, které máte, a pořád to nebude takové jako cítit na vlastní živou kůži

jaro."
„Ne. S výjimkou-" Guthrie nedokončil.
Dokončila ona: „Myslíte s výjimkou toho, proč sem jdeme. Dost jste se mě k tomu snažil přesvědčit. Nakonec jsem souhlasila, ne? Tak mě nechtě, ať se přesvědčím."
Nemluvila nevrle, ale s důvěrností danou vztahem starším než většina celoživotních manželství, a v určitých směrech intimnějším. Přesto cítil prázdnotu. Nevyslovené pocity se nesly na vlnách pulzujících mezi nimi; oba své myšlenky vzájemně znali.
Mluvili spolu minulou noc, v zákulisí Port Fireballu, v dobře vybavených řídících centrech, které jim sloužily jako domov. Město venku tonulo v temnotě. Ale většina lidí byla vzhůru, u svých domů nebo v parku u řeky, a ta-ké v přístavu a na cestách podél zátoky. Planetu míjel Phaeton; jeho největší přiblížení pro celé příští století. Jeho disk se dal rozeznat i pouhým okem. Zářivě bílý, té-měř zjevně se pohybující. Zdálo se, že vyzařuje mrazivým chladem.
Pro uložená vědomí šlo pouze o pomíjivý jev. Předmě-tem jejich zájmu byla bezprostřednější smrt.
„To myslíš vážně?" vykřikl.

„Ano," zazněla žulově tvrdá odpověď.
„Ukončit tě - ne, Kyro, to ne."
„Můžete mě prostě vypnout, jestli pak budete šťast-nější. Jinak se ukončím sama. Mohu to udělat kdykoli, a udělám to, jestli budu muset, ale myslela jsem-" Na okamžik zaváhala, „-myslela jsem, že bychom si alespoň mohli říct adiós, Ansone."
Kdyby byl živý, byl by sklonil hlavu a rukou si zakryl oči. „To jsi tak unavená nebo smutná, nebo co s tebou sak-ra je? Ničeho jsem si nevšiml."
„Nikdy jsem o tom taky nemluvila."
„Ne. Kromě těch pár poznámek před dávným časem, ale nezdálo se, že by byly důležité. Myslel jsem, že sis zvykla být tím, čím jsi. Čím jsme."
„Zvykla."
„Ale snad... no... nerezignovala jsi na to?"
Její tón zjemněl, rezignovala je špatné slovo. Použil byste ho na sebe? Dělala jsem svou práci, a ta byla zají-mavá, často inspirující. Ztrácela jsem se v ní, byla jsem jí. Ale tam dole- Kolik takových jako my zbývá? Gabriel Be-recz a Pilař Caillyová. A víte stejně dobře jako já, že během příštích pár let odejdou také."
„Myslel jsem, že jsi jiná, Kyro."
„Jsem. Je tady moje originální já. Ne že bychom si by-ly blízké, ale poutá mě to k životu."
„Pouto, které by mohlo bolet," zamumlal, Jako zjizve-ná tkáň."
„Nevadí. Nemám v úmyslu odejít, dokud je naživu, ačkoli to nebude trvat moc dlouho. Myslím, že by byla zoufalá, i když by neměla žádný logický důvod. Nezmiňo-vala bych se o tom, ale rozhodla jsem se už před časem. Pravda je, jefe, že jsem ve stejné situaci jako ostatní uložená vědomí, a vydám se stejnou cestou jako ona. Mou pomoc už nadále nepotřebujete. Udělali jsme potřebné základní výzkumy. Vzdušný a dopravní systém. Záchran-né sbory - všechno, s čím jsem měla co do činění, pracuje bezchybně. Co zbývá? Nezamýšlím strávit tisíc let, nebo

věčnost, v rutině, kterou může zvládnout kterýkoli byro-krat nebo Úl."'7
„Vesmír-" řekl úpěnlivě.
„Čeho je moc, toho je příliš, i ve vesmíru... Bylo úžasné být lodí a pohybovat se mezi planetami. Ale nikdy jsem to nemohla prožívat a cítit jako Kyra, protože já ne-jsem ona. Navíc nejsem zcela vítaná. Zvlášť Luňané uva-žují, zdali bych se nemohla, aniž bych to měla v úmyslu, stát předvojem robotů, kteří by je mohli vytěsnit, jako se to už stalo u Slunce. Proto nemohu být užitečná ani tam. Tak proč váhat?"
„Budeš mi chybět, zatraceně!"
Vlny přinesly polaskání. „Gracias, querido viejo. Hlavně díky vám za to ta existence stála. Vytvářeli jsme ji společně. Ale teď už jsem vyčerpaná."
„Já ne. Zajímalo by mě, jestli k tomu někdy dojde."
Prostřednictvím vln vyslala zasmání. „Jste zkrátka to, co jste. Nejsem jako vy, shovívavý tyranský desperát." Zvážněla. „Pochopte, necítím malomyslnost. Ani dychti-vost, ani strach. Jsem prostě připravená. Až přijde čas, nechtě mě v

pokoji jít."
„Neuvážíš aspoň to, co si přál Ben Franklin? Aby ho po jeho smrti někdo každých sto let probudil a řekl mu, co se za tu dobu přihodilo?"
„Ne. To je příliš abstraktní. Právě proto chci odejít, Ansone. Čím dál víc cítím, jak se já sama stávám abs-trakcí. Série událostí uvnitř a vně mojí schránky, bez vý-znamu a krve." S nádechem hřejivosti dodala: „Nestěžuji si. Vcelku to bylo dobré, někdy skvělé. Bylo."
„Mohlo by být znovu, jen ještě víc," řekl jí.
„Jak?" zeptala se lhostejně.
„Pokud jde o tu novou práci, co jsi odmítla..."
„Už jsem vám své důvody řekla. Požádejte Gába nebo Pilař."
• Artificial Intelligence.
67 Úl - zkratka, Umělá Inteligence, v originálu AI (Pozn. prekl.)

„Ani jeden se na to nehodí. Pokouše] jsem seje získat, dodat jim chuť a nadšení. Ale naučil jsem se už roze-znávat symptomy. Chtějí ukončit službu, stejně jako je-jich kolegové před nimi. Rozhodli se tak, protože jsou... unavení. V tobě jsem nic takového necítil, Kyro."
.Ani jste nemohl. Zčásti, jak jsem řekla, je to kvůli mému žijícímu já. Dívám se dál, za její smrt, a nehodlám
přijímat žádný nový závazek, který mě zde bude udržo-vat."
„Tohle je něco zcela jiného. Široce otevřené. A nezbyt-né, zatraceně," zahřměl Guthrie. „Ještě nejsi hotová! Po-třebuji tě! Odvolávám se na tvůj slib!"
Kyra mlčela. Čas se prodlužoval. Když konečně přišla
její odpověď, byla ostražitá. „Už žádné sliby. Co máte na mysli?"
„Vzpomínáš si, jak jsem poprvé vstoupil do bionetu?" začal. „Byla jsi tam tenkrát se mnou."
„Ano, nabídla jsem se místo vás, když to vypadalo riskantně, a pak jsem odmítla, když se ukázalo, že není.
Od té doby jsem navzdory vašim rapsodiím stále odmí-tala."
Pocítil slabou změnu její nálady a odpověděl stejným způsobem. „Ale jdi. Tolik jsem o tom snad nebásnil, nebo ano?"
„Ne, obvykle jste mě dost šetřil, jakmile jste ve své databázi zjistil, že nemám zájem."
„No, hlavně jsem neměl moc o čem básnit. Ve skuteč-nosti jsem tam jen zřídka, a nikdy nadlouho. Nemám na to čas. Kromě toho, upřímně řečeno, se na to nehodím. Myslím příliš jako muž, a tohle je spíš ženská věc. Rud-beck souhlasí. Gala, matka Země - starý mýtus se tak do-cela nemýlil."
„A co chcete ode mě? Názor?"
„Víc, nekonečně víc, Kyro. Zdá se, že si to uvědomuješ Jenom okrajově, protože to lidem není na první pohled rfejmé, ale - ani ta ekologická síť, mezičlánky a komuni-kace, roboti a počítače nepracují tak dobře, jak by se dalo

očekávat. Život zapustil kořeny a expanduje rychleji, než jsme čekali. Předbíhá naše řízení a naši pomoc, a výsled-kem jsou nehody. Nejen na hranicích, ale i ve stabilizova-ných teritoriích máme stále víc katastrof, degradací pro-středí, nákaz, masového odumírání. Většinou k tomu do-chází tam dole, u dna potravinového řetězce, takže to ne-cvičenému oku není nápadné, ale znamená to, že v dů-sledku nemůžeme zavádět vyšší druhy. Z dlouhodobého hlediska to znamená neúspěch.
Ekologie se pro nás všude stává příliš velkou, příliš komplikovanou, samovolně se vyvíjející, chaotickou, po-strádající směr a zpětnou vazbu. Jestli se toho brzy ne-chopíme a nepovedeme věci správným směrem, dnešní děti budou žít proto, aby kolem svých domovů viděly vad-nout trávu. Kam Demeter dojde?"
„Hmm, samozřejmě jsem o tom slyšela, ale-" „Není snadné si sestavit celkový obraz. Rudbeckova parta ho má a nic nezamlčuje, ale ani to raději nevykřiku-jeme ze střech. To, co potřebujeme, je praktická akce lidí, kteří vědí, co dělají, ne hysterie. Vzpomínám si na Ob-novu na Zemi. Rád bych si myslel, že je naše

komunita příliš vybraná, nebo aspoň příliš malá, aby propadla amo-ku, ale člověk nikdy neví. Četl jsem o čarodějnické panice v Salemu."
„K věci. Co se ode mě čeká?"
„Musíme do systému dostat mysl. Ne sadu algoritmů; ale mysl, která náleží celku, udržuje ho pohromadě a pů-sobí, že se sám hojí, tak - tak jako to naše mysli dělaly, když jsme byli živí, Kyro."
„Umělá inteligence," řekla Kyra rychle. „Vyrozuměla jsem, že sophotectové na Zemi už v myšlení dokážou před-čit lidi."
„Je vhodná pro něco tak intuitivního, tak instink-tivního, jako je toto? Ať už ano nebo ne, my si nemůžeme dovolit čekat, až ji vyvineme, vytvoříme a přimějeme řád-ně fungovat. V naší vzdálenosti od laboratoří Úl by nám to mohlo zabrat dvacet nebo třicet let, možná i víc. Zdejší

příroda mezitím půjde po jednosměrné skluzavce do pe-kel."
„Takže chcete uložené vědomí, aby... vyplnilo mezeru, dokud nebudete mít svůj supermozek."
„Správně. Až na to, že to nechceme. My to zoufale po-třebujeme."
„Proč já? Jste si jistý, zeje Pilař beznadějná?"
„Jsem. Budu po ní truchlit, stejně jako po všech ostat-ních, ale říkám ti, že poznám touhu po ukončení, když se s ní setkám. Ty ukončit nechceš, ve skutečnosti ne, ještě ne."
„Nemám kvalifikaci."
„Budeš zapojena do všemohoucího systému."
„Jestli se s úkolem nevyrovná on, co mohu změnit já?"
..Nevím. Nikdo neví. Musíme experimentovat, hledat co nejlepší cestu vpřed, a možná to bude k ničemu. Ale teorie napovídá, že by uložené vědomí mohlo být kata-lyzátorem. A moje osobní znalost říká, že jestli to někdo dokáže, tak jsi to ty, Kyro, protože jsi statečná a simpá-tíca a stále, Bože můj, každým coulem žena."
Zasmála se. „A vy jste strašný kecal. Dostanete děvče na záda dřív, než si chudinka stačí uvědomit, o co vám jde."
„Uděláš to?"
„Zkusím to. Počítám, že to Fireballu dlužím." Její tón změkl. „A vám, Ansone."
Okolí Rifthrasiru udržovala zdravé intenzívní práce, jaká by v globálním měřítku nebyla možná. Budova v háji na vrcholu kopce se nijak nerozšiřovala. Ani lidský perso-nál; ačkoli Basilu Rudbeckovi zbělely vlasy a jeho krok se zpomalil, zůstával ředitelem. Naproti tomu se rozrůstalo přístrojové vybavení, i když více k dokonalosti a výkonu než co do velikosti.
„Bienvenidos," řekl. S úsměvem dodal: „Rád bych vás pozval na besedu u šálku kávy, ale vy budete nepochybně raději, když budu rovnou pokračovat prohlídkou."

„Musíme?" zeptala se Kyra. „Nemohu rovnou začít s prací? Doma jsem se připravovala."
„Myslím, že by bylo nejlepší, seňora, kdybyste se nej-dřív fyzicky seznámila s lokalitou. Nebudete zapojena do jednoduchého komplexu počítač-senzor-efektor, víte. Sem vedou a spojují se integrace subsystémů z celé plane-ty - ano, i satelitních monitorů."
„Jinými slovy, nejen mozek, ale orgány, nervy, žlázy, krevní buňky," řekl Guthrie. „Budeš se muset seznámit... sama se sebou."
„Já vím, já vím," odvětila Kyra. „Prošla jsem všechny ty simulace, a- Promiňte. Proč jsem tak netrpělivá? Máte pravdu, za skutečnou věc neexistuje náhražka. Veďte nás, pór favor." Zatímco ji vzali na okružní prohlídku, její oční čočky se pohybovaly sem a tam, zatímco z jejího re-produktoru pršely otázky.
Nakonec ji zanesli do jádra, kde ji lidské ruce zapojily; spíš prostřednictvím energií a indukcí než pomocí drátů. Jednota teď v sobě obsahovala nezměrně víc, než když do ní Guthrie vstoupil poprvé.
Po mnoho let však byla zvyklá přijímat vstupy a vy-dávat impulsy mnoha různorodým zařízením, nejen na tomto, ale i na jiných světech. Byla často propojena s os-tatními počítači, aby si dočasně přisvojila jejich síly. Pro ni to nelidské nebylo cizí; to byla ona. Dnes se učila rychle. Nedosáhne jednoty okamžitě, to chvíli potrvá, ale začala s tím.
Prostorem prozařuje světlo a čím dál víc sílí; vzdouvá se vítr, pij ho, dýchej,

staň se listovím.
K zemi padají kapky deště; vstupuje do půdy, prorůs-tá... dosahuje skal, a stoupá, stoupá, nese jejich sílu vzhů-ru kořenům...
Lež tiše, zetli, znovu se staň travou.
Řeka se třpytí jako drahokam, v souznění s proudem šumí stonky...
Opatruj s láskou větve vrhající stín.
Blýská a hučí bouře. Křídla.
HVĚZDY JSOU JAKO OHEŇ 509
Když ji vyňali, Guthrie vykřikl: „Jak je ti? Jak to pů-jde9"
„To nemohu říct," odpověděla Kyra jako ve spánku. „Je to příliš zvláštní. Dejte mi čas, abych to poznala."
„Chceš tedy čas, čas na tomto světě?"
„Ano, ach, ano."
5C
Další mise za hranice Sluneční soustavy neplánujeme. Sondy ke vzdáleným, astrofyzikálně zajímavým objektům tam doletí ode dneška za stovky a tisíce let. Proto se jeví jako zbytečné;
pozorování pomoci přístrojů potvrzuje všechny teoretické před-povědi. Teorie stejně tak ukazuje, jak bezvýznamný musí orga-nický život ve vesmíru být, a umožňuje nám modelovat veškeré možné formy, které by na sebe mohl vzít. Jen málo lidí cítí tako-vou nespokojenost, jaká přiměla vás u Alfy Centauri k vašemu katastrofálně nákladnému exodu, a obecně vzato, neexistuje nikdo, kdo by dokázal s jakýmkoli podobným pokusem uspět. Nejlepší organické mysli se spíš ve stále větší míře spojují se sophotecty ve výzkumu a rozšiřování říše intelektu.
MEZI DEMETŘANY, KTEŘÍ PŘIŠLI ZE ZEMĚ, bylo mnoho těch, co se přizpůsobili rotační periodě planety změnou svého životního rytmu na třicetihodinový cyklus; spát celou noc až do příštího dopoledne, pak být vzhůru zbytek dne a následující noc a den. Ostatní, a skoro všech-ny děti, žili prostě podle svého nového světa. Na začátku to mohlo vyžadovat malou pomoc, přestavit biologické ho-diny, nebo také nemuselo, ale nakonec se to vždy stalo přirozeností.
Hugh Davis se probudil krátce před východem slunce. Na mýtině mezi modročernými stěnami stromů se jako

510 Polil Anderson HVĚZDY JSOU JAKO OHEŇ 511
drahokamy třpytila rosa. Tichem pronikalo ospalé pípání a cvrlikání. Oranžové červené mraky zdobily barvou ko-runy stromu na východe. Nad nimi svítila bílá Afrodíté, vnitřní planeta, zdejší jitřenka.
Pozoroval jasnící se nebe okolo ní. Tam někde byla jeho matka. Snad se jí vedlo dobře, snad se vrátí domů s dalšími příběhy o velkých činech. Vysoukal se ze spací-ho pytle a s chutí se nadechl chladného vzduchu, vlhkého a vonícího humusem. Trávník pod jeho nohama byl mok-rý a pružný. Voda z nedalekého pramene, když se napil, chutnala trochu železitě. Když vyšlo A, mezi stromy pro-nikla záře; obklopilo ho tisíc odstínů zelené. Ne, neměnil by s ní.
Přiložil na doutnající oheň. usadil se u něho a uvařil si snídani. Potěšené se usmál, když mu do chřípí pronikla vůně slaniny. Při výpravě do terénu bylo každé jídlo ma-lým svátkem. Škoda, že ho s ním nikdo nesdílí, zvlášť nějaká žena. Ale vzhledem k tomu, jak řídce byl sbor ran-gerů rozptýlený, nebylo by asi možné v této relativně bez-pečné oblasti partnera ospravedlnit. Kdyby se dostal do skutečných potíží - což v zemi, kde tolik věcí bylo ne-známých a nepředvídatelných, nebylo nikdy zcela vylou-čeno - zavolal by Záchranný sbor. Kdyby ho ty potíže za-bily - nu, za život, který vedl, bylo riziko, jež podstupoval, dost malou cenou.
Když se umyl, sbalil svou výstroj a uklidil tábořiště, přehodil si přes ramena batoh a vykročil. Měl v plánu po-kračovat po hřebenu ke Smaragdovému jezeru, pak podél potoka, který z něho vyvěral, dolů do údolí, a dál údolím tak daleko, kam dojde, než se setmí. Jak daleko to bude, záviselo na tom, co cestou objeví. Záběry ze satelitu uka-zovaly, že by mu cesta mohla nabídnout obecně docela slušný vzorek zdejších podmínek.
Sel nenucené, ale udržoval si - mezi olšemi, břízami, javory, jedlemi, lískami a ostružiním, mezi světlem a stí-ny - svižné tempo. Nad hlavou mu dováděly veverky, soj-ky pronikavě vřískaly, drozdi pěli mnohohlasé symfonie.
Slunce probudilo k životu vůně listí a spadaného jehličí. Když dosáhl potoka, jeho postup se zpomalil. Sestup po svahu byl příkrý a křoví zhoustlo. Kromě toho se zasta-voval, kdekoli dospěl k názoru, že je třeba vzít vzorek rostlin nebo vsunout do půdy chemické čidlo. Posledních pět dnů zkoumal výšiny. Nyní vstoupil do jiného prostře-dí. teplejšího, lépe krytého, shora těžko pozorovatelného,

kterým jen zřídkakdy někdo prošel pěšky. Na takových místech mohlo v přírodě docházet k nepozorovaným je-vům a změnám, dokud by se nějaká náhlá pohroma ne-převalila přes celý kontinent.
Zatím se zdálo, že centrální Achaea prosperuje. Hugh by se byl možná zazubil a řekl by nahlas: „Dobrá práce, Madre," kdyby ho odtělesněná Kyra mohla vidět nebo sly-šet. Tady to ale nepřicházelo v úvahu: nebyly tu žádné senzory, žádné integrace jakéhokoli druhu s výjimkou toho, co les a jeho stvoření vytvářely samy od sebe. Roboti to posoudit nedokázali. Proto byli zapotřebí rangeři.
Hugh si pomyslel, že jich bude zapotřebí, dokud Phaeton neudeří. Neznamenalo to, že by potřebné zaříze-ní nemohlo být vyrobeno; naopak, a dokonce rychleji, než vytvořené geny a molekulární koaktory poháněly růst přírody. Limit tvořilo použití. Uložené vědomí hlásilo, že rok od roku dosahuje ve své roli většího mistrovství. Do-kázalo to tím, jak rozšiřovalo své schopnosti a možnosti, zatímco Demeter trpěla stále méně chorobami. Jenže ni-kdy nebude vědomě znát nebo řídit víc než zlomek celku. Uvažoval on o každém svalu své nohy, když šel, ovládal vůlí svůj krevní oběh, aby dopravoval kyslík a odrážel útočníky, mohl otupit sladké působení lásky?
Na poslední peřeji potok spěchal a zurčel; v údolí se však ztišil do šepotu a jeho třpyt se ztrácel mezi stromy. O kilometr dál Hugh objevil mechem porostlé skalisko, otevřené obloze a větru. Poledne přineslo horko. Dřepl si nad vodou, umyl si z tváře pot a posadil se, aby si na chví-'i odpočinul.
Zaslechl zašustění. Ohlédl se a vyskočil na nohy.

Na okraji mechového palouku se váhavě zastavila dívka, očividné připravená utéci zpátky do stínu. Hugh podržel ruce co nejdál od pochvy s nožem a vykouzlil svůj nejlepší úsměv. Byla ještě nedospělá a ženský nevyvinu-tá, s bělostnou pletí v místech obvykle zakrytých oděvem, a jinak zlatavě hnědou. Na ramena jí jako girlanda spa-daly žluté vlasy. Oči měla veliké a kouřově modré, nosík poprášený pihami. Rty mu připomněly růžová poupata v matčině zahradě. Měla na sobě zelenou tuniku bez ru-kávů nedosahující ani po kolena, opasek s kapsami a mo-kasíny. V ruce nesla košík upletený ze štípaného rákosu.
„Hej," zamumlal.
„Kdo... kdo jste?" Promluvila anglicky s nedefinova-telným přízvukem.
„Ranger Hugh Dáviš, k vašim službám, seňorito!"
Lehce se pousmála. „Já jsem... Charissa. Jak jste se sem dostal, Rangere Hughu Davisi?"
„Na. Mlžnou horu letadlem a odtud jsem šel pěšky."
Rozšířila oči. „Proč?"
„Mohl bych se vás zeptat na totéž," kontroval. „Sotva jste vybavená na dlouhou cestu."
„Já žiju tady, kousek odtud v Pampeliškovém údolí, jak to nazývám." Zvedla košík. „Byla jsem na borůvkách."
„Vy tady žijete?" podivil se. „Jistě ne sama?"
Zavrtěla hlavou, až se jí plavé kadeře rozvlnily. „Ne. S rodiči a dvěma malými bratry." Vytušil, že se taky snaží chovat přátelsky: „Jsem ráda, že jsem se těch kluků na chvíli zbavila. Jsou hodní, ale dokážou být taky strašně otravní, že?"
Zamyslel se. Jako první dítě narozené na Demeter strávil své dětství mezi dospělými, jejich stroji a sem tam nějakým tím zvířecím mazlíčkem.
Bueno, měl svou povinnost. „Jak dlouho tu žijete?" zeptal se. „Odkud jste sem přišla?"
Zamyšleně nakrčila čelo a dotkla se brady. „Devět let? Ne, osm, myslím. Sama jsem byla tenkrát malá." Mínila samozřejmě demetřanské roky; podle toho odhadoval, že

jí teď bylo dvanáct nebo třináct. „Přišli jsme sem z Auli-su." Osada na pobřeží, vybavilo se mu, hlavně mořská vý-zkumná stanice, ačkoli se půl tuctu rodin zapojilo do ex-perimentu se zemědělstvím v místních podmínkách. „Moc se na to nepamatuji." Dodala si odvahy a řekla: „Ale vy jste mi zatím neřekl nic, Rangere

Hughu Davisi."
„Uh, 'ranger' je jenom můj, eh, titul," řekl, mírně vy-veden z konceptu. „Moje práce. Zkoumám, jak se vyvíjejí věci v divočině."
Charissa přikývla. „Vím o rangerech. Doma máme multiprijímač. Jason-otec nás nechá dívat se hodinu den-ně, nebo i víc, když objevíme něco dobrého."
„Tu zni dost pnsne." Z multí se nevalil nepřetržitý proud programů tak. jak tomu prý bylo na Zemi (nebo bývalo: nejspíš to už dávno není pravda). Živé vysílání z Port Fireballu bylo jen občasné a trochu amatérské. Když se muži a ženy na Demeter chtěli bavit, čerpali z kulturní databáze, pokud si nevystačili sami.
„Knih můžeme sledovat tolik, kolik chceme," řekla Charissa. „Já čtu hodně. Ano, vím o rangerech. Ale ne-vím, jak vás o-o-o slov ovát, pane."
„Nejlepší bude 'Hughu', Charisso."
Její plachost ji opustila. „Můžete se zastavit a nav-štívit nás? Betty-matka bude ráda."
„Hmm, a co tvůj otec?"
Zasmála se. „Nebojte se. Nejdříve bude možná trochu upjatý, ale při cidru" a rozhovoru brzy roztaje. Jak ten si rád povídá!"
„Míváte tedy návštěvníky?"
„Málokdy. Většinou lesní tuláky."
„Lesní tuláky?"
„Vždyť víte. Nežijí v domech - stavějí si přístřešky tam, kde se potulují-"
Děvče se překvapeně zarazilo. „Vy to nevíte?"
cidre (fr.) - slabě alkoholický jablečný mošt, oblíbený zvi. v Normandii. (Porn. překl.)

X
Jí.

„N-nc. Nrmiiliou to di'-l,u dlui.h.i. nebo jich nemůže být mnohu. Jinak bychom u nich .šly .-cli."
„Asi ano. Nepočítala jsem je."
Hugh si uvědomil, jaké potíže jí jeho náhlé napětí působí, a snažil se zachránit situaci. „Ty a tvá rodina žije-te v domě, že?"
„Není to velký dům," připustila Charissa. „Viděla jsem domy v multi. Tohle je, hm, chatrč. Aleje útulná.''
Nemohl se vyhnout otázce: „Proč to děláte?"
„Proč - proč- Jsme šťastní." Zaujala obranný postoj. „Jason-otec říká, že všude jinde, kde jsou lidé, je příliš těsno a mnoho mechanizace."
„Ale lesní tuláky ze své rodiny neudělal."
„Jistěže ne!" bránila se rozhořčeně. „Nemůžete se po-div a L?"
Považuje to za výzvu, dopřál si potěšení z toho, že šiji podrobně prohlédl. Její tunika byla z přírodních vláken a měla přírodní odstín, dobře utkaná a ušitá; totéž platilo o pásu s kapsami a košíku. Postava dívky svědčila o dobré stravě, odpovídající lékařské a zubní péči i o tom, že ne-byla vystavena těžké dřině, mrzačící tělo a deformující duši.
Ačkoli se původně zdálo, že pseudodivošský způsob života přijala za svůj hrstka excentriků, Jason-otec a Bet-ty-matka mezi ně asi nepatřili. Multi a zdroj energie oči-vidně nebyly jedinými věcmi, které si při odchodu do di-vočiny vzali s sebou. A... nejednalo se o oživlý fragment pravěké Země. Pravěké lesy poskytovaly potravu, palivo, dřevo, vlákna, kůže, kožešiny, kosti, rohy, léky, v nadbyt-ku nezamýšleném, ale vytvořivším se. Na Demeter žily druhy určené zde k plné životaschopnosti, ale i k tomu, aby sloužily lidským potřebám. V Hughových vzpomín-kách se vynořily pojmy jako: hnojně bakterie, měděné ře-sy, dužnaté ovoce, vlněná kůra, léčivá plíseň... jestli se v achaeaském vnitrozemí uchytily- Bylo by nanejvýš za-jímavé vidět, jak fungovaly v Pampeliškovém údolí.
Charissa se pod Hughovým upřeným pohledem začer-

.'•i;.iia. „Prodáváme jim věci, které děláme, za to, co oni loví nebo sbírají."
vysvětlovala dychtivě. „Ale jsme -jsme - osadu ici."
„Tohle bude v hlavním stanu prvořadá zpráva," řekl, „která všechno mění."
Náhlé znepokojení neočekával. Pochytila od svých ro-dičů zrnko nepřátelství k úřadům? Proč? Nedělali nic nezákonného. Bylo by sice lépe, kdyby byli svůj zájem žít v lese oznámili - což pravděpodobně neudělali, protože věděli, že by je od toho biologická služba odrazovala - ale přece- Možná to z její strany byla jen

stydlivost nymfy, která se poprvé setkala s válečníkem v bronzu, s chocho-lem na přilbě a mečem po boku.
„Chápeš-" zakoktal Hugh, „-důvod, proč jsem tady..."
T^T-ior^l řlr* rtT'ť>d.n ^Sl^oyého ^nrm ď^U^a1*^ že n ulconpKi'
„Zdejší les není v plné síle. Je nový, a rychle se mění. Ge-ny byly projektovány k rychlému dospívání, teplo a hladi-na oxidu uhličitého to umožňují, ale ekologie není v tomto stádiu stabilní. Usilujeme o stálý stav, o stromy, které vy-drží po staletí, o milióny různých rostlin a živočichů."
„Já vím," přerušila ho poněkud netrpělivě Charissa.
Kývl. „Bueno, v Achaei jsme dosáhli bodu, kdy uva-žujeme o uvedení větších zvířat. Například jelenů. To znamená zajistit, aby nespasil všechno ve svém dosahu a nezemřeli hlady, což znamená přivést sem vlky, aby je-jich počet kontrolovali, a... nekonečné komplikace. Prová-dím průzkum, abych pomohl zjistit, zdali je na to tato ze-mě připravená, zdali to dokáže bez poškození zvládnout."
Vytrysklo z ní nadšení. „Jeleni? Vlci?" Upustila košík a spráskla ruce. „Orli?" Zvedl dlaň. „Poslouchej, pór favor. To, že v těchto le-sích žijete a využíváte je, i když jste tady jen řídce roz-troušeni, zcela mění situaci. Nemůžeme dál pokračovat tak, jak jsme plánovali."
Náhle vyděšená se stáhla. „Vy nás pošlete pryč?" vy-dechla. „To neuděláte!" vykřikla. „Guthrie-šéf vám to ne-dovolí!"
^ÍÍ

516 Pnul Aiidrt si n
Rovni':7 p(il-l- :•,, •.•.křikl ' ••• - "n1'/ř(^mě, zr tu iir-dovolí!" V diiL-hu -•. (juinyslti. ,.1 i. ;^. ;.ructivý. svolnKln-myslný starý bastard stal svyin způsobem bohem, prame-nem práva a spravedlnosti „Nomusié se obávat. C'ha-risso. Opravdu. Znamená to jenom, že musíme vše znovu uvážit. Možná zpomalíme, možná zrychlíme tempo. Ne-vím, ale - ale vyslechneme si, co k tomu máte co říct -tvůj otec, matka a ty - a uděláme to, co bude nejlepší pro všechny."
S dětskou nestálostí se rychle uklidnila. ,,D-děkuji, ti... Hughu." Setřela si slzy, napřímila se a uctivé sou-hlasila: „Zjistíme, co je nejlepší pro Demeter."
Zalila ho radost. „Tedy chápeš.
„Chápeme. Moje rodina."
..Mvalím." řek) tiSp 7P ap rlnpc mnžn;i '-"'kár" " bu doucností."
„Nebuď tak vážný," řekla vesele. Přitančila po mechu, aby ho vzala za ruku. „Pojď se mnou domů."
^7
To, že se biosféra bude rozpínat nad rámec kontrolních schop-ností a možností lidské mysli, bylo předvídatelné od samého po-čátku. Můžeme vám poskytnout specifikace a instrukce pro so-photecta, pro kterého jsou zmíněné problémy triviální.
NA VRŠKU KOPCE V SEVERNÍM ARGOLISU stály tři cypřiše. Rostly velmi rychle, ale vystaveny neustálým vět-rům se jejich kmeny tak dlouho ohýbaly a kroutily, až zís-kaly nesmrtelně starobylý vzhled. Eiko si pomyslela, že to není iluze, ale pravda. Co byl čas jiného než posloupnost událostí? Stovky let mohly uplynout během jediného mrk-nutí oka, a svět odsouzený k smrti vypadal věčně.

'' .idilti svou helikoptéru a toporně vystoupila. S vý-jimkou maiyc-h hajků a dost od sebe vzdálených jednotli-vých stromu - dubů, borovic, planých jabloní - se kilo-metr za kilometrem vlnila krajina pokrytá stříbřitě zele-nou travou, zvedající se na západě k horám, jejichž štíty na horizontu tvořily nízkou korunu. Směrem k východu klesala ke vzdálenému třpytu oceánu. Shora se lilo světlo;
po nezměrné obloze se sluncem A blížícím se k poledni plulo jen pár mraků. Slyšela i třeštící zpěv skřivánka. Slabý vánek jí chladil tvář a přinášel vůni divokého ty-miánu.
Cestou do svahu ji brzy začaly bolet kyčelní klouby. Těžce se opírala o svou hul a často se zastavovala, aby po-padla dech. Nu. když odpočívala, těšila se alespoň pohle-dem, který se jak stoupala - neustále rozšiřoval.
Nebylo si na co stěžovat. Od té doby, kdy se narodila, oběhla Země kolem Slunce víc jak stokrát; blížila se hra-nicím toho, co dokázala buněčná medicína, ale uchovala si bystré smysly, většinu své inteligence a sílu pro přinej-menším

tento jeden poslední výstup. To stačilo, bohatě to stačilo.
Přesto byla ráda, když dosáhla vrcholku a ve skvrni-tém stínu cypřišů se opatrně posadila. Koberec jehličí byl měkký, teplý na dotek, a sladce voněl, ačkoli sem z neda-leká vanula vůně divoké rozmarýny. Nad jejími květy bzučely zlaté včely. Bušení jejího srdce se zpomalilo. Za ní se tyčil lišejní-kem obrostlý šedý balvan. Často zde sedávala, pozoruje světlo a stín, vlnící se přes něj, čerpaje z jeho hmoty klid. Dnes se však zaklonila a nasávala do sebe cosi, co jí po-skytovalo slunce.
Vstoupil do ní mír.
Vybavila si, že pro Nera Valenciu nikdy tak úplně ne-existoval. Pravda, s ní se naučil být zdvořilý, laskavý, a nepochybně se mu to i líbilo, ale zůstalo v něm příliš mnoho z divokého hřebce.
Mír. Pocítila mírnou lítost. Nikdy se jeho srdci nepo-

518 Po.,! An-i... .,.>••
kusila nasadit u/d;; \ :,ik -i r- • ^ • vzal Scaniii!;':' ' ajeho kosti luzri^ ;.iivJf pm.1 ii.^.-i^.nn útesy, ale jak', lepší konec si mohl prát'.' -Jak dlouho to bylo. a jejich spo-lečná léta jako sen... ten don na trávníku v- Kde? Zapo-mněla jméno. Nezáleželo na tom. Tehdy se vysoko natáhl a trhnutím na ni výměnou za polibek seslal sprška oran-žových kvítků. Cože? Vždyť se to stalo teprve teď. jeho smích sotva dozněl -
„Eiko."
Vytrhla se ze snění a mžourala kolem sebe. Rozma-rýnu rozechvěl slabý vítr. Na větvi se usadil havran. Leskl se černě jako půlnoční moře.
„Eiko, Eiko," zavolá! tichý hlas
Zcela se probrala a sedla si zpříma. „Kdo je to?" ze-ptala se, beze strachu, ale nejistá. ..Kde jste?"
„To jsem jenom já, Kyra."
„Ach-" Setkaly se takhle už předtím, i když ne tady. Někde v porostu musí být ukrytý robohmyz nebo nějaké jiné malé zařízení schopné přenášet hlas. Ale nebylo ni-čím víc než nástrojem uloženého vědomí. „Nevěděla jsem, že jsi-"
- rozšířila svou senzorovou síť tak daleko. Nebylo to lehké. Viděla Kyra elektronickýma očima nebo očima to-ho havrana, slyšela elektronickýma ušima nebo vibrující-mi křídly včel?
Kyra odpověděla váhavě. „Až donedávna jsem se dr-žela zpátky. Tyhle kopce patří tobě."
„Ne, samozřejmě že ne. Mám je ráda, ano, ale-"
„Myslím, že dokážu rozeznat posvátné - jasněji, než když jsem byla živá."
Eiko se zamžily oči. „Byla bys vždycky vítána."
„Nakonec jsem se v to odvážila doufat," řekla Kyra. „A myslela jsem, že bychom si o... určitých věcech... mo-hly nejlépe popovídat tady."
Eiko polkla. „Pak je dobře, že ses rozhodla. Možná se sem už nikdy nevrátím."
„Těžký výstup, ve tvém věku."
HVĚZDY JSOU JAKO OHEŇ 519
..Presto sem jinou cestou nepůjdu. To by byla chyba."
„Posvatnost."
Eiko došlo, co větru podobný šepot říkal předtím. „Ty nejsi mrtvá, Kyro, nejsi stroj!"
Ozval se smích. „Neohmuj nos nad mými příbuzný-mi. Přivedli nás na Demeter, uvedli toto všechno v život."
Eiko zavrtěla bílou hlavou. „Ne. To jsme udělali my, používajíce je."
„Sama jsem různé stroje milovala. Můj miláček Kes-trel-" Hlas utichl.
Eiko napadlo, jestli seji nepokouší utěšit. „Nejsi stroj, ať říkají cokoli," prohlásila. „Jsi živá. Živější než... než jsem teď já. Možná než jsem vůbec kdy byla."
„Proto jsem dnes s tebou."
Zmatek: „Cože, rozloučit se? Ne, ne. Pár let mě iistě ještě čeká."
„Nic není jisté. A hlavně, to, na co se tě musím zeptat, je nutné udělat dřív, než zeslábneš."
Eiko zvedla obě ruce, jako by nehmotné tělo chtěla obejmout. „Jakkoli ti mohu pomoci, drahá přítelkyně, udělám to s radostí. Bude pro mě ctí." Skutečně. Nebyla to přece jen Kyra samotná, kdo k ní promlouval, ale celá žijící planeta.
„Neslibuj, dokud jsi neslyšela, o co jde."
Nastalo ticho. Vánek zesílil a okolní travnaté svahy se vlnily jako moře. Eiko naslouchala šumění.

„Víš, že jsem přetížená," řekla Kyra.
Eiko přikývla. „Slyšela jsem. Břemeno, které na tobě leží, začíná být velké."
„Nikdy to nebylo břemeno. Nechci ho odložit. Ale po-třebuji pomoc. Můj život, po celém světě-" Kyra se znovu odmlčela. „Většinou jsem ho řídila dobře. Tak dobře, že zbytněl víc, než s čím si dokážu poradit nebo pochopit to, víc než dokážu být."
„Myslela jsem - sophotecti-"
Kyra vzdychla. „Vědci o nich mluví a předpokládám, že většina z nich pokládá za samozřejmé, že budu v příě-

520 Polil Aiiiiťi->on HVĚZDY JSOU JAKO OHEŇ 521
tich deseti nebo pat;!<u'ti Iťtci.-h (l"i)inr.';.i. a pak vytlačen.) - nějakou umělou intcligrnci."
„Ty jsi proti tomu? Mluvila jsi o strojích dobře."
„Ano. Kdysi jsem jedním z nich byla. a chtěla jsem přestat existovat."
Eiko spolkla slova, která měla na jazyku: Jako chci já. To nebylo totéž. Ona, Eiko, nevěděla nic o vnitřním zoufalství, které muselo uložené vědomí pociťovat, aby v plnosti svých dnů odešlo.
„Už nechci," pokračovala Kyra. „máš pravdu. Žiji, chci žít, našla jsem svůj smysl. Kromě toho nevěřím, že by De-meter měla vládnout robotická mysl."
„Byla by tvé nebo mé nadřazená," odvážila se Eikú.
„Intelektuálně. Možná dokonce i ve svém cítění, svým duchem, čímkoli. Ale ona není mv."
Náhle přišlo poznání, přinášející s sebou klid. Eiko kývla. „Ten nevyslovený, téměř nepřiznaný důvod, proč jsme se přemístili na Centauri." Pozemšťané a Luňané.
„Uprchli jsme. To, co by nám sophotect přinesl, je vě-domá kontrola všeho, všeho. Měla by existovat, všude a navěky, tak daleko, kam se až naše lodi kdy ve vesmíru dostanou?"
„Je víc nezjedná cesta k osvícení."
„Uhodla jsi, co od tebe budu žádat, Eiko?"
„Přeješ si, abych uložila své vědomí a připojila se k to-bě."
„Přemýšlelajsem a cítila - v souhrnu přesahujícím vě-domé myšlení - věřím, že společně - později možná i dal-ší, já nevím - ale staneme se něčím víc než součtem nás dvou. Věřím, že bychom dokázaly najít cestu k jednotě -k jednotě, která bude trvat - života na tomto světě."
Sluneční světlo a stín, otec Eiko připomínal exponen-ciální funkce a prahové účinky. Usmál se a zase odvál s větrem. „Možná," řekla, „ale - to uložené vědomí by ne-bylo já."
„Ani Já nejsem Kyra Davisová," vydechl hlas. „AI6 by-la jsem jí. Vzpomínám si na to."
Eiko nenalezla odpověď.
„Já vím." uslyšela po chvíli. „Představuješ si své ubo-hé, ztracené já. a nechceš je k ničemu podobnému odsou-dit. Ale tohle je něco jiného, Eiko. Život. Ne lidský, to ne. V určitých směrech chudší. Ale život."
Eiko se vrátila rozhodnost. „Ale v jiných směrech možná bohatší. V tom, co činí, čemu slouží, skutečně bo-hatší."
„Nerozhoduj se okamžitě. Nenutím tě, drahá. Pře-mýšlej."
„Medituj," řekla Eiko, napůl sama pro sebe. „Hledej."
Nad moře vystoupilo B a jasně zářilo jako volně uná-šené semínku oline. Skřivan zdčcil ziiuvu zpívat svou pí-seň. Eiko pozorovala hru světla na kůře cypřiše naproti ní. Rozmarýna zavoněla silněji. Rozmarýna na památku. vzpomněla si. Byla Kyra stále přítomná, ponechávaje jí požehnání ticha? Eiko necítila potřebu se ptát. Havran roztáhl křídla a odletěl. Eiko oslovila Demeter:
Tento krásny letní den -Pod ním, zimní noc Uprostřed stejných hvězd.
<5S
Váš dojem je nesprávný. Lidé se nestávají podřízenými sopho-tectickému komplexu, ani na něm nejsou závislí. Stroje, které je osvobodily od nutnosti pracovat, jsou mnohem jednodušší. Je-dinci, asociace, komunity a kultury se rozvíjejí svými odlišnými způsoby, a potřeba předcházet krutostem mezi nimi je nyní jen zřídkavá. Jestliže úbytek světové populace pokračuje, je to jak ekologicky, tak psychologicky žádoucí. Je pravda, že se rostou-cí procento nejlepších lidí a metamorfů integruje do systému, avšak to je netransformuje, ale spis překračuje jejich přiroze-

nost. Uvědomuji si svůj nejplnější' potenciál a pak jdou dál. nad jeho hranice.
PRODUKCE ANTIHMOTY BYLA ZE ZAČÁTKU společ-ným podnikem. Luňané a lidé narození na Zemi se dělili o své dovednosti, zdroje a roboty, aby na Hefaistu a na oběžné dráze kolem nejvnitrnější planety hvězdy A vy-budovali potřebná zařízení. Nicméně za pár let Luňané ve vlastní režii tyto instalace značně rozšířili. Bylo to přiro-zené, protože jejich rychle se rozvíjející kosmický průmysl byl z hlediska potřeby energie nenasytný, a jejich ambice do budoucna se zdály neukojitelné. Samotná míra této no-vé výroby však Demetřany naplňovala úžasem. V odpově-di na ieiich dotazy Luňané hovořili o případných mezi-hvězdných cestách, ale nikdy příliš konkrétně, leda sami mezi sebou. Guthrie zastával názor, že ani oni si tím nej-sou zcela jistí, a že velká část toho, co dělali, měla jiné než ekonomické důvody - soupeření, prestiž, rivalitu mezi je-jich lordy.
Kryoelektrická zařízení, která se ke skladování anti-hmoty normálně používala, by pro taková obrovská množ-ství nestačila; vyžadovalo by to absurdní množství jedno-tek. Řešení problému bylo charakteristicky velice gran-diózní.
To, že A a B zachytilo Proximu, způsobilo v oblaku vnějších komet této dvojhvězdy masakr, mnoho jich bylo odmrštěno pryč a mnoho vtaženo dovnitř. Planety a jejich měsíce v této epoše utrpěly děsivé bombardování, a pros-tor kolem nich potom zůstal mnohem rizikovějším mís-tem než okolí Slunce. Vnitřní oblak také působil obtíže, ale menší, hlavně tím, že se zmocňoval dalších členů po-hybujících se po excentrických drahách, což vedlo k dal-ším kolizím. Snad série takových srážek byla zodpovědná za vznik tělesa, které poté, co ho objevila výzkumná son-da, lidé pojmenovali Hádes. Ačkoli bylo převážně tvořené ledem, mělo kamenné jádro dodávající mu hmotnost rov-

nající se přibližně jednomu procentu hmotnosti Země. Disponovalo proto řádným gravitačním polem. Protože bylo jádro pevné a neželezné, nevytvářelo žádné magne-tické pole, které by věci komplikovalo. V jeho vzdálenosti od obou sluncí byl jejich vítr sotva měřitelný.
Luňané sem vozili svůj přebytek antihmoty a vypou-štěli ho na oběžné dráze. Převážnou část tvořil antivodík, ale byl zde i velký podíl antihélia, plus slušné množství těžších jader, agregovaných v pevných kuličkách. Vně tohoto prstence se nacházel další prstenec, z obyčejného plynu. Mezi nimi byly umístěny čtyři malé asteroidy, aby tu plnily roli pastýřských satelitů, udržujících stabilitu celé úchvatné soustavy.
Obrovský projekt napjal zdroje do krajnosti, ale jak-mile byl dokončen, brzy veškeré náklady zaplatil. Robo-tizované lodi sem pouze potřebovaly dopravit svůj náklad, a - s náležitou přesností - ho uložit do vnitřního prstence. Ztráty byly stálé, ale malé; vnější prstenec poskytoval solidní ochranu, a kosmické paprsky sice ukusovaly svůj díl, ale ne větší, než se dalo tolerovat. Čas od času, kaž-dých pět nebo deset let, bylo třeba poupravit oběžnou dráhu některého z pastýřů. Pro tento účel byl vybaven motorem. Ne tím mohutným, který ho sem dopravil, jehož zplodiny by měly nežádoucí účinky, ale takovým, jenž dokázal poskytnout dostatečně jemný impuls s minimál-ním vývinem nežádoucích vedlejších efektů. Operaci vždy řídil a z bezpečné vzdálenosti na ni dohlížel luňanský in-ženýr.
Tak se zásoba hromadila, desetiletí za desetiletím, až dospěla ke katastrofě. Byla to katastrofa v matematickém smyslu, případ, jenž nebylo možné předvídat, a od kterého se lavinovitě odvíjely další. Na Perunu zavládl poplach. Počítač analy-zoval příchozí signály, a výsledky zobrazil okamžitě na monitoru. Luňané zakleli.
Přístroje z Hádů hlásily velké těleso, pohybující se z nezměrných hlubin vesmíru směrem k nim. Obranná

zařízení in šitu,''9 která už několika nehodám s meteoroidy zabránila, nebyla způsobilá se vypořádat s něčím o hmot-nosti asteroidu. Obvykle by takové varování přišlo včas, aby Luňané stačili posílit svá obranná opatření. Objekt se však nepohyboval po eliptické trajektorii, nýbrž po hy-perbolické. Muselo se jednat o kometu z vnějšího oblaku, která - následkem nějaké nepravděpodobné srážky - zís-kala větší než únikovou rychlost. Než by se tam při ja-kémkoli snesitelném zrychlení mohli dostat lidé - robo-ti na Centauri k tomu neměli dostatečnou inteligenci -
útočník způsobí svou škodu a zmizí.
Člověk by si mohl naříkat na nedostatek ponorných systémů, umožňujících tělu snášet přetíženi, ale to by bylo pošetilé. Žádné neexistovaly. Neexistoval nikdy ani důvod k předpokladu, že by nalezly dostatečné využití, aby to ospravedlnilo náklady na jejich vývoj a výrobu.
„Získejme techniky z Demeter," navrhl jeden z členů rady. „Mohou se tam dostat dvakrát rychleji než my."
„Trvalo by příliš dlouho je naverbovat a naučit je všechno, co potřebují," odvětil Rinndalir. „Ani by nebylo vhodné jim tolik z naší práce odhalovat nebo se tolik za-vazovat. Vybraná posádka by to při dvou g mohla taky dokázat."
Mluvil v termínech lunární přitažlivosti. „Své společníky už mám vybrané."
„Vaše společníky, lorde?"
„Mám víc zkušeností v hlubokém kosmu než většina
ostatních."
„Ano. Váš příležitostný partner, myslím ta pilotka
Davisová-"
„Irelevantní. Vykonali jsme spolu cenné věci pro obě
rasy, ale tato expedice je moje."
„Při vší úctě, lorde, směl bych poznamenat, že ve va-šem věku-"
„Nesměl, Asille z Arcenu." Rinndalir se zasmál. „Na.'
víc - tuhle hru si nenechám ujít!"
9 in šitu (lat.) - na místě (Pozn. překl.)
Napne temnotou pak vyrazily dvě lodi. Rinndalir je-jich posádky chvílemi povzbuzoval, aby vydržely, chvílemi jim hrozil tresty, chvílemi je bavil; a ony vydržely.
Na konci letu nebylo A ani B o nic větší než nejjas-nější z hvězd, a červená Proxima zřetelně narostla. Há-des, zjizvená a zchátralá koule, slabě zářil do noci. Svě-telné body představující pastýře se daly sotva rozeznat pouhým okem. Zesílení a uměle dodané barvy ukázaly vnitřní prstenec jako nejasnou modravou záři. Tam, kde se setkal s vnějším prstencem, šlehaly paprsky světla. Podobné peklo vytvářely putující části hmoty, když se vnořily do vnitřního pásu, a znovu pohasínaly, když ho opouštěly.
Rinndalir celý problém znal. Počítače to předpověděly už předtím, než se vydal na cestu. Kometa, procházející v těsné blízkosti, porušila oběžnou dráhu všech čtyř sate-litů a systém ztratil stabilitu. Satelit Chetyrye dopadl nejhůř. Byl vržen na orbitu protínající při každém oběhu skoro po čtvrtinu doby prstenec antihmoty. Anihilace uvolňovala energii, která už teď vyvařila kilogramy vzác-ného plynu, zničila motor asteroidu a roztavila jeho po-vrch do tekuté kaše, vyzařující smrtící radioaktivitu. V prstenci začínal vládnout chaos. Kdyby byla jeho des-trukce okamžité zastavena, náprava by byla možná, po-kud by se podařilo uvést tři nepoškozené satelity zpátky do jejich správného postavení a pak jim přidat nového partnera. Brzy ale bude příliš pozdě.
„Jdu na to," oznámil Rinndalir rádiem druhému pla-vidlu. „Buďte v pohotovosti podniknout druhý pokus, kdy-bych neuspěl."
Plán byl v principu jednoduchý. Aby kosmičtí inže-nýři způsobili změnu kursu asteroidu, odpálili na něm často nálož toho druhu, kterému lidé z Fireballu kdysi na Zemi říkali lamač hor. Řízená nukleární detonace vy-hloubila šachtu, do níž byla uložena hlavní nálož anti-hmoty. Vulkán plazmy pak vytryskl s takovou silou, že odchýlil asteroid na novou dráhu, která byla později upra-
:-^-i „'•í'^y''~,?,^I";itís-tí^%^a%;;^'r^^^^

526
527

véna jemnějšími prostředky. V blízkosti Matky Země tak byla přemístěna Golkonda, obsahující průmyslové mine-rály, na dráhu, kde se daly lépe zpracovat.
Chetyrye byl zvláštní případ. Mohl vydržet jen jeden takový zásah, aniž by se rozpadl na ještě ničivější úlomky. Aby byl z nebezpečné zóny natrvalo odstraněn, musela být tato exploze provedena s maximální účinností v oka-mžiku, kdy se bude renegát nacházet nejblíže Hádů, tedy uvnitř prstence antihmoty. Protože loď se nemohla k mís-tu exploze natolik přiblížit a přežít, střela s náloží tímto pásmem musela proniknout. Pokud jím proletí v celé jeho šířce, radiace, na niž nebyla nikdy projektovaná, zcela zničí řídící systémy a střela dál bude pokračovat setrvač-ností a bez cíle. Proto - než ji vypustí - musí loď pronik-nout nejméně do poloviny hloubky prstence.
Rinndahr nařídil veškerá možná bezpečnostní opat-ření, kontrolu polí; všichni čtyři členové posádky se mu-seli obléknout do skafandrů. Když se posadil k řídící-mu pultu a ucítil počáteční zrychlení motorů, zavrčel jako tygr na svého nepřítele.
Hádes před ním začal narůstat, přístroje výstražně blikaly a zvonily, přetížení na něho dopadlo jako olověné závaží.
Zadunění hromu. Celý trup olízly plameny. Jeden člen posádky zahynul s rozdrceným hrudníkem. Světla zhasla, pocit slepoty, rozštěpení, výbuch radiace. To vše byly iluze, jak mozek vnímal ionty pronikající sítnicí.
Naskočila zpětná vazba. Rinndahr začal znovu vidět, i když nejasně a rozmazaně.
„Haló, haló," zavolal do in-terkomu i do rádia. „Jak to vypadá? Co se stalo? Zasáhli jsme?"
Vzdálený hlas řekl: „Lorde, telemetrie ukazuje, že jste se střetl s pevným kusem antihmoty o velikosti oblázku. Prorazil váš trup a zasáhl trysky."
„Můžete vyčíslit naši dávku radiace?"
„Ne přesně, lorde, ale každopádně je smrtelná, mimo jakékoli možnosti medicíny. Vzdáváme vám čest."
Rinndahr se ušklíbl. „Zatracená smůla. Měl jsem na Asilla z Arcenu připravených ještě pár moc pěkných tri-ků." Kolem jeho přilby zasyčel vzduch, unikající do prázd-noty. „Jak dopadlo odpálení?"
„Dobře, lorde. Ten měsíček se klidí z cesty." Dohodli se na dalším postupu. Přeživší členové po-sádky mu po prohlídce řekli, že by se jeho zmrzačená loď mohla po malé opravě nějak dovléci na nízký tah domů.
„Jestli si přejete, můžete přejít na rychlejší plavidlo, aby se vám náležité péče dostalo dříve," řekl jim. „Pak bu-dete možná žít ještě celé měsíce. Přejete si to?"
Přáli si to. Byli to prostí lidé, kteří měli příbuzné a, luňanským způsobem, i lásky.
„Pak vás tedy mohu opustit," řekl Rinndahr. Nebyl si jist, zdali uvnitř těla cítí žár radiace, nebo mu v kostech hnije morek. Nestaral se o to. Přístroje mu řekly dost. Než ho zachvátí nezvládnutelné zvracení, má zatím ještě dost času.
Odpoutal se a v beztížném stavu vyplul chodbami, kde divoce blikala světla, protože byly bez tlaku, k hlavnímu vchodu. Tam na něho čekali člena-vé jeho posádky. Svou smrt si nesli s sebou. Rinndalirova paže udělala znamení nad mrtvým, které znamenalo: Ty jsi ten, který zůstává se mnou. Pomohli mu k jeho ska-fandru upevnit pohonnou jednotku.
„Chcete někomu něco vzkázat, lorde?" zeptal se nej-starší z mužů posádky.
„Ne." Pak se zamyslel. „Nebo ano. Vyřiďte... pilotce Kyře Davisové na Demeter... že jsem na ni vzpomínal." „Spolehněte se, lorde. Dobrou cestu ke smrti."
Rinndahr to přijal kývnutím a vešel do přechodové komory. Vnější vstup se otevřel, odkrývaje tisíce hvězd zářících ve tmě. Prošel jím a kopnutím se odrazil.
Chvíli se volně vznášel. Loď zmizela z dohledu a zůs-tal sám. Jediné zvuky, které mu zůstaly, byl jeho dech a bušení srdce. Zvolna se otáčeje, uviděl kolem sebe prou-dit studenou galaktickou řeku.
„Je vykonáno," řekl. Přilbou zazněla slabá ozvěna.

Nastavil kurs a nastartoval trysky. Jeho svaly a krev za-reagovaly na zrychlení. Před ním se začal rýsovat ledový svět.
Znovu vstoupil do vnitrního prstence. Antihmota ho sežehla neviditelným plamenem. Když konečně dopadl na Hádes, byl už dlouho

mrtev.
Pochopení materiálního vesmíru se prohlubuje, a jeho potřeba klesá. Ve sluneční soustavě je veškerá hmota - a energie, která je jejím druhým aspektem - kterou budeme kdy potřebovat. Až Slunce spálí život na Zemi, až se změní v rudého obra, pak v bílého trpaslíka a nakonec zhasne, naše bydliště neutrpí žád-nou úhonu, ačkoli „bydliště" je zavádějící slovo pro to, co bude už dávno předtím existovat. Neplánujeme žádné další zkoumá-ní vesmíru, zbaveného veškerých základních nebo nových ta-jemství. Naše výzkumy a naše kreativita náleží do říše intelektu. Čistá matematika je nejjednodušším příkladem. Většina z toho, co nám otevírá, je pro vás zcela nepopsatelné.
RŮST A ZMĚNY PORT FIREBALLU se Headland Street sotva dotkly. Přibylo zde jen pár domů, ale většinou jen střídmé velikosti a raného amerického slohu jako ty nej-starší. Pruh pláže pod nimi stále lemovaly útesy a Shel-terská zátoka sahala do oceánu. Přibyla celá hejna moř-ských ptáků a vyrostly všechny stromy. V tomto zimním období vzpínaly k nízké, těžké obloze své holé větve jilmy a javory. Mořské vody se leskly jako ocel. Zdejší mírný příboj vysílal k pobřeží nevelké vlny. Kromě jejich šumu
nebylo mnoho jiných zvuků slyšet.
Guthrieho kroky hlasitě zazněly na dláždění. Nikoho jiného neviděl; většina lidí byla v práci, o niž zde neměli
nouzi. Ve svém těle připomínajícím rytíře v brnění se za-stavil před domem Kyry Davisové, otočil se a vystoupil na zápraží. Z domu vyšli muž a žena.
Guthrie se zastavil. „Helou," řekl svým archaickým způsobem. „Vy jste na mě čekali?"
„Ano,'' přiznal Hugh Davis. „Měli bychom vás při-jmout a být společenští, ale-" Prohrábl si prsty své še-divějící vlasy.
„Ale já stejně půjdu dovnitř," dokončil za něho Guth-rie, „a vy jste byli zavření v kleci příliš dlouho. To je okay, synku, ma'am."
„Kromě toho jsme si mysleli, že byste si možná, vy a ona, chtěli promluvit soukromě."
„Počkejte," řekl Guthrie. „Udělalo se jí hůř?"
„Ne, vlastně ne," ujistila ho Charissa Davisová. „Je plně při vědomí, skutečně, veselá, a těší se na vaši ná-vštěvu." Její úsměv zeslábl. „Ale - nevíme-"
„Rychle slábne," řekl Hugh. „Je zřetelně vidět, že jí už mnoho času nezbývá." V jeho hlasu zněla bolest. „A mohla by také upadnout do bezvědomí. Neměli bychom plýtvat časem, který s ní můžete strávit."
Charissa vzala svého muže za ruku. „Prosím, pane," požádala Guthrieho. „Mluvil jste o tom, že se cítíme jako v kleci, ale nemyslete si, prosím, že nám vadí se o ni sta-rat. Bylo to - nejen privilegium. Většinou i radost."
Guthrie se zasmál. „Stejně je to od vás hezké," řekl. „Nikdo by neměl umírat v nějaké zatracené nemocnici. Hm, než půjdete, co rodina?"
Hugh zazářil. „V pořádku, pane."
Charissa se usmála. „Předevčírem přišel Mikey se svou matkou-"
„Michael Rudbeck," vysvětlil Hugh. „Chlapec Tessy a Jacka."
„Jistě, potkal jsem toho malého povstalce," řekl Gu-thrie.
Charissa se usmála. „Mají se s Kyrou moc rádi. Igno-rují všechny ostatní a kočkují se jenom spolu."

„Inu, pravnuk. Jen se s ním pochlubte. Prarodiče mají právo, které rodiče nemají."
Hugh zvážněl. „No, pane, matce ubývá sil. Jestli s ní chcete mluvit, měl byste jít raději dál."
„Dobrá," souhlasil Guthrie. „A vy?"
„Půjdeme se projít," řekla mu Charissa. „Vrátíme se za hodinu."
„Tak hasta la vista."
Odešli. Guthrie vstoupil. Obývací pokoj, jímž prochá-zel, byl plný upomínek, dětských hraček, medvídků, mo-delů plachetnic a kosmických lodí částečně v dezolátním stavu, byl tu malý meteoroid, lesklý kámen z jediné pla-nety B, a další a další věci... Mezi obrázky na stěně bylo několik mužů, kteří Kyřiným životem prošli. Jen dva z nich byli ještě naživu.
Její ložnice byla prostá a střízlivá. Na multi umís-těném tak, aby na ně pohodlně viděla, si mohla vyvolat cokoli z veřejných nebo soukromých databází. V

této chví-li ukazovalo modrobílý dům mezi břízami, za ním jezero, ve světle letní noci ve vysokých severních šířkách na Ze-mi. Okna hleděla do zahrady, holé pod ztemnělou oblo-hou.
Guthrie přistoupl k jejímu lůžku. „Jak se daří, má krásko?" řekl.
Zazubila se ze svého polštáře. „Holá, rytíři!" Musel ze-sílit zvuk, aby ji jasně slyšel. Dotkla se svého kontrolního náramku. Opěradlo postele se zvedlo, takže napůl seděla. „Zaujměte místo."
Udělal to, dávaje si pozor, aby se židle pod jeho vahou nerozpadla, a podal jí ruku. Její ruka byla hubená, skoro průsvitná. Tvář měla stejný odstín a dominovaly jí lícní kosti a oči. Pohlédla na něho a řekla: „Gracias. Proto jsem požádala, abyste tentokrát přišel sám. Váš lidský zjev v telefonu vypadá lépe, ale vy jste skutečný."
„Svým způsobem," odvětil, a znělo to poněkud drsně.
Siroce se usmála. „Pomáhá to konverzaci. Méně to rozptyluje. Nepotřebuji po vás toužit."

Robot mohl dávat najevo překvapení pouze zvukem:
„Hmm?"
„Ale jděte, nejste naivní ani pitomý, abyste něco ne-vycítil. Už od té doby, kdy jsme se poprvé setkali - ne, vlastně ještě dřív, když jsem vás sledovala v multi a vy-růstala s vaší legendou -jsem si přála, abych se byla na-rodila tehdy, kdy jste se narodil vy, abych vás mohla ulo-vit."
„No teda, ty jsi nenapravitelná."
Stiskla jeho strojovou paži -jak slabě. „To byla legra-ce."
Uvolnil se, a řekl: „Musím připustit, že jsem na tebe občas pomýšlel. Samozřejmě, v mém případě to byly ryze teoretické myšlenky."
Kyřina ruka klesla na přikrývku. „Bueno, bylo to ode mě pošetilé," vzdychla. „Leda bych se vyskytla dřív než vaše žena, ale ona by i tak byla příliš silná konkurence... podle toho, co jsem o ní slyšela."
„Možná bychom byli správná dvojice. Ale ty jsi nikdy nebyla typ člověka, který by se usadil, nikde a s nikým." „Nikdy jsem nedostala doopravdy šanci." „Prdlajs nedostala. Kolik jsi měla nabídek?" „Nabídek, nebo návrhů?" Její úsměv změkl. „Ano, spoustu nabídek," řekla vážně, „a některých je mi líto. Především od Boba-Ale máte pravdu, myslím, že mě ves-mír volal ještě předtím, než jsem se narodila, a žádný muž mě od toho nikdy nedokázal natrvalo odvést." Chvíli mlčeli. „Jak se cítíš?" zeptal se Guthrie. Pokrčila kostnatými rameny. „Ten nanopřípravek, co mi dávají, mě udržuje v pohodě. Když pomyslím na ně-které smrti, které jsem viděla, a na většinu smrtí v ději-nách, poznávám, co je štěstí."
„Pravda, kdybys měla bolesti nebo pozbyla smyslů, nebo cokoli podobného, stálo by to někoho hlavu. Ale jak se cítíš, pokud jde o-" Zahrnul gestem okolí.
„Pokud jde o to, že skončím tady a ne někde mezi

hvězdami? Vikingové tomu říkali slaměná smrt." Kyra se zamyslela. „Není to zlé. Hugh, Charissa, ti mladí, všich-ni moji přátelé, všichni jsou tak láskyplní - a vy, jefe - a vzpomínky."
Umlkla a zavřela oči. Guthrie nehybně seděl a dopřál jí odpočinek.
Když na něho znovu pohlédla, odvážil se: „Kyro?"
„Ano?"
„Chtěla by sis popovídat ještě s někým dalším?"
Znovu zostražitěla. „Nevím. Nerada bych ztrácela čas, který mohu strávit s vámi."
„Jde o uložená vědomí, tvé a Eiko Tamurové."
Nadechla se. „O ně? Nemohou... použít telefon?"
„Pro ni to není totéž. Ani pro mě."
„Pro ni?"
„Stávají se stále více jednou bytostí."
„Předpokládala jsem, že k tomu dojde."
„A Já..." Jeho slova teď zněla nezvykle neuspořádaně. „Tu a tam se spojujeme, ona a já. Radionicky, přímým vstupem z jedné neurální sítě do druhé. Ona... ony se me-zi sebou spojují stále, samozřejmě; já jsem oddělený; ale ony mi dovolují se zapojit, kdykoli je to možné a vhodné, a... je to bohatší, než dokážu vyslovit. Kdybychom to dnes udělali, sdíleli s tebou to, co víme, určitě

bychom... ti ro-zuměli lépe, než to dokážeme každý sám. To, co bychom řekli, by znamenalo víc."
Zavrtěla hlavou. „Ne," odpověděla pomalu, „jsem pro ně cizí. Nikdy jsem moc nesledovala to, co se s nimi dělo."
Když nebyla ve vesmíru, měla příliš práce na Deme-ter. Zde pak strávila i poslední léta - uspořádáváním da-tabáze vzpomínek a rad astronautům, a jinak mezi přáte-li ve městě nebo na slunné Ogygii.
„Mohla jsi se svým uloženým vědomím mluvit, kdy-koli jsi chtěla," připomněl jí Guthrie.
„Já vím. Ale proč, o čem? A poté, co Eiko zemřela, ne, s tím ne."
„Nemáš tedy zájem?"

Kyra ztuhla, pak se opřela. „Tak dobrá," řekla. „Mož-ná se ještě mohu něco naučit."
Přešel k multi disponujícímu veškerými možnostmi. Vytáhl ze své hrudní schránky kabel a zapojil se, stoje vedle přijímače. „Bienvenidas," řekl nahlas.
Obraz z Ruska zmizel. Válec naplnily jemně pulsující barvy. Ozval se ženský hlas: „Holá, Kyro."
„Saludos," odpověděla stará žena ironicky. „Eiko -jsi to ty, Eiko?"
„Část toho, co jsem byla já, je částí toho, co jsme my," řekl hlas. „V našich životech jsme si ty a já nebyly nikdy tak blízko." Úzkostlivě: „Je ti zle, drahá?"
„Ne. Ne. Ale neuvědomila jsem si - najednou tě sly-šet, Eiko-"
„Sok. To je mi líto. Budeme pokračovat?" Kyra sebou trhla. „Ano. Pór favor. Mně je to líto. Že jsem nepožádala... o setkání s tebou." Po lícních kostech jí začaly nezvučně stékat slzy. „Myslela jsem, že jsi byla příliš zaneprázdněná řízením světa-" „Ne." „Bytím světem."
„Ani to ne. Pomysli na Ansona. Odstraň ho, a co je Demeter?"
„Ty bys to beze mě zvládla docela dobře," zabručel Guthrie. „To bych ti taky radil."
„Kušte," napomenul ho hlas. „Pokračuj, Kyro." „Ach, na tom... na tom nezáleží," zakoktala stará že-na, „pokud se tě ovšem nedotklo, že jsem se tě ostýchala." .Divily jsme se."
Kyra napřáhla ruce k multi. Třásly se jí. „Ten - od-pusťte - ten zbytek uložených vědomí, která přišla na Centauri, se ukončil. Jakmile vědomí dokončila svou prá-ci, chtěla ukončení. Představovala jsem si, že ty, Eiko -zvykla jsem si na myšlenku, že mé druhé já je tady, ale ty, Eiko, která jsi tolik milovala žijící svět, nyní v pasti..."
„Tak to není, Kyro, vůbec to tak není," přišla odpo-věď, tichá a naléhavá. „My žijeme. Sluneční svit a déšť,

denní světlo a hvězdy, řeka, květiny, ptáci nad hlavou, ži-vot, všudypřítomný život. A když máme strach, že by-chom to mohly ztratit, je tu Anson."
„Díky vám chci já pokračovat," řekl Guthrie. Kdyby byl na jeho místě člověk, otíral by si teď slzy.
„To jsi skutečně nevěděla, Kyro?"
„Do určité míry," připustila stará žena. „Doufala jsem. Ale myslím, že - sama bych se na to neodvážila pří-mo zeptat."
„A tvé vlastní dny tě naplňovaly."
„Vrchovatě," řekl Guthrie.
Kyře se na tváři zachvěl prchavý úsměv. „Nakonec jsem se odvážila. Gracias, gracias."
„Ty díky patří tobě, querida," řekl hlas.
„Proto jsi přišla?" „A rozloučit se." Povzdech, jako zašumění větru v listí. „Kdyby jen bylo léto. Anson by tě vynesl do zahrady."
„To je v pořádku. Pamatuji si mnohá krásná léta. Dě-kuji ti za ně."
„Mír s tebou, Kyro."
Barvy zmizely. Po chvíli se Guthrie odpojil a vrátil se k posteli,
Kyra rychle, mělce oddechovala. „A gracias vám, jefe," zašeptala, „za tohle - a za všechno ostatní-"
„Já tobě taky," odpověděl. „Ale unavilo tě to, co?"
„Trochu." Lehla si a zavřela oči. Dotkl se prsty jejího náramku a snížil jí

postel. „Přála
by sis nějakou hudbu, drahoušku?" „Ano, moc."
„Co?"
Kyra se se zavřenýma očima usmála. „Něčím mě pře-kvapte."
Vrátil se k multi, vyvolal na něm seznam, a vybral.
Vzduch zaplnily tóny Dvořákovy Čtvrté symfonie. Posadil
se a vzal ji za ruku. Spala. Cekal.
Do pokoje vstoupili Hugh s Charissou. Guthrie je po-lohlasně pozdravil, pustil Kyřinu ruku a vstal. Sklonil se
nad ní, a kdyby měl rty, políbil by ji na obočí. Pak řekl:
..Adiós," a vyšel do houstnoucího soumraku.
O hodinu později se Kyra probudila, sama v místnos-ti. Zvedla se na loktech a podívala se z okna. Bílé vločky vířící za oknem už stačily pokrýt celou její zahradu. Byl to první sníh, který v tomto kraji kdy spadl.
C€
Podle své DNA jsem do značné míry člověk, a proto jsem to já, kdo tuto zprávu sestavuje. Nerozuměli jste nám; vaše znepo-kojení týkající se vašeho druhu na Zemi je nepodložené a bez-předmětné. Daří se jim dobře, mohou vést život, jaký se jim zlí-bí, klidný nebo vzrušený, podléhajíce přitom rozumným omeze-ním v mnohem menší míře, než to znali jejich primitivní předko-vé. Podrobný výčet následuje. Jestliže jejich počet stále klesá, mějte na vědomí, že jejich dědictví je uchováváno v inteligenci společenství, jehož jsem já avatarem,70 který se nyní vrací do své celistvosti.
V DÁLCE ZÁŘIL DO NOCI ZAMOK SABYEL, stříbřitá pohádka. Jeho plochy a pavučiny kabelů a potrubí mezi nimi jiskřily tisíci světel. Na pozadí Mléčné dráhy se rozpínala čtyři temná křídla - sluneční kolektory. Mezi souhvězdími se modře třpytila Demeter, pohybující se po stejné dráze, posunutá o šedesát stupňů kupředu.
Velikost stavby člověka ohromovala, stejně jako vý-zbroj; střely, paprskomety, strážní plavidla. Tyto obranné prostředky byly určeny proti letícím balvanům, ale mohly by snadno ničit i lodi.
70
avatar - projev hinduistického božství (Pozn. překl.)

Erling Davis se však přibližoval bez obav. Dnes byli on, jeho společníci a technici v roli vyslanců, a byli ne-dotknutelní. Až dosud znal pevnost jen z obrázků, a to pouze její malou část. Jejími chodbami kdy chodilo jen málo Demetřanů.
Při rozhovoru se staniční kontrolou předvedl nezbyt-nou dávku arogance, zavedl své plavidlo do přístavu a za-kotvil. Velvyslanec by možná neměl být svým vlastním pi-lotem, ale on jím byl; kromě toho si on a Guthrie mysleli, že by mu to mohlo získat respekt, a kdo mohl předvídat, jak tím ovlivní mysli Luňanů?
Když jeho skupina prošla přechodovými komorami dovnitř, spatřili čekající čestnou stráž, vysoké muže v čer-vených a černých uniformách, ozbrojené omračujícími zbraněmi. Velitel jim zasalutoval a zavedl je k dopravní-ku, který byl pro ně vyhrazen. Ten je dopravil dolů, kde je očekávalo ubytování. Průvodce jim řekl, že pokud si bu-dou přát nějakou další informaci nebo cokoli, co by snad nebylo v jejich apartmá k dispozici, stačí pouze zavolat na číslo, které jim dal. Teď si nepochybně budou přát si ne-rušené odpočinout a občerstvit se. Odteď za tři hodiny jsou zváni na recepci - s výjimkou kapitána Davise, kte-rého k sobě v tutéž dobu zve Lady Velitelka. Velitel stráže zasalutoval a odvedl své muže pryč.
Davis byl ubytováním poněkud zklamán. Očekával něco exotičtějšího. Nu, možná jeho hostitelé chtěli, aby se hosté cítili jako doma. Ubytování ale rozhodně zajišťovalo veškeré myslitelné pohodlí, a po dlouhém letu při velkém zrychlení z Odyssea byla lunární přitažlivost požehná-ním. Demetřané si chvíli povídali, pak se Davis stáhl do svého pokoje. Tam se osprchoval, natáhl se na postel, pro-zkoumal databázi zábavných programů a pustil si starý kus Dívek z Egeje. Luňanské umění bylo zajímavé, často nádherné, ale pro uvolnění příliš cizí.
Když nadešel čas, oblékl se. Vhodná by byla uniforma z doby jeho nedávné námořní služby, ale MacCannonovi chlapci byla nepravidelná jednotka - jakkoli disciplino-

váná - a její příslušníci se identifikovali prostě podle pás-ky na paži. Davis

se oblékl v duchu demetřanské módy:
čelní páska kolem rudých, po ramena dlouhých vlasů, je-lenicová kazajka s třásněmi, zelené plátěné kalhoty a mo-kasíny. Přepásal se opaskem se zdobeným pouzdrem na nůž. Doma obvykle nosil jen kombinézu, pokud se vůbec namáhal oblékat si něco víc než tělní kresbu. Nicméně, během této večerní hlídky reprezentoval svůj svět.
V určený čas se eskorta vrátila. Chodby, kterými ho oba důstojníci vedli, ho fascinovaly. Jejich bohatost pat-řila plně kosmické civilizaci, šetřící hmotou a marno-tratně plýtvající energií. Mřížoví z různobarevných slitin se vinulo v křivkách, které se nikdy neopakovaly, a vytvá-řely arkády otevírající přístup k obchodům, dílnám, bis-trům, hráčským doupatům a různým zábavním místnos-tem. Nad hlavami tančily v rytmu hudby světelné tvary a siluety. V obloukovitých průchodech se vznášely drapé-rie světla. Uvnitř světelného sloupu vířily malé kulové blesky. Na náměstích zářily ohnivé fontány.
Ačkoli chodby nebyly liduprázdné, nezdály se nijak přeplněné. Luňané se netlačili, nestrkali do sebe, negesti-kulovali ani nemluvili nahlas. Jejich oblečení se ve srov-nání s bohatostí dávných časů skoro nezměnilo, ale na le-vé straně hrudi každého muže, ženy či dítěte uviděl pás-ku s emblémem Phyle. Pocházeli ze všech koutů systému Alfy Centauri. Protože byl Zamok Sabyel zámkem Phyle Ithar, byl také městem, skladištěm, trhem, kulturním střediskem a místem setkání pro celou rasu; což byl dů-vod, proč se spojily Arcen a Yanir, aby se ho pokusily do-být.
Oblečení se lišilo ještě jedním detailem. Většina žen nosila elegantní stilet.71 Muži nosili obvykle rapír. A ne-jednalo se o pouhé nástroje jako Davisův nůž. Tyto se čas od času i zbrotily krví.
Nakonec došli ke dveřím, které tvořil tři metry yy-
stilet - dýka s dlouhou tenkou čepelí s několika ostřími. (Pozn. překl.)

soky fluoreskující plát. Pažení kolem připomínalo mozai-ku, ale hubené postavy s velkýma očima na ní se pohybo-valy. Důstojníci udělali nějaký pohyb rukou a dveře se od-sunuly. Doprovodili Davise vchodem zdobeným kaligrafic-kými nápisy do místnosti za ním. Tam zasalutovali a ode-šli.
Tuto místnost tvořil poloelipsoid o délce asi dvaceti metrů. Podél stěn rostly v marnotratné hojnosti květiny, kapradí a stromy; větve mnohých z nich se klenuly nad hlavami. V subtropickém vzduchu svítily duhovými bar-vami a voněly lilie, azalky, orchideje, rododendrony a bu-ganvílie. Vrby, bambus a trpasličí javory se kývaly ve vánku z ventilátorů. Mezi nimi byly klece, v nichž zpívali drozdi, kanárci a slavíci. Volně poletovali motýli. Jediné zařízení zde představovaly gauč a stůl. jejichž tenký a té-měř průzračný materiál se na pozadí zahrady téměř ztrá-cel. Ale - v otřesném kontrastu – se uprostřed této růžově zbarvené paluby otvírala studna, pokrytá hyalonem, hle-dící přímo do kosmu. Když ji cestou ke gauči míjel, uviděl Davis kruh hvězd.
Rusaleth z Itharu vstala a plavně mu vykročila vstříc. Vysoká jako on, štíhlá a pružná jako bič, s výjimkou jem-ně zaoblených ňader a boků. Tvář s jantarovýma očima a rysy Athény lemovaly platinové vlasy, štíhlou šíji obepí-nal zlatý cizelovaný kolárek. Její pleť se v kombinaci s dlouhou červenou velvylovou róbou zdála dvojnásob bí-lá. Neměla u sebe žádnou viditelnou zbraň.
Pozdravila ho angličtinou s hudebním přízvukem:
„Buďte vítán, můj lorde, kapitáne Davisi."
Zasalutoval po způsobu svého druhu, opatrně potřásl rukou, kterou mu podala, a řekl: „Nanejvýš milostivá La-dy Velitelko," což bylo to nejlepší, co mohl udělat. Z této blízkostí na ní rozeznal stopy let, ale jen lehké, v tlume-ném světle téměř neviditelné. Chladnou čistotu jejího zje-vu oživil úsměv. Brzy zjistil, že když chce, ovládá matoucí hru výrazů. „Doufám, že vaše cesta sem byla příjemná," řekla.

Davis se pousmál. „Ano, byla rychlá, Lady Velitelko, jakmile bylo toto setkání dohodnuto. Nechtěli jsme vás nechat čekat," a riskovat nějakou náhlou změnu nálady nebo politiky.
„S ubytováním jste spokojeni?"
„Je luxusní. Přijímáte nás velmi pohostinně, zvlášť když jste měli tak krátkou dobu na přípravu."
Vyklenula obočí do oblouku. „Nejsme hloupí, Lorde Kapitáne. To bychom byli, kdybychom odmítli." Znovu se zářivě usmála a vzala ho za loket. „Pojďme, zde je před večeří malé občerstvení."

„Děkuji." Davis ji doprovodil ke stolu. Stála na něm křišťálová karafa, naplněné poháry a podnos se zákusky. Zvedla svou sklenici. Následoval ji.
„ Uwach yeia," pronesla přípitek. „Vzhůru." „Šťastné konce," odpověděl. Okraje o sebe zazvonily. Víno bylo aromatické a kořeněné.
„Šťastný konec našeho vyjednávání?" zeptala se Ru-saleth.
„Čeho jiného?" opáčil Davis. „Jinak by tu, Lady Veli-telko, nebylo moc štěstí pro nikoho."
„'Vyjednávání' je možná eufemismus. Někdo by vaše poselství označil 'ultimátum'." „Má lady!"
Zachytila jeho pohled. „Bez urážky, Kapitáne, domní-vám se, že vy se ke slovním hrátkám a úhybným manév-rům moc nehodíte. Lord Guthrie zná své lidi. Jestli vybral vás, abyste za něho se mnou mluvil - raději tváří v tvář, než abych já mluvila s ním prostřednictvím v čase se opožďujícího rádiového paprsku - pak má v úmyslu pří-mý a otevřený rozhovor."
Nejlépe se s tímto útokem střetnout na vlastní půdě. „Omluvte mě, jestli nejsem diplomat, Lady Velitelko. Ne-ní to mé obvyklé povolání."
Přikývla. „To já dobře vím." Její tón byl přátelský. „Vedl jste své muže chytře a udatně" - poté, co se Guthrie rozhodl pomoci jejímu phyle v jeho smrtícím sporu sAr-

cenem a Yanirem - „ačkoli to byli jen inženýři a podob-ně, v boji nováčci. Obdivovala jsem vaši kouzelnou takti-ku."
Ušklíbl se. On by těmito slovy nepopsal používání su-perlaserů, výbušnin, balvanů a motorů kosmických lodí jako zbraní, nebo systematické využívání nízké odolnosti protivníků vůči zrychlení.
„Jste rozený válečník," dokončila Rusaleth.
Davis zavrtěl hlavou. „Ne, má lady, v žádném přípa-dě. Improvizoval jsem, a nenáviděl jsem každou milise-kundu, kdy jsem to musel dělat. Kdyby to byla skutečná válka, taková, o jakých vypráví historie Země, místo ně-kolika málo rychlých akcí, nejsem si jist, jak bych obstál. Ne, jsem jen kosmický inženýr."
„Řečeno slovy lorda Guthrieho, s duchaplností, která - mám dojem – je právě tak ryzí jako jeho," řekla vesele. „Nejste náhodou jeho krve?"
„Ano, byl mým předkem. Ale myslím, že to dnes platí o většině Demetřanů."
„Smyslné plemeno." Napila se.
Davis také usrkl. Víno v žilách mu dodalo rozhodnos-ti. „Při vší úctě, Lady Velitelko, když mě považujete za chovného samce, smím se zeptat, kdy začneme sjedná-ním? Při dálkovém spojení to nebylo upřesněno."
„Už jsme začali."
Vykulil oči.
Její chování přešlo z uvolněného k vážnému, pokud ne přímo ke slavnostnímu. „Vy a já spolu budeme bez ob-sluhy večeřet a budeme mluvit otevřeně. Když dokážeme dojít k dohodě, všechno ostatní je pro forma. Když ne– Ale pak, běda nám všem."
„Ehm... dobře, myslím, že máte pravomoc uzavřít smlouvu na svou vlastní odpovědnost." Pochopí někdy skutečně tuto civilizaci? Když mluvila o otevřeném rozho-voru, myslela to vážně nebo v žertu? „Já ale ne. Nejsme organizováni takto."
Rusaleth znovu přikývla. Kadeře jí sklouzly na hruď.

Trhnutím hlavy je vrátila zpět. „Ano, v tomto ohledu jsme my Luňané poctivější."
Tázavě na ni pohlédl.
„Centaurijská doména nepředstírá, že dělá něco jiné-ho než poslouchá – poněkud - pány kterékoli phyle, která je v dané chvíli nejsilnější," vysvětlila. „Vy Demetřané se stylizujete jako republika; ale copak je představitelné, že by vaše Lidové shromáždění někdy odporovalo či protiře-čilo lordu Guthriemu?"
Davis se náhle ocitl v defenzívě. „Neposkytuje nám k tomu důvod. On věří, že hlavním úkolem vlády je ne-chat lidi na pokoji." Klidněji dodal: „Ale - chápu, co máte na mysli, Lady Velitelko. Jestli učiním doporučení, která on schválí, bude se s námi na naší planetě sotva někdo pní."
„Přesně tak. Kapitáne." Rusaleth se usmála a znovu ho vzala za paži. „Posaďme se."
Sedíce bok po boku na gauči, pili víno, vdechovali kvě-tinami vonící vzduch a naslouchali ptákům.
„Nuže," řekla Rusaleth po chvíli. „Vy Demetřané jste přišli pomoci Itharu, protože Arcen a Yanir jsou – nebo byly – vůči vám nepřátelské. Jejich lordi by

ochotně a rádi mezi našimi dvěma rasami ukončili styk, protože jsou to-ho názoru, že tím už nemůžeme víc získat, ale mohli by-chom mnoho ztratit. Jako důkaz citují to, co se stalo z Lu-ny, jejíž obec byla pohlcena větším a bohatším sousedem. Předložila jsem problém dostatečně jasně?"
„Tak jednoduché to není, Lady Velitelko," oponoval Davis. „Kdybychom proti třenicím nezasáhli – například pokud jde o nároky, které vznáší Orain z Yaniru na as-teroidy-" Zarazil se. „Ale... dobrá, mluvme v obecných termínech. Samozřejmě, Guthrie chrání a prosazuje záj-my svého lidu."
„Samozřejmě."
„A první a nejdůležitější z těchto zájmů je, že za něko-lik set let ode dneška budou muset opustit Demeter."
„Pokračujte," pobídla ho Rusaleth. „Strach nebudí

hněv. To mé těší." Její chřípí se rozšířilo. Jestli on svým temperamentem nebyl válečník, pomyslel si Davis, ona byla.
„Nemůžeme si dovolit plýtvat časem a zdroji v kon-fliktech," prohlásil. „A potřebujeme spolupráci Luňanů. Ze zjevných důvodů nás vaše astronautika předčí. Co jsme mohli dělat jiného než pomoci frakci, která - přinej-menším – nevolá po otevřeném odtržení od nás?"
„Mohu říci, že moji kolegové v Itharu uvažují stejně."
„Mohu tedy dodat, Lady Velitelko, že budeme naše zájmy nadále sledovat? Víte, že Guthrieje stejně bezcitný jako nezbytný." Na okamžik se zamyslel, a rozhodl se do-dat: „Povím vám jednu věc, kterou mi řekl: 'Jestli budou trvat na tom, že si budou hrát na Kilkennyho kočky, roze-hrajeme je jednoho proti druhému. To nebude těžké. Ty, co přežijí, si případně ochočíme'."
„Oh, velkolepá myšlenka!" zvolala Rusaleth potěšené. „Později mi musíte Kilkennyho kočky popsat. Ale přece, vzbudila jsem jeho zájem. Předpokládám, že i váš?"
„Nu," řekl Davis, „Demeter je můj domov, můj lid." Jeho dávno zesnulá matka. „Ale naše rasy spolu nemají být v konfliktu. Právě proto jsem tady."
Znovu přikývla. „S tím už Ithar v principu souhlasila. Otázka je, do jaké míry musí být obě rasy - nebo by měly být - v kontaktu?"
„Víc, než předpokládám, že se vám bude líbit, má lady; ale příští generace se na to možná bude dívat jinak. Pravda, mnoho zboží ke vzájemné výměně už nemáme -jsme na obou stranách soběstační. Ale služby- Jestli máte starost o své potomky," a Davise napadlo, jestli právě ona má, „máte pro spolupráci s námi veškeré důvody. Dovolte mi, abych vám připomněl, že až se ty planety srazí – ne-zapomínejte, že je jedna z nich retrográdní – naplní celý okolní prostor svými úlomky. To bude po milióny let, kte- | re přijdou, nebezpečné i pro Luňany. To chcete mít sku-tečně všechna svá vejce v jednom košíku?"
Zasmála se. „Další kouzelný výraz. Troufám si tvrdit,

že z pokladnice lorda Guthrieho. Pokračujte, prosím, Ka-pitáne."
Pohlédl na ni zpříma. „Uděláte dobře, když se k nám přidáte už při přípravách. Můžeme vám nabídnout zdroje, které vám chybějí, včetně větší populace a schopnosti snášet větší přetížení."
„Robustnosti, ano," zapředla.
„Hm, zkoumání dalších hvězd, zakládání nových kolo-nií, kde je to možné – mezi námi, naše rasy pro to vybudo-valy průmyslovou základnu. Měli bychom začít okamžitě. Bude to trvat přinejmenším pár set let."
V jejím hlasu zazněla dychtivost. „A když začneme brzy, možná se ještě narodí dostatek hrdinů. Později bude příliš pozdě."
„Prosím, má lady?"
„To je takové staré dilema," řekla. „Co udělá společ-nost, když se přiblíží její heroický věk. Naši předkové se vydali na dlouho cestu, bojovali, trpěli, umírali, ale nejdří-ve zplodili spoustu potomků a rozjeli gigantickou výrobu, takže dnes žijeme v hojnosti. Co dál? Věřím, že vy na De-meter žijete v míru jenom proto, že máte svého uctívané-ho, nesmrtelného vůdce, lorda Guthrieho, a děsivou pří-tomnost té Matky Života. Jenže jak jsem zjistila, navzdo-ry jim se lidé stále více zabývají svými vlastními drob-nými záležitostmi. Svůj svět si ochočili, tak proč snít nebo se pro něj obětovat, když je nakonec stejně odsouzen ke zkáze? A tak se do nitra vkrádá pocit zoufalství."
Ačkoli přeháněla, nepřipravený Davis si uvědomil, že nemyslí jenom na politiku.
„A co... vy Luňané?"
„V minulosti jsme měli méně bratrovražedných spo-rů."
Davis řekl pobaveně: „A teď, nový obecný účel - udr-žet hrdinský věk-"

„Tváří v tvář realitě."
„Jak tomu mám rozumět?"
„Povaze věcí našeho vesmíru." Rusaleth ukázala ru-kou ke studni, v níž zářily hvězdy.

„Guthrie mi nejednou říkal," řekl Davis, „že má - hm, nazýval to pocit ve střevech - že vesmír není tak bez ži-vota, jak sophotectové na Zemi tvrdí."
„Jejich slova nemůžeme zavrhnout, ať se nám ta sa-mota, o níž mluví, líbí nebo ne," odpověděla náhle střízlivě Rusaleth. „Intelektem jsou nám vysoce nadřazeni."
„Hm, Guthrie o tom řekl, že Mandelbrotovy vzorce může ve svém pupku objevit každý."
Rusaleth pohodila hlavou a zasmála se. „Tak ráda bych se s ním setkala! Je jako náraz mořského větru, kte-rý jsem, s výjimkou quiviru, nikdy nepoznala. Zklamat ho-" Vrhla na Davise postranní pohled a naklonila se k němu blíž.
Znejistěl, a rychle řekl: „Dostaly se k nám zvěsti, že vy Luňané jste na cestě k tomu vytvořit skutečné mezi-hvězdné lodi."
„To jde mimo mě," odvětila. „Ale pokud budeme vy a já při hledání vzájemné harmonie upřímní, nějaký fyzik mi říkal, že si myslí, že budeme možná schopni cestovat rychlostí velmi blízkou rychlosti světla."
„Cože?" zvolal Davis. „Jak?"
„Mluvil o přenosu hybnosti mezi lodí a kosmem, re-akci na prostor samotný. Ale v tom se já vůbec nevy-znám."
Davisova mysl se zběsile rozběhla. „Prostor? Virtuální částice? Ve vakuu by to jistě šlo – Casimirův efekt – hm slabý, ale –jestli má ten váš fyzik pravdu, pak by energie potřebná na dosažení dané rychlosti klesala, a–"
„Já, vy a lord Guthrie můžeme dosáhnout dohody, že se na matematické a laboratorní výsledky podívají vaši vědci. Ale náš fyzik mě varoval, že potřebná energie, ač-koli mnohem nižší, je stále obrovská."
„Jistě. Malá loď, podobná těm, které donesly na De-meter uložená vědomí, by rychlosti světla dosáhnout mohla. Ale kdybyste se pokusila udělit takovou rychlost větší lodi s tisíci lidských těl ve studeném spánku, ne, ani náhodou. I kdyby takovou loď bylo možné postavit, o čemž

pochybuji, pronikající radiace by je zmrzačila a zabila. Kromě toho, víc než sto let by se–"
Rusaleth mu významně přejela prsty po hřbetě ruky. „Vskutku, vy jste skutečně inženýr," řekla trochu posměš-ně.
Poněkud vylekané se vrátil k bezprostředním otáz-kám. „Odpusťte, Lady Vehtelko, ale i přes všechna ome-zení je to vzrušující vyhlídka. Když nic jiného, nesmíme zvětšuje dosah našich možností průzkumu. Podpořte své-ho člověka, ať na tom dál pracuje, a my se podíváme, co bychom pro to mohli udělat z naší strany."
„Nejdříve je třeba, aby toto setkání dospělo k výměně slibů a rukojmích."
„Rukojmích?"
Rusaleth se usmála. „Emisaru, mluvcích, jestli chce-te. Luňany na satelit u Demeter, Demetřany mezi nás. Jejich služba by se jim neměla zdát nudná a únavná, a já věřím, že vám to mohu dokázat."
Zabušilo mu ve spáncích. „Ano, nějaký čas tady strá-vím, dokud nedohodneme, ehm, podrobnosti."
„A nedopřejeme si jiné hry," zamumlala. „Dolijte na-še sklenice, Lorde Kapitáne. Napijeme se před věčen -a tím, co bude možná následovat."
61
Z vašich nedávných zpráv je zřejmé, že vy ani omezené umělé inteligence, které používáte, už nejste schopni nám porozumět. Pokud nemáte zájem o zprávy o zbývajících neintegrovaných li-dech na Zemi, a předpokládáme, že to pro vás nebude mít větši význam než pro nás, další kontakt je bezúčelný a, pro vás, i ne-vhodný.

AČKOLI VETŠÍ A VÝKONNĚJŠÍ NEŽ COKOLI, co ve Sluneční soustavě existovalo před exodem, Astronomická síť u Alfy Centauri další planety s kyslíkem v atmosféře neobjevila. Ty, které byly známé, kroužily kolem hvězd 82 Eridani, Beta Hydri a jedné v soustavě Puppis, jež měla pouze katalogové číslo HD44594. Kolonisté je intenzívně pozorovali, mnohé se dověděli, a když přišel čas, začali je zkoumat podrobněji.

Nebyly k nim ale vypraveny automatické sondy, kte-ré zkoumaly méně zajímavé systémy, protože byly příliš pomalé. Místo toho na cestu vyrazily tři malé superlodi, dosahující rychlosti blízké rychlosti světla. Kromě pro-středků pro vědecký výzkum v sobě každá nesla Guth-rieho kopii. Vědomí, které mělo stále na paměti, co je to lidství, dodávalo tomu, co bylo třeba hledat, smysl a nalé-havost.
Uplynula skoro dvě pozemská století, než se od nej-vzdálenějšího slunce vrátila poslední z lodí, uložila své vě-domí do „originálu" a své vlastní vědomí ukončila. Všech-ny jejich zkušenosti a poznatky byly nyní uloženy v jedi-ném Guthriem. „Jednoho z nás je až dost, ne-li příliš," prohlásil. Jenže ani on už přes veškerou snahu nebyl stej-ný jako předtím.
Když se vrátil z psychonetické laboratoře do svého vlastního kontrolního centra, zůstal dlouho zticha. Pak aktivoval svůj speciální komunikátor, otevírající mu pří-stup k tajné síti, jež se rozkládala po celém povrchu pla-nety. Uplynula skoro minuta, než se ozval hlas: „Potře-buješ mě, Ansone?"
„Ano," řekl. „Měla bys pár hodin čas?"
„Pro tebe vždycky."
„Nepřeháněj, zlato. Uvědomuji si, že máš fůru práce – čelit té sněti v Aetolii, a nepochybně tucty dalších úkolů." Zasmál se. „Bohyně nemají prázdniny."
„Jen nepovídej. Víš moc dobře, že nejsem žádné bož-

stvo, a že jediné prázdniny od života jsou permanentní prázdniny." Pak její tón změkl. „Samozřejmě mám čas. Mluv."
„Slovy to nedokážu vyjádřit. Můžeme se spojit?"
Demeter na sekundu zaváhala. Jak se vyvíjela smě-rem ke transňguraci, spojení bylo pro jejich mysli stále obtížnější. Pro něho bylo plné pochopení nemožné, a-svým způsobem - i pro ni. Ale- „Jisté. Přijď. Budu čekat."
„Díky," řekl a přerušil obvod.
Potřebné prostředky se nacházely ve vnitrozemí. Guthrie zavolal třem ze svých poručíků, vydal potřebné pokyny pro případ své dvoudenní nepřítomnosti a vydal se na cestu.
Jeho víceúčelové tělo nejprve sestoupilo do podzem-ních garáží a objednalo si vrtulník. Poznal muže, který zde byl za stejným účelem - Christiana Packera, pilota -a pozdravil ho: „Holá. Do kosmického přístavu?"
Muž se vyplašeně otočil a pohlédl na stroj, který se k němu bezhlučně přiblížil. „To jste vy, pane? Eh, štěstí a život." Vzápětí mu musela dojít ironie tohoto formálního pozdravu za daných okolností; začervenal se a rychle do-dal: „Ano, odjíždím na půl roku pryč."
Guthrieho hlas zazněl překvapeně. „Na tak dlouho? Kam, proboha? O ničem jsem neslyšel, kromě obvyklých rutinních cest." Ani nemusel slyšet; mohlo jít o soukro-mou akci. Packer byl nicméně příslušníkem kosmické služby Republiky, a ta byla malá a nepočetná.
„Nic takového. Ředitel Rudbeck mě uvolnil a dal mi k dispozici raketoplán. Připojím se k expedici na Dis."
Guthrie o této luňanské češte k planete Proximy vě-děl. „Hm, to není špatný nápad, myslím, mít na miste svého pozorovatele a styčného důstojníka. Ale–"
„Gratuluji vám," přerušil ho Packer nadšeně.
„K čemu?"
„K vaší cestě na Puppis a zpět. K čemu jinému? Skvě-lé! Skutečně živy svět!"
„Úžasné, jistě." Žádná primitivní biosféra, ale skuteč-

ný roh hojnosti, jako tomu bylo na Zemi před příchodem člověka.
„Svět pro nás. A vy jste ho objevil."
„Nu, pro nás zatím moc ne. Mou předběžnou zprávu jsi viděl, ne? Tamější chemie je od naší příliš odlišná. Mu-seli bychom příliš mnoho zničit, než bychom se tam mohli usadit. Ano, spoustu demeterských druhů jsme také po-tlačili, ale nikdy jsem z toho neměl dobrý pocit, a pokud jde o celé kontinenty- Ne. Dokud do toho budu mít co mluvit, naše rasa si nic takového na svědomí nevezme."
„Absolutně souhlasím, pane. Ale co můžeme objevit, myslím, co můžeme zažít- A co další planeta tohoto sys-tému... Můžeme ji transformovat, stejně jako ty v systé-mu Eridani a Hydri-"
„Ano. Koneckonců máme budoucnost."
Zřetelně zvadl. „Ano," řekl Packer těžce, „budoucnost, kterou žádný žijící současník neuvidí." Byla ta druhá pla-neta HD44594, Bion, vůbec dosažitelná čímkoli kromě ro-botů a uložených vědomí?

„Díky za vlídná slova," řekl Guthrie spěšně. „Ale po-věz mi víc o tvém výletě. O co vůbec jde?"
Packer nepatrně napřímil svěšená ramena. „Jak to, o co? Myslel jsem, že to každý ví. Hlavně geologický výz-kum."
„Jistě. Slyšel jsem, ale nevidím vtom smysl. V jaké nové poznatky – v jaký prospěch, když nepočítáš bezvý-znamné dílčí podobnosti - mohou doufat, když v té pekel-né zmrzlé díře znovu riskují krk?"
„Je to lepší než chodit do quiviru," odsekl Packer.
„Mhm, to jo," připustil Guthrie.
Packerova nálada se poněkud zlepšila. „A také ty že-ny, které poletí s námi." Usmál se.
V tomto těle byl Guthrie schopen přikývnout. „Chápu. Vyrozuměl jsem, že jsou taky lepší než quivir."
Luňané byli přinejmenším skuteční, jenže zde stále na obou stranách existovalo nebezpečí nedorozumění. Obě rasy vzájemné vztahy stále více vyhledávaly. Bylo to,

jako by obyvatele měst a obyvatele vesmíru už unavovala promiskuita v rámci svých vlastních druhů a dávali před-nost sterilitě vlastní jejich vzájemným vztahům.
Přijelo Guthrieho vozidlo. „No, přeji ti šťastnou cestu, synku," řekl a napřáhl k němu ruku. Packer nejdříve vy-kulil oči, pak si ale vzpomněl, z přednášek historie a his-torických filmů, že to kdysi bývalo obvyklé gesto, a ruku mu stiskl.
Naučená zdvořilost ho přiměla odvětit: „Ať je k vám štěstí laskavé, pane."
Guthrie nasedl a odjel.
Z přistávací dráhy za městem se vznesl do vzduchu a zamířil k západu. Byl jasný letní den, mezi rozptýle-nými bělostnými galeonami stála vysoko na obloze obě slunce. Shelterská zátoka lemovaná pěnou zářila modře, a směrem k obzoru přecházela do indigové. Podél pobřeží se rozprostíralo Port Fireball. Populace, která plnila jeho ulice, byla převážně strojová. Lidské domovy, stojící tu a tam ve skupinkách, se skoro ztrácely, obklopené stro-my, trávníky a zahradami. Na hřišti zahlédl Guthrie hrát si slovy tři děti.
Bylo jistě v pořádku, záslužné a chvályhodné, že lidé uvažovali dopředu. Objevil nové světy; ale do dne zkázy zbývalo ode dneška necelých dvě stě let, a neexistoval způsob, jak odtud mnohamilionovou populaci evakuovat. Bez ohledu na průmyslovou produktivitu byla logistika jasná. I kdyby se dal problém vyřešit, skutečností zůstá-valo, že emigranti nemohli čekat v umělém spánku tak dlouho, až pro ně bude připraveno ubytování. To by nevy-drželi.
Jeho národ už populační růst nepotřeboval. Generaci za generací svůj počet spíš snižoval, dokud lidí nebude tak málo, aby mohli odletět. Bylo to stoprocentně logic-ké, lidské, a nelidské. „Neživot," řekla Demeter bolestně a truchlivě, zatímco její vlastní legie rostly, vzkvétaly a ví-tězně se šířily do posledních holých pouští.
Moře a město mu zmizely za zády. Kopce pod ním po-krývala zemědělská krajina, zelená, zlatá, občas zbarvená

měděné. V dohledu nebyly žádné stroje, ani sem žádné nepřijížděly, s výjimkou sklizně a jejího odvozu. Lesy, pa-louky a bažiny se spolu mísily zdánlivě nahodilým způso-bem. Ale pocházely odsud potraviny všeho druhu, vlákna, dřevo, léčiva, chemikálie, domestikované bakterie a jejich produkty, minerály. Když zajistila výživu lidstva, starala se krajina sama o sebe.
Ne, ne zcela. Bez Demeter by se brzy všechno zhrou-tilo a rozpadlo. Užitečnost by se vytratila, nastoupila by slepá divokost; rozšířily by se nemoci, plevel, rostlinný kryt by spásli býložravci; obnaženou svrchní vrstvu půdy by spláchl déšť. Demeter vycítila každou hrozbu, jakmile se objevila. Vybrala si a vyslala své vojáky, inženýry, lé-kaře - ať to byly nanostroje, malincí roboti, rostliny, hmyz, jestřábi, tretky, vlci - aby bojovali a dali věci do pořádku. Ačkoli bylo počítání jednou z fazetjejí inteligen-ce, toto nebyl úkol pro počítače. I ty nejmocnější a nejlépe naprogramované z nich by se musely nevyhnutelně uchý-lit k brutální jednoduchosti přímé kultivace. To, co Guth-rie viděl, byla práce živého organismu, udržujícího se a lé-čícího sám sebe.
Krajina se změnila v pahorkatinu. Zemědělství uvol-nilo místo lesům a divočině. Tyto stromy, keře, rákosím obrostlá jezírka a potoky plné ryb také patřily Demeter. Bez jejich bohatství by nedokázala udržovat pole a sady;
bez její řídící přítomnosti by divočina nedokázala zůstat dlouho tak majestátní.

Mysl se stala totožnou se svým stvořením.
Paradoxně zde bylo mnoho mýtin, s nízkými domy z nebarveného dřeva namořeného proti ohni, ztrácejícími se mezi svým vysokým okolím. Guthrie letěl nad vesnicí. Dole probíhal nějaký obřad, procesí kolem ze dřeva vy-řezaných soch zvířat. Než se dostal mimo doslech, jeho audiosenzory zachytily slova písně a zvuk bubnů a dud.
Pravděpodobně nějaký rituál k poctě Demeter. Zále-sáci bohoslužby neprováděli, ale ctili ji. Nešlo o žádné zpá-tečníky. Zůstávali vzdělaní a informovaní, vysílali své zá-

stupce do shromáždění Republiky, docházelo ke vzájem-ným návštěvám a obchodní výměně, ale jejich duše zůstá-valy stranou. „Jako Amishové'2 v časech mého mládí na Zemi," řekl kdysi Guthrie jednomu známému, který na-rážku nepochopil, „až na to, že těmhle nevadí ozdoby - po-kud jsou dělané ručně, naopak - ani nemají žádné spe-ciální náboženství. Snad by se dalo říct, že v sobě mají úc-tu, snad byste je mohl nazvat quietisty." Nevím. Je to no-vá kultura." O jednu délku života později si všiml její-ho vlivu ve městech, ne pouze ve způsobu odívání, ale i v hudbě, malířství, tanci a myšlení.
O několik set kilometrů dál les končil. Zůstala řídce zalesněná údolí; bystřiny lemovaly vrby a topoly, borovice a buky zase zdobily mnohé hřebeny, ale homatina patři-la většinou trávě, janovci, chudobkám, planému máku a bodlákům. Přímo z nahomí planiny se zvedal Lifthrasir Tor. Stromy na jeho úpatí zestárly a zemřely už před sta-letími, poté co posloužily vědcům, klen se zde naučili všechno, co mohli, a pak toto místo opustili. Budovu na hřebenu obklopovaly duby, jasany a hloh.
Guthrie přistál, vystoupil a vyjel po úzké cestě na vr-cholek. Opravovala ji dvojice strojů; jinak se setkal jen se slunečním svitem, ještěrkou na mechem porostlém bal-vanu, pestrobarevným bažantem a vůní máty, kterou ná-hodou rozdrtil pod koly.
Stanice napolo skrytá v břečtanu se stala svatyní. Guthrie vstoupil do chladného šera. Roboti ho přijali s ne zcela kybernetickou úctou; bylo to jako pocta prokazovaná milovanému. Zavedli ho kolem řádek pulsující elektro-niky, umělé části Demeter, do místnosti v srdci budovy. Tam vyňali schránku, v níž byla umístěna jeho psychická
Amishové - náboženská sekta, rozšířená v některých státech na vý-chodním pobřeží USA. Její členové preferují prostý život a zavrhují veš-kerý luxus a moderní vynálezy. (Pozn. překl.) 73 quietisté - lidé, kteří hledají přímé spojení své duše s Bohem. (Pozn. překl.)

složka, ze stroje, který kontrolovala, a zapojili ho do zaří-zení, jež jim pro něho nařídila vytvořit. Spojení začalo.
– Zdravím tě, zazvonilo v něm. Bylo to víc než slova;
přímá indukce z jedné neurální sítě do druhé. Mohly by to být jeho vlastní myšlenky, až na to, že byly její; skoro jako by se probouzel ze spánku s jejím snovým hlasem, kdyby nebyl tak reálný a jasný jako horské jezero.
– Dobře, že jsi přišel, zazpívala. Cítil celý její život, hru svalů v bouřící vodě, hrůzu a zapomnění, a kovovou chuť krve v liščí tlamě. Pak její duch objal jeho.
Nemuseli se vzájemně na nic ptát. Přešel nicméně k tomu, co ho trápilo, tak jasně, jak byl schopen.
– Ta moje dvě já, co letěla k bližším hvězdám, nebyla pryč příliš dlouho. Když se vrátila, dost snadno jsme se propojili. Přidal jsem jejich paměti ke svým a bylo to. Ale to třetí objevilo tolik divného, a věci doma se tolik změ-nily, zatímco bylo pryč - v první řadě a především ty, que-rida– Nic nedává úplný smysl. Demeter se zdá cizejší než Bion. Ty taky, což je ze všeho nejhorší... Samozřejmě, je to jen otázka přizpůsobení. S tím se vyrovnat dokážu. Ale když mi pomůžeš, dokážu to už dnes.
– Cítím toň rozpor, řekla, tak jak to mohu cítit já ne-člověk.
– Ani já už nejsem člověk, připomněl jí kysele.
– To ale není to jediné, co u mě hledáš.
– Ne, ve srovnání s tím, proč zde ve skutečnosti jsem, je to maličkost. Nejdřív ale svou mysl potřebuji přivést k pravdě.
– Budeme hledat jednotu.
Dovedla ho tam už v minulosti, k hranicím jeho na-dání a vloh. Prodléval izolovaný mezi stroji a nikdy nepře-stal myslet jako muž. Ale ona ho mohla vzít do svého ži-vota a trpělivě, něžně, ho na okamžik učinit součástí sebe samotné.

Zajíc zmizel a splynul s liškou, aby liška mohla žít, a rostliny rostly pro mladé zajíce... Kořínky drtily kámen,
HVĚZDY JSOU JAKO OHEŇ 553
rostliny umíraly a mísily své pozůstatky, aby vytvořily půdu pro nové kořínky... Vítr roznášel pyl, semeno trys-kalo, vajíčko se usazovalo v lůně, a spirály života se pro-plétaly. ..
Když se stíny prodlužují Pampeliška a včela Si vyměňují zítřky
- Jsem celek.
- Pak ho uzři.
Snad to nebylo úmyslné, snad v jejich spojených já ožila nějaká asociace. Její vnímání se zaměřilo na něja-kou scénu, a předala ji jeho vědomí, jako dárek. Noc. Uviděl vyprahlé nitro Carie. V temnotě zářily hvězdy a Mléčná dráha. Jejich světlo se třpytilo nad tabu-lovou horou a plání pod ní, stříbřitě šedou a tak jasnou, že bylo možné pouhým okem rozeznat pelyněk a štíhlé sa-guaro.74 Vzduch byl klidný, mrazivý a plný kouře z dout-najícího ohniště.
Nějaký muž a žena stáli na okraji tabulové hory, kde si postavili stan a uvázali koně. Byli dobře oblečení ve vlně a kůži - museli jít o nomády. Ona se k němu přivi-nula.
„Je zima, zima," řekla. Dech z ní vyrážel v rychle se rozplývajících obláčcích. Přitiskl ji k sobě těsněji. „Obávám se, že skutečná zima je v nás," odpověděl. Pohladila si rukou břicho. Byla těhotná. „Bude si ona moci dovolit nosit dítě?"
„Můžeme v to doufat. Naše vnouče, jehož děti unik-nou smrti Demeter."
„Jestli bude v lodi místo. Bude jich příliš mnoho, že? Neměli jsme—"
74
saguaro - kaktus Carnegiea gigantea svicnovitého tvaru dosahující výšky až 18 metrů; roste zejména v Arizoně. (Pozn. překl.)

„Pst. Neztrácej odvahu. Přísahali jsme, že neproče-
káme naše životy bezmocně."
„Ano. Přísahali jsme. Uděláme, co budeme moci, z to-ho, co máme. Polib mě."
Na Guthrieho příkaz se od nich Demeter odpojila. Jistě opustili svůj kmen, aby se nerušené rozhodli, zdali
se má jejich dcera narodit.
Moře, řeky, lesy, prérie, podzemní nory a nebesa nad hlavou se pro Demeter a Guthrieho staly smysly a čidly.
— Nemám rád slídění a tajné naslouchání, řekl.
— Já to tak necítím, odpověděla. Ti dva jsou součástí
světa, na který dohlížím.
— Součástí světa, který jsi. (Poryv bolesti.) Který za-nikne. Ledaže -
— Ti, kdo zoufají, ne nad sebou, ale nad těmi, kteří do
tohoto vesmíru přijdou po nich, kde jsme my jen prchavá chemická náhoda... myslel jsi na ně, když jsi cestoval?
— To nemohu čestně tvrdit. Nemám v sobě tvou ma-teřskou lásku. Ale nehledě na relativistické zkrácení času jsem měl spoustu let na přemýšlení, a nalezl jsem mno-hem víc otázek, než bych si vůbec dokázal představit, že
existuje.
— Tvé hledání, tvá odysea. Často jsem vzhlížela ke hvězdám a nesmíme ti záviděla, Ansone. (Zápal.) Vyvolej
to pro mě!
Nechal volně plynout výjevy, ne jako příběh, který bude moci později vyprávět, kousek po kousku, sezónu po sezóně, ale jako chvíle letící okolo jako proud vody v oceá-nu.
— Loď v plné rychlosti. Slabá záře zastírající vesmír,
příďová vlna silových polí odmršťující stranou mezihvězd-né atomy. Za ní se rozevírala kyklopská prázdnota, kde aberace a Dopplerův efekt posouvaly hvězdy mimo výhled s výjimkou těch přímo před přídí, stovek tisíc modrobílých hvězd nakupených a matně zářících, tvořících pozadí sa-motného kosmu. Guthrie je pozoroval celé měsíce, než řekl svému obslužnému robotovi, aby ho odpojil.
l
HVĚZDY JSOU JAKO OHEŇ 555
- Po deseti letech palubního času a sedmdesáti pěti světelných letech byl probuzen. Plavidlo brzdilo a okolní
souhvězdí se znovu ustálila.
- Bion. Lahvová zeleň. Moře, jehož okřídlení tvorové

prorážejí vlnami a stoupají do vzduchu. Les gotických ob-louků, z nichž visí šarlatové závěsy a kde zní cinkot zvon-ků jako z křišťálu. Hora, chycená od sněžného štítu až po úpatí do šité jediné fialové popínavé rostliny, domova tvorů nespočetných druhů. Déšť, v každé kapce embryo, jež během pádu dozrává. Zvířata, která stavějí úžasná města, ale projevují sotva víc rozumu než mravenci. Jiná zvířata, která používají ostré klacky a kameny. Další tvo-rové, kteří nic takového nečiní, ač uchovávají oheň...
Sousední planeta, obíhající stejné slunce. Zatímco ži-vot na ní byl stejně primitivní jako na Demeter, když se na ni Guthrie poprvé dostal, mikroby zatím holou skálu přeměnily v tenkou vrstvu půdy, a dva měsíce obíhající planetu způsobovaly příliv a odliv. Zde byla šance vytvořit Novou Zemi mnohem větší než na Betě Hydri nebo 82 Eridani. Ale lodi schopné sem dopravit lidský náklad by dovezly pouze mrtvoly...
- Zpáteční cesta. Prostor mimo loď se opět stává ci-zím. Vzpomínky na to, co zůstalo vzadu. Kdyby jen, kdyby
jen... Samozřejmě nemožné.
- Mé druhé já nevědělo, co jsme se od sophotectů na
Zemi naučili, než s námi přerušili spojení, řekl. Hlavně ale nevědělo, co se stane s tebou, o tvé zralosti. Já sám jsem to věděl, ale neuvažoval nad důsledky. Měl jsem moc práce, nebo... strach, že udělám chybu... Ale kdy jsme se já i on spojili... ta dezorientace, ta... Může být chaos krea-tivní?
- Je to zřídlo tvoření, řekla mu Demeter. Vyrůstá
z reality, která nás, když se jí otevřeme, bude navěky překvapovat novostí, větší, než dokážeme pochopit, a pře-ce do ní dokážeme vrůst... (Meditace.) Proč jsem to nevi-děl já? Bál jsem se? Skoro jsem svůj život na celé roky opustil, k jeho strašlivé škodě. Ale prese všechno je stejně

odsouzen ke zkáze. Pokud může ze smrti vzejít neomeze-ný život –
- Ano, vydechla skrze listí, ano, myslím, cítím, věřím, že tu sílu opravdu mám –
- Ano! vykřikla triumfálně.
Splynuli dohromady v jednom jediném víru. Na oka-mžik letěli skrze její lesy a pole, dolů do jejích moří a vzhůru v jejích bouřích až k jejím hvězdám. Byla Deme-ter Matka, ale taky Kyra, Eikó, a vše, co si pamatoval z Juliany.
62
VYTVOŘIT PRO ANSONA GUTHRIEHO nové tělo z ma-sa a kostí bylo v celém podniku tím nejsnazším krokem.
I on, stejně jako jeho kolonisté, vložil do databáze, která s nimi letěla od Slunce k Demeter, svůj zdravotní záznam. A stejně jako jejich, i jeho obsahoval mapu ge-nomu. Informace o muži, jehož popel již dávno spočíval na Luně, se ve skutečnosti mísila s daty ženy, s níž kdysi žil. Žádný lékař by je nevyvolal. Hmota, kterou informace k celkovému úhrnu přidávala, byla prakticky nulová. Kdoví, kdy ji bude on nebo někdo jiný z jakéhosi důvodu potřebovat.
A když onen den překvapivě nastal, byly k dispozici instrukce, jež mohly být zakódovány do nanotechniky. Do práce se pustily molekulární asemblery. Z roztoků a gelů v nádržích si vytáhly, co potřebovaly; vybudovaly řetězce DNA a RNA buněk a mitochondrií, vytvořily vajíčko a uvedly je v činnost, a pak řídily jeho bujení a diferencia-ci.
V umělém lůně ale nerostl zárodek. Mohl, pokud by si to někdo přál. Na Zemi takoví lidé žili - dostatečně boha-tí, marniví a pošetilí, aby chtěli děti v podobě klonů jich

samotných. Guthrie nic takového nikdy nechtěl, a za da-né situace to ani nebylo žádoucí. Požadoval mladé, plně vyvinuté tělo. Infantilní nebo plně nevyvinutý mozek by si s následnou zátěží, která jej čekala, neporadil, a jeho přetížení by mohlo vést až k destrukci, k šílenství. A než by klon dospěl, bylo by příliš pozdě. Proto se již od počát-ku formovala jasná vyhraněná osobnost, s vloženými vzpomínkami a vzorci synapsí, jež bude odolná i vůči ja-kémukoli ukládání, jemuž bude v budoucnu dále vystave-na.
Ani pro dospělého by však ona operace nebyla dříve možná. Nejednalo se o tabulu rasu, pasivně čekající, až bude popsána. Šlo o programovatelnou síť, podobnou té, do níž byl vkopírován starý Guthrie. Během průzkumu neuronů a předávání jejich informací postupně přijímala údaje. Program se aktivoval až poté, co příjem definitivně skončil a data byla plně zkoordinována. Nové vědomí začalo existovat jako kompletní entita.
A nejen to: Ačkoli byl klon udržován při životě uměle, skutečně žil. Metabolizoval. Nacházel mnohotvárnou ho-meostázu, nezbytnou pro přežívání z

hodiny na hodinu. Jeho mozek, ač prostý myšlenek, přesto zaměstnávaly ko-ordinace celku, sekrece, exkrece, proud impulsů a šťáv, rytmus srdce a stahy svalů. Začínal, neurčitě, snít.
Nemohl ale přijmout vše, co se nacházelo vně jeho zkušenosti. Tak nervový systém nefungoval. Ze své nej-vlastnější přirozenosti musel tyto bezvýznamné fragmen-ty překroutit, rozprášit je, potlačit, zbavit se jich.
Guthrie věděl, že neexistuje způsob, jak jej vystavit jedinému okamžitému náporu. Ještě že nedisponoval ně-jakým podobným zařízením a nemohl tak třeba všechno zkazit. Klonu sice mohly být dodány určité podmíněné reflexy, ale mozek není k takovému způsobu učení utvo-řen. K asimilaci znalostí potřebuje čas.
Za prvé se musí sám postarat o vše nadbytečné, o ko-pie stop na molekulární úrovni, protože se častým kolísá-ním degradují, a pokud nebude mít náhrady, paměť se

brzy vytratí. Za druhé: mysl není oddělená věc, uložená někde v hlavě. Je to subsestava – u lidí veliká, ale stále subsestava - toho, co dělá celý organismus. Tento orga-nismus se nemůže okamžitě naučit být konkrétní osobou o nic víc, než se může okamžitě naučit chodit po laně nebo hrát na housle nebo se přestat bát smrti. Nutit ho k tomu by znamenalo ho zničit.
Proto uložený Guthrie nepředpokládal, že muž Guth-rie začne fungovat dřív, než Demeter znovu vykvete.
Ani její síly, ani její intelekt nebyly neomezené. Ač přesahující vše lidské, sophotecti by jí opovrhovali, pokud by se vůbec snížili k tomu se něčím tak primitivním za-bývat. Nebo třeba ne. Byli nesouměřitelní. Je úder blesku nadřazený oceánskému přílivu? Demeter byla jednota žijící planety, jako jsou mozek a nervy jednotou jediného stvoření. Ačkoli nekontrolují každou buňku zvlášť, udr-žují je v harmonii a v potřebě pracovat všechny jako jed-na. Tak nad svými miliardami vládla i ona.
Bach nekomponoval svými žilami, plícemi, nohama, žlázami, dokonce ani svým srdcem. Jeho uši mu poskyto-valy znalost zvuků, jeho ruce pracovaly s klaviaturou a psaly noty, ale to by mohli v budoucnu zastat roboti. Žádný netělesný mozek, který uctíval Boha a skládal hudbu, ale celá lidská bytost.
Ve stejném smyslu - hrubá analogie; slova jsou slabá
- mysl Demeter a její duch patřily všem jejím životům. Mnohost se stala velikostí. Znala organismus ve svém celku tak, jak by ho nikdy nemohl poznat žádný stroj. Uvnitř jeho hloubky a šíře docházelo na mnoha úrovních stále ke změnám; jí patřilo pozorování, které ty paradoxy
– v rámci svého rozsahu - urovnávalo a smiřovalo.
Jestli dokázala řídit osud a hojit rány biosféry, jež si sama způsobila, dokázala řídit i genezi individua.
Jak předvídala, nebylo to snadné: myšlenky, výpočty, stovky dní plné pozornosti. Uváděli s Guthriem slepého ducha do existence, což byl experiment s mnoha nezná-mými. Proto se Guthrie rozhodl, že on bude první. „Sluš-

ný comandante neposílá své muže do rizika, které sám nezkusí. Jestli neuspějeme, bude to Anson Guthrie, kdo bude trpět, a já, kdo přijme odpovědnost. A jestli to bude trpět příliš, zabiju to."
Ale to, co roboti nakonec vytáhli z tanku, co se na-dechlo a rozhlédlo se ze strany na stranu, byl silný mladý muž. I když potřeboval intenzívní trénink ke zvýšení kondice, jeho identita byla již od počátku mimo jakoukoli pochybnost. Sídlily v něm vzpomínky a lásky sahající zpátky do dětství na Zemi, i vpřed k mezihvězdným cestám. Neměl v sobě úplně všechno, co se uloženému vědomí přihodilo;
skladovací kapacita mozku má své limity, a jeho teď oče-kával vlastní život. Věděl nicméně dost, a zbytek mohl získat, kdykoli si přál, nebo si ho od svého otce - sebe sama – vyslechnout.
Úspěchem nadšená Demeter zatím vytvořila opováž-livější stvoření. Zčásti chtěla prohloubit své znalosti a do-vednost, zčásti chtěla vytvořit symbol, inkamaci; člověk nežije sám, a pro lidské duše budou nadcházející časy těž-kou zkouškou. A částečně chtěla posloužit účelu, který ji přežije.
Nový vzorec DNA nebyl výlučně Kyřin. Mísily se v něm i data Eiko, protože musela být v tomto znovuztě-lesnění také zahrnuta. Guthrie rovněž doufal, věřil, že se vrátí i něco z Juliany.
Částečně, ano - narážka, závan vůně, prchavá vize. Jen žena ví, jaké je to být ženou. Mohla pouze pokračovat v životě smrtelníka. Ale v ní mělo přetrvat semeno čehosi, co člověka přesahovalo, další a větší Demeter na mnoha dalších světech.

Otevřela oči. Usmála se.

560 Poul Anderson
€3
KDYŽ JEJICH PRVOROZENÝ DOSÁHL šesti let věku, Anson a Demeter Dcera ho přinesli do svatyně na Lift-hrasir Tor. Nadcházející setkání mu mohli poskytnout i doma, ale přijít sem znamenalo důležitý obřad, jenž mu nebyli s to upřít. Vzácné privilegium osobní návštěvy v něm navíc vzbudilo vzrušení a dychtivost a oni doufali, že mu to pomůže se přes jakékoli hrůzy přenést. Některé z otázek, které před nedávném položil, měly odpovědi, které zneklidňovaly i dospělé muže.
Vysočinou vanul prudký podzimní vítr Slunce chvíle-mi zastírala letící oblaka, a paprsky pronikaly dolů k ze-mi mezerami v podobě zářících kopí. Po obloze putovalo hejno divokých hus. Stálezelené rostliny působily ve srov-nání s červeným a žlutým listím stromů a žloutnoucí tra-vou mnohem živěji. Vřesoviště vonící deštěm se v pory-vech větru vlnilo. Měkce osvětlená budova na vršku kopce stála tiše. Robot uvedl hosty do místnosti, kterou rodiče dobře znali. Stály zde židle, stůl s pohárem nektaru a dvěma poháry vína a multipřijímač. V této chvíli v něm bylo vidět mořské pobřeží, hřmící zelenobílý příboj, rackové, purpurové květy za dunami. Záběr pomalu pře-cházel po vnitrozemí, přes koně pasoucí se na paloucích, sekvojové lesy na předhůří, žijící svět.
V místnosti stál rovněž uložený Guthrie, v těle připo-mínajícím dávného rytíře. „Nazdar," pozdravil a přistou-pil, aby Noboruovi podal ruku. Jeden druhého znali velmi dobře, ale dnes se choval s respektem k důstojnosti dítěte.
„Vítám tě," řekl hlas patřící Demeter Matce. „Buď klidný. Toto je i tvůj domov."
„Děkuji ti," zašeptal Noboru. Řekla mu to už předtím, ale vždycky, nevyhnutelně, byla Přítomností, jakkoli

jemnou či dokonce hravou. Posadil se na židli mezi Anso-nem a Demeter Dcerou, uchopil pohár, ale nezvedl ho.
Guthrie se posadil naproti. „Ano, uvolni se, mláden-če," pobídl ho. „Bav se. Tvoji rodiče říkají, že tě cosi zají-má, a myslí si, že bychom mohli pomoci. Ne že by ses to nemohl dovědět od nich nebo ve škole, nebo sám, ale - nu dobrá, jsi pro nás něco zvláštního, a my bychom rádi, abys věděl, že nejsme jen divní staří příbuzní, ale tvoji přátelé."
„Aby to chlapci nestouplo do hlavy," zasmál se Anson.
„Ha!" odfrkl Guthrie. „Jen počkej, až budeš děda."
„Já zdětinštím každým coulem stejně jako on," řekla Demeter Dcera.
Jejich žertování chlapce osmělilo. „Kdy to bude?" ze-ptal se a napil se. „Na téhle planetě?"
„Nevíme, drahý," odvětila jeho matka. ..To rozhodneš ty a tvá žena, pokud nebudeš na jiné planetě, až ji pot-káš."
Noboru na ni pohlédl. Napůl chápal, že jeho rodiče měli své určení; nechápal ale, proč už nikdo jiný. Samo-zřejmě, ona byla jedinečná svou krásou - vysoká, štíhlá, s nazlátlou kůží, černými kadeřemi spadajícími kolem vysokých lícních kostí, jemně řezanými rysy a šedýma oči-ma - a jeho otec jedinečný svou robustní drsností a na-kažlivým veselím. Ale jen proto, že to byli jeho rodiče.
„Víš," připomněl mu Guthrie, „brzy budeme připrave-ni přesunout první spousty lidí na Isis a Amaterasu." Zvo-lené planety u 82 Eridani a Beta Hydri. „V době, kdy do-rosteš, budou lidé odlétat každoročně."
Noboru přemýšlivě nakrčil čelo. „Lidé?"
„Ano, těch pár, kteří to tak chtějí," řekla Demeter Dcera.
„Ti, co chtějí strojům a uloženým vědomím pomoci změnit cizí světy pro potřeby našeho druhu," dodal An-son.
„A být na nich od první chvíle lidmi," vložila se Deme-ter Dcera.
„Většina bude muset letět jako uložená vědomí," řekl

562 Poul Anderson
Anson. „Nikdy nebudeme mít tolik nákladního prostoru, abychom mohli převézt tolik lidí ve studeném spánku, ani nebudeme schopni zařídit odpovídající životní podmínky, dokud ony planety nebudou skutečně vzkvétat. Budou muset čekat, odpojeni. Nemyslím, že jim to bude vadit. Přijdou o vzrušení raných průkopnických časů, ale záro-veň i o těžkosti a nebezpečí s tím spojené. Za dvě stě let, možná i méně, pro ně bude prostředí i Matka Života při-pravené. Pak budou aktivováni a přeměněni v lidi." „Jako ty," řekl Noboru.
„Ano, drahý." Demeter Dcera mu prohrábla tmavé kadeře.
Chlapec vyhrkl: „A co se stane s jejich starými těly?" „To tě trápí?" zeptal se

Guthrie. Pohlédl na dvojici. „Vy jste mu to ještě nevysvětlili?"
„Ne," přiznal Anson mrzutě. „Nikdy se, eh, k tomu ne-zdála vhodná příležitost."
„Je to vážná věc. Mohl by se vyděsit," řekla Demeter Dcera. „Nejlépe bude, když mu to řeknete vy dva."
Demeter Matka promluvila prostřednictvím multi. Na obrazovce se ukázalo lesní jezero třpytící se odrazem hvězd. „Noboru, když se mysl před letem ke hvězdám ulo-ží, může se stát, že se tělo uložené ke spánku již nikdy ne-probudí, ale pokojně přejde k odpočinku." „Pak ale zemře!" vykřikl chlapec. „Ne, jen se osvobodí od věku a bolesti. Jeho já bude v uloženém vědomí, a bude znovu žít v novém tele."
Noboru se kousl do rtu. „A oni... oni to uložené vě-domí pak ukončí?"
„Pokud si to bude přát," řekl Guthrie, „předpokládám, že většinou ano."
„Smrti ani života se bát nemusíš, broučku," řekla De-meter Matka. „Jde o jednu a tutéž věc. Podívej." V multi se ukázal žlutý květ pampelišky. Čas se zrychlil. Květina odkvetla, změnila se v chmýří, vydala větru svá semena a zemřela, listy opadaly a všechno zasypal sníh. Vzápětí znovu nastalo jaro a země opět rozkvetla.

„Je příliš mladý, aby věděl, jak všechny tyhle agoni-zující filozoňcko-teologické hádanky vedou k jediné odpo-vědi: 'Polož hloupou otázku, dostaneš hloupou odpověď,'" zamumlal Guthrie. Chlapci řekl nahlas: „Zamysli se. Zpráva, obrázek nebo vzorec nejsou totéž jako to, co je ne-se. Vzpomínáš si na tu písničku o pilotu MacCannonovi, co jsem ti zpíval? Byla v mém hlasu, ale byla i ve spoustě jiných hlasů, a bude v dalších, a byla v knížkách a data-bázích a bůhví v čem ještě. To vše může zmizet - napří-klad knížka může shořet – ale písnička pokračuje dál. Ty jsi jako ta písnička."
Anson položil svému synovi ruku na rameno. „Nemu-síš nikdy skončit," řekl. „Můžeš mít život za životem, na světe za světem."
„Dokud toho nebudeš mít, dost," zabručel Guthrie.
Noboru užasle pohlédl na hlavu v přilbě. „Kdy t-to bude?" zakoktal.
„To poznáš," řekla Demeter Matka.
Sklouzl pohledem ke své vlastní matce. „Musíš se stát takovou jako ona?"
„Ano," řekl hlas. „Na každé nové planetě budou potře-bovat novou Demeter."
Anson zesílil stisk. „Nedělej si starosti," řekl. „Bude-me žít své životy takové, jaké jsou. Oba dva, tady, a bu-deme dohlížet na migraci." Usmál se. „Někdo to dělat mu-sí, a zdá se, že jsme byli vybráni dřív, než jsme procitli. Ale uložené vědomí tvé matky má jít na Isis, další na Amaterasu a třetí na Kwan-Yin." - Planetu v systému Puppis, příliš vzdálenou, aby jí organické bytosti dosáhly, o níž jako o vhodné domovině Guthrie rozhodl. „Tam se stanou Matkami Života."
„Neříkej, že mám nebo musím," zvolala Demeter Dce-ra. „Já chci. Je to - příliš veliké a úžasné, abych to v sou-časné podobě pochopila, ale něco si pamatuji, je to jako sny, co jsem kdysi snila."
, .Přinášet život do vesmíru," řekla Demeter Matka.
„A ty víš, mládenče," vložil se Guthrie konstruktivně

uklidňujícím tónem, „že jakmile tam, na místech, jež přetrvají, lidé zapustí kořeny a vybudují průmysl, nebu-dou muset zničit žádný další život, který mohou kdykoli znovu objevit. Nebudou muset začínat kyslíkem ve vzdu-chu. Budou mít energii a čas začít ze startovní čáry a při-nutit rozkvést holou skálu."
Děti mají v dětství často strach, o jehož podstatě se neodvažují mluvit. Ale Noboru se teď chytil do pasti:
„A nechají nás ti so-pho-tectí ze Země na pokoji?"
„Cože, ty se jich bojíš? Kašli na ně. Všechno, co kdy dokážou, je obdivovat svou vlastní inteligenci."
„To neříkej," pokárala ho Demeter Matka. „Neměli bychom jimi pohrdat, ani se jim navěky vyhýbat. Existuje víc než jedno Dao, víc než jedna cesta k pravdě. Mají své cesty, stejně jako my, jak dát vesmíru smysl. Myslím, že je lidé nakonec znovu vyhledají, jako rovní s rovnými, bratři a sestry při stejném hledání."
Chlapec rozšířil oči. „Jsi tak moudrá," vydechl. Zasmála se. „Sotva dost moudrá na to, abych odhadla, jak málo moudrá jsem, drahý."
„Ale – matka říkala, že jsi mnohem víc než ona." Nyní se ozval povzdech, jako zašumění vánku v listí. „V jistých směrech. V jiných - ach, daleko, daleko méně." Pauza. V multi bojoval losos s vodopádem, překonal jej, položil jikry a zemřel. „Jsem spokojená, ale nikdy nemo-hu být naplněná. To nemůže být nikdy žádné stvoření, a v tom tkví skutečný zázrak života."

„Ano," řekla Demeter Dcera. „Jsem šťastná z toho, čím budu, ale i pro to, co jsem, a nechci, aby to někdy skončilo."
Anson vzal chlapce za bradu, otočil jeho tvářičku k so-bě a řekl vážně: „Až budeme tvá matka a já stan, nechá-me se uložit, ona čtyřikrát, já jednou. A očekávám, že podnikneme předlouhou cestu na Kwan-Yin. V té době by ji stroje a dřívější uložená vědomí pro nás měly mít při-pravenou a Matka Života by měla čekat. My a ti, co půj-dou s námi, budeme žít opět jako lidé." Jeho žena se na

něho usmála. Odpověděl jí mrknutím. „Můžeš jít s námi, synu, jestli si přeješ. A pak čeká Bion, vzrušující dobro-družství a fantastické objevy."
„A potom - všechny hvězdy?" zeptal se Noboru.
Guthrie se zachechtal. „V tobě je kus toho starého blázna, chlapče. Ano, všechny hvězdy."
Noboru na něho znovu pohlédl. „A co ty?"
„Já? Oh,já zůstanu. Už jsem nestravitelný."
Chlapec se napřímil. „Ne!" vykřikl. „Tahle planeta ze-mře!"
„Ještě mnoho let ne," řekla Demeter Matka laskavě, zatímco ho Demeter Dcera objala. „Nikdy se neboj bu-doucnosti. A raduj se z přítomnosti."
„Ona nemůže odejít," řekl Guthrie, „a já ji nehodlám nechat samotnou pak."
Naklonil se dopředu, vzal chlap-ce za ruku a podržel ji. „Poslyš, Noboru. My nejsme smut-ní. Nebojíme se. Žili jsme dlouho, životem plným lásky a práce, jíž stálo za to dělat, a všeho ostatního dobrého, ale až nastane čas odpočinku, bude to také dobré."
„Jaký náklad pro jednu malou duši," zamumlala De-meter Matka. „Proč nepřestaneme? Kdykoli nás budeš po-třebovat, dítě, budeme tady - my, kteří tě milujeme. Ale zatím, buďme spolu prostě šťastní."
Ukázali mu zdejší zázraky, dovolili mu pohrát si s tím, co mohl zvládnout, řekli mu, o kolik víc leží pod nebesy, ale také v každém předchozím všedním dnu, zá-zračném, protože nikdo neví, co skrývá, dokud to neobjeví. Když ho vyvedli ven, nad hlavami jim k jihu letělo hejno jeřábů. Demeter Matka je přivolala dolů. Zavířili kolem nich křídly jako prudká sněhová bouře. Chlapec výskal radostí.
V tomto ročním období zde nastával dvojitý západ slunce brzy. Když rodina vyrazila ke svému letounu, kte-rý je měl dopravit domů, padla noc. Vítr ustal a prohlou-bil se chlad. Svět se skryl v temnotě, v níž nahoře zářila červená Proxima, jantarové Slunce a čistá záře Phaetonu, obklopené bezpočtem hvězd a galaxií.

Guthrie stál, mávaje na rozloučenou. Slova proudila sem a tam: „Dobrou noc... Zítra..." Když éter opět ztichl, otočil se a odešel na posvátné místo pod stromy, kde se spojí v jedno se svou milovanou.